

ஸ்ரீ ஓம்

ஸ்ரீ ஓம் மாதவன்

பாகம்: 1

ஸ்ரீ ஓம்
அத்தியாயம்: 1

ஒரு தாய் தந்தையர் நல்ல குணத்துடனும் தர்ம சிந்தனை உடையவருமாக இருந்தனர், அவர்களுக்கு ஒரு மகன் வயது 7 இருக்கும், மாதவன் என்று பெயர் மற்ற பிள்ளைகளைப் போல் சுட்டித்தனம் உடையவனாகவும் வால்தனம் உடையவனாகவும் இருந்தான். சில நேரங்களில் பிடிவாதக்காரனாகவும் இருந்தான். இக்குடும்பத்தினருக்கு ஒரு மகான் குருவாக இருந்தார். மகான் வயதானவர் அல்ல, நடுத்தர வயதினர். ஒருநாள் மகான் இவர்களின் வீட்டிற்கு வருவதாக தகவல் வந்தது. வீட்டில் அமர்க்களமான ஏற்பாடுகள் நடந்தன. மாதவனுக்கோ ஒன்றும் புரியவில்லை தாயிடம் சென்று, “என்ன விசேஷம்?” என்று கேட்டான்.

“மாதவா நமது குரு வருகிறார்”, என்றாள்.

“குரு என்றால் யார்? அவர் ஏன் இங்கு வர வேண்டும்?” என்றான்.

“என்னை தொந்நரவு செய்யாதே. உன் தந்தையிடம் கேள்” என்றாள்

தந்தையிடமும் அதே கேள்வியைக் கேட்டான், “குரு என்றால் யார்?”

மிக முக்கியமான வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த தந்தை இவனுக்கு புரிய வைப்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல ஏதாவது எளிதில் சொல்லி புரிய வைக்க வேண்டும் என்று எண்ணி, “நமது வீட்டிற்கு தாடிக்கார மாமா வருவார் அவர் கண்ணணை நேரில் தரிசித்தவர். நாம் எல்லோரும் அவரை வணங்கினால் கண்ணன் நம் நேரில் வருவான்”, எனக் கூறி தாற்காலிகமாக விளக்கினார்.

மாதவன் இப்போது உள்ளூம் புறமுமாக சுற்றிக்

கொண்டிருந்தான். வாயிலை அடிக்கடி நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். தன் மனதிற்குள், “எப்போது இந்த தாடிக்கார மாமா வருவார்? கண்ணன் எப்படி இருப்பார்? எனக் கேட்க வேண்டும். கண்ணன் என்னுடன் விளையாட வருவானா? எனக் கேட்க வேண்டும். இந்த தாடிக்கார மாமா கண்ணனை அழைத்து வந்தால் நன்றாக இருக்குமே! எப்படி இருப்பான் அந்த கண்ணன்? எனக்கு அவனுடன் விளையாட வேண்டும் போல் ஆசையாக உள்ளது,” இப்படியெல்லாம் மனதில் ஏக்கத்தை வைத்துக் கொண்டு தவித்தக் கொண்டிருந்தான்.

மகானும் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்தார் எல்லா பெரியவர்களும் பாதபூஜை செய்து வந்தனர், உபசாரம் செய்து கொண்டிருந்தனர் மாதவனுக்கோ உள்ளில் ஆத்திரமாக வந்தது, “எல்லா பெரியவர்களும் அவரிடம் போகிறார்களே என்னை அந்த தாடிக்கார மாமாவிடம் விடமாட்டேன் என்கிறார்களே! இந்த தாடிக்கார மாமாவும் மோசம் என்னைக் கண்டு கொள்ளமாட்டேன் என்கிறார். அவர்கள் எல்லாம் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் கண்ணனைப்பற்றி யாரும் ஏதும் கேட்கவில்லை! இப்படிப்பட்டவர்களை தானே இந்த தாடிக்கார மாமா அழைக்கிறார். என்னைப் பார்க்க மாட்டேன் என்கிறாரே”, என மனதில் பொலமிக் கொண்டிருந்தான்.

எல்லா உபசாரங்களும் முடிந்தன, எல்லோரும் அவரவர் வீட்டிற்கு சென்றனர். மகானும் ஓய்வெடுக்க சென்றார். மாதவனும் இதுதான் சந்நர்ப்பம் என பின்னாலேயே சென்றான்.

மாதவனின் தாய் மாதவனை பார்த்து, “மாதவா குரு ஓய்வெடுக்கட்டும் அவர் எவ்வளவு தொலைவிலிருந்து வந்திருக்கிறார். இன்று உன் வால் தனத்தையெல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு சத்தம் செய்யாமல் இருக்க வேண்டும். நீ காலை முதல் இதுவரை ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை வா சாப்பிடு,” என்றாள்.

குருவும் மாதவனை பார்த்து, “போய் சாப்பிடப்பா” என்றார்.

“இல்லை எனக்கொன்றும் வேண்டாம்”, என்றான் மாதவன்

குரு அவன் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொண்டு, “மாலையில் உன்னை தனியாக அழைத்துச் செல்கிறேன், கோயிலுக்குச் சென்று அங்குள்ள பூங்காவில் விளையாடலாம் வா, இப்போது நீ சென்று சாப்பிடு,” என்று கூறி ஓய்வெடுக்கச் சென்றார்.

“எனக்கு உணவு ஒன்றும் வேண்டாம்,” என தாயை நோக்கி கூறி வீதிப்படியில் மௌனமாக அமர்ந்து யோசிக்கின்றான், “கண்ணனைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ளலாம் என்றால் இவர்கள் விடமாட்டார்கள் போலிருக்கின்றதே! உணவாம் உணவு! ஒருநாள் சாப்பிடாவிட்டால் என்னவாம்! இந்த தாடிக்கார மாமாவிற்கு என்ன ஓய்வு வேண்டியிருக்கிறது? ஒரு பத்து நிமிடம் என்னிடம் பேசினால் என்னவாம்? தேவையில்லாததை எல்லாம் பேசுகிறார், தேவையானதை கூறமாட்டேன் என்கிறாரே!”

தாயின் அழைப்பு மீண்டும், “சாப்பிட வா” என வந்தது.

“சரி சாப்பிடப் போகலாம் நமக்கும் பசி எடுக்கிறது. தாடிக்காரமாமா மாலையில் நம்மை சந்திக்கின்றேன் என்றாரே, அப்போது கேட்டுக் கொள்ளலாம்,” என தனக்குள்ளாக கூறிக் கொண்டு சாப்பிடச் சென்றான்

மகானும் மாதவனும் கோயிலை நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தனர். மகான் மாதவனிடம் படிப்பை பற்றியும் நண்பர்களைப் பற்றியும் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார். மாதவனும் விருப்பமின்றி ஏதேதோ பதில்களை கூறிக் கொண்டு வந்தான். கிருஷ்ணனின் கோயில், அது இருவரும் தரிசனத்தை முடித்துக் கொண்டு பூங்காவில் வந்து அமர்ந்தனர் மாதவனும் மகானை நோக்கி, “தாடிக்கார

மாமா, உன்னை எனக்கு ரொம்ப பிடித்திருக்கிறது” என்றான்.

“சரியப்பா நீ விளையாடிக் கொண்டிரு நான் ஜபம் செய்யப் போகிறேன்” என்றார்.

மாதவன் அங்கிருந்த அழகான பூவைப்பறிக்க சென்றான். மகான் உடனே, “பூவைப் பறிகாதே, அது கிருஷ்ணனை அலங்கரிக்கும்” என்றார்.,

இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று மாதவன் ஓடி வந்தான். வந்து, “தாடிக்கார மாமா கண்ணனை பார்த்தாயா?”

“ஏன் அப்பா உனக்கேன் இந்த சந்தேகம்?”

“கண்ணன் என்னுடன் வருவானா?”

“நிச்சயம் வருவான். நம்பிக்கை வைத்து அழைத்தால் அவன் வருவான்”.

“நான் அழைத்து அவன் வராவிட்டால்!”

“அப்படி நாம் எந்ந நேரத்திலும் எண்ணவே கூடாது. என்றாவது ஒருநாள் நிச்சயம் வருவான் உன்னுடன் விளையாடுவான்.”

“சரி எப்படி இருப்பான் கண்ணன் ?”

“உன்னைப் போல் சுட்டிப் பையனாக இருப்பான் கண்ணன்”.

“எனக்கு அவனை நிச்சயம் பார்க்க வேண்டும் மாமா!”

“கவலைப்படாதே நீ அவனையே நினைத்துக் கொண்டிரு. படிப்பை எல்லாம் விட்டு விடாதே! படித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும், அதே நேரத்தில் உனக்குள் அவனை நினைத்துக் கொண்டிரு”.

“நிச்சயம் வருவானா மாமா, உங்கள் பேச்சை நம்பலாமா மாமா?”

“அவன் நிச்சயம் வருவான் நான் சொன்னபடி நம்பிக்கையுடன் இரு, எந்த தளர்வு வந்தாலும் நம்பிக்கையை விட்டு விடாதே உன்னைக் காண அவன் நிச்சயம் வருவான். சரி வா வந்த வேலை முடிந்து விட்டது போகலாம்” என்றார் மாமா.

“உங்களுக்கு எப்படி தெரியும் இதெல்லாம் நான் கேட்கப் போகிறேன் என்று? வந்த வேலை முடிந்தது என்கிறீர்களே!”

மகான் மனதிற்்குள் சிரித்துக் கொண்டே எழுந்து நடக்க துவங்கினார். “இறைவா நான் விதையை நட்டு விட்டேன் இனி அதற்்கு நீர் ஊற்றி செடி மரமாகி பூக்களும் காய்களும் கனிகளும் விட வேண்டும். இது உன் செயல்” என்று மனதில் பிரார்த்தித்துக் கொண்டே இருவரும் மௌனமாக நடந்து சென்றனர்.

மாதவனும் மகானும் மௌனமாக வீட்டிற்கு வருகிறார்கள். மகான் அன்று அங்கு தங்கி விட்டு மறுநாள் காலையில் புறப்படுகிறார். மகான் எல்லோரையும் அழைத்து கூறுகிறார், “நான் யாத்திரைக்குச் செல்கிறேன், கால் நடையாக பல கேஷத்திரங்ஙளுக்கு செல்லப் போகிறேன். ஊர் ஊராக சென்று தங்கி உபதேசங்கள் செய்வேன். கடைசியில் ஓர் ஊரில் ஆஸ்ரமம் அமைத்து அமர்வேன், அப்போது எல்லோரும் வந்து என்னை சந்திக்கலாம் நான் வருகிறேன். மாதவா நான் போய் வருகிறேன்” என்று கூறி விடை பெற்றுக் கொண்டார்.

வழக்கம் போல் மறுநாள் பள்ளிக்கு புறப்பட்டு கொண்டிருந்தான் மாதவன். “அம்மா தாடிக்கார மாமா கண்ணன் வருவான் என்று சொன்னாரே நிச்சயம் வருவாரா அம்மா?”

“தாடிக்கார மாமா எது சொன்னாலும் நடக்கும். நிச்சயம்

கண்ணன் வருவான். கவலைப்படாதே, பள்ளிக்கு போ” என்றான். அவன் மனதில் அவ்வளவு ஆயிந்தரமாக அமையும் என்று சற்றும் அவள் கருதவில்லை. ஏதோ விளையாட்டில் கேட்கிறான் என எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

மாலையில் பள்ளிக்கூடம் விட்டு மாதவன் வீட்டிற்கு வந்ததும் முதல் கேள்வியாக, “கண்ணன் வந்தானா?” என்றான்.

“கண்ணன் நிச்சயம் வருவான் நீ போய் விளையாடி விட்டு வா” என்றான்.

இது நாள்தோறும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. தினமும் கண்ணன் வந்தானா எனக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் மாதவன். பாதி தூக்கத்திலும் எழுந்து கண்ணன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை எனக் கேட்டான். பள்ளிக்கு சென்று கொண்டிருக்கும் மாதவன் திடீர், திடீர் என திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். விளையாட்டுகளிலும் அதிகம் விளையாடாமல் கண்ணன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை என ஏங்கிக் கொண்டிருந்தான், அவன் மனம் நாளடைவில் எதிலும் நாட்டம் இன்றி போய் விட்டது. பெற்றோர்கள் இதைக்கண்டு என்ன செய்வது என புரியாமல் இருந்தனர். இவனுக்கு என்ன சொல்லி புரிய வைப்பது என்ற நினைப்பிலிருந்தனர். மாதவனோ நாள் நகர நகர போவோரை எல்லாம் கண்ணன் வருவானா எனக் கேட்டான். ஏதோ பித்து பிடித்தவன் போல் அலைந்து கொண்டிருந்தான். பெற்றோர்களின் வேதனை அதிகரித்தது. சரியாக உண்ணாமலும் உறங்காமலும் இருந்த மாதவன் திடீர் என படுக்கையானான். கண்ணன் வராமல் எதையும் உண்ண மாட்டேன் என பிடிவாதமாக இருந்தான். நாட்கள் நகர்ந்தன உடல் மெலிந்தும் சோர்ந்தும் கிடந்தான். வைத்தியர்கள் எல்லாம் வந்து பார்த்தார்கள், அந்த கண்ணன் தான் வர வேண்ணடும் என கூறி சென்று விட்டனர்.

மாதவன் தன் தாயைப்பார்த்து “அம்மா நான் கண்ணே திறக்க போவதில்லை. அந்த கண்ணன் வராமல் கண் திறக்க

மாட்டேன்!” , என்றான். இவற்றை எல்லாம் கண்ட தாய் மனம் துடித்தது.

என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் புரியவில்லை. மாதவன் உண்ணாமலும் கண் திறக்காமலும் இரண்டு தினங்கள் ஆயின. மாதவனின் தாய் திருமணத்திற்கு வந்தாள். அங்குள்ள கிருஷ்ணன் கோயிலுக்கு சென்று, “ஏதாவது முடிவு எடுப்போம். அந்த கிருஷ்ணன் இடமே விட்டு விடுவோம். அவன் என்ன செய்கிறானோ பார்க்கலாம்”. கோயிலுக்குள் சென்ற மாதவனின் தாய் ஆண்டவனை பிரார்த்தித்து மனமார அழுதாள்.

அர்ச்சகர் வந்து, “தங்கள் குழந்தை இன்னும் சரியாகவில்லையா?” என்றார்.

“இல்லை ஐயா, அந்த கிருஷ்ணன் தான் இதற்கு பதில் சொல்ல வேண்டும். அவன் உயிருடன் இருப்பானா இல்லையா என்பதையே அவன் தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்!” என அழுது கொண்டே சொன்னாள். அப்போது அவள் தோள் மேல் மெதுவாக ஓர் கை பட்டது. நடுத்தர வயது பெண் ஒருத்தி மிகவும் அழகாகவும் லக்ஷ்மி கரமாகவும் நின்று கொண்டிருந்தாள்,

“என்னம்மா என்ன குறை? ஏன் இப்படி அழுகிறாய்?” எனக் கேட்டாள் அப்பெண். மாதவனின் தாய் நடந்தவைகள் அனைத்தையும் கூறி அழுதாள்.

“இவ்வளவு தானா? வா நாம் இருவரும் போய் மாதவனை பார்க்கலாம்,” என்று சற்று தொலைவில் வைத்திருந்த பையை தோளில் மாட்டிக் கொண்டு இருவருமாக புறப்பட்டனர். போகும் வழியில் மாதவனின் தாய் கேட்டாள், “யாரம்மா நீ? என் குறையை கேட்டு எனக்கு உதவ முன் வந்திருக்கிறாயே!”

“நானா? என் பெயர் தாயாரம்மா. என் கணவர் ஊர் ஊராக இருப்பார். அவர் பின்னால் நானும் ஊர் ஊராக

சுற்றுவேன். என்னைப்பற்றிய கவலையை விடு, வா உன் பிள்ளையை பார்க்கலாம்”. இருவரும் மாதவனின் வீட்டினுள் நுழைந்தனர்.

மாதவனின் தாய் மாதவனை பார்த்து, “யார் வந்திருக்கிறார் பார், கண்ணை திறந்து பார் என்றாள்”.

“கண்ணன் வந்திருக்கிறானா சொல் இல்லையேல் முடியாது”.

“ஆகா! என்ன பிடிவாதம் இந்த வயதில் உனக்கு! ஒன்றும் அறியாத சிறுவனாக இருக்கிறாயே நீ!” எனக் கூறிக் கொண்டே அவன் தலையை வருடியவாறே உட்கார்ந்தாள்.

மாதவன் ஒரு கூணம் மனதில் நினைத்துக் கொண்டான், “யாராக இருக்கும் இவர்? எவ்வளவு அருமையாக பேசுகிறாரே! கண்ணை மெல்ல திறந்து பார்க்கலாமா? கூடாது, கண்ணன் வராமல் கண்ணை திறக்க கூடாது”.

“மாதவா நான் கண்ணன் சொல்லிதான் தான் இங்கு வந்துள்ளேன்”, என்னைப்பார் என்றாள் தாயாரம்மா.

“கண்ணன் சொல்லி வந்தாயா?” என்று ஆச்சர்யத்துடன் கண்ணை திறந்து பார்த்தான். மாதவன் தாயாரம்மாவை பார்த்ததும் அவன் மனதிற்்குள் அவள் கூறுவதெல்லாம் உண்மையாக இருக்கும் என எண்ணினான்.

தாயார் அம்மா கூறினாள், “நம் கண்ணன் என்னை அனுப்பினான், உன்னை பார்த்து விட்டு வரும் படி கூறினான். சில விஷயங்களை உன்னிடம் கூறச் சொன்னான், அதற்க்காகத்தான் ஓடி வந்தேன். நீ என்னடாவென்றால் ஒன்றும் உண்ணாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறாய். எழுந்திரு உனக்கு உணவு அளிக்கும் படி என்னிடம் கொடுத்து அனுப்பியுள்ளான்!” என பிரசாதத்தை எடுத்து ஊட்ட தொடங்கினாள்.

மாதவன் மறுமொழி ஏதும் கூறாமல் உண்ணத்தொடங்கினான். பாதி உண்ட மாதவன் “கண்ணன் எப்படி இருப்பான்?” என்றான்.

“அவர் மிகவும் அழகாக இருப்பார், எல்லோர் மனதையும் கவர்ந்தவர்” என்றாள் தாயாரம்மா.

“கண்ணன் என்னை பார்க்க வருகிறேன் என்று கூறினானா?”

“அவரை நம்பினவர் யாரையும் அவர் கை விட்டதில்லை. அதைப்போல உன்னையும் கைவிட மாட்டார், நிச்சயம் உன்னை பார்க்க வருவார்”.

“அப்படியானால் ஏன் இதுவரை அவர் வரவில்லை?”

“அதற்கு பதில்தான் என்னிடம் கூறி அனுப்பியிருக்கின்றாரே. ஒருபிடி வா தக்கார பையன் எனக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறான், எனக்கு வேலை அதிகமாக இருக்கிறது மற்றும், பக்தர்கள் அதிகமாக வருகின்றனர் எப்பொழுது ஓய்வு கிடைக்கின்றதோ அப்பொழுதே ஓடி வந்துவிடுவேன் என்று நீ போய் சொல் என்றார். ஆதலால் நிச்சயம் வருவார் நீ கவலைப்படாதே மாதவா!” என்று கூறினாள்.

இதைக்கேட்ட மாதவன், “ஆமாம் அவர் இவர் என்று கூறுகிறாயே, கண்ணன் என்ன உன்னைவிட பெரியவனா?” என கேட்டான்.

“நம் கண்ணன் பெரிவருக்கும் பெரியவன், சிறியவருக்கும் சிறியவன். எனக்கு சிறியவன் எனக்கு பெரியவன்,” என புன்னகைத்தாள்.

“நம் கண்ணன் என்று ஏன் கூறுகின்றாய்? என் கண்ணன் என்று கூறு என்றான் மாதவன்”.

“நான், நீ, உன் தாய் இருப்பதால் நம் கண்ணன் என்றேன் /

சரி உன் கண்ணனாகவே இருக்கட்டும். நான் இனி புறப்பட்டுமா?”

மாதவனின் தாய், “அம்மா தெய்வம் போல் வந்து என் பிள்ளையை காப்பாற்றினீர் உங்களுக்கு மிக்க நன்றியம்மா. அவன் சிரித்தும் சாப்பிட்டும் எத்தனை நாட்கள் ஆயின. உங்கள் கருனையால் அவன் கண் விழித்து பார்த்து பேசுகிறான்! அவனுக்கு நல்ல அறிவுரை சொல்லி விட்டு செல்லுங்கள்”.

தாயார் அம்மாவும் புன்னகைத்துக் கொண்டே, “எனக்கிட்ட கட்டளை இவனை பார்க்க வேண்டும் என்று இதற்கு நன்றி எதற்கு. எல்லாம் அந்த ஆண்டவனையே சேரும். மாதவா நல்ல பிள்ளையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஒழுங்காக படிக்க வேண்டும். இனி பிடிவாதம் பிடிக்காமல் இருக்க வேண்டும். அப்படி நீ இருப்பாய், ஆதனால் உனக்கொன்று நான் தருவேன்”

“நிச்சயம் நீங்கள் சொல்லும்படி கேட்கிறேன் அம்மா”

“உனக்கு அந்த கண்ணன் நிச்சயம் வந்தால் போதும், சரி அந்த கண்ணன் வரும் வரை உனக்கொன்று தருகிறேன். இந்தா நான் நித்தமும் பூஜை செய்து கொண்டிருக்கும் விக்ரகத்தை தருகிறேன்,” என்று ஒரு அடி உயரமுள்ள விக்ரகத்தை கொடுத்தாள். “உனக்கு கண்ணனை பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தால் இந்த விக்ரகத்தை பார். இதை நீ மிகவும் பத்திரமாக வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இப்போது கண்ணன் இருப்பதாகவே நினைத்துக் கொள் என்ன? நான் வரட்டுமா மாதவா?” என்றாள் தாயாரம்மா.

வீட்டு வாயில் வரை அவளை கொண்டு வந்து விட்டான் மாதவன். அவள் தெருக்கோடிவரை செல்லும் வரை பார்த்துக் கொண்டே விக்கிரகத்துடன் நின்றிருந்தான் மாதவன்.

தாயாரம்மா நடந்து கொண்டே, “இறைவா விதைக்கு நீர் ஊற்றிவிட்டேன் இனி நடப்பது உன் செயல்” என மனதில் புன்னகைத்துக் கொண்டே சென்றாள்.

தாயாரம்மா போன வழியே நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் மாதவன். “அம்மா அவர்கள் எவ்வளவு நல்லவர்கள்! கண்ணணை பார்த்திருக்கிறார்! எனக்காக கண்ணணின் பொம்மையையும் கொடுத்திருக்கிறார் பாரேன்!”

“மாதவா அந்த பொம்மையை இப்படி எல்லாம் எப்போதும் கையில் வைத்திருக்க கூடாது. அதை நமது பூஜை அறையில் வை. அடிக்கடி எடுக்க கூடாது”

மாதவன் உள்ளே நல்ல இடமாக பார்த்து வைத்தான் அடிக்கடி போய் தொட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்

“பத்து நாட்கள் நீ பள்ளிக்கு செல்லவில்லை. உன் நண்பன் வீட்டிற்கு சென்று புத்தகங்களை வாங்கி வா”, என்று மாதவனை அனுப்பினாள் அவன் தாய்.

“சரியம்மா வேகமாக போய் வருகிறேன் அதுவரை நீ கண்ணணை பார்த்துக் கொள்!” வழியில் தன் தந்தையை பார்த்தான், “அப்பா அப்பா கண்ணன் வந்திருக்கிறார் அப்பா! நீ வீட்டிற்கு போய் பாரேன்! நான் இதோ வந்து விடுகிறேன் என்று கூறி ஓடினான்”.

வீட்டிற்குள் நுழைந்து மிகவும் ஆச்சர்யத்துடன் மனைவியை பார்த்தார். நடந்தவை அனைத்தையும் கூறி கிருஷ்ணணின் விக்கரத்தையும் காட்டினாள். மாதவனின் தாய், “இந்த கண்ணன் வந்ததால் தான் நமது மாதவன் உயிர் பிழைத்தான், அதனால் நாம் இருவரும் இக்கண்ணனுக்கு கடமை பட்டிருக்கிறோம். நாளை முதல் நீங்கள் இக்கண்ணனை நீராட்டி பூக்களால் அர்ச்சித்து இவ்வறையை தெய்வீகமாக வைபுங்கள். நானும் தினமும் இரு வேளையும் நிவேதனம் பக்தியுடன் செய்து வைக்கிறேன்” என்றாள்.

மாதவன் வேக வேகமாக ஓடி வந்தான். “அப்பா அப்பா என் கண்ணணை பார்த்தாயா?” என்றான்.

“பார்த்தேன் மாதவா நீயும் இனி ஒழுங்காக படிக்க வேண்டும். கண்ணன் இனி நம்முடன் இருக்கிறான் தெரிந்து கொள். நல்ல பிள்ளையாக நடந்து கொள் இல்லையேல் கண்ணன் இங்கிருந்து சென்று விடுவான்”.

மாதவன் புன்னகைத்துக் கொண்டே, “அப்பா இது கண்ணன் இல்லை. கண்ணணின் பொம்மை தான் இதை வைத்துக் கொண்டிருந்தால் கண்ணன் நிச்சயம் வருவானாம் என்று ஒரு அம்மா கூறிச்சென்றாள்”.

“சரி உன் இஷ்டப்படி இருக்கட்டும். நீ நல்ல பண்புள்ளவனாகவும் ஒழுக்கமுள்ளவனாகவும் நடந்து கொண்டால் அந்த கண்ணன் உன்னை பார்க்க வருவான்”.

இரவு நேரம் வந்தது, மாதவன் தன் பெற்றோரை நோக்கி கூறினான், “நான் இன்று கண்ணன் இருக்கும் இடந்திலேயே படுத்துக் கொள்ளட்டுமா?” என்றான்.

“வேண்டாம் அப்பா நீ சிறுவன் பயப்பட போகிறாய்” என்றனர்.

“இல்லை நான் இங்கேயே தான் படுத்துக் கொள்வேன். என் கண்ணன் அருகிலேயேதான் படுத்துக் கொள்வேன்”.

“சரி உன் இஷ்டம் போல் செய்” என விட்டு விட்டனர்.

மாதவன் படுத்துக் கொண்டான். உடனே சற்று நேரத்திற்குள் எழுந்தான், “நான் மட்டும் படுத்துக் கொள்கின்றேனே நீ மட்டும் நின்று கொண்டே இருக்கின்றாயே, படுத்துக் கொள்!” எனக் கூறி பெற்றோர்கள் தன்னை பார்க்கிறார்களா எனப்பார்த்து அப்பொம்மையை பக்கத்தில் படுக்க வைத்துக் கொண்டான். “வேண்டாம், அம்மா அப்பா பார்த்தால்

என்னை நல்ல பிள்ளை இல்லை எனக் கூறிவிடுவார்கள். நீயும் வராமல் இருந்து விடுவாய்” என கூறி பொம்மையை அங்கேயே வைத்தான். “கண்ணா! நீ கட்டாயம் வர வேண்டும் உனக்காக காத்திருப்பேன்” என சிறிய ஏக்கத்துடன் உறங்கினான்

வழக்கத்திற்கு மாறாக மாதவனின் தந்தை சற்று முன்னேயே மாதவனை எழுப்பி நீராட்டினார். பிறகு அவரும் நீராடி விட்டு கண்ணனை நீராட்ட வந்தார்.

“அப்பா என்ன என் கண்ணனின் பொம்மையையுமா நீராட்டப்போகிறாய்?” என்றான். “நான் பண்ணட்டுமா?”

“வேண்டாம் நீ சிறியவன். உன்னையே நான் நீராட்ட வேண்டும்! அப்படி இருக்க நீ இந்த பொம்மையை நீராட்ட முடியாது. நீ சற்று பெரியவனானதும் செய்யலாம் நீ பள்ளிக்கு புறப்படு” என்றார்.

அத்தியாயம்: 2

நாட்கள் நகர்ந்தன மாதவனும் தனக்கு யார் எது கொடுத்தாலும், தான் எது உண்டாலும் கண்ணனின் அருகில் வைத்து விட்டு ஒரு முறை நான் சாப்பிடுகிறேன் நீ ஒருமுறை சாப்பிடு எனக் கூறி இருமுறையும் தன் வாயில் போட்டுக் கொள்வான். கண்ணன் இருக்கும் இடத்தை தவிர வேறு எங்கும் தூங்க மாட்டான். கண்ணனின் இருப்பிடமே தனதாக்கிக் கொண்டான். விளையாடும் போதும் சரி தனக்கு ஞாபகம் வரும் போதும் சரி அடிக்கடி வந்து கண்ணனை பார்ப்பான். இப்படியே கொஞ்சம் பெரியவன் ஆனான். இந்த சமயத்தில் அவன் தந்தைக்கு ஊர் மாற்றலாயிற்று. அவர்கள் மூவரும் வேறு ஊர் சென்றனர். மாதவனுக்கு அவ்வூர் மிகவும் பிடித்திருந்தது காரணம் மலையும், அருகே ஒரு நதியும் அவ்வூர் வழியாக ஓடுகின்றது. இப்புதிய இடத்தில் கண்ணனுக்காக ஓர் அறையை விட்டு அதில் ஓர் மண்டபம் அமைத்து அதில் கண்ணனை வைக்கிறார்கள்

பெற்றோர்கள். மாதவனும் பெரிய பள்ளியில் சேர்ந்து மேல் படிப்பும் புதிய நண்பர்களுடன் விளையாட்டும் அதிகமாயிற்று. இதைக்கண்ட மாதவனின் தாய்க்கு கவலை உண்டாயிற்று, எங்கே தன் மகன் முறை தவறி விடுவானோ என்ற பயம் ஏற்பட்டு விட்டது. அதனால் ஒருநாள் கோபித்துக் கொண்டு மாதவனை பார்த்து, “நீ தினமும் விளையாடப்போகிறாய் மாலையில் யாரும் பார்த்துக் கொள்வதில்லை. உன் கண்ணணை நீ தனியாக விட்டு விடுகிறாயே, காலையிலும் உன் தந்தைக்கு அலுவலக வேலை அதிகம். கண்ணனுக்கு நீராட்டி செல்வதனால் தாமதமாகிறது. அதையும் நீ ஏன் செய்யக்கூடாது? அதே போல் மாலையில் பூக்களும் நிவேதனத்திற்கு வேண்டிய பொருட்களுக்கும் எனக்கு பதில் நீ ஏன் போகக் கூடாது? ஒரு சிறிய பூந்தோட்டத்தையாவது நீ வைக்கலாம் அல்லவா? எங்களுக்கு வயதாகிறது அல்லவா? உன் கண்ணணின் பொறுப்பையாவது நீ ஏற்றுக் கொள்ளலாம் அல்லவா?” இப்படி சொன்னால் தான் இவன் எங்கும் அலையாமல் வீட்டுப் பொறுப்புக்களை ஏற்ப்பான் என தாய் கூறினாள்.

மாதவன் கண்ணணின் அருகில் வந்து சந்தோஷப் பூரிப்புடன், “அப்பா இவர்கள் விட்டு விட்டார்கள் உன்னை, இனி நாளை முதல் நானே உன்னை பார்த்துக்கொள்வேன். நானே உன்னை பார்த்துக் கொள்வதினால் நீ நிச்சயம் எனக்காக சீக்கிரம் வருவாய்! என்ற நம்பிக்கை நிறைய இருக்கிறது” மறுநாள் முதல் கண்ணணின் எல்லா பொறுப்புக்களையும் ஏற்று செய்ய தொடங்கினான்.

மாதவனின் பெற்றோர்களுக்கு ஆச்சர்யம். மாதவன் மாலை நேரத்தில் விளையாட போவதில்லை தோட்டங்களையும் நன்றாக பார்த்துக் கொள்கிறான் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் கண்ணணை பற்றிய விவரங்களை சேகரித்தான் அதிகம் எங்கும் சுற்றாமல் வீட்டிலேயே நல்ல பிள்ளையாக நடந்து கொண்டான். வயதிற்கு ஏற்ப்ப மாதவனுக்கு மனம் வேதனையில் ஆழ்ந்தது “பல பக்தர்களுக்கு காட்சி கொடுத்தாயே கண்ணா, என்னை ஏன் சோதிக்கிறாய்?

எனக்கு காட்சி தர மாட்டாயா? நீ வரும் வரையில் நான் உன்னை விட மாட்டேன்” எனக் கண்ணணின் பாதங்களை பற்றி தினமும் அழுவான். தன் மனதில் உள்ளதை தன் பெற்றோர்களிடம் கூறவும் அச்சப்படுகிறான் “நாம் வளர்ந்து விட்டோம் நாம் இனி எல்லாம் அவர்களிடம் கூறக்கூடாது. அவர்களையும் வேதனையில் ஆழ்த்தக் கூடாது. அவர்களுக்கு நாம் சொல்வது புரியுமோ புரியாதோ?” ஏன் என்றால் சில நேரங்களில் மாதவனின் பெற்றோர்கள் கண்டும் காணாதது போல் உள்ளனர். எனவே கண்ணணை பற்றி அவர்களிடமும் அதிகம் கூறுவதில்லை அதிகம் மௌனம் சாதித்தான். தன் மனதிற்குள்ளேயே வேதனைப்பட்டான் எல்லோரிடமிருந்தும் ஒதுங்க நினைத்தான்.

மாதவனின் படிப்பு முடிந்தது. வேலைக்கு போகுமாறு தந்தை வற்புறுத்தினார். தந்தை சொல்படி வேலைக்கும் சேர்ந்தான் அங்கங்கே ஏமாற்றல்களும் பொய்களும் அதர்மங்களும் நடப்பதைக் கண்டு வேலையில் இருக்க முடியாமல் வீட்டிற்கு வந்தான். இப்படியெல்லாம் அதர்மம் செய்தால் கண்ணன் வரமாட்டான் என எண்ணினான். அவன் எதிலும் ஈடுபடாமல் தனித்தே இருந்தான். நதிக்கரையிலும், மலையோரத்திலும் அமர்ந்து தனிமையிலேயே இருந்தான். ஒரு நாள் பொழுது விடிந்தது, மாதவன் நீராடிவிட்டு கண்ணனுக்கு அபிஷேகம் செய்ய உள்ளே சென்றான். பக்கத்து வீட்டில் ஏதோ சத்தம் மாதவனின் தாயாரும் தந்தையும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். மாதவனின் தாய் வெளியில் சென்றாள் சற்று நேரம் கழித்து மீண்டும் வந்தாள்.

மாதவனின் தந்தை “என்ன பக்கத்து வீட்டில் சத்தம்?”

“ஒன்றும் இல்லை பக்கத்து வீட்டில். பையன் மாதவனை விட பெரியவனாக இருப்பான் அவன் ஏதோ ஒரு பெண்ணை விரும்பினானாம், பெற்றோர்கள் இருதரப்பிலும் சம்மதிக்கவில்லை அதனால் இன்று விடியற்காலையில் அப்பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு எங்கோ சென்றானாம்”.

மாதவனின் தந்தை, “ஆமாம் இவர்களே கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டியது தானே! அவன் எதை விரும்புகிறானோ அதை செய்யவேண்டியதுதானே! காலத்திற்கும் அவன் தானே வாழ வைப்பவன். இதைப் பெற்றோர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும், பிள்ளைகள் இஷ்டத்திற்கு விட வேண்டும். சரி நமக்கேன் வம்பு”, எனக் கூறி வேலைக்கு சென்றார்.

மாதவன் கண்ணனை நீராட்டிக் கொண்டே, “இவர்கள் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறார்கள் என் மனப்போராட்டத்தை புரிந்து கொள்ளவில்லை. இவர்கள் என்ன தாய் தந்தையோ. எல்லோரும் சுயநலக்காரர்கள் தான். தான் மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கும் போது தங்ஙளைப்பற்றி சிந்திப்பது இல்லை. மற்றவர்களுக்கு உபதேசிப்பதை விட சும்மா இருக்கலாம். இவர்கள் புரிந்து கொண்டு செய்கிறார்களா அல்து புரியாமல் செய்கிறார்களா? கண்ணா நீ எப்போது வரப்போகிறாய் இக்கூட்டத்தில் இருந்து எப்போது நான் வெளியே வரப்போகிறேன்!” எனக் கூறி காலை பூஜையை முடித்துக் கொண்டு வெளியில் வந்தான். மாதவனின் தந்தை “மாதவா ஏதாவது வேலைக்கு போகப்போகிறாயா இல்லையா? என்ன செய்யப்போகிறாய்? காலையில் பூஜையை முடித்தவுடன் வேலைக்கு போகலாமே. கண்ணன் வேண்டுமானால் அங்கும் வந்து பார்க்கட்டும்”.

“அப்பா புரியாமல் பேசாதே. ஏமாற்று வேலைகள் எனக்கு பிடிக்கவில்லை. பொய்கள் பேச பிடிக்கவில்லை. அதர்மங்கள் பிடிக்கவில்லை”.

“நீ சொல்வது உண்மை தான், நம் வரை நாம் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் மற்றவர்களைப்பற்றி கவலைப்படாதே, தொழில் என்று சேர்ந்து விட்டால் தொழிலை செய்துவிட்டு தான் வரவேண்டும். வீணாக அடம் பிடிக்காதே, தொழில் செய்வதைப்பார் வீணாக அடம் பிடிக்காதே”.

மாதவன் மனதிற்஑ுள் வேதனையாக கூறிக் கொண்டான் இவர் நம்மை ஏன் துன்புறுத்துகின்றார் நம்மை இவர் புரிந்து கொள்ளமாட்டாரா மாதவன் அறை஑்஑ுள் மீண்டும் மௌனமாக இருந்தான் .

தாய் தன் வேலைகளை எல்லாம் முடித்து விட்டு மாதவனிடம் பரிவாக வந்து அமர்ந்தாள் மாதவா நீ எப்போதும் இவ்வறையிலேயே உட்கார்ந்திருந்தால் என்ன அர்த்தம்?.

மாதவன் மனதிற்஑ுள் எண்ணினான் அந்த சிறிய வயதில் கண்ணணை தனியாக விட்டு சுற்றுகிறாயே எனப்பேசிய தாய் இன்று இப்படி கூறுகிறாளே என சிரித்தான் .

என்ன மாதவா சிரிக்கிறாய் என்றாள் .

ஒன்னும் இல்லை அம்மா ஏதோ ஞாபகம் வந்தது சிரித்தேன் .

ஏதாவது வேலை஑்஑ு போகப்போகிறாயா என்றாள் .

அம்மா என஑்஑ு கண்ணணை பார்க்க வேண்டும் கண்ணன் வரமாட்டானா?

மாதவா இது என்ன விளையாட்டுதனம் சிறு பிள்ளையைப்போல் இவ்வளவு புத்தகங்கள் படித்திரிக்கிறாய் எவ்வளவோ தெரிந்து கொண்டும் இப்படி பேசலாமா உன் தந்தை கஷ்டப்படுவது உன஑்஑ு தெரியவில்லையா? நீ ஑ுடும்ப பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டாமா என புலம்புவதை எல்லாம் புலம்பி விட்டு சென்றாள் .

மாதவன் கண்ணணை நோக்கி கண்ணா நீ வரமாட்டாயா இது எல்லாம் என்ன? என்ன நடக்கிறது என்னால் உன்னை தரிசிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை என஑்஑ு வேலை஑்஑ு போக இஷ்டமில்லை , அதர்மத்தில் இஷ்டமில்லை . கண்ணா என஑்஑ொரு வழி சொல்லேன் என பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் . ஒருவேளை நம஑்஑ு செலவு செய்வது

இவர்களுக்கு கஷ்டமாக உள்ளதா அன்று முதல் இன்று வரை அப்பாவின் ஊதியத்தில் தானே நடக்கிறது அப்படி இருக்க இவர்கள் எதை கஷ்டம் எனக் கூறுகிறார்கள்? சரி அப்படியானால் இன்று முதல் உண்பதையே நிறுத்திக் கொள்ளலாம் என யோசித்தான். மாதவன் அன்றிலிருந்து மூன்று நாட்கள் வரையில் உணவு உட்கொள்ளவில்லை.

மாதவனின் தாய் மாதவன் அருகில் வந்து என்ன மாதவா நீ செய்வது நன்றாக இருக்கிறதா ?மூன்று நாட்கள் உணவும் உட்கொள்ளவில்லை.

அம்மா நான் உங்களுக்கு செலவு வைக்க வேண்டாம் எனப்பார்த்தேன்.

பைத்தியக்காரா பெற்றோர்களுக்கு பிள்ளை செலவில்லையப்பா மற்ற பிள்ளைகளைப்போல் நீயும் வேலைக்கு சென்று சுகமாக இருப்பாய் அதை பார்ப்போம் என்றுதான் கூறினோமடா.

அப்படியானால் என்னை வளர்த்தது உங்கள் சுயநலத்திற்க்காக தானா? என் உயிரைக் காப்பாற்றி உங்களிடம் கொடுத்தானே அந்த கண்ணனுக்கு ஒன்றும் செய்ய வேண்டாமா? அன்று நீயே உன் வாயால் நாம் கண்ணனுக்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்றாயே இப்பொழுது என்னை கண்ணனுக்காக விட்டு விடேன் எனக்கு கண்ணனின் தரிசனம் கிடைக்கும் வரை ஒன்றுமே செய்ய மாட்டேன்.

உன் தந்தை உன்னைப்பற்றி வேதனைப்பட்டும் நீ இப்படி பிடிவாதமாக இருக்கிறாயே இருவரின் நடுவிலும் நான் சிக்கிக் கொண்டு தவிக்கிறேன் சரி மாதவா இங்கு ஒருவர் அருள் வாக்கு கூறுகிறார்.அவரைப் போய் பார்க்கலாம் வருகிறாயா என்றாள்.

எதற்க்கம்மா அங்கு போக வேண்டும் என்றான்.

நம் குடும்ப சூழ்நிலை இப்படி இருக்கின்றதே இதற்க்கொரு வழி உண்டா எனக் கேட்கலாம் வா என்றாள் அம்மா உனக்கென்ன பைத்தியமா கண்ணணின் அருளால் நன்றாகத்தானே உள்ளோம்.

சரி உன்னைப்பற்றி கேட்கலாம் வா.

என்னைப்பற்றி கேட்க வேண்டியது அவரிடம் இல்லை நானே கூறுகின்றேன் கண்ணண் எனக்கு காட்சிதர வேண்டும் அவனுக்காக காத்திருப்பேன். அம்மா கண்ணணை கண்ட நம் குரு இருக்க நாம் ஏன் அம்மா இவர்களிடம் செல்ல வேண்டும்?.

அவரைப்பற்றிய சரியான விலாசம் என்னிடம் இல்லையடா.

கவலையை விடுங்கள் அம்மா நான் எப்படியும் ஒரு வாரத்தில் சேர்த்து விடுகிறேன்.

சரி கண்டு பிடித்து கொடு என கூறிவிட்டு சென்றாள் தாய்.

மாதவன் மனதிர்க்குள் மிகவும் பூரித்து கூறிக் கொண்டான். அப்பா எனக்கு விடிவு காலம் பிறந்நது கண்ணா எப்படியாவது குருவின் விலாசத்தை கண்டு பிடித்து என் பெற்றோரை அவரிடம் அழைத்து சென்று என் மனதில் உள்ளதை கூற வேண்டும். உடனே அவரும் பெற்றோருக்கு நல்ல புத்திமதிகளை கூறுவார். நாம் கூறினால் இவர்களுக்கு ஏறாது, அவர் கூறினால் பின் மறு பேச்சு ஏதும் இருக்காது எப்படியாவது அவர் விலாசத்தை கண்டு பிடித்து விடுவேன் என மனதிர்க்குள் எண்ணி அன்று முதல் உண்ணத்தொடங்கினான்

மாதவன் ஒரு வாரத்திற்குள் குருவின் இருப்பிடம் அனைத்தையும் கண்டு பிடித்து சந்தோஷமாக தாயிடம் வந்து கூறினான். அம்மா நமது குரு தனது சுற்று பிரயாணத்தை முடித்து கொண்டாராம் நமது ஊர் போல் ஓர் ஊரில்

மலையின் அடிவாரத்தில் கண்ணனுக்கு கோயில் கட்டி தனக்கும் ஓர் குடில் அமைத்து அங்கு அமைதியாக தங்கியிருக்கிறாராம் தங்கும் வசதிகளும் வைத்துள்ளாராம் நிறைய மக்கள் வந்து செல்கின்றார்களாம். அங்கு ஒரு சிறிய நதியும் ஓடுகிறதாம் ஆனால் அது ஊரில் அல்ல காடாம். ஓர் ஊர் வரையில் வண்டியில் சென்று விட்டு பிறகு சிறிது தூரம் காட்டில் நடந்தால் அவரின் இருப்பிடம் வருமாம் இரவு நேரங்களில் யாரும் காட்டு வழியில் வரவேண்டாம் எனக் கூறுகிறாராம். இதுதான் விவரம் நாம் போகலாமா என ஆனந்தத்துடன் கூறுகிறான்.

உன் தந்தை வரட்டும் நாம் மூவரும் செல்லலாம் என்றாள்.

மாலையில் தந்தை வந்து என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். தந்தை மூவரும் போகலாம் என்பார் என தன் மனதில் புறப்பட ஆயத்தமானான் மாலையில் தந்தையும் வந்தார். மாதவனின் தாய் எல்லாவற்றையும் கூறினார். அப்படியா மாதவன் நல்ல வேலை செய்திருக்கிறான் என ஆச்சர்யப்பட்டார். நாம் நாளை புறப்படலாம் என்றார் பிறகு சிறிது நேரம் கழித்து மாதவன் இங்கு இருக்கட்டுமே வீட்டையும் கண்ணனையும் பொறுப்பாக பார்த்துக் கொள்ளட்டும் நாம் இருவரும் போய் எப்படி இருக்கிறது என பார்த்து விட்டு மாதவனை அழைத்து செல்லலாம் என்றார்.

மாதவன் மனதிற் றுள் இவர்கள் போய் என்ன குழப்பப் போகிறார்களோ நமது குரு புரிந்து கொள்வாரா? என் மனதில் உள்ளதை தெரிந்து கொள்வாரா? என்ன இது தர்ம சங்கடமாகி விட்டது நான் வருகிறேன் எனக் கூறமுடியாது என்னிடம் பணமும் கிடையாது இவர்களுக்கு தேவை என்றால் நான் கிருஷ்ணனை பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் இல்லையேல் வேலைக்கு போக வேண்டும் என்ன உலகம் இவர்கள் ஏன் என்னை புரிந்து கொள்ளவில்லை என வருந்திக் கொண்டே உறங்கினான்.

மறுநாள் காலை தாயும் தந்தையும் குருவைப் பார்க்க செல்ல தயார் ஆனார்கள் மாதவனின் தந்தை மாதவனை பார்த்து பார் உனது விஷயம் அனைத்தையும் குருவிடம் கூறுவேன் அவர் சொல்படி நீ நடக்க வேண்டும் தெரிந்ததா என்றார்.

சரி என்றான் அதே போல் நீங்களும் உன்மையை கூறவேண்டும் என்றான்.

சரி எனக் கூறி தாயும் தந்தையும் புறப்பட்டு சென்றார்கள்.

மாதவன் கண்ணணிடம் வந்து அமர்ந்து கண்ணா நல்ல செய்தியை அனுப்பு இந்த கூட்டில் இருந்து வெளியேற நல்ல முடிவை கொடு உன் தரிசனத்தைக் கொடு, சீக்கிரம் வா உனக்காகத்தான் நான் காத்திருக்கிறேன் இது உனக்கு புரியவில்லையா? சீக்கிரம் வருவாயா? .

மாதவனின் தாய் தந்தையர் மகானிடம் வந்தடைந்தனர் நிறைய பக்தர்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் தாங்கள் நிதானமாக மகானை தரிசிக்கலாம் என யோசித்து ஆஸ்ரமத்தை சுற்றி வந்தனர். மகானிடம் இப்போது கூட்டம் குறைந்தது இவர்களும் வந்து தங்கள் மரியாதையை செலுத்தினர்.

என்ன நலமாக இருக்கிறீர்களா என்றார் மகான்.

கடவுளின் அருளாலும் தங்களின் ஆசிர்வாதத்தினாலும் எந்த குறையும் இல்லை எங்களுக்கு. சுவாமியின் பயணம் எல்லாம் நன்றாக முடிந்ததா?.

எல்லாம் அந்த கண்ணணின் அருளால் நன்றாக நடந்தது கண்ணணின் ஆங்குைப்படி இங்கு ஒரு கோயிலும் அமைத்து ஆஸ்ரமம் அமைத்து இங்கேயே நிரந்தரமாக தங்கி உள்ளேன். ஆமாம் உங்கள் மகன் மாதவன் வரவில்லையா? நல்ல மரம் போல் வளர்ந்திருப்பானே! இன்னும் குறும்புகள் செய்கிறானா அல்லது நல்ல பிள்ளையாக நடந்து கொள்கிறானா? கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பானே நல்ல பிள்ளை

அவன்.

மாதவனின் தந்தை நல்ல பிள்ளைதான் நன்றாக வளர்ந்திருக்கிறான் படித்தும் முடித்து விட்டான்,

என்ன! நீங்கள் ஏதோ பீடிகை போடுவது போல் உள்ளதே என்றார் மகான்.

ஆம் குருவே உங்களுடன் நிறைய பேச வேண்டும் தாங்கள் எங்களுக்காக நேரம் ஒதுக்கி கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும் என்றார்கள்.

சரி மாலையில் பேசுவோம் எனக்கூறி எழுந்து சென்றார் மகான்.

இவர்களும் உணவை முடித்துக் கொண்டு அங்குள்ள ஒவ்வொருவரையும் விசாரித்துக் கொண்டு வந்தார்கள் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் எப்படி மகானிடம் வந்து சேர்ந்தோம் எனக் கூறினர் இதில் பெரியவர்களும் சிறியவர்களும் இருந்தனர். மாதவனின் தாய் நாமும் இங்கு வந்து விடலாம் எவ்வளவு அமைதியாக நன்றாக உள்ளது என்றாள்.

ஆமாம் உன் மகன் சரியாக இருந்தால் நமக்கென்ன குறை நாம் வந்து விடலாம் என்றார் மாதவனின் தந்தை. இவ்விடம் அமைதியாகவும் அருமையாகவும் இருக்கின்றது நாம் ஆண்டவனை பிரார்த்திக்க எந்த வித இடையூறும் இல்லை நம் குருவும் அருகில் இருக்கிறார் இவ்வாறாக அவ்விடத்தின் பெருமைகளை பற்றி எல்லாம் இவர்களாகவே பேசிக் கொண்டனர்.

மாலை நேரம் வந்தது இவர்களுக்கு குருவிடம் இருந்து அழைப்பும் வந்தது குருவைப்பார்க்க சென்றார்கள்

மகான் வாருங்கள் இப்படி அமருங்கள் என்ன குறை எனக்

கூறுங்கள் என்னால் இயன்றதை செய்கிறேன் என்றார்.

மாதவனின் பெற்றோர்கள் குருவை வணங்கி விட்டு குருவின் அருகில் அமர்ந்தனர் ஒன்றும் இல்லை மாதவனை பற்றிதான் உங்களிடம் கூறவேண்டும் என்றார் மாதவனின் தந்தை.

மாதவனுக்கு என்ன குறை விவரமாக சொல்லுங்கள் என்றார் மகான்.

மாதவனின் தாய் மாதவன் சதா கண்ணணையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்றாள். தந்தை கண்ணணை தரிசிக்காமல் எதுவும் செய்ய மாட்டேன் என பிடிவாதமாக இருக்கிறான் நேர்மை, நியாயம், தர்மம் என்று பார்த்துக் கொண்டு வேலைக்கும் போவதில்லை வீட்டில் கண்ணணின் அருகில் அமர்ந்து கொள்கிறான் அல்லது நதிக்கரையிலோ, மலையிலோ அமர்ந்து கொள்கிறான்.

மாதவனா! பரவாயில்லையே எப்படி அவனுக்கு இவ்வளவு பக்தி வந்தது என ஒன்றும் தெரியாதவர் போல் கேட்டார்.

மாதவனின் தாய் ஐயா தாங்கள் விளையாட்டாக சிறுவயதில் கூறியதை விபரீதமாக எடுத்துக் கொண்டான் அதன் விளைவு தான் இது. அன்று முதல் இன்று வரை நடந்தவைகள் அனைத்தையும் கூறினாள்.

இவ் அனைத்தையும் கேட்ட மகான் நல்ல பக்திமான் கேட்க எனக்கு எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கின்றது இப்படி பட்ட பக்தி யாருக்கும் வராது ஏதோ லட்சத்தில் ஒருவருக்கே வரும் இது போன்ற ஆன்மாவை பெற்றெடுப்பதற்கு நீங்கள் எவ்வளவோ புண்ணியம் செய்திருக்கிறீர்கள், நான் மாதவனை பார்க்க வேண்டுமே என்றார்.

ஐயா அவன் வரவில்லை. அவனை இப்படியே விட்டு விடுவதா? என்ன செய்வது எனக் கேட்டார் தந்தை.

என்ன இப்படி கேட்டு விட்டீர்கள் அவனை என்னிடம் கொண்டு வந்து விடுங்கள் இப்படிப்பட்ட தூயபக்திமான் கிடைப்பதே அரிது, அதிலும் என் சிஷ்யர்களின் பிள்ளை என்றால் கேட்கவா வேண்டும்.

மாதவனின் தாய் ஐயா எங்களுக்கு இருப்பது ஒரு பிள்ளை எப்படி ஐயா உங்களிடம் விடுவது?.

ஒரு பிள்ளையானால் என்ன நூறு பிள்ளையானால்? என்ன இப்படிப்பட்ட பிள்ளையைப்பெற்ற பாக்யவதி பிள்ளையை வெளியில் தான் விட வேண்டும் உலகிற்கு நன்மை செய்யட்டும்.

ஐயா எங்களுக்கு அவனை விட்டு பிரிந்திருக்க முடியாது என்றார் தந்தை.

யார் யாரை விட்டு பிரிவது? யார் யாருடன் சேர்வது? இது எல்லாம் வெறும் மாயை அப்படி பார்த்தால் பிறந்தவுடனே வேறு இடத்திற்கு செல்வானா கண்ணன்? உலக நன்மை பொருட்டு பிள்ளையை விட்டுக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். பெற்றோர்கள் தன் பிள்ளை என்ற சுயநலத்தை விட்டு உலக நன்மைக்காக ஆண்டவன் தூய ஆன்மாவை தங்கள் மூலம் பிறப்பிக்க செய்தானே என்று திருப்திபடுத்திக் கொண்டு அவ் ஆண்டவனுக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்த வேண்டும் அதை விடுத்து நீங்கள் இப்படி செய்வது சரியல்ல.

மாதவனின் தாய் அழுது கொண்டே எங்களது மனது பக்குவப்பட வில்லையே சுவாமி எங்களால் அவனின்றி இருக்க முடியாதே சுவாமி என்றாள்.

யார் யாரை விட்டு பிரிவது? யார் யாருடன் வந்தோம்? போகும் போதும் நாம் தனியாகத்தானே போகிறோம் இந்த சொந்தபந்தங்கள் எல்லாம் நடுவில் வந்தவை தானே? உன் பிள்ளை வேறு ஊரில் வேலையில் இருப்பதாக நினைத்துக் கொள்.

ஐயா என் பிள்ளை வேறு இடத்தில் இருந்தாலும் அவன் கல்யாணம் செய்து கொண்டு குழந்தைகளுடன் இருந்தால் மனம் சந்தோஷமாக இருக்கும் நானும் போய் கொஞ்சவேன் என்றாள் மாதவனின் தாய்.

இதெல்லாம் தேவையில்லாத கற்பனை இப்படித்தான் நடக்கும் என்று யாராலும் கூறமுடியாது வீணாண கற்பனைகள் தேவையில்லை பிள்ளையின் விருப்பப்படி விடுவதுதான் நல்ல பெற்றோர்களின் அடையாளம். பிள்ளை தவறான வழியில் சென்றால் அவனை கண்டிப்பது பெற்றோர்களின் கடமையாகும் அப்படி கண்டிக்க தவறிய பெற்றோர்கள் பாவத்திற்கு உள்ளாவார்கள். ஆனால் இங்கு பிள்ளை நல்ல விதமாக செல்ல பெற்றோர்கள் தடுப்பதும் பெரிய பாவமாகும்.

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள், ஐயா நீங்கள் எவ்வளவு சொல்லியும் மனம் தெளியவில்லை தற்சமயம் மாதவனுக்கு ஏதாவது ஒரு வழி சொல்லுங்கள் என்றார் தந்தை.

நான் எவ்வளவு கூறியும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை மாயை உங்கள் கண்ணை மறைக்கின்றது. அதே நேரத்தில் கர்மவினை முன் நிற்கிறது போலுள்ளது எல்லாம் அந்த கண்ணை தான் தீர்ப்பு சொல்லவேண்டும் எனக் கூறி சிறிது மௌனமாக இருந்து மீண்டும் தொடங்கினார், மாதவனுக்கோ வேலைக்கு போக விருப்பமில்லை அதனால் ஓர் நல்ல மளிகை கடையை துவக்கி வையுங்கள் மாதவன் பலரை சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது அதனால் அவன் மனநிலை எப்படி மாறுகிறது எனப்பார்க்கலாம் என்று கூறினார் மகான்.

பெற்றோர்களும் சந்தோஷமாக சரி அப்படியே கடையை துவக்குகிறோம் எனக்கூறி மகானை வணங்கி ஐயா நாளைக்காலை புறப்படுகிறோம் என்றார்கள்.

எல்லாம் அந்த கண்ணை விருப்பப்படி நடக்கட்டும்

என்றார் மகான், மனதிற்குள் மாதவா என்னை மன்னித்து விடு என்னால் முடிந்தவரை கூறிவிட்டேன் இவர்கள் கேட்டபாடில்லை உன் கூட்டை உடைத்து வர உன்னால் முடியும் நீ வராமல் இருப்பதும் ஆச்சர்யமே.! இறைவா மரத்தையும் வளர்த்து விட்டோம், அது பயன் உள்ளதா இல்லையா? என்பதை உன் கையில் விடுகிறேன் நீ தான் இதற்க்கொரு வழி செய்ய வேண்டும் என மனதிற்குள் கூறி கொண்டார்.

அத்தியாயம்: 3

மாதவனின் தாய் தந்தையர் வீட்டிற்கு வந்தார்கள் மாதவன் அன்புடன் அவர்களை வரவேற்றான், குருவை பார்த்தீர்களா அவர் என்ன சொன்னார் எனக் கேட்டான் மாதவனின் தந்தை உனக்கு ஒரு நல்ல கடை அமைத்து தர சொல்லியிருக்கிறார்.

நல்ல கடையா என்று ஆச்சர்யமாக கேட்டான்.

ஆமாம் உனக்கு ஒரு கடை அமைத்து தருமாறு கூறினார்

அம்மா என்ன நடந்தது என சரியாக கூறுங்கள் என்றான்.

தாய் நடந்தவைகள் அனைத்தையும் கூறினாள்.

அம்மா என்னைப் போன்றவர்கள் எல்லாம் அங்கிருக்கிறார்கள் எனக் கூறுகிறீர்களே என்னை அங்கே விட ஏன் மனம் வரவில்லை?.

மாதவா நீ எங்களுக்கு ஒரே மகன் எங்களை விட்டு எங்கே போகப்போகிறாய்? நீ எங்களுக்கு பணிவிடை செய்து கடையையும் பார்த்துக் கொள்ளலாம் அப்படியே கண்ணணையும் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

மாதவனின் தந்தை நாங்கள் ஏதும் கெட்டதை உனக்கு

செய்ய மாட்டோம் எனக்கு பிறகும் உனக்கு பணம் வேண்டும் அல்லவா அதனால் தான் இவ்வேற்பாடுகளை செய்கிறோம் நாங்கள் எல்லாம் குருவிடம் பேசிவிட்டோம் அவரும் ஒப்புக் கொண்டபின் தான் இந்த முடிவு.

அவராக ஒப்புக் கொள்ளவில்லை நீங்களாக ஒப்புக்கொள்ள வைத்தீர்கள் என்று கூறுங்கள் அப்பா என்றான் மாதவன் .

சரி எதுவானால் என்ன ஆகவேண்டியதை பார்ப்போம் என்றார் அவர் .

மாதவன் மெல்ல தன் தாயிடம் நான் வேண்டுமானால் போய் அவரை பார்த்து விட்டு வரட்டுமா?.

வேண்டாமடா நாங்கள் என்ன பொய்யா கூறுகிறோம் நடந்தவைகள் அனைத்தையும் அப்படியேதானே கூறினோம் ? உனக்கு ஏன் எங்கள் இஷ்டம் போல் நடவேன் என்றாள் .

சில காலம் கழிந்தது ஓர் நல்ல மளிகைக் கடையையும் மாதவனுக்காக பார்த்தாகி கிட்டது ஓர் நல்ல நேரத்தையும் பார்த்து கடையை திறந்தார்கள் . மாதவன் வேறு வழி இன்றி கடையை பார்த்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று தினமும் காலையில் கண்ணணின் பூஜையை முடித்து விட்டு கடைக்கு செல்வான் அங்கிருந்தபடியே கண்ணனை நினைத்து கொண்டிருப்பான் மனதிற்ருள் ஓர் தெம்பு உண்டாயிற்று கண்ணன் இங்கேயே கூட காட்சி தரலாம் என்று கண்ணனை தினமும் எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் . கண்ணனைப் பற்றி அழகாகவும் அருமையாகவும் யார் எது கூறினாலும் அவர்களிடம் பணம் வாங்காமல் விட்டு விடுவான் . மாலையில் வீட்டிற்கு சென்று கண்ணனை வழிபட்டு சிறிது நேரம் நதிக்கரையின் ஓரத்தில் அமர்ந்து கொள்வான் . அவனுக்கு இப்படியே பொழுது கழியத் தொடங்கியது கண்ணா என் வாழ்க்கை இப்படிதான் செல்லுமா எனக்கு எப்போது தரிசனம் தருவாய்? இது என்ன ஒரு வாழ்க்கை? என்று மனதிற்குள் கேள்விகளை கேட்டுக் கொண்டு

ஏங்கினான் .

பெற்றோர் மேலுள்ள பாசம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறையத் தொடங்கியது வாழ்க்கையில் ஓர் பிடிப்பில்லாமல் ஏதோ ஓர் இயந்திரமாக செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் ஒருநாள் அதிகாலையில் கண்ணனுக்கு நீராட்டி விட்டு கண்ணனின் பூஜைகளை முடித்துக் கொண்டு தனது உணவை உண்டு மதியம் உணவிற்கு வேண்டியதை எடுத்துக் கொண்டு கடைக்கு சென்றான் கடையை திறந்து தன் வேலைகள் அனைத்தையும் முடித்து கண்ணா என்று நீ தரிசனம் தருவாயோ? என்று இவையெல்லாம் போகுமோ சீக்கிரம் அருள் புரியப்பா என்று கூறிக்கொண்டே அமர்ந்தான் .

அப்பொழுது ஓர் பெரியவர் கடையின் அருகில் வந்து நின்றார். பார்க்க அழகாக இருந்தார், பண்பும், பரிவும் உடையவராக இருந்தார். மாதவனுக்கு அவரைப்பார்த்ததும் ஏதோ அவன் மனது அவர் பக்கம் ஈர்த்தது. யாராக இருக்கும் இவர் பார்க்கவே ஓர் மகானாக இருக்கிறாரே என்று பார்த்துக் கொண்டே யோசித்தான் .

வந்த பெரியவர் என்னப்பா என்னை அப்படி பார்க்கிறாய் என புன்னகைத்துக்கொண்டே கேட்டார் .

உங்களை பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போலுள்ளது ஐயா! . நீங்கள் யார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? எனக் கேட்டான் .

எங்கிருந்தோ வருகிறேன் எங்கோ செல்கிறேன் என்னைப்பற்றி உனக்கெதற்கு? இப்போது என்ன நீ கடையில் நன்கு வியாபாரம் ஆகவேண்டும் என்றா வேண்டிக் கொண்டாய்? .

இல்லை ஐயா நான் அப்படி வேண்டிக் கொள்ளவில்லை என் கண்ணனைப்பற்றி நினைத்தேன் அவ்வளவுதான் மற்ற விவரங்களை இவருக்கு ஏன் சொல்ல வேண்டும் அவரைப்பற்றி ஏதும் சொல்லவில்லையே என எண்ணிணான் .

யாரப்பா கண்ணண் உன் மகனா என்றார்

ஐயா என்ன காலையில் வம்பு செய்கிறீர்கள் அந்த ஆண்டவன் கண்ணணைத்தான் கூறினேன் என்றான்.

நீ அந்த கண்ணணை பார்த்திருக்கிறாயா என்றார்.

பார்த்திருந்தால் நான் ஏன் இங்கிருப்பேன் என எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

சரி பார்த்திருந்தால் எங்கு சென்றிருப்பாய்.

பார்த்திருந்தால் என் கண்ணணையே கேட்டு எங்கு செல்ல வேண்டுமோ அங்கு சென்றிருப்பேன்.

உனக்கு கண்ணணை பார்க்க வேண்டும் போல் ஆசை இருக்கிறதா?.

ஏன் ஐயா இவ்வளவு வம்பு செய்கிறீர்கள்? நான் உயிர் வாழ்வதே அந்த கண்ணணை காண்பதற்கு தான்.

அப்படி காணாமல் உயிர் பிரிந்து விட்டால்?.

ஐயா தயவு செய்து இடத்தை காலி செய்கிறீர்களா, அவ்வார்த்தை கேட்பதற்க்கே பயமாக இருக்கிறது.

சரி கோபிக்காதே இவ்வுயிர் பிரியும்போது உடலுக்கு தெரியுமா?.

அது எப்படி ஐயா தெரியும்!..

அப்படியானால் இவ்வுடலை விட்டு பிரிகிறோமே என உயிர் அழுமா?.

நிச்சயம் அழாது.

உயிர் பிரியும் நேரம் வந்தால் பிரிந்து தான் செல்லவேண்டும் அப்பொழுது அக்கம் பக்கம் உற்றார் உறவினர் எல்லாம் எங்குவரும்? அப்படி ஆனால் இக்கூட்டை விட்டு உயிர் பிரிய வேண்டும் என்றால் எப்படியும் பிரியலாம் அல்லவா கூட்டை விட்டு பிரிய வேண்டும் என உறுதி கொண்டால் அது பிரிந்து விடும். சரி எப்படியோ போகட்டும் நான் ஏன் காலையில் உன்னிடம் வம்பு செய்ய வேண்டும் எனக்கு பசிக்கிறது நான் தூய பக்தர்களிடம் தான் உண்பேன் உன்னை பார்த்தால் பக்தன் போல் தெரிகிறது உண்பதற்கு ஏதாவது இருந்தால் கொடேன்.

ஐயா மதியம் உண்பதற்க்கான உணவு உள்ளது தரட்டுமா? அல்லது ஏதாவது வாங்கி தரட்டுமா

வேண்டாம், வேண்டாம் உன்னிடம் உள்ளதையே இரண்டு கவளம் கொடுத்தால் போதும்.

மாதவனும் தனது உணவில் இருந்து இரண்டு கவளம் கொடுத்தான் அதை சந்தோஷமாக உண்டார் அப்பெரியவர் உண்டு விட்டு உணக்கு பொழுது போகவில்லை என்றால் நீ தனியே இருக்கும் நேரங்களில், வெளியில் செல்லும் போது, வீட்டில் இருக்கும் போது மனதிற்குள் ஸ்ரீகிருஷ்ணாய நம: ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம: என கூறிக் கொண்டே இரு.

ஐயா இப்படி கூறிக் கொண்டிருந்தால் கண்ணன் நிச்சயம் வருவானா? என்னைப் பார்ப்பானா எனக் கேட்டான்.

கண்ணன் எல்லோரையையும் பார்த்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறான். பார்ப்பவருக்கு தான் அவனை அடையாளம் தெரியவில்லை. சரி நீ கூறிக் கொண்டே இரு எனக் கூறி அவ்வழியே மெதுவாக நடந்து சென்றார்.

மாதவனும் அவர் சென்ற வழியை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்

அதற்குள் கடைக்கு ஆட்கள் வரவே அவன் அவன் வேலையை தொடங்கினான்.

மாதவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நம: என மனதிர்க்குள் தினமும் சொல்லத்தொடங்கினான் மனதிர்க்குள் ஏதோ சற்று பாரம் குறைந்தது போல் இருந்தது அவன் உண்டு அவன் வேலைகள் உண்டு என இருந்தான் அதிகம் யாரிடமும் பேசுவதில்லை தன் தாய் தந்தையரிடம் மட்டும் அவர்கள் கேட்பதற்கு மட்டும் பதில் சொல்லுவான். கண்ணா எப்பொழுது தரிசனம் தருவாய் ஏதோ மனதில் சற்று அமைதியாக இருக்கிறது இனி நீ தரிசனம் கொடுத்து விட்டால் போதும் உனக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பெற்றோர்களும் அவர்கள் உண்டு அவர்கள் வேலை உண்டு என இருக்கிறார்கள். அவர்களால் எனக்கு தொல்லை இல்லை. நீ எப்போது தரிசனம் தருவாய் இன்னும் உனக்கு மனம் இறங்க வில்லையா? நீதரிசனம் தருவாய் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது உன்னை விட மாட்டேன் கண்ணா எப்படியும் நீ வந்துதான் ஆகவேண்டும் சீக்கிரம் வா என்று தினமும் மனதிர்க்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படி பிரார்த்தித்துக் கொண்டே மனதை அமைதியாக வைத்துக் கொண்டிருந்தான் ஓர் நல்ல விடியற் காலை மாதவன் தனது பூஜைகளை முடித்தான். உணவு அருந்த சென்றான் உண்டவுடன் தான் கடைக்கு போக தயாரானான் அப்பொழுது மாதவனின் தாய் மாதவா நான் உன்னிடம் பேச வேண்டும் என்றாள்.

கூறுங்கள் அம்மா என்ன வேண்டும் என்றான்.

நீ இப்பொழுது கடைக்கு செல்கிறாய் செல் பிறகு பேசிக் கொள்கிறேன் என்றாள்.

பரவாயில்லை எதுவாக இருந்தாலும் கூறுங்கள் அம்மா.

நீ கோபிக்கவில்லை என்றால் நான் கூறுகிறேன் என்றாள்.

சரி என்ன என்பதையாவது கூறுங்கள் என்றான்.

ஒன்றும் இல்லை உன் வயதுள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது பார்ப்பவர்கள் மாதவனுக்கு எப்பொழுது திருமணம் என கேட்கிறார்கள் நான் எதுவும் கூறவில்லை ஓரிருவர் பெண் கொடுக்கிறேன் எனவும் வந்திருக்கிறார்கள் உன்னை கேட்காமல் நான் ஏதும் கூறமாட்டேன் என கூறிவிட்டேன் நீ என்ன கூறுகிறாய்?.

அம்மா நான் எதுவும் தற்சமயம் பேச மாட்டேன் பிறகு உங்களிடம் வந்து பேசிக் கொள்கிறேன் என்று கூறிக் கொண்டே புறப்பட்டான்.

மாதவனின் தாய் இவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என யோசித்துக் கொண்டே அவனை பார்த்தாள் அவன் வீட்டை விட்டு சென்றான்.

மாதவன் கடையில் அமர்ந்தான் மனதில் நிம்மதி இல்லை இது என்ன கண்ணா புதியதாக தொடங்கு கிறது? இதுவரை நான் நிம்மதியாக உள்ளதாக நினைத்தேன் இந்ந் பெற்றோர்களுக்கு வேறு வேலையே இல்லையா? அவர்கள் என்னைபுரிந்து கொள்ள மாட்டார்களா? எல்லா பெற்றோர்களும் சுயநல வாதிகளா? ஏன் அவர்கள் விருப்பப்படி போக வேண்டும் என சொல்கிறார்கள்? ஏன் என் விருப்பப்படி இருக்க கூடாதா? நான் நினைத்தப்படி நடக்க கூடாதா? நான் என்ன தவறான வழியிலா செல்கிறேன்? நல்ல வழியில் செல்லவும் தடையா? கண்ணா இவர்களுக்கு எங்கிருந்து இப்படி ஒரு யோசனை திடீர் என தோன்றியது? என்று தான் இவர்களை விட்டு இத்தகைய எண்ணங்கள் போகுமோ தெரியவில்லையே, கண்ணா என்னை நிம்மதியாக இருக்கவிடமாட்டாயா? என மனதில் பலவாறாக குழம்பிக் கொண்டிருந்தான். பெற்றோர்களையும் நன்றாக திட்டிக் கொண்டிருந்தான் என்ன செய்வது என தவித்துக் கொண்டிருந்தான். முடியவே முடியாது என கூறிவிடலாம் என முடிவுக்கு வந்தான். மாலையில் சென்று கூறினால் தந்தை வந்திருப்பார் வீணாக பிரசினை வரும் மதியமே கடையை மூடிவிட்டு தாயிடம்

போய் பேசலாம் மதியம் கடையை பூட்டி விட்டு சென்றான் .

தாய் அமர்ந்து கொண்டிருந்தாள் வா மாதவா என்ன கடையை பூட்டிவிட்டு வந்துவிட்டாயா?.

மனது சரியில்லையம்மா வந்தேன் என்றான் .

உலகத்திற்காகத்தான் உன்னை கல்யாணம் செய்து கொள்ள சொல்கிறேன் மாதவா .

உலகம் என்பது என்னம்மா .

உற்றார் , உறவினர் அக்கம் பக்கம் இவர்கள் தான் உலகம் . ஏனம்மா வினாயகர் தாய் தந்தையரே உலகம் என சுற்றவில்லையா?.

இதோ பார் வீணாக சுற்றி வளைக்காதே நான் உன்னிடம் பேசும் அளவிற் று ஞானி இல்லை .

நீங்களே எனை ஞானி எனக் கூறிவிட்டீர்கள் பிறகு எதற்க்கம்மா திருமணம்?.

மடக்கி, மடக்கி பேசாதே மாதவா எனக்கு பதில் சொல்ல தெரியாது எல்லோரும் என்னைப் பார்த்து மாதவனுக்கு கல்யாணம் செய்யவில்லையா என்கிறார்கள் , அவனுக்கு திருமணம் செய்து கொள்ள விருப்பம் இல்லை செய்து கொள்ளவில்லை என்றெல்லாம் சமுதாயத்தில் பேச முடியாது பிறகு அவரவர் வாய்க்கு வந்தபடி பேசுவார்கள் .

சமுதாயம் என்பது என்னம்மா .

ஆமாம் நீ எந்த உறவினர் வீட்டிற்கும்கூட வந்ததில்லை , அக்கம் பக்கமும் போனதில்லை , நல்லது கெட்டதில் கலந்து கொண்டதில்லை உனக்கு சமுதாயத்தை பற்றி என்ன தெரியும் என்றாள் .

நமக்கு எதர்க்கம்மா சமுதாயம் எல்லாம்? நமக்கிருப்பது கண்ணன் ஒருவன்தான் சமுதாயம், அவனை நம்பி வாழ்ந்து விட்டுபோகலாமே உங்களுக்கு தேவையானால் சமுதாயம் என்றெல்லாம் கூறுவீர்கள். உங்களால் சமுதாயத்தை பணிய வைக்கமுடியவில்லையென்றால் தாதுமாறாக ஆளுக் கேற்றாற் போல் பேசும் சமுதாயம் எனக்கு தேவையில்லை, என்னை நன்றாக புரிந்து கொண்டு என் செயலிலும் நியாயம் உள்ளதென யார் ஒப்புக் கொள்கிறார்களோ அவர்கள் தான் எனக்கு உண்மையான சமுதாயம், நேர்மையாக செல்பவர்க்கு சமுதாயம் எதர்க்கு? நாம் நேர்மையாக செல்வோம், நியாயத்திற்கு பணிவோம், கண்ணனை நம்பி வாழ்ந்து வந்தால் இந்த சமுதாயம் எல்லாம் நமக்கு என்ன செய்யும்? சமுதாயத்தின் சொல்படி எல்லாம் நடந்து வந்தால் நம் இஷ்டப்படி எப்பொழுது நடக்க முடியும்? வெட்டிக்காரர்களும், வம்பு பேச்சாளர்களும் உள்ள இடத்தில் நமக்கென்னம்மா வேலை? நம் விருப்பம் நியாயமானதாக இருந்தால் இவர்களை தூக்கியும் எரியலாம். இவர்கள் விருப்பப்படி சென்று கொண்டிருந்தால் நாம் நிச்சயம் நிம்மதியாக வாழ முடியாது. சமுதாயத்தை ஒதுக்கி விடுங்கள் என்னை கொஞ்சம் நன்றாக புரிந்து கொள்ளுங்களேன் என் வழியே என்னை விட்டு விடுங்கள் அம்மா.

மாதவா என் பிள்ளைக்கும் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்ற ஆசை இருக்காதா என் வீட்டிலும் ஒரு மருமகள் உள்ளாள் என்று பெருமையாக கூற வேண்டும் என்று எனக்கு இருக்காதா? எனக்காகவாவது நீ திருமணம் செய்து கொள்ளக் கூடாதா? நமது வீட்டு வேலைகளை பார்த்துக் கொண்டு உன்னையும் பார்த்துக் கொள்வாள் நன்றாக சிந்தித்து யோசித்துப்பார் என கண்ணீர் வடிந்துக் கொண்டே கூறினாள்.

அம்மா உங்களுக்கு இப்படி ஒரு ஆசை இருந்தாள் நீங்கள் ஒரு பிள்ளையை தத்து எடுத்துக் கொண்டு அவனுக்கு எல்லாம் செய்து பாருங்கள், என்னை விட்டு விடுங்கள் நான் இதற்கு

நிச்சயம் சம்மதிக்க மாட்டேன் என்றான் மாதவா.

பெற்ற தாய்க்காகவாவது நன்றாக யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வா எனக்கூறி கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டே உள்ளே சென்றாள்.

மாதவன் கண்ணன் அருகில் வந்து கண்ணன் பாதங்களில் தன் தலையால் முட்டிக் கொண்டான் கண்ணா என்ன இது கல்யாணமாம் பிறகு குழந்தையாம் இப்படிப்பட்ட மாய வாழ்க்கை எனக்கு தேவைதானா? உனக்காகத்தானே நான் உயிர் வாழ்கிறேன் என்று ஏன் இவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை? மீண்டும் மீண்டும் என்னை துன்புறுத்துகிறார்களே, எனக்கேன் இப்படிப்பட்ட தண்டனை என்னை புரிந்து கொள்ள யாரும் இல்லையா? கண்ணா எனக்கு தரிசனம் கொடுத்து அழைத்துக் கொள் இவ்வுலக வாழ்க்கையே எனக்கு வேண்டாம் சுயநலமுள்ள இம் மனிதர்களுடன் வாழ பிடிக்கவில்லை. என்னை அழைத்து செல் என அழுது கொண்டே தனது நித்தியப்படி ஜபத்தை செய்யத் தொடங்கினான்.

அத்தியாயம்: 4

மாதவனின் நிம்மதி குலைந்தது மாதவனின் தாய் தினமும் வீட்டில் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள் மாதவன் என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் புரியாமல் இருந்தான் வீட்டிற்கு வருவதையே வெறுத்துக் கொண்டிருந்தான். கண்ணா எனக்கு தரிசனம் தரமாட்டாயா? என்ன குடும்பம் பந்தம் என மாட்டி விடுகிறாய்? எனக்கேதாவது ஒரு வழி கூறமாட்டாயா இவர்கள் கையில் இருந்து எப்படி தப்புவது? நான் ஒன்றும் அறியாமல் தவிக்கிறேனே என கண்ணண்ணிடம் பலவாறாக அழுது கொண்டிருந்தான்.

மாதவனின் தாய் விடாப்பிடியாக கல்யாணத்திற்குக்காக பேசி வந்தாள் தந்தை எதையும் கண்டு கொள்ளவில்லை எது நடந்தாலும் சரி என்பது போல் இருந்தார். தந்தையாவது

தாயிடம் வேண்டும், வேண்டாம் விடு என கூறுவார் என எண்ணினான் ஆனால் அவர் இரண்டு பக்கமும் பேசாமல் இருந்தார். இப்பொழுது மாதவன் சரியாக கடையை திறப்பதில்லை, வியாபாரத்தையும் ஒழுங்காக பார்ப்பதில்லை ஆற்றங்கரையில் யாரும் இல்லாத இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தான். சரியாக வீட்டிற்கு வருவதில்லை, சரியாக உண்பதில்லை மனவேதனையில் அழுகின்றான்.

ஒரு நாள் காலை கண்ணனுக்கு செய்ய வேண்டியவற்றை அனைத்தையும் செய்து விட்டு வீட்டில் ஒன்றும் கூறாமல் ஆற்றங்கரை நோக்கி வந்தான் ஆற்றங்கரையில் யாரும் இல்லாத தனிமை இடத்தில் அமர்ந்தான் என்ன செய்வதென்று பலவாறாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் குழப்பம் உருவாயிற்றே தவிர முடிவு ஏதும் ஏற்படவில்லை இப்படியே யோசித்து யோசித்து மனம் வெறுத்து போனான் பொழுதும் சாய்ந்தது.

மாதவனின் தோள்களை யாரோ பற்றினார்கள் திரும்பிப்பார்த்தான் மாதவன். ஓர் அழகான இளைஞன் இவன் வயதோ அல்லது சற்று அதிகம் இருக்கும், நீள அகலம் இருக்கும் நல்ல கட்டுக் கோப்பான உடம்பு மனதில் ஏதும் இல்லாதது போல் மெல்லிய புன்னகை உலகமே தனது போல் ஆன பார்வை பார்க்க மனம் கவரும் வண்ணம், அழகிய முகம் ஒருமுறை பார்த்தால் மீண்டும் பார்க்க மாட்டோமா என எண்ணும் முகம் ஆனால் ஒருமுறை பார்த்தாலே மனதில் படியும் அளவிற்ரு உள்ள முகம், மாதவன் ஆச்சர்யக் குறியுடன் யார் என பார்த்தான்.

மாதவா என்னை தெரியவில்லையா உனக்கு என்றான் வந்தவன்.

ஹும் ஹும் எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே என்றான் மாதவன்.

என்னை இவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்துவிட்டாயே! , நான்

உன்னுடன் சிறு வயதில் அந்த ஊரில் இருக்கும் போது படித்து வந்தேனே அது கூடவா தெரியவில்லை என்றான் வந்தவன்.

மாதவன் உற்று நோக்கி விட்டு இல்லையப்பா அடையாளம் தெரியவில்லை என்றான்.
சரி போகட்டும் விட்டு விடு நான் உன்னுடன் படித்தவன் என்றான் வந்தவன்.

ஆமாம் நீ இங்கு எங்கு வந்தாய் என்றான் மாதவன் .

நான் ஊர் ஊராக சுற்றுவதே எனது வேலை.

நீ எதற்க்காக ஆற்றங்கரையில் அமர்ந்துள்ளாய்? உன் வீடு எங்கே என்றான் வந்தவன்.

எனது வீடு ஊரில்தான் உள்ளது ஏதோ இங்கு வந்து அமர்ந்துள்ளேன் என்றான் மாதவன்

உன்னைப்பார்த்தால் ஏதோ வருத்தமாக உள்ளது போல் தெரிகிறதே. என்றான் வந்தவன்

ஆமாம் என் வருத்தத்தை சொல் எனக்கு ஏதாவது வருத்தம் வந்து கொண்டே இருக்கும் என்றான் மாதவன்.

அப்படி என்ன உனக்கு வருத்தம் நானும் தெரிந்து கொண்டால் என்னால் முடிந்த உதவியை செய்கிறேனே, காதல் விவகாரம் எதுவாயினும் என்னிடம் சொல் முடித்து வைக்கிறேன் நான் அப்படித்தான் என் மனைவியை சண்டை போட்டுக் கொண்டு அழைத்து வந்தேன் அதேபோல் உனக்கும் செய்விக்கிறேன் இதைப்பற்றி கவலைப்படாதே என்றான் வந்தவன்.

அப்பா உன்னை பலமுறை வணங்குகிறேன் என் பிரசினை அதுவல்ல என்றான் மாதவன்.

பின் என்னதான் உன் பிரசினை அதை என்னிடம் சொல்லேன் என அதட்டிய குரலில் கேட்டான் வந்தவன் .

என் வீட்டில் என்னை கல்யாணம் செய்து கொள்ள சொல்கிறார்கள் என்றான் மாதவன்
இதைக்கேட்டதும் பலமாக சிரித்தான் வந்தவன் இதுதானே பிரசினை கல்யாணம் செய்து கொள்ளேன் என்றான் வந்தவன் .

அதில் தானே பிரசினை இருக்கிறது என்றேன் மீண்டும் அதையே கூறுகிறாயே என்றான் மாதவன்

என்ன உனக்கு பெண்ணை பிடிக்கவில்லையா என மெல்லிய குரலில் கேட்டான் வந்தவன் .

அப்பா என்னை விட்டு விடு என்றான் சலித்துக் கொண்டு அதுவும் அல்ல எனக்கு கல்யாணமே வேண்டாம் என்பது தான் என் பிரசினை .

இவ்வளவுதானே கல்யாணம் செய்து கொள்ளாதே என்றான் வந்தவன் .

அப்படியும் வீட்டில் உள்ளவர்கள் விடமாட்டேன் என்கிறார்களே என்றான் மாதவன் . .

அப்படியானால் கல்யாணம் செய்து கொள் என்றான் வந்தவன் .

என்ன நீ என்னுடன் விளையாடுகிறாயா என்றான் மாதவன் .

விளையாட எனக்கேதப்பா நேரம்? ஏதோ நீ துயரத்தில் உள்ளாயே என்று வந்தேன் நீ கல்யாணம் வேண்டாம் என்கிறாய் . கல்யாணம் செய்து கொள் என்கின்றனர் வீட்டில்

உள்ளவர்கள் . உன் இஷ்டப்படி நடந்து கொள் .

எனக்குத்தான் ஏதும் புரியாமல் குழம்பிக் கிடக்கிறேனே என்றான் மாதவன் .

சரி கல்யாணம் வேண்டாம் என்பதற்கு காரணம் யாதென்று தெரிந்து கொள்ளலாமா .

நீ இவ்வளவு கேட்பதால் கூறுகிறேன் எனக்கு கண்ணண் மேல் பிரியம் எனக்கு கண்ணனை தரிசிக்க வேண்டும் என்ற அவா சிறு வயது முதல் உள்ளது என்றான் மாதவன் .

சரி அதற்கும கல்யாணத்திற்கும என்ன சம்மந்தம் என்றான் வந்தவன் .

கல்யாணம் செய்து கொண்டால் பிள்ளைகள் , குடும்பம் என மாயையில் சிக்கிக் கொள்ள எனக்கு இஷ்டம் இல்லை என்றான் மாதவன் .

சரி இஷ்டம் இல்லாதவன் இப்படியே எங்காவது ஓட வேண்டியது தானே என்றான் வந்தவன் .

நான் ஓடி விட்டால் என் பெற்றோர்கள் என்னைத் தேடி அலைவார்களே என்றான் மாதவன்

அலையட்டுமே உனக்கு வேண்டியதற்க்காக நீ செல்கிறாய் கொஞ்சகாலம் அலைந்து பின் அமர்ந்து விடுவார்கள் என்றான் வந்தவன் .

இது சுயநலமாகாதா என்றான் மாதவன் .

நமக்கு வேண்டியதை நாம் செய்கிறோம் ,நல்லது செய்பவர்கள் நல்ல பயன் அடையப் போகிறார்கள் இது சுயநலமேது எனக்கு பிடித்ததை நான் செய்து கொள்கிறேன் , உனக்கு பிடித்ததை நீ செய் ,உனக்கொரு குரு வீட்டில் வந்திருந்தாரே அங்கு

செல்வது தானே.

அங்கும் என் பெற்றோர்கள் வந்து விடுவார்கள் அங்கு செல்ல எனக்கு விருப்பம் இல்லை என்றான் மாதவன்.

ஒன்று பெற்றோருக்கு ஏற்றார் போல் செய் அல்லது உன் விருப்பப்படி செய் நல்லது கெட்டது அறியும் வயது வந்து விட்டது எனவே நன்கு யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வா, ஆமாம் சிறந்த பக்தி மான்கள் எல்லாம் கல்யாணம் செய்து கொள்ளாமலா இருந்தனர் நாம் கல்யாணம் செய்து கொண்டும் பக்தி செலுத்தலாமே, பெற்றோர்களை திருப்தி படுத்த வேண்டும் என்றால் கல்யாணம் செய்து கொள், உன் பக்தியை கைவிடாமல் அதிலேயே முழுமையாக இருசரியப்பா எனக்கு நேரமாகிறது ஏதாவது ஒரு முடிவை சட்டென எடு இப்படியே ஆற்றை பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் பயனில்லை ஆற்றின் ஒரு பக்கம் நடந்து சென்றால் ஆறு உற்பத்தியாகும் இடத்திற்கு செல்வாய் ஆற்றின் மறுபக்கம் நடந்தால் அது சமுத்திரத்தில் சங்கமமாகும் இடத்திற்கு செல்வாய் சங்கமமா? ஆரம்பமா? என முடிவெடுத்து செல்லப்பா நான் வரட்டுமா மாதவா என கூறிக் கொண்டு நகர்ந்தான்.

மாதவன் அவன் வந்த திசையை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இவனை நாம் எங்கு பார்த்தோம் எங்கிருந்தான் ஏதோ வந்தான் எதையோ பேசினான் பெரிய ஞானியைப்போல் நடந்து கொண்டான் பெரிய ஞானியைப்போல் உபதேசம் செய்து விட்டு செல்கிறான் இவன் என்ன சொல்கிறான் என்றே புரியவில்லையே என சற்று அமைதியாக உட்கார்ந்தான் சற்று நேரம் பொறுத்து ஓர் உறுதி எடுத்துக் கொண்டான், பெற்றோர்களுக்காக திருமணம் செய்வேன் ஆனால் அதில் அவர்களுக்கு திருப்திபடுத்த மாட்டேன் என் வழியில் நான் நடப்பேன் என் பக்தியை நான் குறைக்க மாட்டேன் கண்ணா எனக்கு நீ எப்பொழுதும் துணையாக இருக்க வேண்டும் என் செயல் சரியோ தவறோ நீ எனக்கு கட்டாயம் தரிசனம் தர வேண்டும் எனக் கூறி ஒரு முடிவுடன் வீட்டிற்கு வந்தான்.

மாதவன் உறுதியுடன் நேராக வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான் இப்பொழுது எதுவும் சொல்ல; வேண்டாம் நிலவரம் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்த்து சொல்லிக் கொள்ளலாம் என மனதிர்க்குள் எண்ணிக் கொண்டே வீட்டை அடைந்தான் வீட்டை அடைந்ததும் தன் கை கால்களை சுத்தம் செய்து கொண்டு கண்ணன் இருக்கும் அறைக்குள் சென்றான் தனது மாலை பூஜைகள் அனைத்தையும் முடித்துக் கொண்டான் அமைதியாக யோசித்துக் கொண்டு என்ன செய்யலாம் என அமர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

தந்தையின் குரல் கேட்டது மாதவா இங்கு சற்று வருகிறாயா நான் உன்னுடன் சற்று பேச வேண்டும் என்னுடன் வந்து அமரு என்றார்.

மாதவன் மனதிர்க்குள் அடுத்தது இவர் ஆரம்பிப்பார் இவர்களுக்கு என்ன வேறு வேலையே கிடையாதா எப்பொழுது பார்த்தாலும் அறிவுரை தானா ஹீம் போய் கேட்போம் இவர் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என தந்தையின் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

தந்தை மாதவா நான்கு நாட்களாக கடையை திறக்க வில்லையே என்ன ஆயிற்று உனக்கு?.

ஆமாம் இவருக்கு ஒன்றும் தெரியாதது போல் சேட்கிறாரே என மனதிர்க்குள் எண்ணிக் கொண்டான் ஒன்றும் இல்லை மனம் சரியில்லை போகவில்லை என்றான்.

இப்படி இருந்தால் வியாபாரம் கெடும். .

கெட்டுமே எப்படியாவது போகட்டும் அப்போதாவது என்னை விடுவிக்க மாட்டீர்களா என மனதிர்க்குள் எண்ணிக் கொண்டு நாளை முதல் போகிறேன் என்றான்.

சரிமாதவா சரக்குகளை வாங்க நீ என்னுடன் வந்து

கற்றுக் கொள் அலுவல் வேலையுடன் இதையும் செய்ய முடியவில்லை என்றார்.

இவர் என்ன மேலும் பொறுப்பை என் மேல் போடுகிறாரே என்னை விடுவிக்க மாட்டார் போல் உள்ளதே என மனதிற்க்குள் எண்ணிக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தான்.

என்ன மாதவா பதிலே இல்லையே என்றார்.

வேறு ஏதாவது ஆரம்பிக்கப் போகிறார் என்ற எண்ணத்தில் சரி வருகிறேன் எனக்கூறி கிளம்பினான்.

மாதவா உட்கார் என்றார் தந்தை மாதவனும் உட்கார்ந்தான்.

மாதவா நான் அலுவலக வேலையை விட்டு விடலாம் என இருக்கிறேன் எனக்கு தினமும் போய் வர முடியவில்லை தவிர என்னை இங்கிருந்தும் மாற்றுவார்கள் போல் உள்ளது. நாம் சொந்த வீடும் வாங்கி உனக்கென ஒரு கடையும் அமைத்து எல்லா செலகர்யங்களும் அமைத்து கொண்டோம். இந்த ஊரும் பிடித்திருக்கிறது. .

என்னை விடமாட்டீர்கள் மற்றது எதை வேண்டுமானாலும் விடுவீர்கள் என மனதிற்க்குள் எண்ணிக் கொண்டு சரி என்றான்.

நான் கொஞ்சகாலத்தில் அலுவல் வேலையை விட்டால் எனக்கு பணம் கிடைக்கும் உனக்கு என்ன வேண்டும் சொல் என்றார்.

எனக்கு வேண்டியது எதையும் செய்யாதீர்கள் உங்கள் இஷ்டப்படி நடத்துங்கள் என மனதிற்க்கும் எண்ணிக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தான்.

நான் கொஞ்சம் பணத்தை எங்கள் இருவருக்காக வைத்துக் கொண்டு கொஞ்ச பணத்தில் எல்லா கோயில்களுக்கும்

தரிசனம் செய்து வரலாம் என இருக்கிறேன் அதில் உனக்காக கொஞ்சம் பணம் வைக்கிறேன் அதில் உனக்கு என்ன வேண்டும் சொல்.

அப்பா எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம் என்றான்.

சரி மாதவா உனக்கு விருப்பமான ஒன்றை கூறப்போகிறேன் என்றார்.

ஆச்சர்யத்துடன் இவர் என்ன கூறப்போகிறார் என பார்த்தான்.

நாங்கள் குருவைப்பார்க்க சென்றோம் அல்லவா அவர் அப்போது கிருஷ்ணனின் கோயில் முன் மண்டபம் அமைக்க வேண்டும் பஜனை செய்ய என்று கூறினார்கள் அதனால் உன் பணத்தை அப்படியே கொடுத்து விட்ட்டுமா உனது வியாபாரத்திலும் கொஞ்சம் பணம் வைத்திருக்கிறேன் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து அனுப்பிவிட்ட்டுமா உனக்கு சந்தோஷம் தானே என்றார்.

என்னை அனுப்பாதீர்கள் இவற்றை செய்யுங்கள் என எண்ணிக் கொண்டே ரொம்ப சந்தோஷம் அப்பா எனக் கூறி இதன் பின் என்ன விளைவு வரப்போகிறதோ என யோசித்தான்.

உனக்கு எதுவும் வேண்டாமா மாதவா என்றார்.

இல்லை அப்பா இருப்பதே போதும் எனக்கூறினான்.

நான் அப்போது விரைவில் ஓய்வு எடுத்து கொள்ளட்டமா என்றார்.

உங்களால் முடியவில்லை என்றால் தாராளமாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் அப்பா என்றான்.

எல்லாவற்றையும் நீ பொறுப்பாக பார்த்துக் கொள்வாயா என்றார்.

பார்த்துக் கொள்கிறேன் அப்பா என்றான்.

சரி நீ உன் வேலைகளை இனி கவனித்துக் கொள் என்றார்.

அப்பா! இவர் ஏதும் ஆரம்பிக்கவில்லை என்ற சந்தோஷத்தில் கண்ணன் அருகில் அமர்ந்தான்

கண்ணன் இவனை பார்த்து சிரிப்பது போல் இருந்தது கண்ணனை உற்று நோக்கினான் கண்ணா அப்படி சிரிக்காதே இவர் ஏதாவது பெரிய பாறாங்கல் போடப்போகிறாரா என்ன எனக்கு இவரை ஒன்றுமே புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை இவர் ஏன் கல்யாண பேச்சையே எடுக்கவில்லை? கண்ணா உனக்கு செய்கிறேன் எனக் கூறி என்னை திருப்திபடுத்தவா இன்னும் குழப்பம் அதிகமாகிறதே ஒன்றுமே புரியவில்லையே? எனக்கு பொறுப்புக்கள் வேறு நான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமாம் கண்ணா ! இதெல்லாம் என்ன என்று யோசித்தவாறே அன்று பொழுது கழிந்தது .

மறுநாள் வழக்கம் போல் பூஜைகளை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு கடையை திறந்து வைத்தான் ஒருவர் பின் ஒருவராக என்ன மாதவா கடையை நான்கு நாட்களாக பூட்டி வைத்தாய் என்றனர். மாதவன் யாருக்கும் பதில் சொல்லாமல் புன்னகைத்தவாறு வேலையில் ஈடுபட்டு வந்தான் ஒருவர் வந்து என்ன மாதவா உனக்கு கல்யாணத்திற்கு பெண் பார்க்கிறார்களாமே என்று கேட்டார். ஹூம் என்றான் மனதில் இங்கேயும் விட்டபாடில்லை இவர்களிடம் எல்லாம் யார் சொன்னது?.

நீ தான் சம்மதிக்க மாட்டேன் என்கிறாயாமே என்றார் மற்றொருவர்.

ஆஹா! நமது விஷயம் பூராவும் தெரிந்து வைத்துள்ளனர் இவர்களுக்கு ஏன் இந்த வீண் வம்பு இவர்களை கண்டாலே

பிடிக்கவில்லை எல்லாம் நம் தாய் செய்கிற வேலை என மனதில் எண்ணிக் கொண்டு ஏதும் பதில் கூறாமல் இருந்தான்.

அதற்குள் ஒரு பெரியவர் உனக்கென்ன குறை? பார்க்க அழகாக இருக்கிறாய் கடையும் இருக்கிறது சொந்தமாக வீடும் இருக்கிறது. இருப்பவன் நீ ஒருவன் தான், உனக்கு பெண் கொடுக்க நான் நீ என வருவார்கள் பேசாமல் நல்ல பெண்ணாக பார்த்து கல்யாணம் செய்து கொள் என்றார்..

என் வாழ்க்கை இந்த கிழவருக்கு ரொம்ப முக்கியம் இந்த வயதில் கடவுளை தியானிக்காமல் வீணாக வம்புகள் பேசுகிறார் அவரவர் வீட்டில் ஆயிரம் பிரசினைகள் இவர்களுக்கு என்ன என மனதில் மௌனமாக பேசிக் கொண்டான். .

மாதவன் மௌனமாக இருப்பது கண்டு சற்று நேரத்தில் எல்லோரும் கலைந்தனர் மதியம் கடையிலேயே உணவை முடித்துக் கொண்டான். ஒரு பெரியவர் கடை முன் வந்து நின்றார் இவரை அடிக்கடி நம் தெருவில் பார்த்திருக்கிறோமே இவர் எதற்கு வந்தார் என யோசித்தான்.

வந்தவர் நான் ஒரு ஓய்வு பெற்ற அதிகாரி வெளியூரில் இருக்கிறேன் எனக்கு மூன்று பிள்ளைகள் மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் கல்யாணம் கழிந்தது. அவரவர் செளக்கியமாக உள்ளனர் இரண்டு பெண்கள் உள்ளனர் அதில் ஒருத்திக்கு திருமணம் நடந்து விட்டது மற்றொருத்திக்கும் திருமணம் நடந்து விட்டால் எங்களுக்கு ஒரு பிரசினையும் இல்லை எனக்கூறி நிறுத்தினார்.

அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாதவன் சரி அதற்கு தான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றான்.

ஒன்றும் இல்லை உன்தாயை போய் பார்த்தேன் எனது நண்பர் ஒருவர் உங்களது தெருவில் வசிக்கிறார் அவரும் விரைவில் இவ்வூரை விட்டு சென்றுவிடுவார். அவர் மூலம்

உங்களை பற்றிய விவரம் எல்லாம் அறிந்தேன். உங்கள் தாய் தந்தையர்கள் மிகவும் நல்லவர்கள் நீங்களும் நல்ல பிள்ளை என கேள்விப்பட்டேன். அதனால் உங்கள் தாயை அணுகினேன். என் மகளை உங்களுக்கு திருமணம் செய்து வைக்க நான் பலமுறை உங்கள் தாயை அணுகினேன். நீங்கள் திருமணத்திற்கு சம்மதிக்கவில்லை எனக் கூறினார், ஏதோ இந்த வயதான காலத்தில் பலமுறை அலைந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஏதோ மனம் இரங்கி சரி எனக் கூறினால் என் பெண்ணிற்கு நல்ல வாழ்க்கை கிடைக்கும் இந்த கிழவனுக்காகவாவது பரிதாபப்பட்டு யோசித்து நல்ல முடிவாக சொல்லுங்கள். என் பெண்ணின் புகைப்படம் தங்கள் தாயிடம் உள்ளது பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு வேலை கொஞ்சம் அதிகமாக உள்ளது. தற்சமயம் ஊருக்கு செல்கிறேன் அடுத்த முறை வரும் போது தல்ல பதிலை கூறுங்கள் எனக் கூறி மாதவனின் பதிலையும் எதிர்பார்க்காமல் சென்றார்.

மாதவனுக்கு சாப்பிட்ட சாப்பாடு ஜீரணமானது போலாயிற்று இது என்ன அடுத்த குழப்பம் இந்த வயதானவர் எதற்கு இத்தனை முறை அலைய வேண்டும் ஊரில் என்ன பிள்ளையே இல்லையா ஏன் எல்லோரும் என்னையே பார்க்க வேண்டும்? கண்ணா என்ன உன் தரிசனம் கேட்டால் ஏதேதோ தடக்கிறது நேற்று என் தந்தையின் பீடிகை இதுவாக இருக்குமோ? எதற்கும் தாயை போய் கண்டிக்க வேண்டும் என யோசித்துக் கொண்டே கடையைமுடித்துக் கொண்டு மாலை வீட்டிற்கு வந்தான்.

அம்மா என கூச்சலிட்டான்.

என்ன மாதவா என்றும் இல்லாதபடி இன்று கூச்சலிடுகிறாய் என்று உள்ளே இருந்து வந்தாள் தாய்.

யார் இந்த கிழவர் என்றான் மாதவன்.

இங்கு யாரும் கிழவர் இல்லையே என்றாள் தாய்.

அம்மா விளையாடாதே யாரோ பெண் கேட்டு வந்தார் கடைக்கு வந்தார் என்றான்.

ஓ அதுவா அவர் ஏதோ உனக்கு பெண் கொடுப்பதாக இங்கு பலமுறை வந்தார் எனவே நீ கல்யாணம் செய்து கொள்ள மாட்டாய் என்பதாக கூறினேன் அவர் அடிக்கடி என்னை தொந்தரவு செய்வதால் கடைக்கு போய் பார் என்றேன் .என்ன கடைக்கு வந்தாரா? என்ன சொன்னார் என்றாள்.

வந்தார், வந்தார் எல்லாவற்றையும் சொன்னார் என்றான்.

சரி நீ என்ன சொன்னாய் என்றாள்?.

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்றான்.

பாவம் பெண்ணை பெற்றவர்கள் என்ன பாடு படுகிறார் பார்த்தாயா? நல்ல பையன் கிடைப்பானா என்று எங்கிருந்து எங்கு வருகிறார் அவர்.

ஆமாம் என்னை விட்டால் அவர்களுக்கு உலகத்தில் வேறு நல்ல பிள்ளையே கிடைக்காதா என்றான் மாதவன்.

நான் என்ன செய்யட்டும் நானா போய் பார்த்தேன்? பெண்ணை பெற்றவர் நல்ல இடம் தேடி அலைகிறார்கள் அதற்கு நானா பொறுப்பு.

அவர் மட்டுமா? போவோர் வருவோர் எல்லாம் என்னை பார்த்து கல்யாணம் செய்து கொள்ள வில்லையா என்கிறார்கள். எல்லாம் நீ செய்த வேலை.

நான் என்ன போவோர் வருவோரை எல்லாம் அழைத்தா கூறினேன் நல்ல பிள்ளை இருந்தால் எல்லோரும் தான் கேட்பார்கள் என் பிள்ளைக்கு இப்போது கல்யாணம் செய்து கொள்ள விருப்பம் இல்லை என கூறினேன், ஊர் என்றால்

இப்படி தான் இருக்கும் நீ உன் வாய்க்கு வந்தபடி பதில் கூற வேண்டியது தானே நான் ஒன்றும் உன் விஷயத்தில் தலையிடவில்லை என்றாள். எங்கோ உள்ளே சென்றாள் ஓர் சிறிய புகைப்படத்தை எடுத்து வந்தாள் இந்தா இதை பார் என்றாள்.

என்ன அது என்றான்.

அப்பெரியவரின் பெண்ணின் புகைப்படம் என்றாள்.

இப்பொழுதுதான் என்விஷயத்தில் தலையிட மாட்டேன் என்றாய் மீண்டும் இப்படத்தை எடுத்து வருகிறாயே என்றான்.

ஆமாம் அப்படிதான் சொல்வேன் ஆனால் அப்படியே விட்டு விடுவேனா? நீ என் பிள்ளையில்லையா? ஊரில் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொன்று பேசுகிறார்கள் ஊரில் தலைக்காட்ட முடியவில்லை, எனக்காகவாவது இப்பெண் பிடித்திருக்கிறது என சொல். பாவம் அந்த கிழவர் எத்தனைமுறை வந்து செல்கிறார் நீ இப்படியே இருப்பது சரியில்லை பெற்றமனம் தாங்க முடியவில்லையடா நான் சீக்கிரமே இறந்திருந்தால் இப்பிரசினைகள் இல்லை. உனக்கு இந்த பிரசினை இல்லை என வழமையான புலம்பலை ஆரம்பித்தாள்.

மாதவன் கண்ணன் அருகில் அமர்ந்தான் இனி இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டியே ஆகவேண்டும் இவர்களை எப்படியாவது சமாளித்தாக வேண்டும் போவோர் வருவோர் பார்ப்பவர் எல்லாம் கேட்பார்களே அந்த கிழவர் வேறு பரிதாபமாக வந்து கண்முன் நிற்கின்றாரே கண்ணா இச்சூழ்நிலைக்காக நான் சரி என சொல்கிறேன் எனக்கு உன் தரிசனம்தான் முக்கியம், எனக்கு கல்யாணம் முக்கியமல்ல ஏதோ இவர்களின் மனநிம்மதிக்காக இக்கல்யாணத்திற்கு ஒப்புக் கொள்கிறேன். அவள் எங்கள் வீட்டில் இருப்பாள் ஆனால் அவளை தொடவும் மாட்டேன் என்று உறுதி கொண்டான்.

தாயிடம் வந்து அம்மா உனக்காகத்தான் இந்த கல்யாணம் என இரண்டு முறை சொன்னான். அவன் மனதை சரியாக புரிந்து கொள்ளாத தாய் கல்யாணத்திற்கு சம்மதித்து விட்டான் என்ற பூரிப்பில் தனது வேலைகளில் ஈடுபட்டான்.

அத்தியாயம்: 5

சில நாட்களில் நல்ல ஒரு சுபதினத்தில் மாதவனுக்கும் வைதேகிக்கும் திருமணம் நடந்தேறியது மாதவன் அன்று இரவு தன் மனைவியை பார்த்து கூறினான் எனக்கு கல்யாணத்தில் இஷ்டம் இல்லை, என் பெற்றோர்களும் உன் பெற்றோர்களும் சேர்ந்து இக் கல்யாணத்தை நடத்தி வைத்தார்கள். எனக்கு கண்ணன் பெயரில்தான் பிரியம் அதிகம், கண்ணனின் தரிசனத்திற்க்காக ஏங்குகிறது எனதுமனது. இந்த மாய உலக வாழ்க்கையில் இஷ்டம் இல்லை. நான் உன்னை தொடமாட்டேன் இவ்விஷயத்தை நீ வெளியில் யாரிடமும் கூறக் கூடாது அப்படி கூறினால் நீ என்னை பார்க்க மாட்டாய் என்று கூறி எப்போதும் போல் கண்ணன் இருக்கும் அறைக்குள் சென்று படுத்துக் கொண்டான்.

மாதவனின் கல்யாணம் முடிந்து கிட்டதட்ட ஒரு வருடம் ஆகப்போகிறது இன்னும் அதே நிலமையில் தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறான் மாதவன். வைதேகி மாதவனிடம் பேசுவதில்லை மாதவனின் தாய் குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறார். தந்தையோ தான் உண்டு தன் வேலை உண்டு என இருக்கிறார் வீட்டில் ஏதோ ஒரு விதமாக போய்க் கொண்டிருக்கின்றன வீட்டில் இருப்பதை வெளியில் சொல்ல முடியாமல் ஏதோ வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாதவன் தன் மனதில் மட்டும் இவர்கள் நன்றாக வேதனைப்பட்டும் என் மனநிலையை புரிந்து கொள்ளாத பெற்றோர் இப்படித்தான் அவதிப்பட வேண்டும். என் வைராக்கியத்தை நான் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன் பிள்ளைகளின் மனதை புரிந்து கொள்ளாத பெற்றோர்களுக்கு இதுதான் தண்டனை கண்ணா எனக்கு

உன் தரிசனம் வேண்டும் இவர்களைப்பற்றிய கவலை எனக்கு இல்லை இவர்களின் தொந்திரவும் எனக்கில்லை. நான் இனி மனநிம்மதியாக உன்னை வழிபடுகிறேன் இனியாவது சீக்கிரம் வந்து தரிசனம் கொடு. உன் தரிசனத்திற்காகத்தான் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கிறேன் தவறு இருப்பினும் மன்னிக்கவும். எனக்கு எப்படியாவது உனது தரிசனம் கிடைக்க வேண்டும் . நீ எப்படியாவது எனக்கு தரிசனம் கொடு என்று எண்ணினான்.

மாதவனின் தாய் வைதேகியிடம் ஏனம்மா நீ போய் அவனிடம் பேசக்கூடாதா?

எங்கே அம்மா பேசுவது என்னை பார்த்தாளே மௌனமாக சென்றுவிடுகிறாரே என்றாள்.

இப்படியே போய் கொண்டிருந்தால் இதற்கு முடிவுதான் என்ன என்றாள் தாய். .

எனக்கும் ஒன்றும் புரியாமல் தான் இருக்கிறேன் என்றாள் வைதேகி.

பார்ப்பவர்க்கு ஏதோ ஒரு காரணம் சொல்லி வருகின்றேன் இன்னும் எத்தனை காலம் அப்படி சொல்ல முடியும் என்றாள் தாய்.

ஏனம்மா என்னை இஷ்டம் இல்லாமல் கல்யாணம் செய்து கொண்டாரா என்றாள் வைதேகி.

உன்னை என்று இல்லை கல்யாணமே வேண்டாம் என்று இருந்தான் அம்மா நான் தான் பிடிவாதமாக அவனுக்கு கல்யாணத்தை செய்வித்தேன். அவன் இப்படி என்னை பழிவாங்குவான் என நினைக்கவில்லை. என கண்கலங்கியவாறு வைதேகியிடம் கூறினாள்.

கொஞ்சகாலம் நான் வேண்டுமானால் என் தாய் வீட்டிற்கு

செல்லட்டுமா? அவர் மனம் மாறும்வரை என்றாள் வைதேகி.

பொறுத்திரு ஏதாவது ஒருவழி செய்வோம் நீ போய் விட்டால் இதேநிலை நீடித்துதான் போகும் உன் மாமனாரும் விரைவில் வேலையில் இருந்து ஓய்வு எடுக்க போகிறேன் என்று கூறுகிறார். அவர் ஓய்வு எடுத்து வீட்டில் இருந்தால் வேதனை அதிகரிக்கும் இப்பொழுது ஏதோ மனதில் வேதனையுடன் சென்று கொண்டிருக்கிறார். எல்லாம் இருந்தும் இவன் ஏன் இப்படி இருக்கிறான் என ஒன்றும் புரியவில்லையே என புலம்பினாள்.

வைதேகி மௌனமாக மாமியாரை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். .

ஆம் உனது கல்யாண நாள் அடுத்தவாரம் வருகிறது அல்லவா? நீயாக பேசிப்பார் நானும் அவனை கோயிலுக்கு அழைத்துப் போகும் படி கூறுகிறேன் அன்று ஏதாவது வழிபிறக்காதா பார்ப்போம் என மாதவனின் தாய் கூறினாள்.

இருவரும் வேலையில் ஈடுபட்டனர்.

அன்று விடியற்காலை மாதவன் வழக்கம் போல் எழுந்து கண்ணனுக்கு செய்ய வேண்டியவைகளை செய்து முடித்து வெளியில் வந்தான். வைதேகி மாதவன் காலில் வந்து விழுந்தாள்..

என் காலில் ஏன் விழுகிறாய் கண்ணன் காலில் விழு என்றான் மாதவன்.

இல்லை கல்யாண நாள் என்று பயந்தவாறே கூறினாள் வைதேகி..

யாருக்கு கல்யாணம் எனக்கேட்டான் மாதவன் தனக்கு கல்யாணம் ஆனதையே மறந்து விட்டான் மாதவன். மாதவனின் தாய் உள்ளிருந்து என்ன மாதவா

விளையாடுகிறாய் உனக்கும் வைதேகிக்கும் கல்யாணம் ஆகி ஒரு வருடம் ஆகிறது..

சரி என்ன அதற்கு இப்போது என உரத்த குரலில் கேட்டான் அவளை கோயிலுக்கு எங்காவது அழைத்து செல் என்றாள் தாய். .

என் கண்ணன் தான் எல்லாம் என் கண்ணனை போய் வணங்கச் சொல் என்றான் எரிச்சலுடன் மாதவன்.

இருவரும் சேர்ந்து வணங்கினால் நன்றாக இருக்கும் என்றாள் தாய்.

அம்மா நீ இப்பொழுது சும்மா இருக்கப்போகிறாயா இல்லையா? என்னை ஏன் வம்பு செய்கிறாய்? முடிந்தால் அவளை வணங்கி விட்டு போகச்சொல் என்றான் மாதவன்.. எனக்கு வேண்டாம் என்பதை வீணாக செய்துவிட்டு இப்போது புலம்புகிறாள் என தாயை மனதிற்்குள் திட்டிக் கொண்டே சென்றான்.

வைதேகி இவர் என்ன மனிதன் தானா இப்படி நடந்து கொள்கிறாரே இவருக்கு உண்மையில் பக்தி இருக்கிறதா? இவரை புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லையே! நான் என்ன பாவம் செய்தேன் இவரிடம் வந்து மாட்டிக் கொண்டேனே, கண்ணா உனக்கும் பத்தினிகள் இல்லையா என் அவதிகள் உனக்கு புரியவில்லையா? என்றைக்கு எனக்கு வழி பிறக்கும்? எனக்கொரு விடிவு காலம் வராதா? என கண்ணனிடம் அமர்ந்து அழுதாள்..

மாதவன் எதையுமே காணாமல் எப்போதோ சென்று மறைந்தான் இப்படியே பல தினங்கள் மீண்டும் ஓடின. ஒருநாள் வைதேகியின் தந்தை இறந்து விட்டதாக செய்தி வந்தது மாதவனின் தந்தை மாதவனை அழைத்து முறையாக உனது மனைவியை அழைத்து செல்ல வேண்டும். இப்பொழுது என்னால் வரமுடியாது நான் வேலையில்

இருந்து ஓய்வெடுக்கும் நேரம் வந்துள்ளது ஓய்வெடுத்தபின் அவர்களை சென்று சந்திக்கிறேன் இதற்கு மறுப்பு ஏதும் கூறாமல் செல்ல வேண்டும் என்றார்.

மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை வேறுவழியில்லை சரி என ஒத்துக் கொண்டான் மாதவனும் வைதேகியும் ஊருக்கு கிளம்பி சென்றார்கள் இவர்கள் ஜோடியாக போவது எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது என மாதவனின் தாய் தந்தையிடம் கூறினாள்.

அழகாகத்தான் உள்ளது எல்லாம் நீ செய்த வேலை என்றார் தந்தை.

ஆமாம் நான் என்ன செய்தேன் என்றாள் தாய் .

அவன்தான் கல்யாணமே வேண்டாம் என்றானே நீ தானே வற்புறுத்தினாய் அதன் பலனை நீ அனுபவிக்கின்றாய் என்றார் தந்தை.

அவன் இப்படி முரட்டுதனமாக இருப்பான் என கனவிலும் கருதவில்லை என்றாள் தாய்.

அன்றே குரு சொன்னார் இங்கேயே விட்டு விடு என்றார் விட்டிருக்கலாம் என்றார்

விட்டிருக்க வேண்டியது தானே ஒரு பிள்ளை என நீங்கள் தானே கூறினீர்கள் .

ஆமாம் ஆமாம் நான் மட்டுமா நீயும்தான் அன்று குருவிடம் ஏதாவது ஒருவழி கூறும் படி கேட்டுக்கொண்டாய் அல்லவா என்றார் தந்தை.

சரி கல்யாண பேச்சை எடுக்கும் போது நீங்கள் வேண்டாம் என கூறுவதுதானே ?

உன்பிடிவாதம் உனக்கு அவன் பிடிவாதம் அவனுக்கு

இருவர் மத்தியில் நான் என்ன செய்வது என மௌனமாக இருந்தேன் என்றார் தந்தை.

சரி நடந்தது நடந்து விட்டது இனி என்ன தான் செய்வது என்றாள்.

எனக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை பிள்ளைகளின் மனதை சரியாக புரிந்து கொள்ளாத பெற்றோர்களுக்கு இதுதான் நிலை, பிள்ளைகள் நேர் வழியில் சென்றால் அவர்களை விட்டு விட வேண்டும் அவர்களை வற்புறுத்தினால் இதுதான் நிலை என்று மனவருத்தத்துடன் கூறினார் தந்தை.

சரிதான் நாம் தான் பாவம் செய்தோம் அனுபவிக்கின்றோம் அந்த வைதேகியின் நிலை என்ன? பாவம் அந்த பெண் அவளை நினைத்தாலே பாவமாக இருக்கின்றது என்றாள். .

எனக்கும் அதை நினைத்தால் தான் பாவமாக இருக்கிறது எவ்வளவு பெரிய பாவத்தை செய்தோம் நாம் என என் புத்திக்கு இப்பொழுது தோன்றுகிறது. இன்னும் அடுத்த மாதத்தில் ஓய்வு எடுக்கப்போகிறேன் தினமும் அவன் முகத்தை பார்க்க வேண்டுமே என்று மனவருத்தம் அதிகமாக உள்ளது என்றார்.

நீங்கள் தான் அடுத்தமாதம் ஓய்வெடுக்கப் போகிறீர்களே ஓர் யோசனை கூறட்டுமா நீங்கள் ஓய்வெடுத்த மறுநாளே நாம் நமது யாத்திரைக்கு செல்வோம் நாம் இரண்டு வருட காலம் வராமல் இருக்கலாம். இங்கே என்னதான் நடக்கிறது பார்க்கலாம் என்றாள் தாய்.

அப்படி இரண்டு வருட காலம் இப்படியே இருந்தார்களேயாகில் வேறு வழி ஒன்று செய்யப் போகிறேன். வைதேகிக்கு நல்ல பையனை பார்த்து மீண்டும் திருமணம் செய்வித்து நாம் செய்த பாவத்தில் இருந்து விடுபடப்போகிறேன் என்றார் தந்தை.

உலகம் ஒத்துக் கொள்ளுமா? நாம் செய்வது சரிதானா? இப்படி

எல்லாம் கூறுகிறீர்களே வைதேகி சம்மதிப்பாளா என்றாள் தாய்.

உலகம் உலகம் என்று சொல்லாதே இப்படி கூறிதான் இந்த நிலைக்கு ஆளானோம் அவனை அப்படியே விட்டிருந்தால் இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்காது எப்படியாவது வைதேகியை சம்மதிக்க செய்து திருமணம் செய்விக்க வேண்டும் என்கண்முன் ஒரு பெண் அழுது கொண்டிருப்பதை பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது என பேசியே பொழுது போனது.

மாதவனும் வைதேகியும் இங்கே வந்தார்கள் , தந்தையின் இறப்பை பார்க்க வரும் பொழுது வழியெல்லாம் வைதேகியை பார்த்தவர்கள் அனைவரும் எப்படி இருக்கிறாய்? ஏன் வரவில்லை சுகமாக இருக்கிறாயா? அதே புன்சிரிப்பு அதே உடல் மெலிவு அதே அழகு அப்படியே இருக்கிறாயே என்றெல்லாம் பலர் பேசினார்கள் ,எல்லோரையும் விசாரித்து அவர்களிடம் அருமையாக பேசிக் கொண்டே வந்தாள்.

மாதவன் மனதில் ஒருவித கலக்கம் இவள் எதையுமே கூறவில்லையே நாம் இவளிடம் பேசாததையும் எதைப்பற்றியும் கவலையில்லாமல் இங்கு எல்லோரிடமும் நன்றாக பழகுகிறாளே என்று யோசித்த வண்ணம் வந்து கொண்டிருந்தான், தந்தையின் காரியம் முடிவடைந்தது அன்று தாயும் மகளும் உரையாடிக் கொண்டிருந்ததை மாதவன் தொலைவில் இருந்தே கேட்டான். தாய் மகளை பார்த்து என்ன சொல்கியமாக இருக்கிறாயா? உனக்கு எவ்வித குறையும் இல்லையா? உனக்கு திருமணம் ஆனது முதல் இங்கு நீ வரவேயில்லையே.

அம்மா நான் மிகுந்த நலத்துடன் இருக்கிறேன் என்னை அன்பாகவும் நன்றாகவும் கவனிக்கிறார்கள் எவ்விதத்திலும் குறையில்லை.

சரி உன் கணவன் உன்னை நன்றாக கவனிக்கிறானா நன்றாக

பார்த்துக் கொள்கிறானா?.

அம்மா அவரைவிட அன்பு செலுத்துபவர்கள் யாருமே இல்லை என்றாள்.

மாதவன் தொலைவில் இருந்து பார்க்கிறான் என்ன இப்படி பொய் சொல்கிறாள் இவள் என்று!, இருப்பினும் அவள் என்ன சொல்கிறாள் என்று கேட்போம் என்று கேட்டுக் கொண்டே இருந்தான். இவள் தாயிடம் அம்மா அவர் என்னை நன்றாக அன்பாக பார்த்துக் கொள்கிறார் எவ்விதத்திலும் எனக்கு குறையில்லை சமயம் கிடைக்கும் பொழுது தான் உங்களை எல்லாம் பார்க்க வரமுடியும் அது எப்படி நேருமோ அப்படி, அம்மா. மற்றபடி நான் எல்லாவிதத்திலும் நலமாகத்தான் இருக்கிறேன் எனக்கு எவ்விதத்திலும் குறையில்லை. அம்மா என்னை பற்றிய கவலையே உங்கள் யாருக்கும் வேண்டாம் நான் அமைதியாகவும் நிம்மதியாகவும் இருக்கிறேன் அதற்குள் இவளின் அண்ணி என்பவள் என்ன உனது பொது நலன்கள் எல்லாம் அங்கு செய்கிறாயா? என்று கேட்டாள்.

உம் செய்கிறேன் தொண்டுகள் நிறைய செய்கிறேன், ஆனால் வெளியில் சென்று செய்வதில்லை வீட்டிலேயே நேரம் சரியாக இருக்கிறது என்று பதில் அளிக்கிறாள்

இதைக்கேட்ட மாதவன் சே அவள் நம்மை உயர்த்தி பேசுகிறாள் நாம் அவளை அப்படி வைக்கவில்லை ,இனி நாம் இங்கு இருந்தால் நம் மனநிலை என்னவாகுமோ தெரியாது கண்ணா நான் செய்தது தவறோ தவறில்லையோ இருப்பினும் எனக்கு நீ தான் முக்கியம் நான் வருகிறேன் என்று உடனே புறப்படுகிறான்.

மறுநாள் காலை கதவு தட்டப்பட்டது கதவு திறந்து பார்த்தார் மாதவனின் தந்தை மாதவன் மட்டும் நின்று கொண்டிருந்தான் உள்ளே வா மாதவா பின்னால் யாரையோ தேடிக் கொண்டிருந்தார்

மாதவன் தனது காலை வேலைகளில் ஈடுபட்டான்.

என்ன மாதவா வைதேகி வரவில்லையா என்றாள் மாதவனின் தாய்.

ஒரு கடிதத்தை எடுத்து கொடுத்தான் தாயிடம் கடிதத்தை பிரித்து படித்தாள் தாய் அது வைதேகியின் கடிதம். அவர் வழியிலும் பேசவில்லை இங்கு வந்தும் ஏதும் பேசவில்லை மௌனமாக ஓரத்தில் நின்றார் எல்லா காரியமும் முடிந்ததும் இரவில் கிளம்புகின்றேன் என்றார் இந்த ஒன்றரை ஆண்டு காலத்தில் அவரிடம் இருந்து வந்த ஒரே வார்த்தை 'கிளம்புகிறேன்' என்பது தான், முதல் வார்த்தையே கிளம்புகிறேன் என்றது மிகவும் மனதிற்கு வேதனையாக உள்ளது. அம்மா இங்கு தனியாக இருப்பதால் அம்மாவுடன் கொஞ்சகாலம் இருந்து விட்டு மாமனார் ஓய்வெடுக்கும் நேரத்திற்குள் அங்கு வருகிறேன் என்னைப்பற்றிய கவலை வேண்டாம் தங்கள் உடல் நலனை பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

மாதவனின் தாய் கடிதத்தை மாதவனின் தந்தையிடம் கொடுத்து விட்டு உள்ளே வேலைகளை கவனித்தாள். மாதவன் ஒன்றுமே நடவாதது போல் ஒரு சலனமும் இன்றி அன்றைய பூஜையில் ஈடுபட்டான்

மாதவனின் தந்தை கடிதத்தை படித்து விட்டு மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார் .

மாதவனின் தந்தைக்கு ஓய்வு பெறும் நேரம் வந்தது வைதேகி வருவதாக கடிதம் போட்டிருந்ததால் வைதேகியை அழைத்து வர மாதவனின் தாய் சென்றிருந்தாள் வைதேகியும் மாதவனின் தாயும் வந்தனர்.

மாதவனின் தந்தையும் ஓய்வு பெற்றார் மாதவனின் தந்தை மாதவனை அழைத்து நான் கூறியபடி தொகைகள் எல்லாம் வந்துவிட்டது கொஞ்ச தொகையை நம் குரு நாதருக்கு அனுப்பப்போகிறேன் மிகுதி நான் முன்பு கூறியது போல்

செய்யப் போகிறேன் என்றார். .

மாதவன் சலனம் ஏதும் இன்றி ஹும் என்றான்.

நானும் உன் தாயும் யாத்திரைக்கு நாளை காலை புறப்பட்டு விடுவோம்.

திடுக்கிட்டு மாதவன் இங்கு யார் இருப்பார் என்றான்.

ஏன் நீ இருக்கிறாய் வைதேகி இருக்கிறாள் என்றார்.

மாதவன் சற்று யோசித்து விட்டு நீங்கள் கொஞ்சம் தாமதமாக போகலாமே என்றான்.

இல்லை மாதவா எனக்கு முடியவில்லை வயதும் ஆகிறது எனவே இப்பொழுது போவதுதான் சரி என எண்ணுகிறேன்

சரி சீக்கிரம் வந்து விடுவீர்களா?.

என்ன மாதவா நாங்கள் என்ன சிறு பிள்ளைகளா? அல்லது வாலிப வயதா? நிதானமாக ஒவ்வொரு ஊரிலும் இருந்து சுற்றிப்பார்த்து தானே வர வேண்டும். நீ எங்களைப்பற்றி கவலைப்படாதே நான் அவ்வப்போது கடிதம் எழுதுகிறேன் என்றார்.

சரி செய்யுங்கள் எனக் கூறி கண்ணன் இருக்கும் அறைக்கு சென்றான் கண்ணா ! இது என்ன புதிய குழப்பம் இவர்கள் என்ன என்னை இப்படி பழி வாங்குகிறார்களே என்ன இருந்தாலும் உன் தரிசனம் தான் முக்கியம் யார் இருந்தால் எனக்கென்ன யார் இல்லாவிட்டால் எனக்கென்ன என் வைராக்கியத்தில் இருந்து சற்றும் விலகமாட்டேன் விலகவும் கூடாது நீதான் இந்த இடத்தில் இருந்து காப்பாற்ற வேண்டும் என பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு தன் கடைக்கு புறப்பட்டான்

மாதவனின் தாய் வைதேகியிடம் இப்போதாவது அவனை புரிந்து கொண்டு நடம்மா நாங்கள் செய்த பாவத்திற்க்காகத்தான் எல்லா புண்ணிய நதிகளிலும் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களிலும் நீராடி உனக்காக பிரார்த்தித்துக் கொண்டு வருகிறோம் நீயும் நன்றாக நடந்துகொள் என்றாள்.

அம்மா அவர் என்னிடம் பேசுவதே இல்லையே எப்படி அம்மா நான் புரிந்து கொண்டு நடந்து கொள்வது, புரிந்து செய்வது என்று கேட்டாள்.

எல்லாம் கொஞ்ச நாட்களில் சரியாகிவிடும் அந்த கண்ணன் நமக்கு நல்லருள் புரிவான் என்றாள் மாதவனின் தாய்.

அன்று முழுவதும் வைதேகிக்கு மாதவனின் தாயும் தந்தையும் அறிவுரைகள் கூறினார்கள் அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வைதேகிக்கு உள்ளே ரொம்ப பயமாக இருந்தது கண்ணனிடம் சென்று முறையிட்டாள் கண்ணா நான் என்ன பாவம் செய்தேன். இப்படி ஒரு கணவன், இப்படி ஒருவீடு, எனக்கு அவரிடம் பேசவே பயமாக இருக்கிறது நீதான் இவர்கள் வரும் வரை தைரியம் தர வேண்டும் நான் இருக்கும் மன நிலையில் எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை என்ன நடக்கப் போகிறதோ? பயமாக இருக்கிறது. என்னை நீ தான் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று மனதில் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்று முழுவதும் வீட்டில் ஒருவருக்கொருவர் பயம் கொண்டனர் என்ன நடக்குமோ என்ற அச்சமும் நிலவியது.

எப்படியோ போவது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார் மாதவனின் தந்தை.

எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கண்ணன் சிரித்து கொண்டிருந்தான் .

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது மாதவனின் தாய் தந்தையர்

கிளம்ப ஆயத்தமானார்கள். மாதவன் வழக்கம் போல் தன் பூஜையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான் போய் வருகிறோம் என இருவரும் கூறினார்கள்.

சரி என்றான் மாதவன்..

பத்திரமாக போய் வாருங்கள் உடல் நிலை சரியில்லை என்றால் உடனே இங்கு வந்து விடுங்கள் ,அடிக்கடி கடிதம் எழுதுங்கள் என பலவாறாக கூறிக் கொண்டிருந்தாள் வைதேகி. அவர்கள் செல்வதையே கண்களில் கண்ணீருடனும் கனத்தமனதுடனும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வைதேகி.

மாதவனுக்கு உணவு செய்ய தயாரானாள் பயந்து கொண்டே அன்றைய உணவை செய்து முடித்தாள் கண்ணனுக்கு வேண்டிய தெய்வேத்யத்தை அறையின் வாயிலில் வைத்தாள் மாதவன் அதை எடுத்துக் கொண்டு கண்ணனின் பூஜையை முடித்து விட்டு மௌனமாக வந்து தட்டை போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்தான். வைதேகி காலை சிற்றுண்டியை பறிமாறிவிட்டு நினைத்துக் கொண்டாள் நமது மாமியார் சொல்படி தான் அனைத்தும் செய்தோம் நன்றாக இருக்கிறதோ இல்லையோ அவர் ஏதாவது சொல்வாரா என மாதவனின் முகத்தை பார்த்தாள் மாதவன் சலனமே இல்லாமல் உண்டு கொண்டிருந்தான் ஒரு ஜீவன் அவனை நோக்குகிறது என்ற எண்ணமே உறைக்கவில்லை. உண்டு முடித்தவன் மதியம் உணவை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினான். போதுமா வேண்டுமா நன்றாக இருக்கிறதா நன்றாக இல்லையா என ஏதும் கூறவில்லை புறப்படுகிறேன் ,போய் வருகிறேன் என ஏதும் கூறவில்லை அவனாகவே மதிய உணவு உள்ளதா எனப்பார்த்தான் .இருப்பதை எடுத்துக் கொண்டு சென்றான் இப்படியே இரண்டு மூன்று மாதகாலம் ஓடிற்று.

தாய் தந்தையிடம் இருந்து மாதவனுக்கும் வைதேகிக்கும் ஒவ்வொரு கடிதம் வரும். மாதவன் தனக்கு வந்த கடிதத்தை பற்றி வைதேகியிடம் கூறுவதில்லை. வைதேகியும் தனக்கு வந்த சடிதத்தை பற்றி கூற நினைப்பாள் பயத்தின் காரணமாக மௌனமாக இருப்பாள் வைதேகியின் தாயிடம் இருந்து

ஒரு கடிதம் வந்தது வைதேகியை ஊருக்கு வரச்சொல்லி . வைதேகிக்கு தர்மசங்கடமான நிலை எப்படி மாதவனை கேட்பது என்று இங்கு இருந்தால் இவர் எப்படியும் பேசுவதில்லை அதற்கு நம் வீட்டிற்க்காவது போகலாமே என்ற எண்ணம் தோன்றியது. ஒருநாள் காலை பூஜைகளை முடித்து விட்டு வெளியில் வந்தான். அம்மா ஊருக்கு வரச் சொல்லி கடிதம் எழுதி இருக்கிறாள் என்றாள் வைதேகி.

வைதேகிக்கு போக வரவேண்டிய பணமும் கை செலவிற்குவேண்டியதையும் சேர்த்து அவள் கண்பார்வையில் படும் இடத்தில் வைத்து விட்டு ஏதும் கூறாமல் சென்று விட்டான்.

வைதேகி கண்ணணிடம் அழுதாள் கண்ணா இவர் போ என ஒரு வார்த்தை சொல்லக் கூடாதா? வேண்டாம் என்றாவது சொல்லக் கூடாதா எனக்கொரு விமோசனம் வராதா பார்ப்பவர்கள் எல்லாம் குழந்தை இல்லையே எனக் கேட்கின்றனர் இங்குள்ள நிலமையை எடுத்துக் கூற முடியுமா? இறைவா எனக்கேன் இந்த தண்டனை நான் ஒரு பெரும் பாவியா என் வாழ்க்கை இப்படிதான் போகுமா? நான் யாரும் அற்று நிற்கின்றேனே உனக்கு கூட கண்ணில்லையா? கண்ணா யாரோ செய்த பாவத்திற்கு நான் பலியாகின்றேன் என்னை போ என சொல்லி பணம் வைத்திருக்கிறாரே நீ தான் சாட்சி நான் பணம் எடுத்துப் போகிறேன். வைதேகி தனக்கு தேவையான துணியை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டைப்பூட்டி சாவியை தானே கடையில் கொடுத்து விட்டு சென்றாள். சாவியை கொடுக்கும் போதும் போய்வா என்றோ, எப்போது வருவாய் என்றோ சீக்கிரம் வந்துவிடு என்றோ ஏதும் சொல்லாமல் இருந்தான். .

மாதவன் நானும் கண்ணனும் மட்டும் தான் வேறுயாறும் இல்லை என சந்தோஷப்பட்டான். நான் கண்ணனுக்கு நிறைய செய்வேன் கண்ணனை தரிசனம் தருமாறு அழுவேன் என பெருமையாக கூறிக் கொண்டான். இது இவ்வாறாகவே நடக்கத் தொடங்கியது வைதேகி தன் உறவினர்கள் வீடுகளுக்கு

செல்லத் தொடங்கினாள் மாதவன் வீட்டில் ஒருமாதம் என்றால் வெளியில் இரண்டுமாதம் சுற்றி வருவாள். மாதவன் மனதில் நிம்மதி. வைதேகி பைத்தியக்காரி போல் ஊர் சுற்றி வந்தாள் இப்படியாக இரண்டு வருடகாலம் ஆயிற்று வீட்டில் எந்த மாற்றமும் ஏற்படவில்லை

மாதவனின் பெற்றோர்களும்வந்து அனைத்து விவரங்களையும் அறிந்தனர் மீண்டும் அதே சூழ்நிலையில் அதே குழப்பத்தில் ஒருவருட காலம் ஓடிற்று. மாதவனின் பெற்றோர்கள் மிகவும் மனம் வருந்தினர் ஒன்றும் கூறமுடியாமல் தவித்தனர் இறைவன் நமக்காக கண்ணை திறக்க மாட்டான் போல் உள்ளதே என புலம்பினர்.

அத்தியாயம்: 6

ஒருநாள் மாதவன் கடைக்குப் போவதை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் மாதவனின் தந்தை. மாதவன் கடைக்கு போனதும் வைதேகியை அழைத்தார் அம்மா வைதேகி இவன் நிலை இப்படிதான் இருக்கிறது நாங்களும் வேண்டாத தெய்வம் இல்லை எனக்கென்ன செய்வது என்று புரியவில்லை ஒருயோசனை மட்டும் தான் உள்ளது என்றார்.

ஆச்சர்யக்குறியுடன் வைதேகி மாமனாரை நோக்கினாள்.

அவர் தொடர்ந்தார் நான் சொல்கிறேன் என தப்பாக என்னாதே காலம் மாறிக் கொண்டு வருகிறது நாமும் மாற வேண்டும். என்னால் உன்னை இப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை அதனால் உனக்கொரு நல்லபையனை பார்த்து மணம் முடிக்கலாம் என இருக்கிறேன். உன் விருப்பம்தான் தேவை நீ எதற்க்கும் கவலைப்படாதே.

மிக்க நன்றி அப்பா என வணங்கி, இப்படி ஒரு நல்ல மாமனாரும், மாமியாரும் கிடைத்தது பாக்கியமே. அவர் என்னுடன் இல்லா விட்டாலும் உங்கள் இருவர் காலம் வரை சேவை செய்கிறேன் என்னால் வேறு ஒருவரை மணக்க

முடியாது என்றாள்.

ஏனம்மா சமுதாயத்திற்க்காக பயப்படுகிறாயா நீ அந்த கவலையை விடு என்றார் மாதவனின் தந்தை

நிச்சயம் இல்லை அப்பா. என் கணவர் கண்டபெண்களுடன் ஊர் சுற்றுபவராகவோ, பல நடத்தையில் சீரழிந்தவராகவோ இருந்திருந்தால் நிச்சயம் இந்த சமுதாயத்தினர் எல்லோரையும் ஒதுக்கி விட்டு வேறு திருமணம் செய்து கொள்வேன் ஆனால் இங்கு அப்படி இல்லையே என் கணவர் ஒரு நல்ல பக்தர், நல்ல வைராக்கியத்துடன் இருப்பவர் எண்ணங்கள் தூய்மையானது, நான் எங்கு செல்கிறேன் என்றாலும் பண உதவி செய்கிறார் ஏதோ விதிவசத்தால் இப்படி இருக்கிறோம் நாங்கள் சேருவோமோ மாட்டோமோ அது கண்ணன் விட்டவழி, நான் இப்படியே உங்களுக்கு மகளாக இருந்து விட்டு போகிறேன் என கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டே கூறினாள் .

உன் உயர்ந்த எண்ணத்தை பாராட்டுகிறேன் அம்மா உனக்காக நாங்கள் வைத்திருக்கும் தொகையை வங்கியில் போட்டு வைக்கிறேன் அதில் மாதாந்திர செலவுக்கு ஏதோ பணம் வரும் அதை வைத்துக் கொள், எப்போது நீ எங்கு போக வேண்டுமோ செல்லலாம் ஒரு வேளை என் மகன் உன்னை விட்டு போனாலும் ஏதோ இந்த தொகையை வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம் இச்சிறிய தொகை என்னால் முடிந்தது அம்மா, ஏதோ நான் செய்த பாவத்திற்க்கு பரிகாரம். நான் முன்பு இருந்த ஊரில் ஒரு சிறிய நிலம் உள்ளது அதை உன் பெயரில் எழுதி வைக்கிறேன் இன்னும் உன் மாமியாருக்கும் அது பற்றிய விவரம் தெரியாது நான் கல்யாணம் ஆவதற்க்கு முன் சேர்த்தது அதன் விவரம் யாவும் கூடிய விரைவில் தருகிறேன். இந்த வீட்டை மாதவன் பெயரில் எழுதிவைத்துவிடுகிறேன் அம்மா.

இதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாதவனின் தாய் என் நகைகள் கொஞ்சம்தான் என் பெற்றோர் வீட்டில் கொடுத்தார்கள்

அதையும் நான் உன்னிடம் நான் செய்த பாவத்திற்க்காக கொடுத்து விடுகிறேன் எனக் கூறி நகர்ந்தார்கள்.

வைதேகி கண்ணணின் அறைக்கு சென்றாள் கண்ணா நான் உன்னிடம் நிலமும், நகையுமா கேட்டேன் என் கணவர் என்னிடம் அன்புடன் இல்லையே ஒருநாளும் பேசியதில்லையே ஒரு நாளாவது என்னை பார்க்க மாட்டாரா? உன் மீதுள்ள பிரியத்தில் ஒருதுளியாவது என் மீது காட்டட்டும் அது போதும் என் வாழ்தாள் முழுவதும் ஓட்டி விடுவேன்.

இப்படி பல தினங்கள் சென்றன மாதவனின் தந்தை நோய்வாய் பட்டார் மனநிலை பாதித்ததால் உடல்நிலை பாதித்தது பல வைத்தியங்கள் பல செலவுகள் நடந்தன மாதவன் தான் சரக்கு வாங்கும் கடைகளில் கடனை வைத்து தன் தந்தைக்கு வைத்தியம் பார்த்து வந்தான். தந்தை படுத்ததைக்கண்ட தாயும் நோய்வாய்ப்பட்டாள், தந்தைக்கும் தாய்க்கும் மாறி மாறி செலவுகள் செய்து வந்தான்.

தனக்காக கொடுத்த நிலத்தை விற்று பணத்தை எடுத்து வந்தாள் வைதேகி எங்கிருந்து பணம் வந்தது என ஒரு வார்த்தையும் கேட்கவில்லை மாதவன். வைதேகியும் மாதவனிடம் ஒன்றும் கூறாமல் இருவருக்கும் செலவுகள் செய்து வந்தாள்

மாதவனின் தந்தை இறந்தார் வைதேகியிடம் உள்ள நகைகள் அனைத்தையும் விற்று மாதவனின் தாய்க்கு வைத்தியம் செய்து வந்தாள். வைதேகியும் தெரிந்த இடங்களில் கடன் வாங்கி வைத்தியம் பார்த்தாள் மன நோய்க்கு மருந்தேது மாதவனின் தாயும் இறந்தாள் இவ்வாறாக இவர்கள் கல்யாணம் ஆகி பத்து வருடங்கள் ஆயின. ஆனால் அவர்கள் வாழ்க்கையில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. இப்போது கடன் இருக்கிறது வைதேகிக்காக போட்டு வைத்த பணத்தில் வீட்டு பொறுப்பை சமாளித்து வந்தாள் மாதவன் கடையில் சரக்கில்லாமையால் மூன்று நாட்களாக கடையை திறக்காமல்

கண்ணணிடம் கேட்கிறான் கண்ணா என் தலையில் எவ்வளவு பொறுப்புகளை தருகிறாய் நான் உன் தரிசனம் கேட்டால் இதையெல்லாம் செய்கியாய் நீ என்ன செய்கிறாயோ செய் என்று கண்ணணிடம் மௌனமாக அமர்ந்தான். வைதேகிக்கு ஆச்ர்யம் எப்படி வீட்டு பொறுப்பை நடத்துவேன் என ஒன்றுமே கேட்க வேயில்லையை! இவர் மாறுவாரா மாட்டாரா இப்படியே செல்வாரா என புரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள்

மதிய வேளை மாதவன் உணவு உண்டு கண்ணணின் அறையில் அமர்ந்திருந்தான் வைதேகி தனது வீட்டு வேலைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள். வாயிலில் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டு வைதேகி கதவை திறந்தாள். யாரோ இருவர் நின்று கொண்டிருந்தனர் என்னப்பா உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்றாள்.

ஐயா இல்லைங்களா என்றான் வந்ததில் ஒருவன்,.

ஐயா ஓய்வில் இருக்கிறார் என்ன சொல் என்றாள்.

ஒன்றும் இல்லை வருகின்ற சனிக்கிழமை அன்று பணம் தருவதாக ஐயா கூறினார்.

வருகின்ற சனிக்கிழமை தானே இன்று வியாழக்கிழமை தானே ஆகிறது என்றாள்.

எனக்கு அவசியம் பணம் தேவை அம்மா, தவறாமல் சனிக்கிழமை கொடுக்க சொல்லுங்கள் ஞாபகப்படுத்தி விட்டு போகலாம் என வந்தேன் கடையிலும் ஐயா இல்லாததால் இங்கு வந்தேன் என கூறிவிட்டு சென்றார்கள்.

தாளிட்டுக் கொண்டே உள்ளே வந்தாள் வைதேகி மாதவனை கண்ணண் இருக்கும் அறையில் பார்த்தாள் மாதவன் ஏதும் நடக்காதது போல் ஆழ்ந்த ஜபத்தில் இருந்தான் இவர் என்ன இப்படி ஜடமாக அமர்ந்திருக்கிறாரே வந்தவர் யார் என்று கூட தெரியவில்லையே இப்படியே இவர்

அமர்ந்து கொண்டிருந்தால் சனிக்கிழமைக்குள் பணம் எப்படி தருவார் அவர்கள் வந்து பணம் கேட்டது இவரிடம் எப்படி சொல்வது? நான் வேறு கடன் வாங்கி உள்ளேன் அதைவேறு இவரிடம் எப்படி சொல்வது இவர் ஏதாவது பேசினால் தானே ஓர் முடிவு எடுக்க முடியும், கண்ணா எனக்கு பைத்தியமே பிடித்து விடும் போல் உள்ளதே இவர் கடைக்காவது ஒழுங்காக போகலாமே, கண்ணா கடையும் விட்டு இப்படி உட்கார்ந்திருக்கிறாரே நியாவது அவருக்கு புத்தி சொல்லக் கூடாதா இருக்கும் வேதனைபோதாதென்று இப்போது அதிகம் ஆசிறதே நான் என்ன செய்யட்டும் இறைவா என்னை தர்ம சங்டத்தில் ஆம்த்தி விட்டாயே, மாமானாராவது, மாமியாராவது ஒருவர் இருந்தாலும் சமாளித்திருக்கலாமே, நான் யாரும் அற்ற அனாதையாக உள்ளேனே எனக்காகவாவது கருணை புரி கண்ணா பத்து வருடமாக அழுகின்றேனே ஏன் இன்னும் என் மீது கருணை கொள்ளவில்லை? அன்றையபொழுது முழுவதும் பலவாறாக யோசித்து எப்போது உறங்கினாள் என்று தெரியாமலே உறங்கினாள்.

விடியற்காலை வெள்ளிக்கிழமை மாதவன் குளித்துவிட்டு கண்ணனுக்கு பூஜை செய்யச்சென்றான் வைதேகி தனது வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு நாளைக்கு பணம் கட்ட வேண்டுமே பணத்திற்கு எங்கே போவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். கவலைப்படாமல் பூஜையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான் மாதவன்.

காலை எட்டு மணியிருக்கும் மீண்டும் வாயில் தட்டப்பட்டது வைதேகி பயந்து கொண்டே கடன்காரனோ என நினைத்துக் கொண்டே கதவை திறந்தாள். கதவை திறந்தவளுக்கு ஆச்சர்யம் ஒரு தம்பதியினர் புன்னகைத்தவாறு நின்று கொண்டிருந்தனர் பார்ப்பதற்கு அழகாகவும் மனதை கவர்ந்தவாறும் இருந்தனர் யார் என்று வைதேகிக்கு தெரியவில்லை ஆனால் அவர்களைப்பார்த்ததும் ஒரு தெம்பும் ஆனந்தமும் ஏற்பட்டது. அவர்கள் மீது ஒரு அபரிமிதமான பாசமும் ஏற்பட்டது அவர்களையே பார்த்து கொண்டு பிரமித்து நின்றாள்.

தம்பதியினரில் வந்தவள் என்னம்மா வைதேகி அப்படியே நின்று போய் விட்டாய் என கேட்டாள்.

மாதவன் எங்கே போனான் எனக் கேட்டார் வந்தவர்.

வைதேகிக்கு ஆச்சர்யம் மேலிட்டது இவர்களை நாம் பார்த்ததே இல்லை இவர்கள் அவருக்கு உறவா என்றும் தெரியவில்லை இது வரை இவர்கள் எதற்குக்கும் வந்ததும் இல்லை ஆனால் இருவர் பெயரையும் சரியாக சொல்கிறார்கள் என்று எண்ணியவாறு இவர்களையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள் வைதேகி.

என்னம்மா உள்ளே வா என சொல்லக் கூடாதா என்றாள் வந்தவள்.

வயதில் மூத்ததம்பதியராக உள்ளார்கள் இவர்கள் வந்தாவது நமது குறைகளை தீர்க்கட்டும் என உள்ளே வாருங்கள் என்றாள் வைதேகி தம்பதியினர் இருவரும் உள்ளே வந்து அமர்ந்தனர்.

வந்தவர் மாதவன் எங்கே அம்மா என்றார்.

இல்லை ஐயா அவர் பூஜையில் உள்ளார் என்றாள் வைதேகி. ஐயா என்று எங்களை வேறு படுத்தாதே அம்மா நாங்கள் உங்களுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள் என் பெயர் நாராயணன் அவள் பெயர் லக்ஷ்மி எனக்கு மாதவனை சிறிய வயது முதல் தெரியும் மாதவனின் குடும்பத்தாரும் நானும் ஒரே ஊரில் இருந்தோம் மாதவனை நான் சிறிய வயதில் பார்த்தது, மாதவனின் தந்தை நான் எல்லாம் ஒரே ஊரில்தான் இருந்தோம் பிறகு இவர்கள் மாற்றலாகி இப்படி வந்து விட்டார்கள். நானும் எங்கெங்கோ சுற்றினேன் எனது லக்ஷ்மி உனது தாய்க்கு வேண்டியவள் எப்படி நான் மாதவன் குடும்பத்தாருடன் இருந்தேனோ அப்படி இருந்தாள் இவள் நீ அப்பொழுது பிறந்திருக்கும் மாட்டாய் அதற்குள்

இவள் தந்தைக்கு மாற்றலாகி வேறு ஊருக்கு சென்றாள் பிறகு எனக்கு பார்த்து மணம் முடித்து வைத்தார்கள் இதெல்லாம் ஒரு பெரிய கதை நாங்கள் இப்பொழுது சந்தோஷமாக இருக்கிறோம். வயதானதே ஊர் ஊராக சுற்றி வரலாம் என வந்தோம் என பேசிக் கொண்டிருக்கையில் மாதவன் வெளியில் வந்தான் ஒரு நிமிடம் ஆச்சர்யத்துடன் யார் இவர்கள் என யோசித்தான் சரி யாராக இருந்தால் நமக்கென்னவென்று திரும்ப யோசித்தான் ஆனால் அவ்விடத்தை விட்டு நகரவே முடியவில்லை அவர்களை பார்த்த வண்ணமே நின்றிருந்தான் அவர்கள் மனதை மிகவும் கவர்ந்திருந்தனர்.

நாராயணன் வா மாதவா அருகில் உட்கார் என்றார்.

மாதவன் ஏதும் பேசாமல் அவர் அருகில் பொம்மையை போல் உட்கார்ந்தான்.

என்ன மாதவா உனக்கு என்னை அடையாளம் தெரியவில்லையா என்று கேட்டார் நாராயணர்

மாதவன் உற்று நோக்கி இல்லை ஐயா என தலையசைத்தான்.

உனக்கு என்னை தெரியாது உன்னை எனக்கு நன்றாக தெரியும் என்று சிரித்தவாறு கூறினார் சரி நான் உன் தந்தைக்கு மிகவும் வேண்டியவன் அந்த காலத்தில் வீடு கட்டுவதற்க்காக கொஞ்சம் பணம் அனுப்பி வைத்திருந்தார் ஏதோ இத்தனை காலம் என்னால் கொடுக்க முடியவில்லை ஏதேதோ பிரசினைகள் இப்போது பணம் கொஞ்சம் கையில் வந்தது உன் வீட்டை அக்கம் பக்கத்தில் விசாரித்துக் கொண்டு வந்தேன் நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் அறிந்தேன் இப்பொழுது நீ கஷ்டத்தில் இருக்கிறாய் போல் தெரிகிறது இப்பணம் உனக்கு சரியான நேரத்தில் உதவுகிறது. என்ற பெருமை எனக்கு, . தன் மனைவி லக்ஷ்மியை நோக்கி அந்த தொகையை எடுத்து கொடுத்து விடு என்றார்.

லக்ஷ்மியும் தொகையை எடுத்து மாதவனிடம் நீட்டினாள் மாதவனுக்கு என்ன நடக்கிறது என்று ஒன்றும் புரியவில்லை இது கனவா நினைவா என யோசித்தான் பிறகு அத்தொகையை வாங்கிக் கொண்டு இதோ வருகிறேன் எனக் கூறி கண்ணணின் அறையை நோக்கி சென்றான்.

வைதேகி ஆச்சர்யமாக இவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் இத்தொகையில் எல்லாக் கடனையும் நம் கடன் உட்பட அடைத்துவிடலாம் என யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சரிநாங்கள் கிளம்பட்டுமா என்றார்கள் வந்தவர்கள்.

பெரியதம்பதிகளாக வந்திருக்கிறீர்கள் இன்று இருந்து சாப்பிட்டுவிட்டு போகலாம் என்றாள்

மாதவனும் தொகையை கண்ணணின் பாதத்தில் வைத்து விட்டு வெளியில் வந்து அவனும் ஆமாம் என்றான் ஏதோ இஷ்டம் இல்லாதவன் போல்.

மாதவா நாங்கள் தம்பதிகளாக வந்திருக்கிறோம் தம்பதிகளாக நீங்கள் இருவரும் பறிமாறினால் இருந்து சாப்பிட்டு விட்டு செல்கிறோம் என்றார் நாராயணர்.

வைதேகிக்கு வீட்டு நினைப்பே இல்லாமல் அதற்க்கென்ன செய்து விடுகிறோம் என்றாள். கூறியவள் சட்டென்று பயத்தில் மாதவனை பார்த்தாள் மாதவன் மௌனமாக வைதேகியை பார்த்து மனதிற்குள் திட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

வைதேகி வந்தவர்க்கு தேனீர் தர மாதவனை சற்றும் பார்க்காமல் உள்ளே சென்றாள்.

லக்ஷ்மி வைதேகியின் பின்னாலேயே உள்ளே வந்தாள் என்ன செய்யப்போகிறாய் வைதேகி எனக் கேட்டாள் அந்தக் குரலே வைதேகியின் மனதை சந்தோஷப்படுத்தியது என்ன அழகான குரல் என்ன அழகாக இருக்கிறார் நம்மை இவ்வளவு

அன்பாக பார்க்கிறார்களே என ஆனந்த கண்ணீரில் ஒன்றும் இல்லை அம்மா உங்களுக்கு குடிக்க ஏதாவது தரலாம் என்றிருக்கிறேன் என்றாள் வைதேகி.

எங்களுக்கு பால் தான் வேண்டும் அம்மா, பாலை இப்பொழுது கொடு நீ சமைக்க தொடங்கினால் உன்னுடன் உதவி புரிகிறேன் நாம் இருவருமாக சேர்ந்து சமைத்து விடலாம் இருவருக்குமாக பாலை கலந்தாள் வைதேகி.

என்ன எங்கள் இருவருக்கும் கலக்குகிறாயே உங்களுக்கு இல்லையா என்று கேட்டாள் லக்ஷ்மி

இல்லையம்மா நாங்கள் இப்பொழுது தான் குடித்தோம் உண்மையில் அன்று உள்ளே பால் இல்லை நாராயணனுக்கு பால் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள் வைதேகி.

என் வீட்டுக்காரருக்கு தானே எடுத்துப் போகிறாய் கொடும்மா அதை நானே எடுத்துப்போகிறேன் அதை என் கையால் கொடுத்தால் தான் அவருக்கு திருப்தி, எனக்கும் ஆனந்தம் எனக்கூறி எடுத்துச் சென்றாள் லக்ஷ்மி.

இவர்கள் என்ன இப்படி இருக்கிறார்களே இவர்களுக்கு நேர் எதிராக நாங்கள் இருக்கிறோமே என யோசித்தாள் வைதேகி.

பாலை குடித்து விட்டு நாராயணன் மாதவனை நோக்கி மாதவா இங்கு ஆற்றங்கரையில் குளிக்க மிகவும் அருமையாக இருக்குமாமே அவர்கள் இருவரும் சமைக்கட்டும் நாம் இருவரும் ஆற்றங்கரைக்கு செல்வோம் எனக்கு அழுக்கு துணிகள் வேறு நிறைய இருக்கிறது அங்கு சென்று துவைத்து காயவைத்து எடுத்து வரலாம், என்ன நீ எனக்கு உதவியாக இருப்பாயா? என்று கேட்டார் நாராயணர்.

சரி என்று தலையசைத்து வாருங்கள் என்றான்.

நாராயணன் உரத்தக்குரலில் குளிக்கப்போகிறேன் நதிக்கு

போகிறேன் நீ இங்கேயே வைதேகிக்கு உதவியாக இரு எனக் கூறினார்.

உள்ளே இருந்து ஒரு குரல் வந்தது நீங்கள் பத்திரமாக போங்கள் அதிக நேரம் நீரில் இருக்க வேண்டாம் உடம்புக்கு ஆகாது குளித்து முடித்ததும் வந்து விடுங்கள் நேரம் ஆனால் நான் இங்கே வேதனை அடைவேன் என்றாள் லக்ஷ்மி.

மாதவன் நாராயணனை பார்த்து இங்கு இருக்கும் ஆற்றிற்கு செல்ல இப்படி கத்துகிறாரே என எண்ணினான்.

வைதேகி லக்ஷ்மியை பார்த்து இந்த அம்மா இவ்வளவு பிரியம் உள்ளவர்களாக அவரை பார்த்துக் கொள்கிறார்களே என எண்ணினாள்.

நாராயணனும் மாதவனும் வெளியில் வந்தார்கள் மீண்டும் நாராயணன் லக்ஷ்மி கதவை தாளிட்டுக் கொள் என்றார்.

கதவை தாளிட்டுக்கொள்கிறேன் நீங்கள் செல்லுங்கள் என்றாள் லக்ஷ்மி.

இதைப்பார்த்த மாதவனுக்கு சிரிப்புதான் வந்தது என்ன தம்பதிகளோ இவர்கள் என எண்ணிக் கொண்டான்.

நாராயணனும் மாதவனும் ஆற்றை நோக்கி சென்றனர். மாதவன் அப்பொழுதுதான் கவனித்தான் நாராயணன் கைகளில் அழுக்கு துணிகள் காணவில்லை துணிகளை துவைக்க வேண்டும் என்றார். ஆனால் துணிகளோ இல்லை எப்படியாவது போகட்டும் நமக்கேன் என சென்றான் மாதவன். எல்லோரும் குளிக்கும் இடத்திற்கு அழைத்து சென்றான் நாம் இங்கு குளிக்க வேண்டாம் இன்னும் தொலைவாக செல்லாம் என அழைத்து சென்றான் அவ்விடத்தில் யாரும் இல்லாமல் தனிமையாக இருந்தது. அவ்விடம் அவன் தனிமையாக அமருமிடம்.

லக்ஷ்மியும் வைதேகியும் சமைக்க தொடங்கினர் லக்ஷ்மி வைதேகியை பார்த்து எத்தனை குழந்தைகள் வைதேகி உனக்கு என்றாள்.

வைதேகி என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் மௌனமாக இருந்தாள்.

என்ன வைதேகி நான் கேட்கிறேனே என்றாள் லக்ஷ்மி.

குழந்தைகள் இல்லை அம்மா என்று மெதுவாக கூறினாள் வைதேகி

இதற்க்கேன் மௌனம் இல்லை என்று சொல்ல வேண்டியது தானே குழந்தைகள் இல்லை என்ற வருத்தமா உனக்கு?

அம்மா எனக்கு குழந்தைகள் இல்லை என்ற வருத்தமே இல்லை என்றாள்.

பின் ஏன் நீ மௌனமாக இருக்கிறாய் என்று கேட்டாள்.

நான் எதை சொல்ல, எதை விட என ஓ என அழுத்தொடங்கினாள்.

ஆறுதலாக வைதேகியை அனைத்துக் கொண்டு என்னம்மா என்ன நடந்தது என்று கேட்டாள் லக்ஷ்மி.

இப்படி யாராவது கேட்க மாட்டார்களா என இருந்த வைதேகிக்கு பெரும் பாரம் குறைந்தது போல் இருந்தது இவ்வளவு அன்பாக நமது தாயைப்போல் உள்ளார்களே இவரிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லாம் என தீர்மானித்தாள். லக்ஷ்மியின் கைகளை பற்றிக் கொண்டு கூறினாள் அம்மா என் கணவர் என்னுடன் பேசுவதும் இல்லை, என்னை பார்ப்பதும் இல்லை என்றாள்.

இது என்ன புதியதாக இருக்கிறதே! எப்பொழுது இருந்து

பேசுவதில்லை என்றாள் லக்ஷ்மி.

என் கல்யாணம் ஆன அன்று முதல் இன்றுவரை சுமார் பதினேரு வருடங்களிருக்களாம் என கூறினாள் வைதேகி.

பதினேரு வருட காலம் ஒருவன் இப்படி இருக்கிறான் என்றால் என்னால் ஒப்புக் கொள் முடியவில்லை வேறு ஏதாவது பந்தம் இருக்கிறதோ என்றாள் லக்ஷ்மி.

அம்மா தயவு செய்து அவரைப்பற்றி அவதூறாக பேசாதீர்கள் அவருக்கு எந்த சம்பந்தமும் இல்லை அவருக்கு ஒரே பந்தம் கண்ணன் தான் அந்த பந்தம் தான் அதில் ஒரு துளி அளவு எனக்கு காட்டினாலும் நான் திருப்தி அடைவேன் அம்மா என அழுதாள்.

வைதேகி யார் அந்த கண்ணன் எனக்கு ஒன்னுமே புரியவில்லையே என கேட்டாள் லக்ஷ்மி.

அம்மா அவருக்கு சிறிய வயதிலேயே பகவான் கண்ணன் மேல் பிரியம் ஏற்பட்டுள்ளது. அவர் உயிருக்கு போராடிக் கொண்டிருக்கையில் உள்ளே உள்ள கண்ணன் சிலையை ஒரு அம்மாள் கொடுத்து சென்றாள். அன்று முதல் கண்ணா! கண்ணா என ஏங்குகிறார் அந்த கண்ணனின் தரிசனத்திற்காக ஏங்குகிறார் என நடந்ததெல்லாம் கூறினாள்.

அது சரி கண்ணன் பக்தனாக உள்ளவனுக்கு கல்யாணம் எதற்கு எனக் கேட்டாள் லக்ஷ்மி.

அங்கு தானம்மா தவறே நடந்துள்ளது என் தலைவிதி எனக் கூறுவதா? நான் பண்ணிய பாவம் எனக் கூறுவதா? என் தந்தை இவர் தாயிடம் வந்து பலமுறைகேட்டிருக்கிறார் இவர் தாயும் தனது மகனை வற்புறுத்தி கல்யாணத்திற்கு சம்மதிக்க வைத்துள்ளார். தாயின் வற்புறுத்தலின் காரணமாக எங்கள் கல்யாணம் நடந்தது .நடந்த அன்றே கண்ணனை தவிர

உன்னை ஏறெடுத்தும் பார்க்க மாட்டேன் என கூறிவிட்டார்.

நல்லா இருக்கு போ உன் கதை என்றாள் லக்ஷ்மி கல்யாணம் வேண்டாம் என்பவன் ஓடிப்போக வேண்டியது தானே எதற்கு உன்னை அழைத்து வந்து சித்திரவதை பண்ண வேண்டும் என்றாள் லக்ஷ்மி.

எங்கே என்னுடன் பேசினால் மாயையில் சிக்கிக் கொள்வோமோ என்று பயம் ஒரு பக்கம், மறுபக்கம் பெற்றோரை பழி வாங்கவேண்டும் என என்னை இப்படி நடத்துகிறார்.

அது சரி நீ என்ன இவ்வளவு காலம் என்ன பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய் எனக் கேட்டாள் லக்ஷ்மி.

கொஞ்சகாலம் என் மாமனார் மாமியாருக்கு சேவை செய்தேன் பிறகு என் உற்றார் உறவினர் கல்யாண காரியங்கள் இருந்ததால் ஓரிரு மாதம் தங்குவேன் இப்படி ஆண்டுக்கு ஆறுமாதம் தங்குவேன் அதற்கு பணமும் வைப்பார், போ, வேண்டாம் எனக் கூறமாட்டார் நானாகப்போவேன் நானாக வருவேன் என்றாள் வைதேகி.

ஆ! அதானே பார்த்தேன் தவறு உன் மீது உள்ளது நீ ஒரு பக்கம் தானே கூறினாய் என்றாள் லக்ஷ்மி.

வைதேகிக்கு ஆச்சர்யம் லக்ஷ்மியை நோக்கிக் கொண்டு நான் என்னம்மா தவறு செய்தேன் என்று கேட்டாள்.

சொல்கிறேன் கேள் நான் சொல்லும் அறிவுரைகளை நன்றாக கேட்டுக் கொள் எனக்கூறத் தொடங்கினாள் தாம்பத்யம் என்பது கணவர் கூப்பிட்டாலோ அல்லது காமத்தினாலோ உண்டாவதல்ல நாம் பிரியமாக செய்யும் பணிவிடைகளும் தாம்பத்யமாகும். உன் கணவர் உன்னிடம் பேசவில்லை என்கிறாயே! நீ அவரிடம் பேசி இருக்கிறாயா எனக் கேட்டாள்.

இல்லையம்மா நானும் பேசியதில்லை பேசவே பயமாக இருக்கிறது என கூறினாள் வைதேகி.

பேசப்பயப்படுவானேன்? நாம் என்ன தவறு செய்தோம் பயப்பட, ஒரு கணவன் முரடனாக இருந்தால் நாம் பேச பயப்படலாம் நீயோ உன் கணவன் நல்லவன் என கூறுகின்றாய் பிறகு பேசப்பயப்படுவானேன்.

அவர் திட்டி விட்டால் ஏதாவது கூறிவிட்டால் பின் என்ன செய்வது என்ற பயம் தான் அம்மா.

நல்லா இருக்கிறது நீ சொல்வது கணவனுக்கு இல்லாத உரிமை வேறு யாருக்கு இருக்கிறது உன்னை திட்ட அந்த திட்டும் சுகமானது தான் தெரியுமா உனக்கு? நீ என்ன சரியாக புரிந்து கொள்ளவில்லையே! கணவன் எப்பொழுது பக்திமானாக இருக்கிறானோ நாமும் பக்தி மார்கத்திற்கு மாற வேண்டியதுதானே, கணவன் ஒரு வழி செல்லும் போது நமக்கென்ன வேறு வழியா? அவன் பக்திக்கு துணையாக வேண்டியவைகளை எடுத்து வைக்க வேண்டியதுதானே. உன் தாய் நன்றாக பாடுவாளே அவளிடம் நீ பாட்டு கற்றுக் கொள்ளவில்லையா என்றாள் லக்ஷ்மி.

கற்றுக் கொண்டேனம்மா என்றாள் வைதேகி.

அழகாக கண்ணன் மேல்பாடலாமே அற்ப வாழ்க்கையை நினைத்துக் கொண்டு பெரிய வாழ்க்கையை கோட்டை விடுகிறாயே! கணவன் கண்ணன் மேல் பக்தியாக இருக்கிறான் உனது பக்தி கணவன் மீதும் கண்ணன் மீதும் இருக்கலாமல்லவா, கணவன் பக்திக்கு இடையூறு இன்றி பார்த்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா.

கணவனுக்கு செய்யும் சிறு சிறு தொண்டில் தானே ஆனந்தம் ஏற்படும் அதில்தானே அவனுக்கும் நம்மீது ஒரு பாசம் ஏற்படும் தாய் வீட்டிற்கு கணவன் இல்லாது அடிக்கடி

செல்வது சரியல்ல எனக்கது பிடிக்காது. கணவனை இழந்தவர்கள் அல்லது கணவன் கெட்ட நடத்தையும் முரட்டுதனமாகவும் இருந்தால் திருத்த முயற்சி செய்து பார்க்கலாம் அப்படியும் திருந்தாமல் இருந்தால் நாம் வீட்டிற்கு செல்லலாம் உன் கணவன் வழி செல்ல வேண்டுமே தவிர உன் தாய் வீட்டிற்கு செல்வது சரியல்ல. அவன் உன்னுடன் வராத போது உனக்கு அங்கு என்ன வேலை? அப்படி பார்த்தால் உனக்கு அவன் மேல் அக்கறை இல்லை என தெரிகிறது அல்லவா? கணவனுடன் தாய் வீட்டிற்கு செல்வதுதான் உனக்கு மரியாதை. அப்படி கணவன் விரும்பவில்லை என்றால் நீயும் போக வேண்டியதில்லை எப்பொழுது ஒருத்தி ஒரு ஆடவனை மணந்து கொள்கிறாளோ தன்னையே அவனுக்கு அர்பணித்து விடுகிறாள். அப்படி அர்பணித்தவளுக்கு தான் தனது என்ற சொல்லே இல்லை. அவள் கணவனது இருதயத்தில் மூச்சாக அமர்கிறாள். கணவன் அவள் சொல்லைக் கேட்கிறான் என்பதல்ல நல்லது கெட்டது தர்மம் நியாயம் இவற்றை எடுத்து சொல்கிறாள். கணவனும் அதை ஏற்று அதன் படி செய்வான். இதில் கணவனும் மனைவியும் ஒருவருக்கு ஒருவர் எல்லா விதத்திலும் விட்டு கொடுத்தும் அதே நேரத்தில் அன்புடனும் இருக்க வேண்டும். தன்னையே அர்பணித்து கொண்டவளுக்கு தாய் வீட்டில் கணவனே தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருக்கிறான்.

வைதேகி குறுக்கிட்டள் அம்மா உறவினர்கள் வரவில்லை எனக்கூறுவார்களே பின் கணவனை தவறாக பேசுவார்களே எனக் கேட்டாள்.

என் கணவர் இருப்பிடம் வைகுந்தம் என நான் இருப்பேன் அதேபோல்தான் நீயும், ஒவ்வொருவரும் இதைதான் கூறவேண்டும். நம் கணவர் நம்மை நன்றாக பார்த்துக் கொண்டு அன்பாக வைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது நமக்கு என்ன கவலை கணவன் வந்தால் நான் வருவேன் அவரைப்பிரிந்திருக்க என்னால் முடியாது என நீ கூறு. அப்படியும் அவர்கள் ஏதாவது குறை சொன்னால் தாம்பத்ய

வாழ்க்கையை புரியாதவர்கள் இவர்களுடன் என்ன பேச்சு என விலகிக் கொள். ஒரு கணவன் நல்லவனாகவும், பண்புள்ளவனாகவும் இருக்க மனைவி காரணமாகிறாள் மனைவி தாயைப்போல அன்பாக அரவணைத்து ஆறுதலாக இருக்க வேண்டும் இதுதான் எனக்கு பிடித்தது. இப்படி இருந்தால் செல்வமும் இருக்கும் இப்படி இல்லாமல் இருந்தால் நிம்மதியே இருக்காது அதுதான் நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாயே. கணவனின் விருப்பு வெறுப்பு அனைத்தையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டுவன வேண்டி கணவனை தெரிந்து நடந்து கொள்ளம்மா இதுதான் நான் உனக்கு கூறும் அறிவுரைகள். என்னால் என் கணவரை விட்டு இருக்க முடியாது இப்போதே மனம் தவிக்கிறது இன்னும் வரவில்லையே என்று.

வைதேகி லக்ஷ்மியை அம்மா என கட்டிக் கொண்டு அழுதாள் எனக்கு இதுவரை யாரும் சரியான அறிவுரைகளை கூறவில்லையம்மா. நான் செய்தது பெரிய தவறம்மா எனக்கு மன்னிப்பு உண்டா நானும் ஒரு பெண்ணா? தாய் குணமே இல்லாதவள் பாசம் முற்றி தங்களை அறியாமல் வருவதுதான் காமம் என்பது தெரியாமல் போயிற்று அவர் பேசவில்லையே கூப்பிடவில்லையே என அகங்காரியாக இருந்து விட்டேன். ஒரு நல்ல கணவனை அடைந்து அவர் வழி போகாமல் நான் இருந்திருக்கிறேன். நான் செய்ததெல்லாம் தப்பம்மா இனி அவர் வழி போகிறேன் அப்படியாவது அவர் என்னை பார்த்து கூப்பிடு வாராம்மா? பாழும் சபலம் அடித்துக் கொள்கிறது அவர் என்னை கூப்பிட்டால் போதும் என்னுடன் வார்த்தைகள் பேசாவிட்டாலும் பரவாயில்லை நான் நிச்சயம் அவரது கண்ணண் பக்தியிலோ, கண்ணண் இருக்கும் இடத்தையோ நான் பிடிக்க மாட்டேன் அவருக்கு துணையாக இருப்பேன் நான் ஒன்றும் பாவியில்லையே அம்மா என சிறு பிள்ளையை போல் கேட்டாள்.

யார் வைதேகி உன்னை பாவி என சொன்னது. புரியாமல் வாழ்கிறாயே புரிந்து வாழ் எனத்தான் சொல்கிறேன்.

ஆ! அம்மா என லக்ஷ்மி தன் காலை பற்றிக் கொண்டாள் லக்ஷ்மி.

என்னம்மா என்னவாயிற்று என பதற்றத்துடன் கேட்டாள் வைதேகி. கட்டைவிரலில் என் கணவர் இடித்துக் கொண்டிருப்பார் அதுதான் எனக்கு வலிக்கிறது நான்தான் முன்பே கூறினேனே அவர் இருதயத்தில் மூச்சாக இருக்கிறேன் என்று அதனால்தான் இந்தவலி.

அத்தியாயம்: 7

நாராயணன் குளித்து கொண்டே கத்துகிறார் ஆ! என்று. மாதவன் என்ன என்று பார்க்க ஒன்றுமில்லை என் கட்டைவிரலில் அடிப்பட்டது என்றார்.

ஆமாம் மாதவா நீ குளிக்க வரவில்லையா என்று கேட்டார்.

இல்லை காலையிலேயே குளித்து பூஜைகளை முடித்து விட்டேன் எவ்வளவு நேரமாக குளிப்பீர்கள் வாருங்கள் போகலாம் என்றான் மாதவன்.

ஏ! இன்னும் அழுக்கை போகவில்லையே நீயும் வா குளி என்று கையை பிடித்து தண்ணீரில் தள்ளினார். தள்ளியவர் தண்ணீரில் நடக்கத் தொடங்கினார்.

ஐயா அங்கெல்லாம் வேகம் அதிகம் இங்கேயே குளிக்கலாம் என்றான் மாதவன்.

அங்கே ஒரே மண்ணாக இருக்கிறது அழுக்கு தான் சேரும் என்று இழுத்துச் சென்றார்.

ஐயா எனக்கு நீச்சல் எல்லாம் தெரியாது என்றான் பயத்துடன்.

எனக்கு மட்டும் தெரியுமா என்ன எனக்கு வேண்டியது

அழுக்கு போக குளிக்க வேண்டும் மாதவா உனக்கு பக்தி யார் மேல் என்றார்.

ஐயா சிறு வயதில் இருந்து தெரியுமென்றீர்கள் எனக்கு பக்தி யார் மீது என்று தெரியாதா என்றான்.

எனக்கு தெரிந்தவரையில் சிறுவயதில் பெற்றோர்கள் மேல், வயதுவந்ததும் நண்பர்கள் பிறகு பிள்ளைகள் பிறகு பேரப்பிள்ளைகள் என சென்று கொண்டிருக்கும் என நினைக்கின்றேன் என்றார் நாராயணன்..

ஐயா உக்களுக்கு புத்தி இருக்கின்றதா வயதாகிறதே இவ்வளவு கூறுகிறீர்களே கடவுள் மேல் என கூற தெரியவில்லையே என்று கடிந்து கூறினான் மாதவன்.

நாராயணன் புன்னகைத்தவாறே கண்ணுக்குத் தெரியாதவன் மேல் அப்படி என்ன பக்தி பாசம் வேண்டிக் கிடக்கிறது.

ஐயா இப்படி எல்லாம் பேசினால் ஓடும் வேகத்தண்ணீரில் தள்ளி விடுவேன் அந்த கண்ணன் மீது யார் குறை கூறினாலும் எனக்கு தாங்காது எனக் கத்தினான் மாதவன்..

ஓ நீ கண்ணன் பக்தனா உனக்கு இவ்வளவு கோபம் வருகிறதே என புன்னகைத்தவாறே கேட்டார் நாராயணன்.

ஐயா நான் கண்ணன் பக்தன் தான் உங்களை கடிந்து பேசியது தவறுதான் என்னை மன்னியுங்கள் அந்த கண்ணனை கடிந்து பேசினால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லையே .

உன் மனைவியாக இருந்தாலும் இதே நியாயம் தானே என்று கேட்டார் நாராயணன்.

ஐயா உங்களிடம் சொல்லுவதற்க்கென்ன இன்றுவரை என் மனைவியை ஏறெடுத்தும் பார்த்ததில்லை.

அப்படி என்றால் என கேட்டார் நாராயணன்.

ஐயா என் கண்ணனை தவிர யாரையும் மனதில் எண்ணுவதில்லை.

அப்பொழுது எதற்கு உனக்கு மனைவி என்றார்.

ஐயா பெற்றோர்கள் செய்த தவறு, நான் வேண்டாம் என்றும் வற்புறுத்தி கல்யாணம் செய்தார்கள்

அப்படியானால் பெற்றோர் செய்த தவறுக்கு மனைவியை தண்டிக்கிறாய்.

இப்பொழுது என்னய்யா கூறுகிறீர்கள் எனக் கேட்டான் மாதவன்.

பின்னே என்னவாம் உனக்கே உன் மேல் நம்பிக்கை இல்லை.

என்னய்யா சொல்கிறீர்கள் எனக்கொன்றும் புரிய வில்லையே என்கிறான்.

எங்கே மனைவியிடம் பேசிவிட்டால் குடும்ப மாயையில் ஈடுபட்டு விடுவோமோ என்ற பயமல்லவா உனக்கு?. அப்படி என்றால் கண்ணன் மீது தூய பக்தி இல்லை என்றல்லவா அர்த்தம்.

ஐயா அப்படி ஏதும் கூறிவிடாதீர்கள் என்று கூறி அழுத்தொடங்கினான். வாழ்ந்த நாளிலேயே முதன் முதலில் மற்றவரிடம் அழுவது இதுவே முதல்.

பின் என்னய்யா நீயும் உன் பக்தியும் பக்தியில் வைராக்கியம் இருக்கலாம் ஆனால் மாயைக்கு பயந்து இருக்கக்கூடாது மாயையை விரட்டும் அளவிற்கு உன் பக்தி சிறந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்றார் நாராயணர். எங்கே வந்து காமம் உன்னை பற்றிக் கொள்ளுமோ என்ற பயம் உனக்கு.

எனக்கு குடும்ப சூழ்நிலையே வேண்டாம் ஐயா அந்த கண்ணண் மட்டும் இருந்தால் போதும் என்ன பாவம் செய்தேனோ இன்னும் அந்த கண்ணண் தரிசனம் தரவில்லையே இதற்க்கெல்லாம் வழியில்லையா என அழுது கொண்டே கேட்டான்.

பயித்தியக்காரனப்பா நீ உண்மையான தாம்பத்யம் என்பது காமத்தில் இல்லை அன்பிலும் பாசத்திலும் தான் இருக்கிறது. எப்பொழுது அன்பும் பாசமும் அதிகரித்து வருகிறதோ அப்பொழுது தங்களை அறியாமல் இயற்கையின் சக்தியால் வருவதுதான் காமம் என்று பேசிக்கொண்டே தாராயணன் மாதவனை வேகமாக ஓடும் தண்ணீரில் தள்ளினார்.

மாதவன் கண்ணை மூடிக் கொண்டு கண்ணா எனக் கதறினான் யாரோ அவன் கையை பிடித்து மீண்டும் நாராயணன் அருகில் தள்ளினார். மாதவன் கண்களை திறந்து பார்த்தான் சில நிமிடங்கள் என்ன நடந்தது என்றே தெரியவில்லை பின் நாராயணனை பார்த்து என்னை ஏன் தள்ளினீர்கள் ஐயா என்றான்.

நான் தள்ளியது உண்மையானால் நீ எப்படி இங்கு வந்தாய் எனக் கேட்டார் அதுதான் புரியவில்லை ஐயா யாரோ இழுத்து போட்டார்கள் உங்களிடத்தில் என்றான் மாதவன்.

நீ கண் மூடி என்ன கூறினாய் எனக் கேட்டார் கண்ணா எனக் கத்தினேன் ஐயா என்றான்.

உன்படி பார்த்தால் அந்த கண்ணண் தான் உன்னை இழுத்து போட்டிருப்பார் அல்லவா என்றார்

உண்மையாக இருக்குமா ஐயா அந்த கண்ணணா என்னை இழுத்தான்.

ஆ நான் தான் உன்னை இழுத்தேன் அந்த கண்ணண்

என் மூலமாக இழுத்தான் என வைத்துக் கொள்ளேன்
எதற்காக ஐயா என்னை தள்ளினீர் எதற்காக என்னை
காப்பாற்றினீர்கள்

தள்ளினேன் கண்ணா என கதறினாய் காப்பாற்றினேன்
இதில் இருந்து என்ன தெரிகிறது உனக்கு என்றார்.

ஐயா நீங்கள் செய்யும் சேஷ்டைகள் எதுவுமே எனக்கு
புரியவில்லை என பதில் அளித்தான் மாதவன்.

கண்ணன் என்று கூப்பிட்டதும் காப்பாற்றியவன் உனது
குடும்ப சூழ்நிலையிலும் காப்பாற்ற மாட்டானா ஏன் நீ
புரிந்து கொள்வில்லை? குடும்ப சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது
அது நீ செய்த தவறு அதற்க்கேற்ற தண்டனையும் அவர்கள்
அனுபவித்து சென்று விட்டார்கள் பாவம் அந்த பெண்
வைதேகி உனக்கு என்ன துரோகம் செய்தாள்? அவளை
ஏன் இப்படி துன்புறுத்துகின்றாய் உன்னை நாடி வந்து
விட்டாள். அவளுக்கு இந்த பக்தியை சொல்லித்தருவது
தானே? அவளுக்கு தினமும் கண்ணனை பற்றி சொல்லலாம்
அல்லவா இருவரும் அன்பாகவும் பாசமாகவும் இருந்து
கண்ணனுக்கு பக்தி செலுத்தலாமே இரண்டு கண்கள்
இரு கால்கள் இலண்டு கைகள் இருக்கின்றன எல்லாம்
சேவைக்காகத்தானே? உனது மனைவியும் அந்த கண்ணனின்
சேவைக்கு அர்பணிக்கலாம் அல்லவா?.

ஒருவேளை உன்பேச்சை அவள் கேட்கவில்லை என எடுத்துக்
கொள் அவளை திருத்த முயற்சிக்கலாம் அப்படியும் அவள்
கேட்கவில்லை என்றால் அவள் தாய் வீட்டிற்கு அனுப்பி
விடலாம் அவள் இஷ்டத்திற்கு போகட்டும் என விட்டு
விடலாம் இதைவிடுத்து அவள் ஒரு மூளையிலும் நீ ஒரு
மூளையிலும் அமர்ந்திருப்பது சரியா? நன்றாக யோசித்து
பார் மாதவா நீ இல்லாமல் அடிக்கடி அவள் தாய் வீட்டிற்கு
செல்வது உன் மதிப்புக்கு குறைச்சல் அல்லவா கண்ணனை
உன் வீட்டில் வைத்து பாதுகாக்கும் போது உன் மனைவியை
வைத்து ஏன் பாதுகாக்க கூடாது? அவளை மற்றவர்கள்

வீட்டிற்கு ஏன் அனுப்ப வேண்டும்? நீ உன் கண்ணணை பிரியாமல் இருப்பது போல் தான் அவளையும் பிரியாமல் இருக்க வேண்டும். அவள் நல்லவைகளை சொன்னால் நாம் ஏற்கலாம் அப்படி சரியில்லை என்றால் நாம் திருத்தலாம் அதே போல் நாமும் திருத்திக் கொள்ளலாம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து, விட்டுக் கொடுத்து பழகினால்தான் போகும் பாதை நல்லதாகும். மாதவா இனி நீ அவளுக்கு கண்ணணை பற்றி எல்லாம் சொல்லிக் கொடு உன் வழியில் அவளை அழைத்துச் செல் இதுதான் எனது அன்புக் கட்டளை என்றார் நாராயணர்.

ஐயா இவ்வளவு காலம் நான் செய்த தவறில் தான் கண்ணண் எனக்கு தரிசனம் தரவில்லையா நான் பெரிய பாவியா எனக்கு அந்த கண்ணண் தரிசனம் தரமாட்டானா என பலவாறாக அழுதான்

நாராயணர் அவன் தலையை நீவிக்கொண்டே பைத்தியக்காரா கண்ணண் எப்பொழுதும் உன் அருகில்தான் இருக்கிறான். நீ கூப்பிட்டநேரத்தில் உதவவில்லையா நீங்கள் அறியாமல் தவறு செய்தீர்கள் இனி அறிந்து இருவருமாக பக்தி செலுத்துங்கள் என்றார் நாராயணர்.

ஐயா நான் முதலில் மதிக்கவில்லை இப்போது நன்கு புரிந்து கொண்டேன் இனி உங்கள் சொல்படியே கேட்டு வைதேகிக்கு கண்ணணை பற்றி உபதேசிக்கிறேன் எனக்கு அந்த கண்ணண் உதவியாக இருக்கட்டும் என்றான்..

சரி வா மாதவா போகலாம் அழுக்கு போக குளித்து விட்டேன் வயறு பசி எடுக்கிறது எனது மனைவி வேறு காத்திருப்பாள் எனது காலில் அடிப்பட்டது அல்லவா அதை அவள் அங்கு சொல்வாள் பார்! அந்த அதிசயத்தை பார் என இருவரும் ஆற்றை விட்டுக் கிளம்பி வீட்டிற்கு வந்தனர். வீட்டு வாயிலில் வந்ததும் லக்ஷ்மி பதற்றத்துடன் ஓடிவந்து என்னங்க உங்கள் காலில் அடிப்பட்டதா? பார்த்துக் குளிக்க கூடாதா என்றாள்.

ஒன்றும் இல்லை லக்ஷ்மி சிறிய அடி அவ்வளவுதான் இதற்க்காக ஏன் பயப்படுகிறாய் நான் அழுக்கு போக குளித்து விட்டு வந்துள்ளேன் பசி எடுக்கிறது எனக்கு என்றார் லக்ஷ்மியை நோக்கி.

நான் இங்கு நன்றாக சமைத்து விட்டேன் நாம் இருவரும் சாப்பிட்டு கிளம்ப வேண்டியது தான் என்றாள்.

சிறு பிள்ளைகள் போல் இருவரும் பேசிக் கொள்வதை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்த மாதவனும் வைதேகியும் நேருக்கு நேர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

சமையல் நன்றாக இருக்கிறது என்றார் நாராயணர்.

நீங்கள் அழுக்கு போக குளித்திருக்கிறீர்கள் என்றாள் லக்ஷ்மி.

வைதேகி தலையை குனிந்து கொண்டே உள்ளே சென்றாள் மாதவன் கண்ணன் இருக்கும் அறைக்கு சென்றாள் எங்கே போகிறாய் அப்பா எங்களுக்கு நீங்கள் இருவரும் அன்னம் இட வேண்டும நாங்கள் வந்த வேலை முடிந்தது ஊருக்கு கிளம்பவேண்டும் அப்பா என்றனர் நாராயணனும் லக்ஷ்மியும்.

ஒன்றும் இல்லை ஐயா கண்ணனை வணங்கிவிட்டு வருகிறேன் என்றான் மாதவன் .

இவரா இப்படி பேசுகிறார் என்று மாதவனின் குரல் கேட்டு வைதேகிக்கு ஆச்சர்யம் .

இலையை போட்டு இருவரையும் அமர்த்தினர் வைதேகியும் மாதவனும் தம்பதியினருக்கு அன்னமிட்டனர் இதை கண்ட நாராயணனும் லக்ஷ்மியும் எங்களுக்கு இன்றுதான் திருப்தியாக உள்ளது என்று ஒருவருக்கொருவர் சிரித்துக் கொண்டே உணவருந்தினர். சாப்பிட்டு முடித்து இருவரும்

எழுந்தனர்.

லக்ஷ்மி வைதேகியை பார்த்து என் கணவர் இலையில் உன் கணவருக்கு போடு என் இலையில் நீ சாப்பிடு மூத்த தம்பதியினர் எச்சில் இலையிலும், குருவின் எச்சில் இலையிலும் சாப்பிடுவது மிகவும் நல்லதம்மா மூத்த நல்ல தம்பதியினர் இலையில் உட்காருவது கிடைப்பது இல்லை நீங்கள் அனைத்து பாக்கியங்களையும் பெறுவீர்களாக என்றாள்.

அன்று தான் வைதேகியும் மாதவனும் சேர்ந்து வணங்கினர்.

நாங்கள் கிளம்பட்டுமா நேரமாகிறது என்றனர்.

இவர்கள் பிரிவை தாளாமல் இருவரும் கண்ணீர் வடித்தார்கள்.

அழாதீர்கள் நேரம் வரும். வரும் போது எங்களை சந்திப்பீர்கள் எனக் கூறி சென்றனர்.

அவர்கள் சென்ற திசையை நோக்கி கண்ணீர் வடித்தனர். பின் மாதவனுக்கு தாராயணன் இலையில் அன்னம் இட்டாள். மாதவன் உணவு உண்டு விட்டு கண்ணன் அறைக்கு சென்று கண்ணன் முன் அமர்ந்தான். வைதேகி லக்ஷ்மி யின் இலையில் அமர்ந்து உணவு உண்டாள்.

வைதேகி மாதவனிடம் பேசலாம் என கண்ணன் அறைக்கு சென்றாள். மாதவன் கண்ணை மூடிக் கொண்டு கண்ணீருடன் இருந்தான் அதைக்கண்ட வைதேகி இறைவா அவருக்கு தரிசனத்தை கொடுத்து விடு அவர் அழுது இதுவரை பார்த்ததே இல்லை அவர் என் மீது பிரியம் இல்லாமல் இருந்தாலும் பரவாயில்லை நீ அவரை கை விட்டு விடாதே எனக்கு எந்த சுகமும் வேண்டாம் நீ அவருக்கு கொடுக்கும் தரிசனமே எனக்கு சுகம் அவர் ஒரு பொழுதும் அழக்கூடாது என வேண்டினாள்.

மாதவன் கண்ணணிடம் கண்ணா மனைவி என்று ஒன்று வாழ்க்கையில் வந்து விட்டது அவளுக்கும் நீ தரிசனம் கொடு அவளையும் நீ இந்த வழியில் அழைத்து செல் அப்படி அவள் சம்மதிக்கவில்லை என்றால் எங்களை பிரித்து விடு என்னால் அவளுக்கு துன்பம் வேண்டாம் என அழுதான்.

கண்ணன் புன்னகைத்தார் .

அத்தியாயம்: 8

வைதேகி தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு மாதவனை பார்க்க கண்ணன் அறைக்கு வந்தாள். மாதவன் வந்த தொகையை அவரவர்களுக்கு பிரித்து கொண்டிருந்தான் அதைக் கண்ட வைதேகி நாமும் கடன் வாங்கியிருக்கிறோமே இவரிடம் எப்படி வாங்குவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மாதவன் வைதேகியை பார்த்ததும் உள்ளே வா வைதேகி என்றான்.

வைதேகிக்கு கனவா நினைவா என்றே புரியவில்லை இவரா நம்மை இப்படி கூப்பிடுகிறார் என்று ஸ்தம்பித்து நின்றாள் பின் மெதுவாக உள்ளே வந்து அவன் அருகில் அமர்ந்தாள் அமர்ந்தவள் மெதுவான குரலில் நானும் அக்கம் பக்கத்தில் கொஞ்சம் சடன் வாங்கி உள்ளேன் என்றாள்.

மாதவன் உடனே முதலில் உன் கடனை கொடுத்துவிடு வைதேகி பின் மற்றவர்களிடம் அசிகங்மாக நிற்க வேண்டாம் என்றான்..

இல்லை இல்லை முதலில் உங்கள் கடன்களை கொடுத்து விடுங்கள் , நீங்கள் யாரிடமும் கண்ணணை தவிர மற்றவர்களிடம் கைகட்ட வேண்டாம் அக்கம்பக்கம் தானே சொல்லிக் கொள்கிறேன் என்றாள்.

வைதேகியா இப்படி பேசுவது என்று பார்த்தான் மாதவன்

முதலில் தொகையை பிரித்து பார்ப்போம் எப்படி வருகிறதோ அப்படி செய்யலாம் என்றான்.

தொகையை பார்த்ததில் இருவர் கடனும் தீர்ந்து சரக்கு வாங்கவும் கொஞ்சம் மிஞ்சி இருந்தது இருவருக்குமே தங்களை அறியாமலேயே சிரிப்பு வந்தது. இதுதான் அந்த வீட்டில் முதல் சிரிப்பு வைதேகிக்கு பிரகாசமாக உள்ளது போலிருந்தது. வைதேகிக்கு தான் வாழ்வதிலும் அர்த்தம் உள்ளது என உணர்ந்தாள்.

மாதவன் மாலை பூஜையை துவங்கினான் வைதேகியும் தேவைகளை எடுத்து வைத்தாள் அன்றைய பொழுது நன்றாக கழிந்தது.

மறுநாள் மாதவன் எழுந்து குளிக்கச் சென்றான் குளித்து திரும்பியவனுக்கு ஆசர்யம் கண்ணனுக்கு வேண்டிய அபிஷேக பொருள்களும், நிவேதனமும் அங்கு தயாராக இருந்தது வைதேகி அதே அறையில் கண்களை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள் அதைப்பார்த்ததும் மாதவனுக்கு வைதேகி முகம் பளிச்சென்றது. என்ன இவள் தெம்பாக இருக்கின்றாளே என எண்ணிக் கொண்டு கண்ணனின் வேலைக்கு சென்றான். தனது காலை பூஜைகள் அனைத்தையும் முடித்தான்.

வைதேகி மாதவனைப் பார்த்து மெல்லிய குரலில் கண்ணன் மேல் பாட்டு ஒன்று பாட்ட்டுமா என்றாள்.

பாடம்மா என்றான் வைதேகி அழகிய குரலில் மனம் உருகும் வண்ணம் ஒரு அழகிய பாட்டை பாடி முடித்தாள்.

என் மனதை மிகவும் கவர்ந்திருக்கிறது உன் பாட்டு தினமும் காலையில் நீ என் கண்ணன் முன் பாட வேண்டும் தெரியுமா? என்றான்.

நீங்கள் அருகில் இருந்தீர்கள் அந்த கண்ணன் தைரியத்தை கொடுத்தான் பாட்டு தானாக வந்தது என்றும் உங்கள்

விருப்பம்தான் என் விருப்பம் நான் தினமும் நம் கண்ணணின் முன் பாடுகிறேன் என்றாள் நம் கண்ணண் என சொல்லியிருக்கிறாளே என சந்தோஷம் ஏற்பட்டது மாதவனுக்கு .

காலை உணவு பறிமாறினாள் வைதேகி மாதவவனும் உண்டு எழுந்தா கடைக்கு போக தயார் ஆனான் தனது மதிய உணவை தேடினான். வைதேகி மாதவன் அருகில் வந்து மதிய உணவு தரவில்லை நான் சூடாக இங்கே வைக்கிறேன் நீங்கள் வாருங்கள் நம் கண்ணனுக்கு நிவேதனம் செய்து விட்டு சாப்பிடலாம் அது மட்டும் அல்ல கண்ணனையும் ஒரு முறை பார்க்கலாம் அல்லவா என்றாள் .

மாதவனுக்கு அவள் சொல்வது சரிதான் எனப்பட்டது மதியம் உணவிற்கு வருவதாக கூறிச்சென்றான் மதியம் வந்தான் வைதேகி கண்ணண் அறையில் அவனுக்காக எல்லாம் தயாராக வைத்திருந்தாள் வந்தவன் கைகால் அலம்பிக் கொண்டு கண்ணண் அறைக்கு சென்றான் எல்லாம் தயாராக உள்ளதைக் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டான். கண்ணா இன்று முதல் உனக்கு மூன்று வேளை நிவேதனம் எனக் கூறி சிரித்தான் அவன் சிரிப்பதை பார்த்து அவளுக்கு சந்தோஷம் இவர் இப்படியே இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் கண்ணா இவருக்கு தரிசனத்தை கொடுத்து விடு கண்ணா என மனதில் பிரார்த்திதுக் கொண்டாள்.

மாதவனுக்கு மதிய உணவு இட்டாள் வைதேகி உணவை பரிமாறிக் கொண்டு வைதேகி மாதவனைப்பார்த்து தினமும் மாலையில் நமது கண்ணணின் பூஜையை முடித்ததும் கண்ணணின் கதை ஏதாவது ஒன்று சொல்லவேண்டும் இன்றிலிருந்து ஆரம்பிப்பீர்களா என்றாள்.

நிச்சயம் செய்கிறேன் அம்மா நம் இருவர் மனமும் அலைபாயாமல் தூய பக்தியில் ஈடுபடும் என கூறிவிட்டு உணவருந்திவிட்டு கடைக்கு சென்றான். மாலை வந்து பூஜைகளை முடித்தான்.காலை போல் யாவும் தயாராக

இருந்தது கதையை சொல்லத் தொடங்கினான் என்ன கதை என யோசித்தான் இவள் பெண் இவள் மனம் முழுவதும் கண்ணன் மீதே பாயவேண்டும் அதற்கேற்ற கதை வேண்டுமே யோசித்தவாறே பக்த மீரா கதையை சொல்லத் தொடங்கினான். கண்ணனைப் பற்றி மீரா எப்படியெல்லாம் வர்ணித்திருந்தாள் என்று வர்ணித்தான் அதைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த வைதேகி மெய்மறந்தாள் இவர் என்ன மீராவாகவே மாறி கண்ணனை இப்படி வர்ணிக்கிறாரே கண்ணா உன்மீது உயிரை வைத்திருக்கும் இவருக்கு ஏனப்பா சோதனை இவரது துய பக்கதியை ஒருக்காலும் வீணடிக்க மாட்டேன் இவரது பக்தி உன்னிடமே செலுத்தட்டும் நான் உங்கள் இருவருக்கும் தொண்டு செய்து பாக்கியம் அடைகிறேன் அதுவே எனக்கு போதும் மாயவாழ்க்கை எனக்கு வேண்டாம் அறியாமல் முன்பு கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன் இப்பொழுது நீயும் எனது கணவரும் தான் எனக்கு எல்லாம் அறியாமல் தன்னை அறியாமல் கண்ணீர் வந்தது வைதேகிக்கு.

மாதவன் அன்று கூற வேண்டியதை முடித்து வைதேகியை பார்த்து என்ன வைதேகி கண்ணனை பற்றி கேட்கும் போதே கண்ணீர் வடிக்கின்றாய் இன்னும் அவனை பார்த்து அவனுடன் இருக்க நேர்ந்தால் எப்படி இருக்கும் என எண்ணிப்பார் என்றான்.

வைதேகி என் கணவரை புறிந்து கொள்ளாத பாவியாக இத்தனை காலம் வீணடித்தேனே என்று மனதில் எண்ணிக் கொண்டாள். இப்படியாக இவர்கள் நாட்கள் நல்ல வழியில் செல்லத்தொடங்கின

ஒருநாள் மாதவன் மதிய உணவிற்கு வந்தான் உணவு உண்டவன் கண்ணன் அறைக்குள் எதற்க்கோ சென்றான் தன்னை மறந்து உறங்கி விட்டான் வைதேகி உணவு உண்டபின் மாதவனை பார்த்தாள் அங்கு ஒரு மூலையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான் சத்தம் இல்லாமல் தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு அவனை எழுப்ப மனம்

வரவில்லை அப்படியே விட்டாள்.

மாலையில் திடுக்கிட்டு எழுந்து வந்தான் என்ன வைதேகி
மாலையாகி விட்டதே கடையை மதியம் திறக்கவில்லையே
என்றான்.

நீங்கள் முடியாமல் உறங்கி விட்டீர்கள் என்றாள், பின்னர்
வைதேகி மாதவனிடம் நான் ஒரு யோசனை சொல்லட்டுமா?
உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லையேல் வேண்டாம் என்றாள்.

மாதவனும் வைதேகியைப் பார்த்து சரிசொல் என்றான்.

காலையில் நான் வேலையை முடித்து விடுகிறேன் மதியம்
வேலை ஒன்றும் இல்லை மதியம் நீங்கள் உணவுக்கு
வந்து கண்ணன் அருகிலேயே இருந்து விடுங்கள், ஜபம்
செய்யுங்கள் எனக்காக கொஞ்சம் கதைகளை சேகரியுங்கள்
நான் கடை பார்த்துக் கொள்கிறேன் இதை நான் அதிக
பிரசங்கியாக சொல்லவில்லை உங்களுக்கு கண்ணன்
அருகில் இருக்க அதிக நேரம் இருக்கும் என சொன்னேன்
தவறாக சொல்லியிருந்தால் மன்னியுங்கள் என்றாள்.

நீ சொல்லுவதும் சரிதின் வைதேகி கொஞ்சம் காலம் மதியம்
உண்ணுடன் வந்து எல்லாம் சொல்லித் தருகிறேன் பிறகு
நீ மதியம் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றான் இப்படியாக
மதியம் வைதேகியும் காலை மாதவனுமாக கடையை
பார்த்துக் கொண்டும் நித்தியமாக கடைக்கு சென்றும்,
அதே போல் ஜபங்களும் பூஜைகளும் கதைகளும் நடந்து
கொண்டிருந்தன. இருவரும் மன அமைதியாக கண்ணனை
வழிபட்டு வந்தனர்.

ஒரு நாள் காலைபொழுது மாதவனும் வைதேகியும்
பூஜைகளை முடித்து வந்தனர் அப்போது வாயில்
தட்டப்பட்டது வைதேகி கதவை திறந்தாள் வாருங்கள்
அண்ணா என்றாள் வைதேகி வைதேகியின் அண்ணன்
வந்தார் மாதவன் அவரை இவர்களின் கல்யானத்தில்

பார்த்தது தான் .வைதேகி அண்ணா எனக் கூறுவதால் வைதேகியின் அண்ணா என்று எண்ணி வாருங்கள் என்றான்

என்ன மாப்பிள்ளை சௌக்கியமா என்றார் வந்தவர் உம் சௌக்கியம் தான் என்றான் மாதவன்

உள்ளே வந்து அமர்ந்து கொண்டார் வந்தவர் ஒன்றும் இல்லை மாப்பிள்ளை என் பெண்ணுக்கு கல்யாணம் பக்கத்து ஊர்வரை ஓர் விஷயமாக வந்தேன் அப்படியே உங்களையும் வைதேகியையும் பார்த்து விட்டு போகலாம் என வந்தேன் . என்ன நீங்கள் எங்ளை எல்லாம் பார்க்க வருவதே இல்லை என குறை கூறினார் .

மாதவனுக்கு என்ன சொல்வதென்று புரியவில்லை இல்லை இங்கு கண்ணா...என முடிப்பதற்குள் வைதேகி குறிக்கிட்டு கடைக்கு போக வேண்டும் தினமும் அதனால்தான் வரமுடியவில்லை என முடித்து விட்டாள் .

மாதவன் கண்ணணை பார்த்துக் கொள்ள யாரும் இல்லை என கூற எண்ணினான் இவர் ஏதோ கூறுகின்றாரே என எண்ணிய வைதேகி மாற்றி கூறினாள் அதே சமயம் இந்த அண்ணன் எதற்காக வரவேண்டும் ? நாம் நமது குடும்பம் என இருக்கிறோம் இவர் வந்து குழப்பாமல் செல்லட்டும் இவருக்கும் இவர்களைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது என யோசித்து நின்றாள் .

மாதவன் வாருங்கள் கண்ணணை போய் பார்க்கலாம் என்றான் .

வைதேகி வேதனையோடு இறைவா நான் நினைத்ததே நடக்கிறதே எண்ண செய்து என்று யோசித்தாள் அதற்குள் அண்ணனும் எழுந்தான் .

அண்ணா போய்குளித்துவிட்டுவாருங்கள் இப்பொழுது தானே வந்தீர்கள் என கூறி அதே நேரத்தில் மாதவனைப்பார்த்து

நீங்கள் சாப்பிட்டு கடைக்கு செல்லுங்கள் அவர் மதியம்வரை இங்கு இருப்பார் என்றாள்.

மாதவன் மனதில் என்ன இவள் கண்ணணைப்பற்றி கூறவும் விடமாட்டேன் என்கிறாள் காட்டவும் விடவில்லை இவ்வளவு நாள் இவள் பக்தி உள்ளவள் போல் நடித்திருக்கின்றாளா என யோசித்து விட்டு உணவருந்தி விட்டு கடைக்கு சென்றான்.

வைதேகி மாதவன் போனதை பார்த்து விட்டு அப்பாடா என்றாள். அண்ணன் அறையில் சென்று குளித்து வந்தான் குளித்து வந்தவர் கண்ணன் அறைக்குள் சென்று வந்தார் உன்னிடமிருக்கும் விக்கிரகம் என்ன ஏது என்று ஒன்றும் கேட்கவில்லை. வைதேகியும் கூறவில்லை பின் வைதேகி குசலங்களை விசாரித்து முடித்தாள் அண்ணனுக்கு உணவிட்டாள்.

என்ன வைதேகி முன்பெல்லாம் அடிக்கடி வருவாய் இப்பொழுதெல்லாம் வருவதில்லை எனக் கேட்டான்

இல்லை அண்ணா நேரம் கிடைக்க வில்லை நேரம் சரியாக உள்ளது சிலநேரங்களில் கடைக்கு செல்கிறேன் அவருக்கும் சரக்கு வாங்க அங்கு இங்கு என்று செல்ல சரியாக உள்ளது வியாபாரமும் பெரிய அளவில் உள்ளது என வாய்க்கு வந்ததைக் கூறி வைத்தாள்.

என்ன கல்யாணத்திற்காவது வருவாயா இல்லையா எனக் கேட்டார்.

இல்லை அண்ணா முடியாது போல் உள்ளது எங்களை தவறாக நினைக்காதே நாங்கள் வரவில்லை என கோபிக்காதே என சாக்குகளை சொன்னாள்.

சரி மாப்பிள்ளை எப்பொழுது வருவார் எனக் கேட்டார்.

மதிய உணவிற்கு வருவார் அண்ணா என்றாள்.

சரி மதியம் அவருடன் உணவு அருந்தி விட்டு புறப்படுகிறேன் என்றான்.

இவர் மதியம் வரை இருக்கப்போகிறாரா என எண்ணினாள் வைதேகி.

எனக்கு கொஞ்சம் வேலைகள் இருக்கின்றது நான் மதியம் வருகிறேன் மாப்பிள்ளையை இருக்கச் சொல் எனக்கூறி புறப்பட்டார்.

அப்பா! இவர் தாமதமாக வரட்டும். அதற்குள் என் விட்டுக்காரர் வந்தால் எல்லா விஷயமும் சொல்லி விடுகிறேன் என பெருமூச்சு விட்டாள் வைதேகி.

மாதவன் எங்கே தன்னை தப்பாக நினைத்திருப்பானோ என்ற பயம் ஒரு பக்கம் அந்த அம்மா கூறியது போல் நம் உறவினர் தொந்தரவு செய்யாமல் இருந்தால் போதும் என எண்ணினாள்.

மதியம் மாதவன் வந்து ஒன்றும் பேசாமல் நெய்வேத்யத்தை முடித்து பூஜைகள் முடிந்தது. மாதவன் மௌனமாக இருக்கின்றான்.

வைதேகி மாதவனின் காலில் விழுந்தா அழுதாள் என்னை மன்னித்து விடுங்கள் உங்களை அவமதிக்க வேண்டுமென்றோ கண்ணணை பற்றிக் கூறக்கூடாது என்றோ நான் காலையில் அப்படி நடந்து கொள்ளவில்லை என் அண்ணனே ஆகிலும் உங்கள் பக்தியை அவர்கள் புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள் இங்கு உங்களுக்கு தலை அசைப்பார் பின்னால் ஏளனம் செய்கார் அல்லது கடிதம் எழுதுவார் அதை எல்லாம்தாங்கும் சக்தி எனக்கு இல்லை உங்கள் மேல் சிறிய தூசு படுவதையும் என்னால் தாங்க முடியாது உங்களை யாரும் ஏளனமே செய்யக்கூடாது அவர்களுக்கு பக்தி என்பது தாங்கள் கடவுளிடம் வேண்டுவதை கடவுள் கொடுக்க வேண்டும் உலக ரீதியாகத்தான் அவர்கள் பக்தி உள்ளது. கடவுளை

பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையெல்லாம் அவர்களுக்கு கிடையாது . இவர்களுக்கு உலகப்பொருள்கள் மேல் தான் அவர்களுக்கு பக்தி அதிகம். தூய பக்திக்கு அவர் கொஞ்சமும் ஈடு இல்லாதவர் அவரிடம் போய் கண்ணணை பற்றியெல்லாம் கூறி அவமானப்படுவானேன் என்று அப்படி நடந்து கொண்டேன் அவர்கள் வெறும் மனிதர்கள் பக்தி ஒரு போர்வை தான் அதுவெறும் வேஷம் அவர்களுக்கு. உங்கள் முன்னால் நிற்க்க அவர்களுக்கு கொஞ்சமும் யோக்க்யதை இல்லை. உங்களுக்கு சேவை செய்யும் நான் உங்களை விட்டு ஒருக்காலமும் அவர்களை நாடி செல்லமாட்டேன். எனக்கு அந்த உறவே தேவையில்லை எனக்கு உறவு உங்கள் மேல் மட்டும் போதும் கண்ணனுக்கு பணிவிடை செய்வதையே பெருமையாக கருதுகிறேன் நான் சொல்வதை நம்புங்கள். நான் அந்த கண்ணணின் மேல் ஆணையாக சொல்கிறேன் எனக்கண்ணீரில் மாதவனின் பாதங்களை கழுவினால் வைதேகி.

வைதேகி எழுந்திரு நீயாவது என்னை சரியாக புரிந்து கொண்டாய். நான் உன்னை காலையில் சரியாக புரிந்து கொள்ளவில்லை. எனக்கு உலக அனுபவம் இல்லை நான் கண்ணனுடனே இருந்து விட்டேன் இனி உன்னை நான் தவறாக எண்ண மாட்டேன். நீதான் எனக்குத்தாய் எனக்கு அறிவு புகட்டும் குரு.

போதும் இவ்வார்த்தைகள் என தடுத்தாள் வைதேகி என்றும் நான் உங்களுக்கு அடிமையாக இருந்து பணி செய்கிறேன்.

வாயில் தட்டப் பட்டது அண்ணன் உள்ளே வந்தார் வைதேகி கண்களை துடைத்துக் கொண்டு உணவை பறிமாறினாள் அண்ணனும் உணவு அருந்திவிட்டு சரி நான் புறப்பட்டுமா கல்யாணத்திற்கு அவசியம் இருவரும் வந்துவிடுங்கள் என்றார். வைதேகி அதான் நான் முன்பே கூறிவிட்டேனே முடிந்தால் இருவரும் வருகிறோம் இல்லையெல் இல்லை என்றாள்.

மௌனமாக வைதேகி சொல்வதுதான் சரி என நின்றான் மாதவன். மாதவன் கண்ணனின் அறைக்கு சென்றான் வைதேகி தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு கடைக்குப் புறப்பட்டாள்.

மாதவனின் எல்லா பொறுப்புக்களையும் வைதேகி ஏற்றுக் கொண்டாள் மாதவன் காலையில் மட்டும் கடைக்கு சென்றான். மற்றும் கடைக்கு சரக்கு மட்டும் போடுவான் மற்ற பணப்பொறுப்புக்களை எல்லாம் வைதேகி பார்த்துக் கொண்டாள். மாதவனுக்கு எந்த பிரசினையும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டாள். மாதவனின் பக்திக்கு இடையூறு இன்றி எல்லாவற்றையும் செய்து வந்தாள். மாதவனின் சம்மதத்தின் பேரில் மாதம் ஒரு தொகையே குருவிற்ரு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தாள். ஓரளவிற்ரு இவர்களுக்ரு செல்வமும் சேர துவங்கியது எந்த பிரசினையும் இல்லாமல் இவர்கள் வாழ்க்கை தூய பக்தியில் சென்று கொண்டிருந்தது.

அத்தியாயம்: 9

ஒருநாள் காலை மலர்ந்ததும் மாதவன் எழுந்து நான் தினமும் காலையில் நதியில் குளித்து விட்டு வரலாம் என இருக்கிறேன் என்றான்.

தாராளமாக குளித்து விட்டு வாருங்கள் என்றாள் பத்திரம் நீங்கள் கண்ணனின் ஜபத்தில் மெய்மறந்து விடாதீர்கள்.

இல்லை வைதேகி பத்திரமாக குளித்து விட்டு வருகிறேன் என்று நதியை நோக்கி புறப்பட்டான் நதியில் குளித்து ஜபத்தையெல்லாம் முடித்து வீட்டிற்கு நிதானமாக வந்தான் வந்தவனுக்கு கண்ணனின் அறைக்குசென்றவனுக்கு ஆச்சர்யம் கண்ணனின் மண்டபம் பூக்களால் அலங்கரித்திருந்தது. பளிச்சென்று கோலமும் போடப்பட்டிருந்தது உள்ளே நறுமணம் வீசியது அவனையும் அறியாமல் கண்ணன் இருக்கிறான் என்று பிரம்மித்து நின்றான் பூஜைக்கு வேண்டியவை அனைத்தும் தயாராக இருந்தது வைதேகி

மாதவன் நின்றிருப்பதை பார்த்து என்ன அப்படியே நின்று விட்டீர்களே நமது வீட்டின் பின்னால் பெரிய பூந்தோட்டம் இருக்கிறது யாரும் பூக்களை பறிப்பதில்லை தினமும் எனக்கு நேரம் கிடைக்காததால் சிறிதளவே பறித்து வந்தேன். இனி நீங்கள் அங்கு குளித்து விட்டு வருவதனால் எனக்கு நேரம் இருக்கும் நானும் பூக்களைப் பறித்து வந்து அனைத்தையும் தயாராக வைத்திருப்பேன் என்றாள்.

மாதவனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை, மனதில் பெருமையும் வந்தது. ஒருவேளை கண்ணண் இவளுக்கு தரிசனம் தந்து விடுவானோ என்று நினைத்தான். இவ்வளவு நாட்கள் நமக்கு கூட இப்படியெல்லாம் தோன்றவில்லையே என எண்ணியவாறு பூஜையில் அமர்ந்தான். அன்று மனதில் ஏதோ தெம்பாக இருந்தான் நமது கண்ணண் அலங்காரத்தில் உள்ளான் என சந்தோஷமாக இருந்தான்.

தினமும் இவர்கள் வாழ்க்கை இப்படியாக நடந்து வந்தது.

அன்று மாதவன் கடையில் அமர்ந்து கொண்டிருந்தான் எப்போதும் வரும் ஒருபெரியவர் வந்தார் அவருடன் 14 வயதுடைய பையனும் வந்தான்.

வந்தவர் மாதவா இவன் பெயர் கோவிந்தன் இவனுக்கு தந்தை இல்லை, தாய் மட்டும்தான் இருக்கிறார். இவர்கள் நமது ஊர் கோடியில் இருக்கிறார்கள் பாவம் ஏழை வசதியில்லாதவன் உனக்கு ஒத்தாசையாக கடையில் இவனை வைத்துக் கொள்ளலாம் எனக் கூறினார்.

மாதவனுக்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை, உதவ வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கின்றது ஆனால் மற்ற விவகாரங்கள் எல்லாம் வைதேகி தானே பார்க்கிறாள் இவர்களிடம் மனைவியைக் கேட்டு சொல்கிறேன் எனக்கூறக் கூடாது எனக்கூறியுள்ளாள் சற்று யோசித்து கோவிந்தா நாளை காலை வீட்டிற்கு வா என மட்டும் கூறினான்.

மதியம் வீட்டிற்கு வந்தவன் கடையில் நடந்ததை கூறினான். சரி நாளை வரட்டும் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்றாள். எனக்கு இன்று முதல் கண்ணணின் பிறப்பும் யசோதை எப்படி கண்ணணை குழந்தை பருவத்தில் சீராட்டினாள் என்பதை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்றாள்.

ஆகட்டும் வைதேகி அதேபோல நீயும் இன்று குழந்தை கிருஷ்ணன் மீது ஒரு பாட்டு எழுதி பாட வேண்டும் என்றான்.

சரி அப்படியே செய்கிறேன் என்றாள், தாங்கள் தான் நன்றாக எழுத அருள் தர வேண்டும் என்றாள். அந்த கண்ணன் நம் இருவருக்கும் அருள் தருவான் கவலை வேண்டாம் என்றான்.

அன்றுமாலை கண்ணணின் பால்ய பருவத்தை வர்ணிக்க தொடங்கினான். மாதவன் வர்ணிக்கும் விதத்தில் வைதேகி தன்னை மறந்து யசோதையாகவே மாறிவிட்டாள்..தன் மடியில் கண்ணன் இருப்பதையும் தான் தொட்டிலில் கண்ணணை இடுவது போல எல்லாம் பாவித்தாள். கண்ணணனை தொட்டிலில் இட்டு தான் தாலாட்டு பாடுவது போல் பாவனையால் மெய்மறந்து உண்மையிலேயே தாளாட்டு பாட்டை பாடத்தொடங்கினாள் அவள் பாடுவதை கண்ட மாதவன் இவள் தன்னிலையில் பாடவில்லை யசோதைதான் கண்ணணை வர்ணித்து பாடுகிறாள் என்னு மனதிர்க்குள் எண்ணி தான் சொல்லி வந்த கதையை நிறுத்தி தானும் பாடலில் ஈடுபட்டான்.

உண்மையான பக்திக்கு ஞானம் தேவையில்லை தானாகவே வரும் என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம்.

பாடி முடித்தவள் சற்று நேரம் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தாள்.

வைதேகி, வைதேகி என்னு அழைத்தான் மாதவன்.

வைதேகி திடுக்கிட்டு கண்ணை திறந்து என்ன எங்கிருக்கிறேன் நான் என்றாள்.

என்னம்மா நீ அழகாக கண்ணணின் தாலாட்டைப் பாடினாயே என்றான்.

மன்னித்து விடுங்கள் நான் தவறு செய்து விட்டேன் நீங்கள் கூறியதில் என்னையும் அறியாமல் நான் கண்ணணை மடியில் போட்டு தாளாட்டுவது போலவும் கொஞ்சுவது போலவும் இருந்தது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள் என்றாள்.

மன்னிப்பதாவது நன்றாக பாடினாய் அந்த கண்ணணை மெய் மறந்து உறங்கி இருப்பான் எவ்வளவு அருமையான பாவனை உனக்கு வருகிறது என்றான் மாதவன்.

எல்லாம் நீங்கள் சொல்லிக் கொடுத்தது தான் நீங்கள் அருகில் இருப்பதால் தான் அந்த கண்ணணும் குழந்தை போல் ஆடினான். எல்லாம் உங்கள் ஆசிர்வாதத்தினால் தான் நடக்கிறது. நீங்கள் தான் குரு எனக்கூறியவள் தொடர்ந்தாள் கண்ணணுக்காக அழகாக வெள்ளியில் தொட்டில் செய்யலாம் என்னிடம் கொஞ்சம் பணம் மிஞ்சியுள்ளது என்றாள்.

தாராளமாக செய்யலாம் நீயே செய்து வை என்றான்.

அன்று வேலைகளை முடித்து வைதேகி உறங்கச் சென்றாள்.

பின்பு மாதவன் கண்ணணை உற்று நோக்கி அமர்ந்து கொண்டிருந்தான் அவனுக்கு உறக்கம் வரவில்லை. கண்ணா என்ன விந்தை வைதேகிக்கு உன்னிடம் என்னே பாவனை! அவள் என்னை விடவும் உன்னிடம் அதிக பாசம் வைத்துள்ளாள். அவள் எப்படி எல்லா பொறுப்புக்களையும் வைத்துக் கொண்டு உன்னிடம் அன்பு செலுத்துகின்றாளோ! எனக்கும் அப்படி பாவனைகள் வரவேண்டும் உன்னிடம் பாவனையில் ஆழ்ந்திருக்க வேண்டும் கண்ணா என்னை விட்டு பிரியாதே எங்கள் இருவருக்குமே தரிசனம் கொடு

கண்ணா. வைதேகியும் மனம் திருந்தி இப்படிருப்பாளா என நான் நினைக்கவில்லை ஒரு நல்ல மனைவியைதான் எனக்கு கொடுத்துள்ளாய் என பலவாறாக சிந்தித்து மெல்ல உறங்கினான்.

மறுதாள் காலை வழக்கம் போல் குளித்து விட்டு வந்தான்.

வைதேகி மாதவனை பார்த்து நீங்கள் இன்று நிதானமாக பூஜை செய்து கடைக்கு போகலாம் கோவிந்தனை ஏற்பாடு செய்து விட்டேன். அவன் காலையில் போய் கடையை திறப்பான் மதியம் உங்களுடன் உணவருந்துவான் மீண்டும் என்னுடன் கடைக்கு வருவான் மாலையில் தான் சீக்கிரம் வந்துவிடுவான், அவன் கடையை பூட்டி வருவான் ஆனால் சிறிய பையன் ஆதலால் பணத்தை நம் பொறுப்பில் வைத்துக் கொள்வோம் வீட்டிலும் என்னுடன் ஒத்தாசையாக இருப்பானே என்றாள். அதுமட்டுமல்ல தற்சமயம் அவன் தாய் உடல்நிலை சரியில்லையாம் சரியானதும் இங்கேயே படுத்துக் கொள்வேன் என்றான் என படபடவென கூறினாள்..

மாதவன் எதையுமே காதில் வாங்கிக் கொண்டதாக தெரியவில்லை, அவன் மனம் கண்ணணின் மேல் இருந்தது இடையில் ஒரு கேள்வி மட்டும் கேட்டான் யார் அந்த வோவிந்தன்? என்றான் அவன் தன் நிலையில் இல்லை என்று அறிந்து பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம் என்று விட்டு விட்டாள்.

.இப்படித்தான் மாதவன் அடிக்கடி தன் நிலையில் தாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதே தெரியவில்லை அவன் மனம் கண்ணனிடமே இருந்தது இந்நிலையை புரிந்து கொண்ட வைதேகி அவனுக்கேற்றவாறு நடந்து கொண்டாள். கண்ணனுக்காக தொட்டில் செய்ய கொடுத்திருந்த வைதேகி அன்று வாங்கச் சென்றாள், வாங்கும் இடத்தில் கண்ணன் ராதையின் விக்கிரகங்கள் இருந்தன, இதைக்கண்ட வைதேகிக்கும் நம்மிடம் கண்ணணன் மட்டும் தானே

இருக்கிறான் ராதை வாங்கலாமா என யோசித்தாள். ராதை மட்டும் வேண்டும் என்றாள்.

ராதையை தனியாக தரமாட்டோம் கண்ணன் ராதையாக வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்றான் கடைக்காரன்.

என்ன இது தர்மசங்கடம் என யோசித்தாள் வைதேகி.

கடைக்காரன் வேண்டுமானால் லக்ஷ்மியின் விக்கிரகம் வந்துள்ளது மிகவும் அழகான விக்கிரகம் பார்க்கிறீர்களா என்றான்.. சிறிய விக்கிரகமே மிகவும் அழகாக இருந்தது கண்ணனுக்கு ஏற்றார் போல் இருந்தது பார்த்ததும் மனம் கவர்ந்தது தன் வீட்டிற்கு வந்த லக்ஷ்மியைப் போலவே இருந்தது சரி என்று தொகையை கொடுத்து தொட்டிலையும் லக்ஷ்மியையும் வாங்கிக் கொண்டாள் யோசனை வந்தது கணவன் லக்ஷ்மியை வேண்டாம் என சொன்னால் என்ன செய்வது என எண்ணி கடைக்காரனிடம் எனது கணவர் வேண்டாம் என்றால் நாளை திருப்பி கொடுத்துவிடுவேன் என கூறிச் சென்றாள்.

வீட்டிற்கு எடுத்து வந்து முதலில் தொட்டிலை மாதவனிடம் காண்பித்தாள்.

மிகவும் அலமையாக உள்ளது நமது கண்ணனுக்கு ஏற்றார் போல் உள்ளது என்றான்.

பொறுங்கள் என்று சொல்லி உள்ளே சென்றாள் சென்றவள் சிறியது சிறியதாக ஏதோ கொண்டு வந்து காண்பித்தாள் சிறிய பட்டு மெத்தை சிறிய தலையணை மற்றும் கண்ணன் விலகாமல் இருக்க இருபக்கம் தலையணை அதன் மேல் விரிக்க அழகிய வெல்வெட்டு கம்பளம் போல் சிறியது இவற்றை பார்த்த மாதவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை சிறியது, சிறியதாக இவற்றை எல்லாம் எப்படி வாங்குகின்றாய் ?.

இவற்றை வாங்கவில்லை நானே நேரம் கிடைக்கும்

போதெல்லாம் செய்தேன் என்று பட்டு மெத்தைகளை தொட்டிலில் இட்டு காண்பித்தாள் பிறகு மெதுவாக லக்ஷ்மியை எடுத்து காண்பித்தாள். உங்களை கேட்காமல் ஒரு தவறு செய்தேன் லக்ஷ்மி நன்றாக இருந்தது வாங்கி வந்தேன் உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லை என்றால் நாளை கொடுத்து விடுகிறேன் என்றாள் வைதேகி.

எப்போதும் நம் பக்தி ஒன்றில் இருக்க வேண்டும் அம்மா அலைமோத வைக்கக் கூடாது அந்த லக்ஷ்மியும் இந்த கண்ணண் உருவத்திலேயே காண வேண்டும் இப்படி நிறைய சேர்த்துக் கொண்டால் பக்தி சிதறி விடும் சரி வந்தது வரட்டும் வந்து விட்டது இன்று நமது பாடத்திலும் கண்ணண், ருக்மணி கல்யாணம் அதனால் இங்கேயே இருந்து விட்டடும் என்று ஒரு இடத்தில் வைத்தான்.

கண்ணணை மேலே வைத்து கீழ்படியில் லக்ஷ்மியை வைத்தான் நம் பூஜைகள் எல்லாம் கண்ணணுக்கு தான் லக்ஷ்மியும் நம்முடன் சேர்ந்து பூஜை செய்வாள் என்று கூறினான்.

சரி காலையில் லக்ஷ்மியை எல்லாம் நீராட்டி அலங்கரித்து விடுகிறேன் பிறகு நீங்கள் கண்ணணுக்கு செய்யுங்கள் என்றாள்.

உன்மனம் கண்ணணை விட்டு மாறாமல் இருக்க வேண்டும் என்றான்.

சரி உங்கள் மனம் போலவே நடந்து கொள்கிறேன் சரி லக்ஷ்மியை வைக்க சம்மதித்தாரே என்ற திருப்தி.

இப்படியாக இவர்கள் வாழ்க்கை நல்ல முறையில் நடந்து வந்தது ஒரு தெய்வீக தம்பதிகளாக இருந்தனர்.

அத்தியாயம்: 10

ஒருநாள் இரவு பூஜைகள் முடிந்து கண்ணணையும் தொடட்டிலில் விட்டு விட்டு மாதவன் ஜபத்தில் ஆழ்ந்தான் அப்படி ஆழ்ந்தவனுக்கு நேரம் தெரியவில்லை ரொம்ப நேரம் ஆகியிருக்கும் எங்கிருந்தோ ஒரு அழுத்தமான ஒரு குரல் வந்தது கண்ணணை வர்ணித்து ராதை பாடிக் கொண்டிருந்தாள் மாதவன் தன் நிலையை மறந்து குரல் வந்த திசையை நோக்கி எழுந்து சென்றான் வைதேகியின் அறைக்கு சென்றான் . உன்மையில் வைதேகி தூக்கம் வராமல் தான் எழுதி வரும் கண்ணணின் வரலாற்று பாடலில் ராதை கண்ணணை வர்ணிக்கும் பாடலை எழுதிக் கொண்டு அதையே பாடினாள். எங்கே தன் பாட்டை நிறுத்தினால் மெய்மறந்து வரும் தன் கணவன் தியானம் கலைந்துவிடுமோ என தொடர்ந்து பாடினாள் தன்னை அறியாமல் வந்த மாதவன் வைதேகியின் கையைப் பற்றினான் ஒன்றும் புரியாத வைதேகி பாடிக் கொண்டே இருந்தாள் இருவரும் தங்கள் நிலையை மறந்து சங்கமித்தனர். இங்கு காமத்தால் ஆழ்ந்தவர்கள் போல் சங்கமம் உண்டாகவில்லை பக்தியில் அவர்கள் மெய்மறந்து இருந்தனர் முறையே அவர்கள் ஜென்மத்தில் போட்டு வைத்திருந்த பந்தம் அதனால் இங்கே காமம் என்பதை விட இயற்கையின் பந்தமே மேலாக நின்றது.

எல்லோருக்கும் இப்படி நடப்பதில்லை உண்மையில் அந்த பந்தம் இருப்பின் அது தெய்வீக பந்தமாக மாறுகிறது இதுதான் அந்த காலத்தில் ரிஷிகள் எல்லாம் மயங்கினர் எனக் கூறுகின்றனர் அவர்கள் உண்மையில் மயங்கவில்லை காலத்தினால் ஏற்படும் பந்தக்கள் பக்தியில் இரு துருவமும் சிறந்து நிற்ப்பதால் இரண்டும் ஒன்றென கலந்து ஒன்றாகி விடுகிறது இதை குறையாக கூறுவது குறையேயாகும்.

வைதேகி சட்டென்னு எழுந்தாள் மாதவன் இன்னும் தன்னிலையில் இல்லை வைதேகி நடந்நதை ஒருவாறு புரிந்து கொண்டு அழுத்தொடங்கினாள் இறைவா என்றோ ஆசைப்பட்டேனே அதற்கு இப்போதா பலன் இவற்றை எல்லாம் மறந்து உனதடியில் சேவை சாய்திருக்கிறேனே

எனக்கேன் இந்த சுகத்தை தந்தாய் அவரை நான் பங்கப்படுத்தி விட்டேனே அவர் என்னுடன் இருப்பாரோ? எங்கு செல்வாரோ? அவரைப்பிரிந்து ஒருகணமும் வாழ முடியாது. எங்கள் பக்தி தூயபக்தியாகவும் நிம்மதியாகவும் இருந்ததே, ஏன் இப்படி இதை மாற்றினாய் , இந்த பாவி அன்று அர்ப்ப ஆசைப்பட்டேனே அதற்கு இப்போது இந்த தண்டனையா? அவர் விழித்தால் என்ன நடக்கப்போகிறதோ எனபலவாறாக எண்ணி அமுது கொண்டிருந்தாள்.

மாதவன் மெதுவாக எழுந்து அமர்ந்தான், எங்கு இருக்கிறோம்? என்ன நடந்தது? என்பதையும் உணர்ந்தான் மௌனமாக மனதிர்க்குள் அழுதான். கண்ணா உன்னையே நினைத்து கொண்டிருந்தேனே எனக்கு என்ன ஆயிற்று என்னை ஏன் இப்படி சிக்க விட்டாய் நான் வாழ்ந்து இனி என்ன சாதிக்க போகிறேன்? உன்னை காணவும் முடியாதல்லவா உன்னை காணாத நான் பாக்கியசாலி இல்லையே இவ்வளவு காலம் நான் செய்த தவம் வீணாணதே. இனி நான் வாழத்தான் வேண்டுமா? இனிநான் வாழப்போவதில்லை என்னால் பக்தியில் சிறந்தவளாள் வைதேகியையும் பங்கப்படுத்தி விட்டேன் இனி நான் அவள் முகத்தை எப்படி பார்ப்பேன் ஹும் தேவையில்லை இந்த வாழ்க்கை என்ற தீர்மானத்துடன் எழுந்தான் .

மாதவன் எழுந்தான் தான் இருப்பதை விட போவதே மேல் என்று எழுந்தவனால் அடி எடுத்து வைக்க முடியவில்லை காரணம் வைதேகி காலைப்பற்றிக் கொண்டு அழுதாள் நான் செய்தது தவறு என்னை விட்டு எங்கும் போகாதீர்கள் என்றாள். உங்களை விட்டு வாழ முடியாது தயவு செய்து நான் சொல்வதை கேளுங்கள். இது நம்மை அறியாமல் நடந்ததாகும் என்மனதில் எந்தவித விகல்பமும் இல்லை. நான் மனமாற கண்ணணைத்தான் பாடினேன் இப்பொழுதும் அந்த கண்ணணை தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றோ எனக்கு இம்மாதிரியான எண்ணம் இருந்தது ஆனால் நிச்சயம் இப்போது இல்லை. நான் நிச்சயம் மனம் நோகின்றேன். என்னால் தானே உங்களுக்கு எல்லாவிதத்திலும் கஷ்டம்

நான் இருப்பதைவிட இறப்பதேமேல் என புலம்பி அழுதாள்.

எழுந்திரு வைதேகி உன்னால் எந்த தவறும் இல்லை. நான்தான் தவறு செய்தவன் என்னைத்தான் தண்டிக்க வேண்டும் தண்டனைக்கு உள்ளாவது நீ அல்ல நானே என்றான். என்னால் தானே கண்ணண் மேல் உள்ள உன் சிந்தனையும் கலைந்தது நான் வாழ்வதற்கு தகுதியற்றவன் கண்ணணும் எனக்கு காட்சி கொடுப்பானோ மாட்டானோ என்றான்.

இன்னொருமுறை உங்கள் வாயால் அப்படி கூறாதீர்கள் கண்ணண் நிச்சயம் காட்சி தருவான் நீங்கள் எந்தவித தவறும் செய்யவில்லை என்றாள் வைதேகி.

இல்லை வைதேகி ஒரு நிமிடம் நான் அனைத்தையுமே மறந்து விட்டேன் அல்லவா நானும் ஒரு பக்தன் தானா?.

அனைத்தும் அறிந்த நீங்களா பேசுவது? இது உங்களை மறந்து நடந்தது, அப்படியானால் உங்களால் நடக்கவில்லை என்றுதானே அர்த்தம். நம்மிருவருக்கும் மேலான ஒரு சக்தி இப்படி நடக்க வைத்துள்ளது உங்கள் தூய்மையான பக்தி என்றுமே குலையாது உங்கள் எண்ணத்திலும் காமம் என்பதே இல்லை. இவ்வளவு காலம் இல்லாத காமம் இப்போது எப்படி வரும் நம்மை அறியாமல் அந்த கண்ணணே இந்த நாடகத்தையும் நடத்தி இருக்கிறான் அதற்க்கான காரணத்தை அவனே கூறுவான். நாம் ஏன் அவசர முடிவு எடுக்க வேண்டும் உங்களுக்கு சொல்லும் அளவிற்கு நான் ஞானியல்ல. உங்களின் கால் தூசிதான் நான். தயவு செய்து புரிந்து கொள்ளுங்கள் இனி இவ்வாறு நிச்சயம் நடக்காது நடக்கவும் விடமாட்டேன். இனி இன்று முதல் கண்ணண் எனக்கு முதல் குழந்தை நீங்கள் எனக்கு இரண்டாவது குழந்தை இது நான் வணங்கும் அந்த கண்ணணின் மேல் ஆணை என்று வைதேகி ஆவேசமாக கூறினாள்.

மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை சரி இனி நடப்பது கண்ணன் செயலே என்று அவனிடம் சரணடைந்து விட்டான் , பொழுது புலரத்தொடங்கியது தான் குளிக்கச் செல்வதாக சொன்னான் நதியை நோக்கி சென்றவன் நதியில் அமர்ந்து யோசித்தான் கண்ணா நான் தவறு செய்தவனாக ஆவேனா இவ்வளவு காலம் வைராக்கியத்தில் இருந்தவன் எப்படி நொடியில் மறந்தேன்! நான் எத்தனை முறை யோசித்தாலும் இது என் செயலாக படவில்லை. கண்ணா எங்கள் இருவரையும் சேர்க்கவேண்டும் என்று இப்படி செய்தாயா? அல்லது வைதேகி என்றோ ஆசைப்பட்டதை இன்று நிறைவேற்றினாயா? அப்படி அவளுக்கு அருள் புரியும் நீ எனக்கு தரிசனம் தரக் கூடாதா இனி என்னை மாய சூழலில் சிக்க வைக்காதே நாங்கள் இருவரும் தூயபக்தியில் தான் உன்னை வந்து அடைய விரும்புகிறோம். உன்னை மனமாற கேட்டுக்கொள்கிறேன். இனி இந்த நிலையை உருவாக்காதே இதுவே கடைசியாக இருக்கட்டும். நன்றாக நீராடி விட்டு வீட்டிற்கு வந்தான் கண்ணன் அறையை நோக்கினான் அதே பொலிவுடனும் அதே உற்சாகத்துடனும் இருந்தான் கண்ணன்.

எந்தவித மாறுதலும் தெரியவில்லை கண்ணனை உற்று நோக்கினான் கண்ணன் சிரித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது உற்சாகத்துடன் என் கண்ணன் என்னை விட்டு போகவில்லை வைதேகி. நம் கண்ணன் நம்மைவிட்டு போகமாட்டான் என்று உரத்தக்குரலில் கத்தினான்.

கணவன் சிரிப்பது கண்டு மகிழ்ந்தாள் நடந்தததை ஒரு கனவாக எண்ணி மறந்துவிடுவோம் இனி நடப்பதை பார்ப்போம் என்றாள் வைதேகி.

ஆம் வைதேகி நடந்ததை எண்ணி பயனில்லை இனி நடவாதவாறு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் நாம் இனி அந்த சம்பவம் நடவாதவாறு நடந்து கொள்வோம் இருவருமாக அன்றைய பூஜையில் கலந்து கொண்டனர் வழக்கம் போல் நாட்கள் ஓடின.

கோவிந்தன் தன் தாய் இறந்து விட்டாள் என்றும் தனக்கு யாரும் இல்லை என்றும் இவர்களுடன் தங்க ஆரம்பித்தான். வீட்டின் பின்னால் உள்ள பூந்தோட்டம் குறைந்தவிலையில் வந்தது ஏதோ வைதேகி சேர்த்து வைத்த கொஞ்சம் பணத்திலும் வியாபாரம் நன்றாக ஆனதில் உள்ள பணத்திலும் எடுத்து மாதவனுக்காக மாதவன் விருப்பத்துடன் அப்பூந்தோட்டத்தை வாங்கினாள். தன் வீட்டின் பின் பக்கத்தில் இருந்தே பூந்தோட்டத்திற்கு செல்லும் வழியையும் செய்து கொண்டாள்.

மாதவன் வீட்டின் பின் வழியே சென்றால் ஆற்றின் மறுபக்கம் வரும் இங்கு யாரும் இருக்கமாட்டார்கள் அமைதியாக குளித்து வரலாம் எல்லா விதத்திலும் இப்போது சௌகர்யமாக இருந்தது. நடந்த சம்பவத்தை மறப்போம் என்றால் வைதேகியால் முடியவில்லை வைதேகி கருவுற்றிருந்தாள் எப்படி மாதவனிடம் சொல்வது என்று தயங்கிக் கொண்டிருந்தாள் இதை கண்ணணின் பாசமாக கருதுவோம் நானே முழு பொறுப்பும் ஏற்றுப்பார்த்துக் கொள்கிறேன் இதில் உங்களை வம்புக்கு இழுக்க மாட்டேன் எனக் கூறி மாதவனின் சம்மதத்தையும் பெற்றுக் கொண்டாள் ரோகினி நட்சத்திரத்தில் அஷ்டம திதியில் பிறந்தது குழந்தை. குழந்தை பார்க்க அழகாகவும் எல்லோரையும் கவர்ந்த வண்ணமும் இருந்தான் பெரிய கண்ணண் வீட்டில் இருப்பதால் இவனுக்கு குட்டிக் கண்ணண் எனப் பெயர் வைத்தார்கள் கண்ணண் செய்யும் அனைத்து சேஷ்டைகளையும் இவனும் செய்து வந்தான் முழுப் பொறுப்பேற்று வைதேகியே பார்த்து வந்தாள்.

மாதவனிடம் எந்த மாற்றமும் இல்லை முன்போலவே தான் தன் பூஜை என இருந்தான் கோவிந்தன் உதவியால் வைதேகி சமாளித்து வந்தாள் குட்டிக் கண்ணணுக்கு இப்போது ஆறு வயதாகிறது வைதேகிக்கு அவனை நல்ல பிள்ளையாக, தந்தையை போலவே, சிறந்த பக்திமானாக சிறந்த ஒழுக்கமுள்ளவனாக வளர்க்க எண்ணி அவ்வாறே

வளர்த்து வந்தாள் இவன் செய்யும் குறும்புகளும் இவன் பேசும் பேச்சுக்களும் அவ்ஊரே அசந்து நின்றது. இவ்வளவு காலம் மாதவன் வைதேகி இருப்பது ஊருக்கே தெரியாது இவன் மூலம் பிரபலம் ஆனார்கள்.

ஒருதாள் வைதேகி மாதவனிடம் வந்தாள் நீங்கள் சிறு வயதில் வேறு ஊரில் கிருஷ்ணன் கோயிலில் இருந்தீர்களே அந்த கோயில் இப்போது புதுப்பித்து நல்ல முறையில் வைத்திருக்கிறார்களாம் எல்லோரும் கூறுகிறார்கள் எனக்கு நீங்கள் போய் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது..

என்ன வைதேகி திடீர் என்று இவ்வெண்ணம் நம் கண்ணணை விட்டா போவது என்றான் மாதவன்.

இல்லை என் மனதில் ஏதோ தோன்றியது, உங்களுக்கு முதலில் கண்ணணை கிடைத்த ஊர் அதுதானே ரொம்பகாலமாயிற்றே போகவில்லையே என என் மனதில் பட்டது எல்லோரும் கூறுவதை பார்த்தால் அருமையாக இருக்கும் போல் உள்ளது நீங்கள் பார்த்து வந்து வர்ணித்தால் அருமையாக இருக்கும் அல்லவா?.

சரி நான் புறப்படுகின்றேன் கடையை பார்த்து கொள்ள வேண்டும், கண்ணணை பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும், குட்டிக் கண்ணணை வேறு பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் எப்படி சமாளிப்பாய்?.

கண்ணணுக்கு காலை பூஜையை முடித்து செல்லுங்கள், மதியமும் மாலையும் நான் செய்கிறேன் இரவு நீங்கள் வந்து விடப்போகிறீர்கள், கோவிந்தன் கடையை பார்த்துக் கொள்வான். எந்த பிரசினையும் இல்லை என்றாள்.

சரி நாளை காலை புறப்படுகிறேன் என்றான்.

மறுநாள் காலை வழக்கமாக பூஜைகளை முடித்துக் கொண்டு

மாதவன் புறப்பட்டான்.

வைதேகி அவனுக்கு வேண்டியதை தயார் செய்து கொடுத்தாள். கிளம்பும் தருணத்தில் அப்பா என ஒரு குரல் வந்தது குட்டிக் கண்ணன் அழைத்தான்.

மாதவன் என்ன என்றான்.

அப்பா கோவிலுக்கு போகிறார் தொந்திரவு செய்யாதே என்றாள் வைதேகி.

எந்த கோயிலுக்கு எனக் கேட்டான்.

உங்கள் அண்ணன் பெரிய கண்ணன் இருக்கின்றானே அவன் இடத்திற்கு போய் வருவார் என்றாள்.

நானும் அண்ணன் இருக்கும் இடத்தை பார்த்து வருவேன் என்று அடம் பிடித்தான். வைதேகிக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை மாதவனை பார்த்தாள் கண்ணனின் கோயிலுக்கு தானே வருகிறேன் என்கிறான் அழைத்து செல்கிறேன் இப்பொழுதில் இருந்து அவனுக்கு பக்தி வளரட்டும்.

வைதேகிக்கு ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை குட்டி கண்ணனை பார்த்து போய் வா கண்ணா அப்பாவை பத்திரமாக அழைத்து வா என்றாள்.

அப்பாவை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் நீ அண்ணனை ஒழுங்காக பார்த்துக் கொள் என்றான்.

மகனும், தந்தையும் அவ்வூர் கோயிலுக்கு வந்தனர். கோயிலில் ஒருவர் நீ மாதவன் தானே என்றார்.

நம்மை இவ்வளவு ஞாபகம் வைத்திருக்கின்றாரே என்று உற்றுப்பார்த்து நீ கிருஷ்ணன் தானே என்னுடன் படித்தாயே

என்றான் மாதவன் .

ஆமாம், ஆமாம் அதே கிருஷ்ணன்தான் இப்போது கோயிலை பார்த்துக் கொள்கிறேன் . நீ அதே கண்ணன் பக்தியிலேயே இருக்கின்றாயா நீ மாறவேயில்லையா என்றான் கிருஷ்ணன் இல்லவே இல்லை அப்படியே தான் இருக்கிறார் என்றான் குட்டிக் கண்ணன் .

மாதவன் தரிசனம் செய்து கொண்டு தன் குருநாதரை கேள்வி கேட்ட இடம் எப்படி இருக்கிறது என பார்க்கச் சென்றான் அங்கு பூங்காவனம் சீராக சிறப்பாக இருந்தது இவர்கள் உட்கார்ந்து பேசிய கல் அப்படியே இருந்தது அந்த கல்லின் மேல் அமர்ந்தான் தன் மகனை பக்கத்தில் அமர்த்தினான் இங்கு தான் நான் நம் குருவை உன் வயதிருக்கும் போது சில கேள்விகள் கேட்டேன் என்றான் மாதவன் .

இந்த இடம் அழகாகவும் அருமையாகவும் இருக்கிறது அப்பா நமது பின் தோட்டத்தையும் இப்படிதான் அமைக்க வேண்டும் அப்பா என்றான் குட்டிக் கண்ணன் .

நான் ஏதோ சொன்னால் நீ ஏதோ கூறுகிறாய் சரி நீ இங்கு விளையாடிக் கொள் நான் ஜபம் செய்கிறேன் என்று ஜபத்தில் ஆழ்ந்தவனுக்கு பொழுது போனதே தெரியவில்லை கண் விழித்து பார்த்தால் மாலைப்பொழுது கண்ணனிடம் செல்ல வேண்டும் என்று எல்லாவற்றையும் மறந்து புறப்பட்டு விட்டான் குட்டிக் கண்ணன் இருப்பதையே மறந்துவிட்டான் .

வீட்டிற்கு வந்தான் வைதேகி கதவை திறந்தாள் எப்படி இருக்கிறான் கண்ணன்? எப்படி இருந்தது கோயில் என வர்ணித்து சொல்லுங்கள் என்றாள் . அவளுக்கும் குழந்தை வரவில்லை என்ற ஞாபகம் இல்லை காலத்திற்கேற்றாற் போல் வசதிக்கேற்றாற் போல் மாற்றியிருக்கிறார்கள் . அந்த கண்ணன் அப்படியே தான் இருக்கிறான் . தான் சிறுவயதில் அந்த கண்ணனை எப்படியெல்லாம் அலங்கரித்து வைத்திருந்தான் எப்படியெல்லாம் கற்பனை செய்து

வந்தான் என்றும் கூறி வந்தான் வைதேகியும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கோவிந்தன் பதறினான். குழந்தை எங்கே என தெரியவே இல்லையே அம்மாவாவது கேட்டிருக்கலாமே இருவரும் கண்ணணை பற்றியே பேசுகின்றனர் குழந்தையை எங்காவது விட்டு விட்டு வந்துள்ளார்களா என்ன என்று ஒன்றுமே புரியவில்லையே எப்படி இவர்களிடம் கேட்பது என்று தவியாய் தவித்தான். வைதேகியும் மாதவனும் மௌனமாக அமர்ந்துள்ளதை பார்த்து இதுதான் தருணம் என்னு குழந்தை எங்கே என்று கேட்டான் கோவிந்தன்.

வைதேகியும் மாதவனை பார்த்து குட்டிக் கண்ணன் எங்கே என்றாள்.

ஆமாம் குட்டிக் கண்ணன் இங்கே தானே இருந்தான் எங்கே என்றான் மாதவன்.

இங்கில்லை உங்களுடன்தான் வந்தான் என்றான் கோவிந்தன்.

மாதவனுக்கு அப்போது தான் அங்கு சென்றது பால்ய சினேகிதனை பார்த்து அங்கு அமரச் செய்தது யாவும் நினைவிற்க்கு வந்தது. இவ்வனைத்தையும் வைதேகியிடம் கூறினான் பின் ஜபம் செய்ய அமர்ந்ததை கூறினான் எழுந்து நேராக வந்து விட்டேன் எனக்கூறினான். நடந்ததை அறிந்த வைதேகி குழந்தையை விட்டு விட்டு வந்து விட்டார் என அறிந்தாள்.

வைதேகி என்னை மன்னித்து விடு உன் குழந்தையை விட்டு விட்டேன் என்றான்.

என்ன நீங்கள் இப்படி பேசுகிறீர்கள் அது நம் குழந்தை இல்லை கண்ணனின் குழந்தை அவன் இங்கு வர வேண்டுமானால் நிச்சயம் வருவான் அல்லது யாரிடமாவது வளர வேண்டுமானால் அங்கு இருப்பான் கண்ணன் என்ன

தீர்ப்பு அளித்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளத்தானே வேண்டும்.

என்ன வைதேகி ஒரு தாயான உன் உள்ளம் பதற்றமே அடையவில்லையா? எனக் கேட்டான்.
கோவிந்தனும் ஆசர்யத்துடன் பார்த்தான்.

நிச்சயம் இல்லை என்றாள் என்னங்க இவ்வளவு காலம் உங்களுடன் பக்தி செலுத்தி இருக்கிறேன் அன்று சுகத்தை கொடுத்தான் நான் ஏற்றுக் கொண்டேன் இன்று இப்படி செய்கிறான் இதையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் எனக்கு அந்த கண்ணன் தான் அக்குழந்தையை கொடுத்தான் அவன் எப்படி விரும்புகிறானோ அப்படியே செய்யட்டும் என்று கூறினாள் மனதுள் இன்னும் இரண்டு நாட்கள் கொஞ்சம் பெற்ற மனம் வேதனைப்படும் அதைவிட பெரிய மகன் நீ இருக்கிறாய் அதனால் இந்த வேதனையும் மறந்து விடும் இந்த வேதனையும் இயற்கையில் வருவதே, எப்படி இந்த இரண்டு நிமிட சுகத்தை அறியாமல் அனுபவித்தேனோ அப்படித் தான் இந்த வேதனையும் வருகிறது என்று கூறி மாதவனையும் கண்ணனையும் நமஸ்கரித்து வாருங்கள் சாப்பிட என்று அழைத்தாள்.

இவள் என்ன? சாப்பிட வாங்கள் என அழைத்து விட்டு எல்லாம் கண்ணன் பார்த்துக் கொள்வான் என்கிறாளே இந்த அளவிற்கு எனக்கு அன்று வைராக்கியமும் நம்பிக்கையும் இருந்திருந்தால் இப்படியெல்லாம் நடந்திருக்காது அல்லவா கண்ணா என் மனைவி மூலமே எனக்கு பாடம் புகட்டுகிறாயா அன்று என் பெற்றோர்களை பிரியாமல் இருந்தேன் ஆனால் பெற்ற குழந்தையையும் பிரித்து உன் மீது பக்தி செலுத்துகிறாள் இவள் அல்லவோ சிறந்த பக்தை நன்றாக பாடம் கற்றுக் கொண்டேன் .

அதற்குள் வைதேகி என்ன யோசிக்கிறீர்கள் அன்று தேவகி கண்ணனை பிரிந்து இருக்கவில்லையா கடவுள் தான் குழந்தையாக பிறந்தான் என்று தெரிந்தும் பெற்ற அந்த

நிமிடமே பிரிந்து விடவில்லையா நானாவது ஆறுவயது வரை வளர்த்துதான் பிரிந்து இருக்கிறேன் இது பிரிவாக இருக்காது நிச்சயம் கண்ணன் கொண்டு வந்து விடுவான் வாருங்கள் .

அம்மா நீங்கள் இருவரும் குழந்தையை விட்டு இருப்பீர்கள், எனக்கு தூக்கமும் வராது மனது வேதனையும் சங்கடமும் படுகின்றது நீங்கள் எனக்கு எவ்வளவோ உதவி செய்திருக்கிறீர்கள் பிள்ளையைப்போல் பார்த்து கொண்டீர்கள் என்னால் குட்டிக் கண்ணனை விட்டு இருக்க முடியாது. நான் அவ்வூருக்கு சென்று தேடி வருகிறேன் பணம் தாருங்கள் என்றான் .

கோவிந்தா சரி தின்ன உப்புக்கடனுக்கு நன்றிகடன் செலுத்துகின்றாய் சரி இந்தா பணம் எனக் கூறி பணத்தை கொடுத்து அனுப்பினாள் வைதேகி.

கோவிந்தன் கடைசி வண்டியை நோக்கிச் செல்கிறான் இரவு அவ்வூரை வந்து அடைகிறான். அவ்வூரை அடைந்தவனுக்கு எங்கு போக வேண்டும் என்று ஒன்றும் தெரியவில்லை. அந்த கண்ணன் கோயிலில் சத்திரம் கட்டி இருப்பதாக அவனுக்கு ஒரு ஞாபகம், தான் அங்கு சென்று இரவில் இருந்து விட்டு காலை குட்டிக் கண்ணனை தேடலாம் என கோயிலை நோக்கி சென்றான். கோயிலின் சத்திரத்தின் அருகில் வந்தமர்ந்தான். கோயில் வாயில் ஓரமாக திண்ணை இருப்பதை கண்டு இங்கேயே படுக்கலாம் என அங்கேயே படுத்து யோசிக்கலானான். கண்ணா எப்படியும் குட்டிக் கண்ணனை தேடி கொடுத்து விடு. குட்டிக் கண்ணன் இல்லாமல் வீடு செல்ல மாட்டேன். அதுமட்டுமின்றி உன் மேல் அவ்வளவு பக்தி செலுத்தும் அவர்கள் எந்த விதத்திலும் துன்பம் அடையக் கூடாது. உனது பக்தியால் அவர்கள் பெயரும் கெடக்கூடாது எனக்காக இந்த உவியை செய்யத்தான் வேண்டும். எப்படியாவது குட்டிக் கண்ணனை கொடுத்துவிடு இல்லையேல் உன்மீது பக்தி செலுத்துவதில் அர்த்தம் இல்லாமல் போகும், நீ நிச்சயம் உதவி செய்வாய்

என்று தான் வந்தேன், அவர்கள் போல் எல்லாம் பிரார்த்தனை செய்ய என்னால் முடியாது தெரியாது அப்படி குட்டிக் கண்ணன் கிடைத்து விட்டால் வாழ்நாள் முழுதும் உனக்கு சேவை செய்கிறேன் எனக்கு வேண்டியது எல்லாம் அவர்களுக்கு எந்தவிட இடையூறும் வரக்கூடாது. நீ எப்படியாவது கண்டு பிடித்து கொடு என மனதில் பலவாறு பிரார்த்தித்தான். சட்டென்று ஒரு யோசனை வந்தது ஒருவேளை குட்டிக் கண்ணன் அந்த கிருஷ்ணன் வீட்டில் இருந்தாலும் இருக்கலாம் காலையில் அங்கு தேடலாம். குட்டிக் கண்ணன் அங்கு இருந்தால் நாம் என்ன சொல்லி அழைத்து வருவது நாம் எஜமானனை காட்டிக் கொடுக்காமல் பேச யே5ண்டுமே இதற்கும்கு ஒரு யோசனை கூறு என யோசித்தவாறே எப்போது உறங்கினான். என தெரியாது உறங்கினான்.

காலையில் சூரியன் முகத்தில் அடித்து கண்விழித்து கொள்ளலாம் என எண்ணியவாறு கண்ணா குட்டிக் கண்ணன் கிடைக்கவேண்டும் என பிரார்த்திக்க யாரோ உலுக்குவது போல் இருந்தது கண்விழித்து பார்த்தான் அவனுக்கு ஆச்சர்யம் பிடிபடவில்லை குட்டிக் கண்ணன் தான் எழுப்பினான்..

கோவிந்தண்ணா எங்கே இங்கு உறங்குகின்றாய்? அப்பா உன்னை அனுப்பினாரா என்றான்.

ஆமாம் அப்பா தான் அனுப்பினார் உனக்காக வேண்டி தான் என்றான்.

குட்டிக் கண்ணா யார் இவன் எனக்கேட்டவாறே வந்தான் கிருஷ்ணன்.

இவனா மாமா இவன் என் வீட்டிலும் கடையிலும் இருப்பவன் என் அண்ணன் ரொம்ப நல்லவன் அப்பா எனக்காக இவனை அனுப்பி இருக்கிறார் என்றான் குட்டிக் கண்ணன்.

குட்டிக் கண்ணணின் வார்த்தைகளை கேட்ட கோவிந்தனுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது, மேலும் இப்போது இந்த குட்டி கண்ணணின் வார்த்தை கேட்ட கோவிந்தனுக்கு விடை கிடைத்து விட்டது என்ற மகிழ்ச்சி, நேற்று உங்களுடன் வந்த குட்டிக் கண்ணனை கண்ட அவனது அப்பா அவசரமாக வேலை இருப்பதால் ஊருக்கு திரும்பினார். உங்களுடன் தானே இருக்கிறான் என்று அதன்படியே ஊருக்கு வந்தவர் உடனே என்னை அனுப்பி குட்டிக் கண்ணனை அழைத்து வரச் சொன்னார் என்றான் கோவிந்தன் .

சரி வாப்பா குளித்து விட்டு சாப்பிட்டு விட்டு கிளம்பலாம் என்று அழைத்து சென்றான் கிருஷ்ணன் குட்டிக் கண்ணன் கிடைத்ததில் மிக்க மகிழ்ச்சி கோவிந்தனுக்கு அதுவுமின்றி தன் முதலாளியின் கௌரவத்தை காத்த மகிழ்ச்சி எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் அந்த கண்ணன் தானே தெய்வமே நீ யார் என்று புரிந்து கொண்டேன். உலகில் உன்னை விட சிறந்த பொருள் எதுவாக இருக்கும்? வேறு யாராக இருக்க முடியும்? நியாயமான கோரிக்கைக்கு செவி சாய்ப்பவனே நான் எப்பொழுதும் உன் திருவடிக்கு சேவை செய்ய வேண்டும் இதுவரை இல்லை இப்போது நான் உணர்ந்தேன் கண்ணா என்னையும் உன் சேவகனாக ஏற்றுக் கொள். எனது சேவையை நீ எப்போதும் அனுகரிக்க வேண்டும். குட்டிக் கண்ணன் பெரியவனாகும் வரை இவர்களுடன் இருப்பேன் அவன் ஒரு நல்ல நிலைக்கு வந்து பொறுப்பேற்று கொண்டதும் என் வாழ்க்கையை உனக்கே அர்பணிப்பேன் என் வாழ்நாளில் எல்லா க்ஷேத்திரங்களுக்கும் சென்று தரிசித்து பின் அடியார்களுக்கு சேவை செய்கிறேன் இது இன்று நான் எடுக்கும் உறுதி மொழி. என யோசித்தபடி கோபுர வாயிலை நோக்கி இருந்தான்.

கிருஷ்ணன் கோவிந்தனை பார்த்து வாப்பா போகலாம் என்றான் கோவிந்தனும் மனதில் உறுதி எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினான்.

மதியம் உணவு வேளையில் வைதேகி மாதவனுக்கு உணவு பறிமாதிக் கொண்டிருந்தாள் அந்த நேரத்தில் குட்டிக் கண்ணன் குரல் கேட்டது தனக்கு பிரமையோ என இருந்தாள் ஆனால் குட்டிக் கண்ணன் அம்மா என ஓடி வந்தான்.

கோவிந்தன் குட்டிக் கண்ணன் கிருஷ்ணனிடம் இருந்ததையும் தான் கிருஷ்ணனிடம் கூறியதையும் கூறினான். தான் எடுத்துக் கொண்ட சபதத்தை பற்றி எதுவும் கூறவில்லை.

மாதவனைப்பார்த்து என்னப்பா என்னை விட்டு விட்டு வந்தாய் எனக் கேட்டான்.

அப்பா உன்னை விட்டு விட்டு வரவில்லை கோவிந்தனைத் தான் உடனே அனுப்பினார் என்றாள்

எப்படியோ குடும்பம் மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்தது கோவிந்தனை வைதேகி மனமார பாராட்டினாள் பிள்ளை கிடைத்ததற்க்கல்ல அங்கு கிருஷ்ணனிடம் கூறியதற்க்காக தனது கணவனை காட்டிக் கொடுக்கவில்லை என்று கண்ணா உண்மை பக்தி உள்ளவர்களுக்கே நல்லவர்களை சேர்க்கிறான். தீயவர்களானாலும் உன் பார்வை பட்டு நல்லவர்களாகிறார்கள். கண்ணா உன்னை எப்படி சொல்லலாம்? புகழலாம்? உன்னை புகழ வார்த்தைகளே இல்லை இவற்றிற்காகத்தான் கோவிந்தனை அன்று எங்களுக்காக அனுப்பினாயா? இந்த ஜன்மம் அல்ல இன்னும் எத்தனை ஜன்மம் எடுத்தாளும் உன் சேவையில் ஈடுபட வேண்டும். உன் சேவையில் இருப்பவனுக்கு எந்த துன்பமும் வராது, வந்தாலும் தீர்த்து வைக்கின்றாய் என பலவாறு புகழ்ந்தாள் வைதேகி.

மாதவனை பார்த்து கோவிந்தன் இன்று முதல் நமது குழந்தை, குட்டிக் கண்ணனுக்கு உள்ளவை எல்லாம் அவனுக்கும் உண்டு என்றாள் வைதேகி. மாதவனும் ஒப்புக் கொண்டான்.

என்ன நடக்கிறது என்று ஒன்றுமே புரியவில்லை!. கண்ணன் என்ன லீலைகள் செய்கிறான்! இருவர் நால்வராக அன்பாக இருக்கிறார்கள் இவர்களுக்கு செல்வம் செழிப்பாக வரவே வைத்தே கண்ணன் அடியார்களுக்கு அன்னமிட்டு வந்தாள் யாராவது ஒரு அடியார்களாவது வர மாட்டார்களா என ஏங்கியதும் உண்டு. இவர்களுக்கு நல்லவிதத்தில் நாட்கள் சென்று கொண்டிருந்தன.

குட்டிக் கண்ணனுக்கு வயது பத்திருக்கும் வெளியில் விளையாட செல்வான் அவனுக்கு இப்போது நண்பர்களும் உண்டு அப்படி ஒரு நாள் விளையாட செல்லும் போது பிள்ளைகள் எல்லாம் எங்கள் வீட்டில் நாளை விநாயகர் வாங்கப் போகிறார்கள் எனக் கூறினர் இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த குட்டிக் கண்ணன் மௌனமாக இருந்தான்.

என்னடா உனது வீட்டில் இல்லையா என்றார்கள் இவனுக்கு ஒன்றும் கூறத்தெரியவில்லை என் தாயைத்தான் கேட்க வேண்டும் என்றான்.

வீட்டிற்கு வந்தான் குட்டிக் கண்ணன் இரவு தாயிடம் நாளை வினாயகர் வாங்குவாயா என்றுகேட்டான் .

நமக்கு அனைத்து தெய்வமும் கண்ணன் தானடா நீ கண்ணனை வழிபடு என்றாள் வைத்தேகி.

இல்லை எனக்கு வினாயகர்தான் வேண்டும் என அடம்பிடித்தான் குட்டிக் கண்ணன்.

நீ நாளை கண்ணனை வைத்து எப்படி வேண்டுமோ அப்படியெல்லாம் அலங்கரித்துக் கொள் என்றாள்.

நாளை என்னை தொட விடுவாயா என்றான்.

நீ தொடாமல் எல்லாம் செய்து கொள்ளலாம் என்றாள் வைத்தேகி.

சரி நான் என் நண்பர்கள் வீட்டில் செய்வது போல் செய்வேன் என்றான்.

சரி இப்பொழுது கவலை வேண்டாம் உறங்கு என்றாள்.

குட்டிக் கண்ணன் காலை எல்லா நண்பர்கள் விட்டிலும் சென்று பார்த்து அவர்கள் செய்வது போல் செய்யத் தொடங்கினான். அவன் பாவனையில் இன்று கண்ணன் தான் விநாயகர் தன் விருப்பப் படி எல்லாம் பூஜைகள் செய்தான். தன் தாயிடம் அவர்கள் செய்யும் நிவேதத்தை செய்து தா எனக் கேட்டான் அனைத்தையும் செய்து கொடுத்தாள் வைதேகி. மகன் இஷ்டப்படி எல்லாம் செய்து வந்தான். இப்படியாக இரண்டு தாட்கள் கழிந்தது மூன்றாம் நாள் வந்தது குட்டிக் கண்ணன் எல்லோர் வீட்டிலும் போய் பார்த்தான் விநாயகர் இல்லை விசாரித்ததில் ஆற்றில் போட்டதாகவும் நீண்ட நாள்வீட்டில் வீட்டில் இருக்கக் கூடாது ஆற்றில் போட்டுவிட வேண்டும் எனக்கூறினார்கள் தன் வீட்டிற்கு வந்து யோசித்தான். இவர்கள் எல்லாம் ஆற்றில் போட்டு விட்டார்களே நாம் மட்டும் சிறு வயது முதல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோமே சரி இன்று இதையும் ஆற்றில் போட்டு விட வேண்டும் வீட்டில் வைத்திருக்கக் கூடாது என எண்ணினான். எப்படி எடுப்பது அப்பா விடமாட்டாரே என்று யோசனை வேறு. யோசித்தவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது மதியம் அப்பா கண்ணனின் அருகில் தூங்குவார். அம்மா, கோவிந்தன் கடையில் இருப்பார்கள் அப்பொழுது கண்ணனை எடுத்து சென்று நதியில் போட்டு விட வேண்டும் என்று எண்ணி மூன்று மணி அளவில் சத்தமின்றி கண்ணனை ஏடுத்துக் கொண்டான் மாதவனுக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை உறங்கிக் கொண்டிருந்தான் கண்ணனை தொலைவில் எடுத்துச் சென்றான் கண்ணனை வீசி நதியில் போட்டு விட்டு ஓடி வந்தான்.

மாதவன் எழுத்து பார்த்தான் கண்ணன் அங்கு இல்லை மிகவும் பயந்து போனான் எங்கு நம் கண்ணனை காணோமென்று தேடினான் நம் விக்கிரகம் காணவில்லையே கண்ணன் எங்கு

சென்றிருப்பான் என அழத்தொடங்கினான் கண்ணா எங்கு மாயமா மறைந்தாய்? என்னை விட்டு பிரிந்து விட்டாயே, என சுவற்றில் முட்டிக் கொண்டான். என்னை விட்டு போய் விட்டாயா உன் முகத்தை பார்த்து சந்தோஷமாக இருந்தேனே கண்ணா எங்கு சென்று மறைந்தாய் கண்ணா என்னை விட்டு பிரியாதே, உன்னை விட்டு என்னால் இருக்க முடியாது என்று பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் கத்தினான் கத்தினான். கத்தினான்.

கடையில் பார்த்து கொண்டிருந்த வைதேகிக்கு ஏதோ சங்கடமாக இருந்தது கோவிந்தனை கடையை பார்க்க சொல்லி விட்டு வீட்டிற்கு வந்தாள் வீட்டில் மாதவன் பித்துப் பிடித்தவன் போல் தலையில் அடித்துக் கொண்டு அழுது கொண்டிருந்தான் அவன் இப்படி அழுவதை பார்த்து ஒன்றும் புரியாதவளாக இருந்தாள். வைதேகியை பார்த்து நம் கண்ணன் திடீர் என மறைந்து விட்டான் என அழுதான். நம்மை விட்டு சென்று விட்டான் வைதேகி, விட்டு விட்டு சென்று விட்டானா? மாயக் கண்ணன் மாயலீலை செய்கின்றானா அல்லது என்னை விட்டு சென்றானா புரியவில்லையே கண்ணன் போன பிறகு இவ்வுலகில் வாழத்தான் வேண்டுமா நிச்சயம் இவ்வுலகில் இருக்க மாட்டேன் என் கண்ணன் எங்கே? கண்ணன் வருவானா வைதேகி என கதறினான்.

வைதேகி கண்ணன் மண்டபத்தை பார்த்தாள் ஓவென அழத்தொடங்கினாள் இது என்ன விளையாட்டு? ஏன் இப்படி சோதிக்கிறாய் இது என்ன? எங்கள் பக்தியில் தவறு இருந்தால் எங்களை தண்டித்திடப்பா, திருத்தப்பா எங்களை விட்டு எங்கப்பா போனாய்? இனி எங்கள் வாழ்க்கை எப்படி செல்லும்? கூப்பிட்டதும் ஓடி வருவாயே! ஓடிவா என்னை உன் பெற்ற தாயாக கருதி வாயேன் கண்ணா, தயவு செய்து எங்களை விட்டு எங்கும் போகாதே கண்ணா நீ இல்லையேல் இந்த மூச்சே இல்லை உன்னால் தானே எல்லாம் நடக்கிறது எல்லாம் தெரிந்த நீயே இப்படி நடக்கலாமா கண்ணா! எங்களை விட்டு போகாதே

வந்து விடு என இவ்வாறு இருவரும் என்ன செய்வதென தெரியாமல் அழுநு கொண்டிருந்தனர்.

குட்டிக் கண்ணன் மெதுவாக உள்ளேவந்தான் தன் தாய் தந்தையரைப் பார்த்தவன் இவர்கள் ஏன் அழுகிறார்கள்? ஏன் நண்பர்கள் வீட்டில் பிள்ளையார் போட்டவர்கள் அழவில்லையே இவர்கள் மட்டும் ஏன் அழுகிறார்கள் வேறு ஏதாவது பிரசினையா? அம்மாவை கேட்போமா என ஓடி வந்து அம்மாவை கட்டிக் கொண்டான் தன் சுய நினைவில் இல்லாமல் இருந்தான், அம்மா அம்மா என அவளை உலுக்கி எழுமப்பினான் வைதேகி விழித்தவள் உன் அண்ணனை காணோமடா என்று அழுதாள்.

ஒன்றும் புரியாத குட்டிக் கண்ணன் கோவிந்தனா எனக் கேட்டான்.

இல்லையடா உள்ளே இருக்கும் உன் அண்ணன் காண வில்லையடா என அழுதாள் ஓ அதுவாம்மா நீதான் சொன்னாயே கண்ணன் தான் எல்லாம் என்று .மூன்றாம்நாள் எல்லோரும் நதியில் போட்டார்கள் நானும் கண்ணனை எடுத்து சென்று நதியில் போட்டேன் என்றான்.

என்ன காரியம் செய்து விட்டாய் என்று குட்டிக் கண்ணனை நன்றாக அடித்தாள்

மாதவன் வைதேகியை தடுத்து அடிக்காதே, சிறுவன் அவனை அடிக்காதே என்றான் அறியாமல் செய்தான் தவறு நம்முடையது அந்த கண்ணனை தேடி பிடிக்க வேண்டும் நதியில் எங்கே போட்டாய் எனக் காட்டு என அழைத்து கொண்டு மூவரும் சென்றனர்

நாராயணனும் மாதவனும் குளித்த இடத்தை காட்டினான் இங்கிருந்து அங்கு ஓடுகின்றதே தண்ணி அங்கு எறிந்தேன் என்றான் குட்டிக்கண்ணன். அன்று நாராயணனை தூக்கி எறிவேன் எனக்கூறிய இடத்தை காட்டினான்.

மாதவன் ஓ வென்று அழுதான் வைதேகி அங்கு போய் எடுக்கவும் முடியாது அவ்வளவு வேகத்தண்ணீர். கண்ணணாக மனம்வந்து வர வேண்டும் அவன் வரும் வரை இவ்விடத்தை விட்டு நான் நகர மாட்டேன் நீ குட்டிக் கண்ணனை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்கு போ நீ இங்கு இருக்காதே வீட்டிற்கு போ எனக் கத்தினான் மாதவன்.

வைதேகியும் உரத்தக் குரலில் அன்று பிள்ளை போனது நீ அழைத்து வருவாய் என்ற தைரியத்தில் இருந்தேன் இன்று நீயே போகிறாயே எந்த தைரியத்தில் நான் போவேன் நீயாக தாயை தேடி வரும்வரை தண்ணீர் குடிக்க மாட்டேன் எதுவுமே உண்ணாமல் இருப்பேன் உன்மேல் பக்தி செலுத்துபவருக்கு இதுதான் தண்டனை என்றால் நடக்கட்டும், நாங்கள் உனக்காக வாழ்வது உண்மையானால் நீ வரவேண்டும் நான் உனக்காகவே காத்து மடிவேன் இது சத்தியம் எனக்கூறி குட்டிக் கண்ணனை வீட்டிற்கு அழைத்து சென்றாள்.

அழாதே அண்ணன் எப்படியும் வந்து விடுவான் நான் தெரியாமல் தானே போட்டேன் அவன் எனக்காக வந்து விடுவான். நீங்கள் இருவருமே இப்படி இருப்பதை பார்த்தால் பயமாக இருக்கிறது என்று கட்டிக் கொண்டு அழுதான் குட்டிக்கண்ணன்.

அவனை கட்டிக் கொண்டு அழுதாள் உன் வாக்கே வேத வாக்காக இருக்கட்டும் நீ அறியாமல் செய்த தவறை உணர்ந்தாய் அவன் நிச்சயம்வருவான் கண்ணன் நிச்சயம் கைவிட மாட்டான் நிச்சயம் வருவான்.

மாதவன் அன்று முழுவதும் நதிக்கரை மேலேயே படுத்திருந்தான் குளிரோ காற்றோ எதுவும் அவனை பாதிக்கவில்லை அவன் வேதனை எல்லாம் கண்ணன் இல்லையே என்பதுதான், புரண்டு புரண்டு அழுதான் என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் புரியவில்லை எங்கிருக்கிறாய்

கண்ணா எப்படியாவது வந்துவிடு என்கிருக்கிறாய்? ஏன் இப்படி சோதனை செய்கிறாய்? உனக்கு உண்மையில் என்மேல் பரிவு இல்லையா சீக்கிரம் வந்துவிடு என்னால் நீ இல்லாமல் நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியவில்லை இப்படியே இரவு நேரம் போனது.

காலை ஐந்து மணியளவில் யாரோ மாதவனை எழுப்பினர். ஒரு பையன் அவனை எழுப்பினான் .பார்ப்பதற்கு மீன் பிடிப்பவனை போல் இருந்தான் மிகவும் கருப்பாக இருந்தாலும் மிகவும் அழகாக இருந்தான்.

என்னய்யா இங்கு படுத்திருக்கிறீர்கள் என்றான் வந்தவன்.

யாரப்பா நீ என்று கேட்டான் மாதவன்.

என் பெயர் மச்சகன் மீன் பிடிப்பவன் என்றான்.

சரி எதற்காக என்னை எழுப்பினாய் எனக் கேட்டான் மாதவன்.

இல்லை ஐயா தங்களை பார்த்தால் மிகவும் வருத்தமாக உள்ளவரை போல் உள்ளது.என்ன என்று கேட்க எழுப்பினேன் என்றான் ஒன்றுமில்லை என் வேதனை உனக்கு எங்கே புரியப் போகிறது என்றான் மாதவன்.

என்னால் முடிந்தால் உதவி செய்கிறேன் என்னிடம் சொல்லுங்கள் இப்படி வீணாக ஆற்று மணலில் படுப்பது நல்லதில்லை என்றான் மச்சகன்.

பரவாயில்லை நான் இப்படியே இருந்து விட்டு போகிறேன் அந்த கண்ணனுக்கே மனமில்லை என்றான் மாதவன். கண்ணன் யார்? உங்கள் மகன் வீட்டில் கோபித்து கொண்டு வந்து விட்டீர்களா என்றான் மச்சகன்.

ஏனப்பா இதெல்லாம் பேசுகிறாய் என் துயரத்தை புரிந்து

கொள்ளேன் என்றான் மாதவன்.

அதுசரி நீங்கள் ஏதுவும் கூறாமல் எதை புரிந்து கொள்வது என்றான் மச்சகன்.

நான் சொன்னால் மட்டும் உனக்கு என்ன புரியவா போகிறது என்றான் மாதவன்.

எதற்கு இந்த வீண் பேச்சு சொல்லுங்கள் நான் நிச்சயம் உதவுகிறேன் என்றான் மச்சவன்.

சரி சொல்கிறேன் கேள் என் கண்ணணின் விக்கிரகம் இந்த நீரில் விழுந்து விட்டது அதோ ஓடுகிறதே நதியின் நடுவில் விழுந்து விட்டது.

சரி எவ்வளவு பெரியதய்யா? விக்கிரகம் என்கிறீர்களே என்று கேட்டான் இவ்வளவு சிரிய பொம்மை என்று தன் கையை வைத்து காண்பித்தான் மாதவன் ஓ இவ்வளவுதானா இதற்க்காகவா இவ்வளவு ஆர்பாட்டம் செய்கிறீர்கள் அது இல்லா விட்டால் இன்னொன்று வாங்கிக் கொள்ளுங்களேன்.

புரியாமல் பேசாதே அந்த விக்கிரகம் கண்ணணின் விக்கிரகம் நீ நினைப்பது போல் விளையாட்டு பொருள் அல்ல என்றான் மாதவன்.

சரி யார் அந்த கண்ணன்? அதோ சொல்கிறீர்களே என்று கேட்டான் மச்சகன்.

கண்ணன் கடவுளப்பா நான் சிறு வயதுமுதல் பூஜித்து வந்தேன் அவனது பெருமை அளாதி கூறமுடியாது பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தவன் இன்னும் எத்தனையோ அவதாரங்க எத்தனையோ? தூய ஆன்மாக்களில் குடி இருப்பவன். தூய பக்தியை மதிப்பவன். நம்பியவரை என்றும் காப்பவன். எப்பொழுதும் நம்முடன் இருப்பவன் இன்னும் நிறைய சொல்லலாம். உனக்கு புரிய வைப்பது

கஷ்டமப்பா என்றான் மாதவன்.

எங்கும் இருக்கிறான் பத்து அவதாரங்கள் எடுத்திருக்கிறான் என்கிறீர்களே அவன் அந்த பொம்மையில் தானா இருக்கிறான் நீங்கள் தான் மனதில் இருக்கின்றான் என்றீர்களே! பின் ஏன் இந்த பொம்மையை தேடுகிறீர்கள்? அப்படி கூப்பிட்டதும் வருபவனாக இருந்தால் கூப்பிடுங்களேன் வரட்டும் நதியில் இருந்து என பேசிக் கொண்டிருந்தான் மச்சகன்.

போதும் நிறுத்தப்பா ஏன் இப்படி மறுத்து பேசுகின்றாய் என்றான் மாதவன்.

நான் ஒன்றும் தவறாக பேசவில்லை நீங்கள் கூறியதைத்தான் கூறினேன். எங்கும் இருப்பவனை நாம் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டியது தானே?.

நான் நொந்தவன், நான் அவனின்றி இருக்க முடியாதப்பா என்றான்.

சரி உங்களுக்கு பொம்மை தான் முக்கியம்.

ஆமாம் அப்பா எனக்கு பொம்மை தான் முக்கியம் உன்னால் எடுத்து தர முடியுமா எனக் கேட்டான் மாதவன்

அதோ அந்த இடத்தில் தானே சொன்னீர்கள் நீங்கள் கண்ணணை வேண்டிக் கொள்ளுங்கள் அனேகமாக கல்லில் சிக்கியிருக்கும் எடுத்து வருகிறேன் என நீரில் குதித்தவன் அரை மணி நேரமாகியும் வரவில்லை, மாதவனுக்கு பயமாகி விட்டது கண்ணா இது என்ன உன்னை தேடி வந்தவனையும் கானோமே உன்னை களவாடி சென்று விட்டானோ இவ்வளவு பேசியவன் ஆளையே காணவில்லையே அவனுக்கு எதுவும் வரக் கூடாது கண்ணா. பின் அவனது பெற்றோர்கள் என்னை வம்புக்கு இழுப்பார்களே கண்ணா வந்து விடேன் பலவாறாக மனதில் எண்ணிக் கொண்டிருந்தான் சட்டென மச்சகன் எழுந்தான் கோடியில்

இருந்து கையை காண்பித்தான் அவனது சைகை இவனுக்கு புரியவில்லை. கொஞ்சம் நேரத்தில் கிட்டே வந்தவன் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டு எடுத்து வந்தேன் ஐயா இந்த சிறிய பொம்மைக்கா இவ்வளவு ஆர்பாட்டம் செய்தீர்கள் இந்த பொம்மையை யாரிடம் வேண்டுமானாலும் சொல்லி செய்யச் சொல்லலாம் எதற்கும் ஒன்று செய்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

கண்ணன் கிடைத்த சந்நோஷத்தில் இவனிடம் ஒன்றும் பேசவில்லை.

ஐயா சின்ன குழந்தையைப்போல் இதன் மேல் ஏன் இத்தனை ஆசை? பெரியவராக நீங்கள் எல்லாம் தெரிந்து கூறுகிறீர்கள் இதன் மேல் ஏன் இத்தனை ஆசையோ என கலகலவென சிரித்தான்.

போப்பா உனக்கென்ன தெரியும் இதன் மகிமை என்றான்.

ஆமாம் மகிமை தெரிந்தவர்கள் நீங்கள் குதித்து எடுக்க வேண்டியது தானே இந்த பொம்மை உங்களை காப்பாற்றும் என கருத வேண்டியது தானே?.

அப்பா என்னை மன்னித்து விடு, எனக்கு நீச்சல் தெரியாது நீரில் இறக்கவும் பயம் அதனால் தான் உன்னை எடுத்துவர சொன்னேன்.

ஒன்றில் இறங்கி விட்டால் நாம் எல்லாவற்றிற்கும் துணிந்து விடவேண்டும் உங்களுக்கு எங்கே புரியப் போகிறது நான் மீன் பிடிக்க வேண்டும் போகிறேன் இங்கு மீன் அகப்படுமா என வந்தேன் இந்த மீன் அகப்படாது இன்னொரு முறை வந்து பிடித்துக் கொள்கிறேன் என புறப்பட தயார் ஆனான் மச்சகன்.

உனக்கு என்னய்யா வேண்டும் எவ்வளவு பெரிய உதவி செய்திருக்கிறாய் உணவு அருந்தி விட்டு போகலாம் பணம் வேண்டுமானாலும் நிறைய தருகிறேன் என்றான் மாதவன்.

ஐயா நீங்கள் என்னை சரியாக புரிந்து கொள்ளவில்லை நான் பணத்திற்காக வரவில்லை ஏதோ பாவமாக இருக்கிறீர்களே என உதவினேன் நான் வந்ததும் எனக்கு கிடைக்கவில்லை இனி நான் என்ன செய்ய? போகவேண்டியது தான் ஒன்றே ஒன்று சொல்கிறேன் இந்த பொம்மை மேல் இவ்வளவு ஆசை வைக்காதீர்கள், பின் துயரம் அடையாதீர்கள் என்று கூறிக் கொண்டே சென்றான்.

மாதவன் மனதில் இவன் பைத்தியக்காரன் மீன்பீடிப்பவன் இவனுக்கு என்ன தெரியும் என எண்ணி கண்ணன் கிடைத்த சந்தோஷத்தில் வீட்டிற்கு வந்தான் குட்டிக் கண்ணனுக்கும் கொவிந்தனுக்கும் காலையில் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை செய்து கொண்டிருந்தான் வைதேகி.

மாதவன் வேகமாக வருவதைக் கண்டு எப்படியும் கண்ணன் கிடைத்திருப்பான் என்ற மகிழ்ச்சி அவள் முகத்தில், குட்டிக் கண்ணா, கோவிந்தா கண்ணன் கிடைத்து விட்டான் அப்பா வருகிறார் என்றாள் வைதேகி.

கண்ணன் கிடைத்துவிட்டான் என்றான் மாதவன்.

எப்படி எப்படி என்றாள் ஆச்சர்யத்துடன்.

அதெல்லாம் அப்புறம் சொல்கிறேன் முதலில் காலை பூணைக்கு வேண்டிய எற்பாடுகளை செய் அத்துடன் இன்று மதியம் நிறைய கண்ணன் பக்தர்களை அழைத்து அன்னமிடு என்று ஏதோ அடுக்கிக் கொண்டே போனான். எல்லாம் நான் செய்கிறேன் நீங்கள் குளியுங்கள் என்றாள்.

கண்ணனுக்கு இன்று விசேஷமாக செய்ய வேண்டும் , கோவிந்தா இன்று கடைக்கு போகாதே பஜனை செய்ய வேண்டும் என்றான் .மாதவனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரிவில்லை.

மாதவன் படும் சந்தோஷத்தை கண்டு வைதேகி நன்றி கண்ணா நீ இன்றி அவர் இல்லை நீநான் அவர் அவர்தான் நீ ஏதோ உலகத்திற்க்காக நாடகம் ஆடுகிறீர்கள் அவர் துறரப்படும்போதெல்லாம் உதவிபுரிந்துள்ளாய் அதே சமயம் இந்த தாயின் குரலையும் கேட்டு வந்துள்ளாய் நான் எத்தனை ஜென்மம் எடுத்தாலும் இதே போல தூயபக்தருக்கு மனைவியாக வேண்டும். எல்லா ஜென்மத்திலும் உனது சேவைக்காக வாழவேண்டும் அப்படி இல்லையேல் இந்த ஜன்மம் உனது திருவடியை அடைய வேண்டும், எனது மனதில் எவ்வளவோ தோன்றுகின்றது சொல்ல வார்த்தை இல்லை எங்களின் தெய்வமே எங்களை விட்டுப்பிரியாதே அதுவும் அவரை விட்டுப் பிரியாதே இனி நான் பிரிய வேண்டி வந்தால் அக்ஷணமே இவ்வுயிர் உன் திருவடியை அடைய வேண்டும் என்றாள். இந்த ஒருநாள் நரக வேதனையை இனி அனுபவிக்க முடியாது இனி எல்லாம் நீதான் கருணையுடன் நல்வழியில் அழைத்து செல் என பாரார்த்தித்துக் கொண்டே அழுதாள்..

இதை பார்த்துக் கொண்டிருந்த குட்டிக் கண்ணன் இக்கண்ணனின் விக்கிரகம் நமது வீட்டில் முக்கியமானது இனி இதை தூக்கிப் போடக் கூடாது. தூக்கிப்போட்ட கண்ணன் வந்து விட்டானே என்று அவனுக்கும் அதிக பாசம் ஏற்பட்டது இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோவிந்தன் தூய பக்திக்கு என்றும் செவி சாய்ப்பான் கண்ணன், நம் வேண்டுகோள் நியாயமாக இருந்தால் துணைபுரிவான் நானும் உனக்கு பல தொண்டுகள் செய்து பக்தி செலுத்துவேன் நான் நன்றாக புரிந்து கொண்டேன் நான் எனது வாழ்நாள் முழுவதும் உனது தொண்டு அன்றி வேறு இல்லை என பிரார்த்தித்துக் கொண்டான்.

அத்தியாயம்: 12

கோவிந்தனை பரிவாக ஒருநாள் வைதேகி அழைக்கிறாள்

கோவிந்தா இங்கு வா என்னப்பா உனக்கு வயதாகிக் கொண்டே போகிறதே உனக்கு திருமணம் செய்ய வேண்டாமா என்ன சொல்கிறாய் எனக் கேட்டாள்.

கோவிந்தன் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான்.

என்ன கோவிந்தா மௌனமாக இருக்கின்றாய்.

அம்மா இப்பொழுது குட்டிக் கண்ணன் நன்றாக பாடுகிறான் எல்லா படிப்பிலும் எல்லாவற்றிலும் கெட்டிக் காரனாக இருக்கிறான் நாளை நமது குட்டிக் கண்ணன் தான் சிறந்தவனாக வருவான் எனக் கூறிக் கொண்டே போனான்.

வைதேகி புன்னகைத்துக் கொண்டே நான் கேட்டது என்ன? நீ பதில் சொல்வது என்ன?

அதற்குள் மாதவன் என்ன தாயும் மகனும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் எனக் கேட்டான்.

நீங்களும் வந்து விட்டீர்களே நல்லதுதான் வாருங்கள் கோவிந்தன் திருமண விஷயமாக பேசுகிறேன் எனக் கூறினாள் வைதேகி.

சரி அந்த திருமண பைத்தியம் உனக்கும் பிடித்து விட்டதா வயது வந்தாளே பெற்றோர்களுக்கு இது ஒரு வியாதி போல் இருக்கிறது.

அப்பா கோவிந்தா நீயாயிற்று உன் தாயாயிற்று எந்த முடிவானாலும் பரவாயில்லை எனக் கூறிக் கொண்டே கண்ணன் அறைக்கு சென்றான்.

எங்கள் வாழ்க்கை தான் உனக்கு நன்றாக தெரியுமே கோவிந்தா எனக்கும் உன் முடிவுதான் முக்கியம். நான் உன்னை வற்புறுத்த மாட்டேன் நீ என்ன சொன்னாலும்

ஏற்றுக் கொள்வேன் ஆனால் நீ சரியாக சொல்ல வேண்டும் மனதில் உள்ளதை அப்படியே சொல் இப்போது வேண்டாம் என சொல்லி பிறகு வேதனைப் படாதே.

கோவிந்தன் வைதேகியின் கால்களை பற்றி அழுதான் அம்மா என்றான்.

எழுந்திரப்பா என்ன இதெல்லாம் எதற்க்கா அழுகிறாய்? தெய்வம் இருக்கிறது, அப்பா இருக்கிறார் இவர்களை வணங்க வேண்டியது தானே என்னை வணங்க காரணம் என்ன? அந்த கண்ணன் ஒரு குறையும் வைக்க மாட்டான் சொல் கோவிந்தா என்றாள் வைதேகி .

அம்மா நான் தீண்டத்தகாத ஜாதியில் பிறந்தவன் உங்கள் தாய் உள்ளம் என்னையும் உங்கள் மகனாக ஏற்று சரிசமமாக நடத்துகிறீர்கள் இன்று வரை நீங்கள் ஒரு குறையும் வைத்ததில்லை என்னை பெற்ற தாய் தந்தை இருந்திருந்தாலும் என்னை இப்படி வளர்த்திருப்பாரா என்பது சந்தேகமே! அளவிற் று மேல் அன்பும் பாசமும் ஊட்டி வளர்த்திருக்கிறீர்கள் உங்களை விட ஒரு தெய்வம் இருக்கிறதா அம்மா? என் வாழ்நாள் முழுவதும் உங்கள் இருவருக்கும் சேவை செய்ய நினைக்கிறேன் அப்படி சேவை செய்தாலும் தீராதம்மா, எத்தனை ஜென்மம் எடுத்தாலும் உங்களுக்கு மகனாக பிறந்து சேவை செய்ய வேண்டுமம்மா, தூயபக்தியும் மனித நேயமும் கொண்டவர்களுடன் நான் வாழ எவ்வளவோ கொடுத்து வைத்துள்ளேன் எனக்கு கல்யாணம் எனக் கூறி வேறாக்காதீர்கள் நான் எப்பொழுதும் உங்களுடன் இருக்கத்தான் விரும்புகிறேன் என வைதேகியின் காலைப்பறி அழுதான்.

பைத்தியக்காரா உனக்கு என்ன ஆயிற்று? இன்று ஏதொ உளறுகின்றாய் என்றுமே நீ எங்கள் மகன்தான் உன்னை நிச்சயம் வேறாக்க மாட்டேன் கண்ணனின் படைப்பில் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் எல்லாம் ஏதடா? படைத்தவனை நாம் எல்லாம் நன்கு புரிந்து கொண்டால் ஜாதிகள் எல்லாம்

நடுவில் வராதடா, மணித நேயம் தானடா பக்தியின் அடிப்படை. உலகில் பக்தர்கள் என்ற போர்வையில் அவர் அவர்கள் ஏதோ அக்கிரமம் செய்கிறார்கள் அவர்கள் அறியாமல் செய்கிறார்கள் அதனால் எதற்கு எங்களை பெரியவர்களாக்குகின்றாய்? நாங்கள் என்றும் அந்த கண்ணனின் தொண்டர்கள் அந்த கண்ணன் தானடா உன்னை இங்கே அனுப்பினான் நாங்கள் உன்னை எங்கள் மகனாக நடத்தினோம் என்பதை விட உண்மையில் நீதான் எங்கள் மகனாக எல்லாவற்றையும் செய்தாய். உலகம் எப்படி வேண்டுமானாலும் பேசட்டும் அதைப்பற்றி கவலை இல்லை அந்த கண்ணன் பார்வையில் நல்லதையே செய்கிறோம், கவலைப்படாதே நீ என்றும் எங்கள் மகன் தான் நல் பெண்ணை உனக்கேற்றார் போல் பார்த்து மணம் முடிக்கிறேன் என்ன சொல்கிறாய்?.

அம்மா ஒரே ஓர் சின்ன நிபந்தனை எனக்கு திருமணம் செய்து கொள்ள ஆசையில்லை எனக்கு கண்ணனின் .எல்லா சேஷத்திரங்களையும் தரிசிக்க வேண்டும் என்பது தான் எனது ஆசை பிறகு வந்து உங்கள் காலம் முடியும் வரை உங்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டும் ஏன் எதற்காக இந்த முடிவு என்றெல்லாம் கேட்காதீர்கள் எனது ஆசை இதுதான்.

பாரப்பா நன்றாக யோசித்து முடிவு எடுத்தாயா? பிறகு வீணாக வருந்தக் கூடாது என்றாள் வைதேகி

நன்றாக யோசித்து தான் முடிவு எடுத்தேன் அந்த கண்ணன் என்னை கைவிட மாட்டான் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உள்ளது. ஏனம்மா உங்கள் வாழ்க்கையில் இப்படியெல்லாம் விளையாடிய கண்ணன் என்னை காப்பாற்றாமலா போய்விடுவான் எனக்கு அவன் மேல் பரிபூரண நம்பிக்கை உள்ளது என்றான்.

கவலைப்படாதே கோவிந்தா கண்ணன் எந்த குறையும் உனக்கு வைக்கமாட்டான் . ஜாதியில் கீழ்மேல் என பேசினாயே உயர்த்த உள்ளமுள்ளவன் தான் உயர்ந்த ஜாதி

அதில் பார்க்கும் போது எங்களைவிட நீ உயர்ந்தே விட்டாய் கவலைப்படாதே ஒரு பிள்ளைக்கு செய்ய வேண்டிய அனைத்தையும் செய்து வைக்கிறோம் உனக்கு வயது இருக்கும் போதுதான் ஊரை சுற்றி பார்க்க முடியும் அதனால் நீ எப்போது போகப்போகிறாய் என கேட்டாள் வைதேகி.

அம்மா குட்டிக் கண்ணன் பெரியவனாகி அவன் பொறுப்புக்களை மேற்கொண்டால் நான் பயணத்தை மேற்கொள்கிறேன்.

என்ன வைதேகி உபதேசம் முடிந்ததா எனக் கேட்டபடி வந்தான் மாதவன்.

அவன் உங்கள் பிள்ளை என்பதை நன்றாக நிரூபிக்கின்றான்.

என்ன நீ அவனை வற்புறுத்தப் போகிறாயா?.

இல்லை, இல்லை அந்த தவறை தான் நிச்சயம் செய்ய மாட்டேன் அவன் விரும்பியபடி செய்யட்டும் இவ்வாறு இவர்கள் வாழ்க்கை போய்க் கொண்டிருந்தது.

குட்டிக் கண்ணன் எல்லாவற்றிலும் முதன்மையாக இருந்தான் பண்பு, பக்தி, நேர்மை, தர்மம் என்று அனைத்திலும் சிறந்தவனாக இருந்தான் நல்லொரு உத்தியோகத்திலும் அமர்ந்தான் பாட்டில் சிறந்தவனாக இருந்தான். தன் தாய் தந்தையே தனக்கு குரு என்று அவர்கள் சொல்படி நடந்து வந்தான். தந்தையை தெய்வமாகவே மதித்தான் செல்வம் இப்போது செழிக்க ஆரம்பித்திருந்தும் இவர்கள் இடம் எந்த மாற்றமும் இல்லை.

கோவிந்தன் தாய் தந்தையரிடம் கூறினான் எல்லா பொறுப்புக்களையும் குட்டிக் கண்ணன் ஏற்றுக் கொண்டான் கடையை தான் என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை கடையை ஒருவர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் அவருக்கு விற்று விட்டுமா?

குட்டிக் கண்ணன் பேச்சை மறித்து வேண்டாம். அப்பா, அம்மா, அண்ணன் மூவரும் பாடுபட்ட கடை அதை யாரையாவது விட்டு பார்த்துக் கொள்ள சொல்லலாம் நீங்கள் ஊரையெல்லாம் சுற்றி வந்தபின் நீங்களே ஏற்று நடத்தலாம் கடையை எப்பொழுதும் நம்மதாகவே இருக்கட்டும் என்றான் குட்டிக் கண்ணன்.

வைதேகி மௌனமாக இருந்தாள் மாதவன் எனக்கு தெரியாது எப்படியாவது செய்யுங்கள் எனக்கூறி கண்ணண்ணிள் அறைக்குள் சென்றான்

அம்மா நம் குட்டிக் கண்ணன் சொல்வது சரிதான் என தோன்றுகிறது இரண்டு பேரை இப்பொழுது வேலைக்கு வைத்திருக்கிறோமே அதில் ஒருவரை பார்த்துக் கொள்ள சொல்லலாம் அவ்வப்போது கணக்குகளை குட்டிக் கண்ணன் பார்த்துக் கொள்ளட்டும் நான் நாளை காலை புறப்படலாம் என இருக்கிறேன் என்றான் கோவிந்தன்.

அண்ணா உங்களுக்கு போதுமான் அளவிற்஑ு பணம் வைத்திருக்கிறீர்களா நீங்கள் எங்கிருந்து வேண்டுமானாலும் ஒரு கடிதம் எழுதினால் செலவிற்கு பணம் உங்களுக்கு வரும் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல் நிம்மதியாக யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு இங்கு வரவேண்டும் ஒரே ஒரு சிறிய வேண்டுகோள் நீங்கள் அவசியம் இங்கு வர வேண்டும் நீங்கள் கடைசி வரை என்னுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதை கண்ணன் முன்னால் சத்தியம் செய்துவிட்டு கிளம்புங்கள் என்றான் குட்டிக் கண்ணன்.

அவசியம் வருவேன் அப்பா எனக்கு தொண்டுகள் பாக்கி இருக்கிறது எப்படியும் உன்னுடன் வந்து இருப்பேன் கவலைப்படாதே நீ சொல்கிறபடியே சத்தியமாக வருவேன் என் தம்பியை விட்டு நான் எங்கும் பிரியமாட்டேன்.

வைதேகி மௌனமாக இருந்தாள் கண்ணா நீ அனுப்பி வைத்தவன் புறப்படுகிறான் உன்னை தரிசிக்க வருகின்றான்

அவனுக்கு எந்த இடையூறும் இன்றி அவன் திரும்பிவரும் வரை அவனுக்கு நீ துணையாக இருப்பாய் கண்ணா.

மறுநாள் காலை தாய்தந்தையர் இருவரையும் வணங்கி கோவிந்தன் புறப்பட்டான். கோவிந்தன் செல்வதை கண்ணீர் மல்க பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வைதேகி, மாதவனுக்கு என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் புரியாமல் நின்று கொண்டிருந்தான் குட்டிக் கண்ணனுக்கு தன்னுடன் இனி பரிவாகவும் உதவியாக பேசவும் யாரும் இல்லையே என்ற வருத்தம் கோவிந்தன் யாத்திரைக்கு சென்றான். அவரவர் வேலைகளில் அவரவர் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோவிந்தன் சென்று பலநாட்கள் கழிந்தன மாதவன் ஒருநாள் கண்ணனின் அறையில் அமர்ந்திருந்தான் கண்ணா உனக்கென்ன இன்னும் என்மேல் கருணை வரவில்லையா இன்னும் எத்தனை காலம்தான் இப்படி செல்வது உன் தரிசனத்திற்காக ஏங்குகின்றேன் என்பது இன்னும் உனக்கு புலப்படவில்லையா ஏன் கண்ணா இந்த வேதனை நான் என்ன பெரிய பாவியா அப்படியே பாவியாக இருந்தாலும் கொடிய அசுரரை அழிக்க வரமாட்டாயா அதேபோல என்னை அழிக்கவாவது வரமாட்டாயா? என்னிடத்தில் ஏனப்பா இவ்வளவு தாமதமா? நான் என்னப்பா தவறு செய்கிறேன்? இந்த ஜென்மம் இப்படியே போவதுதானா? எவ்வளவோ மாயங்கள் செய்த நீ உன்தரிசனம் தராமல் இருப்பது உனக்கே நியாயமாகுமோ? எனக்கு வயதும் ஆகிக் கொண்டு போகிறது அதுவும் உனக்கு தெரியவில்லையா? உனக்காகவே ஏங்கி வாழும் என்னை கொஞ்சம் பார் கண்ணா எனப்பலவாறு வேதனையுடன் கண்ணன் முன் உட்கார்ந்து கண்ணீர் வடித்தான்.

தற்செயலாக அவ்வழி வந்த வைதேகி மாதவன் கண்ணீர் வடிப்பதை கண்டு மனம் வருந்தினாள். கண்ணா உன் தரிசனத்திற்காகத்தானே அவர் ஏங்குகின்றார் அதற்க்கேனப்பா இவ்வளவு தாமதம் எங்களுக்கும் வயதாகிக்

கொண்டே போகிறதே இனி நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தெரியாமல் ஏங்குகின்றோமே நடுக்காட்டில் எங்களை நிறுத்தி வேடிக்கை பார்க்கின்றாயே நீ செய்வது உனக்கே நியாயமா அல்லது பலமுறை வந்தும் நாங்கள் கவனியாது விட்டு விட்டோமா புரியாமல் இருப்பது மனித இயல்பு தானே? இனியாவது எங்களுக்கு புரியும்படி தரிசனம் கொடு புரியாமல் ஆக்குவதும் உன் செயல்தானே? தூய பக்தியில் எவன் உன்னை சரன் அடைகின்றானோ அவன் செய்யும் செயல் எல்லாம் நீ செய்வது போல்தானே அப்படி இருக்க புரியாமல் வைப்பது நீதானே? ஏன் கண்ணா இவ்வளவு தாமதம்? அவர் உனக்காக ஏங்குவதை பார்த்து என்மனம் பொருக்கவில்லை ஐயா நானிருந்தால் அவருக்கு தரிசனம் இல்லை என்றால் உடனே எடுத்துக் கொள் அல்லது எங்காவது பிரிந்து செல்கின்றேன். அவருக்கு உன் தரிசனத்தை கொடு அவர்படும் வேதனை பொருக்க முடியவில்லை. கண்ணா நீ இப்படி செய்வது சரியில்லை எங்கள் மேல் கொஞ்சமாவது இரக்கம் காட்டு கண்ணா. இவ்வளவு காலம் நாங்கள் வாழ்வது உனக்காகதானே இனி இருக்கும் கொஞ்ச காலத்திற்க்காவது கருணை காட்டு, நீ கைவிடமாட்டாய் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது அந்த நம்பிக்கை பயனற்றதாக போகக் கூடாது. கண்ணா என மாதவனை பார்த்து நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

யாரோ நிற்பதை பார்த்த மாதவன் திரும்பி பார்த்தான் வா வைதேகி என்ன கண்ணணை உற்று பார்க்கிறாய் எனக் கேட்டான்.

வைதேகி மெதுவாக உள்ளே வந்நு ஒன்றும் இல்லை நம் கண்ணணை பார்த்தேன் என்றாள்..

வைதேகி நாம் நிறைய பாவங்கள் செய்திருப்போமோ அதனால் தான் தரிசனம் தரவில்லையா?

தயவு செய்து உங்கள் வாயால் பாவங்கள் செய்ததாக கூறாதீர்கள் நான் வேண்டுமானாலும் செய்திருப்பேன் நான்

தானே அன்று முதல் இன்று வரை இடையூறாக உள்ளேன்.

இல்லை வைதேகி உன்னால் எனக்கெந்த இடையூறும் இல்லை சொல்லப்போனால் உன்னால் தான் என்னால் அதிகம் பக்தி செலுத்த முடிகிறது. உன்னை நான் தவறு சொல்ல மாட்டேன் பெற்றவர்கள் ஏதோ தன் பிள்ளையை பறி கொடுத்தது போல் உள்ளது நமது கதை என்ன செய்யலாம் வைதேகி நமக்கு தரிசனம் கிடைக்குமா அல்லது.... சட்டென்று மாதவனின் வாயை பொத்தினாள் நிச்சயம் கிடைக்கும். அவநம்பிக்கை வரக்கூடாது வயது போனால் நம்பிக்கை குறையும் என்பார்கள் அது சாதாரண மனிதர்களுக்கு உங்களுக்கு அந்நிலை ஏற்படக் கூடாது நம்பிக்கை கைவிட்டு விடாதீர்கள் நம் கண்ணன் ஏன் வராமல் போகிறான்? அப்படி வராவிட்டாலும் எப்படி சாவித்திரி எமனிடம் போராடினாலோ அதே போல் கண்ணனிடம் போராடி உங்கள் முன் கொண்டு வந்து நிற்க வைக்கிறேன் தயவு செய்து வைராக்கியத்தை விடாதீர்கள் நம் மேல் அவனுக்கு அதிக பிரியம் இருப்பதால் தான் நம்மிடம் விளையாடுகிறான் உங்கள் பக்தியில் மெய்மறந்திருக்கிறானோ என்னவோ உங்களிடம் இல்லாத பிரியம் வேறு யாரிடம் அவனுக்கு இருக்கப்போகிறது.

அந்த கண்ணன் நிச்சயம் வருவானா வைதேகி என குழந்தையைப்போல் அழுதான் மாதவன்

நிச்சயம் வருவான். நிச்சயம் நம்மை காணத்தான் போகிறான் நீங்கள் அழாதீர்கள் இப்படியாக இவர்கள் இருவருக்கும் மனப்போராட்டம் நடந்து வந்தது.

அத்தியாயம்: 13

ஒருநாள் மாலை குட்டிக் கண்ணன் அமர்ந்து யோசிந்து வந்தான் வைதேகி அவனை கவனித்து இவனுக்கு என்ன யோசனை இவன் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்

என பரிவுடன் குட்டிக் கண்ணணின் தலையை வருடிய படி
என்ன கண்ணா உனக்கென்ன கவலை? ஏன் வருத்தத்துடன்
அமர்ந்துள்ளாய் எனக் கேட்டாள்.

அம்மா எனக்கு ஒரு ஆசை மனதில் இருக்கிறது.

சொல்லு கண்ணா நியாயமான ஆசையானால் அந்த
கண்ணன் அருளால் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்.

அது நியாயமா? இல்லையா என்பதை நீங்கள் தான் அம்மா
நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

சரி வீணாக மனதை போட்டு குழப்பிக் கொள்ளாதே
விஷயத்திற்கு வா.

அம்மா எனக்கு நிறைய பணம் வேண்டும் அம்மா.

என்னடா இது பைத்தியக்கார ஆசை என்றாள்.

இருங்கள் அம்மா நான் சொல்லி முடித்த பின் சொல்லுங்கள்.

சொல்லப்பா. வயதாகிறதே தவிர எனக்கு பேசத்தெரியவில்லை.

நமது அப்பா கண்ணன் மேல் இவ்வளவு பாசமாக உள்ளாரே
இவ்வீட்டை இடித்து பக்கத்தில் உள்ள வீடுகளையும் வாங்கி
இடித்து பின் புறம் உள்ள பூந்தோட்டத்தையும் சேர்த்து
கண்ணனுக்கு அழகாக சிலை வைத்து கோயில் கட்ட
வேண்டும் அம்மா.

அதற்கேன் பக்கத்தில் உள்ள வீடுகளை வாங்கி இடிக்க
வேண்டும் இப்பொழுது உள்ளதே போதும்

அவசரப்படாதீர்கள் அம்மா ஒருபக்கம் கண்ணணின்
பக்தர்கள் வந்து தங்கி கண்ணனை வழிபட்டு உணவு
உட்கொண்டு அங்கிருக்க பறுபக்கம் நமது வீடு நாமிருக்க,

கண்ணன் நடுவில் இருக்க, அவனை சுற்றி நந்தவனம் இருக்க, செடிகள் பூக்கள் பூத்து குலுங்க, கண்ணனை அப்பா வழிபட, கண்ணன் எதிரில் நான் அமர்ந்து மெய்மறந்நு பாட என தன்னை மறந்து கூறிக் கொண்டே போனான்.

வைதேகி சட்டென்று நான் என்ன உயிருடன் இருக்கின்றேனா இல்லையா?.

என்னம்மா விளையாட்டு நீங்கள் வரும் பக்கதர்களுக்கு எல்லாம் புன்னகையுடன் அன்னமிடுகின்றீர்கள் நமது அண்ணன் கோவிந்தன் ஏமற்பார்வை இடுகின்றான் இது நியாயமான ஆசையா இல்லையா சொல்லுங்கள் அம்மா என்றான்.

உன் ஆசை ஒருவகையில் நியாயமானது தான் இருப்பதை வைத்து நாம் அழகாக நடத்தாமல் ஆடம்பரமாக நடத்த வேண்டும் என்கின்றாய்.

அம்மா, அம்மா எனக்கு புகழ் வேண்டும் என்பதற்க்காக செய்யவில்லை அம்மா இது பொது ஜனங்களுக்காகவும் இல்லை அம்மா, இது என் தந்தைக்காக செய்கின்றேன் அம்மா இதையெல்லாம் முடித்து தந்தையின் தூய வாழ்க்கை வரலாற்றை புத்தகமாக வெளியிடப் போகிறேன். பக்தி என்பதற்கு அர்த்தமே அவர்தான் அதற்கு வேறு அர்த்தம் இல்லை. தொண்டு என்பதற்கு அர்த்தமே என் தாய்தான் இதற்கு மேல் வார்த்தைகள் தழுதழுக்க அழுத்தொடங்கினான் குட்டிக் கண்ணன்.

வைதேகி கவலைப்படாதே கண்ணா அந்த கண்ணனின் விருப்பப்படி எல்லாம்நடக்கும் அந்த கண்ணன் இதை விரும்பி இருந்தால் அவனே நடத்தி தருவான்.

உங்களுக்கு புத்தி சொல்ல நான் தகுதி அற்றவன் இருந்தும் கண்ணன் விரும்புகின்றானா இல்லையா என்பது பிரசினை அல்ல, நாம் கண்ணனை இங்கு கொண்டு வரவேண்டும்

இதற்க்காக நிறைய கச்சேரிகளை ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறேன் இரவும் பகலும் அயராமல் உழைக்கப் போகிறேன் நிறைய பணம் சேர்த்து நான் எண்ணிய காரியத்தை நிறைவேற்றப் போகிறேன். முயற்சியை நான் எடுக்கின்றேன் அதை நிறைவேற்றி தருவது அவன் கடைமை. அம்மா என் முயற்சி வெற்றி பெற முதலில் உங்கள் ஆசி இருந்நாலே போதும் இவ்வுலகத்தையே நான் ஜெயித்து விடுவேன் இப்போது சொல்லுங்கள் அம்மா என் ஆசை நியாயமானது தானே?.

எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை அப்பா நீ இன்னும் அவரை பந்தத்தில் ஆழ்த்துவதாக தெரிகிறது எது சரி எது தவறு என கூறும் அளவிற்கு எனது மன நிலை சரியில்லை. உன் விருப்பப் படி செய் என்றும் அந்த கண்ணணின் அருள் உன்னிடம் இருக்கட்டும். ஆமாம் ஒன்று கேட்கிறேன் கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது என்றாள் வைதேகி.

சொல்லுங்கள் அம்மா என்றான்.

கல்யாணம் எதாவது செய்து கொள்ளப் போகிறாயா அல்லது கண்ணணின் மண்டபப் பணியில் ஈடுபடப் போகிறாயா?.

என்னம்மா நீங்களும் சாதாரண தாய் போல் ஆகி விட்டீர்களே.

ஐயா உன்னை வற்புறுத்தவில்லை உனது அபிப்பிராயத்தை தான் கேட்டேன். இவ்வளவு எல்லாம் ஆசைகளை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளாயே உன் பொறுப்பையும் நீ பார்த்துக் கொள்ளவேண்டாமா அதனால் தான் கேட்டேன்.

அம்மா தற்சமயம் எனக்கு எந்த வித யோசனையும் இல்லை. செய்து கொள்ளலாமா? வேண்டாமா? என்ற தீர்மானத்திற்கே வரவில்லை அது பற்றி யோசித்து முடிவு எடுத்ததும் கட்டாயம் உங்களிடம் கூறுகின்றான்.

சரி நீ வேதனைப்படாமல் கண்ணனை நன்றாக பார்த்துக்

கொள் நடப்பவை நல்லதாக நடக்கும் எனக் கூறி கண்ணணின் அறைக்குள் வந்தாள். கண்ணா ஏனப்பா இந்த விளையாட்டு தந்தை தரிசனத்திற்க்காக ஏங்குகிறார் மகன் கோயில் கட்டுகிறேன் என்கிறான் என் பணிதான் என்ன அவரவர் ஒரு தீர்மானத்தில் இருக்கிறார்கள் நீயோ இன்னும் தரிசனம் தராமல் உன் தீர்மானத்தில் இருக்கின்றாய் சரி போகட்டும் நான் என்ன செய்யட்டும்? என் நிலைதான் என்ன? ஒன்றுமே புரியாமல் நடுவில் நிற்கின்றேனோ? நான் பிள்ளைக்காக பிரார்த்திப்பதா அல்லது கணவனுக்கா பிரார்த்திப்பதா அல்லது எனக்காக பிரார்த்திப்பதா? எப்படி இருந்தாலும் எனக்காக பிரார்த்திக்க ஒன்றும் இல்லை எனக்கு எல்லாம் நீயே. பிள்ளைக்காக பிரார்த்திப்பது என்றால் அவன் உன் பிரசாதம் அவனை நீ நன்கு கவனித்து கொள்வாய் திரும்ப பார்த்தால் வந்து நிற்ப்பது என் கணவர் ஒருவர்தான் அவருக்கு விரைவில் தரிசனம் கொடப்பா இவன் எது வேண்டுமானாலும் செய்யட்டும் அதில் நிச்சயம் அவரிருக்க மாட்டார். அவரில்லாத இடத்தில் நான் இருக்க மாட்டேன் அவர் பின்னே நான் செல்வேன். கண்ணா விரைவில் தரிசனத்தை கொடுத்து கரைசேரு பிள்ளை பேச்சை கேட்டு எங்களை மயக்காதே அவன் செய்வதெல்லாம் உனக்கு. அவன் உன் பிரசாதம் அவன் நினைக்கும் படி நாங்கள் இங்கு இருக்கக் கூடாது தயவு செய்து மாய உலகத்தால் மயக்காதே பிறகு பக்திக்கு அர்த்தம் அற்று போய்விடும் நாங்கள் இருவரும் அவன் வார்த்தையில் மயங்காமல் உன் நிலையை வந்து அடைய வேண்டும் அதற்கு நிலையான புத்தியை கொடு கடைசி காலத்திலும் எங்களுக்கு சோதனை வேண்டாம் அப்பா, தயவு செய்து கருணை புரிந்து உன் திருவடியில் சேர்த்துக் கொண்டு இதையாவது உன் காதில் வாங்கிக் கொள் என்று கண்ணணின் முன் கூறி நமஸ்கரித்து வந்தாள்,

மாதவனிடம் வைதேகி குட்டிக் கண்ணன் பேசியதை எல்லாம் கூறினாள்.

சரி என்றோ வேண்டாம் என்றோ எதையுமே கூறவில்லை

மாதவன் .

உங்கள் அபிப்ராயம் என்னவென்று கேட்டாள் வைதேகி.

அவனுக்கு என்ன விருப்பமோ அப்படியே செய்யட்டும் அந்த கண்ணன் அருளால் நல்லபடி நடக்கட்டும் இதுதவிர வேறு ஒன்றும் கூறத்தெரியவில்லை

இல்லை அவன் கோயில் கட்டி அதில் நம்மை இருக்கச்செய்யப் போகிறானாமே?.

அதைப்பற்றி இப்பொழுது ஏன் கவலை அந்த கண்ணன் என்ன நடத்த நினைக்கிறானோ அதன்படி நடக்கட்டும்.

கொஞ்சம் மாதங்கள் கழிந்தன.

குட்டிக் கண்ணன் தான் நினைத்தபடியே இரு புறங்களிலும் இருந்த வீடுகளை வாங்கினான் அயராமல் உழைத்தான் நிறைய பொருள் சேர்த்தான் அதன் பயன் இரண்டு வீடுகள் இப்பொழுது வந்தன..

வைதேகி கண்ணனிடம் அமர்ந்தாள் கண்ணா பொருளை கேட்கிறான் அவனுக்கு வேகமாக உதவுகிறாயே உன்னை தரிசிக்க வேண்டும் என்று காலகாலமாக தவமிருக்கிறாரே அவருக்கு தரிசனம் தரக் கூடாதா நீ என்ன சுயநலவாதியா உன் கோயில் கட்ட பொருள்தருகிறாய் உன்னை தரிசிக்க வேண்டுகிறாரே அவருக்கு காட்சி தரவில்லை! என்னதான் நாடகம் நடத்துகின்றாய்? சீக்கிரம் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு முடிவு சொல். நான் என்றும் உன்னை தவறாக கூறமாட்டேன் என் பிள்ளை என்ற சொந்தத்தில் கூறுகிறேன் எனக் கூறி கண்ணனை நமஸ்கரித்தாள் வைதேகி.

நமஸ்கரித்து வந்தவளுக்கு வெளியில் ஓர் ஆச்சர்யம் யாரோ ஒருவர் வண்டியில் இருந்து இறங்கி வருகிறார் அதை வைதேகி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் பார்க்க

பெரிய செல்வந்தர் போல் இருக்கிறது என எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள் பின்னால் ஒரு சேவகன் தட்டில் பூ, பழத்துடன் வந்தான். யார் இவர்? ஏன் நம் வீடு நோக்கி வருகிறார் என யோசித்தாள் ஒரு வேளை இவர்கள் குட்டிக் கண்ணணை சந்திக்க வருகிறார்களா? குட்டிக்கண்ணன் யாரையும் வீட்டிற்குள் அனுமதிப்பதில்லையே! கடையின் அருகில் ஓர் அறை உள்ளதே அங்கு தானே சந்திக்க வேண்டும் இங்கு ஏன் வருகிறார்கள் என எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் உள்ளே வந்தார்.

வந்தவர் நல்ல செல்வந்தர்தான் எனத் தொன்றியது கைநிறைய மோதிரங்களும் நகைகளும் இருந்தன அவர் பார்வையில் மிடுக்கினார் வைதேகி வாருங்கள் என்றார். வந்த சேவகன் தட்டை வைத்து பவ்வியமாக நின்றான் வைதேகிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை யார் இவர்கள் ஏன் வந்தனர் எனப் புரியவில்லை. அம்மா நான் ஒரு பெரிய செல்வந்தன் வியாபாரியும் கூட நான் இங்கிருந்து நான்கு ஐந்து ஊர் தள்ளி நகரத்தில் வாழ்கிறேன் கிருஷ்ணனின் பக்தன் உங்கள் மகன் பாடுவதில் என்றும் மெய்மறந்து இருக்கிறேன் அவர்பாடும் எல்லா கச்சேரிகளுக்கும் சென்று முதன்மையாக அமர்வேன் என்னுடன் என் மகளும் அடிக்கடி வருவாள் என் மகள் பெயர் ராதை என்று அடிக்கி கொண்டே போனார்.

எல்லாம் அந்த கண்ணணின் அருளால் நடக்கின்றது எங்கள் மகன் நன்றாக பாடுவதற்கும்கூட அந்த கண்ணன் தான் காரணம்.

ஆ! ஆ! குட்டிக் கண்ணணின் தாய் என்பதை நிரூபித்து விட்டார்கள் அடக்கத்துடன் தற்பெருமை அற்றவர் இக்குடும்பத்தில் சம்மந்தம் வைக்க மிகவும் சிறப்புள்ளது. உங்களை பற்றியும் உங்கள் கணவரைப்பற்றியும் நன்கு தெரியும் இப்படி பக்தியுள்ள குடும்பத்தில் என் பெண்ணை கொடுப்பதில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி.

வைதேகி மௌனமாக அவர் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதை

சேட்டுக் கொண்டு கண்ணா என்ன இது புதிய திருப்பம் குட்டிக் கண்ணனும் எதுவும் கூறவில்லையே நான் இவர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்லட்டும் மாலை வேளை ஆனதால் ஆற்றில் குளிக்க அவர் சென்றுள்ளார். என்ன செய்யட்டும் என யோசித்திருந்தாள்.

வந்தவர் என்னம்மா மௌனமாக இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார்.

ஒன்றும் இல்லை மகன் வரவேண்டும், கணவர் வரவேண்டும், யாரும் இல்லாமல் நான் எப்படி சொல்வது என்றாள்.

அப்படியானால் உங்களுக்கு பிடித்திருக்கிறது எனக் கூறுங்கள் என சாதூர்யமாக பேசினார்.

இது என்னடா வம்பாக போனதே நாம் ஒன்று சொன்னால் அவர் ஒன்று பேசுகிறார்.

உங்கள் மகன் என் மகளை பார்த்து பேசியிருக்கிறார் அனேகமாக அவர் வேண்டாம் என்று சொல்லமாட்டார் என நினைக்கிறேன் என்றார்.

இதோ வந்து விடுகிறேன் அவர் பூஜைக்கு வந்து விடுவார் எல்லா ஏற்பாடும் செய்ய வேண்டும் என நகர்ந்தாள் மனதில் கணவரும் வரட்டும் குட்டிக் கண்ணனும் வரட்டும் பேசிக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தாள்.

மாதவன் ஆற்றில் குளித்து முடித்து விட்டு கண்ணணின் அறைக்கு வந்தான் இப்பொழுது இவரிடம் என்ன கூறுவது இவருக்கு ஒன்றும் பேசத்தெரியாதே என்ன செய்யலாம் மெதுவாக மெல்லிய குரலில் மாதவனிடம் கண்ணணின் அறையில் ரகசியமாக கூறினாள் குட்டிக் கண்ணனை பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள் அவன் வந்து பார்த்து பேசி முடித்த பின்பு நீங்கள் வெளியில் வாருங்கள் அதுவரை தயவு செய்து பூஜையிலும் ஜபத்திலுமே இருங்கள் அனைத்து விவரங்களையும் பிறகு கூறுகின்றேன் என்றாள் வைதேகி.

பிரசினை எதுவும் இல்லையே என்று இழுத்தான் மாதவன்.

பிரசினை எதுவும் இல்லை அந்த அளவிற்கு கண்ணன் நம்மை இழுத்து செல்ல மாட்டான் குட்டிக் கண்ணனுக்கும் பிரசினை இல்லை.

சரி நீ பார்த்துக் கொள் என பூஜைக்கு சென்றான் மாதவன்.

வைதேகி எதோ மும்முரமாக வேலை செய்வது போல் பாவனை செய்தாள்.

வந்தவர் நான் பூஜை அறைக்கு செல்லலாமா என்றான்.

இல்லை அவர் ஜபம் பூஜை எல்லாம் முடிந்ததும் அழைப்பார் அப்போது போகலாம் என்றாள்.

என்ன இந்த மனிதர் இடத்தை காலி செய்ய மாட்டார் போல் உள்ளதே என நினைத்தாள் குட்டிக் கண்ணன் வந்தான் வந்தவன் வாருங்கள் ஐயா சௌக்கியமா என விசாரித்தான். என்ன இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறீர்கள் என்றான்.

வந்தவர் ஒன்றும் இல்லை நம் ராதையின் கல்யாண விஷயம் தான். மாப்பிள்ளை கிடைத்து விட்ட மாதிரிதான் என்றார் வந்தவர்

மாப்பிள்ளை எந்த ஊர்? என்ன செய்கிறார் எனக் கேட்டான் குட்டிக் கண்ணன்.

என்ன இப்படி கேட்கிறீர்கள் நீங்கள் தான் மாப்பிள்ளை உங்கள் சம்மதத்தை கேட்கத்தான் வந்தோம் என்றார்.

என்னப்பா இவரை தெரியுமா என்றாள் வைதேகி.

நன்றாக தெரியும் அம்மா இவர் எனது கச்சேரிகளில் முதலில்

உட்காருவார் அது மட்டுமல்ல, எனக்கு நிறைய இடங்களில் சிபாரிசும் செய்திருக்கிறார் என்று கூறினான்.

சரி இவர் மகளை உனக்கு தெரியுமா என்றாள் வைதேகி.

தெரியும் என்பதில்லை பார்த்திருக்கிறேன் அவளும் இவருடன் வருவாள்.

எங்களை பற்றி நன்றாக தெரியும் என்றார் வந்தவர்.

அவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல் என வைதேகி உள்ளே சென்றாள்.

ஐயா நான் உங்கள் வீட்டிற்கு மாப்பிள்ளையாக வருவது கடினமானதே என நினைக்கின்றேன் என்றான் குட்டிக் கண்ணன்.

அப்படி எல்லாம் சொல்லக் கூடாது நானும் கிருஷ்ண பக்தன், உன் தந்தையும் கிருஷ்ண பக்தன் எனக்கு இருப்பது ஒரே மகள், நீங்களும் ஒருவர் தான் என்றார்.

இல்லை ஐயா எனக்கு ஒரு அண்ணன் இருக்கின்றான் என வழிமறித்து கூறினான் கண்ணன்

ஆனால் என்ன இருக்கட்டும் அதனால் என்ன எங்கள் மகள் விரும்புகின்றாள் திருமணம் செய்து கொள்ளுங்கள்.
ஐயா நான் இன்னும் திருமணம் செய்து கொள்வது பற்றியே யோசிக்க வில்லையே.

நீங்கள் என்ன யோசிப்பது சீக்கிரம் ஒரு முடிவுக்கு வாருங்கள் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் வருகிறேன் எனக் கூறி எழுந்து சென்றார்.

குட்டிக் கண்ணனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

அவர் சென்றதும் வைதேகி குட்டிக் கண்ணணிடம் கேட்டாள்
என்னப்பா இதெல்லாம் என்று.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை அம்மா.

நீ அந்ந பெண்ணை பார்த்திருக்கிறாயா என்றாள்.

அழகாக இருப்பாள் நன்றாக பாடுவாள்.

அழகாக இருப்பாள் என்று சொன்னாலே உனக்கு இஷ்டம்
என்று தானே அர்த்தம் உனது மனதில் அப்படி ஒரு ஆசை
இருந்தால் வெளிப்படையாக சொல் கண்ணா, நாங்கள்
என்றும் உனக்கு தடையாக இருக்க மாட்டோம் என்று
கூறினாள் வைதேகி.

அம்மா அவள் அழகாக இருப்பாள் என்று தான் கூறினேனே
தவிர அவள் எப்படி பட்டவள் என தெரியாது, அவளைப்பற்றி
நன்கு தெரியாமல் எப்படி திருமணத்திற்கு சம்மதிப்பது
அவளுடைய தந்தை பெரிய செல்வந்தன் பக்திமான் எனக்
கூறுகின்றனர் ஆனாலும் எப்படி பட்ட பக்திமான் என
தெரியாது.

அவர் தந்தையா முக்கியம் பெண்தானே முக்கியம் உனக்கு
அப்பெண் பிடித்திருந்தாள் சொல். முதலில் உனக்கு
கல்யாணம் செய்து கொள்ளும் ஆசை இருக்கிறதா சொல்.

அம்மா என்னை தவறாக கருதாதீர்கள் இப்போழுது ஆசை
வருகிறது.

பைத்தியக்காரா தவறு என்ன இருக்கிறது? உலகத்தில்
இருப்பதுதானே உன் மன இஷ்டப்படி நடந்து கொள்.

அம்மா நான் திருமணம் செய்து கொண்டு அப்பாவைப்போல்
ஓர் பிள்ளையை பெற்று எடுத்து அவன் விருப்படி
ஆண்டவனை தரிசிக்க விட வேண்டும் என்பதெல்லாம்

ஆசை.

பைத்தியக்காரா இப்படியெல்லாம் நினைப்பது தவறு. உனக்கு விருப்பம் இருந்தால் திருமணம் செய்து கொள் பின் ஆண்டவன் இஷ்டப்படி நடக்கும் அனாவசியமான கற்பனை எல்லாம் வேண்டாம்.

அதான் அம்மா பயமாக இருக்கிறது, எனக்கு உன்னைப் போல் ஓர் மனைவி அமைவாளா?.

இதெல்லாம் வீண்பேச்சு வரும் மனைவியை நீ நல்ல வழியில் கொண்டு செல்ல வேண்டும். அதுதான் முறை. அனாவசியமான கற்பனைகள் செய்து கொள்ளாதே, சரி இந்த ராதை விஷயம் என்னவாயிற்று இன்னும் இரண்டு நாட்களில் பதில் சொல்ல வேண்டுமே.

அம்மா நீங்கள் வேண்டுமானால் ஒருமுறை போய் பெண்ணை பார்த்து விட்டு வாருங்கள்.

இதோ பார் கண்ணா உன்மனதில் அந்த பெண் பிடித்திருக்கிறது, வீணாக குழம்புகின்றாய் நான் பார்த்து ஆவது ஒன்றுமில்லை, உனக்கு மனமாற பிடித்திருந்தால் சொல் உன் தந்தையிடம் சொல்லி நாங்கள் இருவரும் ஒப்புக் கொள்கிறோம் .பிடித்த பெண்ணை மணக்காமல் வேறு ஒரு பெண்ணை மணப்பது சரியில்லை. வேறு பெண்ணை மணந்து நாளை பிரசினைக்கு உள்ளாவது சரியில்லை உனக்கு பிடித்திருந்தால் சரி என்று ஓர் வார்த்தை சொல் என்றாள்.

அம்மா எனக்கு பிடித்திருக்கிறது அதே நேரத்தில் எப்படி இருப்பாளோ என்ற பயம் இருக்கிறது. எப்படி நடத்துவார்களோ என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது.

உனக்கு பிடித்திருந்தால் சரி என்று சொல் மற்றதை நாம் கண்ணண் கையில் விட்டுவிடலாம் மற்றதை அவன் பார்த்து

நடத்திக் கொள்ளட்டும்.

கண்வனிடம் கூற கண்ணனின் அறைக்கு சென்றாள். கண்ணா அவன் மனதில் ஆசைகளை வைத்துக் கொண்டு சொல்லது தெரியாமல் தவிக்கிறான். அவனுக்கு இப்பெண் பிடித்திருக்கிறது போல் இருக்கிறது. இவர்கள் வாழ்க்கை நல்லபடியாக செல்ல அருள்புரி கண்ணா. ஒரு தாயின் கடைமையை நான் செய்கிறேன். அவனுக்கு பிடித்த பெண்ணை மணப்பதுதான் சரி என எனக்கு படுகிறது ஆனால் வந்தவரை பார்த்தால் எனக்கு பிடிக்கவில்லை. நானே என் மகனுக்கு இடஞ்சலாகவும் இருக்க கூடாது. ஆகவே அவன் விருப்பப்படியே விட்டு விடுகின்றேன். நான் செய்வது சரியா தப்பா என்று தெரியவில்லை. அவன் இஷ்டப்படியே நடக்கட்டும். அவனை பார்த்துக் கொள்ள நீ இருக்கின்றாய் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு எப்பொழுதும் உண்டு. இக்கல்யாண சம்மந்தத்தை உன் திருவடியில் சமர்ப்பிக்கின்றேன் நீ அருள்புரிவாய் கண்ணா .

மாதவனிடம் வைதேகி வந்து அமர்ந்தாள் நடந்தவைகளை கூறினாள். தனக்கு அவ்வளவாக விருப்பம் இல்லை என்பதையும் கூறினாள்.

இதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாதவன் உனக்கு விருப்பம் இல்லை என்பதை அவனிடம் சொன்னாயா என்றான்.

நான் எப்படி சொல்வேன் அவன் விரும்புகின்றான் என தெரிந்தபின் சொல்வது சரியில்லை அல்லவா?.

பிள்ளைகள் சில நேரங்களில் அறியாமல் செய்யலாம் நீ எடுத்து சொல் அப்படியும் பிடிக்கவில்லை என்றால் விட்டு விடு என்றான்.

எனக்கு என்னவோ அவன் நான் சொல்வதை எடுத்துக் கொள்பவனாக தெரியவில்லை.

நான் வேண்டுமானால் குட்டிக் கண்ணணிடம் உனக்கு விருப்பம் இல்லை என பேசி பார்க்கட்டுமா வைதேகி.

வேண்டாம் வேண்டாம் நீங்கள் எதுவும் பேச வேண்டாம் நானே பேசி பார்க்கிறேன் என்றாள்..

இரண்டு நாள் கெடு முடிந்தது நடுவில் ஒருநாள் குட்டிக் கண்ணணிடம் பேச முடியவில்லை.

அத்தியாயம்: 14

மறுநாள் காலையில் பூஜை எல்லாம் முடிந்து வெளியில் வந்தாள்.

குட்டிக் கண்ணன் சிரித்துக் கொண்டு வந்தான் அம்மா நான் அவர்களிடம் சம்மதம் தெரிவித்து விட்டேன். நேற்று அதனால்தான் தாமதம் என்றான். வைதேகிக்கு ஒன்றும் பேச முடியவில்லை அப்படியே பிரமித்து நின்றாள்.

என்னம்மா அப்படியே நிற்கிறீர்கள் நீங்கள் தானே உனக்கு பிடித்திருந்தால் சம்மதம் தெரிவித்து விடு என சொன்னீர்கள்.

.வைதேகி சற்று சுதாரித்துக் கொண்டு நன்றாக யோசனை செய்து ஒப்புக் கொண்டாயா எனக் கேட்டாள். ஒருநாள் முழுவதும் நன்றாக யோசித்தபின்தான் இந்த முடிவு என்றான்.

ஏனம்மா இது உங்களுக்கு பிடிக்கவில்லையா.

இல்லை கண்ணா எனக்கு பிடிப்பது பிடிக்காததும் ஏது?. உன் விருப்பம் தான் எனது விருப்பம் எனக்கு வேண்டியது எல்லாம் நீ துயரப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டே உள்ளே சென்றாள்.

குட்டி கண்ணனுக்கு மனது சற்று சங்கடப்பட்டது தாயின் மனதில் ஏதோ இருக்கின்றது. அவள் எனக்காக ஏதோ விட்டுக் கொடுக்கின்றாள் என்பதை புரிந்து கொள்கின்றான்.

தாயை பின் தொடர்ந்து சென்று அப்பாவிடம் கூறினாயா அம்மா என்றான்.

கூறினேன் ஐயா அவர் என்றுமே உன் விருப்பத்திற்கு தடையாக இருந்தது. இல்லை இதற்கு மட்டும் ஏன் தடையாக இருக்கப் போகிறார்? அப்படியானால் உங்கள் விருப்பத்தை சொல்லுங்கள் அம்மா.

திருமணம் செய்து கொள்ளப்போகிறவன் நீ, என் விருப்பம் என்னப்பா இருக்கின்றது?.

இல்லை அம்மா உங்கள் மனதில் ஏதோ இருக்கின்றது தயவு செய்து எனக்கு அதை சொல்லுங்கள் என கையை பற்றினான் குட்டிக் கண்ணன்.

எனக்கு ஏனோ இந்த சம்மந்தத்தில் மனம் சரிவரவில்லை அதே நேரத்தில் உன் இஷ்டத்தின்படி நடக்க விடாமல் இருப்பதும் தவறு. பெரியவர்கள் என்ற முறையில் சொல்கிறேன் இவர்களின் சம்மந்தம் நமக்கு ஒத்து வருமா என யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் நீ சம்மதம் தெரிவித்து விட்டாயே.

அம்மா என காலைப்பற்றி அழுதான் இப்போதும் தவறில்லை வேண்டாம் என சொல்லி விடுகின்றேன் இந்த ராதையில்லையேல் இன்னொரு சீதை வருகிறாள். எனக்கு நீங்கள் தான் முக்கியம் உங்கள் விருப்பப்படிதான் நான் நடப்பேன்.

கண்ணா எழுந்திரு நம் கண்ணன் இருக்கும் வரையில் நமக்கு எந்த குறையும் வராது நான் உன் முடிவை முன்பே கூறினால் நீ தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதே என்றுதான் கூறவில்லை.

நிச்சயம் உங்களை என்றும் தவறாக எடுத்துக் கொள்ள மாட்டேன் இன்றே சென்று கூறிவிடுகின்றேன்.

நாம் யோசித்து கூறலாம் என்று இருந்தேன் நீ கூறிய பிறகு நாம் வேண்டாம் எனக் கூறுவது சரியில்லை நாளை அவர்களாலும் உனக்கு தொல்லை வரக்கூடாது அந்தப்பெண் நல்லவளாக இருந்தால் பிரசினையே இல்லை. எனப்பேசி கொண்டிருக்கையிலேயே பல வண்டிகள் வந்து நின்றன. சீரும் சினத்திகளோடும் செல்வந்தர் வந்தார் அவர் பின்னால் பெரிய மனிதர்கள் பலர் வந்தனர்.

வைதேகி குட்டிக் கண்ணணை பார்த்தாள் குட்டிக் கண்ணன் வைதேகியை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

என்ன சம்மபந்தியம்மாவும், மாப்பிள்ளையும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் எனக் கூறிக் கொண்டே வந்தார்.

வைதேகி வாருங்கள் அமருங்கள் என்றாள்.

குட்டிக் கண்ணன் வைதேகியிடம் அம்மா இப்போதே வேண்டாம் என்று சொல்லி விடுகின்றேன் என்றான்.

வைதேகி வாய் திறப்பதற்குள் வந்தவர் கல்யாணத்திற்கு நாள் பார்த்து விட்டேன், சத்திரங்களும் ஏற்பாடு செய்து விட்டேன் இனி சம்பந்திகள் தாம்பூலம் மாற்றிக் காண்டால் பிரசினை முடிந்துவிடும்.

வைதேகி தன் மனதிர்க்குள் பிள்ளையை திட்டுகின்றாள் இவன் ஓர் முட்டாள் எதற்கு அவசரப்படவேண்டுமென்று தெரியவில்லை, இப்போது அனாவசியமாக பிரசினையை வாங்கிக் கொள்கிறான் என மனதிர்க்குள் திட்டிக் கொண்டே இதோ அவரை அழைத்து வருகிறேன் என்று கண்ணணின் அறைக்குள் சென்றாள் உள்ளே சென்றவள் கதவை தாளிட்டுக் கொண்டு கணவனிடம் நடந்தவைகள்

அனைத்தையும் கூறுகின்றாள்.

மாதவன் உன் பிள்ளை செய்தது தவறு இனி வந்தவர்களை விரட்டுவது சரியல்ல கண்ணனே அவனுக்கு நல்வழிகாட்டட்டும் எனக் கூறினான்.

இல்லை நம் மெரிய மகன் கோவிந்தன் வரவில்லை அவன் வரும் வரை கல்யாணத்தை தள்ளிப் போடாம் என கூறினாள் வைதேகி.

உனக்கென்ன பைத்தியமா இன்றில்லை என்றாலும் என்றாயினும் கொடுத்த வாக்கிற்கு அவளை மணந்தே ஆக வேண்டும், உனக்குதானே பிடிக்கவில்லை என்றாய் இவ்வளவு நாள் என்னை சமாளித்த உனக்கு வருபவளை சமாளிப்பது பெரிதல்ல பேசாமல் வா கண்ணனை நமஸ்கரித்து கண்ணன் விட்டவழி என்று தாம்பூலத்தை மாற்றிக் கொள்ளலாம் வா என்றான்.

குட்டிக் கண்ணன் தாயும், தந்தையும் எந்த முடிவுடன் வருவார்களோ தாய் கூறி தந்தை வேண்டாமென்றாலும் பரவாயில்லை ராதை பார்க்க நல்லவளாகத்தான் தெரிகின்றாள் என்றாலும் இவள் இல்லையேல் இன்னொருத்தி. இந்த மனிதனுக்கு வேறு இடம் கிடைக்கவில்லையா நம்மையே சுற்றி வருகின்றாரே நம் தாயிடம் பிரசினை இல்லை வருபவளுக்கேற்றார் போலும் நடந்து கொள்வாள். நான் ஏன் தான் அவசரப்பட்டேனோ? என பலவாறு யோசித்து வந்தான்.

வைதேகியும் மாதவனும் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தனர். வாருங்கள் அமருங்கள் நாம் தாம்பூலத்தை மாற்றிக் கொள்வோம் என்றனர் அதற்குள் வந்தவர் உங்கள் பூஜை அறையில் மாற்றிக் கொள்ளலாம் என்றார் வைதேகிக்கு இவர்களை உள்ளே அனுப்ப சற்றும் பிடிக்க வில்லை பூஜை அறையில் அனைவரும் சென்றனர் மாதவன் கண்ணனைக் காண்பித்து இந்தக் கண்ணன் என்று ஆரம்பித்தான்

அதற்குள் வைதேகி அவன் கையை வெதுவாக பிடித்து அழுத்தினாள் மாதவன் அவள் அழுத்துவதை புரிந்து கொண்டு இந்த கண்ணன் தான் எங்கள் குலதெய்வம் என்றான். அதற்குள் வந்தவர் நானும் கண்ணன் பக்தன் தான் பல கண்ணன் கோயிலுக்கு நிறைய நிதி கொடுத்திருக்கிறேன் பல பேருக்கு அன்னம் இட்டிருக்கிறேன் என் வீட்டில் இதை விட பெரிய விக்ரகம் உள்ளது நவரத்னம் வைரங்களால் அலங்கரித்திருக்கிறேன் அதுவும் உங்கள் மகனுக்குத்தான் சேரும், என ஏதேதோ கூறினார்.

வைதேகி மனதில் இவரை யார் இதெல்லாம் கேட்டார்? கண்ணா என் மகனை நீதான் காப்பாற்று என்றாள் .

சரி வந்த வேலையை பார்ப்போம் என்று அவர்கள் அங்கு நிற்ப்பது அவனுக்கு பிடிக்கவில்லை தாம்பூலம் மாற்றப் பட்டது, ராதையின் கழுத்தில் தாலி ஏறியது. குட்டிக் கண்ணனும் ராதையும் அனைவரிடமும் ஆசி பெற்றுக் கொண்டிருந்தனர். கண்ணனை தன் பெட்டிக்குள் எடுத்துக் கொண்டு வந்திருந்தான் மாதவன். இதுதான் இவர்கள் வீடு முதன் முறையாக மூடப்பட்டது திருமணத்திற்கு வந்தவர்கள் உணவு உண்ண சென்றனர் எல்லாமே செல்வச்செழிப்பாக இருந்தது கண்ணனின் சபையில் குசேலர் இருந்தது போல் இருந்தது இவர்கள் வரவு.. தன்னையும் அறியாமல் சிரிப்பு வந்தது வைதேகிக்கு. மாதவன் வைதேகியைப்பார்த்து என்ன சிரிக்கிறாய் எனக் கேட்டான்.

வைதேகிக்கு ஆச்சர்யம் முதன் முறையாக தன்னை பார்த்து என்ன சிரிக்கிறாய் என கேட்கிறானே என்று.

ஒன்றுமில்லை பிறகு கூறுகிறேன் என்றாள்.

இவர்களை யாரும் கவனிப்பதாக இல்லை.

வா வைதேகி போகலாம் என்றான்.

நம் பிள்ளையின் கல்யாணம் உணவருந்தி விட்டு செல்லலாம்
மனமாற வாழ்த்துவோம் என்றாள்.

ஆம் இனி அவன் நம்முடன் வரமாட்டானா எனக்கேட்டான்
வைதேகிக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை.

கல்யாண சத்திர வாயிலில் ஒரே கலாட்டா வைதேகி மெல்ல
ஒருவரை என்ன அங்கே எனக் கேட்டாள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் என சொல்லிக்கொண்டு யாரோ
ஒருவன் வந்திருக்கிறான் அவனைப்பார்த்தால் திருடனைப்
போல் இருக்கின்றான் அவன் நிச்சயம் மாப்பிள்ளை
வீட்டாராக இருக்காது.

இருங்கள் இதோ யார் என்று பார்த்து வருகின்றேன் என
பதற்றத்துடன் சென்றாள்.

யாராக இருக்கும் ஒருவேலை கோவிந்தன் வந்து விட்டானா
அவனையா இவர்கள் விரட்டுகிறார்கள் இறைவா அப்படி
நடக்கக்கூடாது என் கோவிந்தனுக்கு அப்படி நடக்கக்கூடாது
என்று நினைத்து ஓடினாள்.

பிள்ளையின் அம்மா வருகிறாள் என இருந்தவர்கள்
நகர்ந்தனர்.

அவள் கிட்டே சென்றாள் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார்
நடுத்தரவயது இடுப்பில் பளிச்சென்று வெள்ளை
வேட்டி மேலே ஒரு துண்டை போர்த்தியிருந்தார் நாமம்
போட்டிருந்தார் மிகவும் கருப்பாக இருந்தார் பார்ப்பவருக்கே
பிடிக்காத தோரணை.

வைதேகியை பார்த்ததும் எங்கேயம்மா குட்டிக்கண்ணன்
மாதவன் எங்கே எனக் கேட்டார்.

வைதேகிக்கு வந்தவர் யார் என்றும் தெரியவில்லை யாராக இருந்தால் என்ன நமது கணவர் பெயரையும் நமது மகன் பெயரையும் சொல்கின்றார் உள்ளே வாருங்கள் என்றாள்.

அவனை உள்ளே அழைத்து செல்வதைக் கண்ட செல்வந்தர்கள் சரியான பிச்சைக்கார கும்பல் என்றனர். வைதேகியின் காதிலும் விழுந்தது கண்ணா நீ தான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என மனவேதனையுடன் அழைத்துச் சென்றாள்.

மாதவன் குட்டிக்கண்ணணின் ராதை, ராதையின் தந்தை அங்கு நின்றிருந்தனர் வந்தவர் ஓடிச் சென்று மாதவனை ஓட்டி கொண்டு மாதவா எப்படி இருக்கின்றாய் என்றார் உரத்த குரலில்

ராதையின் தந்தை கொஞ்சமும் மரியாதை தெரியாதவர் என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

மாதவனும் அவரை கட்டிக் கொண்டு நான் செளக்கியம் நீங்கள் செளக்கியமா என்று கேட்டான் மனதில் யார் என்றே தெரியவில்லையே என்று எண்ணினான்

குட்டிக் கண்ணணை பார்த்து என்னடா கல்யாணத்திற்கு என்னை அழைக்கவே இல்லையே என்றார். குட்டிக் கண்ணண் மன்னிக்கனும் நீங்கள் யார் என்றே தெரியவில்லையே என்றான்.

நானா நான் உன் குடும்பத்திற்கு மிகவும் வேண்டியவன் நீ பாடுமிடமெல்லாம் வந்து கேட்டேன். நீ அந்த கண்ணணின் கோயிலுக்குப் பாடுவது எனக்கு தெரியாதா என்றெல்லாம் பேசினார்.

ஆ! ஆ! நீங்கள் சிறந்த பக்திமான் என விழுந்து வணங்கினான். வாருங்கள் நாம் எல்லோரும் சாப்பிடப் போகலாம் நாங்கள் யாரும் இன்னும் சாப்பிடவில்லை என்றான்.

ராதையின் தந்தைக்கு தர்ம சங்கடமாக இருந்தது கர்மம் இவன் பக்கத்திலா உட்கார்த்து சாப்பிட வேண்டும் மெதுவாக மாப்பிள்ளையை அழைத்து வந்து வந்தவர் வேண்டுமானால் உங்கள் தாய் தந்தையருடன் சாப்பிட்டும் அங்கு செல்வந்தர்கள் எல்லாம் காத்திருக்கின்றனர் அவர்களுடன் சேர்ந்து சாப்பிடலாம் என்றார்

குட்டிக் கண்ணனுக்கு கோபம் வந்தது என்னய்யா என் தாய் தந்தையரை விட்டு விட்டு, வந்த பக்தரை விட்டு செல்வந்தர்களுடன் சாப்பிட வேண்டுமா என உரத்தக் குரலில் பேசினான்.

நடப்பதை ஒருவாறு புரிந்து கொண்ட வைதேகி நீ போ கண்ணா நீ அவர்களுடன் போ நான் இவர்களுடன் செல்கின்றேன் நீ கவலைப்படாதே என்றாள்.

அம்மா நான் என்ன பைத்தியமா இவர்கள் இஷ்டத்திற்கு நான் ஆடுவதற்கு? இவர் ஏதோ பெரிய பக்தி மான் என்றார் ஆனால் ஒரு பக்தருடன் உட்கார மாட்டேன் என்கிறாரே.

இவனை பார்த்தால் பக்தனை போலவா இருக்கின்றது ஒரு திருடனை போல் இருக்கின்றது என்றார் ராதையின் தந்தை. எங்களை சேர்ந்தவர் என்று சொன்னால் திருடன் என்கிறீரே என்றான் குட்டிக் கண்ணன்.

இவனை பார்த்தால் பக்தனாக தெரியவில்லை திருடனை போல் உள்ளான் பக்தனுக்கு உரிய லட்சணமே இல்லை எனக் கத்தினார் ராதையின் தந்தை.

உனக்கு என்னய்யா பக்தியின் லட்சணத்தை பற்றி தெரியும் என்று கத்தினான் குட்டிக் கண்ணன்.

ஆமாம் நீ பெரிய பக்திமான் உன்தந்தை பெரிய பக்திமான் போடா சரிதான், உங்களுக்கெல்லாம் பக்தியை பற்றி

என்ன தெரியும்?. ஏதோ உன் பாட்டுக்கு மயங்கி உன்னை மணக்கிறேன் என்றாள் என் பெண் அதனால் உன் வீடு தேடி வந்தேன் என பலவாறாக பேசினார் ராதையின் தந்தை.

தன் தந்தையை பற்றி கூறியதும் குட்டிக் கண்ணனுக்கு கோபம் வந்தது ஆமாம் என் தந்தையை பற்றி ஏதும் கூறாதீர்கள் என்றான்.

ஆமாம். ஆமாம் பெரியவன் தான் உன்தந்தை என இன்னும் ஏசினார் ராதையின் தந்தை. இருவருக்கும் வாய்க்கலப்பு முற்றியது. வைதேகிக்கு என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் தெரியவில்லை இவர்களை நிறுத்தவும் முடியவில்லை, திரும்பி மாதவனை பார்த்தாள் வந்தவரும் அவரும் சிரித்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்..தன் கணவர் இவ்வாறு சிரித்துக் கொண்டு பேசுவதை கண்டு சும்மா இருந்து விட்டாள். இங்கு சண்டை முற்றியது போயா உன் பெண்ணையும், உன் செல்வத்தையும் நீயே வைத்துக் கொள் பக்தி என்ற வேஷத்தில் அயோக்கியதனம் செய்யாதீர்கள் என கத்திக் கொண்டே வாம்மா போகலாம் என்றான்.

பெண் கழுத்தில் தாலி கட்டியிருக்கிறாய் அவளை அழைத்து வா என்றாள் வைதேகி.

ராதை உனக்கு வர விருப்பம் இருந்தால் என்னுடன் வா இல்லையேல் உன் தந்தையுடன் இரு என்றான்..

ராதே என்னையே அடிக்க வருபவன் உன்னை அடிக்க மாட்டான் என்று என்ன நிச்சயம் செல்லாதே என்றார் தந்தை.

ராதைக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை என்ன நடக்கிறது என்றும் தெரியவில்லை தலை சுற்றி மயக்கம் வரும் போல் இருந்தது.

வாம்மா வருவதாக இருந்தால் அவளே வீட்டிற்கு வரட்டும்

எனக்கூறி தரதரவென்று இழுத்துச் சென்று அப்பா வாருங்கள்,. வந்தவரையும் வாருங்கள் என அழைத்தான்.

வந்தவர் நான் சாப்பிட வரவில்லை பக்கத்திலும் ஒரு கல்யாணம் இருக்கின்றது அங்கு செல்ல வேண்டும் வந்தவேளை முடிந்தது என விரி என்று சென்றுவிட்டார்.

இவர் என்ன! நடந்தது எதையும் புரிந்து கொள்ளாதவர் போல் போகின்றாரே இவரை யார் சாப்பிட அழைத்தது வைதேகிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை..

வேலை முடிந்தது என்று மாதவன் புறப்பட்டான் கண்ணணை சிறிய பெட்டியில் வைத்திருப்பதை கவனமாக எடுத்துச் சென்றான். மருமகள் ஏன் வரவில்லை என மாதவன் கேட்கவில்லை அந்த சிந்தனையே இல்லை கண்ணணின் அறைக்குள் கண்ணணை வைத்தான் வீடு மௌனமாக இருந்தது இப்படியாக ஆறுமாதகாலம் சென்றது ராதை அவ்வப்போது குட்டிக்கண்ணனை சந்திப்பாள் இருவரும் சரியான முடிவு எடுக்க தெரியாமல் தவித்தனர். வைதேகி குழம்பிக் கொண்டிருந்தாள் தினமும் கண்ணணிடம் குட்டிக் கண்ணனுக்கு ஒரு வழிகாட்ட வேண்டும் என பிரார்த்தித்து வந்தாள். ஒரு தாய் என்ற பாவனையில் அல்லாது மனிதாபிமான அளவில் கண்ணணிடம் வேண்டினாள்.

மாதவன் எதற்குக் கவலையின்றி தன் தரிசனத்திற்க்காக போராடி வந்தான். அப்படி இருக்க ஒருநாள் மாதவனுக்கு வா என்ற குரல் வந்தது மாதவன் எழுந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தான் யாரும் இல்லை தனக்கு பிரமை என்று மீண்டும் படுத்தான். மாதவா வா இன்னும் எவ்வளவுகாலம் தாமதம் என்றது குரல், மீண்டும் யாரும் இல்லை மீண்டும் யார் குரல் எனப்பார்க்கலாம் என உன்னிப்பாக பார்த்துக் கொண்டு காத்திருந்தான்.

அம்மா அம்மா என்று கூறியவாறு குட்டிக் கண்ணன் வைதேகியிடம் வந்தான் இதுவரையில் நீங்கள் கண்ணன்

மேல் எழுதிய பாடல்களை எனது கச்சேரியில் கடைசியில் பாடுவேன் அதற்குத்தான் நிறைய கைதட்டலும் பெறுவேன் ராக ஆளாபனையுடன் சுரம் போட்டு நன்றாக பாடுவேன் உங்களின் ஆசியால் அப்பாடல்கள் சிறப்பாகவும் இருக்கும்.

சரி என்ன கண்ணா இந்த ராத்திரியில் இப்போது என்று கேட்டாள் வைதேகி.

ஒன்றும் இல்லை அம்மா பாடல்கள் எல்லாம் தீர்ந்து விட்டன நாளை ஒரு கிருஷ்ணன் கோயில் கும்பாபிஷேகம். அம்மா தயவு செய்து ஒரு புதிய பாடலை எழுதி தாருங்கள் நாளை நான் பாடவேண்டும் என்றான்.

என்ன கண்ணா இதுவரை நானா எழுதினேன் அனைத்தும் உன் தந்தையின் ஆசியினாலும் அக்கண்ணணின் அருளாலும் தானே எழுதினேன். என்னைப்போய் இப்படி திடீர் என்று எழுதச் சொல்கிறாயே என்றாள் வைதேகி.

அம்மா எனக்கு நாளை உங்கள் மூலம் புதுபாட்டு வேண்டும்.

என்ன கண்ணா இப்போது பிடிவாதம் பிடிக்கிறாயே. அம்மா அம்மா எனக்காக ஒன்றே ஒன்று அம்மா.

சரி உனக்காக அந்த கண்ணனையும் உன் தந்தையையும் மனதில் வைத்து பாடுகிறேன் ராகம் மத்தியமாவதி, தாளம் ஆதிதாளம் எழுதிக் கொள் என்றாள்.

பாட்டு வைதேகி பாடிக்கொண்டே கண்ணீர் வடித்தாள்.

அம்மா என்னம்மா பாட்டு எழுதச்சொன்னால் உருக்கமாக எழுதுகிறீர்களே என்று கேட்டான் குட்டிக் கண்ணன்.

அப்பா! இதுவரை கண்ணனிடம் எதையும் கேட்டதில்லை உன் தந்தைக்கு தரிசனம்மட்டும் தான் வேண்டும். இன்று ஏனோ தெரியவில்லை என்மனம் போதும் என் பிறவி

எனத்தோன்றுகிறது.

ஏனம்மா இப்படி துயரப்படுகிறீர்கள் நீங்கள் நிறைய காலம் வாழவேண்டும் உங்களை போன்ற உத்தமி உலகில் நான் கண்டதில்லை.

கண்ணா போதும் உன் வார்த்தைகள் எல்லாம் அதிகமாக புகழாதே எல்லாம் அந்த கண்ணனின் அருள். அதோபார் இரண்டு முறை உன் தந்தை எழுந்து யாரையோ தேடினார் இப்பொழுது மீண்டும் படுத்திருக்கின்றார் என் மனது மிகவும் வேதனை அடைகின்றது அவர் இப்போது உறக்கத்திலும் கண்ணனை தேட ஆரம்பித்தாரோ என்ற பயம், அவருக்கு ஏதாவது ஒன்று என்றால் என்னால் தாங்க இயலாது என அழுதாள்.

அந்த கண்ணன் ஏன் சோதனை செய்கின்றான்? அவனையே நினைத்திருக்கும் அவரை ஏன் இப்பாடுபடுத்துகின்றானோ?

குட்டி கண்ணன் இடையில் அம்மா கவலைப்படாதீர்கள் கண்ணன் நிச்சயம் அருள்புரிவான். அப்பாவிற்றுக்கு ஒன்றும் ஆகாது, ஆமாம் அன்று என் கல்யாணத்தில் வந்தவர் யாராம் நானும் கேட்க வேண்டும் என்றால் நேரமே கிடைக்கவில்லை.

யாரோவப்பா உன் அப்பாவை தெரிந்தவர் என்றால் நிச்சயமாக உங்க அப்பாவிற்றுக்கு தெரிந்தவராகத்தான் இருக்க வேண்டும் அன்று அவ்வளவு சந்தோஷமாக பேசினாரே இப்படி இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் வைதேகி வைதேகி இங்கே வாயேன் என மாதவன் அழைத்தான்.. இதுவரை இப்படி கூப்பிடாதவர் இன்று இப்படி கூப்பிடுகிறாரே என்று பயந்து கண்ணீர் மல்க ஓடினாள் வைதேகி பின்னாலயே குட்டிக் கண்ணன் ஓடினான். கண்ணா என் கணவனுக்கு ஒன்றுமிருக்க கூடாதென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு ஓடினாள்.

வைதேகி மாதவனின் அறையுள் வந்தாள். வைதேகி

இரண்டுமுறை குரல் வந்தது எங்கிருந்து வந்தது என்று உற்றுப் பார்த்தேன் சரியாக கவனியாததால் மூன்றாவது முறைக்கு காத்திருந்தேன் மூன்றாம் முறை உற்று கவனித்ததில் நம் குரு நம்மை அழைக்கின்றார். வைதேகி என்னவோ தெரியவில்லை என் மனம் அவரை பார்க்கவேண்டும் போலுள்ளது இப்போதே புறப்படு.

குருவின் குரலை கேட்டீர்களா? நமது குரு உங்களை வரச்சொன்னாரா எவ்வளவு சந்தோஷமாக உள்ளது. புறப்பட என்ன இருக்கிறது இப்படியே போக வேண்டியதுதான்.

அம்மா அப்பா இருவரும் பேசுவதை பார்த்த குட்டிக் கண்ணன் இவர்கள் இருட்டிலேயே போய் விடுவார்களோ என்ற பயத்தில் அம்மா காலை பொழுது விடிந்ததும் போய் விடுங்கள். இரவில் எங்கு போய் நிற்பீர்கள் காலை நிச்சயம் நான் உங்களுடன் வருகிறேனே என்றான் குட்டிக் கண்ணன்.

நீ இப்போது எதற்கு எங்களுடன்? நாளை உனக்கு பல கச்சேரிகள் உண்டு கண்ணணின் கோயிலையும் கட்டத் தொடங்கு அதற்குள் ஒருமாதம் ஆஸ்ரமத்தில் இருந்து விட்டு வந்துவிடுகிறோம் என்றாள் வைதேகி.

நீங்கள் சொல்வதும் சரிதான் அம்மா கச்சேரிகள் நிறைய ஒத்துக் கொண்டுள்ளேன், அலுவலக வேலை அதிகம். கடையில் வேறு ஆளில்லை அதனால் நீங்கள் குருவை பார்த்து விட்டு சீக்கிரம் வந்து விடுங்கள். கோயில் கட்டும் பணியை குருவிடம் சொல்லுங்கள் அவரையே வந்து பிரதிஷ்டை செய்யச் சொல்லுங்கள், இவற்றை பற்றி கவலைப்படாதீர்கள் நான் பார்த்து கொள்கிறேன், காலை நான்கு மணி அளவில் புறப்படலாம் இப்போது நடு இரவு என்றான்.

வைதேகி நான் கண்ணனை எடுத்துக் கொண்டுதான் புறப்படுவேன் என்றான் மாதவன்..

ஒரு மாதத்திற்கு தானே அம்மா ஏனம்மா நான் பார்த்து

கொள்கிறேனே என்றான் குட்டிக் கண்ணன்.

இவன் கச்சேரிக்கு செல்வான், அலுவலகம் செல்வான், வீடு பூட்டியிருக்கும் பூட்டிய வீட்டில் என் கண்ணன் இருக்க மாட்டான் என்று சொன்னான் மாதவன்.

குட்டிக் கண்ணா அப்பா சொல்வதும் சரிதான் அவர் கையிலேயே இருக்கட்டும் என்றாள் வைதேகி.

குட்டிக்கண்ணனும் சரி, ஆனால் நீங்கள் இருவரும் ஒருமாதத்தில் திரும்பி வரவேண்டும்.

என்னடா இதெல்லாம் நிபந்தனை நாங்கள் வருகிறோம் என்றாள் வைதேகி.

மாதவன் கண்ணனின் அருகில் போய் அமர்ந்தான்.

கண்ணா இன்று தான் குருவின் குரலை கேட்டேன். கண்ணா அதனால் கூடிய சீக்கிரம் உன்னையும் காண்பேன் என்ற நம்பிக்கை வந்தது. எனக்கும் உனக்கும் சேவை செய்து வந்த வைதேகிக்கும் தரிசனம் கொடுத்துவிடு கண்ணா, என் வாழ்நாளில் இன்றுதான் முதன் முதலில் உன்னிடம் கேட்கிறேன் என் திருவடியில் நாங்கள் இருவரும் வந்து சேரவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தான் மாதவன்.

வைதேகி குட்டிக் கண்ணனிடம் கொஞ்ச நாளைக்கு ராதையை இங்கு அழைத்துவர வேண்டியதுதானே நாங்கள் தான் இங்கு இல்லையே.

அம்மா அவள் எதுவும் சரியாக கூறவில்லை, சொத்துக்கள் எல்லாம் அவள் பெயரில் உள்ளதாம் இங்கு வந்தால் சொத்துக்களுக்கு நாம் ஆசைப்பட்டதாக ஆகுமாம் அதற்க்காக அவள் வர யோசிக்கிறாள். சொத்துக்களை தர்ம காரியங்களுக்கு எழுதி வைத்துவிட்டு வருவதுதானே என்று

கேட்டேன். தந்தை இறக்கும் வரை ஒன்றும் செய்யமுடியாது எனக்கூறினாள். அவள் எதுவும் சரியாக தீர்மானிக்கவில்லை அம்மா இப்படியும் அப்படியுமாக பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள். உங்கள் இருவரையும் வந்து பணிந்து, இங்கு கண்ணனுக்கு சேவை செய்யாமல் நான் அவளை தொடுவதில்லை என சத்தியம் செய்திருக்கிறேன் அம்மா. அதை அவளிடமும் கூறிவிட்டேன் அவள் அழுகிறாள் எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு வரட்டும், நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள் அம்மா என்றான் குட்டிக் கண்ணன்.

என்ன காரியம் செய்து விட்டாயடா எல்லாவற்றிற்கும் உனக்கு அவசரம் எங்களுக்கு வந்து சேவையும் செய்ய வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம் உன்னுடன் இருந்து அக்கண்ணனின் கோயில் கட்ட ஒத்தாசையாக இருக்கட்டும்.

ஆகட்டும் அம்மா கண்ணன் கோயில் கட்டுவதற்குள் அவளே வரட்டும் அவளாகவே இங்கு வரட்டும் உங்கள் சொல்படி நான் நடக்கிறேன்.

ஆசையாக கல்யாணம் செய்து கொண்டவளை அப்படி தண்டிக்க கூடாது. பெரியவர்கள் செய்த தவறுக்கு அவள் என்ன செய்வாள். அவளும் சிக்கலில் தானே இருக்கிறாள். நீ அவளை வரச்சொல்லி ஒழுங்காக குடித்தனம் நடத்து. .

அம்மா முதலில் நீங்கள் போய் வாருங்கள் அதைப்பற்றி கவலை வேண்டாம். அவள் நிச்சயம் வந்து விடுவாள்.

இப்படியாக தாயும் மகனும் இரவெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள் இருவரில் இதுதான் முதல் பேச்சு.

காலை நான்கு மணி ஆனது மாதவனும் வைதேகியும் கண்ணனுடன் புறப்பட தயார் ஆனார்கள் அந்நேரத்தில் கதவு தட்டும் ஒசை கேட்டது குட்டிக் கண்ணன் போய் கதவை திறந்தான் யாரோ ஒருவர் குட்டிக் கண்ணனுக்கு தெரிந்தவர் நின்றிருந்தார் என்ன என்ன விஷயம் என்று கேட்டான்

குட்டிக்கண்ணன் ஒன்றும் இல்லை கோவிந்தன் இன்னும் ஒருவாரத்தில் வந்து விடுவானாம் இப்போதுதான் ஊரில் இருந்து வந்தேன். வீட்டில் விளக்கு எரியவே சொல்லிவிட்டு போகலாம் என வந்தேன் எனக்கூறி சென்றார்.

அம்மா, அம்மா கோவிந்தன் அண்ணனும் வந்து விடுவார் அவர் வந்ததும் மூவரும் போங்களேன் உங்கள் இருவரையும் அனுப்ப மனது கஷ்டமாக உள்ளது என்றான் குட்டிக் கண்ணன்.

நாங்கள் புறப்பட்டது புறப்பட்டதுதான் கண்ணன் எங்களுடன் இருக்கின்றான் கோவிந்தன் வந்தால் நன்றாக பார்த்துக் கொள் அவனை கடைசிவரை கைவிடாதே அவனுக்கு வேண்டியதை எல்லாம் செய் அவன் உன் அண்ணன் என்பதை மறந்து விடாதே என்றான் மாதவன்..

குட்டிக்கண்ணன், வைதேகிக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது இதுவரை எதையுமே பேசாதவர் இப்பொழுது இப்படி கூறுகிறாரே என்று இருவருக்கும் சந்தோஷம்..

வைதேகியும் என் பெயரில் உள்ள பணத்தை எல்லாம் கோவிந்தன் பெயருக்கு மாற்றி விட்டேன் அதையும் கோவிந்தன் வந்தால் கொடுத்துவிடு. உனக்கு இந்த வீடு இருக்கின்றது, கோவிந்தனுக்கு கடை இருக்கின்றது. ஒரு சின்ன கண்ணன் விக்கிரகத்தை சீக்கிரத்தில் வைத்துவிடு என்றாள்.

நீங்கள் போய் ஒரு மாதத்தில் வரப் போகிறீர்கள் எதற்க்கம்மா இதையெல்லாம் கூறுகிறீர்கள்?

இருவரும் வயதானவர்கள் என்ன நடக்கும் என்று தெரியாது எனக் கூறி வைதேகியும் மாதவனும் புறப்பட்டார்கள்.

அத்தியாயம்: 15

வைதேகியை நன்கு அழைத்து சென்றான் மாதவன் அவள் வாழ்நாளில் கணவன் நன்கு அழைத்து செல்வது இதுவே முதல்முறை. வைதேகிக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது தன் கணவனாலும் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ளமுடியும்! நான் இவ்வளவு நாள் செய்த சேவை ஒன்றுமே வீண் போகவில்லை அந்த கண்ணணின் அருளால் எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்திருக்கிறது என்று எண்ணிக் கொண்டு மனதிற்க்குள் சிரித்தாள்.

என்ன சிரிக்கிறாய் வைதேகி என்று மிருதுவாக அவளை கேட்டான்.

என்றென்றும் நான் உங்களுக்கு மனைவியாக இருந்து சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசைதான்.

வேண்டாம் வைதேகி என்னால் நீ நிறைய துன்பப் பட்டிருக்கிறாய் நாம் இருவரும் அந்த கண்ணணின் திருவடியை அடைந்து விடலாம். இனி பிறவியே வேண்டாம் அன்றும் திருமணத்தில் ஏதோ சிரித்தாயே பிறகு கூறுகிறேன் என்று கூறவேயில்லையே.

நான் அன்று எண்ணி சிரித்ததை மாதவனிடம் கூறினாள்.

உனக்கு பரவாயில்லை வைதேகி உனக்கு இதெல்லாம் தோன்றுகிறது எனக்கு அந்த கண்ணணை தவிர வேறு எதுவும் தோன்றவில்லை.

அதுசரி அன்றுவந்தவரிடம் சிரித்து பேசிக்கொண்டிருந்தீர்களே யார் அவர்? அன்று வந்தவர் குட்டிக் கண்ணன் பாடுவதை பற்றி எல்லாம் கூறிக் கொண்டிருந்தார் கண்ணனை எப்படி எல்லாமோ பாடுகிறானாம், அதுமட்டுமல்ல நீ எழுதிய பாடலை கடைசியில் பாடுவானாம். உன் பாடலின் வர்ணனை எல்லாம் அவர் கூறிக் கொண்டிருந்தார் .அதைக்கேட்டு சிரித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சரி வந்தவர் யார் என்றாள் வைதேகி.

எனக்கென்ன தெரியும் குட்டிக் கண்ணணின் கச்சேரிக்கு செல்வார். சிறந்த கண்ணன் பக்தர் அதனால் குட்டிக் கண்ணனுக்கு தெரிந்தவர் என இருந்தேன்.

என்ன நீங்கள்? உங்களைத்தானே முதலில் வந்து கட்டிக் கொண்டார் அவர்.

ஆமாம் வைதேகி என்னைத்தான் கட்டிக் கொண்டார் யாராக இருக்கும் அவர்?.

சரிதான் உங்களுக்கு வேண்டியவர் என எண்ணிக் கொண்டேன் என்றாள் வைதேகி.

அந்த கண்ணணையும் உன்னையும் தவிர வேறு யார் எனக்கு வேண்டியவர்கள் இவர்கள் இப்படி பேசிக் கொண்டே வர மாலையில் காட்டுப்பகுதிக்கு வந்தனர்.

என்ன வைதேகி இன்று இங்கு தங்களாமா அல்லது காட்டில் நடந்து செல்லலாமா?.

நமக்கென்ன பயம் கண்ணன் நம்முடன் வருகிறான் நம்மிடம் ஒன்றும் இல்லை. வெறும் துணிகள் தான் வாருங்கள் நடந்தே போகலாம் என்றாள் வைதேகி.

இருவரும் காட்டில் நடந்து செல்ல வழிமாறி வேறுதிசையில் நடுக்காட்டிற்கு சென்று கொண்டிருந்தனர் திடீரென்று வழிப்பறிக்கொள்ளைக்காரன் ஒருவன் வந்தான் அவனுடன் இரண்டு மூன்று ஆட்களும் இருந்தனர். உங்களிடம் என்ன இருக்கின்றது. எல்லாவற்றையும் தா என்று அதிகாரத்துடன் கேட்டான்.

எங்களிடம் என்னப்பா இருக்கின்றது ஆசிரமம் போக வந்துள்ளோம் என்றாள்.

ஆஸ்ரமமா இப்படி அல்ல அப்படியே செல்ல வேண்டும் நிறைய தூரம் வழிதவறி வந்து விட்டார்கள் என சிரித்தான்.

சரி அவ்வழியே போகிறோம் என மாதவனை அழைத்துக் கொண்டு திரும்பினாள்.

அப்படியும் உங்களை விடுவேனா? உங்கள் கையில் உள்ளவை அனைத்தையும் சோதித்து பார்ப்பேன் என பிரித்தான் அதில் துணிகள் மட்டுமே இருந்து ஆத்திரத்தில் தலை நிமிர்ந்தான் மாதவன் கையில் பெட்டி இருந்ததை கண்டான். உன் கையில் உள்ளதை கொடு என்றான்.

வைதேகி அது அவர் வணங்கும் தெய்வமப்பா என்றாள். மாதவன் கொடுக்க மாட்டேன் என்றான்.

மாதவன் கையில் இருந்து இழுத்து பிடிங்கிக் கொண்டான் திறந்து பார்த்தவனுக்கு ஆச்சர்யம் அழகான தங்கவிக்ரகம் இதை வைத்துக் கொண்டு ஒன்றுமில்லை என்றா சொல்கிறீர்கள் என கத்தினான். இருவரும் அவன் காலில் விழுந்து அழுது அரைமணிநேரம் போராடினார்கள் கடைசியில் ஒரு ஒப்பந்தத்திற்கு வந்தார்கள். உங்கள் இருவரில் ஒருவர் என் கூட்டத்தாருக்கு சேவைகள் செய்ய வேண்டும் அப்படி ஒருவர் வந்தால் இவ்விக்கிரத்தை கொடுத்து ஆஸ்ரமத்திற்கு அனுப்புகிறோம் என்றான்.

நாங்கள் இருவரும் இப்போதுதான் சேர்ந்து வருகிறோம் எங்களை பிரித்து பார்ப்பதில் உனக்கென்னப்பா சந்தோஷம் என்றாள் வைதேகி.

மாதவனுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை அவனுக்கு பணிவிடை செய்து பழக்கமில்லை கண்ணனை விட்டு இருக்கவும் முடியவில்லை.

வைதேகி அவன் நிலையை புரிந்து கொண்டு நான் உங்களுடன்

பணிவிடை செய்ய வருகிறேன் அந்த விக்கிரகத்தை அவரிடம் கொடுத்துவிடு என்றாள்.

வைதேகி என்னை விட்டு போகிறாயா என கத்தினான் மாதவன்.

பரவாயில்லை உங்கள் கண்ணணை எடுத்துக் கொண்டு நீங்கள் செல்லுங்கள். நான் இவர்களுக்கு பணிவிடை செய்யப் போகிறேன் மனதிற்க்குள் அழுது கொண்டே கண்ணா அன்று என்னைப் பிரித்தாவது தரிசனம் கொடு என்றேனே அதை இப்பொழுது தருகிறாயோ? கண்ணா நான் கேட்டதை தருகிறாயே! கண்ணா அவரை பிரிந்திருப்பது எனக்கு கஷ்டம் தான். கண்ணா இருந்தாலும் உன் தரிசனம் அவருக்கு கிடைக்குமே என்ற சந்தோஷம். அவருக்கு நிச்சயம் தரிசனத்தை கொடு அப்போதுதான் நீ உண்மை தெய்வமாவாய் என்று எண்ணினாள்.

ஹீம். வா புறப்படு என்னுடன் என்று கத்தினான் கொள்ளைக்காரன்.

கண்ணனை நீ அவரிடம் கொடு நான் உன்னுடன் வருகிறேன் என்றாள் வைதேகி.

கண்ணணை எடுத்துக் கொண்டு மாதவன் மன வருத்தத்துடன் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி சென்றான்.

கண்ணா இதுவும் உன்னுடைய செயலே! நீ என் துணையாக வா அதுவே போதும் எனக் கூறி அவர்கள் பின்னால் சென்று கொண்டிருந்தாள் வைதேகி

திருடன் வைதேகியைப்பார்த்து கேட்டான் நீ எவ்வளவு காலம் உன் வீட்டுக்காரருக்கு சேவை செய்திருப்பாய்? உன்னை விட்டுவிட்டு அந்த பொம்மை தான் முக்கியம் என்கிறாரே.

அவரைப்பற்றி அவதூறாக எல்லாம் பேசாதே நீயோ திருடன் அவரைப்பற்றி உனக்கென்ன தெரியும் குடும்ப வாழ்க்கையை பற்றிதான் என்ன தெரியும்? நான் இவ்வளவு காலம் சேவை செய்ததின் கடைசி பலனப்பா இது. அவருக்காக நான் செய்யும் கடைசி சேவை அவரையும் அந்த கிருஷ்ணனையும் விட்டு பிரிந்ததே இல்லை ஏதோ என் போதாத வேலை இப்படி நடந்திருக்கிறது இருந்தும் எனக்கொரு திருப்தி அவரும் அந்த கிருஷ்ணனும் எங்கு செல்ல வேண்டுமோ அங்கு சென்று விடுவார்கள். அத்துடன் என் சேவையும் முடிந்தது. என்னைக் காக்க என் இறைவன் வருவான் எனக்கூறியவாறு திடீரென்று கண்ணா என்று கூவினாள்.

திருடன் திரும்பிப்பார்த்து என்ன ஆயிற்று என்று கேட்டான்.

ஒன்றுமில்லையப்பா நான் பேசிக் கொண்டே நடந்ததில் காலில் பெரிய கலப்பட்டது.

அப்படியாம்மா இங்கே சற்று அமர்ந்து விட்டு செல்லலாமா எனக் கேட்டான் திருடன். அவர்கள் சற்று தொலைவில் அமரச்சென்றனர் திருடனில் ஒருவன் துணியை விரித்தான் வைதேகியை அதில் அமர்த்தினான். மற்றவர் சுள்ளியை பொருக்கி தீ மூட்டினர் வைதேகிக்கு சற்று தாகமாக இருந்தது அப்பா இங்கே குடிக்க தண்ணீர் கிடைக்குமா என்று கேட்டான்.

பெரிய திருடன் சைகை காட்டி ஒருவனை தண்ணீர் எடுத்து வரச் சொன்னான். பெரிய திருடன் வைதேகியின் காலைப்பற்றினான் காட்டுங்கள் அம்மா உங்கள் கால் என்னவாயிற்று என்றான்.

அப்பா ஆண்கள் யாரும் இதுவரை என்காலை தொட்டதில்லை அதுவுமின்றி நீ ஏன் என் காலைத்தொடுவானேன்.

அம்மா நான் உங்கள் மகன் மாதிரியம்மா கொடுங்கள் காலை என்று கூறி காலை இழுத்துக்கொண்டான் இழுத்து காலில்

ரத்தம் வருகிறதம்மா என துணியைக் கிழித்து வைதேகியின் காலில் கட்டு போட்டான்.

வைதேகி பரிவுடன் அவனைப்பார்த்து இவ்வளவு நல்லவனாக இருக்கின்றாயே ஏனய்யா உனக்கு இந்த திருட்டுத்தொழில் எனக் கேட்டாள்.

நான் என்னம்மா செய்யட்டும் சிறு வயது முதலே இத்தொழில் சிறையிலும் அடைத்தனர் அங்கிருந்தும் தப்பி வந்து விட்டேன் இருப்பதை இல்லாதவரிடத்திலும் இல்லாதவரிடத்தில் இருப்பதை இருப்பவரிடமும் கொடுக்கிறேனம்மா என்று மெல்ல வைதேகியின் இருகால்களையும் தன் மடிமீது வைத்துக் கொண்டு அவள் கால்களை மெல்ல பிடித்தான். நீ என்ன சொல்கிறாய் என்பதே புரியவில்லையே அப்பா.

அம்மா பண்பு உள்ளவரிடம் பொருள் இல்லை பொருள் இருப்பவரிடம் பண்பில்லை அந்த பொருளை பறித்து விட்டால் தானாகவே பண்பு வருமல்லவா இதைதானம்மா நான் செய்கிறேன் என்றான்.

அதுசரி என்னை ஏனப்பா அழைத்து வந்தாய்.

பலர் எனக்கு சேவை செய்கிறார்கள் அம்மா எனக்கும் ஒருவருக்கு சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசை அதிலும் உங்களைப்பார்த்தால் எந்தாயைப் போல் உள்ளீர் அதனால்தான் உங்களை அழைத்து வந்தேன் என்றான்.

திருடன் என்கிறாய் பலர் உனக்கு சேவை செய்கிறார் என்கிறாய் ஒன்றுமே புரியவில்லை.

ஆமாம் அம்மா இப்போது தானே கூறினேன் இல்லாததை இருப்பவருக்கு தருகிறேன் என்று அதுமட்டுமல்ல நான் இக்கூட்டத்தின் தலைவன் ஒருவன் தீயிட்டான் ஒருவன் நீர் எடுத்துவரச் சென்றான் இப்படியாக பலர் சேவை செய்கின்றனர்.

அதுசரி உனக்கு மனைவி பிள்ளைகள் என எதாவது இருக்கிறதா எனக்கேட்டாள் வைதேகி.

மனைவிகள் இருக்கிறார்கள் அம்மா என்று சிரித்தான்.

ஏனப்பா சிரிக்கிறாய் என்று கேட்டாள்.

ஒன்றுமில்லையம்மா எனக்கு இரு மனைவிகள் ஒருத்தியை முறையாக திருமணம் செய்து கொண்டேன். இன்னொருத்தியை இழுத்து வந்து திருமணம் செய்து கொண்டேன்.

சரிதான் போ நீயும் அந்த கண்ணன் போல்தான் போலுள்ளது என்றாள் வைதேகி.

என் பெயரும் பெரிய கண்ணன் தான் அம்மா.

வைதேகி திடுக்கிட்டாள் என்ன சொன்னாய் என்றாள். கண்கள் எனக்கு பெரியதாக இருப்பதால் என் பெற்றோர்கள் பெரிய கண்ணன் எனப்பெயர் இட்டனர் நீங்கள் ஏனம்மா ஆச்சர்யப்பட்டீர்கள்?.

ஒன்றுமில்லையப்பா எனது பெரிய மகனின் பெயரும் பெரிய கண்ணன்தான்.

அம்மா உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்.

கண்ணா எனக்கு மூன்று பிள்ளைகள் ஒருவன் பெரிய கண்ணன் அவனைத்தான் தேடி கொண்டிருக்கிறேன். இரண்டாவதவன் கோவிந்தன் அவன் யாத்திரை சென்றுள்ளான் விரைவில் வருவான். மூன்றாவதவன் குட்டிக் கண்ணன் அவன் வீட்டையும் மற்ற எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டுள்ளான். பெரிய கண்ணன் திருடன்.

பெரிய கண்ணன் சிரித்தான் நல்ல வேடிக்கையம்பா
மூன்றுபிள்ளைகள் இருந்தும் ஒவ்வொரு விதமாக
இருக்கிறார்கள்.

ஏனப்பா அப்படி சொல்கிறாய் நீயும் என்பிள்ளைதான்.

அதற்குள் நீர் வந்தது வைதேகிக்கு தன் கையால் வாங்கி
விட்டான் பெரிய கண்ணன்.

வைதேகிக்கு சற்று மயக்கமாக இருந்தது கண்ணா எனக்கு
மயக்கம் வருகிறதப்பா.

இரம்மா எனக்கூறி ஒருசேவகனை அழைத்தான் இப்படி
இவன் மடியில் சாய்ந்து கொள்ளுங்கள் என்றான். பின்
கால்கலை தன் மடியில் போட்டுக் கொண்டு மெதுவாக
அழுத்தினான் தன்னாலும் முடியாமல் வைதேகி அவன்
மடியில் படுத்தாள் படுத்தவளுக்கு ஒரு ஆச்சர்யம் இந்த உடம்பு
தான் எப்போதோ தொட்ட உடம்பு போலிருந்தது. தன்
நிலை முடியாமல் மயங்கினாள் மயங்கியவள் சற்று நேரத்தில்
பகவான் ஸ்ரீமன் நாராயணனும் லக்ஷ்மியும் பாற்கடலில்
பள்ளி கொண்டிருப்பதை பார்த்தாள். பிறகு பகவான்
மகாவிஷ்ணு ஒவ்வொரு அவதாரங்கள் எடுப்பதையும்
பார்த்தாள். பிறகு தான் லக்ஷ்மியின் மடியிலிருப்பதை
உணர்ந்தாள் உடனே திடுக்கிட்டு எழுந்து கண்ணா இது
என்ன என்று எழுந்தவளுக்கு உண்மையிலேயே தான்
இப்படித்தான் படுத்திருந்தாள் என உணர்ந்தாள்.

பகவானே நான் என்ன பாவம் செய்து விட்டேன் நீங்கள்
என் காலைப்பிடிப்பதா என பதறி அழுதாள்.

தன்னலமற்ற தூய சேவையும், பக்தியும் உடையதம்பா
உங்களது சேவை, எத்தனையை போலி பக்தர்கள் என்னை
சுற்றி இருக்க எனக்கும் ஒருதூய பக்தியுடைய தாயின் அன்பு
தேவையம்மா. உங்களின் மகன்தானே அம்மா நான்?.
உங்களின் அன்பிற்கும், தூயபக்திக்கும், சேவைக்கும் என்றும்

நான் கட்டுப்பட்டவன் , என்னம்மா வரன் வேண்டும் கேள் .

என்னை தாயென்று நினைக்கின்றாயல்லவா அதேபோல் உன் தந்தை உன் தரிசனத்திற்கு காத்திருக்கின்றார் அவர் ஆசையை பூர்த்தி செய்யப்பா இதுதான் நான் வேண்டுவது .

தூயபக்திக்காக தொண்டு செய்து தன்னடக்கத்துடன் வாழ்ந்த உங்களின் பெருமை இவ்வுலகம் தெரிந்து கொள்ளட்டும் விரைவில் மாதவனுக்கும் யாம் தரிசனம் தருவோம் . அதுமட்டுமல்ல மாதவனின் மூலம் சில வேலைகள் நடக்க வேண்டும் . உலகத்திற்கு ஒரு பெரிய மகானாக திகழ்வார் என்று கூறி ஆதிசேஷன் குடைபிடிக்க சங்கு சக்கரம் கதையுடன் மகாலக்ஷ்மி மார்பிலிருக்க பகவான் நாராயணனும் லக்ஷ்மியும் வைதேகியை ஆசிர்வதித்தனர் .

வைதேகி இறைவா என்று பாதத்தில் விழுந்தாள் . விழுந்தவளின் ஆன்மா கண்ணணின் திருவடியை சேர்ந்தது அவளது உடல் தானாகவே எரிந்தது .

பெரிய கண்ணன் எனக் கூறும் கண்ணனே அவளது உடலையும் எரித்தான் பொழுதும் புலரத்தொடங்கிது .

அத்தியாயம்: 16

மாதவன் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான் குருவைப்பார்க்க ஓடிவந்தான் . குருவும் மாதவனுக்காக எதிர் நோக்கிக் கொண்டிருந்தார் .

என்ன மாதவா இப்போதாவது உனக்கு வர வழி தெரிந்ததா எனக் கேட்டார் .

ஐயா என்னை மன்னித்து விடுங்கள் என காலில் விழுந்து வணங்கினான் .

உன்னைப்பற்றிய விவரம் எல்லாம் உன் மனைவி மூலம்

தெரிந்து கொள்வேன் மாதா மாதம் பணமும் கடிதமும் அனுப்புவாள். சரி கையில் என்ன வைத்திருக்கிறாய் மாதவா எனக் கேட்டார்.

ஐயா கண்ணணின் விக்ரகம் எனக்காண்பித்தான் சிறிய வயது முதல் நீ வைத்திருந்த விக்ரகமா இன்னுமா நீ இதை விடவில்லை இந்த விக்ரகத்தை கொண்டு போய் சன்னதியில் வைத்து விட்டு வா. நாளை காலை உனக்கு உபதேசங்கள் எல்லாம் நடைபெறும் அதுவரை நீ ஓய்வு எடுத்துக் கொள் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாதே என்றார் குரு.

மாதவன் கண்ணனை அறையில் வைக்க மனம் வரவில்லை நின்று கொண்டு யோசித்து கொண்டிருந்தான் நம்முடனே வைத்துக் கொள்ளலாமே இந்த கண்ணணின்றி உறங்க முடியுமா? நினைத்துப் பார்க்க கூட முடியவில்லையே குருவின் வாக்கையும் மீறமுடியாது நாளை இவர் நமக்கென்ன செய்யப்போகிறார்? ஒருவேலை அந்த கண்ணனை காண்பிப்பாரா? நாம் என்ன செய்வது ஒன்றுமே புரியவில்லையே, கண்ணனை வைத்துக் கொண்டு அதே இடத்தில் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். குருவும் அவனைப்பார்த்து கொண்டிருந்தார்.

மாதவா என்ன அப்படியே நின்று கொண்டிருக்கிறாய் என்ன யோசனை உனக்கு எனக் கேட்டார் குரு

ஒன்றுமில்லை இன்று வேண்டுமானால் கண்ணனை என் அறையில் வைத்துக் கொள்ளட்டுமா?.

என்ன மாதவனா இது சிறு பிள்ளைத்தனம்.

கண்ணனை விட்டு நான் எப்படி உறங்குவேன் என்பதுதான் கவலை.

மாதவா கண்ணன் என்ன இச்சிறிய பொம்மையிலா இருக்கிறான் கண்ணன் விஸ்வவியாபி எங்கும்

வியாபித்திருக்கிறான் அவனை நாம் உணர வேண்டும் உணர்ந்தால் அவன் நம் முன்னேயே உள்ளதை தெரிந்து கொள்ளலாம் நீ. பக்திக்கு முதல் வழி நம்பிக்கையும் ஒரு உருவமும் தேவை அந்த உருவின் மீது பரிபூரணநம்பிக்கை வந்து விட்டால் பிறகு அதைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆர்வம் தூண்டும் பிறகு ஆர்வம் தூண்டினால் பிறகு அதை தேடும் வழியை தூண்டும். உணர்ந்தவனுக்கு எல்லாமே கண்ணணின் வடிவம். எவ்வடிவத்தில் கண்ணன் வந்தாலும் அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியும். தெய்வம் ஒரே வடிவத்தில்தான் வரும் என்பது நிச்சயம் அல்ல மாதவா. ஒரு தூய பக்தனுக்கு உதவ எவ்வடிவத்திலும் வரும் அதை புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவனுடைய சாதூர்யமாகும் ஆண்டவனை இச்சிறிய விக்கிரகத்தில் அடக்காதே மாதவா உன் இருதயத்தில் அவனை. நீ காண், அவனை நீ உணரு, அவன் உண்ணிடத்திலேயே இருக்கிறான் என்பதை தெரிந்து கொள். ஏன் மாதவா நீ தெரிந்து கொள்ளவில்லை குழந்தை பருவத்தில் உணக்கேற்றவாரு உபதேசம் செய்தேன். நீ வளர வளர அப்பக்தியை பெருக்கெடுத்திருக்க வேண்டும் அப்படி இல்லாமல் அதே நிலையில் இருப்பது சரியல்ல. பக்தர்களுக்கு நம்மால் முடிந்த சேவைகளும் செய்ய வேண்டும். அகங்காரம் ஆணவம் என்று நம்மிடம் இருக்க கூடாது. அன்புடன் அனைவரையும் பார்த்தால் ஆண்டவன் நம்மை அன்போடு பார்ப்பான்.

மாதவா உன்னால் ஆக வேண்டியது நிறைய இருக்கின்றது உனக்கு ஞானம் தன்னாலேயே வரும் முதலில் அந்த கண்ணணை விடு. கண்ணணை சன்னதியில் வைத்து விட்டு நாளை காலை ஐந்து மணியளவில் என்னை இங்கு வந்து சந்தி.

மாதவன் மெல்லி குரலில் கண்ணன் எனக்கு காட்சி தருவானா என்ன?.

மாதவா இது சிறுபிள்ளை தனமான கேள்வி. உன்

தூயபக்திக்கு என்றும் மதிப்பு உண்டு உன்னால் பலருக்கு காட்சி கொடுத்திருக்கின்றான் இனியும் உன்னால் பலருக்கு காட்சி கொடுக்க போகின்றான். உன்னை வைத்து அவன் ஒரு நாடகம் நடத்துகின்றான் அப்பா, அதை நீ நன்கு புரிந்து கொள். கண்ணன் என்றுமே உன்னிடத்தில் தான் இருக்கின்றான். உனக்கு தான் அவனை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு மெல்லிய அக்ஞான திரை உன்னிடத்தில் இருக்கிறது அதை நீ எடுத்தாயானால் அந்த கண்ணன் உன்னிடம் உள்ளதை உணர்வாய். போ மாதவா கவலைப்படாதே என்றும் அந்த கண்ணனின் அருளும், எனது ஆசியும் உனக்கு உண்டு என்று கூறி அவர் மௌனமாக முன்னே சென்றார்.

நிறைய பேர்களை அழைத்து ஏதோ கூறிக் கொண்டிருந்தார். நாளை பெரிய விழா போல பேசிக் கொண்டிருந்தார். மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை சன்னதியை நோக்கி சென்று சன்னதியில் கண்ணனை வைத்தான் வைத்தவனுக்கு ஏக்கமும் அழுகையும் வந்தது கண்ணா இதுதான் முதல்முறை உன்னை பிரிந்து செல்கிறேன். குரு சொல்வது போல் எனது அக்ஞானத்தை போக்கப்பா இன்றிலிருந்து உன்னை விட்டிருக்க மன தைரியத்தை கொடு. சரி நான் என் அறைக்கு போகிறேன் நீ இங்கு செளக்கியமாக இரு ஆனால் என்னை மட்டும் மறந்து விடாதே எனக் கூறி நமஸ்கரித்து விட்டு தன் அறைக்கு சென்றான்.

வந்தவனுக்கு மனது மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது சிறிது நேரம் யோசித்து கொண்டே அமர்ந்திருந்தான். என்ன செய்யலாம்? நாளை குரு என்ன சொல்லப்போகிறார் கண்ணன் நமக்கு காட்சி தருவானா? கண்ணனை அங்கு வைத்து விட்டோமே மீண்டும் எடுத்து வரலாமா? நம் குருவுக்கு தெரியாமல் அதை எடுத்து கொண்டு ஓடிவிடலாமா? சே சே அது சரியல்ல அது குரு துரோகம் அவர் தானே நமக்கு கண்ணனை காண்பித்தார் ஆனால் நாம் அப்படி செய்வது சரியல்ல என்ன செய்யலாம் என யோசித்து கொண்டிருந்தான். யோசித்தவனுக்கு தன் வாழ்நாளில் முதலில் குருவை சந்தித்தது முதல் இன்று வரை

நடந்தவைகள் அனைத்தும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது அப்படியோசித்து கொள்ளடிருக்கையில் தன்னை அறியாமலேயே உறங்கியும் விட்டான்.

காலை நான்கு மணியளவில் கதவு தட்டப்பட்டது மாதவன் திடுக்கிட்டு கதவை திறந்தான் வெளியில் நின்றிருந்தவர் குரு உங்களை குளித்து விட்டு உங்கள் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு வரச்சொன்னார் என்றார்.

மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை சரி நான் வருகிறேன் எனக் கூறினான் தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு குருவை நோக்கி புறப்பட்டான்.

குரு மண்டபத்தில் இருக்கிறார் என்றார்கள் மாதவன் மண்டபத்தை நோக்கி புறப்பட்டான் போகும் வழியில் எல்லாம் பலர் இவனை பார்த்து நமஸ்கரித்தனர். மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை எங்கிருந்து இவ்வளவு கூட்டம் வந்தது? ஏன் இவர்கள் என்னை பார்த்து நமஸ்கரிக்கின்றனர் என ஒன்றும் புரியவில்லை குருவை வந்து வணங்கினான்.

குருவும் வா மாதவா என்றார். அவனை அழைத்துக் கொண்டு தனியான ஒரு இடத்திற்கு சென்றார் அங்கு ஒருவர் கலசம் வைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தார் அக்கலசத்தை குருவிடம் கொடுத்து விட்டு ஒரு புதிய ஆடையையும் கொடுத்து சென்றார்.

மாதவனுக்கு குரு கலச நீரால் நீராட்டினார் அவனுடைய ஆடைகளை அகற்றி காவி உடையை கொடுத்து கட்டிக் கொள் என்றார். மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை ஏதோ குரு செய்து கொண்டிருக்கிறார். இப்படி எல்லாம் செய்தால் கண்ணன் வந்து விடுவான் என்ற எண்ணம்.

அவனை மண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்தார் அழைத்து வந்தவர் எல்லோரிடத்திலும் இன்றுமுதல் இவன் தான் உங்களுக்கு குரு இப்பொறுப்புக்கள் அனைத்தையும்

இவன் ஏற்ப்பான் நான் இவனை இங்கு நியமித்து விட்டு இமாலயத்திற்கு செல்லப் போகிறேன் இன்று முதல் இவன் பெயர் பாகவதத்தாதேந்நிரன் இதன் விளக்கம் பிற்காலத்தில் உங்களுக்கு புரியும் பகவானையே தன் கைக்குள் வைத்திருந்தான் பகவானே இவன் கைக்குள் அடக்கம். இது தற்போதைய விளக்கம் பகவான் இவன் பக்தியில் ஐக்கியம் ஆகி உள்ளான் இவனுக்கும் பகவானுக்கும் வித்தியாசம் சிறிதே ஆகும் இப்படி ஒரு குரு கிடைக்க நீங்கள் எல்லாம் கொடுத்து வைத்திருக்கிறீர்கள். நான் சொல்லும் இவ்வனைத்து வார்த்தைகளும் பிற்காலத்தில் நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள் எனக்கு கொடுக்கும் அனைத்து மரியாதையும் இவனுக்கு கொடுக்க வேண்டும் என கூறி ஆசனத்தில் அமர்த்தினார்.

இன்னும் முதல் நமது கிருஷ்ணனையும் இவனே பார்த்துக் கொள்வான் இவன் சொல் மீறி யாரும் நடக்கக் கூடாது என்று கூறி முடித்தார் குரு.

அனைவரும் பழைய குருவையும் புதிய குருவையும் சேர்ந்நு நமஸ்கரித்தனர் மாதவனுக்கு பைத்தியமே பிடித்து விடும்போல் இருந்தது இது என்ன? இது வரை நாம் எந்த பொறுப்புமே ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையே மக்களுக்கு வழிகாட்டும் பொறுப்பா! கண்ணா நானே இன்னும் தேறவில்லையே நான் எங்கிருந்து மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யப்போகிறேன். இந்த குருவுக்கு என்ன நடந்தது ஏதோ தேவையில்லாத வேலைகளை செய்கிறாரே? கண்ணா நான் உன்னை காண வந்தால் இது என்ன புது திருப்பம் இவ்வளவு நாள் என்னுடன் விளையாடியது போதாதா எனக்கு நினைத்து பார்க்கவே பயமாக இருக்கிறது இப்பெரிய பொறுப்பில் நான் தேறுவேனா? திடீரென்று அவன் மனதில் ஒன்று உதித்தது இவ்வனைத்தும் உனது, நீயே இவ்வனைத்தையும் நடத்தி செல்வாய் அந்த குரு பீடத்தில் அமர்ந்த உடன் தன்னை அறியாமல் அவனுடன் உள்ள அக்ஞானம் மெல்ல விலக தொடங்கியது.

குருவும் இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழித்து புறப்பட்டார். ஆறு மாத காலத்தில் தான் மெல்ல மெல்ல பொறுப்புகளை அழகாக நடத்திவர தொடங்கினான். இவனது வாழ்க்கை வரலாறு பலருக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தது அதே போல் இவனும் உபதேசம் செய்து வந்தான். தன் பிள்ளை மனைவி என்ற நினைப்பே இல்லை எல்லாவற்றையும் துறந்தான் இன்னும் அந்த சிறிய கண்ணன் மேல் இருந்த பாசம் மட்டும் இருந்தது.

ஒருநாள் இரவு தற்செயலாக ஆஸ்ரமத்தில் யாரும் இல்லை இருந்தவரும் அவரவர் அறையில் தூங்கி விட்டனர். மாதவன் வழக்கம் போல் இரவில் மண்டபத்தில் அமர்ந்து ஜபம் செய்து கொண்டிருந்தான். ஒரு திருடன் மாதவனை பிடித்தான் எங்கே அந்த விக்கிரகம்? தங்க விக்கிரகம் அதைக் கொடு என்றான்.

மாதவன் தன்னால் முடிந்தவரை தன்னால் கொடுக்கமுடியாது என போராடினான் இங்கே சன்னதியில் தானே இருக்கிறது உடைத்து எடுத்துக் கொள்கிறேன் என சன்னதியை நோக்கி ஓடினான்.

மாதவன் சன்னதியின் வழியை மறித்தான் வந்தவன் அவனை பிடித்து இழுத்து தள்ளினான் மாதவன் கீழே விழுந்தான் விழுந்தவனுக்கு நினைவில்லை. விழுந்தவனுக்கு மெல்ல நினைவு வந்தது நினைவு வந்தவன் சன்னதியை பார்க்கிறான் சன்னதியின் பூட்டுக்கள் உடைக்கப் பட்டிருந்தன பதற்றத்துடன் எழுந்தான் நமது கண்ணணின் விக்கிரகம் போய்விட்டதா கண்ணா என்றான் மெல்ல சன்னதியை திறக்க முயல்கிறான் கதவு உட்புறம் தாளிடப்பட்டிருந்தது கதவில் முட்டிக் கொண்டான் வேண்டாம் எடுக்காதே இங்கு பல பொருள் இருக்கின்றது எல்லாம் பொது சொத்து மரியாதையாக வெளியில் வந்துவிடு என கூச்சல் இட்டான். ஒன்றுமே சலனமில்லை. மூன்று முறை கதவை தட்டினான் முட்டிக் கொண்டான் பதில் ஏதும் இல்லை கண்ணா கண்ணா என்று உரத்த குரலில் கதவை தட்டினான்

தட்டியவனுக்கு பெரிய ஆச்சர்யம் கதவு தானாக திறந்தது அவனால் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு உள் இருந்து வெளிச்சம் வந்தது. கண்ணா என்று கத்தினான் அவன் விரும்பியவாறே குழல் இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு ஒரு கையை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு மறு கையில் அவனை வா என்று அழைத்தவண்ணம் அதே சிறிய பிள்ளையின் முகம் அழகான புன்சிரிப்பு செந்தாமரைபோன்ற இதழ்கள் அழகிய மிருதுவான கண்ணனின் கண் தலையில் மயில் பீலியுடன், காதில் குண்டலங்கள், புதிய பட்டாடை அணிந்து பிஞ்சு பாதங்களில் கொலுசுடன் அழகிய பாதம் கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தான், மாதவனை பார்த்து வா மாதவா விளையாடலாம் என்றான்.

மாதவன் அப்படியே தன்னை ஒருகணம் மெய்மறந்து நின்றான். ஏன் கண்ணா நீ ஏனப்பா இவ்வளவு தாமதமாக்கினாய் என்று கேட்டான். கண்ணா என்றும் நான் உனக்கு அடிமை நான் எதற்காக இவ்வளவு காலம் காத்திருந்தேனோ அதை நீ தந்து விட்டாயே! என்மண்ணா எனக்கு நீ எப்போதும் துணையாக இருக்கவேண்டும். உன்னை அன்றி வேறு எதை வேண்டுமேன் உன்னை அன்றி வேறு ஏது தெரியும் எனகண்ணனின் பாதங்களை கண்ணீரால் அலம்பினான்.

மாதவா எழுந்திரு இன்று முதல் நீ அழைக்கும் போதெல்லாம் உன்னிடத்தில் இருப்பேன். நீ கேள்விகள் என்னை கேட்டால் நான் உனக்கு பதில் அளிக்கிறேன் அது மக்களின் உலக வாழ்க்கைக்கு பயன்பட்டும் நீ அழைக்கும் நேரத்தில் உன்னிடத்தில் நான் இருப்பேன் கவலை வேண்டாம் உன் பிறப்பு உலகின் தொண்டிற்காக, அதனை முடித்து விட்டு என்னிடம் வந்தடைவாய் எனக் கூறி புன்னகைத்தான் கண்ணன். கண்ணனை தழுவிக் கொண்டான் மாதவன். தன் விருப்பப்படியெல்லாம் அவனை கொஞ்சினான் தான் காத்திருந்த நாள் வந்தது என ஆனந்த கூத்தாடினான்.

இத்துடன் முதல் அத்தியாயம் முடிவடைகிறது.

பாகம்: 2

ஸ்ரீ ஓம் அத்தியாயம்: 1

குட்டிக்கண்ணன் அவன் நினைத்தவாறே கோயில் கட்டி முடித்தான். கோயில் கும்பாபிஷேகம் தனது பூர்வாஸ்ரம தந்தையும், குருவும் ஆன மாதவனின் கையால் நடத்த வேண்டும் என விரும்பி அதன்படி கோவிந்தனை அனுப்பி நாட்களை குறித்து கொண்டு வந்தான்.

ஒரு நாளை எண்ணி அந்நாளை கண்ணனிடம் ஆங்கு பெற்று ஆங்குயின்படி கண்ணனை பிரதிஷ்டை செய்யவும், கும்பாபிஷேகம் செய்து வைக்கவும் புறப்படுகின்றான் மாதவன். அப்படி புறப்படும்பொழுது மாதவன் மனதிற்சூள் கண்ணா ஏன் இந்த விளையாட்டு? சர்ச்சை விடென்று கூறினாய், சரீரப்பற்று விடு என்று கூறினாய்? எல்லாம் விட்டு நான் அமைதியாக இப்பொழுது அமர்ந்திருக்கிறேன். அப்படி இருக்க நீ என்னவென்றால் பணிகளை கொடுக்கிறாய் நான் அங்கு சென்று செய்தால், நான் அங்கு சென்று செய்தேன் என்றல்லவா பேச்சு எழும் இது நியாயமா? என எண்ணுகின்றான்..

உடனே கண்ணன் ஏன் மாதவா! ஏன் உனக்கு இன்னும் சந்தேகம் என வினவ, மாதவன் கண்ணனிடம் உன் விளையாடல் வேறு எங்கும் இல்லையா? நான் தான் சிக்கினேனா? ஐயா என்னை விட்டு விடேன் நான் அமைதியாக இக்காட்டில் அமர்ந்து விடுகின்றேன், எதற்காக இதெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என்றான்.

கண்ணன் புன்னகைத்த வண்ணம் ஏன் அனைத்தும் நீ தானே செய்கிறேன் என்று கருதுகின்றாய் அனைத்தும் கண்ணணாகிய நானே செய்வதாக கருதேன் என்று கண்ணன் கூற.

கோவிந்தா விளையாடாதே நான் செய்கின்றேன் என்றால் என் சரீரத்தை தானே அனைவரும் பார்க்கின்றார்கள், உன்னையா

பார்க்கிறார்கள்? என்னைத் தானே பார்க்கிறார்கள்.

கண்ணனும் புன்னகைத்தவாறே நன்றாக பேசுகிறாய் மாதவா என்னுடன்பேசி, பேசி அழகாகவும் பேச கற்றுக்கொண்டாயோ?

ஐயா இதைவிடு ஏன் வீணான பிரசினை, இப்போது இருக்கும் பிரசினைக்கு வா இதை எப்படியாவது முடித்து வை என்றான் மாதவன்.

சரி நாம் என்ன செய்யலாம் சொல் என்று கண்ணன் கேட்டான்.

வேண்டாம் ஐயா நான் சென்று செய்வது எனக்கு விருப்பமில்லை அதாவது இங்கு நானே என்றால் இச்சரீரம் என்றான் மாதவன்.

கண்ணன் உடனே இச்சரீரம் எதனால் ஆக்கப்பட்டது? என்றான், இச்சரீரம் பங்சபூதத்தால் ஆக்கப்பட்டது. மேலும் சரீரம் யாருடையது? என்று கேட்டான் கண்ணன்.

என்ன மாதவா விளையாடுகிறாயா என்றான் மாதவன் (இங்கே கண்ணன் மாதவனாகின்றான் கண்ணனை மாதவா என மாதவன் அழைக்கிறான்.).

கண்ணன் மீண்டும் என்ன மாதவா இச்சரீரம் யாருடையது என்றான்.

மாதவன் இக்கேள்வி சிறுபிள்ளைதனமாக இருக்கின்றது அனைத்தும் உன்னுடையதுதான் என்றான்..

சிக்கிக் கொண்டாயா அனைத்தும் என்னுடையதாகும் போது நீ போய் செய்து வை என்றான் கண்ணன்.

மாதவனால் ஒன்றும் கூறமுடியவில்லை மவுனமாக

இருந்தான் பின், கண்ணா நீ என்னை செல்ல வேண்டும் என கூறிவிட்டாய் என்றான்.

கண்ணன் இடைமறித்து மீண்டும் என்னை என்று கூறிவிட்டாயே நம்மை என்று சொல் இந்த சரீரம் உன்னுடையது. நான் உன் ஆன்மாவில் இருக்கின்றேன். இருவரும் ஒருவர், ஒன்றாக செய்கிறோம். யாருக்கு என்னை பார்க்க வேண்டும் என எண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் என்னை பார்க்கட்டும். யாருக்கு உன்னை பார்க்க வேண்டுமோ அவர்கள் எல்லாம் உன்னைப் பார்ப்பார்கள்.

மாதவன் கண்ணா ஏன் என்னை குழப்புகின்றாய் நான் கேட்பதற்கு பதில் ஒன்றும் கூறவில்லையே!

என்ன மாதவா உனக்கு புரியவில்லையா ! எவன் என்னை ஆன்மாவில் பக்திப்பூர்வமாக நிலை நிறுத்திக் கொள்கின்றானோ உன் வடிவில் உன் ஆன்மாவை அவன் பார்க்கின்றான். அவன் உன்னை குருவாக கருதி பார்க்கட்டும் ஆனால் உன் நிலையோ என்னையே நினைத்து இருக்கிறாய். உன்னை என்று ஏன் கருதிக் கொள்கின்றாய்? நானாகவே செயல்படுகின்றேன் என்று கண்ணன் கூற.

மாதவன் விடையை கூறு கண்ணா இப்படி எல்லாம் சுற்றி வராதே என்று கூற,

மாதவா செயல் அனைத்தும் செய்வது நான், உன்னுள் இருந்து செயல்படுகின்றேன் கவலையை விடு, இவையன்றி வேறு எதுவும் இல்லை சிந்தையை விடு, நீ செய்கிறாய் என கருதாதே எப்பொழுதும் நானே செய்கின்றேன் என கருதிக்கொள். எவன் என்னிடம் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணிக்கின்றானோ அவனுக்கு ஆன்மா ஏது? சரீரம் ஏது? சரீரமும் இல்லை ஆன்மாவும் இல்லை என்றான் கண்ணன்.. அப்படியென்றால் எவை வேண்டுமானாலும் பெற்றுக் கொள்கின்றாயா என்று கேட்டான் மாதவன்.

அப்படி பேச முடியுமா நான் இருக்கும் போது அப்படி பேசத்தான்வருமா? எவன் பரிபூரணமாக தன்னை அர்பணித்து விட்டானோ அவனால் தவறானதை பேசவும் ,செய்யவும் முடியாது அல்லவா என்றான் கண்ணன் .

மாதவன் மௌனமானான் .

ஏன் மாதவா மௌனமாக இருக்கின்றாய் என்று கேட்டான் கண்ணன் .

மாதவன் ஐயா என்னை நன்றாக குழப்புகின்றாய் உன் குழப்பலில் ஏதோ ஒன்று இருக்கின்றது அதை நான் புரிந்து கொண்டேன் .

என்ன புரிந்து கொண்டாய்? சரியாக சொல்லேன் என்றான் கண்ணன் .

நான் வேறில்லை, நீ வேறில்லை சில சமயங்களில் நானாக செயல்பட வேண்டும், சில நேரங்களில் நீயாக செயல்பட வேண்டும் என்கின்றாய் .

எப்படி அது என்று கண்ணன் கேட்கின்றான் .

மாதவன் நான்தான் என்பது இச்சரீரத்தில் செயல்படுவாய், மற்றவை என் ஆன்மாவில் உட்கார்ந்து செயல்படுவாய், சரீரம் மூலம் செய்வது மற்றவர்களுக்கு புரியும். என் ஆன்மாவில் அமர்ந்து செய்வது எனக்கு புரியும் நீ செய்கின்றாய் என்று.

கண்ணன் புன்னகைத்தவண்ணம் நாம் புறப்படுவோமா பிரதிஷ்டைக்கு செல்வோம்.

மாதவன் புன்னகைத்த வண்ணம் நாம் புறப்படுகின்றோம் அல்ல, நீ புறப்படுகின்றாய் நீ பிரதிஷ்டை செய்கின்றாய் என்பது தான் சரியான வார்த்தை என்று கூறினான் .

என்னை இன்று நீ நன்றாக புரிந்து கொண்டாய் அதுவே மகிழ்ச்சி சரி நான் புறப்படுகின்றேன் என்றான் கண்ணன்.

கண்ணனும் மாதவனும் கோயில் பிரதிஷ்டைக்கு கிளம்பி செல்கின்றார்கள் இப்படி இவர்கள் சென்று கொண்டிருக்க ஒருவர் நேராக மாதவனிடம் வந்தார் வந்தவர் வணங்கி விட்டு ஐயா உங்களால் என்ன செய்யமுடியும் என வினவினார்.?

மாதவனுக்கு பொருள் விளங்கவில்லை ஆதலால் மௌனமாக நின்றான்.

மீண்டும் வந்தவர் கேட்க.

என்ன கேட்கிறீர்கள் என்று தெளிவாக கேட்டால் அதற்கு தகுந்தாற்போல் பதில் அளிப்பேன் என்றான் மாதவன்.

வந்தவர் இங்கு முன்பு ஒருவர் தங்கி இருந்தார் அவரிடம் எதைக்கேட்கிறோமோ அதை அவர் வரவழைத்துக் கொடுப்பார் அப்படிப்பட்ட மகான் அவர் என்று கூற.

மாதவன் திகைத்து நின்றான், கண்ணனிடம் கேட்டான் இது என்ன என்று?..

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறு உன்னை சித்திகள் செய்ய கூறுகிறார்கள், உன்னிடம் நான் இருக்கின்றேன், என்ன அவர்கள் கேட்கிறார்கள் என்று கேட்டுக் கொள் அதை நான் உனக்கு தருகின்றேன் அதை நீ அவர்களிடம் கொடுத்து விடு என்றான்.

மாதவன் சற்று நேரம் நின்றான் கண்ணா விளையாடாதே இவர்கள் என்ன கேட்கிறார்கள் என்று தெளிவாக எனக்கு கூறு என்றான்.

கண்ணனும் புன்னகைத்தவாறு அதைத்தான் சொல்கிறேன் அவர்கள் எதை கேட்கிறார்களோ அதை நீ அவர்களுக்கு

கொடுத்து விடு.

மாதவன் மௌனமாக நின்றான்.

வந்தவரோ என்ன மௌனமாக இருக்கிறீர்கள்? என்ன வரவழைத்து தருவீர்கள்? என்று கேட்டான்.

மாதவன் மனதுக்குள் எண்ணினான் கண்ணா விளையாடாதே இவர்களுக்கு நான் என்ன கொடுக்க முடியும் உன்னிடத்தில் வாங்கி உனக்கே கொடுப்பதா? அப்படி என்றால் புகழ் சரீரத்திற்கு ஏற்படும் அல்லவா அப்படி பட்ட புகழை நான் அடைய வேண்டுமா? இது நாள் வரையில் உன்னிடத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தேன், ஏன் கண்ணா இந்த விந்தை? என்னை வெளியில் வரவழைத்து நான் இந்த புகழுக்கு ஆசைப்படுகிறேன் என்றா பார்த்தாய்?. கண்ணா வேண்டாம் ஐயா விளையாட்டு என்றான்.

கண்ணனும் இதில் என்ன புகழ், நான் கொடுக்கிறேன் நீ கொடுக்க போகிறாய் அவ்வளவுதானே.

மாதவன் கண்ணனை நோக்கி மாதவா உனக்கு என்ன என்னை எப்பொழுதும் வம்புக்கு இழுக்க வேண்டும் என்று பார்க்கிறாயா? உண்மையில் இப்புகழ் தேவையா? பொருளை நாடுபவனுக்கு பொருளைக்கொடுப்பது சரியா? ஆத்ம போதனைக்காகத்தானே என்னை குரு என்றாய் அப்படியிருக்க, என்னை பொருள் கொடுக்குமாறு கூறுகின்றாயே! அப்படி என்றால் எனக்கு குருபதவியும் தேவையில்லை, எனக்கு பூமியில் வாழவும் வேண்டாம் என்று மாதவன் கூறினான்.

அப்படி கூறியவுடன் கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே மாதவா சிறிய சோதனை வைத்தேன் புகழுக்காக நீ ஆசைப்படுகிறாயா? என்று பார்த்தேன், ஆனால் நீ ஜெயித்து விட்டாய் என்றான்.

மாதவன் அழுதவண்ணம் கண்ணா எத்தனைக்காலம் தான் சோதிப்பாய்? சோதிப்பது தான் உன் வேலையா? சோதிப்பது என்பது உன் விளையாட்டா? என வினவினான்.

கண்ணனும் ஒரு பொருளை நன்கு சோதித்து பாராமல் வாங்குவது சரியல்ல ஆராய்ந்து பார்த்தால்தான் உன்னை உலகிற்கு காட்ட முடியும்.

நடுவே குறுக்கிட்டு மாதவன் ஆமாம் என்னைப்பற்றி உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது ஆதலால் நீ இப்போது சோதிக்கிறாய் என்று கூறினான்.

மாதவா இந்த பஞ்சபூதத்தால் ஆன தேகத்தை எப்படியும் நம்ப முடியாது நம்மை அறியாமலேயே நாம் இவர்களுக்கு அடிமையாகிவிடுவோம்.

மாதவன் மீண்டும் குறிக்கிட்டு ஏன் ஐயா நான் ஏற்கனவே அடிமையாகி விட்டேனே எதற்க்காக ஐயா மீண்டும் மீண்டும் கூறுகிறாய்.

மாதவா நீ எனக்கு அடிமை, நான் உனக்கு அடிமை நீ எனக்குள் இருக்கிறாய் நான் உனக்குள் இருக்கிறேன் இதெல்லாம் வேறு, இருந்தாலும் மனித உலகில் சஞ்சாரம் செய்கிறாய் அல்லவா உன்னை சோதித்து பார்த்தால்தான் சரியாக இருக்கும் என்றான் கண்ணன்.

சரி உன் விருப்பம் போல் நடத்து என்றான் மாதவன்.

மாதவன் மௌனமாக இருப்பதை கண்ட வந்தவன் என்ன ஐயா வரவழைத்து கொடுப்பீரா இல்லையா? ஏதாவது ஒன்றை சொல்லுங்களேன் என்று கேட்டான்.

மாதவன் ஐயா எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது எனக்கு தெரிந்ததெல்லாம் பக்தி ஒன்றுதான் ஆதலால் பக்தி செலுத்துவது எப்படி என்று வேண்டுமானால்

சொல்லித்தருகின்றேன் என்றான் .

அந்த நிலையை அடைய நீர் என்ன சொல்லித்தர வேண்டும்
ஆதிகாலத்திலேயே எவ்வளவோ பேர் சொல்லியிருக்கிறார்கள் ,
அதை நீர் சொல்லியா கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றான்
வந்தவன் .

என்னை விட்டு விடேன் நான் உன்னை நாடி வரவில்லையே
நீ தானே என்னை நாடி வந்தாய் என்றான் மாதவன் .

வந்தவனும் விட்டபாடில்லை எதற்க்காக இந்த வேஷம்
இட்டு திரிகிறாய் ஏதாவது ஒன்று செய்யேன் என்றான் .

மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை இந்த தர்மசங்கடத்தில்
ஆழ்ந்தோமே என்று மீண்டும் கண்ணனை கேட்கிறான் .
கண்ணா எங்காவது ஓடி போய்விடலாமா? .

மாதவா உனக்கே இப்படி என்றால் என்னை நாடி
வருபவர்கள் இப்படி தானே பிடுங்குகிறார்கள் இந்த நிலைக்கு
பயந்து தான் நான் யார் கண்ணிலும் படாமல் ஒளிந்து
கொண்டு இருக்கின்றேன் என்றான் கண்ணன் .

சரி நீ ஒளிந்தது எல்லாம் போதும் இப்பொழுது ஒரு வழியை
சொல் என்றான் மாதவன் .

நான் ஒரு கதை சொல்கின்றேன் அதை அவனிடத்தில் கூறு .

இது கதை கேட்கும் முகமாக தெரியவில்லையே என்றான்
மாதவன் .

வந்தவனோ ஏன் ஐயா பதிலும் கூறமாட்டேன் என்கிறீர்?
அடிக்கடி மௌனமாகவும் இருக்கிறீர்? ஏதாவது வரவழைத்து
கொடு என்றால் அதற்கும் மௌனமாகிறீர் ஒரு வேளை நீர்
பைத்தியமோ என்றான் .

மாதவனும் இதுதான் சமயம் என்று ஆமாம் ஐயா நான் ஒரு பைத்தியம், பித்தன், நான் இந்த வேஷம் தரித்து இருக்கின்றேன் அன்றி நான் பைத்தியம் என்றான் இவர்கள் சம்பாஷனையில் அதிக மக்கள் அங்கு கூடி இருக்க மாதவனால் அவ்விடம் விட்டும் செல்ல முடியாமல், ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் நின்றான். இந்த நேரத்தில் கண்ணன் மாதவன் மூலமாக ஒரு கதையை கூறினான்.

ஓர் ஊரின் முனையில் மறாரின் மூலையில் ஒரு மகான் அமர்ந்து கொண்டு இருந்தார். அந்த ஊர் மக்களில் சிலரே தினமும் வந்து தரிசித்து செல்வார்கள். மற்றைய மக்கள் என்ன! அவரிடம் போனால் நல்லா இரு என்பார் அல்லது நீங்கள் நன்றாக இருக்க பிரார்த்திக்கிறேன் என்பார். அவர் கூறும் உபதேசங்கள் நமக்கு ஒத்து வராது என்று கூறி யாரும் வருவதில்லை. வரும் சிலருக்கு அம்மகான் நல்ல உபதேசம் செய்து கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் அவ்வூரில் குதூகுலம் திருவிழா போல் இருந்தது மகான் எப்பொழுதும் வழக்கமாக வந்து கொண்டிருக்கும் மக்களைப் பார்த்து கேட்டார் என்ன ஊரில் ஒரே உற்சாகமாக இருக்கிறது?.

ஐயா நாளை இந்த ஊருக்கு தெய்வம் வரப்போகிறாராம் என்றான்.

தெய்வமா என்ன புதிதாக இருக்கின்றது எனக்கேட்டார்.

தெய்வம் தான் வருகிறது நாம் நினைத்ததை எல்லாம் கொடுப்பாராம் நம்மை இவ்வுலக குறைகளில் இருந்து நீக்குவாராம் என்றான் மற்றொருவன்.

மகான் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தார் எந்த மனிதனோ சித்து வேலை தெரிந்து கொண்டு ஊர் மக்களை ஏமாற்றி வருகின்றான். நமக்கென்ன என்று மௌனமாக இருந்தார். பின்னர் நீங்கள் எல்லோரும் இதை நம்புகிறீர்களா? இவ்வளவு காலம் உங்களுக்கு உபதேசம் செய்துள்ளேனே இச்செயல்களில் உங்களுக்கு நம்பிக்கை வருகிறதா

எனக்கேட்டார் மகான்.

ஐயா எங்களுக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை என சிலர் கூறினர். சிலர் மௌனமாக இருந்தனர்.

மறுநாள் அவ்வூருக்கு வர வேண்டியவர் வந்து விட்டார் மக்கள் அலைகடலாக வந்து திரண்டனர். மகானிடத்தில் உபதேசம் கேட்க ஒரு சிலரே வந்தனர். மறுநாள் வந்தது மகானிடத்தில் வருபவர்கள் இன்னும் குறைந்தது, இப்படி நாட்கள் நகர, நகர ஒருவன் மட்டும் தான் மிஞ்சி இருந்தான் அவன் மகானிடத்தில் சேவைகள் செய்து பக்கத்தில் அமர்ந்து உபதேசம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். என்ன நீ மட்டும் வந்து கொண்டிருக்கிறாய் என கேட்டார் மகான்.

இல்லை ஐயா எனக்கு விருப்பம் இல்லை என்றான்.

ஏன் நீயும் போய் பார்த்து விட்டு வருவதுதானே! பார்த்து விட்டு பிடிக்கவில்லை என்கிறாயா இல்லை போகாமலே விருப்பமில்லை என்கிறாயா? ஒருவேளை பார்த்தால் போயிருப்பாயா?

ஐயா என்னை மன்னியுங்கள் எனக்கு போக வேண்டும் என்ற எண்ணமே உருவாகவில்லை என் மனது முழுவதும் தங்கள் உபதேசம் நிறைந்துள்ளது தங்களுடனிருப்பதே பெரிய பாக்கியமாக கருதுகின்றேன். உண்மையில் தெய்வம் நேரில் வந்தாலும் தாங்கள் அதைக்காட்டி வணங்கு என்றால் தான் வணங்குவேன். இங்கு இருந்து சென்றவர்கள் அம்மனிதனை பார்த்து தங்களை பற்றியே குறை கூறுகிறார்கள் அதை எல்லாம் கேட்கும் போது என் மனதிற்கு வேதனையாக உள்ளது. தங்களை விட்டுப்பிரியக் கூடாது என்ற மன உறுதியை எடுத்துக் கொண்டேன். நீங்கள் திட்டினாலும், அடித்தாலும், போ எனக் கூறினாலும் உங்களை விட்டுப்பிரிய மாட்டேன். கேவலம் பொருட்களுக்காக வேண்டி ஒருவரை வணங்குவோமேயாகில் நிச்சயம் அப்பொருள் வேண்டாம். ஐயா ஒரு கேள்வி தவறாக இருந்தால் என்னை மன்னியுங்கள்

வந்திருப்பவர் தன்னை தெய்வம் எனக் கூறுகிறாரே! எப்படி அவ்வாறு கூறுகிறார்?

மகான் கூறலானார் தெய்வத்தின் நிலையை பார்த்தாயா தெய்வமே தன்னை மக்களிடத்தில் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறது, இவ்வுலகம் அனைத்தையும் படைத்த தெய்வம் கேவலம் தான் படைத்த மனிதர்களிடத்தில் பேருக்காகவும், புகழுக்காகவும் தன்னை தெய்வம் எனக் கூறிக்கொள்வதும், உலகப்பொருட்களை வரவழைத்து கொடுத்து பாராட்டுக்களை பெறவேண்டிய அவசியமில்லை. உலகப்பொருட்கள் அனைத்தையும் நமக்கு கொடுத்த தெய்வம் மீண்டும் அதை எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை அதனால் வரும் புகழ்ச்சியும் தேவையில்லை. சித்து வேலைகளை செய்து கொண்டு மக்களை மயக்குகின்றனர். எப்பொருள் உனக்கு தேவையோ, அது உண்மையில் உனக்கு தேவைப்பட்டிருந்தால் அப்பொருள் உன்னை நாடிவர ஆண்டவன் வழி செய்வான். அப்படி ஒரு பொருள் உன்னை நாடிவரவில்லை என்றால் அப்பொருள் உனக்கு தேவையில்லை என்று ஆண்டவன் நினைத்துள்ளான் என்று அர்த்தம். இதை மக்கள் உனர்ந்தால் அந்த சித்து வேலைக்காரரிடம் செல்ல மாட்டார்கள். எவனொருவன் கர்மவினை உள்ளதோ அதை அவன் அனுபவித்தே தீர வேண்டும், கர்மவினையை குறைக்கத்தான் முடியுமே தவிர அதிலிருந்து விடுபட முடியாது. குறைத்து கொள்ள இப்படி சித்து வேலைக்காரர்களை நாட வேண்டிய அவசியமில்லை தாங்களே பக்தி செலுத்தினால் ஆண்டவன் நிச்சயம் குறைத்து விடுவான்.

உலகில் அவதார புருஷர்கள் தோன்றுவார்கள் சிலரால் மட்டுமே தங்களின் புண்ணிய பலத்தால் இவர்கள் அவதாரப்புருஷர்கள் என அறிந்து கொள்ள முடியும். அல்லது அவர்களுக்கு மட்டுமே அவதாரப்புருஷர்கள் கூறுவார்கள். அவதாரப்புருஷர்கள் என்பதை அவர்களின் இறுதி காலத்தில் தான் நாம் அறிய முடியும். எல்லோராலும் அவ்வளவு சுலபமாக அறிந்து விட முடியாது. அவதார

புருஷர்களுக்கு விளம்பரம் தேவையில்லை. எந்தெந்த ஆன்மா புண்ணியபலத்தால் முறையே அவர்களிடம் வந்து சேரவேண்டுமோ அது நிச்சயம் அவரிடம் வந்து சேரும் அதற்கு அவர் சித்து வேலைசெய்தோ, தான் தெய்வம் என பறை சாற்றியோ மனிதர்களை சேர்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அவதார புருஷர்கள் பார்வையிலேயே நம்மை ஈர்த்து செல்வார்கள். அவர்கள் பண்பும், பணிவும் உலக நெறியிலிருந்து முறை தவறாமல் நடந்து கொள்வார் அவர்கள் வாழ்க்கையை மற்றவர்கள் பார்த்து நடந்து கொள்ளும் அளவிற்கு நடந்து கொள்வார். இப்படி ஊர் ஊராக சுற்றிக் கொண்டு நான்தான் தெய்வம் நான்தான் தெய்வம் எனக் கூறுவது பாவச்செயலாகும். என்று உபதேசித்தார்.

சில நாள் கழித்து தெய்வம் என கூறிக் கொள்ளும் மனிதன் மகான் அமர்ந்திருக்கும் வழியாக வந்தான். யாரையா நீ? இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? என அகம்பாவத்துடன் கேட்டான்.

நானா எவ்வூரிலிருந்தோ வந்தேன் இவ்வூரிலிருந்து செல்லப்போகிறேன் என்றார் மகான்.

ஆஹா உனக்கு என்ன திமிர் என் சக்தி என்ன என்று உனக்கு தெரியுமா, உன் கையையே தூக்கவிடாமல் செய்கின்றேன் பார் என்றான். மகானும் புன்னகைத்துக் கொண்டே அத்தெய்வத்தின் விருப்பம் அதுவாகில் நடக்கட்டும் என்றார்.

அவன் சிரித்து கொண்டே தெய்வம் எங்கிருக்கின்றது உன் முன்னால் நிற்கும் நான் தான் தெய்வம் என்விருப்பம் அதுதான் என்றான்.

மகான் புன்னகைத்துக் கொண்டே உன் கையை தூக்கு என்றார், என்ன ஆச்சர்யம் அவனால் அவன் கையை தூக்க முடியவில்லை உடனே மக்கள் அனைவரும் மகானை பார்த்து ஐயா நாங்கள் உங்களை புரிந்து கொள்ளவில்லை நீங்கள்

தான் தெய்வம் என்று மகானின் கால்களில் விழுந்தனர்.

மகான் மக்களை பார்த்து நானல்ல தெய்வம், தெய்வம் நம்மை எல்லாம் படைத்தும் ,இயக்கியும் வருகின்றது. தெய்வத்தை நம்புங்கள், நல்ல குருவை தேர்ந்து எடுத்து ஆத்ம போதனை பெறுங்கள். பொருட்கள் என்றும் நமக்கு உதவாது ஆண்டவன் தான் நமக்கு உண்மையான பொருள் அவனை நாட, நல்ல குரு தேவை. பொருட்கள் வேண்டுமானால் நீங்கள் எப்படியும் சம்பாதிக்கலாம் ஆண்டவனின் அன்பை சம்பாதிப்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல. நற் குருவை தேடி ஆத்ம போதனை பெறுங்கள் நான் வருகின்றேன் என்றார்.

மக்கள் அனைவரும் ஐயா நீங்களே இவ்விடத்தில் குருவாக இருங்கள் எனக் கேட்டார்கள்.

இவ்வளவு காலம் அறியாமையில் இருந்தீர்கள் நான் இங்கு இருந்தேன், இப்பொழுது உண்மையை உணருகின்றீர்கள் நீங்கள் தான் என்னை தேடிவரவேண்டும் என்று அந்த ஒரு சீடனை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

கதையை கூறி முடித்து கண்ணனும் மாதவனும் புறப்பட்டார்கள்

அத்தியாயம்: 2

மாதவனும் மற்றவர்களும் நேராக சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள் பார்ப்பவர் எல்லாம் மாதவனை பெரிய மகான் என்று புகழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றார்கள். இதைப்பார்த்த மாதவனுக்கு வெறுப்பு ஏற்படுகின்றது இவர்கள் ஏன் என்னை வணங்குகின்றார்கள்? இதை கண்ணனிடமும் இவர்கள் ஏன் என்னை வணங்குகின்றார்கள் என்றான்.

உன்னை வணங்காமல் யாரை வணங்குவார்கள்? என்றான் கண்ணன்.

நீ என்ன கண்ணா சொல்கிறாய் இவர்கள் போய் என்னை வணங்குவதா? என்றான் மாதவன்.

பார்த்தாயா உன் குணத்தை காட்டி விட்டாய் பார்த்தாயா? என்றான் கண்ணன்.

என்ன குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகின்றாய் .

ஆமாம் நீயே உன் திருவாயால் கூறிவிட்டாய்.

நான் என்ன கூறினேன் ? ஐயா தெளிவா கூறுங்களேன் .

நான் வேறு நீ வேறு என்று தானே கூறினாய் என்னை வந்து வணங்குகிறார்கள் என்று சொன்னாயே நம்மை என்று சொன்னாயா?.

மாதவன் மௌனமாக இருந்தான் .

பார்த்தாயா உனக்கும் புகழ் ஆசை வந்து விட்டது என்றான் கண்ணன் .

ஐயா எதை எதனுடன் முடிச்சு போடுகின்றீர்கள்?.

கண்ணன் சிரித்தவாறே ஆமாம் இன்று ஒருவர் வணங்குவதை நாம் என்று எடுத்துக்கொண்டோம் இப்படி எடுக்குங்கால் நமது, நாம் எனது என்பதை நாமே உருவாக்கி கொள்கின்றோம் .

மாதவன் மௌனமாக பாதங்களில் விழுந்தான் . நடு ரோட்டில் யாரும் இல்லாத இடத்தில் அவனாக நமஸ்கரித்தான் . பார்க்க மகான் போல் இருக்கின்றார் திடீர் என்று நடு ரோட்டில் விழுந்தடிக்கின்றார் என்னய்யா என்று பலர் பார்க்கின்றார்கள் . மாதவன் எழுந்து பார்க்கும் பொழுது பலர் இவனை சுற்றி நின்று பார்த்ததை பார்க்கின்றான் . இது என்ன இவர்கள் ஏன் நம்மை பார்க்கிறார்கள்!

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே இதுதான் உலகம் என்பது நீ எப்படி இருக்கிறாய் என்பதை பார்த்து நிற்கிறதே இதற்கு தான் சமுதாயம் என்று பெயர் .

ஐயா சமுதாயம் வேண்டாம் எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம் என்னை விட்டு விடேன் . மீண்டும் ஒரு குழப்பத்தை உண்டு பண்ணாதே நாம் புறப்படலாம்.

சரி வா நாம் போகலாம் என்று இருவரும் அந்த இடத்தை விட்டு புறப்பட்டார்கள் இப்படி இவர்கள் பிரதிஷ்டை செய்யும் இடத்திற்கு வந்தார்கள் .

மாதவனை கண்ட கோவிந்தன் ஓடிவந்து பாதங்களில் விழுந்து கண்ணீரால் கழுவி பெருமிதத்தால் மகிழ்ந்தான் .

மாதவன் மௌனமாக நின்றான் . சுற்று முற்றும் பார்த்தான் .

கண்ணன் உடனே என்ன உன்மகன் வரவில்லையா என்றா பார்த்தாய்? என்று கேட்டான் .

மாதவனும் யாரையா என் மகன்? என்று கண்ணனிடம் கேட்டான் . அதான் உன்மகன் தானே அனைத்தும் செய்தான் அருகில் இல்லையா என்றா பார்த்தாய்?

யாரையா அந்த மகன் . யார் இது எல்லாம் செய்தான் என்று கேட்டான் மாதவன் .

கண்ணனும் உன் மகன் குட்டிக் கண்ணன் இங்கு இல்லையா? .

ஐயா கண்ணா என் மகன் பெரிய கண்ணன் கூடவே இருக்கிறான் என்றான் மாதவன் .

கண்ணன் பரவாயில்லையே நன்றாக தேறியிருக்கிறாய் .

மாதவனும் விடாமல் எல்லாம் நீயே, அருகில் நீ இருப்பதால் எல்லாம் நடக்கும். சரி பிரதிஷ்டைக்காக செல்வோம் என்று உள்ளே சென்றான். அங்கே கண்ணனின் விக்கிரகத்தை பார்க்கிறான் பார்த்தவுடன் அதில் மனம் லயித்து மௌனமாக கண்ணீர் வடிக்கின்றான். கண்ணன் அவ்விக்கிரகத்தினுள் புகுந்து கொண்டு சிரிக்கின்றான்.

என்ன கண்ணா இதனுள் புகுந்து சிரிக்கின்றாய்?.

பார்த்தாயா மாதவா என்னை மனிதர்கள் கல்லாக்கி விட்டார்கள் நான் கல்லாக நிற்கிறேன் என்றான்.

நீர் தான் சற்று முன்பு கூறினீரே நான் யாரையும் பார்க்க மாட்டேன் ஒளிந்து கொள்வேன் என்று, இப்போது கல்லாகத்தான் இரேன் என்றான் மாதவன்.

அப்படி என்றால் உன்னுடன் நான் வரவேண்டாமா?.

நீ இங்கு இருந்து அங்கு சென்றாய், இப்படி எல்லாம் செய்யாதே, நீ அங்கே இருக்கின்றாய் ஆனால் நீ என்னுள் இறங்கி வந்துவிடு என்றான் மாதவன்.

அப்படி என்றால் உன் பிள்ளை கட்டிய கோயில் இங்கு நான் இருக்க வேண்டாமா?.

உடனே ஐயா என்னை விட்டு விடுங்கள் என்று கூறி காலில் விழுந்து அழுதான். அப்படி என்றால் நீ என்னுடன் எதையும் பேசாதே என்றான் மாதவன்.

இங்கு பிரதிஷ்டைகள் நடக்கப்பட்டன அப்படி நடக்கும் பொழுது கோவிந்தன் தன்னை அறியாமல் கண்ணா என்று கத்தினான். அவனின் அலறலில் அனைவரும் பயந்தனர். என்ன நடந்தது என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை மாதவனும் திகைத்து நின்றான். ஏன் இப்படி கத்தினான் என்று! இதுவரையில் இவன் கத்தியதே இல்லை. ஏன் இதுவரையில் அவன் குரலை உயர்த்தி பேசியதே இல்லை, அப்படி இருக்க

அவன் இப்படி கத்தியது பெரும் திகைப்பை ஏற்படுத்தியது.

மாதவனும் என்ன கண்ணா இவன் ஏன் இப்படி கத்தினான். என்று கேட்டான். என்னை ஏன் கேட்கின்றாய் அவனையே கேள் என்றான். மீண்டும் அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

மாதவன் கோவிந்தனிடம் சென்று ஏனப்பா இன்று ஏன் கத்தினாய்? என்றான்.

கோவிந்தனும் அழுது கொண்டே கூறினான். ஐயா இன்று கண்ணனை இந்த விக்கிரகத்தில் பார்த்தேன் என்றான்.

அனைவரும் இவனுக்கு பைத்தியம் பிடித்து விட்டது என்றார்கள். ஆனால் மாதவன் புன்னகைத்துக் கொண்டான், கண்ணா இவனுக்கும் காட்சி தந்தாயா நீ?. என்ன பாக்கியம் கண்ணா! இவனுக்கும் காட்சி தந்திருக்கின்றாய் மனம் இறங்கி இவனுக்கும் காட்சி தந்தாயே என்று மனமாற பாராட்டினான்.

கண்ணன் ஏதும் பேசாமல் மௌனமாக இருந்தான் பிரதிக்ஷைகள் நடந்தன. பிரதிஷ்டைகள் நடந்தவுடன் குட்டிக் கண்ணன் மாதவனிடம் வந்து ஐயா இங்கே அன்னதானக்கூடம் ஒன்றை நிறுவி இருக்கின்றோம் இந்த அன்னதான கூடத்திற்கு என் தாயாகிய வைதேகி என்ற பெயர் வைத்திருக்கிறேன். ஆங்கே எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று தாங்கள் வந்து பார்க்க வேண்டும் என்றான் .

மாதவன் கண்ணன் இல்லாமல் எங்கும் செல்ல மாட்டேன் ஆதலால் கண்ணனை பார்த்து போகலாமா என்று கேட்டான். கண்ணன் தலை அசைத்தான். மாதவன் ஏனய்யா மௌனம் கண்ணன் மௌனமாகவே இருந்தான்.

ஏனய்யா ஏன் மௌனமாக நிற்கிறீர் என்றான்.

நீ தானே மௌனமாக இரு என்றாய். அதான் பேசாமல்

உள்ளேன் என்றான் கண்ணன், இப்போது நீயே பேசு என்கிறாயே.

மாதவனும் புன்னகைத்தவாறே சிறியவயதில் என்னுடன் ஓடி, ஆடி, பாடி, விளையாட அழைத்தேன் இந்த வயதில் என்னுடன் இப்படி விளையாடுகின்றாயே இது நியாயமா?.

நீ விரும்பிய வண்ணம் நடந்தால் தவறு என்கிறாய் எப்படி தான் உன்னுடன் இருப்பதோ என்றான் கண்ணன்.

ஐயா! இந்த கோவிந்தனை ஆட்கொண்டு இப்படி காட்சி கொடுத்து அவனையே ஆட்கொண்டீரே என்றான் பேச்சை மாற்றுவதற்காக .

கண்ணனும் புன்னகைத்தவாறே இந்த கோவிந்தன் என்ன! எவன் ஆத்மார்த்தமாக என்னை ஆட்கொள்கின்றானோ , (ரசிக்கின்றானோ) அவனுக்கு எல்லாம் நான் காட்சி தருகிறேன் என்றான்.

சரி வா நாம் போவோம் இருவருமாக அந்த அன்னதான கூடத்திற்கு சென்றார்கள் . அங்கே பெரிய படம் வைதேகியின் படம் வரைபடமாக வைத்து பெரிய மாலை அணிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே சென்று நின்றான் மாதவன். கண்ணனும் இருந்தான், மாதவனின் கண்களில் நீர் தளும்பியது நின்று அழுதான்.

என்ன மனைவி இறந்து விட்டாள் என்ற துக்கமோ என்று கண்ணன் கேட்டான்.

மாதவன் மவுனமாக நின்றான் . ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை.

மீண்டும் கண்ணன் என்ன மாதவா இப்பொழுது மனைவி இல்லையா? இதற்க்காகத்தான் அப்படி அழுகிறாயா ? ஏன் மகன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமா? உன் மனைவி தான்

வைதேகி என்று ,அதற்க்காகத்தான் கண்ணீர் வடிக்கின்றாயா?
என மீண்டும் கேட்டான் .

ஐயா ஏன் வார்த்தைளால் என்னை கொல்கிறீர் உங்கள் சொல்
அம்பு வார்த்தைகளை சற்று நிறுத்திக் கொள்ளுங்களேன் .

பிறகு நீ மட்டும் ஏன் அழுகிறாய்? ஏன் பதில் சொல்,
ஏன் நீ மட்டும் அழுகிறாய்? எல்லோரும் உன்னத்தானே
பார்க்கிறார்கள் இதற்கு அர்த்தம் வேண்டுமே என்றான்
கண்ணன் .

உனக்கு தெரியாதது என்ன உன்னை மவுனமாக இரு என்று
சொன்னாலும் வம்பு, நீ பேசு என்று சொன்னாலும் வம்பாக
இருக்கின்றதே என்றான் மாதவன் .

அது எல்லாம் எனக்கு தெரியாது உன் மனைவி இறந்தாள்
என்பது தானே உன் அழுகைக்கு காரணம் எனக்கு சொல் .

உடனே மாதவன் ஐயா நான் ஒரு கேள்வி கேட்கட்டுமா
உங்களை? .

நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் இல்லை உம்மிடம், நீ
என்னை கேள்வி கேட்கிறாயா? .

நீர் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் நான் கேட்கும் கேள்விக்கு
பதிலாக இருக்கும் என்றான் மாதவன் .

சரி கேள் .

நாம் முன்பு பேசியது பற்றை விடு என்றாய் பற்றுடன் இருந்த
இப்பெண்மணி, புகைப்படத்தை காட்டி இப்பெண்மணி
என்றான், (ஏன்? என்றால் கண்ணனுடன் பேசும் பொழுது
சற்று ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் அல்லவா?)
பற்றுடன் இருந்த இப்பெண்மணிக்கு இவளது காலை
உன் மடியில் வைத்துக் கொண்டும், இவளது தலையை

லக்ஷ்மி தேவி தன் மடியில் வைத்துக் கொண்டும் நீ காட்சி கொடுத்தாயே இப்பெண்மணிக்கோ பற்று அதிகம் என்று கருதிக்கொள்ளலாம், இப்படி இருக்க இவளுக்கு மட்டும் இப்படி ஒரு பாக்கியம் கிடைத்ததே இது எப்படி என வினவினான் மாதவன்.

கண்ணனும் புன்னகைத்துக் கொண்டு இது கூடவா உனக்கு தெரியவில்லை?.

நிச்சயம் தெரியவில்லை நீங்கள் கூறுங்களேன் என்றான் .

பார்த்தாயா பற்று அவளிடம் தெரியும் கடமை, தன் கணவனுக்கு செய்யவேண்டியவள் கணவன் என்று கருதாமல் ஒரு பக்தன், ஒரு ஆண்டவனின் பக்தன் அவனுக்கு எந்த இடையூறும் வராமல் பக்தி தூய வழியில் செல்ல வேண்டும் என்று அவனுக்கு ஒரு மனைவியாகவும், தாயாகவும், அதே நேரத்தில் ஒரு பக்தனுக்கு குருவாகவும் திகழ்ந்தாள் என்பதை நன்கு தெரிந்து கொள். ஆதியில் தன் கணவனை நன்கு புரிந்து கொள்ளும் நிலையில் அவள் இல்லை இருந்தும் அவன் ஒரு பக்திமான் என்பதை புரிந்து கொண்டாள். அப்படி கணவன் ஒரு பக்திமானாக இருப்பின், அவனை நாம் எதுவும் சொல்லக்கூடாது என்றும் இருந்தாள் அவன் எதிரில் சென்றாலும் அவன் பக்தி குறைய கூடாது, அதுமட்டுமின்றி அவனாக நம்மை விரும்பி என்று வருகிறானோ அன்று தான் சுகமே அன்றி தான் அவனை வற்புறுத்தக் கூடாது என்று மவுனமாக இருந்தாள். சொல்லப்போனால் கணவன் முன்னால் வருவதற்கும் தயங்கினாள். தன் நடத்தையில் தவறுகள் இருப்பின் அதை திருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக மஹாலக்ஷ்மியின் அறிவுரையை கேட்டபின் சரி நாம் இப்படி நடந்து கொள்ளலாம் என்று ஒரு க்ஷணத்தில் திருந்தி விட்டாள். திருந்திய அவள் தன் கணவனுக்காக, இங்கே ஒரு பக்தனுக்காக கணவன் என்று கருதாமல் பக்தனுக்கு எல்லா உதவிகளும் செய்யலாம் என்று செய்யத்தொடங்கினாள். அவன் கண்ணன் பக்தி உடையவன் என்று தெரிந்தும் லக்ஷ்மியின் விக்கிரகத்தை

எடுத்து வந்தாள். கணவனுக்கு விருப்பமோ இல்லையோ என்று கண்ணன் விக்கிரகத்துக்கு பக்கத்தில் வைத்தாள். அழகாக இருக்குமே என்று கருதினாள். மறு கணத்தில் நம் எண்ணம் சரியல்ல பக்தி செலுத்துபவர் அவர், நாம் அவருக்கு பணிவிடை செய்பவள் பணிவிடை செய்பவர்கள் பக்தி கெலுத்துபவர்களுக்கு அறிவுரை சொல்வது சரியல்ல ஆதலால் நாம் எடுத்து செல்வோம் அவர் விரும்பினால் வைத்துக் கொள்ளட்டும் இல்லை என்றால் அவன் விருப்பப்படி நடக்கட்டுமென்று எண்ணினாள். இங்கே பார்த்தால் அங்கே பக்தன் என்ற முறையில் வைத்தாள்.

பக்தன் என்று அவன் விருப்பப்படி விடவேண்டும் நாம் இடையூறு செய்ய வேண்டாம் என்று நினைத்தாள் தன் நலம் கருதாமல் ஓய்வின்றி உழைத்தாள். இங்கே கணவன் சிறிது நேரம் ஓய்வு எடுக்கட்டும் கணவன் பக்தியில் சிறக்கட்டும் என்று எண்ணி எல்லா பொறுப்புக்களையும் தானே ஏற்றுக் கொண்டாள். ஒரு நேரமும் உறங்காமல் அப்பொறுப்புக்களை தானே வைத்துக் கொண்டாள். நன்றாக யோசித்துப்பார் பொறுப்புக்கள் ஏற்றதால் நீ சுலபமாக கண்ணா, கண்ணா என்று ஆங்காங்கே அமர்ந்து என்னை தியானித்தாய். உன் பொறுப்புக்களை உன் தலையில் விட்டிருந்தால் உன்னால் தியானித்திருக்க முடியுமா? நன்றாக யோசித்துப்பார் அப்பொறுப்புக்கள் தான் ஏற்றுக் கொண்டாள். இன்னொரு சிறப்பு அம்சம் என்னவென்றால் பொறுப்புக்களை தான் ஏற்றாலும் தன் பக்தி தாமரை இலை தண்ணீர் போல் கணவனிடத்தில் தான் இருந்தது. மற்ற இடத்தில் இல்லை என்பதற்க்காக சொந்த மகனை தன் கணவன் தொலைத்தாலும் என் மகனை தொலைத்தாயே என்று கூறாமல் வாருங்கள் சாப்பிடுங்கள் என்று தெளிவாக பேசினாள். காரணம் தன் கணவன் பக்தி குறைந்து விடுமோ அவர் எங்கே கண்ணனை விட்டு விடுவாரோ எங்கே அனைத்தும் கெட்டு விடுமோ? என்று நினைத்தாள். ஒரு பெண் நினைத்தால் அனைத்தையும் திருப்பி இருக்கலாம் ஆனால் பெற்ற மகனே ஆகிலும் தன் கணவனின் பக்தியை விட தான் பெற்ற மகன் உயர்ந்தது

அல்ல என்று மனதில் உறுதி கொண்டு கணவனிடம் எதையும் கூறாமல் அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு மகனைப்பற்றி கவலை இல்லாமல் இருந்தாள்.

மகனை பெற்றும் , மகனுடன் இருந்தும் பற்றில்லாமல் இருந்தாள். ஆனால் கணவன் மகன் பிறந்து பின் மகனை கொஞ்சியதும் இல்லை, அவனை வைத்துக் கொண்டவனும் இல்லை. ஆதலால் அவன் தொலைந்தாலும் இவனுக்கு கவலை இல்லை இங்கே பார்க்குங்கால் இங்கே பற்றே இல்லாமல் இருந்தான். ஆனால் அங்கே மனைவி பற்றுடனும் பற்று இல்லாமலும் இருந்தாள் ஆதலால் அங்கே அவளுடைய சிறப்பு மிகவும் அருமையானது. அடுத்து கண்ணன் தண்ணீரில் மூழ்கினான் என்று அறிந்ததும் கணவனின் பக்தி போய்விடுமோ என்று பயந்தாள் இங்கே ஒரு உண்மையை கூறுகிறேன் மாதவா எங்கே நீ நீரில் குதித்து போய் விடுவாயோ என்று அறிந்து உன்னை நிறுத்த வேண்டும் என்பதற்கக்காக தானே முன் நின்று சபதம் எடுத்துக் கொண்டாள் எப்போது இந்த தாயின் பாசத்திற்க்காக எப்பொழுது மீண்டும் என் முன்னே எழுந்து வருவாயோ அப்போதுதான் நான் உள்ளேன் இல்லையேல் அன்னம் நீர் இன்றி மடிவேன் என்று உனக்கு வேலியாக தான் இருந்து காப்பாற்றினாள்.

கண்ணன் வராமல் நீ எங்கே மயங்கினாயோ உன் பக்திக்கு உனக்கு வேண்டிய தரிசனம் கிடைக்காமல் நீ எங்கே இறந்து விடுவாயோ என்ற பயத்தில் தானே சபதம் எடுத்துக் கொண்டு உன்னை காத்தாள். அப்படி பார்க்குங்கால் உனக்கு அவள் வேலியாக நின்றாள். உன்னை பாதுகாத்து வைத்துக் கொண்டாள், தினமும் கண்ணன் பேரில் பற்று கொண்டு மூத்தமகன் தெய்வமே ஆகிலும் மூத்தமகன் கண்ணனே என்று மனதை ஒரே வசத்தில் வைத்துக் கொண்டு பலபாடல்கள் வர்ணனை மூலம் கூறினாள், அதன்பிறகு இரண்டாவது மகன் கோவிந்தனுக்கு தன் கடைமைகளில் என்ன என்ன செய்ய வேண்டுமோ அவைகளை செய்தாள். மூன்றாவது மகனுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமோ

அவைகளையும் செய்தாள். இங்கே தன் மூன்றாவது மகனுக்கு செய்ய வேண்டிய கடைமைகளில் சிறிய தவறு நேர்ந்ததால் உன்னை பிரிய வேண்டிய நேரம் வந்தது. இல்லையெனில் அவளே உன்னை பாதுகாத்து வந்திருப்பாள், நான் வருவதற்கு இன்னும் கால தாமதமாயிருக்கும் அதுவே பெரிய ஒரு சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது. அதுமட்டுமின்றி அன்றாட உன் வழி பாட்டிற்க்காக சில நிலங்களை வாங்கி பூந்தோட்டமாக்கி உனக்கு வைத்தாள். அங்கே அதன் மேலும் பற்றில்லாமல் இருந்தாள். மகனே ஆயினும் ஆசை அதிகம் இருப்பின் அவனை கண்டித்தாள். ஆசை இல்லாமல் இரு அதிகம் ஆசை வைக்காதே இருப்பதை வைத்து சந்தோஷமாக இருப்போம் என்றாள்.

இன்று இம்மகன் இங்கே பெருமையாக இருக்கிறான் என்றால் அந்த தாயின் அறிவுரையே அன்றி உன் அறிவுரை ஏது இருந்தது? அதாவது கணவனின் அறிவுரை ஏது இருந்தது?. நீ ஏதுவுமே பார்க்கும் பழக்கம் இல்லை அனைத்தையும் பார்த்து, அனைத்தையும் சீராக்கி தன் வயப்படுத்திக் கொண்டாள். அவனிடத்தில் அன்பாகவும் அதே நேரத்தில் பற்றில்லாமலும் இருந்தாள். நீ அவனிடம் பற்றும் வைக்கவில்லை அன்பாகவும் இருந்தது இல்லை ஆனால் இவ்விரண்டும் இல்லாமலும் பற்றும் வைக்காமல் இவர்களை அரவணைத்து இவர்கள் அனைவரும் கண்ணனின் குழந்தைகள் என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டு தன் கடைமை செய்வதே, தன் கணவனுக்கு கடைமை செய்வதே தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தன் மனதில் உறுதியாகக் கொண்டு அச்செயலை செய்தாள். ஆதலால் அப்பெண்மணிக்கு அப்படி ஒரு தரிசனத்தை அளித்தோம் என்று கூறினான் கண்ணன்.

கண்ணன் கூறும் வரை மவுனமாக இருந்தான் மாதவன், இவை அனைத்தும் கேட்டவுடன் மாதவன் பார்த்தாயா கண்ணா உன் வாயாலேயே வந்ததா! அப்பெண்மணி எவ்வளவு சிறப்பானவள் என்று இதைத்தான் இன்று இங்கு நின்று எண்ணி அழுதேன். ஒரு பக்கதனுக்கு உதவி செய்தவள் சிறந்தவளாக இருக்கிறாளே நான் உன்னையே நாடி இருந்து

இன்று உன்னுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கிறேன் .
நானும் ஒரு பக்தனுக்கு சேவை செய்து இருந்தாள் எல்லா
காட்சிகளும் பார்த்து சென்றிருப்பேன் அல்லவா? என்று
கூறினான் மாதவன் .

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே நீ என்ன சொல்ல வருகிறாய்
என்னுடன் வருவது பிடிக்கவில்லையா? நான் விளையாடுவது
உனக்கு பிடிக்கவில்லையா?

அங்கே மாதவன் மவுனமாகி பின் ஐயா தங்களுடன்
விளையாடுவதை விட வேறு என்னய்யா உலகில்
இருக்கின்றது ,இப்பெண்ணின் சிறப்பு அம்சம் பார்த்தாயா
இப்பெண்மணிக்கு உனது காட்சி கிடைத்ததே என்று தானே
நான் மனதில் நினைத்து கொண்டேன் என்று கூறினான்
மாதவன் .

அப்படி என்றால் உன் மனைவி உயர்ந்த இடம் அடைந்தாள்
என்று கூறுகிறாயா? என்று கேட்டான் கண்ணன் .
போதுமய்யா இவ்விளையாட்டு இவ்விடத்தை விட்டு
புறப்படலாம் இல்லையேல் மேலும் ஏதாவது கிளறிக்க
கொண்டிருப்பாய் புறப்படலாமா? என்று கேட்டான் .

அச்சமயம் கோவிந்தன் ஓடிவந்து மாதவனின் கால்களில்
விழுந்தான் . ஐயா அன்று கூறினீர்களே என் நிலை எப்படி
இருக்கிறது? இனி நான் என்ன செய்யட்டும்? என்று
வினவினான் .

மவுனமாக இருந்தான் மாதவன் . மாதவன் கண்ணாட்டம்
இவன் வருகிறானே இதற்கு ஒரு வழி சொல் என்றான் .

கண்ணனும் நான்தான் அன்றே கூறிவிட்டேனே அதுதான்
வழி என்றான் .

மாதவனும் கோவிந்தா நீ எங்களுடன் வரலாம் என்றான் .
அந்நேரத்தில் அவ்விடம் வந்த குட்டிக் கண்ணன் ஐயா! இது

என்ன நியாயம் இவனைத்தானே இவ்விடத்தை பார்த்துக் கொள் என்றீர்கள் இப்போது தாங்களே தங்களுடன் அழைத்து செல்கிறேன் என்கிறீர்களே இது என்ன நியாயம் என்றான்.

மாதவனுக்கு தர்ம சங்கடம். மீண்டும் கண்ணனை கேட்டான் கண்ணா என்ன செய்யட்டும் என்று.

சரி உன் பிள்ளைக்காக விட்டுக் கொடுத்து விடேன் என்றான் கண்ணன்.

உடனே மாதவன் விளையாடாதே நாம் காரியத்திற்கு வருவோம் பிறகு விளையாடல்களுக்கு செல்வோம்.

கோவிந்தன் மாதவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் பதில் என்ன சொல்வார் என்று. குட்டிக் கண்ணனும் ஆவலுடன் இருந்தான், நமக்கு சாதகமாக கூறுவாரா? இல்லை என்பாரா? என்று யோசித்து கொண்டே நின்றான். அப்போது இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அதாவது கோவிந்தனும், குட்டிக் கண்ணனும் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர். ஆனால் மாதவன் மவுனமாக இருந்தான்.

மாதவன் குட்டிக் கண்ணனைப் பார்த்து நான் அன்று கூறியது உண்மை தான் இருந்தாலும் இவனுக்கு கோவிந்தனை காட்டி கண்ணனுக்கு சேவை செய்ய விருப்பம் இருக்கிறது ஆதலால் கண்ணனுக்கே சேவை செய்யட்டும்.

குட்டிக்கண்ணனும் அதைத்தான் நானும் கூறுகிறேன் இங்கேதான் கண்ணன் இருக்கிறாரே தாங்கள் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறீர்களே அதற்கே சேவை செய்யட்டும்.

மாதவன் என்னய்யா இது மீண்டும் தர்ம சங்கடமாக இருகிறதே என்று கண்ணனைக் கேட்டான்.

நீயே கூறிக்கொள் நீதான் விளையாட்டிற்கு வராதே என்று

கூறினாயே? நான் வரவில்லையப்பா என்றான் கண்ணன்.

மீண்டும் மாதவன் குட்டிக் கண்ணனை பார்த்து இவன் பீடத்தில் இருக்கும் கண்ணனுக்கு சேவை செய்ய வேண்டும் என்று பார்க்கிறான் அக்கண்ணனுக்கே செய்யட்டுமே என்றான்.

உடனே குட்டிக் கண்ணன் குறுக்கிட்டு ஐயா உமக்கு தெரியாதது என்ன, சேவைகள் எங்கு செய்தாலும் அது கண்ணனையே சேரும் அல்லவா ஆதலால் இங்கே இருந்து செய்யட்டுமே என்றான்.

கண்ணனை பார்த்தான் மாதவன் கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே கையை அசைத்தான் எனக்கு தெரியாதப்பா என்று.

மீண்டும் மாதவன் குட்டிக்கண்ணனை பார்த்து அவன் பீடத்தில் இருப்பதுதான் சரி என்று தோன்றுகின்றது, ஆதலால் அவனை அங்கே அனுப்பி விடு என்றான். இதற்கு மேலும் தன்னால் ஏதும் பேச முடியாததால் மவுனமாக இருந்தான் குட்டிக்கண்ணன்.

ஆனால் கண்ணன் என்ன மாதவா அன்று ஒன்று கூறினாய் இன்று ஒன்று கூறுகிறாய் உன் பேச்சு நிலையே இல்லையே என்று ஆரம்பித்தான்.

இதைக்கேட்டதும் மாதவன் இவ்வளவு நேரம் உன்னைக் கேட்டேன் அல்லவா ஏதாவது பதில் சொல் என்று மவுனமாக இருந்து விட்டு இப்போது எதையாவது ஒன்று கிளப்புகின்றாயே என்று கேட்டான்.

கண்ணனும் நான் ஒன்றும் பேசவில்லை ஐயா அன்று ஒன்று கூறினாய் இன்று ஒன்று நடத்துகின்றாய், ஏன் இவன் கோவிந்தனை சரியாக பார்த்துக் கொள்ளமாட்டான் நீ நன்றாக பார்த்துக் கொள்ளலாம் என அழைத்து வருகிறாயா?

என்பதற்க்காகத்தான் நான் அப்படி கேட்டேன் என்றான் கண்ணன்.

மாதவன் மவுனமாக இருந்தான் பதில் ஒன்றும் கூறவில்லை.

என்ன நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதிலே இல்லை.

இந்த கேள்விக்கு நீயே பதில் சொல்லிக்கொள் எனக்கு தெரியாது என்று மௌனமாக இருந்தான் மாதவன்.

கண்ணன் இதற்கு ஒன்றும் இல்லை பதில் அன்றும் ,இன்றும் இவனுக்கு நீ குருவாக திகழ்கிறாய். ஒரு குரு தன் சீடன் அருமையான நிலைக்கு வந்துவிட்டான் என்பதை உணர்ந்தவுடன் அவனை தன்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறான் .அதுவரை இருக்குமிடத்தில் சேவைகள் செய்யட்டும் என்று விட்டாய், இன்றுவரை அவன் நன்றாக சேவைகள் செய்து வந்தான். இன்று அவன் உன்னுடன் இருக்கப்போகிறான். இவ்வளவுதானே இதற்கு என்ன பதில் வேண்டும்?.

மாதவன் ஐயா என்னை குருவாக எண்ணி நான் கருதவே இல்லை அப்படி இருப்பின் தானே இந்த நினைப்பு வரும் என்றான்.

உன்னை நாடி வருபவர்கள் கருதுகிறார்கள் அல்லவா அதற்க்காகவாவது நீ தலை அசைக்கத்தான் வேண்டும் என்றான் கண்ணன்.,

மாதவன் மவுனித்தான். மாதவன், கோவிந்தன் இருவருமாக, மாதவனுக்குள் கண்ணன் இருவருமாக ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி புறப்பட்டார்கள்.

குட்டிக்கண்ணன் இருந்த இடத்தில் அழுது கொண்டு நின்றான் ,இனி தன் மனைவி தன் மக்கள் என்ற கடைமையில் ஆழப்போகிறோம் என்பது திண்ணம், தான் கடவுளுக்காக தாயின் குணமாக கண்ணனை தியாணித்தும் பூஜித்தும்

இப்படியாக அவன் வாழ்க்கையை நடத்த தொடங்கினான் தாயைப்போன்று எதன் மீதும் பற்றில்லாமலும் ஆனால் அனைத்தையும் கட்டிக்காத்து வந்தான். தந்தை போன்று எப்போதும் பகவத் சிந்தனையுடனும், அந்த இருவரையும் மனதில் பெருமையாக நினைத்துக் கொண்டு தன் முடிவே சிறந்த முடிவாக அமைய வேண்டும் நீங்கள் மூவரும் ஒருவராக இருந்து என்னை ஆசிர்வதிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு அவனும் அவன் மனைவியும் தங்கள் செயல்களை அதாவது பணிகளை செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

இங்கே மாதவனும் கோவிந்தனும், மாதவனுடன் கண்ணனுமாக மூவரும் புறப்பட்டார்கள்.

அத்தியாயம்: 3

மாதவன், கோவிந்தன், கண்ணன் மூவருமாக சென்று கொண்டிருந்தார்கள் அப்படி செல்லும் போது ஒரு கிராமம் வந்தது. உடனே மாதவன் கண்ணனிடமும், கோவிந்தனிடமும் சற்று ஓய்வு எடுத்து செல்லலாம் என்று கூறினான்.

கண்ணன் நீ எப்படி கூறுகின்றாயோ அப்படி செய்வோம் என்றான்.

கோவிந்தன் நம்முடன் வந்த பக்தர்கள் இருக்கிறார்களே என்ன செய்வோம் என்றான்.

எல்லோருமாக இங்கு தங்கி ஓய்வு எடுத்து விட்டு பிறகு புறப்படலாம் என்று கூறினான் மாதவன்.

உடனே எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டு ஒரு மரத்தடியில் தங்கத் தொடங்கினார்கள். அச்சமயம் மாதவனை நோக்கி ஒருவன் வந்தான் பார்க்க மிகவும் அகோரமாகவும் பலநாள் பட்டினி கிடந்தவன் போலவும் உடல் சதையே இல்லாமல் தோளாக

இருப்பவனாகவும் , விகாரமாகவும் இருந்தான். இவன் மாதவனைப் பார்த்து வணங்கினான். ஐயா நான் பெரும் துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறேன் தாங்கள் தான் கருணை புரிய வேண்டும். என்னிடம் தங்களுக்கு கொடுப்பதற்கு எதுவும் இல்லை அதே போல் எனக்கு உண்பதற்கு எதுவும் இல்லை நான் மிகவும் வறுமையில் வருந்திக் கொண்டு இருக்கிறேன் தாங்கள் தயவு கூர்ந்து என்னை அதிலிருந்து மீட்க வேண்டும் நீங்கள் தான் எனக்கு எல்லாம் என்று மாதவன் காலில் விழுந்தான்.

மாதவன் உடனே கண்ணா இது என்ன சோதனை யார் இவன் ஏன் என்னிடம் வந்து வணங்குகின்றான்? அனைத்திற்கும் அதிபதி நீயல்லவா? இவனுக்கு ஏன் இந்த வறுமையின் கொடுமை? ஏன் இவன் இப்படி இருக்கிறான். இவனுக்கு கருணை புரியமாட்டாயா? என்று மாதவன் கண்ணாவிடம் கேட்டான் விழுந்தவன் எழுந்திருக்கவில்லை விழுந்தபடியே இருந்தான்.

இவன் கேட்க கண்ணாநும் சிரித்தபடியே மாதவா! நான் என்ன செய்யட்டும் அவன் கர்மவினையை அனுபவிக்கின்றான். என்றான்.

உடனே மாதவன் இது என்னய்யா விளையாட்டு எதற்கு எடுத்தாலும் கர்மவினை , ஊழ்வினை என்று சொல்லிக் கொண்டு இருக்கின்றாயே ! இங்கே வந்து விழுந்து இருக்கிறான் இவனுக்கு ஏதாவது செய் என்று கேட்டான் மாதவன்.

கண்ணன் ஐயா என்னை விட்டு விடு இவன் வினையை அனுபவிக்கின்றான் இவனை நீ காக்கவும் முடியாது காத்தாலும் பிறகு உனக்கு சரிவராது அதனால் அவனை விட்டு விடு அனுபவிக்கட்டும், இவன் ஏதாவது ஆசிர்வதிக்கட்டும் என்று விழுந்தவன் எழுந்திரிக்கவில்லை.

கோவிந்தனும் மற்றவர்களும் பார்க்கிறார்கள் என்ன நம் சுவாமிஜி அவனை ஆசிர்வதிக்க வேண்டும் அல்லது

அவனை எழுந்திரிக்க சொல்ல வேண்டும் ஏன் மவுனமாக இருக்கின்றார் என்று எல்லோரும் பார்க்கிறார்கள்.

கோவிந்தன் புரிந்து கொண்டான் இவர் ஏதோ கண்ணனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் போல் இருக்கின்றது. சரி என்ன நடக்கும் என்று பார்க்கலாம் என்று மவுனமாக இருந்தான்.

இங்கே மாதவன் மீண்டும் கண்ணணிடம் கேட்டான் இது எல்லாம் விடய்யா இவனுக்கு நல்லதை செய், நம்மை நாடி வந்திருக்கிறான் நம்மை நாடி வரும் பக்கதர்களுக்கு நீ காப்பாய் என்று உனது புராணங்களும், சரித்திரங்களும் கூறுகின்றனவே இப்போது நாடி வருகின்றான் அவனை கர்மவினை என்று தள்ளுகிறாயே இது உனக்கே நியாயமா?.

கண்ணன் சிரித்துக் கொண்டே மாதவா நீ மவுனமாக இருந்த காலமே நன்றாக இருந்தது என்று நினைக்கின்றேன் இப்போது பேச தொடங்கியவுடன் இல்லாத கேள்விகள் கேட்கின்றாயே! என்றான்.

மாதவனும் ஐயா ஏதாவது ஒரு வழி பண்ணய்யா நீ மனது வைத்தால் நடக்கும் செய் என்றான்.

அப்போது அவன் கர்மவினையை யார் வாங்கிக் கொள்வது என்னை வாங்கிக் கொள்ள சொல்கின்றாயா? என்று கேட்டான் கண்ணன்.

ஐயா இது என்னய்யா பேச்சு? நீ இருக்கும் போது கர்மவினையே இல்லை, உன்னால் முடியாதது என்ன?.

சரி என்ன செய்ய வேண்டும் என்கின்றாய்? உன் பேச்சுக்கு நான் மிகவும் கட்டுப்படுகின்றேன் சொல் என்று கேட்டான் கண்ணன்.

இறைவா என் பேச்சுக்கு நீ கட்டுப்படுவதா? வேண்டாம் ஐயா நான் என்றும் உனக்கு அடிமை இவனுக்கு ஏதாவது

அனுக்கிரகம் செய்தால் போதும் வார்த்தைகளால் என்னை கொல்லாதே என்றான் மாதவன் .

நீ கூறியபடி வேண்டுமானால் நான் செய்கின்றேன் என்றான் கண்ணன் .

ஐயா உன் விருப்பப்படி செய்யுங்கள் .

இல்லை நீ கூறியபடிதான் நான் செய்வேன் என்றான் கண்ணன் .

சரி ஏதோ ஒன்று செய்வோம் விழுந்தவன் விழுந்தபடி இருக்கின்றானே என்றான் மாதவன் .

சரி நீ ஆசிர்வாதம் செய் நாம் அதை காப்போம் என்றார் கண்ணன் .

சரி நீ என்ன ஆசிர்வதிக்கின்றாய் இப்போது அவன் என்ன நினைத்து கொண்டிருக்கின்றான் என்றான் மாதவன் .

நீ ஆசிர்வதிக்கும் போது அவன் என்ன நினைக்கின்றானோ அதை அவனுக்கே தந்து விடுகின்றோம் என்றார் கண்ணன் .

சரி ஐயா என்று கூறி, விழுந்தவனுக்கு நீ எது நினைக்கின்றாயோ அது நடக்கட்டும் என்று கூறி ஆசிர்வதித்தார் மாதவன் .

விழுந்தவன் எழுந்தான் அவனிடம் இப்போது என்ன நினைத்தாய் என்று கேட்டான் மாதவன் .

ஐயா எனக்கு ரொம்ப பசிக்கிறது இந்த மனிதன் எழுந்து போ என்றாவது சொல்லனும் இல்லை சோறாவது போடனும் எதுவுமில்லாமல் என்னை இப்படி அவதிப்பட விடுகின்றானே இவனும் ஒரு மனிதனா? இவன் காவி உடை அணிந்திருக்கின்றானே என்று நினைத்தேன் என்றான் .

கண்ணன் மாதவனை நோக்கி புன்னகைத்தான் நான்

அவனுக்கு விரும்பி செய்ய நினைத்தாலும் இன்னும் அவனுக்கு போய் சேர நேரம் வரவில்லை என்றான் .

மாதவன் மௌனமாக இருந்து விட்டு கண்ணா உன் விளையாடல்கள் என்னிடமும் வைத்து விட்டாய் பார்த்தாயா? சரி உன்னை பிறகு கவனிக்கிறேன் இப்போது அவனுக்கு ஏதாவது அனுக்கிரகம் செய்து அனுப்பு என்றான் .

சரி நாம் அவனை அனுகிரகிப்போம் பிறகு அவனைப் பற்றி விவரங்கள் வரும் .

அவனை நோக்கி உனக்கு வேண்டியவைகள் கிடைக்கும் ஐயா கவலைகள் கேண்டாம் மாதவன் . கண்ணனும் உனக்கு அனுக்கிரகம் செய்வான் என்று கூறினான் உடனே வந்தவனும் சந்தோஷத்தில் எனக்கு அனுக்கிரகம் கொடுப்பது அப்புறம் இருக்கட்டும் எனக்கு ஏதாவது கொடுங்கள் சாப்பிட என்று கேட்டான் . உடனே கோவிந்தனும் மற்றவர்களும் அவனை அழைத்துச் சென்று உணவு கொடுத்து அனுப்பினார்கள் .

மாதவனுக்கு மனநிலை சரியில்லை என்ன இந்த கண்ணன் இப்படி செய்கிறானே என்ற ஒரு சிறிய கோபம் கண்ணன் மேல் உண்டாயிற்று . மவுனமாக இருந்தான் .

ஏதோ கண்ணனுக்கும் மாதவனுக்கும் ஏதோ நிகழ்ந்து இருக்கின்றது அதனால்தான் இவர் மவுனமாக இருக்கிறார் இவர் மனம் மாறியிருக்கிறார் என்று உணர்ந்து கொண்டான் ஆனால் என்ன என்று கோவித்தனுக்கு புரியவில்லை . கோவிந்தன் அருகில் வந்தான் , ஐயா நான் ஒன்று கேட்கட்டுமா? .

நீ என்னை கேட்கப்போகிறாயா சரி கேள் என்றான் மாதவன் .

நீங்கள் இப்பொழுது அவருக்கு ஆசிர்வாதம் செய்தீர்களே!

நானா செய்தேன் கண்ணன் தான் செய்தான் என்றான் மாதவன் .

நீங்கள் கண்ணனோடுதானே பேசிக்கொண்டிருந்தீர்கள் ?.

என்ன கோவிந்தா இதுவரையில் யாருமே புரிந்து கொள்ளவில்லையே நீ அதை நன்றாக புரிந்து கொண்டாயே !,ஆமாம் நான் கண்ணனுடன் தான் பேசினேன்.

உங்களுக்கு மனசஞ்சலம் ஏதோ இருக்கிறது என்று நினைக்கின்றேன் என்றான் கோவிந்தன்.

மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை நீ என்ன சொல்ல வருகின்றாய்?.

கண்ணன் உங்களை சந்தித்தாரா ஐயா?

அவனிடம் பட்ட சோதனையே போதும் அவன் ஏன் என்னை கண்டுக்கப்போகின்றான் என்று புன்னகைத்து கூறினான் மாதவன்

பிறகு ஏன் நீங்கள் சஞ்சலமாக இருக்கிறீர்கள் உங்கள் மனதில் என்ன வேதனை என்று கேட்டான் கோவிந்தன்.

இல்லை எனக்கு வேண்டிய விடைகள் எனக்கு சரியாக கிடைக்கவில்லை, கண்ணன் அதற்கு சரியான விடை கொடுக்கவில்லை அதனால்தான் நான் மவுனமாக இருக்கிறேன், யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் கோவிந்தா, வேறு ஒன்றும் இல்லை.

உங்கள் கேள்விதான் என்ன ஐயா?.

கண்ணன் அப்படி கேட்கிறான், கோவிந்தன் இப்படி கேட்கிறான் மாறி, மாறி கேள்விகள் வருகிறதே என்று புன்னகைத்தான்.

அதேநேரத்தில் கோவிந்தனும் ஐயா நான் தவறாக கேட்டிருந்தால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள் உங்கள் மனது சஞ்சலப்படவேண்டாம், நீங்கள் அதிலும் சஞ்சலப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பது தான் எனது பிரார்த்தனை, வேண்டுமானால் உங்களுக்கு வேண்டிய அனைத்தும் தரவேண்டும் என்று நான் கண்ணனுடன் போராடுகின்றேன் என கூறினான் கோவிந்தன்.

மாதவன் கண் கலங்கினான் இவன் எங்கோ பிறந்து, எங்கோ வளர்ந்தான் ஆனால் அளவற்ற அன்பும், மதிப்பும் என் மேல் வைத்திருக்கிறானே இவன் யார்? என்று கேள்வி எழுந்தது, எழுந்தவுடன் மனதிலேயே திரும்பிப்பார்த்தான் கண்ணன் இவனை நோக்கி சிரித்தான். கண்ணா இது என்ன விளையாட்டு? நீ என்னை பார்ந்து சிரிக்கிறாய் அவன் கேள்வி கேட்கிறான் என்னென்ன விந்தைகள்! எப்படி இவைகள் எல்லாம் ஒன்றாகின்றது? எங்கோ இருந்தவன் இப்படி இருக்கின்றானே! அவனுடன் முறையாக நான் பேசியது கூட இல்லை அப்படியிருக்க அளவு கடந்த அன்பும், மரியாதையும் வைத்திருக்கிறான். இதற்கு அர்த்தம் தான் என்ன என்று கண்ணனைக் கேட்டான்.

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே இதுவும் கர்மவினையே என்றான்.

உடனே மாதவன் பார்த்தாயா இந்த விளையாட்டெல்லாம் வேண்டாம் மரியாதையாகச் சொல் என்று விளையாட்டாக கண்ணனை பார்த்து கேட்டான் மாதவன்.

கண்ணனும் மீண்டும் நான் அதைத்தான் சொல்கிறேன் மாதவா கர்மவினையே இது, முன்வினை செய்த புண்ணிய பலத்தின் காரணமாக உனக்கு இப்படி ஒருவன் அமைந்திருக்கிறான்.

உடனே மாதவன் இந்த முன்வினை, பின் வினை என்று

இருக்கும் போது நீ எதற்கு நடுவில் வருகின்றாய் உன்னை ஏன் நாங்கள் வணங்க வேண்டும்? என்ற கேள்வியை கேட்டான், மேலும் முன்வினையை நாங்கள் அனுபவித்து விட்டு போகிறோம் நீ எதற்கு நடுவில் இருந்து என்ன பயன் அப்படி உன்னை பிரார்த்திக்காமலே இருக்கலாம் அல்லவா? பிரார்த்தனை மூலம் நாங்கள் என்ன காணப் போகிறோம் என்று கேள்வியை எழுப்பினான் மாதவன்.

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே ஏன் மாதவா! என் மேல் கோபம் வந்து விட்டதா?.

கோபம் இல்லை ஐயா எனக்கு புரியவில்லை எனக்கு கொஞ்சம் புரியும்படி சொல்லித்தான் கொடேன்.

மாதவா அனைத்தும் உணர்ந்து இருக்கிறேன், நீ அனைத்தும் உணரவில்லை, அனைத்தும் உணர்ந்து விட்டால் இக்கர்மவினை உனக்கு சுலபமாகமுடிந்து விடும் என்றான்.

ஐயா நீங்கள் தெய்வம் அனைத்தும் புரிந்திருக்கும். நாளை நடப்பதை சொல்வீர்கள் இப்பொழுது என் பிரசினையை தீர்ந்து வையுங்கள் என்றால் என்னுடன் விளையாடுகிறீர்களே என்று கேட்டான்.

உன் பிரசினையை தீர்ப்பதற்காக தான் இப்போது அவனை அனுப்பி இருக்கிறேன் உன் பிரசினையை தீர்த்து வைக்கிறேன் என்று கூறி கண்ணன் உபதேசத்தை தொடங்கினான் மனிதன் மனிதனாக பிறக்கிறான் பிறந்தவுடன் தனக்கு என்று சில செயல்களை வகுத்துக் கொள்கிறான் இதுதான் கர்மா என்கிறான், இதுதான் கடைமை என்கிறான், தான் வகுத்ததை கடைமை என்று தானே ஆக்கிக்கொண்டு பிறகு அதில் இருந்து மீண்டு வருகின்றான். மீள்பவன் மீண்டு வருகின்றான். மீள்பவன் மீள்கின்றான். மீட்காமல் தவிப்பவன் தவித்துக் கொண்டு வருகின்றான் என்று கூறினான்.

மாதவன் ஐயா சரியாக விளங்கும் படி கூறுங்கள் இவை அனைத்தும் அனைவருக்கும் பயன்பட்டும்.

முன் வினையில் செய்தபயனை இவ்வினையில் அனுபவிக்கின்றான் முன்வினையில் இவன் என்னன்ன தீமைகள் செய்கிறானோ அத்தீமைகளுக்கு ஏற்றார்போல் அடுத்த வினையில் பிறப்பு ஏற்படுகின்றது. ஆன்மாவுக்கு அழிவில்லை. ஆன்மா தொடர்ந்து பிறப்புக்களை எடுக்கின்றது, ஆன்மா ஒவ்வொரு உடலில் மாறிக் கொண்டே செல்கின்றது அப்படி மாறி செல்லும் போது ஆன்மாவுக்கு எந்தவிதத்திலும் பாதிப்பு ஏற்படுவதில்லை ஆனால் ஆன்மா உள்ளே அழுகின்றது தான் வெளியில் வரவேண்டும் என்றும், தான் இயற்கையில் கலக்கவேண்டும் என்றும் விரும்புகின்றது. ஆனால் அவ்வாறு வெளியில் வருவதற்கு அதனால் முடியவில்லை காரணம் அதை மனிதன் தனது பஞ்சபூதங்களால் அடக்கி உள்ளடக்கிக் கொள்கின்றான். அப்படி அடக்கி உள்ளாக்கும் போது இச்சைகளுக்கு அடிமையாகின்றான். இச்சைகளால் தானும் ஒரு கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றான். கடைமை தானாக ஏற்படுத்திக்கொண்ட கட்டுப்பாடாகும். இவனுக்கு வேண்டுமானால் இவன் விலகிக் கொள்ளலாம் இல்லையேல் சேர்ந்துக் கொள்ளலாம் என்று பக்குவம் இல்லாமல் தானே கடைமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு இவன் அதன் உள்ளேயே வாழ்ந்து வருகின்றான். இப்படி பஞ்சபூதத்தால் ஆன சரீரத்தில் ஆன்மா உள்ளே தவித்துக் கொண்டு இருக்கின்றது, தன்னால் வெளியில் வரமுயலும் போதும் முடியவில்லை.

பஞ்சபூதத்தால் ஆன தேகம் செய்யும் பாவங்களுக்கும், புண்ணியங்களுக்கும் வேறு ஜென்மம் எடுக்க வேண்டுமே என்பதை நினைத்து மனம் வருந்துகின்றது, இப்படி சரீரம் என்றைக்கு தானும் வருந்துகின்றதோ, என்றைக்கு அதன் உண்மையை உணர்கிறதோ அதாவது இச்சரீரத்தால் நமக்கு பயன் ஒன்றும் இல்லை இச்சரீரமே ஆன்மாவின் முழுவடிவம் என்று உணர்கிறதோ அன்று இயற்கையின்

நீதிக்கு , இயற்கையில் கலந்துவிடும். அதாவது பரப்பிரம்ம ரூபமாக அமையும்.

ஜீவாத்மா வேறாகவும் பரமாத்மா வேறாகவும் அமைகின்றது பரமாத்மா என்பது வெளி, ஜீவாத்மா என்பது உள். இந்த உள் உள்ளினுள்ளேயே அமைந்திருக்கின்றது ஆதலால் இந்த பரமாத்மா உள்ளில் இருக்கும் ஜீவாத்மாவை அழைக்கும் ஆனால் இந்த ஜீவாத்மா உணர்வது இல்லை. என்றைக்கு அது உணர்கின்றதோ அன்று இது மற்றவை பயன் இல்லை என்று புரிந்து கொள்கின்றது, இப்படி புரிந்து கொள்ளும் போது பரமாத்மாவின் அழைப்பை ஏற்று செல்கின்றது. அழைப்பு வந்தும் அவனால் செல்ல முடியாமல் பந்தங்கள் ஏற்படுகின்றன. இப்பந்தங்களை விட மனம் இல்லாமல் தவிக்கிறது அதாவது ஒரு மனம் வெளியில் செல்லவேண்டும் என்றும் ஒரு மனம் பந்தங்களில் மீட்டப்பட்டும் அலைகின்றது, என்றைக்கு இந்த அலைச்சல் நிற்கிறதோ அன்று அவன் என்னை வந்தடைகின்றான் என்று கண்ணன் மாதவனிடம் கூறினான்.

ஐயா கடமையை செய்துவிட்டு பிறகு என்னை வந்து கவனி என்று பகவத்கீதையில் கூறியிருக்கிறீர்கள், பிறகு இப்படி சொல்கிறீர்களே கடமையை நீங்கள் தான் உருவாக்கிக் கொள்கிறீர்கள் என்று, என்னய்யா இது புரியவில்லையே என்று கேட்கின்றான் மாதவன்.

பகவான் கடமை என்பது எதை சொன்னோம் நீங்களாக கடமை என்று ஏதேதோ ஏடுத்துக் கொண்டால் நானா பொறுப்பு கடமை என்பது என்ன? ஆன்மா பரமாத்மாவை உணர்ந்து இந்த ஆன்மாவை அந்த பரமாத்மாவிடம் ஒப்படைக்கும் கடமை அனைவர்களுக்கும் உள்ளது என்பதை தான் நாம் அப்படி கூறியிருக்கின்றோம்.

ஐயா இந்த விளையாடல்கள் வேண்டாம் நீ அனைவருக்கும் சேவை புரிந்து வருகின்றாய் என்று உனது உரையில் உள்ளது இப்போது மாற்றி கூறுகின்றாயே என்று கேட்டான் மாதவன்.

அன்றும் அதைத்தான் கூறினேன் இன்றும் இதைத்தான் கூறுகின்றேன் கடமை என்பது என்ன? சரீரத்தால் ஏற்பட்ட பந்தம் கடமை என்று உண்டு, அதை எந்த நேரத்திலும் விலக்கிக் கொள்ளலாம் இதற்கு சிறிய உதாரணமே போதும் திடீர் என்று ஒருவர் குடும்பத்தில் இறந்து விட்டால் அவனா குடும்பத்தை செயல்படுத்துகின்றான் இல்லையே அது தானாகத்தான் செயல்படுகின்றது அப்போது அவன் கடமை எங்கே சென்று விட்டது? நமக்காக ஒரு கடமை செய்ய இருக்கிறது அல்லவா? மனிதனுக்கு இறப்பு என்று ஒன்று உண்டல்லவா? அப்படியிருக்க கடமை எங்கே வந்தது? அங்கே கடமை என்று ஒன்று நம்மால் என்ன செய்யமுடியுமோ அதை மீறி வரவேண்டும் என்றுதான் கொள்ள வேண்டும். நமக்கு இக்கடமை சரீரத்தால் உண்டான பந்தங்கள், செய்ய வேண்டியதை செய்ய வேண்டும் அதேநேரத்தில் நமக்கு பெரிய கடமை என்று ஒன்று உள்ளது. இந்த ஆன்மாவை பரமாத்மாவுடன் சேர்ப்பது தான் அக்கடமையாகும், ஆதலால் சரீரத்தால் உண்டான பந்தங்களை நம்மால் இயன்றளவு தான் செய்ய வேண்டும் என்பது சட்டம், ஆனால் ஏற்கனவே கூறியிருக்கின்றேன் தாமரை பூவில் தண்ணீர் போல் வாழ வேண்டும் என்று, மாதவா உன் வாழ்க்கையில் நீ அப்படி இருந்திருக்கிறாய் அதே போல் அனைவரும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறவில்லை. உன்வாழ்க்கை ஒரு தனிப்பட்ட கதை ஆனால் பொதுப்படையாக பார்க்கும் போது ஒருவன் தன் சரீரத்தில் ஏற்படும் பந்தங்களை எடுக்கவும் வேண்டும், முடிந்த அளவு கடமைகளை செய்ய வேண்டும். நம்மால் முடிந்த அளவுக்கு நாம் கடமைகளை செய்கிறோம் என்று இருக்க வேண்டும்.

அரசர்கள் தங்கள் பட்டங்களை மகனுக்கு அளித்து விட்டு வானப்பிரஸ்தாத்திரம் என்று ஒன்று அமைத்து வாழச்செல்கிறார்கள். வானப்பிரஸ்தாத்திரம் என்பது இறைவனை நாடுவது எப்படி? அந்த பரம்பொருளை அடைவது எப்படி? என அறிந்து, அப்பரம்பொருளை அடைய வேண்டும் என்பதற்காக வானப்பிரஸ்தாத்திரம்

செல்கிறார்கள் அங்கே தன் மகன் எப்படி ஆட்சி புரிகிறான் என்பதை பற்றி சிந்திப்பதில்லை தங்கள் ராஜ்யம் எப்படி இருக்கு என்றும் யோசிப்பதே இல்லை, அதேபோல் இன்றும் வானப்பிரஸ்தாத்திரம் ஒவ்வொருவருக்கும் முக்கியமானவை இதுவே தங்கள் ஆன்மாவுக்கு செலுத்தும் முதல் கடைமை. என்று நீ வானப்பிரஸ்தாத்திரம் செல்வது என தீர்மானிகின்றாயோ அன்று தான் உண்மையான வாழ்க்கையில் நீ அடி எடுத்து வைக்கின்றாய், சரீரத்திற்கு ஏற்பட்ட இந்த கடமை எங்கு இருந்து வந்தது? ஒரு குறிப்பிட்ட செயலுக்கு மேல் கடமை என்னும் கட்டுப்பாட்டில் அமரக்கூடாது.

ஒருவன் எப்போது ஒரு நல்ல பிரஜையை உருவாக்கி விட்டானோ, சரி நல்ல பிரஜை இல்லை என்றாலும் உருவாக்கி விட்டால், அதற்கு வேண்டிய செயல்களை செய்து விட்டால் அவனுக்கு இங்கே வேலை இல்லை. இனி தான் வந்த வழியை நோக்கி செல்லவேண்டும் அதாவது தான் பரம் பொருளை நாடி செல்ல வேண்டும், அதை விட்டு மீண்டும் நாம் பந்தத்தில் ஈடுபட்டால் இப்பந்தத்தால் இவனுக்கு பிறப்பின் மறுபக்கம் தொடங்குகின்றது, மேலும் பிறப்பு உண்டாவதற்கு அதுவே ஏதுவாக நிற்கிறது, இவன் மீண்டும் பந்தத்தில் ஈடுபடுவதால் தனக்கு பிறப்புக்களை வேண்டிக் கொள்கின்றான், ஆதலால் மனதில் அமைதி இல்லை காரணம் ஆன்மா சுகிக்கவில்லை எனவே மனதில் அமைதி இல்லை. பெற்ற குழந்தையேயாகிலும் சிறிய வயதில் அது உதைக்கும் உதையை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்ளும் ஒருவன் பெரிய வயதில் அது கூறும் ஒரு கடுமையான வார்த்தையை கூட தாங்க முடியவில்லை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. காரணம் மன அமைதி கலைகிறது. உடலில் தளர்ச்சி ஏற்படும் போது மனவலிமை குறைகிறது. அப்படி குறைவாகும் தருணத்தில் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் தவிக்கின்றான், அப்படி அலைகின்றவன் மீண்டும் பிறப்பில் ஆழ்கிறான். அந்த நேரத்திலும் என்னை நினைப்பதில்லை அப்படி நினைக்காதவன் எங்கிருந்து மீளப்போகின்றான் !மாதவா.?

ஐயா தாங்கள் கூறிய பதில் நன்றாக இருந்தது ஆனால் என் கேள்விக்கு விடை கிடைக்கவில்லையே.

சிரித்துக்கொண்டே என்னப்பா உன் கேள்வி என்றான் கண்ணன்.

இப்படி கர்மாக்களும், பந்தங்களும் மாறி மாறி வந்து கொண்டு இருக்கும் போது உன்னை எதற்கு வணங்கவேண்டும் என்பது தானே எனது கேள்வி.

மாதவா அனேகமாக நீ என்னை மூன்று வயது முதல் ஊகித்திருகிறாய் என்று நினைக்கின்றேன் இப்படி இவ்வளவு வயது வந்தும் இப்படி ஒரு கேள்வியை கேட்கின்றாயே இது நியாயமா? என்று கேட்டான் கண்ணன்.

மாதவனும் ஐயா! இவ்வுலகத்திற்கு பயன்பட்டுமே என்றுதான் இக்கேள்வியை கேட்டேன். தவிர தங்கள் திருவாய் மொழிந்தால் மீண்டும் ஒரு கீதையை உருவாக்கலாம் அல்லவா? அதை மொழியுங்களேன் அதற்காகத்தான் இந்தக் கேள்வி. இதைப்பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை எனக்கு என்றும் நீர் இருக்கிறீர் ஆதலால் இக்கேள்விக்கு சரியான விடையை கொடுங்கள் என்றான்.

கண்ணனும் சிரித்துக் கொண்டே மாதவா நன்றாக ஆகாரம் உண்டு நல்ல எண்ணத்துடன் இருந்தால் எதையும் சாதிக்க முடியும் ஆனால் தீய எண்ணத்துடன் இருந்து தீயதை உண்டால் நீ எதை சாதிப்பாய்? நல் எண்ணம் பறி போகிறது உன்னால் எதையும் சாதிக்க முடியவில்லை.

ஐயா விளக்கமாக கூறுங்களேன் புரியவில்லையே.

மனிதன் தான் பிறப்பு அடைந்தவுடன் நல்லதையும் தீயதையும் இவ்வுலகத்தில் காண்கின்றான் என்னென்ன நன்மைகள் இருக்கின்றதோ அவைகளை ஏற்றுக் கொண்டால்

நல்ல பயனை உலகத்திற்கு தருகின்றான். இவன் செய்யும் வினையின் பொருட்டு மீண்டும் பிறப்பை எடுக்கின்றான் இப்பிறப்பு வினையின் பொருட்டு எடுத்ததால் என்னை உணரும் பொருட்டு அழுகிறான், அப்படி என்னிடம் வரவேண்டும் என்ற நோக்கம் இருப்பதால் என்னை தியானிக்கின்றான், ஜபிக்கின்றான், அப்படி தியானிப்பவன் நல்லவைகளை செய்து வந்ததால் முன்வினையை தீர்த்து மறுவினையை அடைகின்றான். அர்த்தம் என்னவென்றால் அதாவது போன ஜென்மத்தில் செய்த பாவங்கள் அனைத்தையும் தீர்த்துக் கொள்கின்றான், தான் நல்ல பிறப்பு எடுத்து தான் என்னையே வந்தடைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் பிறப்பான், என்னைப்பற்றி பெயர் கூறுவதற்கும் அவன் முற்பிறவியில் புண்ணியம் செய்து இருந்தால் தான் ஒருமுறை கண்ணா என்று கூப்பிடுவான். என் ஜெபம் செய்ய வேண்டும் என்றால் மேலும் புண்ணியம் செய்து இருக்க வேண்டும் என்னை சதா நினைக்க வேண்டும் என்றால் முற்பிறப்பில் அனைத்து பாவங்களையும் கழிக்கவேண்டும். மாதவா நீ அப்படி கழித்தவன் அல்லவா அதனால் தான் மூன்று வயதிலேயே என் நாட்டம் வந்து விட்டது ஆனால் என்பது வயதாகியும் என் நாட்டம் இல்லாதவர்கள் இருக்கிறார்களே இவர்களைப்பற்றி என்ன நினைக்கின்றாய்? மாதவா!.

ஐயா உங்களை பற்றி தெரிந்து கொள்ளாதவன் உலகில் இருந்து என்ன பயன் என்று கேட்டான் மாதவன்.

உனக்கே இப்படி இருக்கிறது என்றால் எனக்கு எப்படி இருக்கவும் சொல் பார்ப்போம் ஆதலால்தான் அவன் பிறப்புக்களை எடுத்துக் கொண்டே போகின்றான் அவரவர் தானே வரட்டும் என்று நானும் பொறுமையாக இருக்கின்றேன். என்றைக்கு அவன் வருகின்றானோ வரட்டும் அவன் செய்த கர்மாக்களை அனுபவிக்கட்டும், ஆதலால் தான் இப்போது வந்து விழுந்தவன் முன் பிறப்பில் ஒரு செல்வந்தனாக இருந்தான் அவன் படு கஞ் சனாகவும் இருந்தான் தானங்கள் என்றால் எவ்வளவு

என்று கேட்பான் ,பிச்சை எடுப்பவன் வந்தால் அவனிடம் என்ன இருக்கிறதோ அதை பிடுங்கிக் கொண்டு அவனை உதைத்து அனுப்புவான். இப்படி எல்லாம் பல கொடுமைகள் செய்தான் அதன் காரணமாக இந்த ஜென்மத்தில் இப்பிறப்பை எடுத்தான். இன்று அழுகின்றான் , அவன் செய்த கொடுமை இப்பிறப்பில் தீர வேண்டும் அல்லவா? இவன் இப்பிறப்பிலேயே இவ்வினையை உணர்ந்தால் அடுத்த பிறப்பில் முன்பிறப்பில் செய்த வினைகளை அழித்தவுடன் தான் மேலே வரப்போகிறான். இப்படி முன்வினை தீர்ந்ததும் என்னை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அவனுக்கு ஒரு சிறிய சந்தர்ப்பம் அளித்தோம் அவன் என்றோ செய்த புண்ணியம்....

அவன் எங்கே புண்ணியம் செய்தான் கண்ணா? சொல்ல மாட்டாயா?

கண்ணன் சிரித்தவாறே உனக்குத்தெரியாதா? அவன் வீட்டில் ஒரு நாள் வெல்லம் காபியில் கலக்கும் போது அவனை அறியாமல் சிறிய வெல்லத்தின் துகள் கீழே விழுந்து விட்டது. அவன் பார்த்து விட்டு சரிவிடு சிறிய துகள் தானே என்று விட்டு விட்டான் ஏதோ ஒரு மன நிலை அன்று. அந்த வெல்லத்துகளை ஒரு ஏறும்பு தின்றது அன்று அந்த ஏறும்புக்கு மிகவும் பசியாக இருந்தது அப்படி பசியாக இருந்த ஏறும்பு பார்த்தது, ஆஹா!யாரோ ஒரு புண்ணியவான் நமக்கு ஆகாரம் அளித்திருக்கிறானே அவன் நன்றாக இருக்கட்டும் என்று அந்த ஏறும்பு அந்த வெல்லத்தை தின்றது. இவன் செய்த புண்ணியம் பார்த்தாயா? இவ்வளவு சிறிய வெல்லம் கொடுத்து இன்று உன்னிடம் வந்து நமஸ்கரிக்கிறான் நீ அவனுக்கு சிபாரிசு செய்கிறாய் என்னய்யா நியாயம்?. ஒரு நல்ல ஆன்மா ஒரு தீய சரீரத்தை வாழ்த்தியது இதன் பலன் என்னடா வென்றால் உன்னிடம் வந்து விட்டது. இதுதான் ஒரு பிடி அவல் என்று சொல்கிறோம் அல்லவா அதற்கு என்ன காரணம் தெரியுமா மாதவா?.

என்னய்யா நீயாக இங்கே தங்கலாம் என்று சொன்னாய்

அல்லவா இல்லையேல் அவன் வந்திருக்க வாய்ப்பும் இல்லை மனிதர்களுக்கு அவன் திருந்துவதற்கும் அவன் பகவானை அடைவதற்கும் பல இடங்களில் பல சந்தர்ப்பங்கள் வருகின்றன, ஆனால் அதை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை காரணம் பஞ்ச பூதத்தால் ஆன தேகம் மாயையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு கடமையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு தான், தனது என்கின்றது தவிர தன்னை சுற்றி அப்பாற்பட்டதை நினைப்பதே இல்லை. என்றைக்கு தன்னை சுற்றி அப்பால் உள்ளதை நினைக்கிறதோ, நம்மை போன்றவர்கள் தான் அனைவரும் என்று நினைக்கின்றதோ அன்று தான் இப்பந்தத்தில் இருந்து விடுபடுகிறது. விடுபட்டது மேலே செல்லத் தொடங்குகிறது அதாவது வானப்பிரஸ்தாத்திரமத்தை நோக்கி செல்கிறது. இல்லையேல் வானப்பிரஸ்தாத்திரம் செல்ல முடியாத நிலையை அடைகிறது. வானப்பாரஸ்தாத்திரம் செல்ல வேண்டுமானால் இவை அனைத்தையும் விட்டால்தான் வானப்பிரஸ்தாத்திரம். அதையும் விட்டால்தான் சந்தியாசம். ஆதலால் இதை புரிந்து கொண்டால் மிகவும் பாக்கியம். மாதவா நீ மிகவும் களைத்துப்போய் இருக்கின்றாய் சற்று ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளேன்.

கண்ணா நான் என்ன தூங்குகின்றேனா திடீர் என நிறுத்துகின்றாய்?.

கருத்துக்கள் ஒரே நாளில் பலதைக் கற்று கொட்டால் ஒன்றும் நேராது மாதவா இதை புரிந்து கொண்டால் அடுத்து உன்னால் கூற முடியும், முதலில் புரிந்து கொள் பிறகு உரையாடலாம்.

உனக்கு தூக்கம் வருகிறதா கண்ணா என்று கேட்டான் மாதவன்.

சரி அப்படிதான் வைத்துக் கொள்வோமே நான் உறங்குகின்றேன் நீயும் உறங்கிக் கொள்.

மாதவன் அப்படியும் , இப்படியும் கேள்விகளை கேட்டுக்

கொண்டு தவியாக தவித்துக் கொண்டிருந்தான் .

இதை எல்லாம் பார்த்த கோவிந்தன் இவர் என்ன செய்கிறார் ஏன் மிகவும் மவுனமாக இருக்கிறார்? திடீர் என்று தலையை அசைக்கிறார், திடீர் என்று சிரிக்கிறார், மவுனமாக இருக்கிறார் ஏதோ சொல்கிறார் கண்ணனுடன் பேசுகிறார் என்பது நமக்கு தெரிந்தவையே ! அப்படி என்னதான் பேசுவார்? இவர் ஏதாவது சொல்வார் என்று தூங்காமல் ஆவலோடு சுற்றி சுற்றி வந்தான் கோவிந்தன் .

மாதவன் பார்க்கிறான் அனைவரும் உறங்கி கொண்டு இருக்கிறார்கள் ஆனால் கோவிந்தன் மட்டும் விழித்திருக்கிறான் என எண்ணினார். ஓர் ஓரமாக இவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கோவிந்தன் .

மாதவனுக்கு பரிவாக இருந்தது கோவிந்தா உறங்கவில்லையா? .

தாங்கள் உறங்காமல் நான் உறங்கலாமா? தவறு அல்லவா .

நீ உறங்கலாமே ஏன் விழித்திருக்கிறாய் கோவிந்தா? .

அப்படி இல்லை ஐயா தாங்கள் எப்படியும் கண்ணனுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பீர்கள் என்று எண்ணினேன் ஏதோ உபதேசம் எனக்கும் கூறுவீர்கள் என்றுதான் நான் இங்கு இருந்தேன், தாங்கள் கண்ணனுடன் என்ன பேசினீர்கள் என்று நான் உங்களிடம் கேட்டுக் கொள்ளட்டுமா? .

மாதவனுக்கும் மனதில் ஒரு சந்தோஷம் ஏற்பட்டது நான் கற்றதை ஒருவன் நம்மிடம் கேட்கிறான் எனில் அது மிகவும் சந்தோஷத்துக்குரியது, கற்றதை பகிர்ந்து கொள்வதில் என்றுமே ஆனந்தம் ஏற்படும். அதுவும் பகவான் சொல்லிய வாக்கை ஒருவன் கேட்கிறான் என்றால் மனதிற்கு குதூகுலமும் ஆனந்தமும் ஏற்படுகிறது, சொல்கிறேன் கோவிந்தா உனக்கு இல்லாததா! வா உட்கார் நாம் இருவரும் பேசிக் கொள்ளலாம் என்று அன்பாக

பரிவாக கூப்பிடுகின்றான் மாதவன். இருவரும் அமர்ந்து பேசுகிறார்கள் நடந்தவை அனைத்தையும் ஒரு கதையை போல் மாதவன் கோவிந்தனுக்கு சொல்கிறான்.

கோவிந்தன் அனைத்தையும் தன் மூளையில் பதிவு செய்து கொள்கிறான், ஐயா எனக்கு ஒரு சிறிய சந்தேகம் !. .

மாதவன் உனக்கு புரியவில்லையா? என்றான்.

இல்லை புரிந்து விட்டது இருந்தாலும் எனக்குள் சில கேள்விகள் எழுகிறது அல்லவா அதை கேட்கலாமா உங்களிடம்?.

தாராளமாகக் கேள் கோவிந்தா.

ஓர் ஏறும்புக்கு கொஞ்சம் வெல்லம் அவனை அறியாமல் போட்டதற்கே அவன் உங்களிடம் வந்தானே நீங்கள் இவ்வளவு காலம் அழுது இந்த கண்ணன் இப்போது தானே வந்தான் இது மட்டும் என்னய்யா நியாயம்? ஒரு ஏறும்புக்கு போடாதவன் போட்டான் அவனுக்கு கிடைக்காத உங்களை தரிசித்தான். எனக்கு கண்ணனும் நீங்களும் வேறல்ல இருவரும் ஒருவரே அதே நீங்கள் மூன்று வயது முதல் அழுது அக்கண்ணன் இப்போது தானே தரிசனம் கொடுத்தான் .

மாதவன் மனதுக்குள் புன்னகைத்தான் கண்ணா நீ கோவிந்தன் மூலம் சோதிக்கிறாய் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன் நான் என்ன நினைப்பேன் என்று அவன் மூலமாக கேள்வி கேட்கிறாயா? நான் ஏமாற மாட்டேன் ஐயா என்று மனதுள் சிரித்துக் கொண்டே கோவிந்தா! ஒன்றை பார்க்க வேண்டும், என்றைக்கு நமக்கு பார்க்க வேண்டும் என்கின்ற ஆவல் உண்டாகின்றதோ அப்பொழுது உடனே பார்த்தால் ஆர்வம் இருக்காதய்யா இன்று நான் இங்கு அமர்ந்து உபதேசம் செய்ய நேராமலே போய்விடும், அதை நிதானமாக பார்த்து அதன் உண்மையை புரிந்து கொண்டால் அதனுடனேயே வாழலாம் அல்லவா? அப்போதே பார்த்திருந்தால் நான்

அவனுடன் வாழ்ந்திருப்பது சந்தேகம் ஆகும், நானும் வழி தவறியும் இருக்கலாம், ஆனால் அதற்காகவே ஏங்கி அதைப்பிடித்து கொண்டிருக்கிறேன் அல்லவா? இன்று அதை நன்றாக உணர்ந்து அமர்ந்திருக்கிறேன் அல்லவா? ஆதலால் பழியும் வராது, என்னுடன் இருப்பவனும் என்னை விட்டு செல்ல மாட்டான். பாவங்களையும் புண்ணியங்களையும் அப்பாற்படுத்தி எனக்கும் அந்த பரமாத்மாவுக்கும் நடக்கும் போராட்டம் ஐயா இது, ஆதலால் அந்த விதிமுறையை இதற்கு எடுத்துக் கொள்வது சரியல்ல, இதற்கு விதிமுறையே இல்லை அவனை நான் உணர்ந்து அவனுடன் கேள்விகள் கேட்டு அவனிடம் நான் ஆனந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பது தான் எனது நோக்கம், அதன்படி வருகிறதே அன்றி உடனே வந்தால் இதற்கு மதிப்பு இல்லை. அழைத்தவுடன் இறைவன் வந்தால் அவனையும் நாம் மதிக்கமாட்டோம், இறைவன் என்றும் நம்முடன் தான் இருக்கிறான் அதே நேரத்தில் நாமும் என்றும் அவனை எண்ணிக் கொண்டிருக்க வேண்டும், நான் என்றும் எண்ணியிருந்தேன்.

கோவிந்தா பலவகையில் கண்ணன் என்னை வந்தடைந்திருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறேன் இதை ஏற்கனவே உணர்ந்தும் இருக்கிறேன் இருந்தும் நான் விரும்பிய வண்ணம் அவன் வரவேண்டும் என்று பிடிவாதத்தில் இருந்தேன். அவனுக்கென்று என்னை அர்பணித்துக் கொண்டேன் ஆதலால் அவன் வரும் வரையில் நான் காத்திருந்தேன் இதில் எங்கே பாவம் போய் சேரும்? அல்லது எங்கே புண்ணியத்தில் போய் சேரும்? நான் அவனுக்காக இருக்கிறேன் தவிர பொருளுக்காகவோ, உலக வாழ்க்கைக்காகவோ நான் இங்கு எதுவும் நாடவில்லை.

ஐயா பொருளை நாடுபவனுக்கு பொருளை பகவான் தருகின்றானா? என்று கோவிந்தன் கேட்டான்.

இங்கும் கர்மவினையே கோவிந்தா! பொருளை நாடுபவன் அப்பொருள் கர்மவினையின்படி அவனுக்கு அடைய வேண்டுமாகில் அவனுக்கு அப்பொருள் அடையக்கடவாய்

என்று இறைவன் ஆசிர்வதிக்கின்றார். கர்மவினையின்படி அப்பொருள் அவனுக்கு சாத்தியமில்லை எனில் கிடைப்பதில்லை. சாத்தியமில்லையெனினும் விரும்புகின்றான் இயற்கைக்கு மாறாக எவன் செய்கின்றானோ அவன் இயற்கைக்கு எதிரியாகின்றான், ஆதலால் இயற்கைக்கு மாறாக எதுவும் செய்யாமல் நமக்கு என்ன அடைய இருக்கின்றதோ அதையே நாம் அடைவோமாக. இன்று இவ்வளவுதான் என்றால் இவ்வளவுதான் , இதற்கு மேலும் ஆசைப்படுபவன் ஆசையில் ஆழ்கின்றானே அன்றி தன் வாழ்க்கையை நாசமாக்கி கொள்கின்றான், மீண்டும் பிறப்பதற்கு ஒரு படி எடுத்து வைக்கின்றான் அதாவது அவன் ஒரு பிறப்பின் அவதாரம் எடுக்கின்றான்.

பிறப்புக்கள் தொடர்கின்றது தொடர்ந்து, தொடர்ந்து என்று முடிகிறதோ அன்று தான் உணர்கின்றான், தன்னை உணர்ந்தவுடன் அந்த தொடர்பு முடிவடைகிறது இதைதான் கண்ணணிடம் நான் உணர்ந்தேன் கோவிந்தா என்றான் மாதவன் .

அப்படி என்றால் ஐயா இப்பிறப்புக்கள் எடுக்கவும் பொருளை நாடக்கூடாது, பகவானை அடைய வேண்டும் என்பதற்காக சிந்திக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறீர்கள், அனைவரும் அப்படி சிந்திப்பார்களா? என்று மற்றொரு கேள்வி கேட்டான்.

கோவிந்தா அனைவரும் சிந்திக்க மாட்டார்கள் சிந்திப்பதற்காக தருணங்கள் அங்கங்கே உனக்கு அமைக்கப்படுகின்றது. ஏறும்பு கதை போல் உனக்கு எங்கு எல்லாம் இறைவன் வரவேண்டுமோ அங்கு எல்லாம் உணர்த்துகின்றான், உணர்ந்தவன் அன்றும் உணராமல் இருந்தால் அவன் பிறப்பின் பயனே இல்லை மீண்டும் பிறக்கின்றான். சுத்தமாக இருப்பதற்காகவே ஒருவர் சொல்லித்தருகின்றார், அதை புரிந்து சுத்தம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று எல்லாம் தெரிந்து கொண்டும் இவன் அழுக்காக இருந்தால் இந்த தவறு அவனுடையதா? அல்லது சொல்லிக் கொடுப்பவனுடையதா?

ஐயா இது அவன் தவறே ஆகும் ஆதலால் எவன் தன்னை தூய்மை படுத்திக் கொள்கின்றானோ அவன் மேல் நோக்கி செல்கின்றான், இல்லையேல் அவன் இங்கேயே நிற்கின்றான் நமக்கு வாய்ப்புக்கள் வந்தடையும் போது அதை பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றார் மாதவன்.

அத்தியாயம்: 4

கோவிந்தன் சற்று தயங்கியவாதே மாதவனிடம் ஐயா எனக்கு சிறிய சந்தேகம் உள்ளது நான் புண்ணியம் செய்து இருப்பேன் அல்லவா?

மாதவன் சிரித்துக் கொள்கின்றான். என்ன அறியாமை நீ புண்ணியம் செய்தால் என்ன பாவம் செய்தால் என்ன? அதைப்பற்றி யோசனை ஏன் வருகின்றது கோவிந்தா? என்று மாதவன் கேட்கின்றார்.

இல்லை ஐயா தெரியாமல் வந்து விட்டது மனதில் இப்பிரசினையை அப்படியே நிறுத்தி வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றான்.

மாதவன் யோசகின்றான் இவனுக்கு தெரியாமல் வந்ததா பிரசினை? இதில் விஷயம் இருக்கும் என்று யோசிக்கும் போது அவனுக்கு ஒருப்ளாஷ் மாதிரி ஒன்று தோன்றுகின்றது. எங்கே மாதவன் புண்ணியம் செய்து இருக்கின்றாய் அதனால் தான் நீ என்னிடத்தில் வந்து இருக்கின்றாய் என்று கூறினால் மாதவனுக்கு அகங்காரம் மேல் ஓங்கும் அல்லவா! அப்படி அகங்காரம் மேல் ஓங்குகின்றதா? இல்லையா? என்று கண்ணன் பார்க்கின்றான் இதை மாதவன் புரிந்து கொண்டான். ஓ நீ இங்கு வருகின்றாயா நானும் பார்க்கின்றேன் என்று, கோவிந்தா நாம் அனைவரும் புண்ணியம் செய்தவர்களே கண்ணனின் க்ருபையால் இல்லையேல் அவன் பெயரையோ, புகழையோ நம்மால்

பாட முடியுமா? ஆதலால் அக்கண்ணன் இருக்கும் வரையில் நாம் அவனை நினைக்கும்வரையில் புண்ணியவான்களே என்று கூறினான் மாதவன்.

இதைக்கேட்ட கோவிந்தன் மனதில் திருப்தி நிலவியது தன்னை அறியாமல் எழுந்த கேள்விக்கும் அனைத்திற்கும் கண்ணன் தான் முதல்வர் என்று கூறினாரே என மனதில் மகிழ்ந்து ஐயா எனக்கு வழிகாட்டியாக இருந்து பரம்பொருளை அடைய வழிகாட்ட வேண்டும் என்று வணங்கினான்,

மாதவன் இல்லை கோவிந்தா அனைத்தும் கண்ணனே அவனே வழிகாட்டி நாம் இருவருமாக அவன் வழியின்படி பரம்பொருளான அக்கண்ணனை அடைவோம் அதுவே முறை என்றான், மேலும் இன்றைய இரவை நிஸ்ராந்தியாக கழிப்போம் நீ உறங்கு கோவிந்தா என்றான் மாதவன்

அப்போழுது மணி மூன்று என்னடா இந்த சாமியார் இரண்டும் கெட்டான் வேளையில் உட்கார்ந்து விடுகின்றார், ஜபம் செய்கின்றார், மூன்று மணிக்கு நம்மை தூங்கு என்கின்றார், உடனே நான்குமணிக்கு எழுந்திரு பூஜை செய்ய வேண்டும் என்பார் என்றெல்லாம் கோவிந்தன் திட்டவில்லை. ஐயா நீங்கள் உறங்குங்கள் இன்றைக்கு உரிய பூஜைக்கான ஏற்பாடுகளை, கண்ணனுக்காக உள்ள ஏற்பாடுகளை செய்கின்றேன் என்று நீராட செல்கின்றான்.

மாதவன் கண்ணனை நினைத்து புன்னகைத்தவாறு கண்ணை மூடிக் கொள்கின்றான். இங்கே யார் உறங்கு கின்றார்கள் என்று தீர்மானிக்கவில்லை.

மாதவன் கண்விழித்தான் விழித்தவன் அருகில் கோவிந்தன் நின்றிருந்தான் ஐயா நீங்கள் குளிக்கப்போகலாம் என கூறினான்.

மாதவனின் மற்ற சிஷ்யர்கள் என்ன இவன் வந்ததில்

இருந்து இப்படி பார்த்துக் கொள்கிறான் என பொறாமை படுகின்றனர், நதி பக்கத்தில் போகிறது அங்கு சென்று நீராடலாம் என கோவிந்தன் கூற அனைவரும் சென்றனர்.

மாதவன் தனியே நீராடினான் அழகிய மீன்கள் அவனை சுற்றி சுற்றி சென்றன இதை பார்த்த மாதவன் கண்ணா உன் திருவிளையாடலை பார் நீ இப்படி தான் அவதாரம் எடுத்தாயோ? நீரை உற்பத்தி செய்தாயோ என நினைக்க கண்ணன்சிரித்தான்.

மாதவன் கண்ணனை பார்த்து எனக்கு அவதார தரிசனம் கிடைக்காதா?அதை பார்க்கவேண்டுமே என்றான்.

நீ விரும்பியபடி பார்த்தாய், ஏன் இப்பொழுது அவதார தரிசனம் பார்க்க ஆசைப்படுகின்றாய்?என்றான் கண்ணன்.

நீ இருப்பதை நான் காண, என் விருப்ப்படி காண ஆசைப்பட்டேன் இருப்பினும் மீன்களை காணும் பொழுது நீ இப்படி தான் துள்ளி திரிந்தாயோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது நானும் உன் நாமத்தைகூறினால் நீரில் அழகாக நீந்துவேனா? அப்படியாயின் மாயையில் அகப்படாமல் மீனாக பிறவியெடுத்து நீந்தியிருக்கலாம், கண்ணா மீனாக பிறந்து எமக்கு அறிவித்திருக்கிறாய் அக்காட்சியை நான் காணக்கூடாதா உமக்கு அந்த தரிசனம் தர விருப்பம் இல்லையா?

இல்லை மாதவா நீயோ மகான் கண்மூடி தியானித்தால் பார்க்கலாம் அப்படியிருக்க ஏன் இப்படி கேட்கிறாய் ?

கண்ணா எனக்காக காட்சி தர வேண்டும்.

உனக்காக வேஷதாரியாக மாறச்சொல்கிறாய் .

நீயே அனைத்திற்கும் காரணம் எனவே அவதாரக்காட்சி தருவீராக என மாதவன் வினவ சங்கு சக்கரத்துடன்

மச்சாவதார காட்சி தருகின்றான் கண்ணன்.

இறைவா கேட்டவுடனே தரிசனம் தருகின்றாயே நீயே சிறந்தவன் என கூறி கண்கலங்கினான் மாதவன்.

நீ விரும்பியபடி நான் காட்சி தந்தேன், உனக்கு அந்த பாக்கியம் உண்டு என கூறி கண்ணணாக மாறினான். மாதவனை கண்ணுற்று ஏன் கண்கலங்குகிறார் என யோசித்து மனதுக்குள் மீனை கண்டு கண்ணணின் மச்சவதார காட்சியை கண்டு கண்கலங்குகிறார் என உணர்கின்றான் கோவிந்தன்.

மாதவன் நீராடிய பின் துணிகள் தருகின்றான், கோவிந்தன் பின் மாதவனை கண்டு நான் ஓர் கேள்வி கேட்க வேண்டுமென கூறினான்.

மாதவன் என்ன கேள் என கூற, கோவிந்தன் நீர் மச்சவதார காட்சி கண்டு தான் கண்கலங்கினீர், ஆனந்தப்பட்டீர் என நம்புகின்றேன் என கூறினான்.

மாதவன் என்ன கோவிந்தன் இப்படி கூறுகிறான் இவனும் கண்ணனோ! இரு வேடம் இடுகிறானோ என நினைக்க, கண்ணன் வருகின்றான் என்ன மாதவா ஏன் அழைத்தாய் எனக்கும் அவனுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை உனக்கு தான் தொடர்பு என்றான்.

கோவிந்தன் காணாமல் கட்சியை கண்டது போல் கூறவே நான் கேட்டேன் என்றான் மாதவன்.

மூவரும் சென்று உணவருந்த சென்றனர். கோவிந்தன் மாதவனுக்கு பறிமாறினான். மாதவன் சீடர்களை அழைத்து அனைவரும் உண்டிரா என கேட்க, நாங்கள் உண்டோம் அவன் உண்ணவில்லை என கோவிந்தனை குறை கூற தொடங்கினர். மாதவன் பொறாமையை புரிந்து கொண்டு கோவிந்தனை அழைத்து ஏன் உணவருந்தவில்லை என

வினவ ,ஐயா சிறிய வயது முதல் நீர் உண்ட பின்பே உண்டேன் அதன்படியே இப்பவும் செய்கின்றேன் என்றான் .

கண்ணன் பிச்சைக்கார வேடத்தில் வருகின்றான் , மாதவனை பார்த்து ஐயா பசி என வினவ, மாதவன் கோவிந்தனை பார்த்து ஏதாவது உணவு கொடு என கூற கோவிந்தன் தன் உணவை தர, பிச்சைக்காரன் உண்டான் .
பிச்சைக்காரனையே கோவிந்தன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, மாதவன் கோவிந்தனை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் .

என்ன இவன் இப்படி உணவை தந்து அதை உண்பதை கண்டு ஆனந்தப்படுகின்றானே இவன் அல்லவோ மகான் என நினைத்தான் .

பிச்சைக்காரன் கோவிந்தனிடம் பசிக்கிறதா என வினவ .

கோவிந்தன் இல்லை நீர் உண்டதே எனக்கு திருப்தி என்று கூறினான் ..

பிச்சைக்காரன் ஏன் நான் உண்ணாமல் மற்றவர் உண்டால் உமக்கு பசிக்குமோ என வினவ .

இல்லை என் ஐயா உண்டால் நான் உண்டது போல் எனவே தான் ஆனந்தம் . என்னை உண்ண கூறினார் என்னை விட பசியுள்ளவன் அருந்தினால் சிறப்பாக இருக்கும் என நினைத்தேன் நீரும் வந்தீர் எனவே தான் தந்தேன் என கூறினான் .

மாதவன் கண்கலங்கி ஆனந்தப்பட்டான் ஒருபுறம் கண்ணன் மறுபுறம் எல்லாம் புரிந்த கோவிந்தன் என நினைத்தான் .

பிச்சைக்காரன் மாதவனை பார்த்து நீர் உண்டபின் சிறுவர்களுக்கு தருகிறீர் இது சரியா என வினவ

மாதவன் யாராக இருப்பினும் கேள்வி சரியே, எனவே

அனைவருக்கும் தந்தபின் உண்கிறேன் என கூறி காலில் விழுந்தான், பிச்சைக்காரன் செல்கிறான்.

மாதவனைப்பார்த்த கண்ணன் உனக்கு எங்கேயாவது புத்தி இருக்கிறதா வந்த பிச்சைக்காரனை போய் நமஸ்காரம் செய்கிறாயே என்று கண்ணன் கேட்டான்.

மாதவன் அவன் பிச்சைக்காரன் அல்ல எனக்கு உபதேசம் செய்தவன் ஆகையால் நான் வணங்குவதில் தவறு என்ன இருக்கிறது?..

என்னய்யா அவன் பெரிய உபதேசம் செய்து விட்டான், எனக்கு உணவு கொடுக்கிறாய் என் பிரசாதத்தை உண்கிறாய் அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? நான் தான் உனக்கு தரிசனம் தந்து கொண்டே இருக்கிறேன், நீ அழைக்கும் போது வந்து கொண்டே இருக்கிறேன், இவன் என்ன பெரிய பிச்சைக்காரன் உனக்கு உபதேசம் செய்வதற்கு? வேண்டுமானால் நான் உபதேசம் செய்து விட்டு போகிறேன் என்று கண்ணன் கூற.

ஐயா விளையாடாதே நீ எனக்கு இந்த உபதேசத்தை செய்யவில்லை, யாராக இருப்பினும், எப்படி இருப்பினும் நான் தவறு செய்தால் மன்னிப்பு கேட்பதில் எந்த விதத்திலும் ஐயம் இல்லை ஆதலால் நான் மன்னிப்பு கேட்டோம்.

ஏன் மன்னிப்பு கேட்டாய் நான்தான் உன்னிடம் இருக்கிறேனே அவன் என்ன அவன் உன்னை மன்னிக்க வேண்டும், மன்னிப்பு எல்லாம் சொல்வது?.

ஐயா நீ எப்பொழுதும் என்னுடன் இருக்கிறாய் நீயே பிச்சைக்காரனாகவும் வந்து இருப்பாய் இவ்வளவு கேள்விகள் கேட்கிறாயே இது நியாயமா? என்று மாதவன் கேட்க.

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறு எனக்கு ஏன் பிச்சைக்கார வேடம்? எனக்கு தான் உணவு கொடுத்து விட்டாயே என்று

கண்ணன் கேட்க.

பிறகு உனக்கு ஏன் வம்பு நான் யார் காலிலோ விழுந்து விட்டு போகிறேன் நீ பேசாமல் இருக்க வேண்டியது தானே என்று மீண்டும் மாதவன் கேட்க.

இல்லை இறைவனே உன்னிடத்தில் இருக்கும் போது மற்றவரிடம் மன்னிப்பு கேட்கிறாயே என்றுதான் என்றான் கண்ணன்.

இறைவன் என்னிடத்தில் இருக்கிறான், இறைவன் எனக்கு இந்த வழியை சொல்லவில்லை, ஒருவர் மூலம் சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறான், தான் நேரில் வர பயந்து மற்றவர் மூலம் சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறான், நான் அவர்களிடம் மன்னிப்பு கேட்கிறேன் என்று மாதவன் பதிலளித்தான்.

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே நன்றாக புரிந்து கொண்டு விட்டாய் வந்தது நான் தான் உன்னை சோதிப்பது என்று, இல்லை கோவிந்தனை பார்க்கலாமே என்றுதான் வந்தேன்.

மாதவன் புன்னகைத்தவாறே இல்லை இரண்டு கல்லில் ஒரு மாங்காய் அடிக்கலாமா? அல்லது ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய் அடிக்கலாமா என்று யோசித்து வந்திருக்கிறாய், உன் ஜம்பம் பலன் அளிக்கவில்லை ஆதலால் பேசாமல் நழுவுகிறாய். என்று கூறினான் மாதவன்.

மீனாக இருந்தேன் அல்லவா கொஞ்சம் அவ்வப்போது நழுவும் குணம் வருகின்றது என்று கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே கூறினான். இதில் முக்கியமான கருத்து இருக்கின்றது இறைவன் சமயத்தில் தான் எங்கு இருக்கிறோம் என்பதை காட்டாமலும் இருப்பான் என்பதே இதன் உள் அர்த்தம். மச்சாவதாரத்தின் கருத்து நம் உள்ளேயே அவன் ஒளிந்திருப்பான் ஆனால் நம்மால் அவனை புரிந்து கொள்ள முடியாது, வந்தவன் பிச்சைக்காரன் ஆனால் கண்ணன் தான் அந்த பிச்சைக்காரன் என்று அந்த தருணத்தில் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. 24 மணி நேரமும் மாதவனிடத்தில் இருக்கிறான் கண்ணன்,

அவனால் கூட கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை மாயை வலிமையானது. ஆனால் இங்கு மாதவனின் நாட்டம் கண்ணனின் மேல் இருந்ததால் எவ்வேடத்தில் வந்தாலும் பொருட்படுத்தாமலேயே இருந்தான். இருந்தும் யாராக இருந்தாலும் தன் தவறை சுட்டி காட்டினால் மன்னிப்பு கேட்க தயாராக இருந்தான். இப்படி பார்க்கும் போது இறைவன் நம்மிடத்திலேயே இருக்கிறான் அதே நேரத்தில் நம்மிடையே இல்லாமலும் இருக்கிறான், என்பது தான் தெரிய வருகின்றது. அதாவது நீரின் அருகில் சென்றால் மீன் இருப்பதை அறிந்து கொள்கிறோம் ஆனால் தொலைவில் இருந்து பார்ப்பதற்கு மீன் இருக்கிறதா என்று தெரியாது. அது போல் ஆண்டவனின் திருவிளையாடல் என்ன என்றால், நம்முடன் இருப்பான் அதேநேரத்தில் நம்மையும் ஏமாற்றி விடுவான் என்பதாகும். இங்கே ஏமாற்றுவது என்பது பக்தரை திருத்துவது என்று அர்த்தம்.. தான் நம்முடன் இருந்து நம்மை திருத்துகிறான், தன் பக்தன் நல்வழியில் செல்ல வேண்டும் எந்த விதத்திலும் தவறு செய்யக்கூடாது, அவனை யாரும் சுட்டிக்காட்டக்கூடாது என்பதற்காக தான் இந்த செயலை செய்கிறான். பக்தன் தவறுசெய்து விட்டால் தெய்வம் அவனுடன் இருப்பது பொய்யாகி விடும், அந்த பக்தன் தான் தவறு செய்து அதனை திருத்தி, திருந்தினால் தெய்வம் அவனுடன் இருப்பது மெய்யாகும். பக்தன் தவறு செய்து கொண்டே இருப்பின் அவனுடன் தெய்வம் இருப்பது பொய்யாகி விடும். அதேபக்தன் அவனது தவறு சுட்டிக்காட்டப்பட்டு திருந்தினால் தெய்வம் அவனுடன் இருப்பது மெய்யாகும். இது மச்சாவதாரத்தின் விளக்கம் என்று கண்ணன் கூறுகின்றான்.

மாதவன் சிரித்தவாறே ஐயா! ஏன் இந்த விளையாட்டு என்று வினவ, சரி வா புறப்படுவோம் வா இந்த இடத்திலிருந்து நம் இடத்திற்கு செல்வோம் என்று கண்ணன் உத்திரவு இட, கோவிந்தனைப்பார்த்து மாதவன் புறப்படலாம் என்று கூற கோவிந்தன் அனைத்தையும் எடுத்து வைத்து கொண்டு புறப்பட தயாராகின்றான். மற்ற சீடர்களும் தயார் ஆகிறார்கள் ஆனால் அவர்களின் மனநிலை

தயாராக இல்லை காரணம் இவர் என்ன சன்யாசத்திற்கு முன்னால் தன்னுடன் வேலை செய்து கொண்டு இருந்த பையனுக்கு இவ்வளவு மரியாதை தருகிறாரே! அவனை தூக்கி வைத்துக் கொள்கிறாரே எல்லாவற்றிற்கும் அவனை விட்டு விடுகிறாரே என்று குறைபாடு வந்து விடுகின்றது. பலமான மனதின் வேதனையோடு புறப்படுகின்றார்கள். கோவிந்தனும் தயார் செய்து புறப்படுகின்றான், மற்றும் கண்ணன் எல்லோருமாக புறப்படுகின்றார்கள்.

அப்படி போய் கொண்டு இருக்கும் போது கோவிந்தனைப்பார்த்து கோவிந்தா பிச்சைக்காரன் வந்தானே உணவு எல்லாம் அவனுக்கு கொடுத்து விட்டாயே நீ ஏன் உண்ணவில்லை?

கோவிந்தனும் ஐயா நான் செய்தது சிறிய தவறு நான் மிகவும் மன வேதனையில் இருக்கின்றேன் என்றான்.

மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை கண்ணனுக்கு உணவு அளித்திருக்கிறான் அதற்கு போய் இப்படி கூறுகின்றானே எதை குறிப்பிடுகின்றான் என்று பெரிய குழப்பமே வந்து விட்டது. என்ன கோவிந்தா சொல்கிறாய் உனக்கு என்ன வந்து விட்டது இன்று என்றான் மாதவன்.

இன்று கொடுத்த உணவு நீங்கள் கொடுத்த அன்னம் நீங்கள் கொடுத்த அன்னத்தை உங்களிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்காமலேயே பிச்சைகாரனுக்கு கொடுத்து விட்டேன் அது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்றான்.

மாதவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை ஏன் என்றால் அவன் இப்படியெல்லாம் இருந்து பழக்கப்பட்டவன் அல்ல ஆதலால் அவனுக்கு இதை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஏன் இப்படி சொல்கிறாய் நல்லதுதானே செய்தாய் என்று கேட்க.

நல்லதே ஆனாலும் தீயதே ஆனாலும் மூத்தவர் நீங்கள் தங்களிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டு செய்ய வேண்டும்,

கேட்டு செய்ய வேண்டிய தர்மத்தை கேட்காமல் செய்ததால் தர்மம் தர்மத்துடன் சேராது, நான் ஒரு பாவ செயலையே செய்தேன், அது உணவளிக்கும் போது தெரியவில்லை பிச்சைக்காரன் திடீர் என்று வந்து சென்றுவிட்டான், ஆஹா! நான் எவ்வளவு பெரிய தவறு செய்து விட்டேன் தங்களிடம் ஒரு வார்த்தை கூட கேட்கவில்லையே என்று புலம்பினான்.

மாதவன் மனதில் கண்ணனுடன் பார்த்தாயா கல்லில் மாங்காய் அடித்தாய் என்றேனே உண்மையாகிவிட்டது பார்த்தாயா! நீ மறைந்தவுடன் மனதில் குழப்பத்தை உண்டாக்கி விட்டாய், நீ இருக்கும் வரையில் அவனுக்கு குழப்பம் ஏற்படவில்லை நீ மறைந்தாய் அவன் மன வேதனையில் இருக்கின்றான், என்று கூறினான்.

கண்ணன் கூறுகின்றான், அவன் சொல்வதிலும் நியாயம்தானே இதில் என்ன தவறு இருக்கிறது உன்னிடத்தில் கேட்டு தானே தர வேண்டும்?.

மாதவன் இந்த விளையாடல்கள் வேண்டாம் அளிப்பது உனது உணவு. நீ கொடுக்கிறாய், அனைத்தையும் வாங்கியும் கொள்கின்றாய் அப்படி இருக்க நீ என்னை அவன் முன்பில் நிறுத்துகிறாய் அவன் மூலமாக எனக்கு அகங்காரம் வருமா என்று பார்க்கின்றாயா? நீ அவனை வைத்தே நாடகம் நடத்துகின்றாயா? என்று கேட்க, அதற்கு கண்ணன் அவன் செய்த தவறை தானே மன்னிப்பு என்று கேட்கின்றான் நீ எதற்கு அகங்காரம் அது, இது என்று பேசுகிறாய்? என்று வினவினான்.

மாதவன் கோவிந்தனை பார்த்து அனைத்தும் இறைவனின் பொருள் இப்பொருளை அளித்தவன் இறைவன் நியாய ரீதியில் அளித்தல் வேண்டும் நீ உனக்கு வேண்டியார்களுக்கு அளித்தால் அது அதர்மம் ஆகும், எங்கிருந்தோ வந்தவனுக்கு அளித்தால் அது தர்மமாகும். பசி என்று வந்தவனுக்கு எதையும் கருதாமல் அவனுக்கு அளித்திருக்கிறாய் அதில் எந்தவித தவறும் இல்லை நீ மன்னிப்பும் கேட்க வேண்டாம்,

நீ செய்தது நலமே ஆனால் நீ கூறுவதுதான் முறை
ஆனால் செய்தபிறகு கூறினாய் இருப்பினும் தவறில்லை நீ
எவ்விதமான தவறும் செய்யவில்லை என்றான்.

கண்ணன் மாதவனை பார்த்து என்ன மன்னிப்பு
கேட்கவேண்டாம் என்றெல்லாம் சொல்கின்றாயே என்றான்.

கண்ணா விளையாடாதே அவன் எந்தவித தவறும்
செய்யவில்லை.

அப்படி என்றால் நீயும் தான் தவறு செய்யவில்லை எனக்கு
உணவு கொடுத்து விட்டு நீயும் உண்டாய் என்றான்
கண்ணன்.

அங்கு கொடுக்காமல் முதலில் உண்டேன் யாரைப்பற்றியும்
நான் யோசிக்கவில்லை என் தர்மத்தில் இருப்பவன் மற்றவர்கள்
எல்லாம் உண்டார்களா, இல்லையா என்று பார்த்து, பிறகு
எனக்கு உணவு இருந்தால் உண்ணவேண்டும் இல்லையேல்
விடவேண்டும் நான் தர்மத்தை கடைபிடிக்கவேண்டும்
அதை விட்டுவிட்டு என் வயிற்றுக்கு மட்டும் நான் பார்த்துக்
கொண்டேன் அல்லவா? பசி தாகம் எல்லாவற்றையும்
கடந்து பின் பசியை யோசித்தால் அதில் பயன் இல்லை,
கண்ணா அனைத்தையும் புரிந்து கொண்டேன் ,மீண்டும்
விளையாடாதே ஆதலால் அவன் செய்தது தவறு இல்லை
நான் செய்தது தவறு என்று மனம் வருந்தி கண்கலங்கி
கண்ணணிடம் கூறினான்.

கோவிந்தன் மனம்குழம்பி என்ன இவர் தவறு இல்லை
என்று சொல்லி விட்டு கண்கலங்குகிறாரே என்று இவன்
அவரை நோக்க, மீண்டும் மாதவன் கோவிந்தனை நோக்கி
ஐயா நீ எந்த தவறும் செய்யவில்லை சென்றுவிடு நான் என்
மனதில் ஏதோ ஒரு குழப்பம் அதற்கு நான் அழுகின்றேன்
உன்னைப்பற்றி அல்ல என்றான்.

கோவிந்தனுக்கு மிகவும் வேதனை உண்டாயிற்று அப்படி

என்ன குழப்பம் என்று யோசித்து மீண்டும் மாதவனிடம் நான் கூறியதால் என்று மீண்டும் கேட்க தொடங்க. கோவிந்தா சற்று நேரம் என்னை விட்டு விடேன் நான் கண்ணனிடம் உரையாடியது. இது எங்களுக்குள் உள்ள விவாதம் இதைப்பற்றி யோசியாமல் நாம் நடக்கலாம் அல்லவா என்றான் மாதவன்.

சரி அப்படியே ஆகட்டும் தங்கள் விருப்பப்படி செல்லலாம் என்று கூறி நடந்து சென்றார்கள். அப்படி நடந்து கொண்டு செல்லும் போது வழியில் திடீர் என்று ஒருவன் வந்தான் ஜெய்குருதேவா உங்களுக்கு நமஸ்காரம் என்றான்.

உடனே மாதவன் யாரை கும்பிடுகின்றான் என்று புரியாமல் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

ஐயா உங்களைத்தான் சொல்கின்றேன் என்றான் வந்தவன்.

நானா குருதேவன்! எல்லோருக்கும் குரு ஆனவன் அந்த இறைவன் கண்ணன் இருக்கின்றான், என்னை ஏன் குருதேவா என்று அழைக்கின்றாய்?.

கண்ணனை அழை என்று மாதவன் கூற வந்தவன் மாதவன் கால்களை பிடித்து எனக்கு குருவாக இருந்து உபதேசம்செய்யுங்கள் என்றான்.

உடனே மாதவன் கண்ணனை அழைத்தான் என்ன இது புதியதாக ஒரு புதிர் கிளம்புகின்றதே என்ன நீ சொல்லப்போகின்றாய் என்றான்.

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே எனக்கு தெரியாது யாரோ வந்திருக்கிறார் உன்னை குரு என்று அழைக்கிறார், நீ ஆமாம் என்று ஒப்புக் கொள் என்னை என்ன செய்ய சொல்கின்றாய்?.

மாதவன் வந்தவனிடம் ஐயா எழுந்திருங்கள் அனைவருக்கும்

குரு ஆனவன் இறைவன், என்னால் முடித்த வரையில் தங்களுக்கு என்ன செய்ய முடியுமோ செய்கின்றேன் என்றான்.

நான் உங்களுடன் வர விரும்புகின்றேன் வரட்டுமா எனக்கும் உபதேசம் செய்து என்னையும் தங்கள் சீடனாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

இறைவன் இருக்கும் இடத்தில் இறைவனை எவன் நம்புகின்றானோ அவன், அனைவருமே இறைவனின் சீடன் ஆவான். அப்படி இருக்க நான் என்ன நடுவில்? என்னுடன் வரவிரும்புகின்றாயே சரி வா நான் ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்து இறைவனிடம் சேருவதற்கு வழியை சொல்லித்தருகின்றேன் .

சரி குருதேவா நான் உங்களுடன் வருகின்றேன்.

ஐயா என்னை குரு என்று அழைக்காதே இறைவனை நாம் குரு என்று அழைக்கலாம். நான் ஒரு வழிகாட்டி ஆதலால் குரு என்று அழைக்காமல் வா நான் உனக்கு இந்த ஒரு கட்டளை இடுகின்றேன் என்றான் மாதவன்.

சரி என்று ஒப்புக் கொள்ள அவன் பின் தொடர பிரயாணம் தொடர்ந்தது. கோவித்தனுக்கு குழப்பம் ஏற்பட்டது குரு என்றால் என்ன எனக்கு கொஞ்சம் சொல்லிக் கொடுங்களேன் என்றான் மாதவனிடம்.

மாதவன் இதில் உனக்கு சொல்லி கொடுப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது நீ செய்வது அனைத்தும் அப்படித்தானே இருக்கின்றது என்றான்.

இல்லை ஐயா குருவைப்பற்றி எனக்கும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று பலதாட்களாக ஆசை தாங்களே குருவாக இருந்து சொல்லிக் கொடுங்கள் என்றான்.

இப்போது தானே இவரிடம் சொன்னேன் குரு என்று சொல்லாதே என்று, நீ ஏன் இப்படி சொல்கின்றாய்?. யார் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் அவர் குருவாகவும் கேட்பவர் சீடராகவும் இருப்பது தான் முறை என்றான் கோவிந்தன்.

அனைத்திற்கும் குரு ஆனவன் இறைவன் நாம் அவனை குரு என்று அழைக்கலாமே என்கின்றார் மாதவன். கண்ணணைப்பார்த்து அனைத்திற்கும் குரு நீதானே அப்படி இருக்க எதற்கக்கா இந்த குரு பட்டம்? என்றான் மாதவன்.

சொல்லிக்கொடுப்பவன் குரு ஏற்றுக் கொள்பவன் சீடன் இதுதான் உலக நியதி இதைத்தான் கூறுகிறார்கள் ஆதலால் நீ குரு என்று பெயர் எடுத்துக் கொள்வதில் தவறு இல்லை, குரு என்று அகங்காரம் இல்லாமலும், கர்வம் இல்லாமல் இருந்தால் அதுவே பெரியது. இவை இருப்பின் குரு என்ற தகுதி இல்லை. பரவாயில்லை குரு என்ற பட்டம் உனக்கு ஏற்றது நீ ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

கண்ணா இது எனக்கு தகுதியோ இல்லையோ எனக்கு தெரியாது ஆனால் இவை அனைத்தும் எனக்கு பிடிக்கவில்லை ஆதலால் நான் இப்படியே இருந்து விடுகின்றேன்.

மாதவா உலக வாழ்க்கைக்கு சிலவற்றை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் இங்கு ஒப்புக் கொள்ள முடியாது என்று சொல்ல முடியாது. உன்மேல் உனக்கு நம்பிக்கை இருந்தால் நீ குருவாக இருந்துக் கொள்ளேன்.

என்ன கண்ணா நீ சொல்கிறாய் என் மேல் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? எனக்கு நீ தானே எல்லாம்.

அப்படி இருக்க என்னை குரு என்று அழைப்பதாக எண்ணிக் கொள்.

சரி நான் அப்படியே வைத்துக் கொள்கின்றேன் இனி நான்

ஒன்றும் பேசுவதில்லை என்றான் மாதவன்.
அப்படி என்றால் நானும் ஒன்றும் பேச வேண்டாமா என்று
கேட்டான் கண்ணன்.

இங்கே செல்லமாக ஐயோ சும்மா வா கூட என்கின்றான்
மாதவன்.

அப்படி என்றால் சும்மாதான் வரவேண்டும் என்கின்றாய்.

சும்மா என்றால் விளையாடல்களை நிறுத்திக் கொண்டு
பாசத்துடன் வா கண்ணா!..

அப்படி சொல் என்றான் கண்ணன்.

அனைவருமாக தங்களது பிரயாணத்தை தொடங்குகிறார்கள்.
கோவிந்தன் குருவைப்பற்றியும் குருவின் அர்த்தத்தை
பற்றியும், குரு என்றால் என்ன என்று பல கேள்விகளை
கேட்க இக்கேள்விகள் அனைத்திற்கும் மாதவன் பதில்களை
கூறிக்கொண்டு வருகின்றான்.

அத்தியாயம்: 5

மாதவன் கண்ணன் கோவிந்தன் மற்றவர்கள் சென்று
கொண்டிருக்கின்றார்கள் சிறிது தூரம் சென்றபோது
மற்றோருவன் வந்து மாதவன் கால்களில் விழுகின்றான்
ஐயா நீங்கள் தான் தெய்வம் எனக்கு கண் அளித்த தெய்வம்
என்றான்.

மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை நான் இல்லை ஐயா
தெய்வம் நம்மை எல்லாம் படைத்த இறைவன் தான் தெய்வம்.
நான் உனக்கு கண் அளித்தேனா என்ன கூறுகின்றாய்?.

ஆம் ஐயா தாங்கள் தான் கண் அளித்தீர்கள் என் வரையில்
நீங்கள்தான் தெய்வம் என்றான்.

மாதவன் கண்ணணை அழைத்தான் என்ன ஐயா புதியதாக ஒரு விளையாடல் யார் இவன் எதற்க்காக வந்திருக்கிறான்? என்ன சொல்கின்றான்?.

எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது யாரோ அவன் உன்னை தெய்வம் என்கின்றான் நீ தெய்வமாக இருந்து கொள்ளேன்!. என்றான் கண்ணன் .

மாதவன் வேண்டாம் இந்த விளையாடல் என்ன நடந்தது அவனுக்கு? நீ தான் கண் அளித்திருப்பாய் என நினைக்கின்றேன் என்ன கூறு என்று வினவினான் .

வந்தவன் ஐயா என்னை உங்களுக்கு ஞாபகம் இல்லையா? என்றான் .

மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இல்லையப்பா ஞாபகம் இல்லை.

ஐயா ஒருமுறை இருப்பிடத்திற்கு வந்திருந்தேன் இருப்பிடமென்பது ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்திருந்தேன் அப்பொழுது எனக்கு கண்கள் சரியாக தெரியவில்லை சிகிச்சைக்காக சென்றிருந்தேன் பலன் அளிக்காததால் உங்களிடம் வந்தேன் உங்களிடம் வந்த பொழுது கண்ணணின் அருளால் உனக்கு கண் கிடைக்கும் என்று கூறினீர்கள், அதன்படி எனக்கு கண் கிடைத்தது, அப்படி என்றால் அது உங்களின் செயலால்தான் நடந்தது.

நான் இல்லை ஐயா இறைவன் நமக்கு மேல் இருக்கிறான் அவன் செய்த திருவிளையாடலாகத்தான் இருக்கும்.கண்ணா இவனுக்கு கண் அளித்தது நீதானே?.

அது என்னவோ எனக்கு என்ன தெரியும் என்னை வந்து கேட்கவில்லை உன்னைக்கேட்டான் நீ கொடுத்தாய்.

கண்ணா விளையாடாதே உண்மையை சொல். ஆமாம்

அவன் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்திருந்தான் என்று நீ கூறினாய், என்ன கூறினாய் என்று சொல் பார்ப்போம்?

கண்ணணின் அருளால் கண் கிடைக்கும் என்று கூறினேன் என்றான் அவன்.

அப்படி என்றால் எனது அருளால் கண் கிடைத்தது என்கின்றாய் அல்லவா?.

அதுதானே உண்மை கண்ணா.

உன் வாயினால் வந்த அருளால் கூட இருக்கலாம் அல்லவா?.

நான் வாயால் சொல்வது எல்லாம் உண்மை ஆகுமா? அனைத்தும் நீ சொல்வது தானே, இப்படி செய்வது அனைத்தும் நீ, இப்படி சொல்வது அனைத்தும் நீ. நான் இங்கு எங்கு வருகின்றேன் என்றான் மாதவன்.

சரி உனக்கு நான் என்பது இல்லை.

(நான் எனும் அகங்காரம் எந்த நேரத்திலும், எந்த விதத்திலும் மனிதனுக்கு உற்பத்தி ஆகும், இந்த நேரத்தில் தான் வரும் என்பது இல்லை சந்யாசி, அதிலும் அவன் தெய்வத்திடமே இருப்பின் அவனுக்கு தான் என்பது மேலோங்கும் அதை அடக்குபவன் மாதவனைப் போல் வாழலாம் அதற்கு எடுத்துக்காட்டுதான் இது.)

மாதவன் கண்ணனை நோக்கி ஐயா எல்லோருக்குமே இது மாதிரி நடக்குமா? இல்லை இவன் ஒருவனுக்கு மட்டும்தான் நடக்குமா? எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே என்றான்.

கண்ணனும் அது எப்படியப்பா முடியும்? அப்படி எல்லா கல்லிலும் இராமாவதாரத்தில் நான் மிதித்து இருந்தால் பெண்கள் கூட்டமாக இருக்குமே ஆதலால் எந்தெந்த வினை எங்கு தீர வேண்டுமோ அவ்வினை அங்கு தீரவேண்டும்.

அவனுடைய புண்ணிய பலம் உன்னிடம் வரும்போது மேலும் ஓங்குகிறது அந்த புண்ணியபலம். உனது அருளாலும் அங்கு செல்வதாலும் அவனுக்கு அங்கே கேட்பது கிடைக்கிறது. ஆதலால் புண்ணியபலத்தின் பொருட்டே நடக்குமே அன்றி எல்லாம் நடக்காது என்றான் கண்ணன்.

ஆனால் மாதவன் செவியில் வாங்கிக்கொண்டானா என்பது சந்தேகம். இராமாவதாரத்தில் இவன் கால்பட்ட இடமெல்லாம் என்று சொன்னானே, கண்ணன் இராமாவதாரத்தில் எப்படி இருப்பான் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது தன்னை மறந்த நிலையில் கண்ணா நீ இராமாவதாரத்தில் எப்படி இருந்தாய் என்று எனக்கு பார்க்கவேண்டுமே என்றான்.

கண்ணனும் ஏதடா இது வம்பா இருகிறதே! நான் ஏதோ ஒரு உதாரணத்திற்கு சொன்னேன் நீ இப்படி கேட்கிறாயே.!

கண்ணா நீ இராமாவதாரத்தில் மிகவும் அழகா இருந்திருப்பாய் அல்லவா? ஆஹா அந்த இராமன் சீதையோடு சென்றது என்ன, குருவிற்க்காக கானகம் சென்றது என்ன, ஐயா பகவானே உனது இராமாவதார காட்சியை காண வேண்டுமே.

மாதவா உனக்கு என்ன ஆயிற்று எங்கோ ஏதோ சொல்லப்போக வீண் வம்பில் மாட்டி விடுகின்றாயே.

இல்லை கண்ணா என் ஆசையை தூண்டி விட்டாய் ஆசையை கட்டுப்படுத்தி கொள்ளவும் முடியாது, தயவு செய்து அவ் அவதாரத்தை எனக்கு காண்பி கண்ணா! அந்த அவதாரத்தின் உண்மைகளைப்பற்றி எல்லாம் சொல் கண்ணா.

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே வில்லும், அம்பும் ஏந்தி தான் நிற்கின்றான். கண்ணனை இராமனாக பார்த்த மாதவன் கண்கலங்கி நிற்கிறான், பேரானந்தத்தில் மூழ்கி ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ராமா நீ சிறு வயதில் குரு சொல்படி கேட்டாய் அல்லவா?

இல்லை மாதவா நான் என் தந்தை சொல்படி தான் கேட்டேன், தந்தை அவர் குருவிற்காக என்னை போக சொன்னார் அதன்படி நான் சென்றேன், உன்னை போலில்லை மாதவா உன் தந்தை சொல்படி நீ கேட்கவில்லை அந்த வயதில் என்றான் ராமன்.

உண்மை தான் நான் கேட்கவில்லை ஆனால் இங்கு வித்தியாசம் இருக்கின்றது அவர்கள் உலக நாட்டத்திற்காக என்னை அனுப்பினார்கள், ஆனால் நீ சேவைக்காக சென்றாய் அல்லவா?, எனக்கும் அப்படி ஒரு குரு இருந்து சேவைக்காக செல் என்று அவர்கள் கூறி இருந்தால் நான் சென்றிருப்பேன் அல்லவா?, தந்தையாக இருப்பினும், தாயாக இருப்பினும் பிள்ளைக்கு பெற்றோர்கள் தாங்கள் விரும்பிய நல்லதை தான் எடுத்து கூறி நல்வழியில் வளர்க்க வேண்டுமே தவிர நாமே பெரியவர்களாகி விடக்கூடாது.

தசரதன் தன் குருவின் விருப்பப்படி என்னை அனுப்பினார்.

இருந்தும் இராமா நீ சொல்வது சரிதான் அனுப்புவதற்கு முன் தசரதன் அனுப்பலாமா என தயங்கினானே என்று மாதவன் கேட்க.

ஆமாம் சிறுபிள்ளையாக இருக்கின்றானே என்ற தயக்கமே அன்றி தன் பிள்ளையை அனுப்ப கூடாது என்ற எண்ணம் அவருக்கு இல்லை, சிறு பிள்ளை இவனால் முடியுமோ, முடியாதோ குருவிற்கு பங்கம் ஏற்படுமே நாமே சென்றால் நிச்சயம் வென்று வரலாம் என்று யோசித்தானே தவிர, தான் பிள்ளையை அனுப்பக்கூடாது என்ற யோசனை இல்லை.

ஆஹா என்ன கருத்து இராமா இங்கேயும் நீ யாரையும் விடவில்லை, எல்லோரையும் தனதாக்கி கொள்கின்றாய் அல்லவா!..

நீ மட்டும் என்ன நீயும் என்றுடையவன் தான்.

சரி குரு சொல்படி சென்று அங்கே அரக்கர்களை வென்றாயே அது எப்படி அச்சிறு வயதில் உனக்கு அவ்வளவு பலம் எப்படி வந்தது?.

ஐயோ! மூடனே இது கூட உனக்கு தெரியவில்லையா! குரு இருக்க அவர் மூலம் எனக்கு பலம் நிறைய இருக்கின்றது அல்லவா, குரு பார்வையின் மூலம் நான் அழித்தேனே தவிர குரு பார்வை இல்லாமல் நான் எங்கிருந்து அழிப்பேன்?.

மாட்டிக் கொண்டாயா கண்ணா! இதை தான் நான் அப்போது சொன்னேன் உன் பார்வை அன்றி நான் எங்கிருந்து பார்வை கொடுப்பேன்? என்று, நீதான் செய்தேன் என்று அப்பொழுது வரவில்லையே எனக்கு மட்டும் எங்கிருந்து வரும்?. குரு பார்வையில் ஜெயித்த நீ சீதையை மணக்கத்தானே சென்றாய் அப்படி செல்லும் போது அங்கே வில்லை உடைத்தாயே அதுவும் குரு பார்வையின் மூலமோ?.

இதில் என்ன சந்தேகம் குருமார்கள் அங்கு சேர்ந்திருக்க, பலபுண்ணியவான்கள் அங்கே கூடியிருக்க, அனைத்தும் என் வயப்பட்டது உடைத்து விட்டேன்.

அப்படி என்றால் அனைவருடைய புண்ணியத்தை எடுத்துக் கொண்டு நீ சீதையை மணந்தாய் என்று கூறலாமா?.

ஏது நான் ஒன்றும் புண்ணியம் செய்யவில்லை என்று கூறிவிடுவாய் போல் இருக்கின்றதே, குருவின் க்ருபை குரு சொன்னதை கேட்டேன் அவரின் திருவருள் சீதை எனக்கு வரனாக கிடைத்தாள், குரு க்ருபையால் குருவே எனக்கு சீதையை வரனாக கொடுத்தார் என்பது தான் கருத்து, இங்கே சீதையை மணந்தேன் பட்டாபிஷேகத்திற்கு தயார் ஆனேன்.

ஆமாம் இராமா உன்னை அன்புடன் வளர்த்த தாய் பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டாம் என்று வெறுத்தாளே

எப்படி நீ ஒப்புக் கொண்டாய்?.

மனிதன் தனக்கு என்று விதிக்கப்பட்டதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் அதிக ஆசை பயனை தராது. ஆதலால் எந்தாய் சொல்படி கேட்பது நலம் அல்லவா?.

இதென்ன நியாயம் ராமா முதலில் உன்னை சொல்கிறார் கேட்பதுதான் நியாயம் என்றாய், குரு கூறுகிறார் சென்றேன் என்றாய், இப்பொழுது உன் தாய் பட்டாபிஷேகத்திற்கு இருக்காதே செல் என்கின்றாள் இதையும் நியாயம் என்கின்றாயே? ஒன்றும் புரியவில்லையே.

மாதவா அங்கே குருவிற்க்காக தந்தை வாக்களித்தார் சென்றேன், இங்கே தாய்க்காக செல்கின்றேன், ஒருதாய் அதுவும் மிகவும் பரிவுடன் வளர்ப்பவள் உடனே வெளியே செல் என்று சொல்ல மாட்டாள், எந்த தாய்க்கும் அந்த மாதிரி மனநிலை ஏற்படாது, அப்படி ஏற்பட்டது எனில் ஏதோ எனக்கு ஒரு நன்மை இருக்கிறது என்பதை கருதித்தான் கூறுகின்றாள் என்பது அர்த்தமாகும், பார்த்தாயா நான் சென்றதனால் இராவணனை அழிக்கும் அளவிற்கு, இன்று அவதாரத்தை காட்டும் அளவிற்கு புகழ் பெற்றிருக்கிறேன் அல்லவா! அதற்கு காரணம் யார் அந்த தாய்தானே அந்த தாய் இல்லை எனில் இவ்வளவு பெருமை வருமா? ஒரு பிள்ளை வளர்ந்து விட்ட பிறகு பெற்றோரை நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும், பெற்றோரை புரிந்து கொள்ளாத பிள்ளை இவ்வுலகத்திற்கு தேவை இல்லை, நியாயமும், நீதியும், தர்மமும் எங்கு இருக்கிறதோ அங்கே அனைத்தும் நிலைத்து நிற்கும்.

எந்தாய் நான் பிறந்தது முதல் எனக்கு தெரிந்த வரையில் நியாயம், தர்மம் கடைபிடித்து வந்தவன் எந்நேரத்திலும் எந்த தவறும் செய்யாதவன் அப்படி இருக்க அவன் என்னை காட்டிற்கு அனுப்பினாள் என்றால் அதற்கு அர்த்தம் உள்ளது, ஆதலால் தான் நான் பெருமையாக ஒப்புக் கொண்டேன், தாய் சொல்லை தட்டாதவன் என்றும் அதே நேரத்தில்

எனக்கு இருக்கும் அந்த புகழின் உச்சி அனைத்தும் தாய்க்கே செல்கிறது .

ஒருமுறை இராமா என்றாலும் என்னை வளர்த்தவள் இருந்தால், இன்று இருந்தாலும் அவள் எத்தனை சந்நோஷப்படுவாள் உலகம் பூராவும் என்னை இராமா என்று அழைக்க காரணமாக இருப்பவள் அந்த தாய்தானே அவள் இல்லையேல் இவை அனைத்தும் இராது அல்லவா? ஆதலால் நீ நன்றாக நோக்குங்கால் என் தாய் எனக்கு நன்மையே தான் செய்தாள்.

இராமா நீ காட்டிற்கு சென்றாய் சரி, உடன் சீதையை அழைத்து சென்றாயே பாவம் நன்றாக வளர்ந்தவள், அருமையாக, செல்லமாக தந்தை, தாய் அவள் என்ன கேட்கின்றாளோ உடனே கொடுப்பவர்களாக, மிகவும் அருமையாக வளர்ந்தவள் அவள் கானகம் செல்ல வேண்டுமா?.

ஒரு மனைவியின் கடமை கணவன் எங்கு செல்கின்றானோ அங்கு பின் செல்வதுதான் முறை கணவன் எதற்க்காக செல்கின்றான் என்று முதலில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும், அதற்கு முன்பு கணவனை நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். புரிந்தவள் கணவன் எதற்க்காக எங்கு செல்கின்றான் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இங்கே கணவன் வனவாசம் செல்கிறான், தாய் அங்கே அனுப்புகின்றாள் என்று தாயை போய் கண்டிக்கவும் இல்லை, கணவன் எங்கு இருக்கின்றானோ அனைத்து சுகங்களும் அங்கு உள்ளன. முள் ஏது? கல் ஏது?, வனவாசம் ஏது?, கணவன் இருக்கும் இடமே எனக்கு அனைத்துமாக இருக்கிறது, ஆதலால் தான் கைபிடிக்கும் போது தான் என்றென்றும் கணவனுக்கு சேவை செய்கிறேன் என்றுதானே பிடிக்கிறாள், அப்படி பிடித்தவள் அவனை வனவாசம் விட்டு சுகமாக இருப்பது அவ்வளவு சரியல்ல ஆதலால் தான் கணவன் எங்கிருக்கின்றானோ தானும் அங்கே இருக்க வேண்டும் அவனுக்கு பணிவிடைகள் செய்ய வேண்டும், அங்கே என்ன உணவு இருக்கின்றதோ,

இல்லையோ என்று பார்த்து செய்ய வேண்டும் , ஒரு நற்காரியத்திற்காகதான் செல்கிறார் தாயின் சொல்படி கேட்டு தான் வனவாசம் செல்கிறார் நல்லகாரியமாகத்தான் இருக்கும் ,அப்படி இருக்க தாமும் பின் தொடர வேண்டும் அல்லவா என்று எண்ணிய சீதை தானும் பின் தொடர்ந்தாள் .

சரி கண்ணா (இங்கே ராமா கண்ணா என்று மாறி மாறி அழைக்கின்றான் மாதவன்) கூடவே லக்ஷ்மணனும் சென்றானே?.

தன் சகோதரன் எங்கு சென்றாலும் நிழலைப் போல் தொடருவான் அப்படி இருக்க,தன் அண்ணனுக்கு ஏதும் இடையூறு வராமல் பாதுகாத்து முறையே அழைத்து வரவேண்டும்,எங்கே விட்டால் திரும்பி வராமல் போய் விடுவானோ என்ற பயத்திலும் தானும் பின் தொடர்ந்து செல்கின்றான் .

பரமாத்மா ஒரு சிறிய சந்தேகம் !.அவனுடன் அவன் மனைவி செல்லவில்லையே?,இங்கே சீதை உன் உடன் சென்றது போல் அவளும் சென்றிருக்க வேண்டும் அல்லவா?.

மாதவா இப்போழுதுதானே சொன்னேன் கணவனை மனைவி நன்கு புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று, கணவன் சேவைக்காக செல்கிறான்,அதுவும் ஆருயிர் அண்ணன் ராமனுக்கு சேவை செய்ய செல்கின்றான் அண்ணன் என்பது தந்தைக்கு சமம். தந்தையும், ,தாயும் (அண்ணன் ,அண்ணி) செல்ல,அவர்களுக்கு சேவை செய்ய செல்கின்றான் தன் கணவன் அப்படி செல்லும் போது தானும் கூடவே சென்றால் அவனது சேவை வீணாகி விடுமே என்று அஞ்சுகின்றாள், அவன் சேவை செய்யாமல் அவனது எண்ணம் தன் மீது மயங்கி விட்டால் அவனது பேரும் புகழும் வீணாகி விடுமே! ஆதலால் கணவனின் பெயரையும் புகழையும் காப்பாற்றுவவள் மனைவி என்பது இங்கே தனது செயல் மூலமாக காட்டுகின்றாள் .அங்கே உடன் சென்றாள் சேவைக்காக சீதை, இங்கே இவள் தன்

கணவனின் புகழுக்கு தான் உடன் செல்லாமல் இருந்தாள். இப்படி அனுப்பும் போது கணவன், மற்றும் ராமனும், சீதையும் திரும்பி விடுவார்கள் என்பது நிச்சயமாகின்றது. இரண்டாவதாக இராமனுக்கும், சீதைக்கும் கேடுவராமல் தன் கணவன் பார்த்துக் கொள்வான் என்றொரு நம்பிக்கை. ஒரு மனைவிக்கு தன் கணவன் மீது இருப்பது, இருக்க வேண்டியது நம்பிக்கை. அந்த நம்பிக்கையை தன் கணவன் மீது பரிபூரணமாக வைத்திருந்தாள். ஆதலால் அவன் எங்கு சென்றாலும் நன்மைதான் செய்வான், அவன் புகழ் ஓங்கட்டும், நாம் அதில் குறுக்கில் நிற்க கூடாது என்று நினைத்தாள்.. ஏன் மாதவா உன் வைதேகியும் அப்படி தானே இருந்தாள் ! உன் புகழ் ஓங்குவதற்காக தானே சீதையாகவும், நீ பணிகளுக்கு செல்லாத வண்ணம் உன் பக்தி பெருகுவதற்காக தானே லக்ஷ்மணனின் மனைவி போல் மற்ற வேலைகளையும் செய்தாள், உன்னை கவனித்தாள் அல்லவா? அந்த வகையில் இருவன் உருவமும் வைதேகியின் வடிவில் உன்னிடமே இருந்ததே!.

உண்மைதான் கண்ணா அப்பொழுது அந்த நாட்டம் இருந்தால் இப்பொழுது உன்னுடன் பேச முடியுமா? இப்படி யோசிக்காமல் இருந்ததால் தானே எனக்கு இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது என்றான். ராமா வழியில் ஒரு நண்பனை ஏற்படுத்திக் கொண்டாய் சக்ரவர்த்தியான நீ சாதாரண காட்டில் வாழும் ஒரு மனிதனை நண்பனாக ஏற்றுக் கொண்டாய் அதாவது குகனை, என்னே உன் பெரும் தன்மை!.

மாதவா காட்டில் வாழும் அவன் என்மீது எவ்வளவு பிரியம் வைத்திருக்கிறான் பார்த்தாயா? என் தாய் என்னை அனுப்பாவிடில் இவர்களை எல்லாம் நான் சந்தித்து இருக்க முடியுமா? இந்த அன்பு எல்லாம் நான் பெறாமல் இருந்து விட்டிருப்பேன், அவர்களுக்கு என் அன்பு கிடைக்காமல் போய் இருக்கும் அல்லவா? நட்பு என்பது ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு, ஒருவருக்கு ஒருவர் தியாகம் செய்து கொள்வது தானே நட்பு ஆகும், அப்படி நாங்கள் ஒருவரை

ஒருவர் பார்க்கும் போது நட்பின் அன்பு எங்களையும் மீறி சென்றது, அதாவது எங்கள் நட்பு இவ்வளவு தான் என்று வரையறுக்க முடியாமல் உயர்ந்து நின்றது. அந்த நட்பை அடைய நான் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருக்கிறேன் பார்த்தாயா?.

சரி ஐயா தங்கள் பாதம் பட்டதும் சாபம் நீங்கியதே அதை பற்றி கூறுங்களேன். மாதவா அதற்கு அந்த குருவைத்தான் கூறவேண்டும், அவளது கணவர் என்மீது வைத்திருந்த பாசம் தாங்கள் இருவருமே என்னை தரிசிக்கவேண்டும் எப்படி என்னை வரவழைக்கலாம் என்று நினைத்து அவளை கல் ஆக்கினார் என் தாய் மூலம் என்னை வரவழைக்கவும் செய்தார் இங்கே நான் வந்ததும் தரிசனம் கண்டார்கள், அப்படி என்னை தரிசனம் காண்பதற்காக கல்லாக நின்றாள் என்றுதானே அர்த்தம்.

இங்கே தெய்வம் அவதாரம் எடுக்கப்போகின்றது அவ் அவதார காட்சியை காணவேண்டும், எங்கே தாங்கள் பார்க்க முடியாமல் போய் விடுமோ எப்படியும் பார்த்தாக வேண்டும் என்று கல்லாக வைராக்கியத்துடன், பிடிவாதத்துடன் காத்து இருந்தார்கள். வருவான் என்ற நம்பிக்கை. இவர்களின் பக்தியும் என் தாய் என்னை காட்டுக்கு போகுமாறு பணிக்க செய்தது. இங்கே இவர்களின் பக்தி உயர்ந்து நிற்கின்றது.

பக்தியே மனிதனுக்கு மிகவும் முக்கியமானது. அதுவும் இவர்களுக்கு இருந்தது வைராக்கிய பக்தி பகவான் வரவேண்டும், பகவான் பாதம் தங்கள் மீது படவேண்டும், பகவான் தொட வேண்டும் என்ற பக்தி, நமக்கு காரியங்கள் நடக்க வேண்டும் என்பதற்காக நாம் பக்தி செலுத்துகின்றோம் இப்படி நாம் பகவானுக்கு நாம் செய்தால் நமக்கு இக்காரியம் நடக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றோம் இது காரிய பக்தி. இவர்களுடையதோ தூய பக்தி பலன் எதிர்பாரா பக்தி, என்றோ நடக்கவிருக்கும் தரிசனத்திற்காக கல்லாக அமர்ந்தாள், பகவானை பார்க்கவேண்டும் என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தாள் கல்லாக நின்றாள். எப்படியும் சந்தித்து

விடலாம் என்று கல்லாக, கல்லை போல் உறுதியாக நின்று என்னை தரிசித்தார்கள். அவர்களின் பக்தி சிரத்தை அவ்வளவு சிறப்புற்றது, ஏன் மாதவா நீயும் மாறாத பிடிவாத்துடன் தானே இருந்தாய், வைதேகியையும் தொடாமல் என்னையே அடைவேன் என்று உறுதியுடன் நின்றாய் அல்லவா? இக்காலத்திலும் முடியும் என்று நீ சாதித்து காட்டி இருக்கின்றாய்.

கண்ணா நீ அவ்வப்போது என்னை வம்புக்கு இழுக்கின்றாய், எல்லாம் எனக்கு நீ தான், நீயே அப்படியும் செய்வித்தாய், இப்படியும் செய்வித்தாய்.

மாதவா நானே இப்படியும் சொல்வதாக எடுத்துக் கொள்.

சரி கண்ணா நீ கதைக்கு வா.

மாதவா அடுத்தபடியாக ஒருத்தி இராமனுக்காகவே நல்ல பழங்களை தரவேண்டும் என்று எண்ணி நல்ல பழங்களாக எடுத்து அவைகள் சுவையானவை தானா என்று சுவைத்து பார்த்து எடுத்து வைத்தாள், தினமும் காலையில் எடுத்து வைப்பாள் இரவுவரை காத்திருப்பாள், சரி இன்று வரவில்லை நாளை வருவான் என்று மீண்டும் மறுநாள் புதிதாக அவ்வாறே பழங்களை பறித்து வைப்பாள். இப்படியே பலகாலம் காத்திருந்தாள், இவளுடைய பக்தி, பக்தியில் மிதமிஞ்சிய பக்தியாகும், பகவானை பிள்ளையாகவும் தன்னை தாயாகவும் பார்க்கும் பக்தியின் செயல் மிகப்பெரிய செயலாகும். உதாரணமாக ஒரு குழந்தை இருக்கின்றது நேராக அதனிடம் செல்கின்றீர்கள் சாக்லேட் தருகின்றேன் ஒரு முத்தம் தா என்று கேட்கின்றீர்கள், குழந்தை அன்புதான் சாக்லேட் என்று நினைக்கின்றது. அதேபோல் நாம் அன்புடன் கடவுளை நோக்கி ஒரு அடி வைத்தால் இறைவன் நம்மை நோக்கி இரண்டடி வைக்கின்றான் இறைவனிடம் பொருள் முக்கியமல்ல அன்புடன் கூடிய மனது தான் முக்கியம்.

நான் இராஜ்ஜியம் செய்து கொண்டிருந்தால் இந்த தாயை என்னால் தரிசித்திருக்க முடியுமா? நான் சிறுவன் ஞானி இல்லை. என்தாய் அனைத்தும் அறிந்தவள்,என்தாய் ஞானி ஆதலால் என்னை இங்கே அனுப்பினாள், இந்த தாயும் சந்தோஷம் அடையட்டும் என்று எண்ணி என்னை இங்கே அனுப்பியிருக்கின்றாள். இந்த தாய் பழங்களை கொடுத்தாள் மகிழ்ந்தாள் பாசத்துடன்,பரிவுடன் என்னை பார்த்தாள் ஆஹா என் ராஜ்ஜியத்தில் பழங்கள நிறைய உள்ளது இருந்தும் இந்த பாசமும் பரிவும் அவசியமாகின்றது, தெய்வத்திற்கு பாசத்துடன் வைத்தால் தெய்வம் சந்தோஷமடையும், அதன் நோக்கமும் குறிப்பும் புரிந்து செய்ய வேண்டும்,அழகாக பார்த்து, பார்த்து அன்பாக எவ்வித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி செய்ய வேண்டும். எதிர்பார்ப்பு இருந்தால் நீ வேலை செய்கிறாய் நான் கூலி தருகின்றேன் நீ எதை எதிர் பார்கின்றாய் கூலிதானே என்று நின்ற இடத்திலேயே நிற்கின்றது, எதிர் பார்க்காமல் சேவை செய்தால் ஆனந்தம் அடைகின்றது.

இராமன் எந்த நேரத்தில் வந்தாலும் பழம் கொடுக்க காத்திருந்தாள், அந்த தாய் உள்ளன்புடன் இருந்தாள் அன்பாகவும் பரிவாகவும் காத்திருந்தாள் என் இராமன் என்று வருவானோ அன்று வரை காத்திருந்து அளிக்கின்றேன் என்று காத்திருந்தாள். எத்தனை காலம் ஆயினும் இந்த சேவையில் ஈடுபட்டு கொண்டிருப்பேன். என்றாவது ஒருநாள் என் ராமன் வரமாட்டானா? அவனுக்கு என் கையால் இக்கனியை கொடுக்க மாட்டேனா? என்றிருந்தாள் என்னே தாய் உள்ளம், என்னே கருணை, என்னே அன்பு, பாசம். இதுதான். தாய் உள்ளம் என்பது. தாய்களுக்கு தான் தாய் உள்ளம் என்று கூறமுடியாது யாருக்கு இத்தகைய குணம் உள்ளதோ அவர்களுக்கு தான் இவை பொருந்தும், எல்லோரும் பிள்ளை பெற்றவுடன் தாய் என்று சொல்லிக் கொள்கின்றார்களே அன்றி அவர்கள் சொல்வதற்குத்தான் தாய் ஆனால் மேற்கூறிய குணம் அனைத்தும் ஒரு தாய்க்கு தேவை, ஒரு பிள்ளைக்கு அல்ல உலகம் பூராவும் தன் பிள்ளையாக கருதிக் கொள்ளவேண்டும் ,இது ஆணாக

இருப்பினும் பெண்ணாக இருப்பினும் இக்கருணை இருப்பின் அவர்களே தாயில் சிறந்தவர்கள். இத்தாய் உள்ளம், இங்கே காத்து, காத்து அழுதது.

அங்கு ஒரு தாய் சந்தோஷத்தில் கட்டிப் போட்டு இருந்தாள். இவளின் அழகையை அவள் புரிந்து கொண்டாள் ஏன் எனில் அந்த தாயும் இந்த தாயைப்போல் கருணை உள்ளவள் தானே கருணையும், தயவாகவும் இருப்பவர்களுக்கு இது புரியும். ஒருவன் திருடனாக இருப்பின் இவனும் திருடனாகத்தான் இருப்பான். ஒருதாய் அழுகின்றாள் என்று புரிந்தவுடன் என்னை அனுப்பினாள். என்னை இங்கே உன் பாசத்தில் கட்டுப்படுத்தி விடுவாயே இராமா, மற்றவர்கள் எல்லாம் அழுகிறார்கள் அவர்களுக்கு எல்லாம் தயை புரி இராமா என்று மனதுள் நினைத்து அனுப்பினாள், இவைகளை சொன்னால் ஒரு வேளை நான் செல்லாமலும் இருந்திருக்கலாம் நேரில் பார்த்தால் தான் கூறமுடியும், புரியும். சில நேரங்களில், சில செயல்களுக்கு அர்த்தம் புரியாது அதேபோல் என் தாய் மனதில் நினைத்திருப்பாள் கூறமுடியவில்லை, எங்கே சொன்னால் நம் பாசத்தில் கட்டுப்பட்டு விடுவானோ என்று கண்டித்து வெளியே செல் என்று கூறினாள். என்ன ஒரு உயர்ந்த நோக்கம் பார்த்தாயா! அந்த எனது தாயின் அன்பினால் இத்தாய் அளித்த அன்பான பழங்களை மகிழ்விடன் பெற்றுக்கொண்டேன்.

ஏன் மாதவா நீயும் என் தரிசனம் கிடைக்காமல் நான் இல்லை, கண்ணே விழிக்கமாட்டேன், உணவே உண்ண மாட்டேன் என்று பிடிவாதமாக இருந்தாய் அல்லவா?.

கண்ணா இப்பொழுது தானே கூறினேன், நீ கதையில் நன்றாக சென்று கொண்டிரு வீணாக என்னை வம்புக்கு இழுக்காதே என்று.

சரி மாதவா அப்படியானால் நான் கதையை முடித்துக் கொள்ளட்டுமா?.

கதைக்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை நீ உன்கதையை கூறிக்கொண்டு வா என்ன ஆனந்தமாக இருக்கின்றது, நானும் உன்னுடன் வனவாசம் வந்தது போலிருக்கின்றது, நானும் உன்னுடன் வாழ்ந்தது போல் இருக்கிறது, இப்படி ஆனந்தமாக இருக்க நடுவில் இந்த மாதிரி சிறிய வேலை செய்கின்றாயே நான் உன்னை என்ன செய்யட்டும் கண்ணா?.

மாதவா குரங்குகளுடன் சிலகாலம் நடுவில் வாழ்ந்தேன் அல்லவா அந்த புத்தி அங்கங்கே சிறிதளவு வருகின்றது அவ்வளவுதான். ஒரு வானரப்படையே என்னுடன் வந்தது என்றால் அவர்களுக்கு பாசம் தான் எத்தனை!. ஒருவன் நட்பாக இருந்தான் ,ஒருவன் கல்லாக காத்திருந்தான் ,ஒருவன் தாயாக காத்து நின்றாள். இங்கே வானரங்கள் பக்தி மூடமையாக இருந்தது. மூடமை எனும் கால் இராமன் மீது அதி பாசம், அவர்கள் என்மீது பாசம் வைத்திருந்ததால் நான் என்ன சொன்னாலும் அவர்கள் செய்யத்துனிந்தார்கள். இப்பக்திக்கு விளக்கமே இல்லை, நான் சொல்வதற்கு மறுபேச்சு இல்லை இதை செய் என்றால் அதை செய்து விடுவார்கள். நீங்கள் நீரில் குதிக்கிறீர்களா என்று கேட்டால் உடனே நீரில் குதித்து விடுவார்கள். இருந்தும் அவர்கள் புத்தியில் வானரங்களே ஆவார். பார்த்தாயா மாதவா இம்மனிதர்களை விட இவ்வானரங்கள் எவ்வளவோ மேல் மனிதர்களுக்கு அவ்வப்போது வானரப்புத்தி வரும் என்று கூறுவார்கள். ஆனால் என்னைப் பொறுத்த வரையில் மனிதர்கள் வானரங்களாகவும், வானரங்கள் மனிதர் களாகவும் இருக்கின்றார்கள், வானரங்கள் தங்களை மறந்து என்னுடன் ஐக்கியமாகி இருந்தார்கள். இராமன் உறங்குகின்றானா? விழிக்கின்றானா? என்ன செய்கின்றான்? அவனுக்கு என்னதேவை? எப்படிதேவை? என்ன நம்மால் அவனுக்கு சேவை செய்ய முடியுமா? என்று என்னை பற்றியே நினைத்து கொண்டிருந்தார்கள். இங்கே நாம் காட்டில் வாழும் மிருகங்களை அடக்கி வாழலாம் அவர்களின் நோக்கம் ஒன்றாகி விட்டால் அவர்கள் அடங்கி விடுவார்கள், நீ பணி என்றால் அவர்கள் பணிந்து சேவை செய்ய தொடங்கிவிடுவார்கள் அவர்கள் யோசிக்க

மாட்டார்கள். ஆனால் இந்த நாட்டில் வாழ்பவர்கள் சுற்றுபுறம், பார்ப்பார்கள், பார்த்து நடுவில் அவர்கள் இஷ்டப்படியும் பேசுவார்கள். ஒருவன் கூறினாலும் அதை மீறியும் பேசும் அளவிற்கு தெம்பு அவர்களுக்கு இருக்கும். ஆனால் இக்காட்டு மிருகங்கள் அவ்வாறு இல்லை.

இராமா உனக்கு காட்டு மிருகங்கள் அதிகமாக பிடித்திருக்கின்றது என்று சொல்.

ஆமாம் மாதவா இதில் என்ன சந்தேகம் ஒரு வானரம் என்னை எப்படி புரிந்து கொண்டது பார்த்தாயா? அது கடைசி வரையில் என்னை விடாமல் பின் தொடர்ந்தது பார்த்தாயா? பக்தியின் எல்லையில் அவன் இருந்தான். எதை சொல்கின்றேனோ அதை செய்தான், கடலை தாண்டி சீதையை கொண்டு வா என்றால் என் பெயரை சொல்லி அவன் பறக்கிறான் என்னால் பறக்க முடியவில்லை, கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை என்னே விந்தை! அந்த பக்தியின் மகிமை பார்த்தாயா?. ஒரு பகவான் மேல் பக்தி வைத்திருந்தாலும், இங்கே பகவான் என்று எடுத்துக் கொள்ளாமல் குரு என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் குரு மேல் பக்தி இருந்தால் குருவால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது, பக்தி கொண்டவன் செய்து விடுவான்.

மாதவன் உடனே குறுக்கிட்டு ஐயா நான் சொல்கின்றேன் என்று தவறாக நினைக்காதீர்கள் ஒன்று சொல்ல வேண்டும்.

சொல் மாதவா அங்கே நீ அனுமானை அனுப்பினாய் என்றாய் அதையும் ஒத்துக் கொள்கின்றேன் உன் மேல் உள்ள மகிமையால் சென்றான் என்றாய் ஒத்துக் கொள்கின்றேன் என்னால் செல்ல முடியவில்லை என்கின்றாயே அதை என்னால் ஒத்துக் கொள்ள முடியவில்லை, உன் அனுமனின் புகழ் உலகம் அறிய வேண்டும் என்பதற்காகவும், உன் நாமாவின் மகிமை உலகம் அறியட்டும் என்பதற்காகவும் செய்தாயே அன்றி உன்னால் முடியாததா இச்செயல்! இக்கடல் என்ன எக்கடலையும் தாண்டுவான் எம்பெருமான்,

இது ஒரு பெரிய கடலா உனக்கு?..

மாதவா கதையில் நன்றாகவே நாட்டம் வைத்திருக்கின்றாய் போல் இருக்கின்றதே?.

இறைவா நீ சொல்லும் உன் அவதார மகிமை கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது வேறு எங்கே நாட்டம் வரும்.

மாதவா அவன் என் பெயரை சொல்லி அங்கே சென்றான் சென்றவனுக்கு ஆசனம் கிடைக்கவில்லை தன் வாலையே ஆசனமாக்கி கொண்டு அதில் அமர்ந்தான் பார்த்தாயா?.

இறைவா உன் பெயர் தானே எங்களுக்கு ஆசனம் உன் இருப்பிடம் தானே எங்களுக்கு இருக்கின்றது அப்படி இருக்க இதில் என்ன விந்தை?.

என்ன மாதவா அனுமன் செய்வது எதையும் நீ ஒப்புக் கொள்ளமாட்டாய் போல் உள்ளதே!

கண்ணா வேண்டாம் உன் விளையாடல் அதைப்பற்றி நான் ஒன்றும் கூறவில்லை நீ கதையை கூறு.

ஆசனத்தில் அமர்ந்தவன் என்ன சொல்கின்றான்? அங்கே ஏன் ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்? வந்தவன் இராம தூதன் அவன் தூதனாக இருப்பினும் மேலேதான் அமர்வான் காரணம் என் பகவான் உன் கீழே அல்ல, ஆதலால் நான் மேலே உட்கார்ந்து கொள்கிறேன். குரங்காக இருப்பினும் புத்தி எவ்வளவு கூர்மை என்பதை கவனிக்க வேண்டும், சொல்கிறார்களே மனிதனுக்கு குரங்கு புத்தி என்று மனிதனுக்கு குரங்கு புத்தி எப்படி வந்தது? வானரசேஷ்டைகள் செய்யும் போது வருகிறது அதைப்போல் நல்ல புத்திகள் இவன் எடுத்துக் கொள்ளமாட்டான், அதாவது அந்த குரங்குக்கு உள்ள நல்ல புத்தியை இவன் எடுத்து கொள்ள மாட்டான் என்றும் கூறலாம். இராவணனே மலைத்து நிற்கிறான் அதாவது இராவணனே இராமனை கண்டு பயப்படும் அளவுக்கு

பயப்படுகின்றான்.

நான் இராம தூதுவனாக வந்து இருப்பினும் உனக்கு சரிசமமாக பேசுவதற்கு இல்லை என்னை அனுப்பியவன் உன்னை விட சக்தியால் வீர்யமிக்கவன். ஆதலால் நான் சரிசமமாக பேசினாலும், எனக்கே மரியாதை இல்லாதது போல் ஆகிவிடும், அதாவது நான் என் ராமனை மதிக்காதது போல் இருக்கும் அது எனக்கு சரிவராது, நீ எனக்கு ஆசனம் கொடுக்காவிட்டாலும் நான் ஆசனம் அமைத்துக் கொண்டு அமர்வேன் என்று என் புகழை நிலை நாட்டினான், தூதுவனாக சென்ற பின்னும் அங்கே புகழ் தான் முக்கியம், எந்நேரத்திலும் என் பெயர் கீழே செல்லாதவண்ணம் புகழை ஓங்குவித்தான், ஆதலால்தான் தன் வாலையே ஆசனமாக்கி கொண்டு அமர்ந்தான், இதைக்கண்ட ஒருவன் ஒரு வானரத்துக்கே இவ்வளவு மகிமை இருப்பின் அதை அனுப்பிய ராஜன் எவ்வளவு தூய்மையானவனாகவும், நன்மை செய்பவனாகவும் இருப்பான் ஆதலால் நல்லவர்கள் எங்கிருக்கிறார்களோ அங்கே சேருவது தான் நலமாகும், இதுவரையில் வழி தெரியாமல் இருந்த நமக்கு ஒரு வழி கிடைத்திருக்கிறது நாம் இனி இங்கு இருப்பின் நமக்கு அது சரியல்ல என்று அங்கிருந்து ஒருவன் புறப்பட்டான்.

எவ்விடத்தில் நீங்கள் இருந்தாலும் நல்வழியை அடைவதற்கு ஒருவழி கிடைத்தவுடன் அங்கே இருப்பின் உங்களுக்கு நன்மையை தராது நல்ல வழி கிடைத்தபின் நாம் இருக்கும் இடத்தை விட்டு வரலாம் என்பதற்கு ஒரு உதாரணமாக மனைவி, மக்கள், சுற்றார், யாரும் பாராமல் இங்கே வந்தான்.

இராமா ஒரு சிறிய கேள்வி.

சொல் மாதவா. இல்லை உன்னை பாதுகாக்க லக்ஷ்மணன் வந்தான் இவன் அண்ணனை விட்டு வருகின்றானே அண்ணனை பாதுகாக்க வேண்டும் அல்லவா? இங்கு அண்ணன் தான் தாய் தந்தை எல்லாம் என்று உபதேசித்தாய் அதே இங்கே தாய் தந்தையை விட்டு இங்கு வந்தானே?

உண்டான் அங்கே, உறங்கினான் அங்கே, அனைத்தும் கற்றது அங்கே அப்படியிருக்க அனைத்தையும் விட்டு வந்தானே இது நியாயமா?.

மாதவா அது நியாயமே ஆகும் எவ்விடத்தில் நீ இருப்பினும் அவ்விடம் சரியில்லை என்பதை எப்போது புரிந்து கொள்கிறாயோ உடனே நீ வெளியேற வேண்டும். அண்ணணாக இருப்பினும் அவன் ஒரு அதர்மத்தை செய்தான். முறையில் அண்ணன் இராஜ்ஜியத்தின் அதிபதி அப்படியிருக்க இத்தவறை செய்தால் இந்த இராஜ்ஜியத்தில் உள்ளவர்கள் இனி எவ்வளவு தவறுகள் செய்வார்கள் ? சரி நாம் அண்ணணிடம் முறையிடுவோம் இனி அப்படி தவறுகள் செய்யாதே என்று முறையிட்டான். இருந்தும் அவன் கேட்கவில்லை, இதில் சொந்த பந்தம் ஏது? காரணம் அவர்கள் நல்வழியில் வர சம்மதிக்காவிட்டால் நாமும் தீய வழியில் செல்வதற்கு அடையாளமாகின்றதே அன்றி நல்வழியில் நாம் எங்கே செல்கின்றோம். இப்படி யோசிக்கும் போது நல் வழியிலேயே செல்லலாம் என்று அவன் யோசித்தான் அங்கிருந்து விட்டு இங்கே வந்தான். இதில் ஐயம் இல்லையே நல்லதைத்தானே செய்தான், அதன்பின் இராவணனை அழித்தோம் மீண்டும் பட்டத்திற்கு வந்தோம் பார்த்தாயா மாதவா மனிதனாக பிறப்பின் மனித நேயங்களை காக்க வேண்டும் .

இராமா நீ தெய்வமாக இருப்பினும் மனிதனாக பிறந்து எவ்வளவு துன்பங்களை அடைந்தாய்? அல்லவா, உன் கால்கள் எல்லாம் புண்ணாகி இருக்குமே வனவாசத்தில் நடந்ததால் எவ்வளவு துன்பங்களை அனுபவித்து இருக்கிறாய் , நீ நன்மைகளை எல்லாம் கூறினாயே ஆனால் நீ பட்ட துன்பங்களை கூறவில்லையே என் மனதிற்கு மிகவும் வேதனையாக உள்ளது இராமா, ஒன்று உன்னை கேட்கட்டுமா?.

கேள் மாதவா. அன்று உனக்கு சேவை செய்ய நான் இல்லை, இன்று உன் பாதங்களை என் மடியில் வைக்கிறாயா?

அதை நன்றாக அமர்த்தி உன் பாதங்களை பரிவாக நான் பார்க்கிறேன் என்றான் மாதவன்.

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே என்ன மாதவா திடீர் என்று உனக்கு என்னவாயிற்று? , என்றோ எடுத்த அவதாரம் இன்று அதைப்பற்றி பேசுகின்றாயே?.

அங்கு நான் இல்லையே என்ற வருத்தம் தான் கண்ணா! நானும் இருந்திருந்தால் எவ்வளவு பணிவிடை செய்திருப்பேன் அப்பணிவிடை செய்ய அப்போது எனக்கு சந்தர்ப்பம் இல்லை இப்போது சந்தர்ப்பம் தாயேன்.

கற்களும் ,முட்களும் என்னை ஒன்றும் செய்யாது மனிதனாக பிறக்கும் போது கர்மவினைகளை அனுபவிக் கின்றான் , அப்படி அனுபவிப்பவன் இவை அனைத்தும் நாம் செய்த கர்மத்தின் பலன் என்று எண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமே அன்றி ஏன் இப்படி வருகிறது என்று கேள்விகள் கேட்கக்கூடாது, துன்பங்கள் இருக்கும் போது அது சகஜமாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும், இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வருகிறது இவை எல்லாம் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் இத்தர்மத்தை காக்கத்தான் யாம் அவ்வாறு சென்றோம்.

இறைவனாக இருப்பினும் பிறப்பில் கர்மவினைக்காக பிறந்தானாகில் அவனும் துன்பங்களை அடைவான் , இறைத்தன்மையை காட்டாமல் வாழ்ந்தும் காட்டி யிருக்கிறேன். மனிதனாக பிறக்கும் அனைவருக்கும் இது பாடமாக அமையட்டும். என்று இவ்வுலகத்தில் இந்த அவதாரத்தை எடுத்தோம். இந்த இராம அவதாரத்தின் மூலம் இறைவனே கஷ்டங்கள் வந்தால் அந்த கஷ்டங்களுக்கு ஈடு கொடுக்கின்றான் என்று தான் பொருள் ஆகின்றது, ஆதலால் நமக்கு கஷ்டங்கள் முள்ளும், கற்களும் போல் ஆங்காங்கே வரும் நான் சொன்னேனே தாய், நட்பு போன்ற பாசங்கள் வந்து கொண்டேதான் இருக்கிறது அவைகள் அனைத்தும் நமக்கு நன்மையை போல, ஆதலால்

இரண்டும் நம்முடன்தானே இருக்கிறது தீமை வரும் போது சந்தோஷப்படுவதை விட நன்மையிலேயே மூழ்கி இருக்கலாம் தீமையை மறந்து விடலாம் இதில் ஐயம் இல்லை அல்லவா?.

இதை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாதவன் இருந்தும் மனசு சரியில்லை ஏன் கண்ணா ஒருமுறை பாதத்தை என்மீது வையேன், நான் தான் அந்த பாக்கியத்தை பெற்றுக் கொள்கிறேனே!.

கண்ணன் சிரித்தவாறே உன் பணி முடிய இன்னும் காலம் இருக்கிறதய்யா இப்போது நான் வைத்தால் என்னுடன் வந்து விடுவாய் ஆதலால் அப்படியே தொடருவோம் என்று புன்னகைத்தான்.

நீ என்ன சொல்கின்றாய் என்று கேட்டான் மாதவன்.

ஒன்றும் சொல்லவில்லை நாம் புறப்படுவோம் என்றான் கண்ணன்.

இவையனைத்தையும் ஓர் இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு கண்ணனை இராமனாக தரிசித்து கொண்டிருந்தான் மாதவன்.

சீடர்கள் அனைவரும் அவரவர் காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர் அதாவது சிலர் நல்ல காரியங்களில், சிலர் அரட்டைகளில் இருந்தார்கள் முக்கியமாக நம் சீடன் கோவிந்தன் இவர் என்ன இவ்வளவு ஆழ்ந்த தியானத்தில் இருக்கிறார் எதைப்பற்றி யோசிக்கின்றார்? வந்தவன் குருடன் அவனுக்கு கண் கொடுத்தது கண்ணன் அவ்வளவுதானே இருக்கிறது விஷயம், இவ்வளவு நேரம் தியானிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? இதில் என்னதான் தியானம் செய்கிறார்? அப்படி என்று அவரையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான், சில சீடர்கள் வந்து அதாவது சிலர் நல்ல காரியங்கள் செய்தால் பலர் அவரை கெடுப்பதற்கு தயாராக இருப்பார்கள்

அதுபோல் என்னடா கோவிந்தா! இங்கே சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டு இருக்கின்றாய் விளையாடலாம் வா, அவர் அப்படி தான் அவ்வப்போது உட்கார்ந்து கொண்டு இருப்பார், பிரயோஜனமில்லாதவர் அவர் ஏதாவது செய்து கொண்டு இருப்பார், நமக்கு ஏன் என்றார்கள்.

இல்லை அவரைப்பிரிந்து கொள்ள முடியவில்லை நீங்கள் போய் விளையாடுங்கள் நான் அமர்ந்து இருக்கிறேன் என்றான் கோவிந்தன்.

மற்றும்சிலர் வந்து என்ன கோவிந்தா உண்ணவில்லையா என்றனர்.

அவரே உண்ணவில்லை அவர் தியானத்தில் இருக்கிறார் நமக்கு எல்லாம் ஒரு பொருளைக் கொண்டு வருவார் அதற்காக நான் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன் என்றான் கோவிந்தன்.

ஆமாம் அவர் நீரில் மூழ்கி முத்து எடுத்து வந்து கொடுப்பார் வாங்கிக்கொள் நாங்கள் போகின்றோம் என்று கூறி சென்றார்கள்.

மற்றும் சிலர் கோவிந்தா இந்த ஊரில் நல்லவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள் நிறைய வம்புகள் கிடைக்கும் ஊரைச்சுற்றி பார்த்து விட்டு வரலாம் வருகிறாயா என்று கேட்டனர். எனக்கு நேரம் இல்லை நீங்கள் செல்லுங்கள் என்றான் கோவிந்தன்.

ஆமாம் இவர்தாம்பா பெரிய ஆளு நம்ம சுவாமிஜி சொல்வது மொத்தம் வாங்கிப்பார் நாளைக்கு பெரிய ஆளாக ஆயிடுவார், வாங்கப்பா போகலாம் என்று கூறி சென்றனர் இப்படியாக பலர் ஏசினார்கள், இருந்தும் தான் ஏடுத்த செயலை விடாமல் பிடித்து கொண்டிருந்தான் அதாவது மாதவனை கவனித்து கொண்டிருந்தான் கோவிந்தன்.

என்ன செய்கிறார்? அவர் என்ன கொண்டு வருவார்? என்பதை சிரத்தையாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், குருவையே சீடன் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான், தியானத்தில் அவர் அடைந்த மகிமையை தான் தியானத்தில் இல்லாமலேயே, அவரைப்பார்த்து தியானம் இல்லாமலேயே, தன்னை அறியாமலேயே தன்னுள் ஒரு சக்தி பிரவேசிப்பதை அவன் உணர்ந்தான் தனக்கு என்ன நடக்கிறது என்று அவனுக்கு புரியவில்லை. ஆனால் அவனை அறியாமல் ஏதோ ஒரு சக்தி தன்னுள் இருக்கின்றது அதாவது இன்றுதான் கோவிந்தன் தன் ஆன்மா யார் என்று புரிந்து கொள்கின்றான். குருவையே அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஆனால் குரு அவனை பார்க்கவில்லை குருவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்ததால் ஆன்மாவை உணரும் அளவுக்கு பக்குவம் அடைகின்றான்.

அத்தியாயம்: 6

கோவிந்தன் மாதவனிடம் சரணடைந்தான், சில சீடர்கள் ஒருவரை மாதவனிடம் அழைத்து வந்தார்கள்.

மாதவன் அவரை நோக்கி ஐயா என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு என்று வினவ,

வந்தவன் எங்கள் எஜமானன் பெரிய செல்வந்தன் இவ்வூரில் இருக்கின்றார் அவர் உங்களை அழைக்கின்றார் நீங்கள் அவசியம் வீட்டிற்கு வரவேண்டும் என்றான்

மாதவன் மௌனமாக இருந்தான்.

கண்ணன் செல்வந்தன் அழைக்கின்றானாம் நாம் சென்றால் சிறிது செல்வம் வரும் போகலாம்பா? என கூற,

மீண்டும் மாதவன் மௌனமாக இருந்தான்.

என்ன மாதவா வரும் லக்ஷ்மியை வேண்டாம் என்கின்றாயே போகலாம் வா, செல்வத்தை நாம் எப்படியாவது பிடித்து

கொண்டு வரலாம் வா .

மாதவன் செல்வம் நம்மை தேடி வரட்டும் நாம் அதை தேடி
போகக்கூடாது கண்ணா! .

நீ இங்கு அமர்ந்தால் யார் உன்னை தேடி வருவார்கள்?.

கண்ணா உண்மையில் உன்மேல் பக்தி இருந்தால்
அவனாக உன்னை தேடி வரட்டும் அவன் செல்வதனத்தை
காட்டுகின்றான் அல்லவா நாம் இங்கிருந்து அங்கு சென்றால்
அடிமையாகி விடுவோம் அல்லவா?.

என்ன மாதவா நீ இன்னும் பக்குவம் அடையவில்லையா?
நீ செல்வத்துக்கு அடிமையாகி விடுவாயா?

கண்ணா நான் செல்வத்திற்கு அடிமையாக மாட்டேன் என்
கண்ணனை செல்வத்திற்காக விற்கவும் மாட்டேன் .

என்ன சொல்கிறாய் அவன் வந்து அழைக்காத போது நான்
உன்னை அழைத்து சென்றால் அது மரியாதை இல்லை
அல்லவா? .

ஓ என்னை கூப்பிடவில்லை என்ற குறையா உனக்கு .
எல்லாம் தெரிந்த நீ எதற்கு வீண்வாதம் செய்கிறாய்? .
அவன் செய்வது தவறுதானே செல்வத்தனோ எவனோ
எவனாக இருப்பினும் என்ன? ஒரு சேவகனை அனுப்பி
கூப்பிடுகின்றானே அவனே வந்தால் நன்றாக இருக்கும்.

சரி மாதவா அப்படி அவனே நேரில் வந்தால் நீ என்ன
செய்வாய்?.

கண்ணா அவன் வரட்டும் பார்க்கலாம்.

சரி வருகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோமே.

அப்போது நான் போக மாட்டேன், முதலிலேயே மரியாதை இல்லாத போது இரண்டாவது செல்வது சரியல்ல ஆதலால் நான் செல்ல மாட்டேன்.

அப்படி என்றால் நீ மரியாதையை எதிர் பார்க்கிறாயா?.

கண்ணா எனக்கு மரியாதை வேண்டாம் உனக்கு மரியாதை வேண்டும் என்பதை தான் நான் எதிர் வலியுறுத்துகின்றேன்.

ஒருவேளை அவன் அறியாமையால் செய்திருந்தால் .

கண்ணா பக்திக்கு மிஞ்சியது எதுவுமில்லை, ஒரு தூய பக்தன் நேராக வந்து தரிசிப்பானே அன்றி மற்றவரை அனுப்ப மாட்டான்.

ஓ நீ மகாபலியைப்போல் சொல்கிறாய், தானாக நேரில் வந்து குருவின் வார்த்தையை மிஞ்சினானே அவனைப்பற்றி தானே.

அந்த அகங்காரம் இங்கே வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் கண்ணா நான் சொல்கிறேன், நாம் செல்ல வேண்டாம் என்று. கண்ணா, மகாபலி என்று கூறிவிட்டாய் எனக்கு அந்த அவதாரத்தை காண்பிப்பாயா?

எவனோ ஒருவன் வருகிறான் குருடன் என்கிறான் ஏதோ வம்பாகிறது இராமாவதாரம் என்கிறாய், இப்போது இவனோ ஒருவன் செல்வந்தன் அழைக்கிறான் உடனே வாமன அவதாரம் எடு என்கிறாய் இது என்ன வம்பா இருக்கிறதே உன்னிடம்!.

கண்ணா நான் வம்பு செய்ய உன்னிடம் தான் வரவேண்டும், வேறு எங்கு செல்ல உன்னிடம் தான் வரமுடியும், (இங்கே நாம் மாதவனை பார்க்கும் போது அவன்கண்ணணிடம் எவ்வளவு பிரியமும் பக்தியில் முதிர்ச்சியும் அடைந்து வருகின்றான் என்பதை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். எப்படி பயந்தும் தயங்கியும் பேசியவன் இன்று முதிர்ச்சியடைந்து

வந்திருக்கிறான் என்பதை தெரிந்து கொள்ள முடியும்) மகாபலி புண்ணியவான் அப்படிப்பட்ட புண்ணியவான் என்ன தவறு செய்தான் வாமன அவதாரம் எடுத்தாய் நீ ? கொஞ்சம் விளக்கமாக கூறேன் கூறினால் மட்டும் போதாது நான் அந்த காட்சியையும் காண வேண்டும் என்றான்.,

மாதவா மகாபலி மிகவும் புண்ணியவான் ஆதலால் நான் அவனுக்கு விஸ்வரூப தரிசனம் கொடுத்தேன்.

என்ன கண்ணா என்ன சொல்கிறாய் எல்லோரும் தவறாக சொல்கிறார்களே நீ இப்படி சொல்கிறாயே?.

அவன் ஒரு யாகம் செய்தான் வருபவர்களுக்கு எல்லாம் தானம் செய்கிறேன் என்றான், எதைக்கேட்டாலும், எப்படி கேட்டாலும், எதுவாகிலும் தானம் செய்கிறேன் என்றான், அவன் அப்படி கூறியவுடன் பலர் வந்து தானங்கள் பெற்றார்கள் இப்படி பெற்றுக் கொண்டே வந்தவர்கள் அவனை வாழ்த்தியும் சென்றார்கள் மேலும் அவனுக்கு புண்ணியபலம் ஏறத்தொடங்கியது. சரி இவனுக்கு புண்ணிய பலம் வந்ததே, நம்மை இவன் அடையாளம் கண்டு கொள்கின்றானா என்று பார்ப்போம் அப்படி கண்டு கொண்டால் நம்மையும் இவன் தரிசித்து விட்டும் என்று யாம் அங்கு சென்றோம். அப்படி சென்றபோது ஒரு சிறியவன் போல் யாம் அங்கு சென்றிருந்தோம். சென்று ஐயா எனக்கு மூன்று அடி மண் தானமாக வேண்டும் என்று கேட்டோம் அவனும் தருகிறேன் என்றான், ஆனால் அவனே தருகிறேன் என்றபோது ஒரு குரு இருந்தான் அதை கெடுப்பதற்கு கொடுக்காதே வந்திருப்பவன் இறைவன் உன்னை ஏமாற்றுகிறான் என்றான்.

மாதவன் குறுக்கிட்டு ஐயா நாம் ஏன் குருவை தவறாக கூறவேண்டும்? வந்திருப்பவன் இறைவன் என்று கூறியதின் அர்த்தம் என்ன? இறைவனை புரிந்து கொள் இறைவனை உனக்கு எப்படி தரிசிக்க வேண்டுமோ, உனக்கு அவனை எப்படி பார்க்க வேண்டுமோ, அப்படி பார்த்துக் கொள்

என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா?

கண்ணனும் மாதவனிடம் கிண்டலாக சரி ஐயா! அப்படியே எடுத்துக் கொள்வோம் வந்திருப்பவன் இறைவன் என்றான் அக்குரு, அவனுக்கு எதுவும் தராதே உன்னை அவன் ஏமாற்றுவான் கள்வன் பார்த்தாயா அக்குரு எதுவும் தராதே என்று கூறினான்.

ஐயா இங்கு மீண்டும் நான் கூறுகிறேன். அவர் எதுவும் தராதே என்பதின் நோக்கம் இப்படியும் இருக்கலாம் அல்லவா? அதாவது வந்திருப்பது இறைவன் அனைத்துப் பொருட்களும் அவனுடையது ஆதலால் நீ எதைக் கொடுக்கப்போகிறாய்? எதை விடப்போகிறாய்? ஆதனால் எதுவும் தராதே எதுவுமே உன்னிடத்தில் இல்லை, எதுவுமே உன்னுடையது இல்லை அப்படி இருக்க வந்தவனுக்கு வாக்கு அளிக்கப்போகிறாய் என்று கூறியிருக்கலாம் அல்லவா?.

மாதவா நீ போகின்ற போக்கைப்பார்த்தால் கதையை மாற்றி விடுவாய் போல் இருக்கிறதே, வந்திருப்பவன் இறைவன் அவனுக்கு எதுவும் தராதே நன்றாக புரிந்து கொள் குருவை மீறி நடக்காதே என்றானே அது எப்படி மாதவா?.

ஆம் கண்ணா இறைவன் வந்து இருக்கிறார் எல்லாம் அவனுடையது நீ எதை கொடுக்கப்போகிறாய்? அப்படியிருக்க குருவின் பேச்சைக்கேள், அதாவது இறைவன் வந்து இருக்கிறான் அவனிடம் சரணடை என்பதை தெளிவாக குருவே சொல்லியிருக்கிறார். அப்படி இருந்தும் வந்திருக்கும் இந்த சிறுவனைப்பார்த்து மூன்று அடிமண்தானே தருகின்றேன் என்றான்.

மாதவா செல்வந்தனாக இருப்பவன் சக்கரவர்த்தியாக இருப்பவன் தானங்களை கொடுத்து அவன் தர்மத்தையும், புண்ணியத்தையும் சம்பாதிக்கின்றான் ஆதலால் இங்கே தருகிறேன் என்று சொன்னான். குருவே வேண்டாம் என்று சொல்லிய பிறகும், இறைவனிடம் நீ தர ஒன்றுமில்லை

என்று கூறிய பிறகும் தருகின்றேன் என்று சொன்னான் அப்படியாகில் அவனுக்கு அகங்காரம் மேல் ஓங்குகிறது வந்து இருக்கும் இறைவனே நம்மிடம் பிச்சைக் கேட்கிறான் பார் என்ற அகங்காரம் அவனிடம் மேல் ஓங்குகிறது.

ஐயா இப்படியும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா அதாவது தருகிறேன் என்று கால் மண்ணடி மண்ணல்ல என்னையே தருகிறேன், அவன் மூன்றடி மண்தான் கேட்டான் என்றால் தருகிறேன் என்றான் அதன் உட்கருத்து அந்த மூன்றடிக்குள் நானும் இருப்பேன் என்னையும் தருகிறேன், வந்தவன் இறைவன் தானே எப்படியும் நாடகமாடுவான் அதற்குள் நாமும் அடங்கி விடுவோம் என்ற எண்ணத்திலும் கூறியிருக்கலாம் அல்லவா?, அங்கே ஏன் ஆணவம் என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

உடனே கண்ணன் ஐயா மாதவா உன் வம்புக்கு நான் வரவில்லை நீ கதையையே ஒரு விதமாக்கி விடுவாய் .

இல்லை ஐயா நாம் நன்றாக நோக்குங்கால் எதிலும் நன்முறையில் அர்த்தம் உள்ளது. அப்படி என்றால் உன்னை வந்து அழைத்தானே அவனிடம் ஏன் செல்லவில்லை மாதவா?.

கண்ணா இதற்கும் அதற்கும் வேறு வித்தியாசம் உள்ளது, அங்கு வந்திருப்பவன் இறைவன் இங்கே மனிதனாக அமர்ந்திருக்கிறேன் .

அப்படி என்றால் உனக்கு மரியாதை வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கிறாய்!.

இல்லை கண்ணா ஆணவத்தை நீக்கி நேராக வந்து அழைக்க வேண்டும் என்கின்றேன்.

அங்கு அவன் ஆணவத்தை அழித்து நேராகவே தருகிறேன் என்கின்றான், மூன்று அடி யாசகம் கேட்டு தருகிறேன் என்றவுடன் நான் விஸ்வரூப தரிசனம் எடுத்தேன்.

கண்ணா நானும் அந்த விஸ்வரூபதரிசனத்தை காணலாம் அல்லவா?.இங்கே மகாபலிக்கு எடுத்தது போல் கண்ணன் விஸ்வரூபம் எடுக்கின்றான். மூன்றடி மண்ணில் ஒரு அடி ஆகாய மார்கமாகவும், இரண்டாவது அடியை கீழ் மார்கமாக அனைத்தையும் அளக்கின்றான். மூன்றாவது அடிக்கு இடம் எங்கே என்கின்றான். அப்போது மகாபலி ஐயா மூன்றாவது அடிக்கு எந்தலை இருக்கின்றது நான் என்றும் உங்கள் பாதங்களில் என்றும் பணிந்து இருக்கிறேன் என்று தன் தலையை காண்பிக்கின்றான். நாம் முதலிலேயே கண்டது போல் அவன் அனைத்தையும் அர்பணித்து தன்னையும் அர்பணித்து வென்று விட்டான் இறைவனை. இங்கே மகாபலிதான் வென்றது என்ற கருத்து ஆகும். காரணம் வந்து இருப்பது இறைவனானாலும் அவன் கேட்கும் யாசகம் அனைத்தையும் தருகின்றேன் என்றான். அப்படியாகில் அவன் எதைக் கேட்கிறான் என்பதை உணர்ந்து விட்டான், அவன் ஆகாயத்தை கேட்கவில்லை, பூமியை கேட்கவில்லை ஆனால் அவன் தன்னைத்தான் கேட்கின்றான், ஓர் இறைவன் நம்மை அழைக்கின்றான் என்றால் அதைவிட சந்தோஷம் வேறு யாருக்கு கிடைக்கும்? ஆதலால் அவன் தன்னை ஏற்றுக் கொள்வான் என்ற பரிபூரண நம்பிக்கை ஆதலால் அவன் தன்னை தியாகம் செய்தான், அப்படியாக அவனுக்கு ஆணவம் இல்லை வந்திருப்பது இறைவன்தான் என்று தெரிந்துதான் தானம் கொடுத்தான். ஆணவத்தால் கொடுக்கவில்லை, இறைவனை இறைவனாகவே காணவேண்டும் என்று காத்திருந்தான். எப்படி செய்தால் அவனை இறைவனாக காணமுடியும் அதற்கு வழி என்ன என்று நினைத்திருந்தான், இறைவனே கூறிவிட்டான் மூன்று அடி மண்ணென்று.

அனைத்துப் பொருட்களும் அவனுள் இருக்கின்றன அப்படியிருக்க அடி எடுக்க அவனுக்கு இடம் எங்கே என்று யோசித்தான் மகாபலி, இவன் ஏன் மூன்று அடி மண் கேட்கின்றான் ஆதலால் இதில் சூட்சுமம் இருக்கிறது என்ன? நான் மூன்று அடி மண்ணை கேட்கவில்லை உன்னை கேட்கின்றேன், மூன்று முறை மனிதனுக்கு அழைப்பு

வருகின்றது அம் மூன்றாவது முறையாவது அவன் திருந்தி செயல் பட்டால் அவன் இறைவனிடத்தில் அடைகின்றான் இது ஒன்று, மூன்று முறை தவறுகள் செய்த பின்னும் உன்னை இரண்டு முறை மன்னித்தும் மூன்றாவது முறை நீ தவறு செய்தால் மன்னிப்பே இராது, இறைவன் மன்னிக்க மாட்டான். ஆனால் அதற்கு ஒரு விதி உண்டு, அவனை திருத்த முயல்கின்றோம் அவன் திருந்தாமலேயே இருந்தால் பொறுத்துக் கொள்கின்றோம், பயனற்றதாக இருந்தால் அதை விட்டு விடுகின்றோம் அதைபோல் இங்கே மூன்று அடி என்ற உணர்வை உணர்த்துகின்றார். மற்றொன்று மூன்று அடி என்று சொல்லுங்கால் உன் சரீரம் ஒரு அடி , உன் மனது ஒருஅடி, உன் ஆன்மா என்அடி தூய்மையானவன் அதாவது சித்த யோகிகளும் மஹாபுருஷர்களும் தன் ஆன்மாவை தலைமூலமாக மேலே எடுத்து செல்வார்கள் இங்கே இறைவன் தலைமேல் தான் தன் காலை வைத்தான் என்று பொருள் ஆகின்றது, அப்படி என்றால் அவன் சிரசின் மூலமாக அவனது ஆன்மா சென்றிருக்கிறது ஆதலால், ஆன்மா சித்தி பெற்றது. இறைவனைப்பார்த்தது ஒரு அடி, பார்த்ததும் குருவின் மூலமாக புரிந்து கொண்டு இரண்டாவது அடி மூன்றாவது அடியாக இறைவனிடம் சேர்ந்து விடுகின்றான். இறைவனே அதற்கு வழி வகுக்கின்றான் அதற்கு குரு துணை புரிகின்றார் பக்தன் இறைவனை அடைகின்றான் , இறைவன் நம்மை நல்லிடத்தில் சேர்ப்பிக்கின்றான் , அப்படி நல்லிடத்தில் சேர்க்கும் போது அங்கும் சரிவராமல் இருந்தால் நாம் இருந்துதான் என்ன பயன் என்று நன்றாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும் அப்படி நாம் தவறுகள் செய்து கொண்டே இருந்தால் மன்னித்து கொண்டே இருப்பார்கள் அப்படியும் தேறாவிட்டால் அந்த மன்னிப்புக்கு மரியாதை இல்லாமல் போகும் அப்படி போகுங்கால் எங்கே நாம் இறைவனை அடைய போகின்றோம்? எங்கே நம் ஆன்மா சிரசின் மூலமாக இறைவனை அடையப்போகின்றது?, ஒவ்வொருவரும் தன்னை மூன்று அடியாக பாவித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

உடனே மாதவன் கேட்கின்றான் மூன்று அடி என்றால்

என்ன?.

என்ன மாதவா இதுகூட புரியவில்லையே குழந்தைப்பருவம், இளமைப்பருவம், முதுமைப்பருவம், இதுவும் மூன்று அடிதானே ?.

ஏன் கண்ணா அழகாக அருமையாக உபதேசம் செய்து வந்தாய் திடீர் என்று இப்படி மாறுகின்றாயே ?.

இல்லை மாதவா நான் விளையாடவில்லை உண்மை தான் சொல்கின்றேன் குழந்தை பருவத்தில் பக்தி என்னும் மார்கத்தை உனக்கு ஊட்டுகிறார்கள் ஊட்டுபவர்கள் சரியாக ஊட்டவில்லை என்றால் அது ஊட்டுபவர்களின் தவறாகும் இருப்பினும் பக்தி என்பது தெரிந்து கொள்ளும் வயது வருகின்றது, இளமை பருவத்தில் அது நன்றாகவே தெரிந்து கொள்ளும், இறைவனை அடைவது எப்படி? சேவைகள் புரிவது எப்படி? இறைவனைப்பற்றி தெரிந்து கொள்வது எப்படி? இப்படி மூன்றும் இளமைப்பருவத்தில் வர வேண்டும் என்கே வருகிறது? இவர்களுக்கு வருவதில்லையே பெண்களைப்பார்ப்பதிலும் , ஆண்களைப்பார்ப்பதிலும் மற்ற விஷயங்களில் மூளை செல்கிறது. அன்றி பக்திக்கு செல்வதில்லை, இளமையில் பக்தியில் புத்தி சென்றால் முதுமையில் இறைவன் மேல் பற்று அதிகரிக்கிறது, முதுமையில் இருப்பவர்களுக்கு பேரப்பிள்ளைகள் மீது பற்று இருக்கிறதே தவிர இறைவன் மேல் என்கே இருக்கிறது, முதுமையில் இறைவன் மேல் பற்று அதிகரிக்க வேண்டும் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட வேண்டும் எப்படி இளமையில் அவன் கற்றுக் கொள்கின்றானோ அதை வளர்த்து வர வேண்டும் வந்தபின் அவற்றை விட்டு இறைவனிடம்செல்ல தூய இடத்தை அடைய வேண்டும், அங்கே ஒரு குருவை அடைய வேண்டும். அப்படி இளமையிலேயே அவன் தேட தொடங்கினால் தான் இவன் முதுமை அடைவதற்குள் ஒரு நல்ல குரு புண்ணிய பலத்தால் கிடைப்பார்கள். அப்படி கிடைத்தவுடன் இருக்கும் இடத்தை விட்டு தான் இறைவனை பற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இளமையில் நாம்

தெரிந்து கொள்கின்றோம் முதுமையில் நாம் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் பற்று மனைவியிடமும் , பிள்ளைகளிடமும் இல்லாமல் இங்கே இறைவனிடம் பற்று வேண்டும் , குருவையும் இறைவனையும் நாம் பற்றிக் கொண்டால் நம் ஆன்மா சிரசின் மூலம் வெளியேறி மீண்டும் பிறவா வரம் பெற வாய்ப்பளித்திருது, ஆதலால் மூன்று அடி என்று நம்மையே கூறிக் கொள்ளலாம் இளமை , முதுமை , சிறுமை, சிறுமையில் தெரிந்து கொள் இறைவன் யார் என்று, இளமையில் இறைவனை புரிந்து கொள், முதுமையில் இறைவனை அடைய முயன்று அடைந்து விடு.என்று கூறி முடிக்கின்றான் கண்ணன்.

விஸ்வரூபியாக கண்ணன் நிற்கின்றான் மூன்று அடியை பற்றி பேசிக்கொண்டு இருக்கின்றான். விஸ்வரூபியாக கண்ணனை பார்த்த மாதவன் ஆனந்த கண்ணீர் வடிக்கின்றான் தன்னையும் அடக்க முடியாமல் பேரானந்தம் அடைந்தார், முதன் முறையாக .குதிக்கத் துவங்கினான்.

அடக்கத்துடனும் ,ஒழுக்கத்துடனும், ஒழுங்காகவும் இருந்த நமது குரு இப்படி குதிக்கிறார், நன்றாகத்தானே இருந்தார் இவர், இவருக்கு என்ன ஆயிற்று இப்படி குதித்து கொண்டு இருக்கிறாரே என்று மற்றவர்கள் கேலியாக நினைக்க கோவிந்தனுக்கு மன வருத்தம் ஏற்பட்டது.

இவர்கள் ஏன் கேலியாக நினைக்கிறார்கள்? இவர்தான் ஏன் இப்படி ஆடவேண்டும்? எதற்காக ஆடுகிறார்? எதற்க்காக இப்படி ஆடியும் பாடியும் கொண்டாடிக் கொண்டு இருக்கின்றார். என்ன கண்டார்? ஏதோ கண்டிருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். கண்ணனை தினமும் தான் கண்டு கொண்டு இருக்கின்றாரே! கண்ணனுடன் தான் தினமும் பேசுகின்றாரே அன்று ஆடாதவர் இன்று ஆடுகிறாரே என்ன விந்தை என்று பலவாறாக சிந்தித்து அவன் நோக்க, மாதவன் கண்ணனையும் மறந்து ஆடுகின்றான். கண்ணனை வர்ணிக்கின்றான் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் அவன் தவிக்கிறான்.

கண்ணன் விஸ்வரூபத்தில் இருந்து மீண்டும் மாதவனின் கண்ணணாக வந்து மாதவா என்ன கள்குடித்த குரங்கு போல் ஆடுகின்றாய்? என்றான்.

ஆம் கண்ணா நான் கள்குடித்த குரங்கு தான் என்றான் மாதவன்.

என்ன சொல்கின்றாய் என்று கண்ணன் கேட்க.

ஆம் கண்ணா என் கண்ணணின் விஸ்வரூபத்தை மனதால் குடித்தேன் என் கண்ணணிதம் இருந்து மகிழ்ந்தேன் அதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்? அவன் செய்த அந்த விஸ்வரூப தரிசனம் கண்டு மகிழ்ந்தேன் அந்த அமுதத்தை பருகினேன், ஆடுகிறேன் ஆடுவேன் என்றான்.

சரி நீ ஆடிக்கொண்டு இரு நான் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறேன் என்றான் கண்ணனும்.

கண்ணா மனதுக்கு எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கிறது தெரியுமா? அப்படி ஒரு தரிசனம் எளிதில் கிடைக்குமா? கேட்பதெல்லாம் எனக்கு கொடுத்தாயே, கேட்டது எல்லாம் எனக்கு கொடுப்பாயா?.

என்ன மாதவா செல்வம் வேண்டுமா?.

இந்த கிண்டல் தான் வேண்டாம் என்பது நான் கேட்டு எல்லாம் கொடுப்பாயா?.

சரி உனக்கு என்ன வேண்டும் கேள் தருகின்றேன்.

கண்ணா போதுமய்யா இப்பிறப்பு இன்னும் நான் இப்பூவுலகத்தில் இருக்கத்தான் வேண்டுமா? ஏன் ஐயா, உன்னை கண்டேன், உன்னை காண்கின்றேன், உன்னுடன் பேசுகின்றேன் உன்னுடைய விஸ்வ ரூபத்தையும் கண்டேன்

இனியும் நான் இருந்து என்ன பயன்?.

மாதவா இதுவரையில் நீ சொன்னது எல்லாம் சரி என்னை கண்டாய், என்னுடன் இருக்கிறாய் என்னுடன் மகிழ்கின்றாய் நானும் உன்னுடன் இருக்கின்றேன் விஸ்வரூபத்தை கண்டாய் சரி, விஸ்வரூபத்தை கண்டவன் பிறரிடம் கண்ணணின் பக்தியை கூறவேண்டுமே அன்றி என்னுடன் வந்து விட்டால் பணியை யார் செய்வார்கள்?.

ஐயா கண்டதை கண்டு விட்டேன், கண்டதை பிறரிடம் கூறி திருத்தவும் முயல்கின்றேன், முடியாமல் போனால் நான் என்னய்யா செய்யட்டும் என்றான் மாதவன்.

முடியாமல் போகும் தருவாயில் நான் ஏன் உன்னை தனியாக விடப்போகின்றேன் மாதவா என்றான் கண்ணன்.

கண்ணா உனக்கு விளையாட்டாக இருக்கிறது காரணம் நீ அனைவரிடத்தும் இருந்து மகிழ்கின்றாய் இங்கே மாயாருபியாக இருக்கின்றாய் ஆதலால் இவர்களைப்பார்த்து இவர்களுடன் விளையாட உனக்கு சந்தோஷமே, நான் இவர்களுடன் இங்குவாழ்ந்து வருகின்றேன் இவர்களுடனேயே இருக்கின்றேன், இவர்கள் செய்யும் தவறுகளை பார்த்துக் கொண்டு என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லையே இனி எவ்வளவு காலம் பொறுத்து கொள்ள வேண்டும்?.

மாதவா நீ பத்து அவதாரம் கேட்டாய், இதுவரையில் முன்று அவதாரம் தானே முடிந்திருக்கிறது பத்தும் முடியட்டுமே நான் உன்னை அழைத்துச் செல்கின்றேன்.

கண்ணா பத்தும் என்றைக்கு முடிய நான் உன்னிடம் என்றைக்கு வர என்று கேட்க,.

என்று சந்தர்ப்பம் வருமோ அன்று முடியும், என்று நீ வர வேண்டுமோ அன்று நீ வருவாய், நான் என்றும் உன்னுடன் இருக்கின்றேன் உனக்கு மனவேதனை இருக்கும் போது

பரிவாகப்பார்த்துக் கொள்கின்றேன் அப்படியிருக்க உனக்கு ஏன் மனதில் குழப்பம்?.

ஐயா! உன்னை தரிசித்த பிறகு மற்றவர்களை தரிசிக்க வேண்டும் என்று தோன்றவில்லையே, ஏன் பலபுராணங்களை பார்க்கவில்லையா? ஏன் அவரவர் உன்னை கண்டவுடன் உன்னுடன் ஐக்கியமாகி விடுகின்றார்கள், அப்படி இருக்க என்னை மட்டும் ஏன் ஐயா இப்படி சோதிக்கின்றாய்?.

அவரவர்கள் ஐக்கிமானார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு பணி ஏதும் இல்லை ஏன் உன் மீது எனக்கு பிரியம் அதிகமாக இருக்கின்றது என்று வைத்துக் கொள்ளேன். நான் பணியை கொடுத்திருக்கிறேன் முடித்து செல்லலாம் என்று வைத்துக் கொள்ளேன், நான் எஜமானன், நீ பணிபுரிபவனாக இருப்போமே.

கண்ணா நீ காரணங்கள் பல சொன்னாலும் என்னால் ஏற்க முடியாது எனக்கு ஒரு அறிவுரை தேவை உன்னிடம் இருந்து என்றான் மாதவன்.

என்ன புத்தி சொல்ல வேண்டும் உனக்கு புத்தியாக நானே இருக்கின்றேன், ஆன்மாவாக நானே இருக்கின்றேன், உன்னிடமே இருக்கின்றேன் சரீரம் மட்டும் தான் மாதவன், அப்படி இருக்க உனக்கு அறிவுரை ஏது?. போ, போ உன் வேலையைப்பார்.

வீணாக எதற்கு வம்பு செய்கின்றாய் கண்ணா?.

என்னடா இது என்னை வம்பு என்கின்றாய் வம்பு பேசியவன் நீ நல்லதை சொன்னால் உனக்கு வம்பாக படுகின்றதோ!. ஏதோ அச்சு, புச்சு என்று பேசுகின்றாய் இது எல்லாம் நல்லதா? அதை நான் கேட்க வேண்டுமா? எனக்கு தெரியாததை நீ சொல்லித்தருகின்றாயா?. போ அங்கே எவனோ வந்து இருக்கிறான் அவனைப்பார் என்று கண்ணன் மறைந்தான்.

மாதவன் ஆடியும் ,பாடியும், மகிழ்ந்து அமர்ந்திருக்க மெதுவாக கோவிந்தன் மாதவனிடத்தில் வந்து மாதவனின் கால்களைப்பற்றி மெதுவாக மடியில் வைத்துக் கொண்டான், பின் கால்களை மெதுவாக பிடித்து விட தொடங்கினான். இதைக்கண்ட மாதவன் திகைத்து இது என்ன கொடுமை என்று நினைத்து காலை எடுக்க முயன்றான் .

அப்போது கோவிந்தன் மகிழ்ச்சியில் ஆடியும், பாடியும் மகிழ்ந்தீர்கள் அப்படி என்றால் கண்ணனை ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறீர்கள் அப்படி கண்ணன் உங்கள் உள் இருக்கும் போது காட்சி தந்தான் அல்லவா உங்களை தொட்டாலாவது எனக்கு அப்புண்ணியம் ஏற்படாதா? உங்களை தொட்டால் அக்கண்ணனை தொட்டது போல் ஆகும், அதுமட்டுமின்றி ஆடி பாடி மகிழ்ந்தீர்கள் உங்கள் காலில் எவ்வளவு வலி இருந்திருக்கும் அதை நான் பிடிக்ககூடாதா? அக்கண்ணனின் பாதத்தை தானே பிடிக்கிறேன், இங்கே ஐயா என்று கூப்பிடுவதை விட்டு விட்டு கண்ணா என்று கூப்பிடத்தொடங்கினான். கண்ணா உங்கள் பாதங்களை இப்படி கொடுங்கள் என்றான் .

ஏதடா இது வம்பாகி விட்டது கண்ணனிடம் இதைத்தான் வேண்டாம் என்றேன் அவன் மீண்டும் வம்பில் இழுத்திருக்கிறான் பார் என்று மாதவன் எண்ணிக் கொண்டு, கோவிந்தா ஒன்றுமில்லை கண்ணனின் தரிசனத்தை விஸ்வரூபியாக கண்டேன் ஆதலால் ஆடி பாடி மகிழ்ந்தேன் குதித்தேன் வேறு ஒன்றுமில்லை.

அந்த கண்ணனையே விஸ்வரூபியாக கண்டீர்களா? அப்படியானால் எவ்வளவு களைப்பு இருக்கும் உங்களுக்கு , நீங்கள் கண்டது எவ்வளவு பெரிய காட்சி! ஐயா உங்களை நான் தொட்டதில் எனக்கு இருக்கும் மகிழ்ச்சியும் ஆனந்தமும் எவ்வளவு இருக்கும்? உங்கள் கரங்கள் பட்டால் எனது ரோமம், எனது தோல், எனது சதை, எனது நரம்புகள்,

எனது இரத்தம், எனது ஆன்மா அனைத்தும் துய்மையாகாதா? இந்த பிறவியில் நான் செய்த பாவங்கள் நீங்க ஏதுவாக இருக்காதா? ஏன் ஐயா தங்கள் பாதங்களை என்மேல் விடமாட்டேன் என்று சொல்கிறீர்கள்? தயவு கூர்ந்து உங்கள் பாதங்களை தாருங்கள் என்று வலுக் கட்டாயமாக இழுத்தான்.

நான் கண்ணன் பாதத்தையே கேட்டேன் அவன் தரவில்லை என்பாதத்தை கேட்கிறானே!. என நினைத்தான் மாதவன்

கண்ணன் உள்ளிருந்து பார்த்தாயா! மாதவா எவனோ ஒருவன் என் பாதத்தை பிடித்துக் கொள்கின்றான் பார் (இங்கே மாதவனையும் தன்னுள் ஆக்கிக் கொள்கின்றான் கண்ணன்) அப்படி என்றால் நீ எப்பவும் என்னுள் இருக்கிறாய் உன்னையும் இறைவன் பாணியில் பார்க்கின்றான், இறைவனாகவே இருக்கின்றாய், அப்படி இருக்க உனக்கு இறப்பு ஏது பிறப்பு ஏது நீ கேட்கிறாயே இறக்க வேண்டும், பிறக்க வேண்டும் என்று, இந்த சரீரம் பஞ்சபூதத்தால் ஆனது, என்று இது இயற்கைக்குள் கரைய வேண்டுமோ அன்று இயற்கையில் கரைந்து ஆன்மாவில் சேரும் அதுவரையில் நீயும் இறைவன் தானே என்று கண்ணன் கூற,

மாதவன் கண்கலங்கி நிற்கிறான். இதற்கு விடையை அவனால் கூறமுடியவில்லை இதற்கு என்ன விடை கூறலாம்? அதாவது கண்ணன் பஞ்சபூதத்தால் ஆன தேகம் இயற்கையால் ஆனது இந்ததேகம் மற்றவை அனைத்தும் நானாக ஆட்கொண்டேன் அப்படியிருக்க என்று அந்த இயற்கை கொடுத்த தேகம் என்று கரைத்து கொள்ளுமோ அன்று நாம் சென்று விடுவோம், அதாவது இந்த ஆன்மா சென்று விடும், தானும் அந்த ஆன்மாவும் ஒன்றாகிறது என்று கூறுகின்றான்.

மாதவன் இதற்கு பதில் என்ன சொல்வது என்று கண்கலங்கி கண்ணணையே நோக்கி அமர்ந்து இருக்கிறான் பாதங்களை பற்றிக் கொண்டு கோவிந்தன் கண்ணன் மேலே இருக்க மத்தியில் மாதவன் அமர்ந்து இருக்க பாதத்தில் கோவிந்தன்

இருக்க காட்சி அருமையாக நிற்கின்றது.

அத்தியாயம்: 7

கோவிந்தன் மாதவன் காலை பிடித்திருந்தான் அப்படி அமர்ந்திருங்கும் போது ஒரு செல்வந்தன் இங்கே வந்தான். வந்தவன் நேராக வந்து மாதவனிடம் நான் ஆள் அனுப்பியிருந்தேன் தாங்கள் ஏன் வரவில்லை என்று கேட்டான்.

மாதவன் மௌனமாக இருந்தான்.

என்னய்யா என்னிடம் செல்வம் இல்லை என்று நினைக்கின்றாயா? அல்லது நான் எதுவும் தெரியாதவன் என்று நினைக்கின்றாயா? நான்கு வேதத்தையும் கரைத்து குடித்திருக்கிறேன் அனைத்தும் தெரியும் எனக்கு, அப்படியிருந்தும் எனக்கு அனைத்தும் தெரியும் என்று உங்களுக்கு தெரியாதா? என்னய்யா இங்கே ஓய்யார படுக்கை உனக்கு, நான் கூப்பிட்டவுடன் வர வேண்டியது தானே என்று கேட்டுக்கொண்டே போனான்.

மாதவனும் எதுவும்கூறாமல் இருந்தான்.

கோவிந்தன் பொறுமையாக இருந்தான்.

வந்தவன் மேன் மேலும் ஏசிக்கொண்டே இருந்தான் இதைப்பார்த்த கோவிந்தன் பொறுமையை இழந்தான். மாதவன் பாதங்களை மெதுவாக கீழே வைத்து விட்டு நேராக அவரிடம் வந்து அவர் வர முடியாது போய்யா என்று ஒரே வார்த்தையில்கூறினான்.

நீ யாரடா அதை கேட்க என்று கூறினான் வந்தவன்.

நான் யாராக இருந்தால் உனக்கு என்ன? உனக்கு அதைப்பற்றிய அக்கறை வேண்டாம். எங்கள் தெய்வம் உன்னிடம் வராது.

யாரடா உன் தெய்வம் இவனா? இங்கே படுத்து இருக்கிறானே இவனா? என்னடா உளறுகிறாய் என்றான் வந்தவன்.

இவனுக்கு கோபம் அதிகரித்தது யோவ் மரியாதையாக சொல்கிறேன் கேள் இனி உனக்கு மரியாதை கிடைப்பது கஷ்டம் முதலில் வெளியேறு என்றான்.

என்னடா எத்தனை பேர் இப்படி வந்திருக்கிறீர்கள்? எத்தனை பேர் இப்படி ஏமாற்றிக் கொண்டு திரிகிறீர்கள்? ஏமாற்றுவதற்காக பிறப்பு எடுத்திருக்கிறீர்களா? சோம்பேறிகளா என்று மேலும் பேசத் தொடங்கினான்.

கோவிந்தன் அவன் கழுத்தை பிடித்து வெளியே தள்ளினான் போ வெளியே என்று.

எனக்கு தெய்வம் அதிகமான செல்வத்தையும், ஞானத்தையும் எனக்கு அளித்திருக்கிறான், முட்டாளே ஒன்றும் தெரியாதவன் எங்கோ திரிந்து கொண்டு இருந்தவன் நீ இங்கே வந்து இருக்கிறாயா? பார் உன்னையும் இதோ படுத்து இருக்கிறானே அவனையும் இந்த இடத்தை விட்டு காலி செய்கிறேன் பார், என் செல்வாக்கு என்ன, என் பக்தி என்ன நீங்கள் எல்லாம் எதற்கு சமமானவர்கள் என்று கத்தினான்..

கோவிந்தனுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை இவனிடம் கத்தினாலும் மீண்டும் ஏதோ பேசுகிறானே! இவர் ஏன் மௌனமாக இருக்கிறார் ஏதாவது வார்த்தை கூறினால் அவன் சென்றுவிடுவானே இவரும் கூறாமல் இருக்கிறாரே நாம் தான் பைத்தியம் போல் கத்துகிறோமா? ஒன்றும் புரியவில்லையே ஏன் நம்மால் சுமமா இருக்க முடியவில்லையே அவரால் இருக்க முடிகிறதென்று யோசித்தவண்ணம் நின்றிருந்தான் .

என்னடா வரவில்லையா? அயோக்கியர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து வந்து இருக்கிறீர்களா? எப்போது வீட்டில் கொள்ளை

அடிக்கலாம் என்று பார்க்கிறீர்களா என்று கேட்டான் வந்தவன்.

கோவிந்தன் அவனை நோக்கி அப்படி உன்னிடத்தில் என்னதான் இருக்கிறது என்று கேட்டான்.

செல்வம் இருக்கிறது, ஞானம் இருக்கிறது என்றான் வந்தவன்.

எல்லாமே உன்னிடத்தில் இருக்கிறது போய்யா தெய்வம் அவரிடத்தில் இருக்கிறது அது உன்னிடத்தில் இருக்கின்றதா என்று கேட்டான் கோவிந்தன்.

படுத்திருப்பவன் இடத்தில் தெய்வம் இருந்தால் அதை நான் பார்க்கட்டும், என்னிடத்தில் இருப்பதை நான் காட்டுகின்றேன் அவனிடத்தில் இருப்பதை நீ காட்டு பார்க்கலாம் என்றான்.

கோவிந்தனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை, சரி என்னய்யா காட்ட வேண்டும் சொல். தெய்வத்தை காட்ட முடியாது அதை உணரத்தான் முடியும் ஆனால் அகம்பாவம் பிடித்த உனக்கு உணரவும் தெரியாதவன் என்றான் கோவிந்தன்.

நான் அகம்பாவியோ, பாவியோ நீ தெய்வமிருப்பதை காட்டு, படுத்திருப்பவனிடத்தில் தெய்வம் இருப்பதை காட்டு என்றான்.

கோவிந்தனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை இவனுக்கு எப்படி நாம் போதனை செய்வோம் என்று யோசித்தான், சரியய்யா எப்படி காட்டவேண்டும் என்று சொல்லேன் என்றான் கோவிந்தன்.

வந்தவன் எனக்கு தெய்வம் பார்க்க வேண்டும் என்றான்.

உனக்கு தெய்வம் தெரியாது ஆணவம் இருக்கும் கண்ணில் தெய்வம் தெரியாது போய்யா என்றான் கோவிந்தன்.

அப்படி என்றால் நீங்கள் எல்லோரும் கள்வர்கள் .

ஆமாம் ஐயா நாங்கள் அனைவரும் கள்வர்கள் , இறைவனை கள்ளத்தனமாக வைத்திருக்கிறோம் நீ போய்யா என்றான் கோவிந்தன் .

ஏது உன் வாயிலும் பெரிய வேதாந்தம் வருகின்றதே என்றான் .

ஏன் நீ தான் படித்திருக்கிறாயா எனக்கு படிக்காமலேயே வேதாந்தம் வரும் போய்யா என்றான் கோவிந்தன் .
மீண்டும் வந்தவன் தன் கையில் உள்ள மோதிரத்தை கழட்டி கோவிந்தனிடம் கொடுத்தான் இந்தா இதை வைத்துக் கொள் அவரை அழைத்து வா என்றான் .

கோவிந்தனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை திடீரென்று சண்டையிடுகிறான் , திடீர் என்று ஏதோ தருகின்றான் , என்ன லஞ்சம் தருகின்றீரா நீயே வைத்துக் கொள் உன் பொருளை கண்டு அவர் வரமாட்டார் , பக்திமான் பக்திக்கு செய்வான் , கட்டுப்படுவான் உனக்கு எல்லாம் செய்ய மாட்டார் சென்று வா நீ என்றான் .

சரியாய்யா உன் கையில் வைத்திருக்கும் மோதிரத்தை மண்ணாக்கி விடு அப்படி ஆக்கி விட்டால் அங்கு படுத்திருப்பவன் தெய்வம் என்று ஒத்துக் கொள்கின்றேன் என்றான் .

கோவிந்தனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை இது என்ன சோதனை என்று எண்ணினான் . எண்ணியவன் கண்ணா உன்மேல் பக்தியும் பாசமும் வைத்திருக்கும் அவர் நிலை அறியாமல் ஒருவன் அற்பத்தனமாக சோதிக்கின்றான் அவன் கண்ணில் மட்டும் இது மண்ணாக தெரியட்டும் எனக்காக இல்லை எனினும் என் தெய்வத்தை காப்பாற்றத்தான் வேண்டும் ஏன் உன்னையே நீ காப்பாற்றிக் கொள்ளத்தான்

வேண்டும் ஏதாவது ஒரு வழி செய் என்று பிரார்த்தித்தான். பிரார்த்தித்தவன் கையை வந்தவனிடம் காண்பித்தான் என்ன விந்தை வந்தவன் கண்ணில் மண்ணாக தெரிந்தது, தெரிந்தவுடன் கோவிந்தனை வணங்கி நீ தெய்வம் என்று கூறினான்.

நான்தெய்வம் இல்லை தெய்வம் இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள், பக்தி இருந்தாலும் ஆணவம் இல்லாதது சிறந்ததாகும், உனக்கு ஆணவம் அதிகம் இருக்கிறது அதை மாற்றிக் கொள் உண்மையில் உன் பொருளை நான் மண்ணாக்கவில்லை உன் கண்களுக்கு அப்படி தெரிந்ததே அன்றி நான் மண்ணாக்கவில்லை எடுத்துக் கொள் என்று மீண்டும் அதைக் கொடுத்து விட்டான்

வந்தவனும் நல்புத்தி கிடைத்தது உன்னை கண்டறிந்தேன் அவர் எதிரில் நிற்க எனக்கு அருகதை இல்லை நான் வருகிறேன், நன்றாக திருந்திய பிறகு நான் சந்திக்கின்றேன் என்று கூறி சென்றான்.

கோவிந்தன் மாதவன் அருகில் வந்தமர்ந்தான் மாதவன் கோவிந்தனை பார்த்து என்ன தவறு செய்து விட்டாய் கோவிந்தா நீ என்றான்.

இறைவா நான் என்ன தவறு செய்தேன் என்னை அறியாமல் செய்த பிழையாக இருப்பின் என்னை மன்னியுங்கள் என்றான்.

எப்போது ஒரு தீயவன் நமக்கு ஒத்து வரவில்லையோ அவனைவிட்டு விலக வேண்டுமே அன்றி அவனுடன் போட்டியிட்டு இறைவனை மத்தியில் வைப்பது சரியல்ல, ஏன் கோவிந்தா இப்படி செய்தாய்?.

ஐயா நான் செய்தது தவறாக இருக்கலாம் இருந்தும் மனது மிகவும் வேதனை அடைகின்றதையா, அவன் கண்டமேனி பேசுகின்றான் அதை என்னால் பொறுத்திருந்து கேட்கவும்

முடியவில்லை ஐயா.

கோவிந்தா உலகத்தில் அனைவரும் நல்லவர்களும் இல்லை, அனைவரும் தீயவர்களும் இல்லை ஏதோ அவன் ஏசுகின்றான் என்றால் நாம் மவுனமாக இருக்கவேண்டும், நீ எவ்வளவு மௌனமாக இருக்கின்றயோ அவ்வளவு தண்டனை அவன் ஏசியதற்கு அதிலும் அனுபவிப்பான். நீ அவனுடன் சரிசமமாக பேசியதில் நீயும் பாவத்துக்கு உள்ளாகின்றாய் அல்லவா! நாம் எதற்காக பேசவேண்டும் அவன் ஏதாவது பேசி விட்டு போகட்டுமே, நம்மை சொன்னால் சொல்லட்டும் நமக்கு ஏன் அந்த கவலை?.

ஐயா! என்னை கூறினால் நிச்சயம் நான் மௌனமாக இருந்திருப்பேன் என் தெய்வத்தை அல்லவா கூறுகின்றான், அதிலும் ஏமாற்றுபவன் என்றல்லவா கூறுகின்றான், எந்த விதத்தில் நியாயம்?.

உண்மை தான் கோவிந்தா அவனை நாம் ஏமாற்றி விட்டோம் அவன் இல்லத்திற்கு போகவில்லை அச்செயலும் ஏமாற்றுவது போல்தானே ஆகின்றது, அதை ஏமாற்றியவன் என்று கூறுகின்றான் ஏமாற்றியது போல் அல்லவா ஆகின்றது, வாழ்ந்தால் வருவர் ஏசுவார் இதுதான் உலகம் அவன் கற்றதை அதிகமாக கற்றதாக எண்ணிக் கொண்டான், பக்தியில் சிறந்தவன் தான் என எண்ணிக் கொண்டான் அவன் கற்றதையும், பக்தியையும் ஒன்றாக எண்ணிக் கொண்டான் கற்றதினால் மட்டுமே பக்தி என்பது அவனது எண்ணம், கற்றதையும், பக்தியையும் மனதில் எண்ணியவன் தெய்வத்தை விட்டு விட்டான், முறையாக பல வேதங்களும் மந்திரங்களும் கற்றிருப்பான் அவனிடம் திறமை, அதிகம் இருக்கும் காரணம் அவன் தான் கற்றதின் கர்வத்தை காட்டுகின்றானே அன்றி கற்றதை சரிவர பயன்படுத்தவில்லை.

ஐயா! இது என்ன பக்தி? பக்தியா அல்லது வெளிவேஷமா? பக்தி எப்படி செலுத்த வேண்டும் ஐயா?

பக்தி என்பது பலவாக பிரிகிறது கோவிந்தா ஒருவன் ஒரு பொருளை நாடி பக்தி செலுத்துகின்றான் உனக்கு உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமானால் ஒரு அரசசபை இருக்கிறது அந்த அரசசபையில் மந்திரிகளும், ஆலோசகர்களும் இருக்கிறார்கள் ஒருவன் வந்து ஐயா எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது பற்றாக்குறை அதிகமாக இருக்கிறது தாங்கள் ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டும் ,அரசே தங்களைப்போல் ஒரு வள்ளல் உலகத்தில் இல்லை என்று பாராட்டுகின்றான் , இந்த பாராட்டை கேட்ட மன்னன் மகிழ்ந்து சரி உனக்கு வேண்டிய பொருளை உன் இருப்பிடத்திற்கு அனுப்பி வைக்கிறேன் செல் என்றான் .

மற்றும் ஒருவன் வருகிறான் அரசனை பாராட்டுகின்றான் உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று அரசன் வினவினான் .

ஐயா இந்த அரச சபையில் ஒரு வேலை கிடைத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன் என்றான் , சரி உனக்கு வேலை தானே வேண்டும் நான் தருகின்றேன் என்று கூறி அனுப்பினான் , மற்றும் ஒருவன் வருகின்றான் உனக்கு என்னய்யா வேண்டும் என்றான் அரசன் , நான் எப்பொழுதும் தங்களுடன் இருக்க வேண்டும் ஐயா என் விருப்பம் அதுவே என்றான் வந்தவன் . நீ என்னிடம் இருப்பதானால் பல சோதனைகள் வரும் ஏன் என்றால் நான் அங்கு இங்கு என்று சுற்றிக் கொண்டு இருப்பேன் பல ஒற்றர்கள் என்னை சுற்றி இருப்பார்கள் ,பல பிரசினைகள் வரும் அவை எல்லாம் நீ சமாளித்துக் கொள்வாயா? என்றான் அரசன் .

தங்களிடம் இருக்கும் போது எப்படியும் காவலாளிகள் இருப்பார்கள் எப்படியும் அவர்களை மீறித்தானே என்னை வந்து குத்தப்போகிறார்கள் ஆதலால் பரவாயில்லை நான் உங்களுடனேயே இருக்கிறேன் என்றான் , சரி அப்படியாகில் நீ என்னுடன் இரு என்றான் அரசன் .

கோவிந்தன் குறுக்கிட்டு ஐயா இதன் விளக்கம் என்னவென்று விளக்கி கூறுங்கள் என்றான் . இங்கே அரசன் போல்

தெய்வம் முதலாவது காரியத்திற்காக தெய்வத்திடம் செல்கின்றான் அதாவது தன் குறைகளை கொட்டுவதற்கு அங்கே செல்கின்றான் அப்படி குறைகளை கொட்டு பவனுக்கு என்ன நிவர்த்தி செய்ய முடியுமோ அப்படி செய்து அனுப்புகின்றான், மற்றொருவன் பணிபுரிய தெய்வத்தை, தெய்வமாக்கிக் கொண்டு தனக்கு என்னென்ன வேலைகள் முடியுமோ, வேண்டுமோ அவைகளை கூறி பலனை அனுபவிப்பான், இப்படி ஒருவர், மூன்றாமவன் தான் சிறந்தவன் தெய்வத்திடம் இருக்க வேண்டும் தெய்வம் தன்னிடம் இருக்குமேயாகில் துன்பங்கள் எல்லாமே இன்பமாக முடியும் என்று தான் தெய்வத்திடம் இருக்கவேண்டும் என்று தான் பக்தி செலுத்துகின்றான், ஒருவன் செல்வத்திற்காக பக்தி செலுத்துகின்றான், ஒருவன் தன் வேலைகள் முடிப்பதற்காக பக்தி செலுத்துகின்றான் மற்றவன் உண்மையான பக்தி செலுத்துகின்றான்.

ஐயா! தெய்வத்திடம் முறையாக கேட்டால் கிடைக்குமா அல்லது கேட்க கூடாதா?

மாதவன் சிரிக்கிறான் நீ என்ன கேட்கப் போகின்றாய்? எதற்காக கேட்கப் போகின்றாய் அதன் பயன்தான் என்ன? தெய்வத்திடம் நாம் சென்று எதை கேட்பது பொருளையா அது உனக்கு வேண்டுமெனில் அவன் கொடுத்திருப்பான், வேண்டாம் எனில் கொடுத்திருக்க மாட்டான், இதை நீ கேட்டா கொடுக்க வேண்டும்! என்ன அவனுக்கு தெரியாததையா கேட்க வேண்டும் சரி எப்படி போய் கேட்பாய்? நீ என்ன கொடுத்து வைத்திருக்கிறாயா அவனிடம் கேட்க ?.

ஐயா! நான் நேற்று கொடுத்தேன் அதை கொடு என்றா, அப்படி எதை கொடுத்து வைத்திருக்கிறாய்? அவனிடம் கேட்க உனக்கு என்ன உரிமை இருக்கின்றது? ,கொடுத்ததை கேட்கலாம் உரிமை இருக்கிறது, கொடுக்காததை நீட்டி கேட்க என்ன இருக்கிறது உரிமை?.

கோவிந்தன் மறித்து அதற்க்காகத்தான் ஐயா விரதங்கள் இருக்கிறோம்.

கோவிந்தா அதாவது விரதங்கள் இருப்பது நாம் கொடுத்து வைத்து பிறகு வேறு விதமாக வாங்கிக்கொள்வதா? நாம் விரதமாக இருந்து விட்டு வேறு விதமாக பொருளை நாடுவதா?. ஏன் நீ விரதம் இருப்பது போல் தெய்வமும் வேறுவிதமாக அனுக்கிரகம் செய்யலாம் அல்லவா? இப்படித்தான் செய்ய வேண்டும் என்ற முறை நீயாகத்தான் வகுத்துக் கொள்கின்றாய், ஆதலால் நீ கொடுத்திருந்தால் கேட்க உரிமை உண்டு உனக்கு , சரி தெய்வம் தானும் ஒரு வாரம் ஒன்றும் சாப்பிடாமல் விரதம் இருக்கிறேன் என்றால் சரியாகிவிடும் அல்லவா? சரி நீ ஒருவாரம் விரதம் இருந்தால் தான் ஒருமாதம், பத்து நாள் விரதம் இருக்கிறேன் என்றால் சரியாகி விட்டது என்று அவனும் கூறலாம் அல்லவா ஆதலால் கேட்பது சரியல்ல கோவிந்தா புரிந்ததா?.

ஐயா! இரண்டு விளக்கங்கள் கொடுத்தீர்கள் மூன்றாவது விளக்கம்? நாம் என்ன கேட்பது, எப்படி கேட்பது, எப்படி கேட்போம், எதை கேட்பது ஐயா?

ஆங் அதை கேட்கின்றாயா எதை கேட்பது என்பது இறைவனின் திருவடியை கேட்பதாகும் எவன் முறையே திருவடியை பற்றுகின்றானோ அத்திருவடியை பற்றுகின்றவனுக்கு எல்லாம் வந்து சேரும், அவன் வேண்டுவன அனைத்தும் அவனை நாடி வந்து விடுகின்றன. அவன் என்ன வேண்டுகின்றான் திருவடியை சரி அப்படி திருவடியை வேண்டுபவன் பொருளை ஏன் நாடப்போகின்றான்? பொருள் பற்று அவனை விட்டு நீங்குகின்றது காரணம் திருவடியை நாடுபவன் பொருள் பற்றை நீக்கியவனே, பஞ்சபூதத்தால் ஆன பற்றுக்களையும் விட்டு விடுகின்றான் அவையும் அவனிடத்தில் இருப்பதில்லை சொந்தம், பந்தம் என்று இறைவன் திருவடியைத்தான் தன்னுள் ஆக்கிக்கொள்கின்றான். அப்படி ஆக்கிக் கொண்டவன் தன்னை இறைவனிடத்தில் அர்பணித்துக்

கொள்கின்றான். தூயபக்திக்கு முதன்மை தருவது இதுவே ஆகும். நாம் எதுவும் கேட்காமலேயே இருந்தால் நமக்கு எது தகுதியோ அதை இறைவன் தருகின்றான் என்று நாம் எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது தந்து விட்டான் என்று எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் பொருளை கொடுத்து விட்டால் அதில் மூழ்கி இவன் சந்தோஷமடைவானே நம்மை மறந்து விடுவானே என்று நமக்கு பொருள் கொடுக்கவில்லை என்று எண்ணிக் கொள்ளலாம் அல்லவா? பொருள் இருந்தால் எங்கே மாயையில் சிக்கிக் கொள்வோமோ இம்மாயை விட்டு விலக அப்பொருளை நமக்கு தரவில்லை என்று எண்ணிக் கொள்ளலாம் அல்லவா? அதிக ஆசையும் மனிதனுக்கு அழிவின் முக்கிய காரணமாக அமைகின்றது. கொடுத்தவை அனைத்தும் நமக்கு இறைவன் நன்றாக கொடுத்திருக்கிறான்.

நாம் என்ன நினைக்கின்றோம் என்றால் நமக்கு துன்பங்கள் வந்தால் நாம் ஏற்றுக் கொள்ள தயாராக இருப்பதில்லை, இன்பங்களே எப்போதும் வர வேண்டும் அதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இன்பத்தை கொடுக்கும் இறைவன் ஏன் துன்பத்தை கொடுக்க கூடாது? நாம் என்ன தவறு செய்யாத மனிதர்களா? நாம் தவறு செய்கின்றோம் அதற்குரிய தண்டனை என்று எடுத்து கொள்ளலாம் அல்லவா? சரி தவறை தெரிந்து செய்கின்றாயா? தெரியாமல் செய்கின்றாயா? தவறு என்று வந்த பிறகு தெரிந்தோ, தெரியாமலோ வருகின்ற தவறாகும், ஒரு துளி விஷம் எதில் கலந்தாலும் அது விஷமாகும் அது போல் தவறு என்று வந்து விட்டால் அவை தெரிந்து செய்தாலும், தெரியாமல் செய்தாலும் அது தவறுதான், அப்படி இருக்க அந்த தண்டனையை நாம் மன பக்குவத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். அந்த தண்டனையை ஏற்றுக் கொள்வதால் நமக்கு நன்மை தான் வரும், நமக்குள்ளேயே ஒரு ஆனந்தத்தை தரும், எவன் தான் தவறு செய்தோம் என்று புரிந்து கொள்கின்றானோ அவன் சிறந்தவன். தவறு செய்தவன் மன்னிப்பு கேட்பதுடன் தன்னுள்ளேயே தன்னை தண்டித்துக் கொள்கின்றானோ அவன் அவனினும்

சிறந்தவன், தவறு செய்ததை குறித்தால் அதை யாரிடம் தவறு செய்தோமோ அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்பதில் தவறு இல்லை, சிறியவனோ பெரியவனோ யாராகிலும் அதில் தவறில்லை அறிந்தவனோ, அறியாதவனோ படித்தவனோ, படிக்காதவனோ அது யாராகிலும் தவறு இல்லை.

நாம் செய்த தவறை சுட்டிக் காட்டப்படின் அது யாராக இருப்பினும் அவன் பாதங்களில் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்பதில் தவறில்லை அப்போது தான் நீ திருந்தும் வாய்ப்பை நீ அடைகின்றாய், ஒரு மனிதன் திருந்த வேண்டும் எனில் முதலில் தன் தவறை உணர வேண்டும், ஆணவம் இருக்குங்கால் அவன் தவறை எடுத்துக் கொள்ளமாட்டான் தான் செய்து அனைத்தும் சரி என்பான், அவன் மனதும் அவ்வாறே கூறும் மனது இருக்கின்றதே மிகவும் மோசமானது அவன் செய்து எல்லாமே சரி என்று சொல்லிக் கொடுக்கும், ஆனால் பிறர் சொல்லும் போது தவறு பெரிதாக தோன்றும், அதை உணர்ந்து மன்னிப்பு கேட்பவன் சிறந்தவனாகின்றான், ஆதலால் கோவிந்தா தவறு செய்து இருப்பின் மன்னிப்பு கேட்பது முக்கிய கடைமைகளில் ஒன்றாகும்.

ஐயா படித்தவர்கள் இப்படி செய்வார்களா? அல்லது ...

தயக்கம் ஏன் கோவிந்தா சொல்.

தாங்கள் தவறு என்று மற்றவர்கள் சுட்டிக் காட்டாமலேயே மன்னிப்பு கேட்டீர்கள் நானே பார்த்தேன், உங்கள் நிலையில் உள்ளவர்கள் அவ்வாறு செய்வார்களா? என்று எனக்கு சந்தேகம் .

கோவிந்தா நீ சிறு பிள்ளை போல் என் நிலையில் என்று கேட்டுவிட்டாய் நான் தவறு மன்னியுங்கள் என்று சொல்லும் போது பார்த்தாய் அப்போது என் நிலையில் இருப்பவர்கள் என்று நீ கேள்வி கேட்பது தவறு ஆகும் அல்லவா?.

ஆம் நீங்கள் சொல்வது சரிதான் நீங்கள் சொல்வதை நான் சரியாக புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று நினைக்கின்றேன் .

இல்லை கோவிந்தா உன் கேள்வி சரியாக இல்லை என்னைப்போல் என்பதை விட்டு சந்நியாச மார்கத்தில் இருப்பவர்களும் கேட்பார்களா என்று கேள். அப்படி நோக்குங்கால் நிச்சயமாக எம்மார்கத்தில் இருப்பவனும் தான் தவறு செய்ததற்கு மன்னிப்பு கேட்பது சிறந்ததாகும். மனிதன் மனிதனாக நடந்து கொள்ள வேண்டும், அப்படி மனிதனாகவே நடந்து கொள்ளதாபோது அவன் தெய்வமாக ஆவது எப்போது?. முதலில் மன்னிப்பு கேட்பானாகில் மனிதனில் மனிதனாக சிறந்தவனாகவும் பிறகு தெய்வாம்சத்தை அடைகின்றான் .

ஐயா! ஒரு சிறிய சந்தேகம் பலர் பல வித்தைகள் கற்றிருப்பவர்கள் பல அனுபவங்கள் கூறுகிறார்கள் இவர்கள் எல்லாம் எப்படி ஆயிரம் கற்றும் இப்போது வந்தானே அவனைப்போல் பயன் இல்லாமல் போகும்?.

கோவிந்தா கற்றது உனக்கு தெரியும் கற்றபடி நடந்து கொள்ளவும் வேண்டும், ஒருவனுக்கு ஒருவன் உபதேசிப்பது நன்றாக இருக்கும் தனக்கு என்று செயல்படும் போது சிரமமாக இருக்கும் அதேபோல் நாம் கற்றதை நல்லமுறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டால் அது நல்லதே ஆகும், சரியாக பயன்படுத்தாவிடில் அவன் கற்றதும் இல்லாமல் போய்விடும் வேதாந்தம் ஆயிரம் சொல்லும் வேதாந்தத்தை நீ கடை பிடிக்காவிடில் அவை அனைத்தும் நாசமாகிவிடும், அதை கற்று கொடுத்த குரு அவமதிக்கப்படுகின்றார், ஆதலால் நாம் தெரிந்து கொண்டவைகள் முறையே பயன்படுத்த வேண்டும், பயன் படுத்தாமல் மற்றவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுத்து கொண்டிருந்தால் அது பயன் தராது, நீ என்ன கற்றாயோ அதை நீ முதலில் நடைமுறைக்கு கொண்டு வா, பிறகு மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கலாம், கற்றதை விற்க கூடாது. விற்க கூடாது என்று சொல்வது முதலில் நீ பயன்படுத்தி பின் முறையே மற்றவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுப்பது

நலமாகும். இதையே நீ கற்றதை மற்றவர்களுக்கு விற்கிறாயே என்பது, நீயே அதை பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை என்று பொருள் ஆகின்றது. ஆதலால் இவன் கற்றதை விற்றுக் கொண்டிருக்கின்றான் அதாவது இப்பொழுது வந்தானே அவனை உலகம் புகழ்ந்து கொண்டு இருகின்றது. நல்ல வியாபாரி நன்றாக விற்கின்றான் ஆதலால் வாங்குபவர்களும் நன்றாக பாராட்டுகின்றார்கள், இதை முக்கியமாக கருதவேண்டும் பலர் பலருக்கு உபதேசம் செய்வார்கள் நாம் பார்த்திருக்கிறோம் நடத்தையில் பார்த்தால் மிகவும் மோசமானதாக இருக்கும். கற்றவன் அதை விற்கின்றான், கேட்பவன் ஆஹா என்ன அருமையாக சொல்கின்றார் என்று வாங்கியவன் சொல்ல கற்றவன் இங்கேயே விட்டு செல்கின்றான். இருவருமேபார்த்தால் நல்லவர்களாக இருக்க மாட்டார்கள். மோசமான நிலையில் சுற்றிக் கொண்டு இருப்பார்கள். விற்றவனோ என்ன பொருள் விற்போம் என்று அதன்படி இருக்க மாட்டான், அதேபோல் வாங்கியவன் உபதேசப்படி நடக்க மாட்டான், காரணம் விற்றவனே நடக்கவில்லை நமக்கு என்ன என்று கடைபிடிக்காமல் இருப்பான். இங்கே வேதமும் வேதாந்தமும் என்ன செய்கின்றது ?.

கோவிந்தன் சொல்கின்றான் ஆமாம் ஐயா. வேதமும் வேதாந்தமும் தேவையில்லாமல் காற்றில் கரைகின்றது. உட்கார்ந்து கூறுபவனுக்கும் வேலையில்லை கேட்பவனுக்கும் வேலையில்லை என்றாகின்றது. இதை எல்லாம்பார்த்துக் கொண்டு கண்ணன் அமர்ந்திருப்பானா? ஆதலால் அவ்விடத்தில் தெய்வமும் இல்லை ஏதோ சந்தையில் வியாபாரம் நடக்கிறது என்று தானும் தன் வேலையை பார்த்துக் கொண்டு சென்று விடுகின்றது.

ஆதலால் கற்றதை நம்முள் பிரயோகித்து முடிந்தால் மற்றவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கலாம். ஏன்? எனில் நம்மை நாமே திருத்திக்கொள்ள நேரம் இல்லாததால், மற்றவர்களை திருத்துவது நம்மால் முடிந்த காரியமா? வேண்டுமானால் இவர்கள் திருந்த வேண்டுமென்று

பிரார்த்தனை செய்யலாம், அது நம்மால் முடிந்தவையே.

ஐயா பக்தியை பற்றி கூறியீர்கள் இவர்கள் சின்னங்களாக நெற்றியிலும் மற்ற இடங்களிலும் அணிகின்றார்களே அதைப்பற்றி கூறுகிறீர்களா? அணிய வேண்டுமா? அணியவேண்டாமா?.

மாதவன் சிரிக்கின்றான் கோவிந்தா எந்த நாமத்தை நான் அணியப்போகின்றோம் , இறைவன் என்று உன்னிடம் குடி கொள்கின்றானோ பிறகு சின்னம் ஏது நாம் ஏது?.

அப்படியானால் சின்னம் அணிவது ஏதற்காக ஐயா?.

இறைவனை நாம் அடைவதற்காக அச்சின்னத்தை பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள் .

சின்னம் பயன்படுத்தினால் இறைவனை அடைந்து விடுவோமா?.

இல்லை கோவிந்தா தூயதன்மை மனிதனுக்கு வரவேண்டும், இறைவனின் திருவடி நம்மில் இருக்கிறது நாம் தவறு செய்யாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் சின்னத்தை அணிவர். நம் குரு நாதரில் ஒருவர் சொல்வார் மொட்டையடி, கொட்டையிடு, பட்டை போடு என்று இவை எதற்கும் பயன் இல்லை என்பார். உண்மை அதுவே ஆகும். தூய உள்ளம் இல்லாதவனுக்கு சின்னம் அணிந்து என்ன பயன் அந்த இறைவனுக்கும் இழக்கைத்தருகின்றான், ஆதலால் இந்த இறைவனும் அவமானிக்கப்படுகின்றான், சின்னத்தை போட்டுக் கொண்டு செய்வது எல்லாம் கெட்டவையாக இருந்தால் இவன்சின்னத்தை போட்டுக் கொண்டு என்னதான் பயன் அடைகின்றான்?. வேஷதாரியாக ஆகின்றான். இங்கே சின்னம் வேஷமாக அமைகிறது வேஷம் என்பது எதற்கு தகும்? இறைவன் உன்னைப் பார்த்து பயந்து ஓடவா? வேஷதாரியை பார்க்கும் இறைவன் பயந்து ஓடுகின்றான்

அரசன் பெயரை வைத்துக் கொண்டு அவன் செய்யும் அட்டகாசம் அதேபோல் இறைவன் பெயரை வைத்துக் கொண்டு அவன் செய்யும் அக்கிரமங்களை பார்க்கும் இறைவன் அவன் இங்கு வருகின்றான் என்று தெரிந்தவுடன் இந்த திசையே நாம் வரக்கூடாது என்று பயந்து ஓடுவான். அவன் சின்னம் அணிந்திருக்கிறான் என்ற பயத்தில் ஓடுகின்றான். அக்கண்ணன் இவர்கள் இடத்து இருப்பதே இல்லை, அங்கேதான் அவன் மாயாவியாக இருக்கிறான். சின்னத்தை அணிந்து மற்றவரை ஏமாற்றுவது தவறாகும். தூயமனதுடன் இருப்பின் சின்னமே தேவையில்லை அச்சின்னம் நம் பக்திக்கு ஏதுவாக இருக்கிறது. நாம் தவறு செய்யாமல் இருக்க வேண்டும். நாம் இறைவன் சின்னத்தை அணிந்திருக்கிறோம் நாம் தவறு செய்யாமல் நல்லதையே செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகவே அமைகிறது இச்சின்னம். அதைவிட்டு சிலர் வேஷத்திற்காக சின்னம் அணிகின்றனர் இது முறையல்ல என்றான் மாதவன்.

ஐயா இன்னும் ஒரு கேள்வி இருக்கிறது.

கேள் கோவிந்தா.

சின்னத்தை பற்றி கூறினீர்கள் சரி பக்தியை பற்றி கூறினீர்கள் சரி ஒன்றுமே இல்லாமல் அவன் மோதிரத்தை கையில் வைத்துக் கொண்டு இதை மண்ணாக தெரியட்டும் என்றேனே உடனே அவன் கண்ணில் மண்ணாக தெரிந்ததே அது எப்படி? இறைவன் மண்ணாக்கினானா? எனக்கு விளக்கமாக கூறுங்கள்.

மாதவன் சிரித்தவாறே இறைவன் எதையும் மண்ணாக்கு வதில்லை, எதையும் பொன்னாக்குவதும் இல்லை இவை சித்து விளையாடல்களில் ஒன்றாகும். அவன் என்ன கேட்டான். அவன் வாயாலேயே இதை மண்ணாக்கி கொடு என்று, அவன் எதை கேட்டானோ அது அவன் கண்களுக்கு

தெரிந்தது காரணம் அவன் தெய்வத்தை சோதித்தான். தெய்வத்தை மண்ணாக்கி கொடு என்றான் உடனே ஆக்கிக் கொடுத்தார். அவன் சொன்னதை தான் ஆக்கி கொடுத்தாரே அன்றி என்னையோ உன்னையோ மாற்றவில்லை இதற்கு ஒரு கதை இருக்கிறது அந்தக் கண்ணன் கோபியர்களுடன் இருந்தான் ராதையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் அப்போது அனைத்து கோபிகாஸ்த்ரீகளும் கண்ணன் எங்களிடத்தில் இல்லையே என்று வருந்தினார்கள். வருந்திய நிமிடத்தில் கண்ணன் எல்லோரிடத்திலும் விளையாடிக் கொண்டு இருந்தான் இது எதை குறிக்கிறது? மனதில் இறைவனை நினைத்தார்கள் இறைவன் பக்கத்தில் இருந்தான். அவன் மனதில் மண்ணை எண்ணினான் அவனுக்கு மண் வந்தது.

சித்துக்கள் செய்வது மனித தர்மம் அல்ல, நாம் செய்வதும் சரியல்ல. நீ செய்தது தவறு, அவன் மண்ணாக்கு என்றான், நீ இறைவனை மண்ணாக்கு என்று சொல்ல வேண்டும் நீ சொல்லாமல் இருந்தாலும் அது மண்ணாகியே இருக்கும் இறைவன் நம்மை என்றும் கைவிட மாட்டான். அப்படி இருக்க நாம் ஏன் இறைவனை வேலை வாங்க வேண்டும்? நம்பினால் நம்பட்டும் அற்பமனிதன் நம்பாமல் போகட்டுமே அதைப்பற்றி நமக்கு ஏன்? இப்படி செய்வதிலும் இறைவனிடத்தில் நமக்கே நம்பிக்கை இல்லாமல் போய் விடுகின்றது பார்த்தாயா!.

கோவிந்தன் கலங்கியவாறே கேட்கின்றான் எப்படி ஐயா?.

உனக்கு கண்ணன் மேல் நம்பிக்கை இல்லை என்றுதானே ஆகின்றது, பூரண நம்பிக்கை இருப்பின் நீ மௌனமாக இருக்கத்தான் வேண்டும் கண்ணன் நம்முடன் இருக்கையில் அவன் நம்மை பார்த்து கொள்வான் கோவிந்தா.

ஐயா! என்னை மன்னியுங்கள் உங்களை உணர்ந்து கொண்டேன் என்று கூறி மாதவனின் கால்களில் விழுந்து கண்ணீர் விட்டான் கோவிந்தன்.

அத்தியாயம்: 8

கோவிந்தன் மாதவனை பார்த்து நான் உங்களைப்போல் வருவேனா என்பது சந்தேகம் ஆனால் உங்கள் நிழலில் இருக்க நான் என்ன பாக்கியம் செய்திருப்பேன், என்ன புண்ணியம் செய்திருப்பேன். இப்படி உங்களுக்கு சேவை செய்யும் பாக்கியம் கிடைக்க என்றான்.

மாதவன் கோவிந்தா சித்திகள் அனைத்தும் வீண் இவை பயனற்றதே, இறைவனை நாடி சென்று அவனை அடைவதே மேலானது நாம் இவ்வுலகத்தில் எதையும் எடுத்து கொடுப்பதில்லை, எல்லாம் அவன் கொடுத்தவையே அவனிடத்தில் இருப்பதை அவனிடத்தில் கொடுக்கின்றோம் அவன் எதை நம்மிடத்தில் கேட்கின்றான் எல்லாம் அவனிடத்தில் இருக்கின்றது. ஆனால் நம்மிடத்தில் அவன் கேட்பது தூய ஆன்மாவை அதை நாம் அவனுக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும். அதுவும் புண்ணிய பலம் இருப்பின். நாராயணா எனும் நாமம் சொல்லி வருங்கால் நம்மையும் அறியாமல் நம்மிடையே அப்பக்தி விளைகின்றது. அப்போது தான் நாம் அந்த இறைவனை அடையப்போகிறோம். இறைவனுள் நாம் இருக்க நாம் எதை வரவழைக்கப்போகிறோம்? எதை தருகிறோம்? நாம் எதற்கும் தகுதியில்லாதவர்கள் இதைத்தான் நேற்று கண்டேன், கண்ணணிடத்தில் ஒரு கதையில் என்று அந்த மகா பலியின் கதையை மீண்டும் மாதவன் கோவிந்தனிடம் கூறினான்.

இறைவனிடத்தில் இறைவனுள்ளேயே இருக்கின்றோம் என்பதை காண்பதற்க்காக இக்கதையை கண்ணணிடம் கேட்டேன் என்று மகாபலியின் கதையை விளக்கமாக கூறினான்.

இவைகளை கேட்ட கோவிந்தன் என்ன பாக்கியம் செய்தீர்கள் கண்ணனுடன் வாக்குவாதம் செய்து நல்லவரை நல்லவர் என்றும் தீயவரை தீயவர் என்றும் போராடி வாதித்து

இருக்கிறீர்கள் என்று புகழ்ந்தான்,

மாதவன் என்னை புகழாதே என் மனதில் இருந்து போராடியவன் அவன். இரண்டுமே அவனால் நடந்தது நன்மையாக நடந்தது என்று உலகத்திற்கு எடுத்து காட்டுவதற்காக அவன் செய்திருக்கலாம் நானாக எதுவும் பேசவில்லை நானாக பதில் கூறினேனா, கேள்வி கேட்டேனா என்பது சந்தேகமே. மனிதன் செய்வதை நேராவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் சில நேரங்களில் நன்கு புரிந்தவர்களையும் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பு வருகிறது, காரணம் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதின் விதம், ஆதலால் வீண் பிரசினைகள் ஏற்படுகின்றன. இதை நன்றாக உணர வேண்டும் நாம் ஒருவரை நன்றாக புரிந்து பிறகு பிரசினைக்கு ஏதுவாக இருக்க கூடாது. நாம் பிரசினை ஆக்குவது சரியல்ல ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும் அதைத்தான் இங்கே பக்தியில் சிறந்தவனான மகாபலியை ஏன் நாம் தவறாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்? நல்ல விதத்திலேயே கூறலாமே என்பதை கண்ட கண்ணன் என்னிடத்தில் இருந்து கூற அவனிடம் இருந்து பதில் வந்தது, கண்ணன் என் மூலமாக நிற்க அவனே அவனுக்கு பதிலும் வந்தது ஆக நல்லவையாகத்தான் பயன்படுகிறதே தவிர நல்லவை தீமையாவதில்லை. நாம் அரக்கதனம் என்று சொல்லுங்கால் பக்தியிலும் அரக்கத்தனம் இருந்தது என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம். அப்படி எடுத்துக் கொள்ளுங்கால் அகம் மாறியது என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம், வெறியில் இறைவனை அடைகிறான் என்று நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம், இதைத்தான் விவாதித்தோம். வேறு எதுவும் இல்லை, சரி இன்றைய உபதேசம் முடிந்தது இந்த இடத்தில் இருந்து ஆசிரமம் நோக்கி புறப்படலாம் எல்லோரையும் அழைத்து வா நாம் ஆசிரமம் செல்வோம் அங்கு நமக்கு பணிகள் நிறைய உள்ளன நாம் அங்கே செல்வோம் என்றான் மாதவன்.

அப்படி தயாராகும் போது அங்கே தாய் தந்தை, ஒரு இருபது வயது வாலிபனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள்,

வந்தவர்கள் ஐயா என்று மூவருமாக இவர் காலில் விழுகிறார்கள் விழுந்தவுடன் மாதவன் மூவரையும் எழுந்திருங்கள் என்றான்.

ஐயா! இவன் சதா சர்வ காலமும் கோயிலையும் மற்ற இடங்களையும் சுற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றான் அதாவது கோவில் பூஜைகள் என்று எங்கு நடக்கின்றதோ அங்கெல்லாம் செல்கின்றான், இவன் வேலைக்கும் போவதில்லை எங்கும் செல்வதில்லை.

பலே, பலே இங்கு ஒரு மாதவன் உருவாகப்போகிறான் போல் உள்ளதே கண்ணன் இப்போது பேசுகின்றான்.

மாதவன் என்ன இவ்வளவு நேரம் வாயே திறக்கவில்லை?.

உன்னைப்போல் ஒருவன் வந்திருக்கிறான் என்று நினைக்கின்றேன்.

மாதவன் மௌனமாக வந்தவனைப் பார்கின்றான் சரி எங்களுடன் வரட்டும் பார்க்கலாம் என்று அந்த தந்தையிடம் கூறினான் மாதவன்.

ஐயா இவனை திருத்தி எங்களிடம் அனுப்பி விடுங்கள் என்றார்கள்.

மாதவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை பக்தி என்கிறார்கள் திருத்தி எங்களிடம் அனுப்புங்கள் என்கிறார்கள் எப்படி திருத்த வேண்டும்? யோசிக்கிறார் மாதவன், ஏன் அம்மா இவன் பக்தியை திருத்த வேண்டுமா?.

ஆமாம் ஐயா சதாசர்வகாலமும் இப்படியே இருந்தால் எப்படி? இவன் வேலைக்கு செல்ல வேண்டும், குடும்பம் நடத்த வேண்டும்.

ஏன் மாதவா நீயே திரும்பி வந்து விட்டாயா? என்று

கண்ணன் குறுக்கிட்டு கூற,

நீ சும்மா இரு இவ்வளவு நேரம் மௌனமாக இருந்தாய் இப்போது ஏன் வாயை திறந்தாய்? சும்மாயிரு என்றான் மாதவன்.

பக்தியை திருத்த வேண்டுமா எப்படியம்மா அது முடியும் என்று மீண்டும் பெறோர்களிடம் வினவினார் மாதவன். நீங்கள் என்ன செய்வீர்களோ தெரியாது ஏதோ செய்யுங்கள் ஏதோ சிறிது பக்தி செலுத்தட்டும் நாங்கள் வேண்டாம் என்று கூறவில்லை. இவனை எப்படியாவது திருத்தி அனுப்புங்கள். மீதி குடும்பத்தில் ஈடுபட்டும் சரி என்று பையனை பார்த்து நீ என்ன சொல்கிறாய் என்றார்.

நான் உங்களுடன் வந்து விடுகிறேன் இவர்கள் தொல்லை தாங்க முடியவில்லை எனக்கு நீங்கள் ஏதாவது வழி சொல்லுங்கள் நான் உங்களுடன் வந்து விடுகிறேன்.

தந்தை சொல்கிறார் இப்படி எல்லாம் எப்படி இவனை விடுவது, நாங்கள் வசதியானவர்கள் இருப்பினும் இவன் எங்களுடன் இருக்க வேண்டும், இப்படி நாங்கள் விடவும் தயாராக இல்லை.

சரி இது உங்கள் பிரசினை என்னை ஏன் வம்பில் இழுக்கிறீர்கள்? உங்களுக்கு எது முடியுமோ அதை செய்யுங்கள் என்றான் மாதவன்.

கண்ணன் நடுவில் புகுந்து என்ன சொல்வது என்று தயங்குகின்றாயா? அல்லது பயப்படுகின்றாயா? என்றான்.

கண்ணா எனக்கு பயமில்லை இந்த பையனை பார்த்தால் சோம்பேறியாக தோன்றுகின்றது, இவனை என்னுடன் அழைத்து சென்றால் சோம்பேறித்தனமாக இருப்பானே என்ன செய்லாம் என்று யோசிக்கின்றேன்.

சும்மா அழைத்து செல் மாதவா பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றான் கண்ணன்.

மாதவன் வந்தவர்களிடம் அம்மா இன்று இவனை அழைத்துச் செல்கிறோம் அவனை திருத்தி உன்னிடம் அனுப்புகிறோம் என்றான்.

சரி ஐயா அவனை கல்யாணம் செய்து கொள்ளும் படி செய்யுங்கள், பிள்ளை பேறுகள் எடுக்கும் படி செய்யுங்கள், நல்ல அறிவுரை கூறி அனுப்புங்கள் என்றனர். பெற்றோர்.

இப்படி எல்லாம் சொல்கிறார்களே என்று மனதுக்குள் சிரித்தான்.

ஆங் உன் தந்தை, தாயும் இப்படித்தான் சொல்லியிருப்பார்கள் என்றான் கண்ணன்.

கண்ணனிடம் மாதவன் அவர்கள் எப்படி கூறினார்கள் என்று எனக்கு தெரியவில்லை, இருப்பினும் இப்படியும் கூறியிருக்கலாம் என்று நினைக்கின்றேன் என்றான்.

சரி கூட்டம் அதிகமாகிறது சேர்த்துக் கொள் என்றான் கண்ணன்.

இந்த புதியவனையும் சேர்த்து பிரயாணம் தொடங்கியது.

கண்ணன் மாதவனை பார்த்து என்ன உன் கதையை போல் இருக்கிறதா என்று கேட்டான்.

மாதவன் வந்த பையனைப்பார்த்து ஏனப்பா இதெல்லாம் எடுத்து வை நாம் புறப்படலாம் என்றான்.

வந்த பையன் மற்றவர்களைப்பார்த்து இவைகளை எடுத்து வையுங்கள் நாம் புறப்படலாம் என்று சுவாமிகள் கூறியுள்ளார் என்றான்.

கோவிந்தன் அவனை பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான்.

அந்த பையன் ஒன்றும் எடுத்து வைக்கவில்லை, இவர்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

மாதவன் கண்ணண்ணிடம் என்ன கண்ணா உலகத்தில் உள்ள பெற்றோர்கள் எல்லாம் இப்படித்தான் இருப்பார்களா? பிள்ளைகள் நல் வழியில் சென்றால் விட மாட்டார்களா? இது என்ன விந்தையாக இருக்கிறது என்று கேட்டான்.

கண்ணணும் இது விந்தையா நீ வந்தது தான் விந்தை உலகம் மாயையில் சூழப்பட்டுள்ளது அப்படி இருக்க இதை ஒப்புக் கொள்பவர் சிலபேர் ஆவார், மாதவா என்னிடம் அதிக ஆசை வைத்தால் பிடிக்காது, அதாவது பக்தி அதிகம் வைத்தால் அவரை சார்ந்தவர்களுக்கு அது சரியாக படாது, காரணம் இவர் எல்லாவற்றையும் விட்டு செல்வார் என்ற பயம், சென்றாலும் நன்மை தான் விளைவிக்கும் என்று ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். இந்த பையன் வந்திருக்கிறானே இவன் துன்மார்கத்தில் சென்றாலும் அவன் தாய் பரவாயில்லை, பெற்றுவிட்டோமே பரவாயில்லை இவனுக்கு உணவாவது போடுவோம் என்று நினைப்பாள், நல்ல மார்கத்தில் வருகின்றானே என்று அந்த தாயே ஒத்துக் கொள்வது சிரமமாகும். அப்படிப்பட்ட உலகம் ஐயா இது.

ஏன் கண்ணா உலகத்தை சிருஷ்டித்தவனே நீ தானே? பின்னர் நீ ஏன் மனிதர்களுக்கு இப்புத்தியை கொடுத்தாய்?.

ஏதேது மாதவா நான் தான் எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன் என்று கூறுவாய் போல் இருக்கிறதே!, மாதவா மனிதனுக்கு அறிவு என்பது அதிகம், நாம் முன்பு கண்டது போல் அவன் பல பிறவிகள் எடுத்து வருகிறான் அல்லவா? ஆதலால் சில நேரங்களில் மனிதன், சில நேரங்களில் மிருகம் என்று பலவாறாக அவன் புத்தியை மாற்றிக் கொள்கிறான் நிலையான புத்தியில் அவன் இருப்பதில்லை இறைவனிடம்

நாம் வேண்டுமானால் வரனை வாங்கி வரலாம். ஆனால் அவனுக்கு பணிவிடைகள் செய்யக் கூடாது காரணம் இவர்கள் புத்தி மிருகத்தை போல் ஆகிறது, எப்படி என்று கூறட்டுமா? மிருகம் பசிக்கும் நேரத்தில் அடித்து தின்கிறது அதேபோல் இங்கே தேவை ஏற்படும் நேரத்தில் இறைவனைப்போய் நாட வேண்டும் தேவை பூர்த்தி ஆன பிறகு இறைவனை பற்றி நமக்கு கவலை வேண்டாம். இப்படியாக இந்த மனித ஜென்மங்கள் இருக்கின்றன, இப்படியாக நான் சிருஷ்டிக்கிறேன் என்று சொல்வதை விட, அவர்களே சிருஷ்டித்துக் கொள்கிறார்கள் என்று கூறலாம்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தாயின் வயிற்றின் மூலமாகத்தானே பிறக்கிறான் இள வயதிலேயே அவன் இரத்தத்திலும் ஊறத்தொடங்குகிறது, ஆதலால் மாறி மாறி பிறப்பதால் எல்லோரிடத்திலும் இக்குணம் ஏற்படுகிறது. இறைவா உன்னால் இக்குணத்தை மாற்ற முடியுமா?

குணத்தை மாற்றுவது சற்று சிரமம் அவனாகவே மாற்ற முயற்சித்தால் முடியுமே அன்றி இவன் இருபது வயது ஆனவன் நல்லது எது? தீயது எது? என்று அவனுக்கு தெரியும், தெரிந்தவுடன் அவன் அதை கடை பிடிக்க வேண்டும் .

ஏன் மாதவா நீ படாதபாடு படுத்தவில்லையா? உன் வாழ்க்கையை பாரேன் .

ஆமாம் கண்ணா அன்று ஏன் வைதேகியை மணம் புரிய வைத்தாய்? நான் ஜடமாகத்தானே இருந்தேன் .

ஏய் என்னிடமே பொய் கூறுகிறாய் பார்த்தாயா? நீ எங்கே ஜடமாக இருந்தாய் நான் ஆற்றங்கரையில் நண்பனைப்போல் வந்து உனக்கு உபதேசித்தேனே ஞாபகம் இருக்கிறதா? அவர்கள் அப்படித்தான் சொல்வார்கள் அவர்களை விட்டு ஓடு என்றேனே ஞாபகம் இல்லையா?.

கண்ணா ஞாபகம் இருந்தது கண்ணா ஆனால் விட்டு
ஓடவில்லை அதற்கு காரணமும் இருக்கிறது.

என்ன மாதவா நீயும் உபதேசிக்க ஆரம்பித்து விட்டாய்
போல் இருகிறதே!.

உண்மையை தெரிந்து கொள்ளேன் கண்ணா.
சரி சொல்.

அன்று நீ உபதேசித்தாய் என்று கூறினாய் உனக்கு
பிடித்திருந்தால் திருமணம் செய்து கொள் அல்லது ஓடி விடு
ஏதாவது ஒரு முடிவை எடுத்துக் கொள் என்றாய் , ஏன்
கண்ணா இது நியாயமா? சிறுவயது முதல் அன்ன ஆகாரம்
இன்றி உன்னையே தியானித்து எந்தவித எண்ணமும்
இல்லாமல் உன்னையே சரணடைந்த எனக்கு இப்படி ஒரு
பதிலைக் கூறினாயே இது சரியா, அப்படி என்றால் என்னை
சோதித்து பார்க்கிறாய் என்று அர்த்தமாகிறது, சரி அப்படி
நீ வைக்கும் சோதனையிலும் நாம் ஜெயிக்க வேண்டும்
என்பதால் நான் மணக்க சம்மதித்தேன். நீ போட்ட சோதனை
எப்போது நீயாக சோதனை கட்டை அவிழ்க்கிறாயோ
அதுவரையில் அச்சோதனையில் ஈடுபடுவோம் என்று
ஒப்புக் கொண்டேன், இதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?.

பலே, பலே மாதவா நீயும் வேதாந்தி என்று கூறலாம் போல்
இருக்கிறதே!.

ஐயா உன்னை விட உலகத்தில் சிறந்தவர்கள் யாரும் இல்லை
ஆதலால், என்னை புகழ வேண்டாம், நான் அன்று அப்படி
இருந்ததின் பயன் இன்று உன்னுடன் இருக்கிறேன் அல்லவா?

ஆனால் எல்லோரும் அப்படி இருப்பார்களா என்பது தான்
என் கேள்வி. நமக்கு ஏன் வீண் வம்பு மாதவா அவரவர்
விருப்பம் என்று முன்பே கூறினேனே எவனுக்கு புண்ணிய
பலன் குறைவாக இருகிறதோ அவன் இறைவனையும்
நாடுகின்றான் மாயையிலும் சிக்குகின்றான், இரண்டிலுமாக

இருந்து தவிக்கிறான், அவன் இதையும் விட்டபாடில்லை அங்கும் பிடித்தபாடில்லை இப்படியாக அவன் எதற்கு பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை, ஒரு பக்கம் மாயை பற்று இருக்கிறது மறுபக்கம் இறைவனை பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணம் இருக்கிறது.

ஏன் கண்ணா இறைவனை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆவல் இருப்பவன் ஏன் பற்றில் சிக்கிக் கொள்கின்றான்?

மாதவா அங்கு தான் மாயை விளையாடுகின்றது, அவன் பற்றில் சிக்கிக் கொள்கின்றான் என்றால் அவனுக்குள்ளேயே இந்த பஞ்சபூதத்தால் ஆன இத்தேகம் பலவாறாக சிந்திக்க வைக்கிறது, அவனால் எதையுப் சரிவர நிர்ணயிக்க முடியவில்லை ஆதலால் தவிக்கிறான். தான் என்ன செய்வது? எப்படி செய்வது? என்று புரியாமல் தவிக்கிறான், காரணம் பாசம், இவர்களை விட்டால் இவர்கள் எப்படி வாழ்வார்கள் என்ற யோசனை வருகின்றது. இவனை நம்பிதான் அனைத்தும் நடக்கிறது என்று இவன் நினைக்கிறான். இறைவனை நினைப்பதை விட தான் இங்கு இருந்தால் நல்லது என்ற எண்ணம் யோசனை இங்கே வருகின்றது காரணம், இவனது பற்றும், பாசமும் ஆகும்.

மாதவா இறைவன் எப்படியும் இரண்டாவதாகத்தானே வருகிறது முதலில் அவன் பெற்றோர்களும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும் என்றாகின்றது, எவனும் இறைவனுக்கு முதலிடம் தருவதில்லை எவன் தருகிறானோ அவன் மேன்மை அடைகின்றான் எவன் தருவதில்லையோ அவன் சூழலில் சிக்கிக் கொள்கின்றான் சிக்கிக் கொள்பவன் என்று வெளிவர முடியுமோ அன்று தான் வெளிவர முடியுமே அன்றி நாம் இழுத்தும் அதற்கு பயன் இல்லாமர் போகும், மாதவனும் கண்ணனும் இவ்வாறு பேசிக் கொண்டே நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

கோவிந்தன் மாதவனின் பின்னால் அவனையே பார்த்துக் கொண்டே சென்றான். இவர் இப்பொழுது கண்ணனுடன்

பேசிக் கொண்டு வருகிறார் போல் இருக்கிறது என்று பார்த்தான் கோவிந்தன். காரணம் இவர் நடையில் சிறிது மாற்றங்கள் ஏற்படுகிறது அப்படி என்றால் இவர் கண்ணனுடன் ஏதோ பேசிக் கொண்டே போகிறார் என்பதை புரிந்து கொண்டான், புரிந்தவன் நாம் எப்படி இவரிடம் கேட்பது? எப்படி இவரிடம் பேசுவது? என்று யோசித்துக் கொண்டே வந்தான். வந்த புதிய பையனும் இன்னும் எவ்வளவு தூரம் தான் நடப்பார் இந்த மனிதன் எங்காவது உட்கார மாட்டாரா? என்றான்.

கோவித்தனுக்கு ஒன்றும் சொல்லப்பிடிக்கவில்லை மௌனமாக வந்தான், மீண்டும் வந்த பையன் ஏம்பா இவர் எப்பொழுது நிற்ப்பார் என்றான் இப்போதும் கோவிந்தன் மௌனமாக இருந்தான். மீண்டும் ஒருமுறை கால் எல்லாம் வலிக்கிறது அவர் மட்டும் போகட்டும் நாம் இப்படி உட்காரலாம் என்றான்.

கோவிந்தன் ஏனய்யா சதாசர்வ காலமும் பக்தி செலுத்த வேண்டும் என்கின்றாய் அப்படியிருக்க உன்னால் குருவை பின்பற்ற முடியவில்லை என்றால் இனி எவ்வளவு தான் எதைத்தான் பின்பற்ற போகிறாய்?.

அதுசரி அவருக்கு தெம்பு இருக்கிறது நம்மால் முடியாதுப்பா..

நீ எதற்காக வருகின்றாய்?.

எங்காவது பூஜைகள் நடக்கும் நன்றாக உணவு கிடைக்கும் ஓரத்தில் உறங்கவும் செய்யலாம் இப்படியே பழக்கமாக இருந்தால் நமக்கு நன்றாக இருக்கும் ,எதற்கு வீணாக வேலைக்கு செல்லவேண்டும்? இவர்களை அவர்களை என்று காப்பாற்ற வேண்டும் வேறு வேலை இல்லை, இது சுகமாக இருக்கும் அதற்க்காகத்தான் வருகின்றேன்.

கோவிந்தன் உடனே உனக்கு வேறு இடம் கிடைக்கவில்லையா எங்கள் குரு தானா கிடைத்தார்? இவரைத்தானா நீ இப்படி

செய்ய வேண்டும் என்றான்.

எந்த குருவாக இருந்தால் என்ன? அவர்கள் கண்டிப்பார்கள் ஏதோ உளருவார்கள் அதை கேட்கவேண்டுமா? நாம் அவர்களுடன் இருந்தால் போதாதா? அதாவது நமக்கு கிடைப்பவைகள் கிடைத்து விட்டால் நாம் எதற்க்காக கவலைப்பட வேண்டும் என்றான்.

நீ தேற மாட்டாய் நீ ஒரு நாள் என் குருவுடன் இருப்பதே சிரமமாகும் என்று நினைக்கின்றேன்.

சரி போனால் போகிறது விடு எப்போது உணவளிப்பார்கள்? எங்காவது நிற்ப்பார்களா? அல்லது நடந்து கொண்டே செல்வார்களா? எப்படி? இது தெரியாமல் இங்கே வந்து மாட்டிக் கொண்டேன் என புலம்பினான்.

கோவிந்தனுக்கு சற்று ஆத்திரமும் வந்தது, இவன் என்ன இவன் பசி எடுக்கிறது என்கிறான், தாகம் எடுக்கிறது என்கிறான், உட்கார வேண்டும் என்கிறான், எதற்கும் தகுதியில்லாதவன் போல் இருக்கிறதே வயது இருபது பார்த்தால் நன்றாகத்தான் இருக்கிறான் எதிலும் குறை இல்லை என்ன செய்வது இவனை என்று யோசிக்கிறான் பின்னர் நீ நல்ல செல்வத்தனின் மகளைப்பார்த்து மணந்து கொள்ளேன் என்றான் வந்தவனிடம் கோவிந்தன்.

ஏன் எதற்கு அப்படி சொல்கிறாய்?.

அப்படி மணந்து கொண்டால் உனக்கு எவ்விதத்திலும் பிரசுனை இல்லை ஆகாரமும் இருக்கும் உன் கால் பிடிக்க ஒரு பெண்ணும் இருக்கும் எதற்கு இங்கு வந்து தொந்திரவு அளிக்கின்றாய் என்றான்.

அவன் மேலும் பேசினால் வம்புகள் வரும் இங்கு இருப்பவர்களையும் கெடுத்து விடுவான் போல் இருக்கிறதே

துளி விஷம் நீரில் கரைக்கும் போது எல்லாம் விஷமாகி விடுகிறது. அதுபோல் இவன் ஒருவன் போதும் இவன் அனைவரையும் கெடுத்து விடுவான். இவனை எப்படியாவது இங்கிருந்து அனுப்பி விட வேண்டும் என்று நினைத்தான், ஆனால் பாவம் கோவிந்தன் அவனை அனுப்ப வேண்டும் என்று பலர் நினைத்து, தீர்மானித்து கொண்டு இருந்தார்கள் அதை மறந்து இப்படி செய்து கொண்டிருந்தான் இவன். இங்கே. கோவிந்தனை பார்த்து மாதவன் என்ன பேசிக் கொண்டே இருக்கிறாய் மௌனமாக இருக்கக்கூடாதா என்றான்.

ஐயா! இறைவனை பார்க்க வேண்டுமானால் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள்.

இறைவனை பார்க்க வேண்டுமானால் பசி இருக்க கூடாது, அன்னத்தை பற்றிய சிந்தனையே இருக்கக்கூடாது, உறக்கம் என்பது அறவே இருக்கக்கூடாது, சதாசர்வ காலமும் இறைவனையே பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவலில் ஏங்கி இருக்க வேண்டும், ஏன் உனக்கு பிடித்த ஒருவர் உன் விட்டிற்கு வருகிறார் என்றால் உண்ண மாட்டாய் உறங்க மாட்டாய் அவருக்காக எத்தனை நேரம் வேண்டுமானாலும் காத்திருப்பாய். அதே போல் தான் இறைவனை அடைய வேண்டுமானால் இப்படி எல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்று கூறினான் மாதவன்.

ஏன் ஐயா நன்றாக உண்டாலும் ,இறைவனை பார்க்கலாம் அல்லவா?.

நீ நன்றாக உண்டால் நன்றாக உறங்குவாய் , உனக்கு எங்கே தெய்வத்தின் தரிசனம் கிடைக்குமென்றான்.

ஐயா உண்ணாமலும் ,உறங்காமலும் இருந்தால் இறைவன் நிச்சயம் காட்சி தருவானா?.

கோவிந்தா அதுமட்டுமல்ல மனதை பக்குவம் அடைய செய்ய

வேண்டும், சரீர உபாதைகளை மறக்க வேண்டும்.

சரீர உபாதைகள் என்றால் என்ன ஐயா?

இறைவனுக்காக அலைய வேண்டும், திரிய வேண்டும் அந்த செயல் பரபூரண நிலை அடைய வேண்டுமானால் நாம் நம்மையும் கவனித்து கொள்வதில்லை, அதே போல் தான் இங்கே இறைவனை அடைய செல்லும் போது எதையும் கவனியாமல் நாம் அவனையே அடைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் சென்றால் எடுத்த அந்த காரியம் சித்தியை தருகின்றது என்று மாதவன் கூற.

பின்னால் வருபவன் யோசித்தான் இது எதுவும் நமக்கு சரிவராது அது மட்டுமல்ல இவர்களுடன் சென்றால் நமக்கு உணவும் அளிப்பார்களா என்பது சந்தேகமே இனி இந்த மனிதன் நம்மை அழைத்து செல்வான், நம்மால் செல்ல முடியாது, என்று எண்ணி நேராக மாதவன் அருகில் வந்தான் வந்தவன் மாதவன் கால்களில் விழுந்தான் .

ஐயா எழுந்திரு ஏன் என் கால்களில் விழுகிறாய்? அனைவருக்கும் தலைவன் இறைவன் அவன் இருக்க என் கால்களில் எதற்கு விழுகிறாய் என்றான் மாதவன்?.

ஐயா நான் புத்தி அறிந்து கொண்டேன் செல்கிறேன்.

கண்ணன் மத்தியில் மாதவனைப் பார்த்து என்ன என்னை பார்க்க செல்லப் போகிறானாமா? என்ன சொல்கிறான் அவன் என்றான்.

மாதவன் அவனை பார்த்து என்னப்பா சொல்கிறாய்?.

இல்லை என்கிருந்தாலும் உழைக்கவேண்டும் என்பது நிர்ணயமாகிறது, இறைவனை பார்க்க வேண்டுமானால் நாம் கஷ்டப்படத்தான் வேண்டும் இவ்வளவு கஷ்டத்தை பார்க்கும் போது நான் வேலைக்கு சென்று திருமணம் செய்து

கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது, அந்த கஷ்டம் மேலாக இருக்கும் என்று நினைக்கின்றேன், இப்படி கஷ்டப்பட்டு பசி பட்டினி என்று இருந்து இறைவனை கண்டால் மட்டும் என்ன வாரி வழங்கி விடப்போகிறார்? அதைவிட குடும்பம் சுலபமானது என்று நினைத்துக் கொண்டேன் ஆதலால் புத்தி திருந்தி விட்டேன் செல்கிறேன் என்றான்.

உடனே மாதவன் புத்தி திருந்தவில்லை புத்தி மங்கி விட்டாய் சென்று வா என்றான். நீ திருந்தியவனாக இருந்தால் நீ மாயை பற்றி யோசிக்க மாட்டாய் இப்போது நீ மாயை பற்றி யோசிக்க ஆரம்பித்து விட்டாய், இவ்வளவு காலம் வேஷமிட்டாய் பக்திமான் என்ற இவ்வேஷத்தை கலைத்து விட்டு ஒரு மனிதனாக இருந்து சில சேவைகள் செய்து விட்டு நல்ல பெயருடன் வாழ் சென்று வா என்றான்.

கோவிந்தனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது அப்பா ஒழிந்தான் நம் குருவின்பெயரை கெடுக்காமல் இப்போதே போனானே மிகவும் நலமே என்று எண்ணினான். ஆனால் அவன் பின்னால் வந்த மக்கள் கோவிந்தன் எப்போதும் குருவை பற்றிக் கொண்டே இருக்கிறான் இவனை ஒரு கேள்வி கேட்போம் என்று அவனிடம் சென்று என்ன உன் குரு எது சொன்னாலும் நீ கேட்பாயா என்றார்கள்.

அவர் எப்போது எந்த நேரத்தில் எது கூறினாலும் நான் செய்ய தயாராக இருப்பேன் என்று கூறினான், மேலும் அதில் எவ்வித ஐயம் இல்லை என்றான்.

என்ன கோவிந்தா ஏதோ பேசிக் கொண்டு வருகிறாயே உன் பிரசினை தான் தீர்ந்ததே என்றான் மாதவன்.

இல்லை ஐயா இங்கே சிலர் தாங்கள் எதை சொன்னாலும் நான் செய்வேனா என்று கேட்டார்கள், நிச்சயம் செய்வேன் என்று கூறினேன் ஐயா.

பலே, பலே பரசுராமரைப்போல் ஆகிவிட்டது போல்

இருக்கிறது என்றான் கண்ணன் .

மாதவன் சற்று யோசித்தான் கண்ணா நீ மாட்டிக் கொண்டாய் இப்போது இந்த பரசுராம அவதாரத்தை காட்டுவாயா?.

ஓ !நீ இருப்பதை மறந்தே கூறிவிட்டேன் போல் இருக்கிறதே என்றான் கண்ணன் .

வேண்டாம் விளையாட்டு எனக்கு இப்பொழுது அந்த அவதாரத்தை பார்க்க வேண்டும் கண்ணா .

கண்ணன் பரசுராமனாக நின்றான் அதைப்பார்த்து மகிழ்ந்தான் மாதவன் பின் கண்ணா தந்தையையே குருவாக ஏற்றாயே என்றான் .

மாதவா தந்தையே குருவாக ஏற்றேன், குரு சொல்படி தாயைக் கொன்றேன் .

என்னே உனது சிறந்த குரு பக்தி ஒரு தாயை கொல்லும் அளவிற்கு இருந்தாயே இது சரியா? என் மனதுக்கு சரியாகப்படவில்லை உன்னை சுமந்தவள் அவளை வெட்டியது சரியா?.

ஒன்றை சரியாக யோசிக்க வேண்டும் மாதவா நான் இருந்தது குருவின் கீழ் குருவின் கட்டளை எதுவோ அதை மீறக்கூடாது, அதை நான் மீறினால் நல்ல சீடனாக இருப்பது தவறாகும், ஆதலால் என் குரு என்ன சொன்னாரோ அதை நான் செய்தேன் மற்றொன்றையும் நீ பார்க்க வேண்டும் என் தாய் ஆனவள் என் குருவுக்கு பத்தினி ஆவாள், ஆதலால் தன் கணவன் தன்னை வெட்ட சொல்கின்றான் என்று, கணவனுக்கே மனைவி தவறு செய்தாள் என்று நன்றாக புரிந்து தான் என்னை அனுப்பியிருக்கிறார். அப்படியானால் அது சரியாகிறது. தவறு தவறுதான். என்குரு என்றும் தவறு செய்ய மாட்டார் என்ற நம்பிக்கை குருமேல் வைத்த

நம்பிக்கை அதிகம் .

கண்ணா நீ சொல்வது சரிதான் அப்படியானால் நீ உன் தாய் மீது நம்பிக்கை வைக்கவில்லை என்று தானே அர்த்தம், பெற்ற தாய் மேல் நம்பிக்கை இல்லாமல் பேசுவது சரியா?.

மாதவா பெற்ற தாய் மேல் நம்பிக்கை இல்லை என்று அர்த்தம் இல்லை , குரு என்னிடம் வெட்டு என்றார், குரு சொல்லை மீறக் கூடாது, ஆனால் அதே சமயம் வெட்டியபின் என் தாயை வரனாக மீண்டும் பெறலாம் அல்லவா? என்ற யோசனை எனக்கு இருந்தது. எவன் ஒரு உயிரை வெட்டு என்கிறானோ அவனால் மீண்டும் உயிரை தர முடியும் என்பது நிச்சயமாகிறது. என்குரு அப்படிப்பட்டவர் அவரால் நிச்சயம் மீட்டுத்தர முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது, என் குரு மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்தேன் ஆதலால் வெட்டிய பின் மீண்டும் தாயை பெறலாம் என்றிருந்தேன்

சரி கண்ணா அந்த நேரத்தில் அந்த தாய் மனம் எவ்வளவு துடித்திருக்கும்? ஒரு மகனே நம்மை வெட்ட வருகிறான் என்று.

மாதவா நீ தவறு செய்கிறாய் உண்மையான தாய் அப்படி எண்ண மாட்டாள் தன் குருவின் சொல்லை மீறாமல் தன்னையும் வெட்ட வருகிறான் என்றால், தாயே குற்றம் செய்தாள் பிள்ளை வெட்டவருகிறான் என்றால், அந்த குருவே சொல்கிறார் என்றால், அந்த குருவே துணையாக நிற்கிறார் என்றால், அந்த குருவின் வார்த்தையை மீறாமல் தன் பிள்ளை வெட்ட வருகிறான் என்று அந்த தாய் சந்தோஷமும், பூரிப்பும் அடைவாள். எந்த தாயுமே தன் மகன் போரில் மடிந்ததையே சந்தோஷமாக ஏற்பாள். அதைப்போல் தான் குருவின் சொல்லை மீறாதவன், தன் பிள்ளை, தன் பிள்ளைக்கு அவமானம் ஏற்படக்கூடாது, குருவின் சொல்லை மீறியவன் என்ற அவப்பெயர் அவனுக்கு வரக்கூடாது என்று தாயே என்னை பணிய வைத்தாள். அவளாகவே வந்து என்னை வெட்டு என்றாள். அதற்கு காரணம் தன்

பிள்ளையை ஒரு நல்ல குருவிடம் ஒப்படைத்த பிறகு தனக்கு மனக்கவலை இல்லை என்பதை நிரூபித்தாள். தான் இருந்தும் பயனில்லை காரணம் தன் மகன் நல்ல குருவிடம் இருக்கிறான் புகழுடன் மேன் மேலும் வளர்வான், ஆதலால் இந்த தாயின் பணி ஒன்றும் இல்லை என்று கருதினாள், இந்த தாய் தன் பணி முடிந்தது இருப்பதை விட போவது மேல் என்பதை எண்ணினாள் அது மட்டுமல்லாமல் அந்த தாய் தன் பிள்ளை கையால் மரணமடைவதை சந்தோஷமாக ஏற்றாள். ஆதலால் எல்லாவகையிலும் அத்தாய் தன்னை அர்பணித்து கொண்டாள், தன் பிள்ளையிடம் சற்று முன் கேட்டாயே பெற்றோர்கள் எல்லாம் உலகத்தில் இப்படித்தான் இருப்பார்களா என்று அதற்கு நேர் மாறாக இந்த தாய் இப்படியும் இருக்கிறாள் பார். தன்னையே அர்பணித்துக் கொண்டு குரு சொல்படி கேள் என்றாள், சற்றும் தயங்காமல் நான் சென்று என் தாயை வெட்டினேன், காரணம் சற்று தயங்கினால் என் குரு சொல்வதை கேட்டு தயங்குகிறேன் என்று அர்த்தமாகிறது, அப்படி தயக்கத்துடன் நான் ஏற்றுக் கொண்டால் அந்த குருவிற்கு மரியாதை தரவில்லை என்ற பொருள் அங்கே வருகிறது, ஆதலால் தயக்கமின்றி சென்று என் தாயை வெட்டினேன், வெட்டியவுடன் என் குரு என்னைப்பார்த்து உனக்கு என்ன வேண்டும் கேள் அதை தருகிறேன் என்றார். வெட்டிய என் தாயை மீண்டும் எனக்கு தரவேண்டும் என்று கேட்டேன். சரி உன் தாய் உயிருடன் வருவாள் என்றார், பார்த்தாயா? அங்கே என் குருவையும் திருப்தியடைய செய்தேன், நானும் திருப்தியடைந்தேன் என் தாயையும் மீட்டுக் கொடுத்தேன் .

சரி கண்ணா வெட்ட சொன்னார் உன் குரு நீ வெட்டினாய் ஆனால் வெட்டிய உன் தாயை மீட்டாயே அது உன் குருவுக்கு அவமானம் அல்லவா? முதலில் தயக்கமின்றி வெட்டினேன் என்று கூறினாயே, மீண்டும் என் தாயையே தா என்று கூறினாயே அது அவருக்கு அவமானம் தானே.

நீ சொல்வது சரியல்ல மாதவா வெட்ட சொன்னார் குரு, வெட்டினேன் நான், அவர்தானே வரம் ஏதாவது வேண்டுமா

என்று கேட்டார் என்னிடம், நானாக போய் எனக்கு வரம் தா என் தாயை வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை, அவராகவே வந்து உனக்கு ஏதாவது வரம் வேண்டுமா என்று கேட்டார். கேட்டவுடன் நான் ஒரு நல்ல தாய்க்கு பிள்ளையானால் என்னை பத்துமாதம் சுமந்து பெற்ற என் தாயை மீட்டு தர வேண்டும், அவள் உடல் நிலையால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தால் அவளை சரி செய்து என்னிடம் அழைக்க வேண்டும் அப்படியானால் நான் தெய்வத்திடம் முறையிடத்தான் வேண்டும் தெய்வமே வலிய வந்து உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டதால் குறையை சரியான நேரத்தில் போட்டால் சரியான நேரத்தில் கிடைக்கும் என்பதை உணர்ந்தேன். எப்போது தெய்வத்தை பிடித்துக் கொள்ள வேண்டுமோ, அப்போது பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும் ஆதலால் அந்நேரத்தில் நான் தெய்வத்தை பிடித்துக் கொண்டேன், என் தாயை மீட்டுக் கொண்டேன் நான் எந்த விதத்திலும் குருவுக்கு அவமானம் செய்யவில்லையே அவர் வெட்டசொன்னார் வெட்டினேன். வரம் தந்தார் வாங்கினேன், குருவுக்கு ஏற்ற சீடன் என்ற பட்டத்தையும் பெற்றேன், என் தாயும் பூரித்தாள், மகிழ்ந்தாள் அவள் மனதிலும் எவ்விதமான கிலேசமும் இல்லை நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தோம், இந்த தருணத்தைப்பார்த்து அரசன் எங்களது பசுவை எடுக்க வந்தான் அதன் மூலமாக என் தந்தையையும் தாயையும் கொன்றான். அவன் கொன்றதினால் அரசர்களை எல்லாம் அழிப்பேன் என்று சபதம் எடுத்தேன்.

மாதவன் குறுக்கிட்டு ஒருவன் செய்த தவறால் எல்லோரையும் அழிப்பேன் என்று சபதம் எடுத்துக் கொண்டாயே இது சரியா?

அரசனாகில் அனைத்தும் உணர்ந்து நல் முறையில் அரசாளவேண்டும் அப்படி நல்முறையில் அரசாளாதவன் இராஜஜியத்திற்கு சரியில்லை என்று அர்த்தம், ஆதலால் வெட்டத் தொடங்கினேன், அப்படியும் நீ செய்தது சரியில்லை.

கண்ணா!, நீ இந்த அவதாரத்தில் தர்மத்தை சரியாக கடைபிடிக்கவில்லை, நீ எப்படி எல்லா அரசர்களையும் கொல்வேன் என்று சொல்லலாம்? .

மாதவா அப்படி எடுத்தன் மூலம் நான் இராமனை சந்திக்கும் வாய்ப்பை அடைந்தேன் அல்லவா?.

இருந்தும் எனக்கு சரியாக படவில்லை மனதில் என்றான் மாதவன் குறுக்கில்.

மாதவா கர்மவசத்தால் எவனெவன் தீயவைகள் செய்கின்றானோ இங்கே அவனெல்லாம் அழியப்பட வேண்டும் ஆதலால் அழித்தேன்.

இப்படி இருந்தும் நீ சரியாக செய்வில்லை, எனக்கு சரியாக படவில்லை, இந்த அவதாரத்தில் குருவிற்காக தாயை வெட்டினேன் என்றாய் ஒப்பினேன், ஆனால் குருவும் , குருபத்தினியும் இறந்ததால் எல்லோரையும் அழிப்பேன் என்று சொன்னது எனக்கு சரியாகப்படவில்லை கண்ணா! சரியான விளக்கம் தாயேன்.

மாதவா அரசர்களை வெட்டினேன் என்பது உண்மை, நீ சொல்வதைப்போல் எல்லோர் கண்ணிலும் அது தவறாக தெரியும் ஆனால் உண்மையை புரிந்து கொள் ஒருவன் எனக்காகவே என்னைக் காண வேண்டும் என்று தவம் இருக்கிறான். அவனது புண்ணியபலம் அதிகரிக்கிறது, அப்படி அதிகரிக்கும் போது அவன் மறுபிறப்பு எடுக்கிறான், மறுபிறப்போ அவன் அரசனாக அமைய வேண்டும் ,அவன் அரசனாக வருகின்றான் அரசனாக வந்தவன் என்னைப்பார்த்து என்னை சரணடைகின்றான். இங்கே வெட்டினேன் என்பதை விட அவன் ஆன்மா என்னுள் சேர ஏதுவாக இந்த செயல் இருந்தது என்பதுதான் உண்மை, அதைப் போல பலர் தவம் இருக்க இவர்கள் அரசர்களாக வர என்னிடம் வந்தடைந்தார்கள்..

கண்ணா ஆயிரம் சமாதானம் சொன்னாலும் நான் இதை ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன் என்னைப் பொறுத்த வரையில் நீ செய்தது தவறு.

சரி மாதவா இப்போது நான் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டுமானால் நான் கேட்டு விடுகிறேன்.

நான் மன்னிப்புக்காக இதை கூறவில்லை கண்ணா, தெய்வங்களும் அவதாரம் எடுக்க வேண்டும் என்பது சரி ஆனால் இந்த அவதாரத்தில் மட்டும் நீ இப்படி செய்திருக்கிறாய் என்பதை சுட்டிக் காண்பித்தேன், குருவிற்காக குருவின் சொல்லிற்காக நீ சிறந்தனாக விளங்குகிறாய் ஒரு ராஜ்யம் அல்ல பலரை அழித்து இருக்கிறாய் அதுவும் சிறந்ததாகும், குரு பார்வையில் ஒரு நல்ல சீடன் என்பதை பாராட்டலாம், ஒரு தெய்வம் என்ற ரீதியில் பார்த்தால் நீ செய்தது தவறாகும், இதை நான் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன் என்றான் திட்டமாக மாதவன்.

இதைக்கேட்ட கண்ணன் மகிழ்ந்தான் என்னை இதுவரையில் புகழ்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள், என்னை பொருளுக்காக இகழ்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள், இரண்டும் இல்லாமல் நான் செய்தது தவறு என்று சொல்ல ஒருவன் பிறத்திருகிறான் என்றால் என் மாதவன் தான், அவன் மிகவும் சிறந்தவன் என்றான் கண்ணன்.

உன் சிறந்த பரிசு எல்லாம் வேண்டாம், இருந்தாலும் நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன் உன்னை தியானித்தவர்களை எல்லாம் அரசனாக்கி நீ வெட்டினாய் என்றும், அவர்களை நீ உன்னுள் ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டாய் என்பதையும் நான் சமாதானமாக ஒப்புக் கொள்கிறேன். வாதம் செய்தாலும் தெய்வத்திடம் தவறு என்று சுட்டிக்காட்டுவது தவறாகும், அதற்கு பின்னால் பல கருத்துக்கள் இருக்கலாம், அது எனக்கு தெரியாது ஆதலால் நீ பல கருத்துக்களும் வைத்துதான் செய்திருப்பாய் ஆதலால் ஏதோ நான் தெரியாததனத்தில், சிறுமை தனத்தில் உன்னை கேட்டு விட்டேன் என்னை

மன்னித்தருள் கண்ணா என்றான் மாதவன் .

கண்ணன் மாதவனை அணைத்துக் கொள்கிறான் , மாதவா நீ கேட்பது எனக்கு உள்ளே மனசாட்சி இருந்து கேட்பது போல் இருக்கிறது அதுவே சமாதானம் கூறுவது போலவும் இருக்கிறது , என்றான் கண்ணன் .

மாதவன் ஐயா என்னை விட்டுவிடு எனக்கு அந்த பாக்கியம் இல்லை.என்ன பாக்கியம் அந்த அரசர்கள் செய்தார்களோ உன் திருகரத்தால் வெட்டி ஆத்மாவை சேர்த்துக் கொண்டாய் அவ்வளவு கூட நான் பாக்கியம் செய்யவில்லையே , உன் திருக்கரங்களால் வெட்டி உனக்கு எவ்வளவு வலி எடுத்து இருக்கும் உன் கையை தாயேன் நான் பிடித்து விடுகிறேன் என்று கேட்டான் .

அது மட்டும் கேட்காதே மாதவா இன்னும் நேரம் இருக்கிறது என்றான் கண்ணன் .

நீ அன்று கூறினாய் பஞ்சபூதங்கள் என்று இயற்கையில் கரையுமோ அன்று நாம் உன்னை சேர்ப்போம் என்றாய் , இயற்கையே நீ அப்படி இருக்க பஞ்சபூதங்கள் கரையும் போது என்பது தேவையற்றது ஐயா ,தேவையற்று அரசர்கள் எல்லாம் மகான்கள் என்று உன்னை எண்ணி ஐபித்து இருந்தார்கள் , நீ அவர்களை அரசனாக்கி அவர்களை வெட்டினாய் அப்படி அவர்களை எல்லாம் உன்னால் செய்ய முடிந்தது , அப்படி உன்னால் என்னைக் கலக்க முடியவில்லையா? வேண்டுமானால் உன் சக்கராயுதத்தால் என்னை வெட்டிவிடேன் பரவாயில்லை , எனக்கு இப்படித்தான் மரணம் வேண்டும் என்று கேட்கவில்லையே? இப்படி உன்னால் செய்ய முடியும் அல்லவா? என்று மாதவன் கேட்கிறான் .

கண்ணனும் நீ என்ன அசுரனா மாதவா என்று வினவ , அப்போ அந்த அரசர்கள் எல்லாம் அசுரர்களா? வேறு விளக்கம்தானே தந்தாய்! கதையை குழப்பாதே .

அதுகதை அங்கே சென்று விட்டது இப்போது நாம் இருவரும் பேசிக் கொள்வோம் என்றான்.

கதை அல்ல எல்லா இடத்திலும் கருத்துக்கள் அமைந்திருக்கின்றன ஆதலால் இப்போது சொல் என்னை எப்போது ஏற்பாய்? என்பதை இல்லையேல் நான் உன்னை விடப்போவதில்லை என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டே அந்த விக்கிரகத்தை அழுத்தமாக பிடித்தான் மாதவன்..

அவன் பிடித்ததை பார்த்த கோவிந்தன் என்னவாயிற்று இவருக்கு! கண்ணனை அழுத்தமாக பிடிக்கிறாரே என்றும் கண்ணனை பவ்யமாக பார்த்துக் கொள்வார் இன்று இப்படி பிடிக்கிறாரே என்று மனதில் வேதனை அடைந்தான். இவரைப்போய் நாம் பிடிக்கலாமா வேண்டாமா என்று இவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கோவிந்தன்..

கண்ணன் மாதவனைப்பார்த்து ஏய் ஏன் இப்படி என்னை பிடிக்கிறாய் என்றான்.

மாதவன் நீ என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் என்றான்

சரி என்று நான் உன்பிடியில் இருந்து விழுகிறேனோ அன்று நீ வந்து என்னை அடைவாய், என்னை உன்னையும் அறியாமலோ, அல்லது மற்றும் எப்படியாவது விழுந்தால் அன்று நீ என்னுடன் வந்து கலப்பாய் இது தான் நிச்சயம் என்று வாக்கு அளிக்கிறான் கண்ணன்.

மாதவன் சந்தோஷத்துடன் பூரித்துப்போகிறான் கண்ணா உன்னை நான் கீழே விடுவேனா! என்று அது நடக்கும்? நான் என்று வந்து சேர்வேன்? இது என்ன விளையாட்டு? என்றான்.

நான் கூறியது கூறியதுதான் நீ கேட்டாய் நான் தந்து விட்டேன் மீண்டும் என்னை கேட்க கூடாது. அப்படி

என்றால் ஆத்திரம் வந்து உன்னை வீசட்டுமா? என்றான் மாதவன்.

நீ ஏற்கனவே செய்தவன் தானே உன்னைப்பற்றி எனக்கு நன்றாக தெரியும் மாதவா, அப்படி எல்லாம் செய்யாமல் அறியாமல் நடக்க வேண்டும் இச்செயல். என்று இது அறியாமல் நடக்கிறதோ அன்று நீ என்னிடம் வந்தடைவாய். உன்னாலோ அல்லது மற்றவர்களாலோ அது அறியாமல் நடந்தால் அன்று இருவரும் ஒருவர் ஆவோம் என்று கூறுகிறான் கண்ணன்.

இதைக்கேட்ட மாதவன் இப்படியும் விடமாட்டேன் என்கிறாய் அப்படியும் விடமாட்டேன் என்கிறாய் என்னை நீ கட்டிப் போடுகிறாய் கண்ணா!.

நானா மாதவா உனது அன்பாலும் உன் பக்தியாலும் என்னை நீ கட்டிப் போட்டு இருக்கிறாய் நீ இப்படி சொல்கிறாயே இது நியாயமா? என்று கண்ணன் கேட்க ,

ஐயா எதற்கு நமக்குள் வாதம் நாம் இருவருமே ஒன்றாகி விடுவோமே என்றான் மாதவன்.

அதன் பொருளும் ஒன்றுதான் மாதவா அதற்குரிய நேரம் வரட்டும் அப்போது ஒன்றாகி விடுவோம் என்று கண்ணன் கூற, இவர்கள் ஆசிரமத்தை நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தார்கள் இப்படி சென்று கொண்டிருக்கும் போது பலர் கோவிந்தனைப்பற்றி பல பிரசினைகள் எழுப்பிக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

மாதவன் இதைப்பார்த்தான். சரி கோவிந்தன் நம்முடன் வருவது பலருக்கு பிடிக்கவில்லை, சரி அவனது சிறப்பை உலகத்திற்கு எடுத்துகரைக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான், உடனே கண்ணன் அவனை இவர்களுக்கு பிடிக்கவில்லை என்றால் ஐயோ! முட்டாளே இவர்களை துரத்தி விடேன் இவனை வைத்துக் கொள்ளேன் சுலபமானது தானே

என்றான் .

கண்ணா விளையாடாதே அவர்களை துரத்தி விட்டால் அது தர்மம் ஆகுமா? பிறகு அவர்கள் என்ன சொல்வார்கள் அவனை சிறு வயது முதல் வளர்த்ததால் விருப்பமாக என்னுடன் வைத்துக் கொண்டேன் என்பார்கள் .

ஓ நீ புகழுக்காக ஆசைப்படுகிறாயா? மாதவா .

கண்ணா விளையாடாதே இங்கே புகழைப்பற்றி ஒன்றும் பேச்சு இல்லை. அவனது புகழை உலகிற்கு எடுத்து வர கேண்டும் , குருவிற்கு ஏற்ற சிஷ்யன் எப்படி பணிவிடைகள் செய்கிறான்! குரு சொல்லை மீறாதவன் என்ற பெயரை நான் அவனுக்கு தரவேண்டும் ஒரு குருவின் கருத்து என்றால் தன் சீடர்களை புகழின் உச்சியில் கொண்டு வர வேண்டும் அப்படி என்றால் அவன் சில செயல்களில் ஈடுபடத்தான் வேண்டும், பல கஷ்டங்கள் ஏற்படத்தான் செய்யும் .

ஓ இவர் பெரிய கஷ்டம் அனுபவிச்சிட்டார்பா ,

ஏன் கண்ணா நான் என்ன கஷ்டம் அனுபவிக்கவில்லையா? உன்னையே நினைத்து ஏங்கிய நாட்கள் எவ்வளவு? .

ஆங் ஏங்கினாய் மற்றபடி என்ன செய்தாய் வைதேகியை படுத்தினாய் .

கண்ணா நானா படுத்தினேன் அவளாக வந்தாள் அவளாக ஏற்றுக் கொண்டது, நான் என்ன செய்வேன்? .

சரி உன் புராணம் வேண்டாம் நாம் செல்வோம் இவனை இங்கேயே அமர்த்தி விடு என்றான் கண்ணன் .

கோவிந்தனை அழைத்தான் மாதவன் இப்போது தானே குருவைப்பற்றி கதை கேட்டான், ஆதலால் குருவைப்போல் அழைத்தான் என்று கண்ணன் கூற , நீ சும்மா இரு நான்

முக்கியமான வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன் தொந்திரவு செய்யாதே என்றான்.

கோவிந்தனை அழைத்து கோவிந்தா இதோ பார் இந்த சிறிய குன்றின் மீது அமர்ந்திருக்க வேண்டும் என்றான், சரி ஐயா நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்களோ அப்படியே செய்கிறேன் ஐயா என்றான் கோவிந்தன். மாதவன் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி புறப்பட்டார் அவனுடன் முன்பு ஒருவர் சேர்ந்தாரே அவர் இப்பொழுது மாதவனுக்கு சேவைகள் செய்ய முன் வருகின்றார், நல்லதாயிற்று கோவிந்தன் தொலைந்தான் என்றனர். சிலர் மாதவனை ஏசுத்தொடங்கினார்கள் மாதவன் எதைப்பற்றியும் கவலை இல்லாமல் இருந்தான்.

பரவாயில்லை கோவிந்தன் என்றாவது ஒரு நாள் சிறந்தவன் என்ற பெயருடன் வருவான் இவர்களது மனம் சஞ்சலத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறது இவர்கள் அழிவார்கள் என்று எண்ணி எதையும் கவனியாமல் தன் பிரயாணத்தை தொடங்கினான்.

வந்தவனோ எதைப்பற்றியும் சொல்லவில்லை மனதில் நமக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்ததே இது வரையில் கோவிந்தன் சேவை செய்து வந்தான் ஏன் என்றால் கோவிந்தன் மூத்தவன் இவர் பிறகு வந்தவர் கோவிந்தன் எப்படி செய்கிறான் என்பதை கூர்ந்து கவனித்து தானும் இப்படி செய்ய வேண்டும் என்று மனதில் பல தினங்களாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தார், இப்பொழுது ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததே நாமும் இக்குருவிற்கு சேவை செய்வோம் என்று மனப்பூரிப்பில் சேவைகள் செய்தார். மாதவனை தனது மனதில் ஒரு தெய்வமாகவே கருதிக் கொண்டு வந்தார், இத்தனை காலம் தான் பக்கத்தில் வராவிட்டாலும் தன் பாவனையால் தான் தொலைவில் நின்று பூஜித்து வந்தார், அப்படிப்பட்டவர் மாதவனுக்கு சேவை செய்ய சந்தோஷத்துடன் முன் வந்தார்.

அத்தியாயம்: 9

எல்லோரும் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தனர். அவர்கள் ஒருவருக்கு

ஒருவர் பேசிக் கொள்கிறார்கள். மகான் அவனை அழைத்து வர மறந்து விட்டார் நாம் அவருக்கு ஞாபகப்படுத்தக்கூடாது அவன் இங்கு வரவேண்டாம் என்றனர். அதில் ஒருவன் அவன் அங்கும் இருக்க மாட்டான் எங்காவது ஓடிப்போய் இருப்பான் என்றான், மற்றவன் அவன் எப்படி போனால் நமக்கென்ன அவன் இங்கு வராதிருந்தால் சரி, தினமும் இப்படி பலவாறாக பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாதவனும் இவைகளை பொருட்படுத்தாமல் தனது வேலைகளில் ஈடுபட்டு வந்தார். அப்படி சில தினங்கள் இருந்து கொண்டிருக்கும் போது ஆஸ்ரமத்திற்கு ஒருவர் வந்தார் வந்தவர், அஸ்ரமத்தில் இருப்பவர்தான் மாதவனிடம் ஐயா நான் மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றேன் என்று சொல்ல மாதவன் ஒரு கதையை கூறுகிறார்

ஒரு வசதியான ஆஸ்ரமம் அதில் ஒரு தெய்வீகமான குரு அவருக்கு சேவை செய்யும் சிஷ்யர்கள் இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் ஒரு சிஷ்யனை குரு பார்க்கிறார் அவன் மனச்சங்கடமாக அமர்ந்திருக்கின்றான். இதைக்கண்ட குரு ஏன் சங்கடமாக அமர்ந்துள்ளாய் உனக்கு என்ன குறை எனக் கேட்டார். எனக்கு குடும்பத்தில் பல தொல்லைகள் இருக்கின்றன. உடல்பாதிப்பு, செல்வம் இல்லாமை, செல்வர்களால் மனவேதனை போன்றவை உள்ளன. என்னைப்பார்ப்பவர்கள் மகானுக்கு சேவை செய்கின்றாய் ஆயினும் உன்நிலை இப்படி இருக்கிறதே என்கின்றனர். நான் என்ன செய்யட்டும்? என்கின்றான்.

அதைக்கேட்ட குரு புன்னகைத்து மௌனமாக இருக்கின்றார்

அதைக்கண்ட அவன் சுவாமி உங்கள் புன்னகைக்கு காரணம் என்ன என்றான்.

குரு கூறுகின்றார் நான் வெகுநாள் முன்பு ஒரு யாத்திரை மேற்கொண்டு சென்றிருந்தேன். ஒவ்வொரு கிராமமாக சென்றிருந்தேன். அப்படி சென்று கொண்டிருக்கையில்

ஒருவன் அருகில் வந்து எனக்கு தீராத பிரசினைகள் உள்ளன பல தொல்லைகளும் அவதிகளும் படுகின்றேன் இதற்கு ஒருவழி கூறுங்கள் என்றான். நான் தீவிரமாக விசாரித்ததில் அவன் கோவில்களிலுள்ள நிலங்கள் பயிர் செய்தும் பல சொத்துக்கள் அபகரித்தும் தெய்வத்திற்கு ஒன்றும் தராமல் விட்டான். இதுதான் காரணம் என உணர்ந்தேன். உடனே அவனை அழைத்து தெய்வத்திற்காக அர்பணிக்கும் பொருள்களை அபகரிக்காதே தெய்வம் நமக்கு எவ்வளவோ தந்துள்ளது அதை உணர்ந்த மக்கள் தெய்வத்திற்கென்று காணிக்கையாக தந்திருக்கின்றார்கள். சிலர்தம் துன்பங்கள் போக தெய்வம் வழி செய்ததற்கு நன்றிக்கடனாக செலுத்துகின்றனர். இப்படி பலவழிகளில் தெய்வத்திற்கென்று வரும் பொருளை அபகரித்தால் உனக்கு துன்பமேயன்றி இன்பம் வராது. நீ எவ்வளவோ எடுத்துக் கொண்டாலும் உனக்கு முறையே என்ன சேருமோ அது தான் சேரும். நமக்கு அளித்த கடவுளுக்கு நாம் அளிப்பதே சிறந்ததாகும் அதை எடுத்துக் கொண்டால் மன அமைதி குறைச்சலும், அவதிகளும் ஏற்படும். அதனால் முறையே தெய்வத்திற்கு என்ன சேர்க்க வேண்டுமோ அதை சேர்த்து விடு இப்படி உபதேசித்து வந்தேன்.

சிலகாலம் கழிந்து அவன் என்னை தேடிவந்து ஐயா நான் நலமாக இருக்கின்றேன் என்றான். தெய்வப்பொருட்களை முறையே சேர்த்து விட்டேன். என் மனதில் நிம்மதியும் அமைதியும் இருக்கின்றது. இப்படி கூறிக் கொண்டிருக்கையில் சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த சிஷ்யன் குருவின் கால்களில் விழுந்து அழுதான். ஐயா, என்னை மன்னித்து விடுங்கள் தங்களுக்கு தெரியாமல் இங்குள்ள பொருட்களை எடுத்து செல்கின்றேன். தங்களை கேட்காமலும் எடுத்துள்ளேன், தாங்கள் இட்டவிதி முறைப்படி நடக்கவில்லை என்னை மன்னித்து துன்பங்களை தீர்த்து வையுங்கள் என்றான். எப்போது நீ உன் தவறுகளை உணருகின்றாயோ அப்பொழுது ஆண்டவன் நிச்சயம் மன்னிப்பார். நீ இங்கிருந்து எடுத்துச் சென்ற பொருட்கள் பாவத்தை அளிக்கின்றது. அப்பொருட்கள் இங்கிருந்தால் இங்கு வருபவர்களுக்கு

உதவும் இதை மனதில் கருதியே மக்கள் எனக்கு தானமாக தருகின்றார்கள். தானம் தந்து புண்ணியத்தை வேண்டி செல்கின்றார்கள். தானம் செய்த பொருளை திருடி எடுப்பது நியாயமாகாது. தானம் செய்தவனின் பாபத்தை நீ சுமந்தார் போலாகும். இப்படி நீ பலர்தானம் செய்த பொருளை எடுத்து சென்றதால்தான் உனக்கு நிம்மதியும் மன அமைதியும் குறைந்து கொண்டே வந்தது. தானம் செய்தபொருட்களை நானே சரியாக உபயோகிக்கவில்லை என்றால் என்னையும் அந்தபாவம் விட்டு வைக்காது. இதை நீ நன்றாக புரிந்து கொண்டிருப்பாய் என நினைக்கின்றேன். மேற்கொண்டு தவறுகளை செய்யாதே குருவை கேளாமல் எடுக்கும் சொத்தும், தெய்வத்தின் சொத்தும் எடுப்பவன் என்றும். நிம்மதியை அடையமாட்டான். ஒரு சிறியதே யாயினும் குருவை கேளாமல் செய்வது தவறு ஆகும்.

இங்கே புதிய ஆள் நன்றாக சேவை செய்து கொண்டு வர இதைப்பார்த்த கண்ணன் என்ன மாதவா ஒருவர் இல்லையேல் ஒருவர் தயாராகி கொண்டு வருகிறாராரே?

இறைவா உன் படைப்பில் அனைத்தும் சிறந்தவையே நீ விரும்பி இவ்வாறு செய்கிறாய் இப்படி ஒருவர் மனதினுள்ளேயே ஏங்கிக் கொண்டிருப்பது உலகத்திற்கு தெரியவில்லை அல்லவா இன்று இதுவும் தெரிய வர நீதானே முன் நிற்கிறாய் இல்லையேல் கோவிந்தன் தானே இங்கு இருப்பான் அன்று என்னிடம் சண்டை இட்டாயே ஏன் கோவிந்தனை அனுப்புகிறாய் மற்றவர்களை அனுப்பு என்று இன்று பார்த்தாயா மற்றவர்களைவிட இவர் சிறந்து இருக்கிறாரே! கோவிந்தனின் புகழும் இவரின் புகழும் வெளிவர வேண்டும் அல்லவா. என்று மாதவனும் கண்ணனும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

வந்தவர் இத்தனைக் காலம் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார், மாதவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் இவர் ஏன் அடிக்கடி மௌனம் ஆகிறார்? இவர் உள் என்ன சிந்தனை எழுந்து கொண்டிருக்கிறது. இவர் இறைவனுடன் பேசிக்

கொண்டிருக்கிறாரா? என்ற ஐயம் மேலோங்க இதை இவரிடம் கேட்கலாமா? கூடாதா? என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தார் .

மாதவன் கண்விழித்து பார்த்தான் இவர் அருகிலேயே கூர்ந்து கவனித்து கொண்டிருப்பதை பார்த்து என்ன ஐயா என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றான் .

எனக்கு ஒரு சிறிய சந்தேகம் அதை நான் கேட்கலாமா ?

கேளேன் .

நான் வந்தது முதல் கவனித்து வருகிறேன் நீங்களாகவே சிரித்துக் கொள்கிறீர்கள் நீங்களாவே மன வேதனை அடைகிறீர்கள் அதை எல்லாம் பார்த்து மற்றவர்கள் என்ன நம் குருவுக்கு? என்ன ஏதாவது கோளாறு ஏற்பட்டுள்ளதா? என்கிறார்கள் . ஆனால் நான் அப்படி நினைக்கவில்லை அவர்கள் கூறியதை, நான் கூறியது தவறு தான் இருப்பினும் தாங்கள் பதில் கூற வேண்டுமென்றார் .

மாதவன் புன்னகைத்தவாறே ஒன்றுமில்லை ஐயா நான் அவ்வப்போது கண்ணனுடன் உரையாடுவேன் என்றான் .

குருநாதா நான் அவ்வப்போது கண்ணனுடன் விளையாடுவேன் என்று சர்வசாதாரணமாக கூறுகிறீர்களே, என்று தான் இம்மனிதர்கள் உங்களை புரிந்து கொள்ளப் போகிறார்கள் இவர்கள் இப்படி எல்லாம் பேசுகிறார்களே, இவர்கள் எல்லாம் புரிந்து கொள்வார்களா? என்ன ஐயா கூறுகிறீர்கள் ?.

மாதவன் நானும் இந்த கேள்வியைத்தான் மனதில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றான் .

குரு தேவா இதற்கு கண்ணன் ஏதும் பதில் கூறவில்லையா? அவன் சூத்ரதாரி அவன் அறியாததையா நான் கேட்டு

விடப்போகிறேன், அவன் எதற்கும் பதில் வைத்திருப்பான்
அவன் எதுவும்பேசுவான்.

என்ன மாதவா நீ சொல்வதை பார்த்தால் நான் குதர்க்கமாக
பதில் பேசுவேன் என்பது போல் உள்ளதே என்று இடையில்
புகுந்தான் கண்ணன்.

சும்மா இரு கண்ணா என்றார் மாதவன்.

மீண்டும் புதியவரிடம் கண்ணன் ஏதும் பேசுவான் எதுவும்
நடத்துவான் என்றார் மாதவன்.

ஐயா எனக்கு மீண்டும் ஒரு சந்தேகம் .

சொல்லய்யா . நானும் அந்த கண்ணனை பார்க்க முடியுமா?
எனக்கும் அந்த பாக்கியம் கிடைக்குமா? என்றார்.

எவன் மனதார இறைவனை காண வேண்டும் என
அழுகின்றானோ அவனுக்கு இறைவன் காட்சி தருகின்றான்

ஐயா எனக்கு மற்றொரு சந்தேகம்!.

கூறுங்கள்.

பரவசநிலை என்று கூறுகிறார்களே , பேரானந்தம் என்று
கூறுகிறார்களே அப்படி என்றால் என்ன?.

மாயையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பவன் வெறும்
ஆனந்தத்தை அடைகின்றான் மாயைக்கு அப்பாற்பட்டு
தான் யார்? தன்செயல் என்ன? தான் வந்ததின் நோக்கம்
என்ன? என்பதை உணர்ந்து தன் ஆன்மா உள்ளுக்குள்ளேயே
இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை புரிந்து கொள்கின்றானோ
அவன் பேரானந்தத்தை அடைகின்றான், எவன் புரிந்து
கொள்ளாமல் மற்றதை ஆனந்தம் என்கின்றானோ அவன்
மாயையில் சிக்கி துன்பத்தில் ஆழ்கின்றான் . அங்கே

அவனுக்கு ஆனந்தம் இருப்பதில்லை. பரவசநிலை என்பது, எவன் இப்படி பேரானந்தத்தை அடைகின்றானோ, எவன் தன்னை மறந்து தன் ஆன்மாவில் உறையும் தெய்வத்தை எழுப்பி காண்கிறானோ, அந்த தெய்வம் எதை செய்கிறதோ அதைப்போல் அவன் சரீரம் கண்ணாடி போல் செய்கின்றது. அதாவது பிரதிபலிக்கின்றது. தன்னையும் மீறி இச்செயல் நடக்கின்றது ஆதலால் இதை பரவசநிலை என்கிறோம் .

இன்னும் ஒரு கேள்வி கேட்கட்டுமா ஐயா?

கேளேன்.

இறைவன் மந்திர கோஷங்கள் இருந்தால் தான் வருவானா? அனைத்து மரியாதைகள் இருந்தால் தான் வருவானா? அல்லது எப்படி வருவான்? உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதி என்று இருக்கிறதே உயர்ந்தவர்களிடம் வருவானா? அவர்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கிறது என்று அவர்களிடம் வருவானா? அல்லது மற்றவர்களிடமும் வருவானா? சற்று விளக்கமாக கூறுங்கள் .

குழந்தை மொழி பேச தெரியாவிடினும் அதன் வாய் அசைப்பிலேயே தாய் புரிந்து கொள்கிறாள், அம்மா என்று தன்னை அழைக்கிறது குழந்தை என்று ,இறைவனும் அப்படிப்பட்டவன் தான் மந்திரங்களை பற்றியும் கோஷங்களைப்பற்றியும் அவன் கவலைப்படுவதில்லை. எவன் மனதாரா கண்ணா என்று அழைக்கின்றானோ, உடனே அவன் ஓடி வருகிறான் அதற்கு தூய்மை வேண்டும், மனத்தூய்மை மிக அவசியம், இரண்டாவது உடல் தூய்மை இவை இரண்டும் எவனிடம் இருக்கிறதோ அவனை நாடி இறைவன் ஓடி வருகிறான். மனத்தூய்மை, உடல் தூய்மை இவற்றுடன் மனதில் தீய சிந்தனை இருக்க கூடாது. நல்ல சிந்தனை இருக்க வேண்டும் வம்பு கூறுவது சரியில்லை எல்லோரையும் தன்னை போல் பாவிக்கவேண்டும். எப்போதும் நன்மையே செய்ய வேண்டும் இப்படி தன்னடக்கத்துடன் எவனிருக்கிறானோ

அவன் அழைத்தால் இறைவன் அவனை நாடி வருகிறான். இந்த சாதிப்பிரிவுகள் நாமாக ஏற்படுத்திக் கொண்டவைகள் இதில் உயர்ந்தவன் , தாழ்ந்தவன் என்று ஒன்றும் இல்லை. மனிதர்களை மனிதர்களாகத்தான் நடத்த வேண்டும். எவன் ஆன்மசிந்தனையில் இருக்கிறானோ அவன் இறைவன் பார்வையால் உயர்ந்தவன், அவன்தான் இறைவனை நாடி செல்கிறான். இறைவன் கருப்பா சிவப்பா என்று நம்மை பார்ப்பதில்லை அவன் தூய்மையைத்தான் பார்க்கிறான். உள்ளத்தூய்மை, புறத்தூய்மை இரண்டும் இருக்குங்கால் அவனிடம் இறைவன் உறைகின்றான். இவை இரண்டும் இல்லை எனில் அவனிடத்தில் வர இறைவன் அஞ்சுகின்றான். இவை இரண்டும் இருப்பின் இறைவனை அடைவது சுலபமாகும் .

ஐயா இப்படி இருக்க ஜபங்கள் அவசியமா?.

ஜபம் என்பது இறைவனின் நாமத்தை ஒரு முகத்துடன் நீ இறைவனை சதா நினைத்து கொண்டு இருந்தால் ஜபமாகும். அதுவே ஓர் இடத்தில் அமர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தால் தியானம் ஆகும், இது இரண்டும் இல்லாமல் கீர்த்தனை பாடியும், ஆடியும் பக்தி செய்தால் அது பஜனை ஆகின்றது. தூய்மையுடன் இந்த மூன்றில் எதை எவன் செய்கிறானோ அவனிடத்தில் இறைவன் உறைகின்றான்.

நாம் சரியாக இருக்கின்றோமா? தவறு செய்கிறோமா? தூய்மையாக இருக்கிறோமா? என்பது எப்படி ஐயா அறிவது?.

இதற்காகத்தான் குருவை நாட வேண்டும் நல்ல குருவை தேர்ந்து எடுத்து நம்மை சுத்தப்படுத்தி கொள்ள வேண்டும். நாம்செய்யும் தவறுகளை அவர் மூலம் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும் குருவிடம் தவறை மறைப்பது பாவமாகும். உண்மையை எவன் குருவிடம் கூறுகிறானோ அவன் மேன்மையை அடைகின்றான் இல்லையேல் பொய் கூறுங்கால் அந்த பொய்யே அவனுக்கு வினை ஆகின்றது ஆதலால் குருவிடம் பொய் கூறுவது வினையை சம்பாதிப்பது

போல் ஆகும் இதற்கும் ஒரு கதை இருக்கிறது.

ஒரு குருகுலம், ஒரு குரு இருக்கின்றார் அந்த குருவின் கீழ் நிரம்ப சீடர்கள் உள்ளனர் சீடர்கள் நன்கு பணிபுரிந்திருக்கின்றனர். தினமும் அந்த குருகுலத்திற்கு பல கிராமங்களிலிருந்தும் அநேகர் வந்து தரிசனம் செய்து விட்டு செல்வர். அந்த குருவின் உபதேசப்படி நடப்பர். நிறையப்பேர் அவர் சொல்வதையே வேதவாக்காக நினைத்து அவரையே தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். அப்படி இருக்க ஒரு பெரிய செல்வந்தன் நான்கு ஊர் தள்ளி இருப்பவன் வருகின்றான் அப்படி வரும் போது குருவை வணங்கி நான் மிகவும் பரம ஏழை எனக்கு நிறைய செல்வம் கிடைக்க வேண்டும் என்று கேட்கின்றான் .

குருவும் சரி ஆகட்டும் உனக்கு யாவும் நல்லதே நடக்க பிரார்த்திக்கிறேன் என்றார்.

பக்கத்திலிருக்கும் மற்றவர்களுக்கு வியப்பாக உள்ளது ஒரு பெரிய செல்வந்தன் இப்படி பொய் சொல்கின்றானே அதுவும் குருவிடம் பொய் சொல்வது பாவமில்லையா? என்று நினைக்கின்றனர். சீடர்களுக்கு எல்லாம் நமது குருவை சோதிக்க வந்துள்ளானோ என கோபம் வருகின்றது. குரு எப்போதும் போல் சாந்தமாக தனது வேலையில் ஈடுபட்டார் .

மறுநாளும் அதே செல்வந்தன் வந்து ஐயா இன்று வரும் வழியில் பெருத்த அடி காலில் பட்டது என்று ஒரு பொய் சொல்கின்றான் .

உடனே குருவும் உனக்கு குணமாக பிரார்த்திக்கிறேன் என்றார். அன்றும் அவனுடன் வந்தவர்கள் ஏதும் அடிபடாமல் பொய் சொல்கின்றானே என ஆச்சர்யப் பட்டார்கள். இப்படியாக தினமும் ஒரு பொய்யை கூருவிடம் கூறி வந்தான் குருவிடம் உள்ள சீடர்களுக்கு அவனை பார்க்க மிகவும் கோபம் உண்டானது . என்ன இவன் இப்படி ஒரு மகானிடம்

தினமும் பொய் சொல்கின்றானே என்று, குருவும் சாந்தமாக இருப்பதை கண்ட சீடர்கள் நாம் குருவிடமே சென்று கேட்போம் என்று குருவிடம் செல்கின்றன.

குருதேவா உங்களை நாங்கள் சந்தேகிக்கவில்லை எனினும் எங்கள் மனதில் ஒரு கேள்வி எழுகின்றது. அச்செல்வந்தன் வருகின்றானே அவனை பற்றி சில கேள்விகள் என்று சீடர்கள் தொடங்க, குருவும் எல்லா விவரமும் எனக்குத் தெரியும் அவன் பொய் சொல்கின்றான். என்பது நன்றாக தெரியும் அவன் என்னை ஏமாற்றவில்லை தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொள்கின்றான். என்னிடம் பொய் கூறுவதில் அவனுக்கு சந்தோஷம் என்றால் கூறட்டுமே அவன் பொய் சொல்கின்றான் என்பதை பலர் முன் கூறி அவமானப் படுத்தலாமா? அப்படி அவனை அவமானப்படுத்தி நான் புகழ் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமா ? எப்படியும் இருப்பவர் களுக்கு அவன் பொய் சொல்வது தெரியும் அதனால் அவனுக்கு நல்ல அறிவு வளரும், உண்மை கூறவும் ஆண்டவனை பிரார்த்திக்கின்றேன். இதேயேதான் அவனிடமும் ஆண்டவனை பிரார்த்திக்கின்றேன் என கூறினேன். இப்படி பொய் கூறுபவன் ஒருநாள் திருந்துவான் என்ற நம்பிக்கை பொருத்திருந்து பாருங்கள்.

பலநாட்கள் கழிந்த பிறகு ஏழை ஒருவன் காலை நொண்டி கொண்டு குருவிடம் வந்தான் குருவை வணங்கி ஐயா நான் பரம ஏழை எனக்கு செல்வம் வரும்படி பிரார்த்தனை செய்யுங்கள் என்றான். உடனே குரு உனக்கு புற செல்வம் நீங்கியது அக செல்வம் வளரத்தொடங்கியது நல்லமுறையில் நடந்து கொள் என்றார். உடனே அவன் ஐயா எனக்கு தாங்கள் கூறுவது ஒன்றும் புரியவில்லையே எனக் கேட்டான்.

இவ்வளவுகாலமும் நீ என்னிடம் பொய் கூறி வந்தாய் அதன்பயனாக அனைத்தையும் இழந்தாய் இழந்த நீ இன்று உண்மை கூறினாய். அதனால் உள்ளத்தளவில் தூய்மையடைய துவங்குகின்றாய். உன் தூய்மையால் நீ நாளையே நீ இழந்த செல்வத்தைப் பெறுவாய் என்றார்.

ஐயா அன்று நான் அவ்வளவு பொய் கூறியும் உங்களுக்கு கோபமே வரவில்லையே இன்று வரை அதே அன்புடன் நடந்து கொள்கிறீர்களே நான் செய்தவைகள் அனைத்தும் தவறு என்னை மன்னித்து உங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள் உங்களுக்கு பணிவிடை செய்து என் பாவத்தை கழிக்கின்றேன் என்றான்.

குருவின் இடத்தில் பொய் கூறுவது மிகப்பெரிய பாவமான செயல். என்றும் உண்மை பேசி தவறு செய்திருந்தாலும் மறைக்காமல் கூறி மன்னிப்பு கோரி நல்ல நடைத்தையில் செல்பவனே சிறந்தசீடன். இதை குரு மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.

ஐயா தங்களிடம் சற்றுக் கொள்ள வேண்டியது நிறைய உள்ளது. நாங்கள் பார்த்து தெரிந்து கொள்ள முடியுமா?.

ஒருத்தரை பார்த்து ஒருத்தர் நடப்பது என்பது அர்த்தம் இல்லாதது. அதே நேரத்தில் நல்லதை பார்த்து நல்லதை கற்றுக் கொள்வது சிறந்தது ஏன் என்றால் நானாக இருப்பினும் மனுஷன் தான், தவறு என்பது நடக்கலாம் அதை நாம் பெரிதாக்கிக் கொள்வதை விட அதை மறந்து விட வேண்டும். யார் நல்லது செய்து இருப்பினும் அவ்வழியே நல்லது செய்ய முயற்சிக்கலாம்.

ஐயா என் மனதில் எழுகிறதை நேரடியாக கூறட்டுமா?

கூறேன்.

இப்பொழுது கூறினீர்களே நீங்கள் தவறு செய்யக் கூடும் என்று நீங்கள் தவறு செய்வது என்பது நடவாதது அப்படி இருப்பின் அதற்கும் ஒரு அர்த்தமிருக்கும் என்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

பலே மாதவா உனக்கு அருமையான சிஷ்யன்

கிடைத்திருக்கிறான் போல் இருகிறதே!

மாதவனும் ஆம் கண்ணா நன்றாக புரிந்து கொண்டிருக்கிறார் பார்.

பார்த்தாயா மாதவா ஒருவன் குறுகிய காலத்தில் நம்பிக்கையையும், பக்தியையும் வைத்திருக்கிறான்.

இதைத்தான் கண்ணா சொன்னேன் கண்ணா இவரை வெளியில் கொண்டு வர கோவிந்தன் இருந்தால் முடியாது, அவன் இல்லாத போது வெளியில் கொண்டு வர முடிந்தது பார்த்தாயா?

ஐயா தாங்கள் இப்போது கண்ணணிடம் தானே பேசினீர்கள்?.

நீ எப்படி கண்டு பிடித்தாய் ?

நீங்கள் அவ்வப்போது நிறுந்தும் போது எங்களுடனும் இறைவனிடமும் பேசுகிறீர்கள் என்று புரிந்து கொண்டேன் அப்படி தவறு ஏதும் கூறி இருப்பின் என்னை மன்னித்து கொள்ளுங்கள் .

இல்லை நீ சரியே கூறியிருக்கிறாய். இப்படி இவர்கள் வாழ்க்கை நடந்து கொண்டிருக்க ஒரு நாள் ஆஸ்ரமத்தில் வரலக்ஷ்மி பூஜை நடந்து கொண்டிருக்க,

நாரதர்: லக்ஷ்மியை பார்த்து கேட்கிறார். தாயே இம்முறை வரலக்ஷ்மி நோன்பிற்கு எங்கு செல்லப் போகிறீர்கள்?.

லக்ஷ்மி: அதை தான் நானும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு விருப்பமான இடமும் மன அமைதி கொடுக்கும் இடமும் கண்டு பிடித்துள்ளேன் அங்கே செல்லலாம் என யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நாரதர்: தங்களுக்கு மன அமைதி இல்லையா? தாங்கள் எங்கு சென்றாலும் அவ்விடத்தை அமைதிபடுத்துவீர்கள் அல்லவா? தங்களுக்கு எப்படி மனக்குறை வந்தது. அப்படி என்ன தாங்கள் வேதனைப்படும் படி நடந்து விட்டது.

லக்ஷ்மி: அப்படிச் கேள் நாரதா என்மனக்குறையை யாரும் கேட்டதில்லை எனக்கு எதனால் மனக்குறை ஏற்படுகின்றது என்பதை உலகம் தெரிந்து கொள்ளட்டும். போன ஜென்மத்தில் அவரவர் செய்த புண்ணியத்தின் பயனால் ஒவ்வொரிடமும் சிலகாலங்கள் தங்கி விட்டு வருகின்றேன் அல்லவா? இனி நீ அவ்விளக்கத்தை கேட்பாய்.

ஒருவன் குறுக்கு வழியில் செல்வங்களை சம்பாதிக்க முயன்றான். மக்களை எல்லாம் ஏமாற்றி செல்வத்தை அடைய முயன்றான். அப்படி அவன் முயற்சி செய்யும் போது அவனது பூர்வ ஜென்மத்தின் புண்ணியத்தால் எனது கருணை என் விருப்பம் இல்லாமல் அவன் மேல் விழுகிறது. இப்போது அவன் குறுக்கு வழியில் நிறைய செல்வங்களை அடைகின்றான். எனக்கோ அங்கு இருக்க பிடிக்கவில்லை மனதில் வேதனையுடன் எப்போது வெளியில் வரலாம் என பார்த்து கொண்டிருந்தேன். எனக்கு மன நிம்மதியை கொடுப்பதில்லை எப்படியாவது அங்கிருந்து வெளியேற முயற்சி செய்து அவனைப்படாத பாடுபடுத்தி விட்டு வெளியில் வருகின்றேன். காரணம் அவன் நேர்மை இல்லாமல் சம்பாதித்தது.

அங்கிருந்து மறு இடத்திற்கு செல்கிறேன் அந்த வீட்டில் என்னடாவென்றால் மிகவும் கஞ்சர்களாக இருக்கிறார்கள் தானம் என்ற வார்த்தைக்கு இடமே இல்லாமல் இருக்கின்றது. அவர்கள் உண்பது கூட பார்த்துதான் உண்கிறார்கள். இப்படி இவர்கள் பணத்தை சேர்த்துக் கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறார்கள். இருப்பதை அழகாக வைத்துக் கொள்ள தெரியவில்லையே. இனி இவர்களுடன் இருப்பது நமக்கு சரிவராது நாம் இவர்களை விட்டு வெளியேற வேண்டும். அனாவசிய செலவுகளையும் ஆடம்பர செலவுகளையும்

இவர்கள் பிள்ளைகள் மூலம் செய்வித்து வெளியேறினேன்.

மூன்றாவதாக வேறு ஒரு இடத்திற்கு செல்கிறேன். அங்கு என்னடாவென்றால் வாரி வாரி வழங்கி பேரையும் புகழையும் சம்பாதிக்கிறார்கள் எல்லோரும் தன்னை புகழும்படி நடந்து கொள்கிறார்கள் கர்வமும், ஏழ்மையைக் கண்டு ஏளனமும் திமிரும் பிடித்தாடுகிறார்கள். அனாவசியமாக பொருட்களை வீணடிக்கிறார்கள் இவைகளை பார்க்கும் போது எனக்கு அங்கு ஒரு கூணமும் இருக்க பிடிக்கவில்லை சரி இவர்கள் தான் இப்படி என்று

நான்காவதாக ஒரு ஆச்சாரியனிடம் சென்றேன், அங்கு பார்க்கும் போது செல்வத்தை அடைந்த ஆசாரியன் தனது கொள்கைகளை எல்லாம் மறந்து தன் போக்கில் போய்க்கொண்டிருக்கின்றான். சரி இருப்பவை இருக்கட்டும் அடுத்து வரும் ஆசாரியனால் சீர்படும் என்று எண்ணி அங்கிருந்து விலகினேன். அடுத்தபடியாக நாம் செல்வ ரூபத்தில் சென்றால்தானே பிரசினை என்று தர்மம், நியாயம், நேர்மை என்ற நல்ல குணத்துடன் ஒரு விட்டிற்குள் புகுகின்றேன் சரி இங்கு செல்வத்தைத்தான் அளிக்க வில்லையே நிம்மதியாக இருக்கலாம் என இருந்தேன். அப்படி இருந்தும் எனக்கு நிம்மதி கிடைக்கவில்லை காரணம் அவர்கள் தினமும் நியாயம், நேர்மை, தர்மமாக இருந்து கொண்டு என்ன லாபம் நமக்கு எதுவுமே கிடைக்க வில்லையே! இன்றும் கஷ்டம் தானே படுகிறோம் என தினமும் புலம்புவதைப்பார்த்து எனக்கே வேதனை அடைந்து அவர்களுக்கு செல்வத்தை அளித்து விட்டு வெளியேறுகின்றேன்.

பார்த்தாயா நாரதா மக்களிடம் நான் படும் பாட்டை. எல்லோருக்கும் நிம்மதி தரும் எனக்கு நிம்மதி இல்லை பார்த்தாயா!

நாரதர்: சரிதாயே தாங்கள் இன்று எங்கு செல்ல உத்தேசித்துள்ளீர்கள். தங்களுக்கு நிம்மதி அளிக்கும்

இடத்தை நானும் வந்து பார்க்கலாமா?.

லக்ஷ்மி: கட்டாயமாக என்னுடன் வா அதோபார் அங்கு என்ன தெரிகிறது?

நாரதர்: தாயே அது ஒரு மகானின் ஆஸ்ரமம் அல்லவா! உன் கருணையால் ஓரளவு வசதியும் உள்ளது அங்கே அவ்விடத்தில் அவனுக்கு நிம்மதி, சரி வா பார்க்கலாம்.

லக்ஷ்மி ஏழை பெண் போல் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி வருகிறாள். நாரதரும் யார் கண்ணிலும் படாதவாறு வருகிறார். ஆஸ்ரமத்தின் நுழைவு வாயிலில் நின்று கொண்டு பார்க்கிறாள். ஆஸ்ரமத்தில் மகான் தோட்டவேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

லக்ஷ்மி மகானை பார்த்து ஐயா இங்கே யார் பெரியவர் நான் அவரை சந்திக்க வெண்டும் என்றாள்.

மகான்: இங்கு ஆண்டவர்தான் பரொரியவர் நாங்கள் எல்லோருமே அவ்வாண்டவனின் அடிமை அவ்வடிமைகளில் மூத்தவன் நான்.

லக்ஷ்மி: நீங்கள் தலைவராக இருந்து இச்சிறிய வேலைகளை எல்லாம் செய்கிறீர்களே! எங்கே ஆட்கள் யாரும் இல்லையா?

மகான்: ஆட்கள் எல்லோரும் இருக்கின்றார்கள் அவரவர் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். தற்சமயம் நான் சும்மா இருப்பதால் என்னால் முடிந்த வேலையைச் செய்கிறேன். தோட்டம் சுத்தமாக இருந்து பூக்கள் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தால் ஆண்டவனும் சந்தோஷம் அடைவான். நம் மனதிலும் ஓர் நிம்மதி உண்டாகும் ஏதோ என்னால் முடிந்த ஒரு சிறிய தொண்டு. நீயாரம்மா! உனக்கு என்ன வேண்டுமென கேட்டார்.

லக்ஷ்மி: ஐயா எனக்கு ரொம்ப பசி எடுக்கின்றது சாப்பிட ஏதாவது உள்ளதா?

மகான் : அவ்வாண்டவனின் கிருபையால் உணவு இருக்கின்றது. அம்மா ஆட்கள் அங்குள்ளனர் அவர்களுடன் நீயும் சேர்ந்து உண்ணலாம்.

லக்ஷ்மி: நான் ஒரு விரதம் மேற்கொண்டிருக்கின்றேன். யார் என்னை சாப்பிட அழைக்கின்றாரோ அவர் கையாலயே சமைத்தும், பறிமாரவும் வேண்டும்.

மகான்: அப்படியாம்மா கவலைப்படாதே ஒரு நொடியில் நானே சமைத்து பரிமாறுகிறேன். தோட்டத்தை சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டிரம்மா என கூறி சமைக்க உள்ளே சென்றார்.

லக்ஷ்மி: நாரதரை நோக்கி பார்த்தாயா நாரதா! பண்பும் நல்ல மனிதாபிமானமும் நல்ல குணமும் பொருந்தியவரை

நாரதர். தாயே நானும் ஒரு சோதனை அவரை செய்து பார்க்கட்டுமா?

லக்ஷ்மி: தாராளமாக செய் அதற்காகத்தானே உன்னை அழைத்து வந்தேன்.

நாரதர் ஓர் ஏழை பிராமணன் போல் வந்து நின்றார். லக்ஷ்மி ஓடிச் சென்று அம்மகானை அழைத்து தங்களை காண யாரோ வந்திருக்கின்றார் என்றாள்,

மகான் வெளியில் வந்து வந்தவரைப்பார்த்து யாரப்பா நீ உனக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்றார்.

பிராமணர்: என் பெண்ணிற்கு கல்யாணமும், என் பிள்ளைக்கு பூனூலும் ஒரே தினத்தில் வைத்திருக்கின்றேன். தாங்கள் தான் உதவி செய்ய வேண்டும்.

மகான்: அந்த மகாலக்ஷ்மி உனது விசேடத்தை எந்த

குறையும் இன்றி நடத்தி வைக்கட்டும். உனக்காக அவளிடம் நிச்சயம் பிரார்த்திக்கின்றேன் ஏதோ என்னால் முடிந்த சிறிய தொகையையும் தருகின்றேன். எனக்கூறி சிறிய தொகையையும் கொடுத்து விட்டு சென்றார்.

லக்ஷ்மி: நாரதரை நோக்கி பார்த்தாயா நாரதா எவ்வளவு பெருந்தன்மையுடன் தன்னால் முடிந்த தொகையையும் கொடுத்து மனமாற பிரார்த்தனையும் செய்கின்றேன் என்றார். இன்னும் நீ இங்கிருந்து கொண்டு வேடிக்கை பார் என்றாள்.

மகான் லக்ஷ்மியை உணவு அருந்த அழைக்கின்றார், பரிவுடன் பறிமாறுகின்றார். லக்ஷ்மி தன் தாய் வீட்டில் சந்தோழமாக உணவருந்துகிறாள். உணவருந்தி விட்டு லக்ஷ்மியும் மகானும் ஆஸ்ரமத்தை வலம் வருகின்றனர். அப்படி வரும் போது மண்டபம் ஒன்று அழகாகவும், ஆடம்பரமாகவும் செலவிடப்பட்டு அலங்கரிக்கப்படுகிறது.

லக்ஷ்மி: இந்த மண்டபம் எதற்க்காக செலவிடப்பட்டு அலங்கரிக்கிறீர்கள்?

மகான்: உனக்குத்தெரியாதா! வருகிற வெள்ளிக்கிழமை வரலக்ஷ்மி நோன்பு லக்ஷ்மியை அழகாக அலங்கரித்து இம்மண்டபத்தில் அமர்த்தி வைக்கவே இவ்வலங்காரங்கள்.

லக்ஷ்மி: ஐயா சற்று முன்பு பணம் இல்லை என்று கூறினீர்கள், இப்போது இச்செலவு அவசியம் தானா? அப்பிராமனுக்கு உதவி இருக்கலாமே!

மகான் புன்னகைத்துக் கொண்டே நீ சொல்வது சரிதான் ஆனால் இந்த பணம் நான்கடன் வாங்கி செய்கிறேன்.

லக்ஷ்மி: அப்படி கடன் வாங்கி செய்ய வேண்டுமா? யாசகம் கேட்டிருக்கலாமே?

மகான்: யாசகம் கேட்டிருக்கலாம் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருவிதமாக பேசுவார்கள். அது என் தாயை

அவமதிப்பது போலாகும். என் மனது அதனால் மிகவும் வேதனை அடையும்.

லக்ஷ்மி : சரி அப்படி கடன் வாங்கி வந்தவருக்கும் உதவி செய்திருக்கலாமே?

மகான் : செய்திருக்கலாம் எதிர்பார்ப்புகள் அதிகமாகும், அப்படி செய்தால் கடன்வவாங்கியாவது கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கும் நம்மை அறியாமல் புகழுக்காக ஆசைப்பட தூண்டும், பேர் இருக்கிறதா என பார்க்கத்தூண்டும். இவை எல்லாவற்றையும் விட நம் கையிலிருப்பதைக் கொடுத்து மனமார தெய்வத்தை பிரார்த்தித்தால் அவர்களின் குறையும் நீங்கும். நாம் அவர்களுக்கு மறைமுகமாக உதவி செய்தது போலிருக்கும். பேரும் புகழும் நம்மை பற்றாது. அவர்களின் எதிர்பார்ப்பும் நம்மிடம் அதிகமிராது.

லக்ஷ்மி : சரி இப்போது வரலக்ஷ்மி விரதத்துக்காக கடன் வாங்கினீரே அது எதற்கு ? அதை எப்படி அடைப்பீர்? நீர் அழகாக செய்கிறீர் என்ற திமிரிலா?

மகான் : தாயே நிச்சயம் இல்லை நான் தியானத்தில் என் தாயை நன்றாக ஆடம்பரத்தில் இருப்பதைப் பார்க்கிறேன் அதையே மக்களும் பார்த்து மகிழ்ந்தும் என்ற தூய உள்ளத்தால் செய்கிறேன் கருணை உள்ளம் கொண்ட என் தாய் என்னை நன்கறிந்து கொண்டு இக்கடனையும் அடைப்பாள் என்ற நம்பிக்கை நிச்சயம் உள்ளது.

லக்ஷ்மி : சரி ஐயா நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் மனதிற்கு மிகவும் சந்தோழமாக உள்ளது. நீங்கள் சென்று உங்கள் வேலைகளில் ஈடுபடுங்கள் நான் அங்கு சென்று சற்று ஓய்வு எடுக்கின்றேன்.

மகானும் புறப்பட்டு சென்றார். லக்ஷ்மியும் ஓரிடத்தில் சென்று அமர்ந்தாள். நாரதரும் பின் தொடர்ந்து சென்று

நின்றார்.

லக்ஷ்மி: பார்த்தாயா நாரதா இவ்விடம் எவ்வளவு சந்தோஷமாக உள்ளது இங்கு பணத்திற்காக ஆசையில்லை எப்போது தேவையோ அப்போது வந்தால் போதும் என்ற எண்ணம். இருப்பதைக் கொடுக்கும் குணம், நல்ல பண்பு உள்ளம், தான் என்ற அகங்காரமற்ற இடம். எனக்கு இவ்விடமே மிகவும் பிடித்திருக்கிறது இங்கிருந்து கொண்டு வருபவரை எல்லாம் இன்புறச் செய்யப்போகிறேன். எனக்கு சந்தோஷமான் இடம் இதுவே.

நாரதர்: தாயே நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் உண்மை நீங்கள் இங்கிருந்து கொண்டு வருபவர்களுக்கு அனுகிரஹம் செய்வது பற்றி மிகவும் சந்தோஷம், அதே நேரத்தில் இங்கிருந்து மெய்மறந்து இங்கிருப்பவர்களை கை விட்டு விடாதீர்கள் என்று கூறி லக்ஷ்மியை வணங்கி விட்டு சென்றார்.
அத்தியாயம்:10

சில காலம் கழிந்தது எங்கிருந்தோ ஒரு குரல் வந்தது ஸ்ரீ குருவேசரணம், ஸ்ரீ குருவே சரணம் என்று மாதவனும் உடனே சீடர்களைப் பார்த்து யார் இப்படிக்கூறுகிறீர்கள்? என்று கேட்டார்.

சீடர்கள் நாங்கள் யாருமில்லை குருவே என்றார்கள்.

பின் எங்கிருந்து குரல் வருகிறது என்றார்.

எங்களுக்கும் விந்தையாகத்தான் உள்ளது என்றனர்.

இந்த குரலை கேட்கும் போது எனது கோவிந்தனின் குரல் போல் உள்ளதே, எங்காவது ஒளிந்து கொண்டு கூவுகின்றானா எனப்பாருங்கள் என்றார்.

சீடர்களும் எல்லா இடங்களிலும் அவனை திட்டிக் கொண்டே தேடினார்கள். ஆனால் அவன் எங்கும் புலப்படவில்லை.

மாதவனிடம் வந்து அவன் எங்கும் புலப்படவில்லை எனக் கூறினார்கள்.

சரி வாருங்கள் எல்லோரும் அவன் குரல் வரும் திசை நோக்கி செல்வோம் என புறப்படுகின்றனர்.

என்ன ஆச்சர்யம் அதே மலையடிவாரத்தில் அதே பாறை மீது அமர்ந்திருந்தான், கோவிந்தன் ஒரு பாம்பு அவன் மேலே ஏறி கீழே சென்றது. அவன் அசைந்து கொடுக்கவில்லை அவன் அருகில் சீடர்களும் மாதவனும் சென்றனர். அவன் உடலில் எல்லாம் பூச்சிக் கடிகள் இருந்தன, மாதவனும் அவன் வாயை உன்னிப்பாக கவனித்தார். ஸ்ரீகுருவே சரணம், ஸ்ரீ குருவே சரணம் என ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

அப்பா கோவிந்தா எழுந்திரு உன் குரு வந்திருக்கிறேன் என்றார் மாதவன்.

அவன் எழுந்திருந்து மாதவனைப்பார்த்து நமஸ்கரித்தான்.

மாதவனும் அவனை எழுப்பி ஏன் நீ இங்கேயே அமர்ந்தாய் நீ ஆஸ்ரமத்திற்கு வர வேண்டியதுதானே என்றார்.

ஐயா தாங்கள் என்னை இங்கேயே அமரச்சொன்னீர்கள், தாங்கள் என்னை வந்து அழைத்துப் போவதாகவும் சொன்னீர்கள், தாங்கள் நிச்சயம் வருவீர் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு என்றான்

உடனே மாதவனும் நான் காலதாமதமாக வந்தேனே என்றார்.

தங்கள் செய்கையில் எப்போதும் ஓர் அர்த்தம் இருக்கும் அப்படி எதுவும் அர்த்தமின்றி செய்ய மாட்டீர்கள். இது கால தாமதமில்லை இது எனக்கு நன்மையே தருவதாகவும் இருக்கும். அதனால் வருந்தாதீர்கள் எனக்கு இது சந்தோஷமே என்றான் கோவிந்தன் .

என்ன உனது உடம்புகளில் இத்தனை காயம் என்றான் மாதவன்.

ஐயா மழையும் வெயிலும் மாறிமாறி வருகிறது இதில் பூச்சிகளும் வண்டுகளும் தேனீக்களும் நிறைய உற்பத்தி ஆகின்றன. இப்பூச்சிகளுக்கு ஆகாரமாக நான் அமர்ந்திருந்தேன் அதனால் ஏற்பட்ட வடுக்கள், எவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருந்தால் என்னை இச்சிறிய சேவைக்கு அனுமதித்து இருப்பீர்கள். நான் பெறும் சந்தோஷம் எல்லை இல்லாதது என்றான்.

உடனே அவனை அரவணைத்துக் கொண்டான் மாதவன்.

மாதவனும் மற்ற சீடர்களை பார்த்தார் உடனே அவர்களும் மாதவனின் கால்களில் வீழ்ந்து எங்களை மன்னியுங்கள் நாங்கள் அந்த அளவிற்கு புரிந்து கொள்ளவில்லை. எங்களால் இப்படி நடந்து கொள்ள முடியவில்லை எங்களுக்கு இன்னும் அப்பக்குவம் வரவில்லை. நாங்கள் நீங்கள் கூறுவதற்கு வாதமும், தர்க்கமும் தான் செய்கிறோம் சில நேரங்களில் நீங்கள் கூறுவதை சோதித்து பார்க்கிறோம். உங்களிடம் பணிவின்றி நடந்து கொள்கிறோம். நீங்கள் கூறுவதை அப்படியே செயல்படுத்துவதும் இல்லை எங்கள் இஷ்டம் போல் நடக்கின்றோம். வீண் வம்புகளும் பேச்சுக்களும் எங்களிடம் இருந்தது. இனி நாங்கள் திருந்தி நல்வழியில் செல்ல வேண்டும் மன்னித்தருளுங்கள். உங்களுக்கு ஆபத்தீடனாக இருந்தவனை எங்களுக்கு நல்ல நண்பனாக இருந்து நாங்கள் செய்யும் தவறுகளை திருத்தி நாங்கள் எல்லோருமே உங்களுக்கு ஆபத்தீடர்களாக ஆக வேண்டும் எனக்கூறி வணங்கினார்கள்.

மாதவனும் உங்கள் எல்லோரையும் மன்னிக்கிறேன் நீங்கள் விரும்பியபடியே செயல்பட்டு நல்லவிதமாக ஆண்டவனை அடைவீர்களாக என்றார்.

மாதவன் கோவிந்தனை ஆஸ்ரமத்திற்கு அழைத்து வந்தான், மாதவன் மனதிற்குள் இனி இப்பொறுப்புக்கள்களிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று எண்ணினார்.

உடனே கண்ணன் நைசாக நழுவலாம் என்று பார்க்கிறாயா?.

இல்லை கண்ணா பணிகளில் இருந்து விடை பெறலாம் என்று நினைக்கிறேன் எனக்கும் உன்னுடன் இருக்கவேண்டும் .

நாம் அப்படித்தானே இருந்து கொண்டு இருக்கிறோம் ?.

இல்லை கண்ணா சில பொறுப்புக்கள் அதிகமாக இருக்கின்றது இப்பொழுது என்னால் பார்த்துக் கொள்ளமுடிவதில்லை, அதிலும் இந்த நிர்வாகப்பொறுப்பு எனக்கு தேவை இல்லை என்று நினைக்கிறேன், நான் சதா உன்னுடனேயே இருக்க வேண்டும் உன்னையே நினைக்கவேண்டும் என்று நான் விரும்புகின்றேன் ஆதலால் இதிலிருந்து ஒதுங்குவது என நான் தீர்மானித்துக் கொண்டேன் .

சரி நீ ஒதுங்கவேண்டும் என்று நினைத்து விட்டாய் உன் விருப்பம் போல் செய் என்றான் கண்ணன் .

கண்ணா ஒரு சிறிய சந்தேகம் கோவிந்தனுக்கு இப்பொறுப்புக்களை தரலாமா? உலகம் என்ன சொல்லும்? அல்லது நான் சிறு வயதிலிருந்து வளர்த்து வந்தவன் என்ற வாக்கு வருமா?.

இதை ஏன் சிந்திக்கிறாய் மாதவா போய் கோவிந்தனிடம் கேளேன் அவன் எப்படி சொல்கிறானோ அதன்படி செய்யேன் .

மாதவன் கோவிந்தனிடம் வருகிறான் கோவிந்தா என்று அழைக்கிறான் .

ஐயா தாங்கள் என்னை தேடி வருவதா?

அழைத்திருந்தால் நான் வந்திருப்பேனே என்று பதற்றத்துடன் எழுந்து கால்களில் விழுந்து அழுகிறான் .

ஒன்றும் இல்லை கோவிந்தா நான் பொறுப்புக்களிலிருந்து விலகலாம் என்று பார்க்கிறேன் .

ஐயா! நான் தங்களுக்கு அறிவுரை கூற நான் என்ன அறிவாளியா? அல்லது சிறந்தவனா? இல்லை ஐயா தவறு, தாங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்களோ அதை செய்யலாமே ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம் எந்த பொறுப்புக்களை வேண்டுமானாலும் விட்டு விடுங்கள் என்னை மட்டும் விட்டு விடாதீர்கள் .

மாதவன் மௌனமாக இருந்தான் .

கண்ணன் கைதட்டி சிரிக்கிறான் பார்த்தாயா உன்னை யார் விடுகிறார்கள் என்று ?

கண்ணா சும்மா இரு உன்னை யார் நடுவில் வர சொன்னது? எதற்காக வருகிறாய்? நான் பார்த்து கொள்கிறேன் நீ சும்மா இரு .

கோவிந்தா நான் என்ன சொன்னாலும் நீ கேட்பாய் இல்லையா?

கேட்பேன் பொறுப்புக்களை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று தானே கேட்க போகிறீர்கள் ?.

மாதவன் மௌனமாக இருந்தான் . ஐயா! நான் ஏற்றுக் கொள்வதில் ஆட்சேபனை இல்லை இவருக்கு வேண்டியவருக்கு கொடுத்து விட்டார் என்று வரும் . அதைவிட ஒரு சிறிய ஆலோசனை ஐயா, உங்களுக்கு ஏற்றாற் போல் இருந்தால் செய்யுங்கள் .

சொல் கோவிந்தா . நான் இல்லாத போது உங்களுக்கு

பணி பு ரிந்து வத்தாரே ஒரு நல்லவர் அவருக்கு இப்பொறுப்புக்களை கொடுக்கலாம்.

மாதவன் மனதுள் பலர் இப்பதவிக்காக அலைந்து கொண்டிருக்க இவன் மற்றவனுக்கு பதவியை கொடு என சொல்கிறானே! நான் தவறு செய்து விட்டேன் அன்று என் குருவிடம் அவ்வாறு சொல்லவில்லையே என்று மனதில் அழுதான், அன்றே நான் சொல்லியிருந்தால் எனக்கு இவ்வளவு பொறுப்பு கிடையாதே, எனக்கு ஏன் அந்த புத்தியை கொடுக்கவில்லை கண்ணா? என்று கத்தினான்.

கண்ணன் புன்னகைத்து உனக்கு பொறுப்பு என்று ஒன்று இருக்குதய்யா உன்னை அப்படி விட்டால் சுலபத்தில் பிடிப்பது அரிது ஐயா, பிறகு மக்களுக்கு எதை போதிப்பது அதை புரிந்து தான் உன் வாயை அடைத்து வைத்தோம் .

சரி போதுமே இந்த விளையாட்டு என்னை பொறுப்புக்களிலிருந்து நீக்கேன் .

மாதவா ஒன்று மட்டும் நிச்சயம் இன்னும் அவதாரங்கள் முடியவில்லை, நாம் போட்ட ஒப்பந்தப்படி நடக்கவில்லை, ஆதலால் வேண்டுமானால் பொறுப்பில் இருந்து நீக்குகிறேன் என்றான்.

ஐயா இதை செய். எப்படி உன்னை மடக்குவது என்று எனக்கும் தெரியுமென்று மாதவன் கூற

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே சரி உன் விருப்பப்படி செய் என்றான் .

ஐயா நான் கூறியதை கண்ணனும் ஒப்புக் கொண்டானா?.

ஒப்புக் கொண்டான் கோவிந்தா ஆனால் குருவின் கட்டளை ஒன்று இருக்கிறது என்றார்.

சொல்லுங்கள் ஐயா ஏற்றுக் கொள்கிறேன் .

உன் பொறுப்புக்களை ஒருவர் ஏற்றுக் கொண்டார் நீ அவருக்கு உறுதுணையாக நின்று சேவைகள் செய்ய வேண்டும் இது குருவின் கட்டளை என்றான்.

கோவிந்தன் கண் கலங்கி நின்றான்

குருவின் கட்டளை என்று சொன்னவுடன் மறுப்பு சொல்வது சரியல்ல, சரி என்று மனம் வருகிறதோ அன்று அழைப்பார் போல் இருக்கிறது , பலகாலம் பிரிந்து இருந்தோம் மீண்டும் சேர்ந்தோம் , பிரிந்தோம், மீண்டும் சேர்ந்தோம் இப்பொழுது மீண்டும்பிரிகிறோம் என்று மனதுள் எண்ணினான், சரி ஐயா அப்படி ஆனால் நீங்கள் எனக்கு ஒரு வரம் தாருங்கள் .

என்ன கேள் கோவிந்தா. உங்கள் இறுதி காலத்தில் நான் உங்களுடனிருக்க வேண்டும். உங்கள் இறுதி காலத்தை நான் இருந்து முடிக்க வேண்டும் என்றான்.

பலே, பலே குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் போட்டிதான் என்று சொன்னான் கண்ணன்.

மாதவன் மௌனமாக சரி என் இறுதி காலம் முடிக்கும் போது அழைக்கிறேன் அது வரையில் என்னை விடு என்றான் மாதவன்.

ஐயா! மற்றொரு வரன் ஒன்றும் கேட்கப்போகிறேன் என்றான்.

கேள் கோவிந்தா.

எனக்கு எப்போது உங்களை சந்திக்க வேண்டுமோ அப்போது நான் சந்திக்க வேண்டும் அல்லது உங்கள் தரிசனம் இங்கே எனக்கு கிடைக்க வேண்டும் என்றான் .

அதுவும் நடக்கும் என்று தன்னை அறியாமலேயே கூறிவிட்டான் மாதவன்.

உடனே கண்ணன் என்ன மாதவா ஒப்புக் கொண்டாயே அவன் அடிக்கடி வாரா வாரம் வந்து பார்த்தால் என்ன செய்வாய்? இல்லை தினமும் வந்து பார்த்தால் என்ன செய்வாய் ? என்று கிளப்பிவிட. .

கோவிந்தா நீ என்னை தரிசிக்க வேண்டும் என்று ஒருநாள் வந்து மீண்டும் மறுநாள் வந்தால் தரிசிக்க விடமாட்டேன். மாதம் ஒருமுறை தான் தரிசிக்க விடுவேன் என்றான் மாதவன்.

குருதேவா என்ன கடுமையான கட்டளை இருப்பினும் பரவாயில்லை எனக்கு அதுவாவது அருள் புரிந்தீர்களே என்றான். மற்றவர்களுக்கு எடுத்து காட்டாக நல்ல குருவாக இருந்தீர்கள் இப்பொழுது தனியாக செல்கிறேன் என்கிறீர்கள் எனக்கு வருத்தம் அதிகம் ஆகிறது என்றான் கோவிந்தன்.

கவலையை விடு இந்த உலகத்தில் தானே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறினான் மாதவன்.

கண்ணன் மாதவனை பார்த்து சரி விடு எங்கு செல்கிறாய் என்னையும் தானே அழைத்து செல்லப் போகிறாய்? அல்லது இவர்களிடம் விட்டு போகப் போகிறாயா? .

இவர்களிடம் விட்டால் பிறகு நான் என்று உன்னை அடைவது எனக்கும் தெரியும் கண்ணா என்னுடன் உன்னை எடுத்து தான் செல்வேன்.

ஆற்றில் என்னை தள்ளிவிடாதே.

இல்லை தள்ள மாட்டேன் என்று மாதவன் கூற.

கண்ணன் நானே சொல்கிறேன் எங்கு செல்வோம் என்று

அதுவரையில் நடப்போம் என்றான்.

மறுதினம் புதியவருக்கு பதவி அளிப்பு விழா நடந்தது, மாதவன் பதவியில் இருந்து விலகி தன் கண்ணனை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

அனைவரும் பார்த்து கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் சிலர் சந்தோஷப்பட்டார்கள், சரி புதியவர் வந்து விட்டார் ஒழிந்தார் இவர் இவரின் தொல்லைகள் விட்டது தானாக அழுவார், தானாக சிரிப்பார், தானாக கத்துவார், தானாக ஆடுவார் என்று எண்ணினர்.. பலர் வருந்தினார்கள்.

கோவிந்தன் மனதுள் எண்ணினான் ஐயா உங்கள் சரித்திரம் இன்று எழுத தொடங்குகிறேன். என்று நீங்கள் இறைவனை அடைகிறீர்களோ அன்று நான் முழுமையாக முடிக்கிறேன், எங்கு தவறுகிறதோ அங்கு எல்லாம் திருத்துங்கள் உண்மையான சரித்திரமாக அது அமைய வேண்டும், என்று எண்ணி எழுதத்தொடங்கினான் அச்சரித்திரமே இந்த சரித்திரம் ஆகும். கோவிந்தனே எழுதுகிறானே அன்றி இவை அனைத்தும் கோவிந்தனால் உருவாக்கப்பட்டன. மாதவன் கண்ணனுடன் போய் கொண்டிருக்கிறான். பேசியும் ஆடியும், சந்தோஷமாக தன் பாட்டிற்கு போய் கொண்டிருக்கிறான், பார்ப்பவர்கள் பலர் இது என்ன ஒரு பைத்தியம் இப்படி திரிந்து கொண்டு செல்கிறதே என்றனர். சிலர் பக்தி பரவசத்தில் வணங்கினார்கள், வணங்கியதையும் அவன் கண்டு கொள்ளவில்லை,,பைத்தியம் என்று கூறியதையும் கண்டு கொள்ளவில்லை எதையுமே தான் கண்டு கொள்ளாமல் தான் உண்டு, தன் கண்ணன் உண்டு என்று தன்னை உலகத்திற்கு அர்பணித்து கொண்டான் மாதவன். இப்படியாக மாதவன் சென்று கொண்டிருக்கிறான்.

பாகம்: 3

ஸ்ரீ ஓம் முன்னுரை:

வைராக்கியம் வெல்லும் என்னும் இந்த நூல் ஸ்ரீ ஓம் பஞ்சசக்தி பீடத்தின் பீடாதிபதி ஸ்ரீ ஓம் ஆதிசக்தியேந்திர சுவாமிகளின் ஆன்மீக உரையாகும், இந்த நூலுக்கு நாம் எப்படி முன்னுரை வழங்குவது என்று நினைத்தேன், நானோ அவருடைய சீடன் ஒரு சீடன் சுவாமிகளின் உரைக்கு முன்னுரை வழங்குவதா என்ற எண்ணம், காரணம் நூலின் ஆசிரியரைப்போல் சிறப்பானவர்கள், அல்லது உயர்ந்த பதவி வகிப்பவர்கள் தான் ஒவ்வொரு நூலுக்கும் முன்னுரை வழங்குவார்கள். மற்றவர்கள் அதாவது சுவாமிகளை புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் முன்னுரை கொடுப்பதும் சரியல்ல, என்ன செய்வது என யோசித்தேன், அப்பொழுது ஒரு எண்ணம் தோன்றியது, கடவுளின் செயல்களை, பெருமைகளை யார் புகழ்கிறார்கள்? அவரின் பக்தர்கள் தானே புகழ்கிறார்கள் அப்படியிருக்க நம் குருவின் சிறப்புக்களை, அவரின் உரைகளின் சிறப்புக்களை, நாம் கூறுவது தவறில்லை என்ற எண்ணம் தோன்ற, முன்னுரை கொடுக்க துணிந்தேன்,.

சுவாமிகள் இதுவரை எத்தனையோ உரைகள் எமக்கு அளித்துள்ளார்கள், அவைகள் அவ்வப்பொழுது ஒலிநாடாவில் பதிவு செய்ய முடியாததாலும், வேகமாக எழுத முடியாததாலும் எங்களால் புத்தக வடிவில் ஆன்மீக உலகிற்கு கொடுக்க முடியாமல் போய் விட்டது, ஏன் இப்படி ஆயிற்று? ஏன் சுவாமிகள் நிதானமாக உரை நிகழ்த்தினால் எழுதியிருக்கலாமே என்ற எண்ணம் அனைவருக்கும் எழும், எமது சுவாமிகள் இதுவரை எடுத்த உரைகள் ஏதும் படித்துவிட்டு நிகழ்த்தவில்லை, இருப்பதை அதாவது பழைய நூல்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்களை, அப்படியே விளக்கி கூறவில்லை, காரணம் படிப்பது என்பது அவருக்கு பிடிக்காத ஒன்று, அவருடனான எனது ஒன்பது வருட வாழ்வில் இதுவரை புத்தகங்கள் எடுத்து புரட்டி பார்த்தது இல்லை, வகுப்பு எடுக்கவேண்டும், யோசிக்கவேண்டும், என்று அமர்ந்ததும் இல்லை, வகுப்பு தொடங்கும் கடைசி

நிமிடங்கள் வரையில் தனது பணியில் ஈடுபட்டு கொண்டு இருப்பார், வகுப்பு தொடங்கும் பொழுது நேரே தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்து, அஃதாவது தியானத்தில் அமர்ந்து, தியானத்திலேயே உரைகள் நிகழ்த்துகின்றார், அப்படி உரையாற்றுகின்ற பொழுது, அந்த சமயத்தில் எவ்வளவு வேகத்தில் வார்த்தைகள் வருகின்றதோ அந்த வேகம் மாறாமல் வரும், அதை குறைப்பதோ கூட்டுவதோ ஆகாத செயல், சில நேரங்களில் நிறுத்தாமல் மூன்றுமணி நேரங்கள் கூட வகுப்புக்கள் எடுத்துள்ளார்கள், இருந்த இடத்தை விட்டு அசையாமல், உதடுமட்டுமே தட்டச்சு யந்திரத்தை போல் வேகமாக நகர்ந்த அதிசயங்கள் பல உள்ளன. தமிழில் அவ்வளவு சரளமாக பேசுவதற்கு அறியாத சுவாமிகள், வகுப்பு நேரங்களில் மட்டும் அருமையான தமிழை உபயோகிக்கும் அழகு சொல்ல முடியாதது, இவ்விதமாக ஆங்கிலவகுப்புக்களும் எடுக்கின்றார், இந்த உண்மைகள் இதுவரை வெளிவிடாமல் இருந்தோம், இந்த வைராக்கியம் வெல்லும் என்கின்ற புத்தகத்தின் மூலமாக பெருமையுடன் கூறிக் கொள்கின்றோம்.

இந்த உண்மையை இதுவரை ஏன் கூறவில்லை என்றால், எளிமை, தூய்மை அன்பு, நல்லெண்ணம், அனைவரையும் சமமாக பார்க்கும் சமநோக்கு என்று சந்யாச தர்மத்தின் படி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எமது சுவாமிகள் விளம்பரத்தை விரும்பாதவர், ஏன் இப்பொழுது மட்டும் இது விளம்பரமாகாதா என்றால், ஒவ்வொரு முறை வகுப்பு முடியும் பொழுதும், அன்று வருப்பில் என்ன உரை நிகழ்த்தினார் என்பது சுவாமிகளுக்கே தெரியாது அந்த நாளின் வகுப்பை முழுவதுமாக நாங்கள் அவருக்கு கூறுவோம், அதாவது நாங்கள் புரிந்து கொண்ட மட்டும் கூறுவோம், இதை கவனிக்கும் அன்பர்கள் சுவாமிகள் தானே வகுப்பு எடுக்கின்றார் அவருக்கு நீங்கள் ஏன் கூறுகிறீர்கள் என்று வினா எழுப்புகிறார்கள், அவர்களுக்கு நாங்கள் கூறவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஆகின்றது, இந்த உண்மைகளை எத்தனை நாளைக்கு மூடி வைக்கமுடியும், இச்செயல் ஒன்றும் கண்கட்டு வித்தை இல்லையே, தியானத்தில் அவர்

அடைந்த அபரிமிதமான ஆற்றலின் பலன்தானே இது, இதை மற்றவர்களுக்கு கூறுவதில் தவறு இல்லை, என்று கருதி வெளியிடுகிறோம்.

சுவாமிகளின் உரைகள் அறிவியல் விளக்கத்துடன் வந்தவைகள் ஏராளம், முதன் முறையாக கதைவடிவில் அளித்துள்ளது இந்த வைராக்கியம் வெல்லும் என்ற இந்த நூல் தான், இக்கதையில் சாதாரண மனிதன் எப்படி கடவுளை அடைவது என்பதை அழகாக உரைத்திருக்கின்றார், கடவுளை அடையவேண்டும் என்கின்ற வைராக்கியம் இருந்தால் நிச்சயம் அடைய முடியும் என்பது கதையின் முக்கிய கருத்தாக உள்ளது, கதையை சுவாமிகள் கூறும் பொழுது, கதையை நம் கண்முன் கொண்டு வந்தார், கதா பாத்திரங்கள் மனதிலேயே நின்றன, கதையில் வரும் துக்கமான நிகழ்ச்சிகள் எமது மனங்களை துக்கிக்க வைத்தன, கதை முடிந்த அன்று ஆஸ்ரமத்தின் ஒவ்வொரு சீடர்களும் தமது வீட்டில் துக்கம் ஏற்பட்டது போல் மௌனமாகவே வலைய வந்தார்கள், சுவாமிகள் தான் அனைவரையும் கலகலப்பு மூட்டினார் என்றால் அது மிகையாகாது, அந்த அளவிற்கு இந்த கதை மனதை கவர்ந்த கதையாக இருந்தது, ஒவ்வொரு முறை கதை முடியும் பொழுதும், அடுத்து என்ன நிகழும் என்று அடுத்த வகுப்பை எதிர்பார்க்கும் வண்ணம் இருந்தது. இத்தகைய சிறப்பு மிக்க இந்நூலை அனைவரும் படித்து, இதன்படி கடவுளிடம் பயந்து பக்தி செலுத்தாமல், இறைவனை தேடி எங்கும் அலைய வேண்டாம், நாம் அன்புடன் அழைத்தால் வருகின்ற, நம்முள் ஒருவன்தான் இறைவன் என்று எளிமையான அந்த இறைவனிடம் அன்புடன் பக்தி செலுத்தி அந்த மேலான பரம்பொருளை அடைய முயற்சித்தாலே, இந்நூலின் வெற்றியாக அமையும்.

இந்நூலை யாருக்கு சமர்ப்பிப்பது என்று யோசித்தேன், ஒன்று குருவுக்கு சமர்ப்பிக்கவேண்டும், அல்லது இறைவனுக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும், அவர் நிகழ்த்திய உரையை அவருக்கே சமர்ப்பிப்பதா? அதன் காரணகர்த்தாவான தேவிக்கு சமர்ப்பிப்பதா என்று யோசித்த பொழுது, நமது சுவாமிகள்

அடிக்கடி கூறும் கருத்து எண்ணத்தில் தோன்றியது, இறைவனுக்கு நாம் அனைத்தும் சமர்ப்பிக்கின்றோம், எதை நாம் சமர்ப்பிக்கின்றோம், நமக்கு சொந்தமான எந்த பொருளை நாம் இறைவனுக்கு சமர்ப்பணம் செய்கிறோம்? ஒன்றும் இல்லை அவனால் அளிக்கப்பட்ட பொருளைதான் நாம் அளிக்கின்றோம், அப்படி இருக்க அவரால் அளிக்கப்பட்ட இந்த வகுப்பை புத்தக வடிவில் சுவாமிகளின் பாதாரவிந்தங்களிலேயே சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

சுவாமிகளின் பாதங்களுக்கு அனந்தகோடி நமஸ்காரங்களுடன்

ஸ்ரீ ஓம் ஞானசக்தியேந்திர சுவாமிகள்

கோவிந்தன் தன் அறையில் அமர்ந்து தன் பணிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான் அந்நேரத்தில் புதியதாக நியமிக்கப்பட்டவர் கோவிந்தனை நோக்கி வந்தார் ,வந்தவர் கோவிந்தனை நோக்கி ஐயா என்று அழைத்தார்

கோவிந்தனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை தன்னை நோக்கி ஐயா என்று அழைப்பதா! யாராக இருக்கும் என்று திரும்பி நோக்கியபோது ஆச்சர்யம் பொறுப்பு ஏற்றவர் தன்னை நோக்கி வருவதா அது சரி அல்ல, நாம்தானே அவரை நோக்கி செல்ல வேண்டும் (இங்கே பெருந்தன்மை அவனை அவ்வாறு நினைக்க தூண்டியது) உடனே எழுந்து நின்று வாருங்கள் தாங்கள் அழைத்து இருந்தால் நானே அங்கு வந்திருப்பேனே என்றான்..

புதியவர் கோவிந்தனை நோக்கி என்ன வார்த்தை கூறுகிறீர்கள் இது அடுக்குமா? நியாயமா? அன்று முதல் இன்றுவரை குருவிற்கு பணி செய்து கொண்டு இருந்தவர் நீங்கள் அப்படி இருக்க நீங்கள் என்னை தேடி வருவதா? நான் உங்களை அழைப்பதா! இது சரியல்ல நான் தான் உங்களை தேடி வர வேண்டும். ஆதலால் நான் உங்களை தேடி வந்து இருக்கிறேன் என்றவர் கோவிந்தனை நோக்கி சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தார்.

அவர் விழுவதை கண்ட கோவிந்தன் சற்றே விலகி நிற்க மாதவனின் வாழ்க்கை சரித்திரமாக எழுதிக் கொண்டிருந்த புத்தகம் அங்கே இருக்க, விழுந்தவர் நேராக அதற்குதான் நமஸ்கரித்தார்.

ஐயா எழுந்திரியுங்கள் அனைத்திற்கும் நம் குருதான் காரணம் அப்படி இருக்க தாங்கள் மன சஞ்சலம் அடைகிறீர்கள் என்றான் கோவிந்தன்.

இல்லை கோவிந்தா சில கேள்விகள் உன்னிடம் கேட்க

வேண்டும் அதற்காகத்தான் உன்னை தேடி வந்தேன் (முக்கியமாக இங்கே பார்க்க வேண்டியது பெருந்தன்மை பதவியில் இருப்பவனுக்கு பெருந்தன்மை இருந்தது, பதவி வேண்டாம் என்றவனுக்கும் பெருந்தன்மை இருந்தது அப்படி என்றால் சந்நியாசிகளுக்குள் தகராறு ஏதும் இருக்க கூடாது. நான் தான் பெரியவன் என்று. இருவரில் யார் பெரியவன்? அந்த இறைவன் தான் பெரியவன், அல்லது இருவரையும் சேர்த்த குருதான் பெரியவர். சிறியவன், பெரியவன் என்ற பாகுபாடு இங்கே இல்லை அப்படி என்றால் மாதவன் நல்ல இரண்டு சிஷ்யர்களை கண்போல் பெற்றான் என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது)

சொல்லுங்கள் ஐயா உங்கள் கேள்விகள் என்ன?.

இல்லை கோவிந்தா ஒரு சிறிய ஐயம் கண்மூடி திறப்பதற்குள் என்னை இப்படி ஒரு பதவியில் அமர்த்தி விட்டாரே அவர் அமர்த்தியதை தவறாக கூறவில்லை, குரு எது செய்தாலும் சரியாகத்தான் இருக்கும் அதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன், ஆனால் என்னை விட மூத்தவர் நீங்கள் இருக்க எனக்கு ஏன் பதவி என்பது தான் எனது சந்தேகம்.

ஐயா! பொறுப்பை தாங்கள் சரியாக உணர்ந்து நடப்பீர்கள் என குரு உணர்ந்திருப்பார் அது மட்டுமில்லை ஐயா சில கடமைகள் சிலரால் தான் செய்ய முடியும், சிலரால் அதை செய்ய முடியாது, அதை தெரிந்து தான் அவர் உங்களிடம் ஒப்படைத்து இருக்கிறார்.

தாங்கள் மூத்தவர் இருக்க என்று மீண்டும் புதியவர் தொடங்க,

மறுத்தான் கோவிந்தன் மூத்தவர், இளையவர் என்பது இங்கே இல்லை. குரு பார்வையில் மூத்தவர் ஏது இளையவர் ஏது? என் பிறப்பின் அதிர்ஷ்டவசத்தால் பணிவிடை செய்ய அந்த இறைவனின் அருள் இருந்தது, அதை நினைக்கும் போது நான் பெருமை அடைகின்றேன். அதைவிட எனக்கு

வேறு என்ன வேண்டும், அதைப்போல் எனக்கு இவைகள் சரிவராது என்று குரு நினைத்திருப்பார் ஆதலால் குரு உங்களிடம் தந்திருப்பார் என்று கூறி விட்டு, மனதுக்குள் என்னை முதலில் பதவியை ஏற்றுக் கொள் என்றுகேட்டார் என்று கூறினால், தம்மையும் குருவையும் தவறாக நினைக்க கூடும் ஆதலால் இதை ஏன் நாம் சொல்ல வேண்டும் அவர் மனதை ஏன் சஞ்சலப்படுத்த வேண்டும்? இதை கூறி வேதனைப்படுத்த வேண்டும் , இவன் வேண்டாம் என்று கூறினான், அதனால் தான் குரு இப்பதவியை நமக்கு தந்தார் என்று எண்ணக் கூடும், பிறகு இருவருக்கும் ஒற்றுமை இராது இதை கூறுவதை விட மௌனமாக இருப்பதே மேல் , குருவே நான் நினைப்பது சரியே ஆகும் நான் நினைப்பது தவறாக இருப்பின் தாங்களே என்னை காப்பாற்ற வேண்டும் என்றான் , அத்தருணத்தில் நீ சொன்னது சரிதான் கோவிந்தா எதை கூறக்கூடாதோ, அதைக் கூறக்கூடாது எதை கூறவேண்டுமோ அதை மட்டும் கூறவேண்டும் நீ செய்தது நலமே, என்று குருவின் வாக்கு அங்கே வந்தது.

புதியவர் என்ன மௌனமாக இருக்கிறீர்கள் ஒரு சந்தேகம் கேட்கட்டுமா, நமது குரு யாரையும் அழைத்து செல்லாமல் அவர் மட்டும் சென்றிருக்கிறாரே என்றார்.

ஏன் கண்ணனை அழைத்து சென்றிருக்கிறாரே என்றான் கோவிந்தன் .

நான் அதைப் பற்றி கூறவில்லை நான், நம் இருவரில் ஒருவரை அழைத்து சென்றிருக்கலாம் அல்லவா? என்றார்.

உடனே கோவிந்தன் நம் இருவரில் ஒருவரை அழைத்து சென்றால் அது நியாயமாகுமா? சற்றே யோசித்து பாருங்கள், சரி என்னை அழைத்து சென்றால் உங்கள் மனம் எவ்வளவு வேதனைப்படும்? அதுமட்டுமில்லாமல் பார் கோவிந்தனை சிறு வயது முதல் வளர்த்தார் அதனால் அவனை மட்டும் அழைத்து சென்று விட்டார், நான் அப்பொழுது அதாவது கோவிந்தன் இல்லாத பொழுது எவ்வளவு பணிவிடைகள்

செய்திருக்கிறேன் என்னை அழைத்து செல்லவில்லையே என்ற ஏக்கம் வரும் அல்லவா? சரி என்னை விட்டு உம்மை அழைத்து சென்றால் என்னையும் அறியாமல் நம்மை எப்பொழுதும் பிரித்து வைத்திருக்கிறாரே என்ற எண்ணம் வரும் அல்லவா? மேலும் குருவுக்கு இன்னமும் நம்மேல் நம்பிக்கை வரவில்லையா? இல்லை என்றால் நான் தகுதியானவனாக இல்லையா என்றெல்லாம் சிந்திக்க தோன்றும் . நம்மிருவரையும் அழைத்து சென்றால் கூட்டம் இங்கே இருக்காது அங்கே இருக்கும் அப்படி அவர் கூட்டத்துடன் செல்வதற்கு அவர் இங்கிருந்து விடலாம் அல்லவா? நன்றாக யோசித்து பாருங்கள் அவர் செய்ததில் எவ்விதத்திலும் தவறில்லை.

ஏன் கோவிந்தா உனக்கு கலக்கமாக இல்லையா?.

எனக்கு ஏன் கலக்கம் அவர் சொன்ன போது இருந்த கலக்கம் சென்ற போது இல்லை காரணம் அவர் என்னுள்ளேயே இருந்து பதிலை கூறிக் கொண்டே இருக்கிறார், ஏன் இப்பொழுதும் பதில் கூறினார். இப்படியாக அவர் நம்முள்ளேயே இருக்கிறார் என்று உணர வேண்டும், இறைவன் பிறக்கிறான் வந்த இடத்தை நோக்கி செல்கிறான், அதே போல் இறைவன் பிறந்து தன் அவதாரங்கள் ,தன்செயல்களை முடித்து தன் இடத்தை நோக்கி செல்கிறான், ஆனால் அவன் பிறந்து அவன் செயல் முடித்த பின் அவன் நம் மனதில் பதிந்து விடுகிறான் அதே போல் நான் பிறந்து என்னிடம் அறிமுகப்படுத்தியது முதல் நான் அவரை என்றும் என் நெஞ்சில் பதித்து கொண்டேன், ஆதலால் என்றும் என் இறைவன் அவரே, அவர் என்னுள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார், எப்போது வேண்டுமானாலும் அவரை நான் பார்க்கலாம் அல்லது அவர் எங்கிருக்கிறார் என்று உணர்ந்து சென்றும் பார்க்கலாம் இந்த பாக்கியம் ஒன்றே பெரிய பாக்கியம் அல்லவா?.

சரி கோவிந்தா எப்படி அவர் செல்வார்? நாம் ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கிறோமே, அவர் ஆடைகள் மற்றும் அவரை

யார் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று தோன்றவில்லையா?

கோவிந்தன் மெல்லிய புன்னகையுடன் புதியவரை பார்த்தான், பின் ஒன்று மறந்து விட்டீர்கள் பார்த்தீர்களா அவர் எப்பொழுதுமே கண்ணனுக்காக வாழ்ந்தவர் கண்ணன் என்ன கட்டளை இட்டிருக்கிறார் தெரியுமா? நாம் எல்லாம் சேவகனாக செல்லக்கூடாது என்று அவனே அதாவது கண்ணனே சேவகனாக சென்றிருக்கிறார், நம்மை எல்லாம் தடுத்து, வெள்ளம் வருவதை அணை தடுப்பது போல் தடுத்து சென்று விட்டார். கண்ணனை விட்டு சென்றிருந்தால் நாம் யோசனை செய்து இருக்கலாம், கண்ணனை எடுத்து சென்றிருப்பதால் இந்த யோசனை அறிவில்லாதது, அவன் இவரை பார்த்துக் கொள்ளப் போகிறார், அவனுடன் இவர் மகிழ்ந்து இருக்க போகிறார், கண்ணன் அவருக்கு சேவை செய்ய போகிறான், அந்த பரம் பொருள் நம் குருவுக்கு சேவை செய்யப்போகிறது என்பது என் ஆனந்தம், இதை தடுக்க நமக்கு என்ன அருகதை நாம் சென்று தடுப்பது சரியாகுமா? அவர் அந்த ஆனந்தத்தில் மூழ்கட்டும் அந்த பரம்பொருள் ஆனந்தப்படுத்தி ஐக்கியப் படுத்திக் கொள்ளட்டும், நாம் எதற்கு இதற்கு தடையாக இருக்க வேண்டும்?.

இதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த புதியவர் கோவிந்தனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார், ஒரு தினத்தில் எப்படி இப்படி ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது? இப்படி ஒரு பக்குவம் அடைந்து விட்டானே கோவிந்தன், நம்மால் இவ்வளவு பக்குவம் அடைய முடியுமா? என்று யோசித்தார் அது மட்டுமில்லாமல் அவர் மேல் இவன் வைத்திருந்த பாசம் எப்படி அடங்கி போயிற்று? என்று யோசித்தவாறே கோவிந்தனை விந்தையாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

கோவிந்தன் அவரை பார்த்து ஐயா நீங்கள் என்னை கேள்வி கேட்க எண்ணுகிறீர்கள், என்ன இவ்வளவு காலம் அவருடன் இருந்தவன் அமைதியாக இருந்து விட்டானே என்று தானே பார்க்கிறீர்கள்?.

ஆம், என்று தலையை மட்டும் அசைத்தார் புதியவர்.

ஐயா நாம் அவரை விட்டு பிரியும் போது தான் அவரைப்பற்றி சிந்தனை ஏற்படுகிறது அவர் நம்முடன் இருக்கும் போது அவரைப் பிரியும் சிந்தனையும் இருப்பதில்லை அதாவது பாசம் என்பது அதிகரிக்கிறதே அன்றி குறைவதில்லை, அதுதான் உண்மையான பாசம் என்பது , ஆனால் பிரிந்தவுடன் மறக்கிறார்களே அது வேஷம் , ஆனால் பிரிந்த பின்னும் அவர் என் ஆன்மா, என் உயிரில் கலந்திருந்து எண்ணி மகிழ்கிறேன், என்றும் அவர் இருக்கிறார் என்பதையும் எண்ணி மகிழ்கிறேன், அவரைப்பற்றி கூறி மகிழ்கிறேன், என் ரோமங்கள் அனைத்தும் அவர் பெயரை கூறிக்கொண்டே இருக்கின்றது, என் மனது அவரையே சிந்தித்து கொண்டிருக்கிறது, என் உடல் அவர் அருகில் இருந்ததை எண்ணி எண்ணி வருந்திக் கொண்டே இருக்கிறது, இப்படியாக அவருடன் இருக்கும் போது அவரைப்பற்றி சிந்திக்க போவதில்லை, பணிகளில் ஈடுபட்டு கொண்டிருப்போம் ஆனால் அவரை விட்டு பிரிந்தவுடன் சதா சர்வகாலமும் அவர் சிந்தை இருக்கிறது, என்ன விந்தை பார்த்தீர்களா? நாம் பாசத்துடன் இருக்கும் போது நம்மை பிரிப்பது எது? சேர்ப்பது எது? நாம் அருகில் இருந்தால் பணிவிடைகள் செய்கிறோம் பிரிந்து இருந்தால் மனதால் நாம் பணிவிடைகள் செய்கிறோம்.

ஏன் ஐயா இறைவன் எங்கோ இருக்கிறான், அப்படி இருந்தும் அந்த இறைவனுக்கு பணிவிடை செய்கிறோம் , பார்க்காதவனுக்கு நாம் எவ்வளவு பணிவிடைகள் செய்கிறோம், பார்த்தவரை நாம் மனதால் என்றுமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம், அவர் அருகில் இருந்தால் அவர் புகழை பாட அனுமதிக்க மாட்டார், ஆனால் அவர் இன்று அருகில் இல்லை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் அவர் புகழை பாடலாம், அவரைப்பற்றிய சரித்திரம் யார் கூறுவர்? நாம் தானே கூற வேண்டும், நமக்கு அந்த பொறுப்பு இருக்கும் போது அவரின் புகழை மேலும் ஓங்கச் செய்து, உலகம் பூராவும் அவரை மதிக்க செய்வோம். அவரை போன்ற தெய்வம் இங்கு யாருமில்லை என்று எடுத்து

சொல்வோம், இதை உடன் இருப்பவர்கள் தானே செய்ய வேண்டும், உடன் இருந்து பார்த்து மகிழ்ந்தவர்கள்தானே செய்ய வேண்டும், பிரியமில்லாத வர்கள் செய்தால் தவறாக ஆகிவிடும் அல்லவா? இதை நாமே செய்தால், நாம் அவருக்கு செய்த பெரிய தொண்டாக நினைக்கிறேன், இவ்வளவு காலம் செய்தது தொண்டே அல்ல, அவரது சரித்திரத்தையும் தொண்டையும் எழுதுவது, அதை உலகம் பூராவும் பரப்ப செய்து அவர் நாமத்தை கூறினால் அது எனக்கு மிகப்பெரிய பாக்கியம் ஆகும், அந்த பாக்கியத்தை, அதனால் வரும் புண்ணியத்தையும் என் குருவுக்கே அர்பணிக்கிறேன் அனைத்தும் அவரே, இப்படியாக அவரே என் மூலமாக எழுதிக் கொள்கிறார் என்று எடுத்து கொள்வோம், இறைவன் என் மூலமாக என் குருவின் புகழை எடுத்து கூறுகிறான் என்று நாம் அழகாக எடுத்து கொள்ளலாம், ஆதலால் பிரிவு பிரிவாக இல்லை அவர் என்னை விட்டு பிரிந்தார் என்பது சரித்திரத்தில் இல்லை அவர் என்னுடன் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதில் நிச்சயம் சந்தேகமே இல்லை .

கோவிந்தா அவரை விட என்குருவை விட மேன் மேலும் தாங்கள் உயர்ந்தே செல்கிறீர்கள் .

கோவிந்தன் உடனே புதியவரை தடுத்து குருவிற்கு தக்க மரியாதை தர வேண்டும், என்னை உயர்த்துவது சரியல்ல குருதான் என்னை இந்நிலையில் வைத்திருக்கிறார் அன்றி, நான் உயர்வது சரியும் இல்லை நல்லதும் இல்லை .

கோவிந்தா எனக்கு ஒரு சிறிய விண்ணப்பம் இருக்கிறது என்றார் .

சொல், சொல்லுங்கள் என்றான் கோவிந்தன் .

நீங்கள் சொல் என்றே கூறலாம் , கோவிந்தா எனக்கு பதவியை குரு கொடுத்தாலும் தங்களிடம் கூறாமல் எவ்வித செயலும் செய்யமாட்டேன் தாங்கள் எப்படி கூறுகிறீர்களோ அதன் படி நான் செய்வேன் என்றார் புதியவர் .

அதைக்கேட்ட கோவிந்தன் ஐயா நானா? நான் சிறியவன் என்னை இந்த வம்பில் இழுக்காதீர்கள், குருவை நினைத்து நிர்வாகம் செய்யுங்கள் அனைத்தும் நன்றாக நடக்கும்.

முதல் குரு இறைவன், இரண்டாவதுகுரு நம்குரு, மூன்றாவது குரு தாங்கள் தான் காரணம் முதலில் குருவைப்பார்த்தேன் அவருடன் நீங்கள் பணிவிடை செய்து வந்ததையும் பார்த்தேன் ஆதலால் தான் ஒருவரைப்பார்த்து ஒருவர் நல்லதை கற்றுக் கொண்டால் அந்த ஒருவர் மற்றவருக்கு குருவாக திகழ்வார் இது நம் குருநாதரின் வாக்கு அல்லவா? ஆதலால் தங்கள் வாக்குப்படி நான் நடப்பேன் எனவே தாங்கள் சொல் என்றே சொல்லலாம், நம் குருநாதரும் தங்கள் வாக்கிலேயே வந்து விட்டார் சொல் என சொல்லி, சொல்லுங்கள் என்பதை விட்டு, சொல் என்று எனக்கு ஆணையிட்டால் நான் செய்கிறேன் இல்லையேல் நான் இப்பதவியில் அமர்வது சரியல்ல . உங்களை விட்டு இப்பதவியில் அமர்வதும் சரியல்ல எனக்கு வேண்டாம் இப்பதவி என்றார்.

கோவிந்தன் மனதுக்குள்ளேயே அன்று அவர் பதவி அளிக்கும் போது வேண்டாம் என்று சொன்னோம், ஆனால் இன்று செயலாலேயே செய்ய வேண்டி வந்து விட்டது பார்த்தாயா? குரு சொல்லும் போது அதை நாம் வேண்டாம் என்றால் அதை எப்படியும் ஏற்க வைத்து விட்டாரே இன்று இவர் பணிகிறார் என்றால் அப்பொறுப்பை நாமே ஏற்பது போல் ஆகும் அல்லவா? குருவே உங்கள் வாக்கு இதிலேயும் உண்மையாகிறதே, இறைவா உங்களை விட சிறந்தவர் இவ்வுலகில் யார் இருக்கிறார்? இவ்வளவு சிறந்ததாக செயலிலேயே நிரூபித்து காட்டுகிறீர்களே! என எண்ணினான் .

கோவிந்தா இவைகளை சிந்திக்காதே அவருக்கு ஆலோசனை கூறி ஆலோசகராக இரு என்று மனதில் மாதவன் கூற,

ஐயா அன்று சொன்னீரே அவரைப்பார்த்து கொள் என்று?.

ஆமாம் கோவிந்தா அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும். நான் உன்னை அன்று பார்த்துக் கொள் என்று சொன்னது இப்போது புரிந்தது அல்லவா? பார்த்துக் கொள் என்றால் ஒருத்தருக்கு சேவை செய் என்பதாகாது, ஒருவருக்கு ஆலோசனை கூறுவதும் பணிவிடை செய்வது போல்தானே ஆகிறது, ஆதலால் நீ நன்றாக ஆலோசனை கூறு நான் எப்படி எல்லாம் செய்தேனோ அப்படி எல்லாம் இவ்விடத்தை நடத்து ,இவ்விடம் புனிதமாகவும், தூய்மையாகவும் இருக்க வேண்டும்.

குருவே நீங்கள் எப்படி நடத்த விரும்புகிறீர்களோ அப்படி எல்லாம் நடத்துங்கள் நான் என்ன ஒரு கருவிதானே என்று இவன் மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

புதியவர் ஐயா! மற்றும் எனக்கு ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது.

கேளுங்கள் சொல்கிறேன்.

குருநாதர் கண்ணணை தவிர வேறு பூஜைகள் செய்வதில்லை ஆனால் லக்ஷ்மி பூஜை மட்டும் செய்கிறார், வருடத்தில் ஒருமுறை மட்டும் செய்கிறாரே! சிறிய சந்தேகம் ஏன் அதை மட்டும் செய்கிறார்? அதுமட்டுமில்லாமல் லக்ஷ்மிக்கு மட்டும் ஏன் முக்கியத்துவம் தருகிறார்? என்று தெரிய வேண்டும்.

கோவிந்தன் புன்னகைத்தவாறே இதில் ஒன்றுமே இல்லை, தாய், தந்தையை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறாள் அம்மரியாதைக்காக ஒரு முறை பூஜை செய்கிறார்.

என்ன சொல்கிறீர்கள்?.

நம் குருநாதர் கையில் வைத்திருக்கிறாரே கண்ணன் விக்கிரகம் அது நம் தாய் லக்ஷ்மி கொடுத்தது தான். அவளாக நேரில் வந்து இவர் சிறு வயதாக இருக்கும் போது கொடுத்தாள் ,அதன்படி அவர் அப்பூஜை செய்து வருகிறார் இது தாய்க்கு

செய்யும் மரியாதையாகும், ஒருவர் நமக்கு ஒரு பொருளை காட்டிக் கொடுத்தால் நாம் அப்பொருளுக்காக நன்றி கூறுகின்றோம், ஆனால் இங்கு தெய்வத்தையே தந்து, தான் சதாசர்வ காலமும் பூஜித்து வந்த கண்ணனை இவரிடத்தில் கொடுத்திருக்கிறாள் என்றால், என்ன பாக்கியம் ஆகும்?, தன்னால் பிரியமுடியாததை பிரித்து கொடுத்திருக்கிறாள் அந்த தாய் என்று நினைத்து தான் இப்பூஜையை செய்கிறார்.

ஐயா தங்கள் திருவாயால் அவர் சரித்திரம் முழுவதையும் தாங்கள் கூறினால் அனைவரும் கேட்டு மகிழ்வோமே என்றார் புதியவர்.

கோவிந்தனும் அதைவிட எனக்கு வேறு பணி என்ன இருக்கிறது? என் குரு நாதரைப்பற்றி கேட்டால் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் கூறிக்கொண்டே இருப்பேன், அவர்புகழை பாடிக் கொண்டே இருப்பேன், அவரை அன்றி எனக்கு வேறில்லை உணவும் இல்லை, உறக்கமும் இல்லை, என் மூச்சுக் காற்று உள்ளவரை, இந்தசரீரம் உள்ளவரை அவர் புகழ் பாடுவேன் அதுவே எனக்கு ஆகாரம் ஆகும், அதுவே எனக்கு அனைத்தும் ஆகும், ஆதலால் இன்று முதல் இச்சரித்திரத்தை கூற தொடங்குகிறேன் அது மட்டுமல்லாது மேலும் அவர்சரித்திரம் எழுதிக் கொண்டு இருக்கிறேன் எழுதியும் முடிப்பேன் என்று கூறி சரித்திரத்தை கூறத்தொடங்கினான்.

அத்தியாயம்: 12

மாதவன் தன் பாட்டிற்கு சென்று கொண்டிருந்தான், கண்ணனை தன் கையில் வைத்துக் கொண்டு தான் ஆனந்தமாக சென்று கொண்டிருந்தான், என்ன கண்ணா எல்லாவற்றையும்விட்டு விட்டாயே என்னுடன்வருகிறாயே என்று கேட்டான் கண்ணன்,

இங்கே கண்ணன் மாதவனை என்ன கண்ணா என்று கூப்பிடுகிறான்.

மாதவன் கண்ணனை பார்த்து என்ன என்னை கண்ணா என்று கூப்பிடுகிறாய் என்னவாயிற்று உனக்கு என்று கேட்க.

இல்லை எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டாயே, அனைத்தையும் வேண்டாம் என்று வந்து விட்டாயே! இப்போது நாம் எங்கே செல்லலாம்? என்று கேட்க வந்தேன்.

பார்த்தாயா உன் விளையாட்டை ஆரம்பித்து விட்டாய் நீ தானே கூறினாய் எங்கு சென்று அமரலாமோ அங்கு அமரலாம் என்று இப்போது எங்கே செல்லலாம் என்று கேட்கிறாயே அனைத்தும் உனதே நீ என்னுள் இருக்கிறாய் நான் உன்னுள் இருக்கிறேன் இப்படி இருக்க நீ இப்படி கேட்கிறாயே! இடம் ஏது எல்லாம் நீதான்.

நல்லா தேறிவிட்டாய் மாதவா சரி இகழ்ச்சிக்கும் புகழ்ச்சிக்கும் ஆளாகிறாயே என்றான் கண்ணன்.

மாதவன் புன்னகைத்தவாறு கண்ணா! இன்றைக்கு ஒரு அவதாரத்தை காட்ட வேண்டும் என்று நீ முடிவெடுத்து விட்டாய் அதனால் தான் இப்படி ஓர் அடியை போடுகிறாய், ஏன் அந்த அவதாரத்தை காட்டி விடேன்.

என்ன மாதவா நான் என்னவோ கேட்டேன் இகழ்ச்சிக்கும், புகழ்ச்சிக்கும் எப்படி தாங்குகிறாய் என்று நீ என்னவோ அவதாரம் என்று சொல்கிறாயே !..

விளையாடாதே கண்ணா.

என்னப்பா இது வம்பாக இருக்கிறதே என்ன அவதாரம் அப்பா காட்ட முடியும்?.

என்ன கண்ணா விளையாடுகிறாய் என்று மௌனமாக அமர்கிறான் மாதவன்.

உடனே கண்ணன் சிறிய பிள்ளை போல் அருகில் வந்து என்ன கோபமா? உனக்கு என்ன வேண்டும்? என்ன அவதாரம் வேண்டும்? சொல் என்ன வேண்டும் உனக்கு?.

பிறகு என்ன கண்ணா நான் கேட்ட பிறகுதான் தருகிறாய் எல்லாம் நீயாக தரக்கூடாதா?.

என்னதான் இருந்தாலும் நீ கேட்டு தந்தால் தான் எனக்கு பெருமை மாதவா .

ஆமாம் உனக்கு எப்பவும் தற்பெருமை, பெருமை ரொம்பவும் தேவை, நாமொருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வது சரியா? விளையாடுவது சரியா?.

இல்லை மாதவா உன்னை நன்றாக புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன் ,சொல் உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று சொல்.

இல்லை கண்ணா நான் சொல்ல மாட்டேன் நீயாகத்தான் காட்ட வேண்டும், இப்பொழுது நீ கூறியதற்கு அவதாரம் இருக்கிறது அதை காட்டு.

மாதவா நீ பெரியவன் நான் சிறியவன் என்னிடம் போய் சொல்கிறாயே!.

யார் ஐயா பெரியவன் , யார் ஐயா சிறியவன் இப்போது உதை வாங்க போகிறாய் நீ என்றான் மாதவன் .

பார்த்தாயா மாதவா உதைக்கும் அளவிற்கு நீ பெரியவனாகி விட்டாய் நான் சிறியவன்தானே, நான் உதை வாங்கும் அளவிற்கு சிறியவன் ஆகி விட்டேன் என்றான் கண்ணன் .

ஐயா நமக்குள் வீண்விவாதம் வேண்டாம் அவதாரத்தை காட்ட விருப்பம் இல்லை என்றால் விட்டு விடு. இல்லை எனக்கு வேண்டாம் அந்த அவதாரம். நான் உன்னையே பார்த்து கொண்டிருக்கிறேன் .

அப்படி விட்டால் காலம் அதிகரித்து விடுமே மாதவா.

அப்படி என்றால் நீயாக வழிக்கு வா.

கண்ணன் மௌனமாக இருந்தான் மாதவனும் மௌனமாகவே இருந்தான் .

கண்ணன் என்ன மௌனமாகவே இருக்கிறாய் மாதவா? ஏதாவது சொல்லேன்.

சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது, நீ செய்வதற்கு இருக்கிறது நீ செய்யாமல் சும்மாவே அமர்ந்திருக்கிறாய், நீ அப்படி இருக்க எதை சொல்ல வேண்டும் உன்னிடம்?, ஒரு பிரியை ஒரு பிரியன் எனறால் பிரியன் என்ன கேட்கிறான் என்பதை உணர்ந்து செய்பவள் தான் பிரியை ஆகிறாள் அவன் கேட்பதை மனதிலேயே உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும், அதை செய்யவும் வேண்டும், நீ என்னவோ இப்பொழுது இக்காலத்தில் இருக்கிறவர்களை போல் இருக்கிறாயே! நான் உணர்ந்ததை செய்யாமலேயே இருக்கிறாயே இது என்ன நியாயம் என்றான் மாதவன்.

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே கூர்ம அவதாரத்தை இங்கே எடுத்து காண்பித்தான், அதைப்பார்த்த மாதவன் மகிழ்ந்து கண்ணா இதைத்தான் நான் கூறினேன், எப்படி உன் ஓடு உன்னை காத்து வருகிறதோ அதுபோல் உன் திருநாமமும், நீயும் என்னை காத்து வருகிறாய், நீ கவசம் போல் இருக்க மற்றவர் ஏசுவதும் பேசுவதும் என்னை பாதிக்குமா? அதைப்பற்றி எனக்கு ஏன் கவலை? எப்படி ஆமையை திருப்பி அடித்தால் அதன் உயிர் போகிறதோ அதைப்போல் என்று நீ என்னிலிருந்து பிரிந்து என்னை அழைக்கின்றாயோ, என்று நீ இந்தகவசத்தை பெறுகிறாயோ அன்று நான் உன்னுடன் கலக்கிறேன் என்று தானே இதன் அர்த்தம் என்று அவதாரத்தின் பொருள் கூற,

கண்ணன் கூர்மாவதாரத்தோடு, என்ன என் பிரியன் நினைத்தது போல் இந்த பிரியை செய்கிறாளா என்றான்?.

மாதவன் புன்னகைத்தவாறே என்றும் என் பிரியை என்னை விடுவதில்லை, விடவும் மாட்டாள், என்னை நீ அவ்வப்போது சிறிது நேரம் அழவைப்பாயே, ஆதலால் நானும் நினைத்துக் கொண்டேன் சிறிது நேரம் உன்னை படுத்த வேண்டும் என்று ஆதலால் படுத்தி கொண்டிருக்கிறேன் என்னை மன்னித்து விடு கண்ணா என்றான் மாதவன் .

இதோ பார் மன்னிப்பு எல்லாம் விடு என் கால் உன் மேல் படலாம், உன் கால் என் மேல் படலாம் இருவரும் ஒருவராக இருக்கிறோம், அப்படி இருக்கும் போது மரியாதை ஏது முட்டாள் இதெல்லாம் விடு என்றான் கண்ணன் .

மாதவன் கண்ணீர் மல்க கண்ணீர் பெருகி அழுதான் நான் எவ்வளவு பாக்கியம் செய்து இருப்பேன் உன்னுடன் கொஞ்சி குலாவி மகிழவும், அன்று நான் படித்தேன் எப்படி உன்னுடன் கோபியர் இருந்திருப்பார்கள் என்று, கண்ணா என்ன பாக்கியம் இது , கூர்ம அவதாரம் எடுத்தாய் ஆமையாக பக்தர்களை நீ என்றும் காப்பதற்காக, பக்தர்களின் துன்பங்களை நீ ஏற்றுக்கொண்டு பக்தர்களை என்றும் நீ காக்கிறாய் இருந்தும் , இதிலும் ஒரு தவறு செய்திருக்கிறாய் என்றான் .

சொல் மாதவா. நீ மோகினி அவதாரம் எடுத்து தேவர்களுக்கு எல்லாம் அமிர்தத்தை பகிர்ந்து நீ கஷ்டப்படுபவர்களை விட்டு விட்டாயே! அதாவது ஒரு செயலால் ஒருவருக்கு பலனை செய்து, மற்றவர்களை விட்டு விட்டாய் அல்லவா செயல் செய்யும்போது இருவருமாக செய்தார்கள் ஆனால் பலனை ஒருவருக்கு தானே கொடுத்தாய் இது என்னய்யா நியாயம்?

இதோ பார் நீ இப்படி எல்லாம் கேட்க கூடாது கதை என்றால் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும், சும்மா சும்மா இப்படி எல்லாம்

கேட்டால் நாளை எல்லோருமே பலனை பலர் கேட்பார்கள் இதற்கு பதில் சொல்ல முடியாது அதை விட்டு விடு .

இல்லை இதில் அர்த்தம் இருக்கும் அசுரர்கள் தேவர்கள் என்பது எல்லாம் இதில் இல்லை இதில் ஏதோ புகட்டி இருக்கிறாய், என்ன என்பதை சொல்?.

இறைவனையே நாடி இறைவனுக்கு தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்று இருக்கிறார்கள், பொருளையே நாடி பொருளையே அடைந்து அதில் பெருமை அடைய வேண்டும் என்று இருக்கிறார்கள், இப்படி இரு செயல் இருக்க இதில் யாருக்கு நீ செய்வாய் என்று கண்ணன் கேட்க,

நிச்சயமாக இறைவனை நாடுபவனுக்கு தான் முதலிடம் கொடுப்பேன் என்றான் மாதவன் .

அப்படி என்றால் நான் அப்படி தான் செய்தேன் பொருளை நாடி அக்கிரமங்கள் செய்பவர்களுக்கு நான் ஏன் பொருளை தர வேண்டும்? நல்லதே நினைத்து நல்லவையே செய்பவனுக்கு இப்பொருளை தருகிறேன், நல்லவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் அவர்களுக்கு ஆமையை போல் நான் தாங்கி கொண்டே இருக்கிறேன் அதாவது, துன்பத்தில் இருப்பவர்களின் துன்பத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன், ஆனால் செல்வந்தர்கள் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளாத போது அவர்களின் சிந்தனையையும் நான் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை, பிறப்பில் அவர்கள் இன்று செல்வந்தர்களாக இருக்கலாம், நாளை எப்படி ஆவார்களோ நமக்கு ஏன் வம்பு என்று விட்டு விடுகிறேன், ஆனால் நல்ல பக்தர்களை நான் பாதுகாத்து கொண்டு வருகிறேன், அவர்களுக்கு துன்பங்கள் வந்தாலும் அதை நான் தாங்கிக் கொள்கிறேன். அவர்களை நான் மறக்காமல் இருப்பேன், பொருளில் நாட்டம் அடைபவர்கள் தான் என்னை மறப்பர், பொருளில் நாட்டமுடையவர்கள் தேவையில்லாத வம்புகளில் ஈடுபடுவர், என்னை எண்ணி அடைபவர் என்றும் அடைவர் ,அவர்கள் எதையும் சிந்திப்பதில்லை, எதைப்பற்றியும்

கவலை அடைவதில்லை, அப்படி என்னை அடைகிறவர் துன்பம் என்பதை நினைப்பதில்லை, அவர்களுக்கு அனைத்தும் இன்பமாக அமைகிறது ஏன் என்றால் துன்பத்தையும் இன்பமாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள், ஏன் என்றால் துன்பம் என்பதே அவர்களுக்கு இல்லை, அவர்கள் இறைவன் எதை விரும்புகிறானோ அதை தாம் பெறுகிறோம் என்று பெறுகிறார்கள், இறைவன் தரும் பொருளை அடைந்து ஆனந்தம் அடைகிறார்கள், உலகத்தை கொடுமை படுத்த நினைப்பவர்களுக்கு யாம் இந்த பொருளை தருவது சரியல்ல என்று தரவில்லை, ஆதலால் அங்கே அவர்களுக்கு தரவில்லை இவர்களுக்கு தருகிறேன்.

அது மட்டுமல்லாமல் கர்ம வசத்தால் சிலருக்கு சில நடக்கும், சிலருக்கு சில கிடைக்காது, ஆதலால் உண்டு என்பவர்களுக்கு கொடுக்கிறேன் இல்லை என்பவர்களுக்கு இல்லை என்கிறேன், உனக்கு எது இல்லை என்று விதித்ததை வேண்டி பெருகிறாயோ அன்று நீ அழிவாய் என்பதை நிரூபிக்கிறேன். அதாவது நீ உனக்கு இல்லை என்று விதித்ததை விடுகிறாயோ, அதை விடுவது நலமே ஆகும், அதிக ஆசை வைத்தால் அதன் பயனையும் நீ இழக்கிறாய் என்பதையும் இங்கே சுட்டிக் காட்டி இருக்கிறேன். ஆதலால் அதிகாரத்தை பெறுவது நலமில்லை நாம் இறைவன் தருவதை ஏற்றுக்கொண்டால், அது இன்பமோ, துன்பமோ, அவன் நாமமே அமிர்தமாகிறது அதை தருவது அவனாகிறான், அவன் தருவது அமிர்தமாகிறது, அவன் எதை தருகிறானோ அது அமிர்தமாகிறது, அப்படி இருக்க அவனை துன்பம் நாடுவதில்லை யாம் அவனை கவசம் போல் காக்கிறோம் என்பதற்காக தான் இவ் அவதாரம், யாம் கவசமாக இருந்து அவனுக்கு வேண்டியதை செய்கிறோம் இங்கு கவசமாக இருந்து அமிர்தம் எனும் பேரானந்தத்தை தருகிறேன், நீ உன்னுள் விழித்து என்னை நோக்கி முன்னே வந்தால் உன்னை கவசமாக இருந்து பேரானந்தத்தில் மூழ்கடிக்கிறேன், என்னுடன் நீ என்றும் இருக்கிறாய், அதே நேரத்தில் சதாசர்வகாலமும் எப்போதும் அத்தகையவருடன் நான் இருக்கிறேன். அவர்களுக்கு துணை புரிகிறேன். அதையும்

நீ உணர்ந்திருப்பாய் என நினைக்கிறேன், ஆதலால் எவ்விதத்திலும் இறைவன் கைவிடுவதில்லை. தூய பக்தனுக்கு துணையாக இறைவன் இருப்பான் என்பது இவ் அவதாரத்தின் அர்த்தம் ஆகும்.

நான் கவசமாக இருந்து அனைவரையும் காக்கிறேன் அதுதான் அந்த ஆமை. ஓடு என்பது ஆமையின் கவசமாகிறது, அந்த ஓடு போல் நானிருந்து பக்தர்கள் அனைவரையும் காக்கிறேன் உங்களுக்கு வரும் துன்பத்தையும் நானாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறேன் உங்களையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இதை எவன் உணர்கிறானோ அவன் அமிர்தம் எனும் பேரானந்தத்தை பெறுகிறான், என்னுடன் வாழ்கிறான் என்னுடன் அழுகிறான், என்னுடன் கொஞ்சிக் குலாவுகிறான் என்று மாதவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தவாறே கூறினான் கண்ணன்.

இறைவா மற்றவர்கள் துன்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டு சுமக்கிறாயே உன்னை என்னவென்று சொல்வது என்றான் மாதவன்.

என்ன செய்வது பக்தர்கள் தங்கள் துன்பத்தை என் தலையில்தானே போடுகிறார்கள் நான் தானே சுமக்கவேண்டும், ஆதலால் சுமக்கிறேன்.

இறைவா உன் கருணையை புரிந்து கொள்கிறார்களா இப்பிறவிகள்?.

நேரம் வரும்போது புரிந்து கொள்வார்கள் மாதவா

அந்த நேரம் அனைவருக்கும் ஒரே நேரத்தில் வராது தாமதமாக வரும். எனக்கு அந்நேரம் வந்து உன்னை புரிந்து கொண்டேனே எவ்வளவு ஆனந்தம்!, கண்ணா உன்னுடன் நான் இருக்க எவ்வளவு இன்பத்தை பெற்றிருக்கிறேன், என்ன புண்ணியம் செய்திருப்பேன்? என்னே பாக்யம்? நாம் இப்படி இருப்பதற்கு என்னதான் செய்திருப்போமோ என்று

தோன்றுகிறது.

சரி விடு மாதவா நாம் போகலாம் நாம் விளையாடிக் கொண்டு செல்லலாம் இதைப்பற்றி எல்லாம் யோசிக்க வேண்டாம். அதிகம் யோசித்தால் மூளை சரியாக வேலை செய்யாது போகும், நாம் விளையாடி மகிழ்ந்து கொண்டு செல்வோம், ஆனந்தத்தில் இருக்கும் போது உபதேசங்கள் கேட்பது சரியல்ல மாதவா, அவ்வப்போது அவதாரம் உபதேசமென்று கேட்கிறாய் இதில் நம் மகிழ்ச்சியே நடுவில் குறைகிறது இது எனக்கு பிடிக்கவில்லை.

கண்ணா மிகவும் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி விட்டால் நம்பணியை நாம் மறந்து விடுவோம், நம் பணியை சேர்த்து நாம் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி இருந்தால் அது இன்னும் நல்ல ஆனந்தத்தை தரும் அல்லவா?.

சரி அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்வோம் சரி புறப்படு.

இக்காட்சி அனைத்தையும் தன் இருப்பிடத்தலேயே காண்கிறான் இதை சரித்திரத்தில் எழுத தொடங்குகிறான் கோவிந்தன்.

மாதவன் அமர்ந்து கொண்டு மனதுக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டான் அவன் சிரிப்பதை கண்ட கண்ணன் தானும் சிரிக்க ஆரம்பித்தான் ,கண்ணன் சிரிப்பதை பார்த்த மாதவன் மேலும்அதிகமாக சிரித்தான் அதைப்பார்த்த கண்ணன் குதிரை முகத்துடன் காட்சி அளித்தான். அதாவது ஹயக்கிரீவ ரூபத்தில் காட்சி அளித்தார் மஹாவிஷ்ணு.

இதைப்பார்த்த மாதவன் சந்தோஷமும் பூரிப்புமாக இறைவா என்ன நீயாக வந்து நிற்கிறாயே ஹயக்கிரீவ ரூபத்துடன் என்று அவன்பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான்.

கண்ணனும் இந்த ரூபம் வருவதற்கு காரணமே சிரிப்பு தான் ஆதலால் அடுத்து இதைத்தான் கேட்பாய் என்று நானாகவே

நின்று விட்டேன் .

மாதவன் கண்ணனை நோக்கி நான் அதிகம் தொந்திரவு செய்கிறேனா கண்ணா? உன்னை நான் அதிகம் படுத்துகிறேனா?.என்று கேட்க,

கண்ணன் மாதவனைநோக்கி இல்லை கண்ணா என்னை ஏன் படுத்த போகிறாய்? நாம் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் இருக்கும் போது வித்தியாசங்கள் இல்லை நாம் ஒருவரை ஒருவர் நன்றாக புரிந்து கொண்ட போது இது ஒன்றும் இல்லை என்றான். .

இதைக் கேட்ட மாதவன் ஐயா இன்று என்ன திடீர் என்று இப்படி ஒரு காட்சியை தந்தீரே என்றான்.

கண்ணன் நீ சிரித்தாய் அல்லவா நானும்சிரித்தேன் சிரித்ததின் பலன் என் முகம் குதிரை வடிவம் பெற்றது என்றான். பாற்கடலில் நான் பள்ளி கொண்டிருக்கும் போது என் முகம் குதிரை முகமாக வரப்போகிறதே என்று எண்ணி சிரித்தேன் , நான் சிரித்ததை பார்த்த லக்ஷ்மி நான் யாரையோ பார்த்து சிரிக்கிறேன் என்று நினைத்தாள். என்னை எழுப்பி யாரை நினைத்து சிரிக்கிறீர்கள் உங்கள் மனதில் யாரை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று அவள் கேட்க, நானும் பொறுத்திருந்து பாரேன் என்று கூற இருவருக்கும் வாக்கு வாதம் ஏற்பட்டது, அவள் நீங்கள் எனக்கு சரியாக சொல்லப்போவதில்லை, என்று நீங்கள் சொல்லப்போகிறீர்களோ அன்று நான் பேசுகிறேன் அதுவரை நான் மௌனமாக இருக்கப்போகிறேன் என்று கூறி ஒரு மூலையில் போய் அமர்ந்தாள். நானும் தனியாக நின்றேன், அப்போது தான் மதுகைடபர் வதம் தொடங்கியது இவ்விருவர்களும் மாறி மாறி போருக்கு வந்தனர் எப்படியோ அவர்களை தந்திரத்தால் வென்றேன். அவர்களை அழித்த பிறகு களைப்பாக இருந்தது, பல ஆண்டு காலம் அவர்களுடன் போர் புரிந்ததால் எனக்கு ஓய்வு தேவைப்பட்டது, அதனால் நான் ஓர் இடத்தில் ஒருபாறை மேல் அமர்ந்து வில்லை

தாங்கலாக வைத்து உறங்கத் தொடங்கினேன் .

மாதவன் குறுக்கில் நீ எப்பொழுது விழித்திருக்கிறாய் எப்பவும் உறக்கத்தில் தானே இருக்கிறாய், நாங்கள் அல்லவா உன்னை உறக்கத்தில் இருந்து எழுப்ப வேண்டும் என்றான் .

கண்ணனும் ஆம் அறியாமையில் இருப்பவர்களுக்கு நான் உறங்கிக் கொண்டே இருக்கிறேன், அறிந்தவர்களுக்கு யாம் விழித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்று பதிலளித்தான் .

சரி, சரி மேலே கூறு .

சரி நீயும்கேள் என்றான் கண்ணன் .

எல்லாவற்றுக்கும் ஏட்டிக்கு போட்டி பேசுகிறாயே என்றான் மாதவன் .

பேசுவதற்கு தானே உன்னுடன் வந்திருக்கிறேன் என்றான் கண்ணன் . இவன் கதையை தொடர்கிறான் , நான் உறங்கி கொண்டிருக்கும் போது அட்டகாசங்கள் பெருகி கொண்டிருக்கிறது, அதே நேரத்தில் குதிரை தலையுடன் அசுரன் என்னை கொண்டு தவம் செய்து கொண்டு வந்தான் இவன் வலிமை பெற்று வந்தால் ஆபத்து நான் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது தேவர்களும் ரிஷிகளும் இவரை எழுப்ப வேண்டுமே என்ன செய்வது என்று சிந்தித்தனர், சிலர் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது எழுப்புவது சிரமம் அப்படி எழுப்புவதும் கூடாது என்றனர், அதே போல் இப்படி உறங்கும் இவரை எழுப்புவது எப்படி என்று யோசித்தனர், யோசித்தவர்கள் அதாவது யோசிப்பவர்கள் சிலர் சரியாக செய்கிறோமா என்று சிந்திக்க மாட்டார்கள், இவர்கள் யோசித்து விட்டார்கள் எப்படி எழுப்புவது என்று ஆனால் அதன் விளைவை நன்றாக யோசிக்கவில்லை வில்லின் அந்த நாணை அறுத்து விட்டால் அவர் எழுந்து விடுவார் என்று முடிவு எடுத்தனர், இவர்கள் யோசித்தபடி நாணை அறுப்பதற்கு புழு ஒன்று தேவை, யார் புழுவாக செல்வார்கள்

என்று யோசித்து பார்த்தார்கள், பிரமனை புழுவாக மாற்றி விடலாம் இவரை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று புழுவாக மாற்றி விட்டார்கள், இந்த புழு நாணை அறுத்து விட, அறுந்த வேகத்தில் என் தலை பறந்தது, என் தலை பறக்க மஹாலக்ஷ்மி அங்கே கோபம் கொள்ள, விரைவில் ஒரு தலை தேவை என்று இருக்க, அந்த நேரத்தில் தவம் செர்து கொண்டிருந்த ஹயக்ரீவனை அழைத்து நீ இறைவனுக்கு சேவை செய்யத்தானே பிறந்திருக்கிறாய் இறைவனுக்காகத்தானே நீ தவம் இருக்கிறாய்? நீ இவருக்கு தலையை கொடுத்து விடு என்று அவர்களாகவே தீர்மானித்து, அவனுக்கு வரனை அளிப்பது போல் அளித்து அவன் தலையை எனக்கு வைத்தார்கள், ஆதலால் நான் குதிரை முகமாகவும், மிகுதி என் வடிவமாகவும் அமர்ந்தேன்.

சரி கண்ணா குதிரை முகமாக நீ ஏன் வடிவெடுத்தாய், குதிரை முகமாக அமர்ந்ததால் என்ன பலன் இருக்கிறது? வழிபடுபவர்கள் எதற்காக உன்னை குதிரை முகமாக வழிபட வேண்டும், என்று மாதவன் கேட்க.

ஞானம் வேண்டியவர்கள் எல்லாம் என்னை வேண்டினால் ஞானம் கிடைக்கும், காரணம் தவத்தில் இருந்தவன் தலைதான் இங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது அதோடல்லாமல் நான் தவருபமாக அமர்ந்து இருப்பதால் ஞானம் சித்திக்கும்.

ஆமாம் நீ தூங்கு மூஞ்சியாக இருந்தாய் உடனே தலை வந்ததால் தவருபமா?.

உண்மையில் நான் தூங்கி கொண்டு தான்பா இருந்தேன் ஆனால் தூங்குமூஞ்சி தலையை எடுத்து விட்டு அந்த தலையை வைத்து இருக்கிறார்கள், தவத்தில் வைத்திருப்பதால் அதாவது அவர் தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது வைத்து இருப்பதால் ஞானம் அதிகமாகவும், உடன் லக்ஷ்மி இருப்பதால் செல்வத்தில் அதிகமாகவும், ஞானத்தில் செல்வம் என்பது ஞானம் அதிகரிக்கும் என்பதாகும், ஆதலால் ஞானிகள் அனைவரும் வழிபடுவார்கள் நான்

அவர்களுக்கு வரம் அளிப்போம் அதனால் மேலும் சிறந்து விளங்கி என்னை அடையும் பாக்கியத்தையும் அடைவார்கள், இங்வே ஏதாவது தவறு செய்திருக்கிறேனா மாதவா? நான் உறங்கிக் கொண்டிருந்ததை தவிர யாருடைய வம்புக்கும் போகவில்லை.

கண்ணா நீ இக்காட்சியை முதலிலேயே கண்டு கொண்டு விட்டாய் அல்லவா?. ஆமாம். அப்படி கண்டு கொண்ட நீ ஒரு அசுரன் உருவாகப்போகிறான் அவன் குதிரை வடிவில் இருப்பான் என்பதையும் ஆறிவாய் அல்லவா?.

யோவ் வம்புக்கு எல்லாம் வராதே நான் அப்படி எல்லாம் இல்லை.

இதை கண்டவன் அதையும் கண்டிருக்க வேண்டும், உண்மையா இல்லையா? ஆதலால் நீயாகவே அந்த தலை உனக்கு வேண்டும், அவனால் நல்லது நடக்கட்டும் என்று நீயாகவே தீர்மானித்து இருக்கலாம் அல்லவா? தீர்மானித்து தானே இச்செயலை செய்திருக்கிறாய்?.

ஏது போக போக பார்த்தால் நான் தான் ஹயக்கிரீவ அசுரனை கொன்று விட்டேன் என்பாய் போல் இருக்கிறதே .

உண்மையும் அதுதானே கொல்லாமல் தந்திரத்தில் வென்றாய் எனலாம், அதை என்றும் எல்லோரும் பாராட்டும் அளவிற்கு உயர்த்தி இருக்கிறாய் அவன் தபலில் இருந்ததால் அவனை நீ உன்னுள் ஏற்றுக்கொண்டாய், அப்படி என்றால் நீ எப்பொழுதும் தபஸ்விகளை காக்கின்றாய் என்று அர்த்தமாகிறது. அவன் அசுரன் ஆனாலும், அரசனானாலும், மனிதனானாலும், மிருகமானாலும் யாராக இருந்தாலும் உன்னை தவம் செய்தால் அவனிடத்தில் நீ சரணடைகிறாய், உன்னிடத்தில் நீ ஏற்றுக் கொள்கிறாய் என்றும் நீ துணை புரிகிறாய் உன்கருணையும் சித்தாந்தமும் சிறந்தது கண்ணா.

என்ன புகழ்வது போல் புகழ்ந்து விட்டாய் அடுத்து திட்டப் போகிறாயா?.

இல்லை கண்ணா இவ்விடத்தில் சிறந்ததை தான் செய்திருக்கிறாய் .

அப்பா உன்னிடத்தில் இருந்து வரம் பெற்றேனே பெரிய பாக்கியம் எனக்கு .

இறைவா உனக்கு வரம் தர எனக்கு என்ன யோக்க்யதை இருக்கிறது?.

பார்த்தாயா தகுதி இல்லை என்று கூறுகிறாயே அப்படி என்றால் நான் உன்னிடத்தில் இல்லை என்று உன் வாயால் கூறுகிறாயே .

கண்ணா விளையாடல்கள் வார்த்தைகளில் எடுக்காதே வேண்டாம், என்னால் உன்னை கண் இமைக்கும் நேரத்தில் கூட உன்னை மறக்க முடியாது, ஆதலால் இவ் வார்த்தைகளால் என்னை கொல்லாதே, இப்படி நீ அவதாரம் எடுத்து ஞானிகளுக்கு எல்லாம் சிறந்தஞானியாக இருக்கிறாயே நீ எப்பொழுதும் எல்லோருக்கும் ஞானத்தை அளிப்பாய், என்றும் உன்னை வணங்குபவர்கள் ஞானத்தை பெறட்டும் என்று கூறி கண்ணணின் பாதங்களில் விழுந்து அழுதான் .

சரி மாதவா என் கதை முடிந்தது நான் சிரித்ததற்காக கதை கூறி விட்டேன் நீ எதற்க்காக சிரித்தாய் அதை கூறவில்லையே!.

மாதவன் புன்னகைத்தவாறே நான் சிரித்தது என்ன என்பது உனக்கு தெரியாதா? உன் சிரிப்பில் என்றோ நடப்பதை நினைத்து சிரித்தவனுக்கு இந்த அற்ப மனிதன் எதை நினைத்து சிரித்திருப்பான் என்று கூடவா தெரியாது!?.

இதோ பார் தெரியும், தெரியாது என்று எல்லாம் வேண்டாம் நானும் நீயும் சுமுகமாகத்தானே பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் நான் கேட்பதற்கு நீ பதில் சொல் நீ கேட்பதற்கு நான் பதில் சொல்கிறேன், பின்னே நான் இறைவனாகவும் நீ ஒரு தொண்டனாகவுமா இருக்கிறோம் அதனால் நீ சிரித்ததற்கு நீயே பதில் சொல்.

கண்ணா இன்று நான் ஆடிபாடி மகிழ்ந்து கொஞ்சி குலாவி வருகிறேனே,

கண்ணன் இடையில் யோவ் என்னையா அதற்க்காகவா சிரித்தாய்?.

இல்லை கண்ணா இந்த பாக்கியம் முன்னமே கிடைக்கவில்லையே?.

அதற்கு வருத்தப்பட வேண்டும் மாதவா.

இல்லை கண்ணா நான் முடித்து விடுகிறேன் பிறகு நீ பேசு , எனக்கு முன்பே கிடைக்கவில்லையே, ஆனால் பார்த்தாயா பொறுப்புக்கள் இருக்கும் போது எந்தவித பொறுப்பும் நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை நான் எல்லாவற்றையும் துறந்து வந்தபோது பொறுப்புக்கள் என்னை வந்து அடைந்தன, என் குருவால் எனக்கு பொறுப்புக்கள் கொடுக்கப்பட்டன, அன்று பார்க்கும் போது ஒரு சிறிய பொறுப்பை விட்டேன், இன்று பெரிய பொறுப்பை ஏற்றேன் ஆனால் அந்த சிறிய பொறுப்பை விட்டதின் பலன் இன்று உன்னுடன் மகிழ்கிறேன், அதன் மகிமையை பார்த்தாயா அந்த பொறுப்பை விட்டதால் தானே இப்படி உன்னுடன் இருக்க முடிகிறது, என்னே உன் கருணை அனைத்து விளையாடல்களும் நீதானே செய்தாய் என்னை வைராக்கியத்தில் வாழ வைத்தாய், நான் வைராக்கியத்துடன் வாழ்ந்தேன், இன்று குதூகலத்துடன் அமர்ந்திருக்கிறேன் பார்த்தாயா? பாவம் கோவிந்தன் அவன் பொறுப்புக்களை ஏற்க சொன்னேன் ஆனால் அவன் ஏற்கவில்லை தானாகவே மாட்டிக் கொண்டான் அதை நினைக்கும் போது சிரிப்பு

வந்தது கண்ணா, அன்று நான் கூறியதை அவன் ஏற்றுக் கொண்டாலும் நன்றாகத்தானே இருந்திருக்கும் ஆனால் ஏற்காத போதும் ஏற்றது போல் அல்லவா இன்று அவன் செயல்கள் செய்ய வேண்டியுள்ளது, எப்படி இறைவனின் விளையாடல்கள் என்று எண்ணி, எண்ணி, எனக்குள் சிரிப்பு வந்தது, ஒருவரை அப்படி படைக்கிறாய் ஒருவரை இப்படி செய்கிறாய் .

ஏது மாதவா சொல்வதைப்பார்த்தால் நான் தான் அனைத்தும் செய்வதைப்போல் உள்ளதே? அப்படி என்றால் மனிதனுக்கு வேலையே இல்லை தின்று உறங்கட்டும் என்றான் கண்ணன் .

இல்லை கண்ணா மனிதர் வைராக்கியத்துடன் வாழ வேண்டும் , எவை நல்லவைகளோ அவைகளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், அவ்வழியே செல்ல வேண்டும், அப்படி சென்றால் இறைவனின் திருவருள் என்றும் இருக்கிறது, இறைவன் ஒருபோதும் கைவிடாமல் இருப்பது நிச்சயமாகிறது, இதைத்தான் கூறவந்தேனே தவிர குறை ஒன்றும் கூறவில்லை, இறைவன் தான் எல்லாம் செய்கிறான் என்று கூறவில்லை இவன் உணர வேண்டும் உணர்ந்தவனுக்கு இறைவன் பணிபுரிகிறான், உணராதவனும் தனியே நிற்கிறான் என்பதை இங்கே திண்ணமாக கூறுகிறேன் .

ஓ! விவகாரம் அப்படி போகிறதா? சரி அப்படி என்றால் நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன் நீ சொல்வதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் .

இப்படி இவர்கள் உரையாடிக் கொண்டு இருக்கும் போது ஒரு தம்பதிகள் இங்கே வந்தார்கள், மாதவனைப் பார்த்து வணங்கினார்கள் ஐயா! நாங்கள் மிகவும் துன்பப்படுகிறோம் பல இன்னல்கள் வந்து தாக்குகிறது நாங்கள் வாழ்வில் முன்னேறுவோமா? இல்லையா? என்று ஏதுவும் தெரியவில்லை உங்களைப்பார்த்தால் பெரிய மகான் போல் இருக்கிறீர்கள் தாங்கள் எங்களுக்கு நல்லாசிகள் கூற வேண்டும்.

மாதவன் அவர்களைப்பார்த்து இறைவன் என்றும் உங்களை காப்பான் அவனை நம்புங்கள் என்று இரு வார்த்தை மட்டும் கூறினான், கூறிவிட்டு மௌனமாக இருந்தான்.

கண்ணன் மாதவனை பார்த்து என்னய்யா என்னை ஒன்றும் கேட்கவில்லையே? இவர்களை நலமாக வை என்று நீ சொல்லவில்லையே என்ன மௌனமாக இருக்கிறாய்?

கண்ணா நீ என்னுடன் இருக்கும் போது இவை எல்லாம் எனக்கு அவசியமாக தோன்றவில்லை, காரணம் அவர்கள் செய்யும் பாவத்தையும் புண்ணியத்தையும் என் கண் முன் பார்க்கிறேன் அவர்கள் வந்து இங்கே விழும் போது இவர்கள் இவ்வளவு பாவம் செய்திருக்கிறார்கள் மேலும் இவர்களுக்கு துன்பங்கள் வரத்தான் போகிறது என்பது தெரிகிறது, அப்படி இருக்க பாவங்கள் செய்தவன் பாவங்களை அனுபவிக்கிறான் புண்ணியங்களை செய்தவன் புண்ணியத்தை அனுபவிக்கிறான் இதில் நான் என்ன கூறுவது? உன்னிடம் என்ன பெறுவது? என்றைக்கு அவர்களாக திருந்தி நல்ல வழியில் செல்கிறார்களோ அன்று அவர்களுக்கு நல்லது உண்டாகும், அவர்களுக்கு எந்த அழிவும் இல்லாமல் நீ காப்பாய், ஆதலால் நான் மௌனமாக இருந்து விட்டேன்.

இப்பத்தான் நான் ஹயக்கிரீவன் கதை சொன்னேன் நீ ஞானியாகி விட்டாய் பார்த்தாயா?.

கண்ணா என்று முதன் முதல் நீ வந்தாயோஅன்று முதல் நான் ஞானிதான் காரணம் நானல்ல, அந்த ஞானம் எனும் இடத்தில் நீ தான் அமர்ந்து இருக்கிறாய், நீதான் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாய், மேலும் மாதவன் கண்ணனை பார்த்து எனக்கு இந்த மனித நடமாட்டம் உள்ள இடம் பிடிக்கவில்லை ஏன் என்றால் இவர்கள் இப்படி விழும்போது இவர்களைப்பார்த்து என்னால் பதில் கூற முடியவில்லை அப்படி நான் கூறுவது உன்னை வேலை வாங்குவது போல்

உள்ளது , அனைத்திற்கும் காரணம் அவர்களின் வினைகள் .
என்றைக்கு அவரவர் வினைகள் தீருகிறதோ அன்று
அவரவர் எழுந்து மேலே வருவார்கள் இதை உணர்ந்து
விட்டேன் , மனித நடமாட்டமே இல்லாத இடமாக அழைத்து
செல்லேன் , நானும் நீயுமாக இருப்போம் .

அப்பா இதைத்தான் நான் பலகாலம் உன்னிடம் எதிர்பார்த்து
கொண்டிருக்கிறேன் , சரி கூப்பிட்டாய் வருகிறேன் .

கண்ணா நானும் பலகாலம் கூப்பிட்டு கொண்டு தான்
வந்தேன் சும்மா இந்த விளையாடல்கள் வேண்டாம் , பொய்
கூறாதே .

கண்ணன் என்பவன் பொய் கூறுபவன் ஆதலால் சிறிது
விளையாடிப்பார்த்தேன் , சரி போகலாம் வா வம்புகள்
வேண்டாம் . சரி புறப்படுவோம் மனித நடமாட்டம் இல்லாத
இடம் நோக்கி புறப்படுகிறார்கள்

இவ்வாறு ஹயக்கிரீவர் நம் குரு நாதருக்கு தரிசனம் தந்தார்
நம் குருநாதர் என்ன பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறார் அவர் கால்
அடிபடும் இடம் எல்லாம் ஞானமார்க்கமாக அமைகிறது ,
அவர் நிழலை தொட்டாலே நமக்கு பாக்கியம் கிடைக்கிறது
எப்படிப்பட்ட மகான் பார்த்தீர்களா என்று இங்கே
கோவிந்தன் உரைக்க ,

ஐயா குருநாதரின் கதைகள் கேட்டுக் கொண்டு வருகிறோம் ,
சில இடங்கள் எங்களுக்கு சந்தேகங்கள் வருகிறது தங்களிடம்
கேட்கட்டுமா? .

என்றும் நம் குருநாதரைப்பற்றி சந்தேகம் இருக்க கூடாது
ஆதலால் நீங்கள் கேளுங்கள் , சந்தேகத்தில் வணங்கினால்
என்றுமே உங்களுக்கு மோட்சம் கிடையாது , பாவத்தை
சுமப்பவராகிறீர்கள் , ஆதலால் சந்தேகத்தை விட்டால்
இப்பொழுது தெளிவடைவீர்கள் என்று கோவிந்தன்
ஆவேசமாக கூறினான் .

சரி குருவை பற்றி கூறினால் அவருக்கு கோபம் வரும், இருந்தாலும் பல தெளிவுகள் தேவை என்று மனதுள் எண்ணி குருநாதரையும் வணங்கி, நான் தங்களை தவறாக கேட்கவில்லை ஆனால் தெளிவுகள் வேண்டும் என்பதற்காக கேட்கிறேன், என்னை மன்னியுங்கள் என்று கூறி, இவர் கோவிந்தனை பார்த்து ஐயா அவர் பணிகள் ஏதும் செய்யவில்லை என்று குருநாதரே கூறினார் அல்லவா அவர் செய்யாமல் மனைவியை வைத்துக் கொண்டு கண்ணனையும் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு ஏன் இவர் இப்படி ஒப்புக் கொண்டார், கல்யாணம் ஏன் செய்து கொண்டார்?, இப்படி செய்யலாமா?, ஒரு பெண்ணிற்கு துன்பத்தை அல்லவா உண்டு பண்ணியிருக்கிறார் அது நியாயமா? என்று வினவ,

கோவிந்தன் புன்னகைத்தவாறே என் தாயாரைப்பற்றி உங்களுக்கு தெரியாது, இன்று ஏன் இந்த உலகத்தில் சிறந்தவள் என் தாயார் இதை நாம் சரித்திரத்தில் பார்த்திருக்கலாம், ஏன் நான் நடைமுறையில் பார்த்திருக்கிறேன் அவர்களை போல் ஒரு தாய் யாரும் இல்லை, சரி தங்கள் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்கிறேன் அவர் திருமணம் செய்து கொண்டதின் காரணம் கண்ணன் பிடிவாதத்தில் ஏதும் ஏறாததால் கண்ணன் நம்மை சோதித்து பார்க்கிறான் என்று எண்ணி திருமணம் செய்து கொண்டார் என்பதை பார்த்தோம், திருமணம் செய்து கொண்டவன் தன் வைராக்கியத்தை விடவில்லை கண்ணா நீ என்னை சோதிக்கிறாய் திருமணம் செய்து கொண்ட பின் உன்னை பிரிகிறேனா என்று பார்க்கிறாய், ஒரு திருமணம் அல்ல ஆயிரம் திருமணம் செய்து வைத்தாலும் நான் உன்னை விட்டு விலக மாட்டேன், உன் அடியை பற்றிய நான் மற்றொரு கையை பற்ற மாட்டேன், உன் அடியை பற்றிய நான் என்றும் மற்றொரு கையை பற்ற மாட்டேன், பற்று என்பது என்றும் இருப்பது ஒன்று தான், அது நீ தான் கண்ணா, ஏன் சோதனைகள் பலவாகிலும் நான் எதற்கும் அஞ்சமாட்டேன் காரணம் நீ என்னுள் இருக்குங்கால் அனைத்து சோதனையும் நீ நிவர்த்தி செய்வாய் உண்மையான தெய்வம் என்றுமே உண்மையான பக்தனுக்கு

கை கொடுக்கும் என்பது நிச்சயம் , அது நிச்சயம் என்பதை, என் வாழ்க்கையில் நடந்ததை, நடப்பதை எல்லோரும் அறிந்து கொள்ளட்டும், ஆதலால் பற்றியவளை என்றும் என்னை பற்றிக் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்வேன், ஆனால் நான் பற்றிய உன்னை என்றுமே என்னுடன் பற்றிக் கொள்ளும் படியும் பார்த்துக் கொள்வேன், இப்படி அவர் எண்ணினார், எண்ணியவர் என்றுமே பற்றாமல் பார்த்துக் கொண்டார் இறைவனையே பற்றி இருந்தார்.

அங்கே அவள் கைபிடித்தாளே , கைபிடித்தவள் துன்பப்படுவாளே, உலகம் பலவாறு ஏசுமே என்று எதையுமே கவலையில் வைத்துக் கொள்ளாவில்லை, இறைவனை நம்பியவருக்கு உலகத்தை பற்றிய கவலை எதற்கு , ஊர் உற்றார் என்பது இறைவனை நம்பியவனுக்கு இல்லை அனைத்தும் அவ் இறைவனே ஆவார். அப்படி இருக்க உலகம் பேசும், நால்வர் நாலுவிதம் பேசுவார் என்பது ஏது?, பேசட்டுமே அவர்கள் பேசினால் என்னை பாதிப்பது இல்லை, கண்ணா! உன்னை தானே பாதிக்கும் உன்னை பாதித்தால் நீ நலனை செய்யப் போகிறாய், நான் நல்ல வழியில் செல்ல நீ நலனை செய்யப் போகிறாய் ஆதலால் இவை உன்னை பாதிக்கும் என்னை அல்ல என்று இருந்தார்.

மனைவியானவள் தான் துன்பப்படுகிறோம் என்று சிந்தையில் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. கர்ம வசத்தால் என்னை கைபிடித்திருக்கிறாள் அவள் என் அங்ஞானத்தில் இருக்கிறாள். இறைவா அவளுக்கு என்று எப்பொழுது ஞானம் தருவாயோ அன்று உன்னை புரிந்து கொண்டு சேவை செய்யட்டும் ஞானம் பிறக்கட்டும், அதுவரையில் அவள் இருக்கட்டும் இல்லையேல் அவள் மாயையில் இருந்தால் அவள் வழியே அவள் செல்லட்டும், எதற்கும் நான்தடையாக இல்லை எங்கள் பந்தம் நீயாக தந்த பந்தம், அது எப்படி எடுத்து செல்ல வேண்டுமோ அப்படி எடுத்து செல், நான் எனது ஆசைகளை எடுத்து செல்ல மாட்டேன், நீ தான் கொடுத்தது என்றும் சொல்ல மாட்டேன் எப்பொழுது நீயாக சொல்கிறாயோ அன்று செல்வேன், அதுவரையில்

எனது வைராக்கியமும் எனது நாட்டமும் உன்னிடம்தான் நிலைத்து இருக்கும் இதனால் வரும் பாவம், எதுவாகிலும் நான் ஏற்க தயார் காரணம் உன்னை நம்பியவனுக்கு பாவம் ஏது? அப்படியே நம்பியவனுக்கு பாவம் வருகிறது என்றால் அதையும் சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

இறைவா அனைவரையும் காப்பவன் நீ எவை நல்லவை எவை தீயவை என்று உனக்கு தெரியும் ஆதலால் என்னைப்பொறுத்த வரை நான் நல்லதைத்தான் செய்கிறேன், நல்லதை தான் எண்ணுகிறேன், எனக்கு உன்மேல் பாசமும் பற்றும் அதிகமே அன்றி இம்மாயைகள் என்னை ஒன்றும் செய்யாது, இவைகளைப்பார்த்து நான் பயப்பட தாயாராக இல்லை. இவர்கள், இவைகளை அதாவது இந்த மனிதர்களைப்பார்த்தோ இந்த மாயைகளை பார்த்தோ நான் பயப்பட தாயாராக இல்லை, அவரவர் கர்மத்தை அவரவர் அனுபவிக்கட்டும் நான் பற்றுடன் உன்னை பற்றியுள்ளேன் அதை நான் விட மாட்டேன் . என்று உன்னை கண்டு மகிழ்கிறேனோ அன்று வரையில் உன்னை விடமாட்டேன் என்று உறுதியாக இருந்தவர்தான் நமது குரு, அவர் எங்கே தவறு செய்தார்?, உறுதியானவர்க்கு தவறு ஏது? இறைவனை இருதயக்கோவிலில் அமர்த்தியவர்க்கு தவறு ஏது? மனிதர்கள், தடுமாற்றத்துடன் இருப்பவர்கள் தான் தவறு செய்வார்கள், உறுதியாக இருப்பவர் என்றும் தவறு செய்ய மாட்டார்கள், தடுமாற்றத்துடன் இருப்பவர்கள் தான்தவறு செய்வார்கள், இறைவனை பற்றவும் முடியவில்லை, உறுதியாக இருப்பவன் என்றும் உறுதியாக இருப்பான் என்றும் இறைவனை அடைய முன்னே செல்கிறான். ஆதலால் உறுதிதான் இங்கே முக்கியம், அந்த வைராக்கியத்துடன் இருந்தும் இறைவன் அவரை விடவில்லை அவருக்கு ஒரு மனைவியை தந்து பார்த்தான், சரி இவனுக்கு தந்தை, தாய் என்று இருவர் இருக்கிறாரே அந்த இருவரையும் பிரித்து பார்ப்போம் எப்படி இருப்பான் என்று பிரித்தும் பார்த்தான், அப்படியும் கலங்காமல் இருந்தார், சரி இவருக்கு செல்வம் ஒன்றிருக்கிறது செல்வத்தால் தான் இவன் நம்மை வைத்திருக்கிறானா? என்று யோசித்து அவரிடமிருந்த செல்வத்தையும் பிரித்தான், அப்படியும் அவர் அயராமல்

கண்ணா எது எப்படி போனால் எனக்கு என்ன செல்வம் இருந்தால் என்ன? செல்வம் போனால் என்ன? ஏன் இவரின் சரித்திரத்தின் முதலிலேயே பார்த்திருக்கிறோம் அங்கே கடையிலே கடன்களும், பல தொல்லைகளும் இருந்தும் தான் கவலை இல்லாமல் கண்ணணையே பிரார்த்தித்துக் கொண்டு இருந்தார், என்று பார்த்தோம். செல்வத்தையும் பறித்தான்.

பார்த்தீர்களா இங்கே இறைவன் சோதனையை எப்படி எல்லாம் மாயையில் சிக்க வைக்கிறான்!, உன்னை எப்படி ஏல்லாம் துன்பத்தில் வைக்க வேண்டுமோ அப்படி எல்லாம் துன்பப்பட வைக்கிறான் அப்படி துன்பத்தில் வைத்தும் நீ வைராக்கியத்துடன் வாழ்ந்து இறைவனுடன் பற்றினால் எப்படி எல்லாம் இறைவனுடன் வாழ்கிறான் பார்த்தீர்களா?, இப்படி இறைவன் விளையாட அன்று எடுத்த உறுதிதான், ஒரு கட்டிடத்தின் உறுதி, அன்று அந்த உறுதி எடுத்ததால் இன்று பலனை அனுபவிக்கிறார் இப்படி அன்று செல்வத்தை பறித்தும் அயராமல் இருந்தார், செல்வத்தை பறித்தும் இவன் அயராமல் இருக்கிறானே என்று மீண்டும் செல்வத்தை கொடுத்து பார்கலாம் என்று செல்வத்தை தர அங்கே சென்றான், இங்கு அமர்ந்து பேசும் இம்மண்டபம் அவரின் தந்தையாரால் கட்டப்பட்டது, அன்று அவர் கொடுத்த அந்த புண்ணியத்தை கண்ணன் தன் கையில் வைத்துக் கொள்ளாமல், இன்று சென்று அப்பணத்தை அர்பணித்து விடுகிறான், இறைவனுக்கு செய்யும் ஒவ்வொரு தொண்டும் என்றாவது ஒரு நாள் திருப்பிதரப்படும், அதையும் எதிர்பாராமல் தனக்கு வேண்டியது தான் அவனிடம் அடைய வேண்டும், தன்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும் தான் அவனுடன் ஆனந்தமாக இருக்கவேண்டும் என்பது தான், எனவே இவர் அப்பொழுதும் வந்தது வரட்டும் என்று இருந்தார். அதை பார்க்குங்கால் செல்வத்திலும் நாட்டம் இல்லாமல் இருந்தார், இறைவனும் விட்டபாடில்லை தனக்கு செய்தவனுக்கு மீண்டும் செய்து விடுகிறான், அதில் இவர்கள் மயங்கி மாயையில் சிக்கிக் கொள்கிறார்களா? என்று பார்த்தான், ஆனால் நம் குருநாதர் அன்றும் சிக்காமல் இறைவா உன்னை பற்றியது பற்றினேன் நான் விடமாட்டேன்

என்றார், சரி இச்செல்வங்கள் எல்லாம் இவனுக்கு பயன் இல்லை இவன் மூலமாக ஒரு செல்வத்தை தருவோம் பயன் அளிக்குமா என்று பார்ப்போம் என்று இறைவன் மீண்டும் ஒரு சோதனை இட்டான், அதன் மூலம் அவருக்கு ஒரு குழந்தையை அளித்தான், அப்படி இருந்தும் பயன் இல்லை, முதலில் இருப்பது என் கண்ணன், என் பெரிய பிள்ளை கண்ணனே என்று உருகினானே அன்றி அன்றும் தன்பிள்ளை என்று பார்க்கவில்லை, என்றுமே பிள்ளையை பற்றி சிந்தனையும், யோசனையும் இல்லை, மாயையில் என்னை சிக்க வைக்கிறாய், நானா சிக்குவேன் உன்னை என் முதல் பிள்ளையாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன், இவன் இரண்டாவது மகன் தானே என்று விட்டு விடுகிறேன், ஏனென்றால் இவன் உன் பிள்ளை நீ என் பிள்ளை, என் பிள்ளை மேல் எனக்கு பாசம் அதிகம் நீ உன் பிள்ளை மேல் பாசம் வைத்துக் கொள் என்று பிரித்து விடுகிறார். அவர் தன் பிள்ளை மேல்பாசம் வைக்காமல் அன்றும் வைராக்கியத்துடன் கண்ணனையே பற்றினார்.

அவன்பிடித்ததை பார்த்த கோவிந்தன் என்னவாயிற்று இவருக்கு! கண்ணனை அழுத்தமாக பிடிக்கிறாரே என்றும் கண்ணனை பவ்யமாக பார்த்துக் கொள்வார் இன்று இப்படி பிடிக்கிறாரே என்று மனதில் வேதனை அடைந்தான். இவரைப்போய் நாம் பிடிக்கலாமா வேண்டாமா என்று இவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கோவிந்தன். .

கண்ணன் மாதவனைப்பார்த்து ஏய் ஏன் இப்படி என்னை பிடிக்கிறாய் என்றான்.

மாதவன் நீ என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும் என்றான்

சரி என்று நான் உன்பிடியில் இருந்து விழுகிறேனோ அன்று நீ வந்து என்னை அடைவாய், என்னை உன்னையும் அறியாமலோ, அல்லது மற்றும் எப்படியாவது விழுந்தால் அன்று நீ என்னுடன் வந்து கலப்பாய் இது தான் நிச்சயம்

என்று வாக்கு அளிக்கிறான் கண்ணன்.

மாதவன் சந்தோஷத்துடன் பூரித்துப்போகிறான் கண்ணா உன்னை நான் கீழே விடுவேனா! என்று அது நடக்கும்? நான் என்று வந்து சேர்வேன்? இது என்ன விளையாட்டு? என்றான்.

நான் கூறியது கூறியதுதான் நீ கேட்டாய் நான் தந்து விட்டேன் மீண்டும் என்னை கேட்க கூடாது. அப்படி என்றால் ஆத்திரம் வந்து உன்னை வீசட்டுமா? என்றான் மாதவன்.

நீ ஏற்கனவே செய்தவன் தானே உன்னைப்பற்றி எனக்கு நன்றாக தெரியும் மாதவா, அப்படி எல்லாம் செய்யாமல் அறியாமல் நடக்க வேண்டும் இச்செயல். என்று இது அறியாமல் நடக்கிறதோ அன்று நீ என்னிடம் வந்தடைவாய். உன்னாலோ அல்லது மற்றவர்களாலோ அது அறியாமல் நடந்தால் அன்று இருவரும் ஒருவர் ஆவோம் என்று கூறுகிறான் கண்ணன்.

இதைக்கேட்ட மாதவன் இப்படியும் விடமாட்டேன் என்கிறாய் அப்படியும் விடமாட்டேன் என்கிறாய் என்னை நீ கட்டிப் போடுகிறாய் கண்ணா!.

நானா மாதவா உனது அன்பாலும் உன் பக்தியாலும் என்னை நீ கட்டிப் போட்டு இருக்கிறாய் நீ இப்படி சொல்கிறாயே இது நியாயமா? என்று கண்ணன் கேட்க ,

ஐயா எதற்கு நமக்குள் வாதம் நாம் இருவருமே ஒன்றாகி விடுவோமே என்றான் மாதவன்.

அதன் பொருளும் ஒன்றுதான் மாதவா அதற்குரிய நேரம் வரட்டும் அப்போது ஒன்றாகி விடுவோம் என்று கண்ணன் கூற, இவர்கள் ஆசிரமத்தை நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தார்கள் இப்படி சென்று கொண்டிருக்கும்

போது பலர் கோவிந்தனைப்பற்றி பல பிரசினைகள் எழுப்பிக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

மாதவன் இதைப்பார்த்தான். சரி கோவிந்தன் நம்முடன் வருவது பலருக்கு பிடிக்கவில்லை, சரி அவனது சிறப்பை உலகத்திற்கு எடுத்துகரைக்க வேண்டும் என்று எண்ணினான், உடனே கண்ணன் அவனை இவர்களுக்கு பிடிக்கவில்லை என்றால் ஐயோ முட்டாளே இவர்களை துரத்தி விடேன் இவனை வைத்துக் கொள்ளேன் சுலபமானது தானே என்றான்.

கண்ணா விளையாடாதே அவர்களை துரத்தி விட்டால் அது தர்மம் ஆகுமா? பிறகு அவர்கள் என்ன சொல்வார்கள் அவனை சிறு வயது முதல் வளர்த்ததால் விருப்பமாக என்னுடன் வைத்துக் கொண்டேன் என்பார்கள்.

ஓ நீ புகழுக்காக ஆசைப்படுகிறாயா? மாதவா.

கண்ணா விளையாடாதே இங்கே புகழைப்பற்றி ஒன்றும் பேச்சு இல்லை. அவனது புகழை உலகிற்கு எடுத்து வர கேண்டும், குருவிற்கு ஏற்ற சிஷ்யன் எப்படி பணிவிடைகள் செய்கிறான்! குரு சொல்லை மீறாதவன் என்ற பெயரை நான் அவனுக்கு தரவேண்டும் ஒரு குருவின் கருத்து என்றால் தன் சீடர்களை புகழின் உச்சியில் கொண்டு வர வேண்டும் அப்படி என்றால் அவன் சில செயல்களில் ஈடுபடத்தான் வேண்டும், பல கஷ்டங்கள் ஏற்படத்தான் செய்யும்.

ஓ இவர் பெரிய கஷ்டம் அனுபவிச்சிட்டார்பா,

ஏன் கண்ணா நான் என்ன கஷ்டம் அனுபவிக்கவில்லையா? உன்னையே நினைத்து ஏங்கிய நாட்கள் எவ்வளவு?.

ஆங் ஏங்கினாய் மற்றபடி என்ன செய்தாய் வைதேகியை படுத்தினாய்.

கண்ணா நானா படுத்தினேன் அவளாக வந்தாள் அவளாக ஏற்றுக் கொண்டது, நான் என்ன செய்வேன்? .

சரி உன் புராணம் வேண்டாம் நாம் செல்வோம் இவனை இங்கேயே அமர்த்தி விடு என்றான் கண்ணன் .

கோவிந்தனை அழைத்தான் மாதவன் இப்போது தானே குருவைப்பற்றி கதை கேட்டான், ஆதலால் குருவைப்போல் அழைத்தான் என்று கண்ணன் கூற , நீ சும்மா இரு நான் முக்கியமான வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன் தொந்திரவு செய்யாதே என்றான் .

கோவிந்தனை அழைத்து கோவிந்தா இதோ பார் இத்த சிறிய குன்றின் மீது அமர்ந்திருக்க வேண்டும் என்றான் , சரி ஐயா நீங்கள் என்ன கூறுகிறீர்களோ அப்படியே செய்கிறேன் ஐயா என்றான் கோவிந்தன்.மாதவன் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி புறப்பட்டார் அவனுடன் முன்பு ஒருவர் சேர்ந்தாரே அவர் இப்பொழுது மாதவனுக்கு சேவைகள் செய்ய முன் வருகின்றார், நல்லதாயிற்று கோவிந்தன் தொலைந்தான் என்றனர். சிலர் மாதவனை ஏசுத்தொடங்கினார்கள் மாதவன் எதைப்பற்றியும் கவலை இல்லாமல் இருந்தான் .

பரவாயில்லை கோவிந்தன் என்றாவது ஒரு நாள் சிறந்தவன் என்ற பெயருடன் வருவான் இவர்களது மனம் சஞ்சலத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறது இவர்கள் அழிவார்கள் என்று எண்ணி எதையும் கவனியாமல் தன் பிரயாணத்தை தொடங்கினான் .

வந்தவனோ எதைப்பற்றியும் சொல்லவில்லை மனதில் நமக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்ததே இது வரையில் கோவிந்தன் சேவை செய்து வந்தான் ஏன் என்றால் கோவிந்தன் மூத்தவன் இவர் பிறகு வந்தவர் கோவிந்தன் எப்படி செய்கிறான் என்பதை கூர்ந்து கவனித்து தானும் இப்படி செய்ய வேண்டும் என்று மனதில் பல தினங்களாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தார், இப்பொழுது ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததே நாமும் இக்குருவிற்கு சேவை செய்வோம்

என்று மனப்பூரிப்பில் சேவைகள் செய்தார். மாதவனை தனது மனதில் ஒரு தெய்வமாகவே கருதிக் கொண்டு வந்தார், இத்தனை காலம் தான் பக்கத்தில் வராவிட்டாலும் தன் பாவனையால் தான் தொலைவில் நின்று பூஜித்து வந்தார், அப்படிப்பட்டவர் மாதவனுக்கு சேவை செய்ய சந்தோஷத்துடன் முன் வந்தார்.

அத்தியாயம்: 13

எல்லோரும் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தனர். அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் பேசிக் கொள்கிறார்கள். மகான் அவனை அழைத்து வர மறந்து விட்டார் நாம் அவருக்கு ஞாபகப்படுத்தக்கூடாது அவன் இங்கு வரவேண்டாம் என்றனர். அதில் ஒருவன் அவன் அங்கும் இருக்க மாட்டான் என்காவது ஒடிப்போய் இருப்பான் என்றான், மற்றவன் அவன் எப்படி போனால் நமக்கென்ன அவன் இங்கு வராதிருந்தால் சரி, தினமும் இப்படி பலவாறாக பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாதவனும் இவைகளை பொருட்படுத்தாமல் தனது வேலைகளில் ஈடுபட்டு வந்தார். அப்படி சில தினங்கள் இருந்து கொண்டிருக்கும் போது ஆஸ்ரமத்திற்கு ஒருவர் வந்தார் வந்தவர், அஸ்ரமத்தில் இருப்பவர்தான் மாதவனிடம் ஐயா நான் மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றேன் என்று சொல்ல மாதவன் ஒரு கதையை கூறுகிறார்

ஒரு வசதியான ஆஸ்ரமம் அதில் ஒரு தெய்வீகமான குரு அவருக்கு சேவை செய்யும் சிஷ்யர்கள் இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் ஒரு சிஷ்யனை குரு பார்க்கிறார் அவன் மனச்சங்கடமாக அமர்ந்திருக்கின்றான். இதைக்கண்ட குரு ஏன் சங்கடமாக அமர்ந்துள்ளாய் உனக்கு என்ன குறை எனக் கேட்டார். எனக்கு குடும்பத்தில் பல தொல்லைகள் இருக்கின்றன. உடல்பாதிப்பு, செல்வம் இல்லாமை, செல்வர்களால் மனவேதனை போன்றவை உள்ளன. என்னைப்பார்ப்பவர்கள் மகானுக்கு சேவை செய்கின்றாய் ஆயினும் உன்நிலை இப்படி இருக்கிறதே என்கின்றனர். நான்

என்ன செய்யட்டும்? என்கின்றான்.

அதைக்கேட்ட குரு புன்னகைத்து மௌனமாக இருக்கின்றார்

அதைக்கண்ட அவன் சுவாமி உங்கள் புன்னகைக்கு காரணம் என்ன என்றான்.

குரு கூறுகின்றார் நான் வெகுநாள் முன்பு ஒரு யாத்திரை மேற்கொண்டு சென்றிருந்தேன். ஒவ்வொரு கிராமமாக சென்றிருந்தேன். அப்படி சென்று கொண்டிருக்கையில் ஒருவன் அருகில் வந்து எனக்கு தீராத பிரசினைகள் உள்ளன பல தொல்லைகளும் அவதிகளும் படுகின்றேன் இதற்கு ஒருவழி கூறுங்கள் என்றான். நான் தீவிரமாக விசாரித்ததில் அவன் கோவில்களிலுள்ள நிலங்கள் பயிர் செய்தும் பல சொத்துக்கள் அபகரித்தும் தெய்வத்திற்கு ஒன்றும் தராமல் விட்டான். இதுதான் காரணம் என உணர்ந்தேன். உடனே அவனை அழைத்து தெய்வத்திற்காக அர்பணிக்கும் பொருள்களை அபகரிக்காதே தெய்வம் நமக்கு எவ்வளவோ தந்துள்ளது அதை உணர்ந்த மக்கள் தெய்வத்திற்கென்று காணிக்கையாக தந்திருக்கின்றார்கள். சிலர்தம் துன்பங்கள் போக தெய்வம் வழி செய்ததற்கு நன்றிக்கடனாக செலுத்துகின்றனர். இப்படி பலவழிகளில் தெய்வத்திற்கென்று வரும் பொருளை அபகரித்தால் உனக்கு துன்பமேயன்றி இன்பம் வராது. நீ எவ்வளவோ எடுத்துக் கொண்டாலும் உனக்கு முறையே என்ன சேருமோ அது தான் சேரும். நமக்கு அளித்த கடவுளுக்கு நாம் அளிப்பதே சிறந்ததாகும் அதை எடுத்துக் கொண்டால் மன அமைதி குறைச்சலும், அவதிகளும் ஏற்படும். அதனால் முறையே தெய்வத்திற்கு என்ன சேர்க்க வேண்டுமோ அதை சேர்த்து விடு இப்படி உபதேசித்து வந்தேன்.

சிலகாலம் கழிந்து அவன் என்னை தேடிவந்து ஐயா நான் நலமாக இருக்கின்றேன் என்றான். தெய்வப்பொருட்களை முறையே சேர்த்து விட்டேன். என் மனதில் நிம்மதியும் அமைதியும் இருக்கின்றது. இப்படி கூறிக் கொண்டிருக்கையில்

சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த சிஷ்யன் குருவின் கால்களில் விழுந்து அழுதான். ஐயா, என்னை மன்னித்து விடுங்கள் தங்களுக்கு தெரியாமல் இங்குள்ள பொருட்களை எடுத்து செல்கின்றேன். தங்களை கேட்காமலும் எடுத்துள்ளேன், தாங்கள் இட்டவிதி முறைப்படி நடக்கவில்லை என்னை மன்னித்து துன்பங்களை தீர்த்து வையுங்கள் என்றான். எப்போது நீ உன் தவறுகளை உணருகின்றாயோ அப்பொழுது ஆண்டவன் நிச்சயம் மன்னிப்பார். நீ இங்கிருந்து எடுத்துச் சென்ற பொருட்கள் பாவத்தை அளிக்கின்றது. அப்பொருட்கள் இங்கிருந்தால் இங்கு வருபவர்களுக்கு உதவும் இதை மனதில் கருதியே மக்கள் எனக்கு தானமாக தருகின்றார்கள். தானம் தந்து புண்ணியத்தை வேண்டி செல்கின்றார்கள். தானம் செய்த பொருளை திருடி எடுப்பது நியாயமாகாது. தானம் செய்தவனின் பாபத்தை நீ சுமந்தார் போலாகும். இப்படி நீ பலர்தானம் செய்த பொருளை எடுத்து சென்றதால்தான் உனக்கு நிம்மதியும் மன அமைதியும் குறைந்து கொண்டே வந்தது. தானம் செய்தபொருட்களை நானே சரியாக உபயோகிக்கவில்லை என்றால் என்னையும் அந்தபாவம் விட்டு வைக்காது. இதை நீ நன்றாக புரிந்து கொண்டிருப்பாய் என நினைக்கின்றேன். மேற்கொண்டு தவறுகளை செய்யாதே குருவை கேளாமல் எடுக்கும் சொத்தும், தெய்வத்தின் சொத்தும் எடுப்பவன் என்றும், நிம்மதியை அடையமாட்டான். ஒரு சிறியதேயாயினும் குருவை கேளாமல் செய்வது தவறு ஆகும்.

இங்கே புதிய ஆள் நன்றாக சேவை செய்து கொண்டு வர இதைப்பார்த்த கண்ணன் என்ன மாதவா ஒருவர் இல்லையேல் ஒருவர் தயாராகி கொண்டு வருகிறாராரே?

இறைவா உன் படைப்பில் அனைத்தும் சிறந்தவையே நீ விரும்பி இவ்வாறு செய்கிறாய் இப்படி ஒருவர் மனதினுள்ளேயே ஏங்கிக் கொண்டிருப்பது உலகத்திற்கு தெரியவில்லை அல்லவா இன்று இதுவும் தெரிய வர நீதானே முன் நிற்கிறாய் இல்லையேல் கோவிந்தன் தானே இங்கு இருப்பான் அன்று என்னிடம் சண்டை இட்டாயே

ஏன் கோவிந்தனை அனுப்புகிறாய் மற்றவர்களை அனுப்பு என்று இன்று பார்த்தாயா மற்றவர்களைவிட இவர் சிறந்து இருக்கிறாரே! கோவிந்தனின் புகழும் இவரின் புகழும் வெளிவர வேண்டும் அல்லவா. என்று மாதவனும் கண்ணனும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

வந்தவர் இத்தனைக் காலம் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார், மாதவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் இவர் ஏன் அடிக்கடி மௌனம் ஆகிறார்? இவர் உள் என்ன சிந்தனை எழுந்து கொண்டிருக்கிறது. இவர் இறைவனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாரா? என்ற ஐயம் மேலோங்க இதை இவரிடம் கேட்கலாமா? கூடாதா? என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தார் .

மாதவன் கண்விழித்து பார்த்தான் இவர் அருகிலேயே கூர்ந்து கவனித்து கொண்டிருப்பதை பார்த்து என்ன ஐயா என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றான்.

எனக்கு ஒரு சிறிய சந்தேகம் அதை நான் கேட்கலாமா ?

கேளேன். நான் வந்தது முதல் கவனித்து வருகிறேன் நீங்களாகவே சிரித்துக் கொள்கிறீர்கள் நீங்களாவே மன வேதனை அடைகிறீர்கள் அதை எல்லாம் பார்த்து மற்றவர்கள் என்ன நம் குருவுக்கு? என்ன ஏதாவது கோளாறு ஏற்பட்டுள்ளதா? என்கிறார்கள். ஆனால் நான் அப்படி நினைக்கவில்லை அவர்கள் கூறியதை, நான் கூறியது தவறு தான் இருப்பினும் தாங்கள் பதில் கூற வேண்டுமென்றார்.

மாதவன் புன்னகைத்தவாறே ஒன்றுமில்லை ஐயா நான் அவ்வப்போது கண்ணனுடன் உரையாடுவேன் என்றான்.

குருநாதா நான் அவ்வப்போது கண்ணனுடன் விளையாடுவேன் என்று சர்வசாதாரணமாக கூறுகிறீர்களே, என்று தான் இம்மனிதர்கள் உங்களை புரிந்து கொள்ளப் போகிறார்கள் இவர்கள் இப்படி எல்லாம் பேசுகிறார்களே,

இவர்கள் எல்லாம் புரிந்து கொள்வார்களா? என்ன ஐயா கூறுகிறீர்கள் ?.

மாதவன் நானும் இந்த கேள்வியைத்தான் மனதில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றான் .

குரு தேவா இதற்கு கண்ணன் ஏதும் பதில் கூறவில்லையா?

அவன் சூத்ரதாரி அவன் அறியாததையா நான் கேட்டு விடப்போகிறேன் , அவன் எதற்கும் பதில் வைத்திருப்பான் அவன் எதுவும்பேசுவான் .

என்ன மாதவா நீ சொல்வதை பார்த்தால் நான் குதர்க்கமாக பதில் பேசவேன் என்பது போல் உள்ளதே என்று இடையில் புகுந்தான் கண்ணன் .

சும்மா இரு கண்ணா என்றார் மாதவன் .

மீண்டும் புதியவரிடம் கண்ணன் ஏதும் பேசுவான் எதுவும் நடத்துவான் என்றார் மாதவன் .

ஐயா எனக்கு மீண்டும் ஒரு சந்தேகம் .

சொல்லய்யா . நானும் அந்த கண்ணனை பார்க்க முடியுமா? எனக்கும் அந்த பாக்கியம் கிடைக்குமா? என்றார் .

எவன் மனதார இறைவனை காண வேண்டும் என அழுகின்றானோ அவனுக்கு இறைவன் காட்சி தருகின்றான் .

ஐயா எனக்கு மற்றொரு சந்தேகம் .

கூறுங்கள் .

பரவசநிலை என்று கூறுகிறார்களே , பேரானந்தம் என்று கூறுகிறார்களே அப்படி என்றால் என்ன?.

மாயையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பவன் வெறும் ஆனந்தத்தை அடைகின்றான் மாயைக்கு அப்பாற்பட்டு தான் யார்? தன்செயல் என்ன? தான் வந்ததின் நோக்கம் என்ன? என்பதை உணர்ந்து தன் ஆன்மா உள்ளுக்குள்ளேயே இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை புரிந்து கொள்கின்றானோ அவன் பேரானந்தத்தை அடைகின்றான், எவன் புரிந்து கொள்ளாமல் மற்றதை ஆனந்தம் என்கின்றானோ அவன் மாயையில் சிக்கி துன்பத்தில் ஆழ்கின்றான். அங்கே அவனுக்கு ஆனந்தம் இருப்பதில்லை. பரவசநிலை என்பது, எவன் இப்படி பேரானந்தத்தை அடைகின்றானோ, எவன் தன்னை மறந்து தன் ஆன்மாவில் உறையும் தெய்வத்தை எழுப்பி காண்கிறானோ, அந்த தெய்வம் எதை செய்கிறதோ அதைப்போல் அவன் சரீரம் கண்ணாடி போல் செய்கின்றது. அதாவது பிரதிபலிக்கின்றது. தன்னையும் மீறி இச்செயல் நடக்கின்றது ஆதலால் இதை பரவசநிலை என்கிறோம்.

இன்னும் ஒரு கேள்வி கேட்கட்டுமா ஐயா?

கேளேன்.

இறைவன் மந்திர கோஷங்கள் இருந்தால் தான் வருவானா? அனைத்து மரியாதைகள் இருந்தால் தான் வருவானா? அல்லது எப்படி வருவான்? உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதி என்று இருக்கிறதே உயர்ந்தவர்களிடம் வருவானா? அவர்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கிறது என்று அவர்களிடம் வருவானா? அல்லது மற்றவர்களிடமும் வருவானா? சற்று விளக்கமாக கூறுங்கள்.

குழந்தை மொழி பேச தெரியாவிடினும் அதன் வாய் அசைப்பிலேயே தாய் புரிந்து கொள்கிறாள், அம்மா என்று தன்னை அழைக்கிறது குழந்தை என்று, இறைவனும் அப்படிப்பட்டவன் தான் மந்திரங்களைப்பற்றியும் கோஷங்களைப்பற்றியும் அவன் கவலைப்படுவதில்லை. எவன் மனதாரா கண்ணா என்று அழைக்கின்றானோ, உடனே அவன் ஓடி வருகிறான் அதற்கு தூய்மை வேண்டும்,

மனத்தூய்மை மிக அவசியம், இரண்டாவது உடல் தூய்மை இவை இரண்டும் எவனிடம் இருகிறதோ அவனை நாடி இறைவன் ஓடி வருகிறான். மனத்தூய்மை, உடல் தூய்மை இவற்றுடன் மனதில் தீய சிந்தனை இருக்க கூடாது. நல்ல சிந்தனை இருக்க வேண்டும் வம்பு கூறுவது சரியில்லை எல்லோரையும் தன்னை போல் பாவிக்கவேண்டும். எப்போதும் நன்மையே செய்ய வேண்டும் இப்படி தன்னடக்கத்துடன் எவனிருக்கிறானோ அவன் அழைத்தால் இறைவன் அவனை நாடி வருகிறான். இந்த சாதிப்பிரிவுகள் நாமாக ஏற்படுத்திக் கொண்டவைகள் இதில் உயர்ந்தவன் , தாழ்ந்தவன் என்று ஒன்றும் இல்லை. மனிதர்களை மனிதர்களாகத்தான் நடத்த வேண்டும். எவன் ஆன்மசிந்தனையில் இருக்கிறானோ அவன் இறைவன் பார்வையால் உயரந்தவன், அவன்தான் இறைவனை நாடி செல்கிறான். இறைவன் கருப்பா சிவப்பா என்று நம்மை பார்ப்பதில்லை அவன் தூய்மையைத்தான் பார்க்கிறான். உள்ளத்தூய்மை, புறத்தூய்மை இரண்டும் இருக்குங்கால் எவனிடம் இறைவன் உறைகின்றான். இவை இரண்டும் இல்லை எனில் எவனிடத்தில் வர இறைவன் அஞ்சுகின்றான். இவை இரண்டும் இருப்பின் இறைவனை அடைவது சுலபமாகும் .

ஐயா இப்படி இருக்க ஜபங்கள் அவசியமா?.

ஜபம் என்பது இறைவனின் நாமத்தை ஒரு முகத்துடன் நீ இறைவனை சதா நினைத்து கொண்டு இருந்தால் ஜபமாகும். அதுவே ஓர் இடத்தில் அமர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தால் தியானம் ஆகும், இது இரண்டும் இல்லாமல் கீர்த்தனை பாடியும், ஆடியும் பக்தி செய்தால் அது பஜனை ஆகின்றது. தூய்மையுடன் இந்த மூன்றில் எதை எவன் செய்கிறானோ அவனிடத்தில் இறைவன் உறைகின்றான்.

நாம் சரியாக இருக்கின்றோமா? தவறு செய்கிறோமா? தூய்மையாக இருக்கிறோமா? என்பது எப்படி ஐயா அறிவது?.

இதற்காகத்தான் குருவை நாட வேண்டும் நல்ல குருவை தேர்ந்து எடுத்து நம்மை சுத்தப்படுத்தி கொள்ள வேண்டும். நாம்செய்யும் தவறுகளை அவர் மூலம் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும் குருவிடம் தவறை மறைப்பது பாவமாகும். உண்மையை எவன் குருவிடம் கூறுகிறானோ அவன் மேன்மையை அடைகின்றான் இல்லையேல் பொய் கூறுங்கால் அந்த பொய்யே அவனுக்கு வினை ஆகின்றது ஆதலால் குருவிடம் பொய் கூறுவது வினையை சம்பாதிப்பது போல் ஆகும் இதற்கும் ஒரு கதை இருக்கிறது.

ஒரு குருலம், ஒருகுரு இருக்கின்றார் அந்த குருவின் கீழ் நிரம்ப சீடர்கள் உள்ளனர் சீடர்கள் நன்கு பணிபுரிந்திருக்கின்றனர். தினமும் அந்த குருகுலத்திற்கு பல கிராமங்களிலிருந்தும் அநேகர் வந்து தரிசனம் செய்து விட்டு செல்வர். அந்த குருவின் உபதேசப்படி நடப்பர். நிறையப்பேர் அவர் சொல்வதையே வேதவாக்காக நினைத்து அவரையே தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். அப்படி இருக்க ஒரு பெரிய செல்வந்தன் நான்கு ஊர் தள்ளி இருப்பவன் வருகின்றான் அப்படி வரும் போது குருவை வணங்கி நான் மிகவும் பரம ஏழை எனக்கு நிறைய செல்வம் கிடைக்க வேண்டும் என்று கேட்கின்றான் .

குருவும் சரி ஆகட்டும் உனக்கு யாவும் நல்லதே நடக்க பிரார்த்திக்கிறேன் என்றார்.

பக்கத்திலிருக்கும் மற்றவர்களுக்கு வியப்பாக உள்ளது ஒரு பெரிய செல்வந்தன் இப்படி பொய் சொல்கின்றானே அதுவும் குருவிடம் பொய் சொல்வது பாவமில்லையா? என்று நினைக்கின்றனர். சீடர்களுக்கு எல்லாம் நமது குருவை சோதிக்க வந்துள்ளானோ என கோபம் வருகின்றது. குரு எப்போதும் போல் சாந்தமாக தனது வேலையில் ஈடுபட்டார் .

மறுநாளும் அதே செல்வந்தன் வந்து ஐயா இன்று வரும் வழியில் பெருத்த அடி காலில் பட்டது என்று ஒரு பொய்

சொல்கின்றான்.

உடனே குருவும் உனக்கு குணமாக பிரார்த்திக்கிறேன் என்றார். அன்றும் அவனுடன் வந்தவர்கள் ஏதும் அடிபடாமல் பொய் சொல்கின்றானே என ஆச்சர்யப்பட்டார்கள். இப்படியாக தினமும் ஒரு பொய்யை கூருவிடம் கூறி வந்தான் குருவிடம் உள்ள சீடர்களுக்கு அவனை பார்க்க மிகவும் கோபம் உண்டானது. என்ன இவன் இப்படி ஒரு மகானிடம் தினமும் பொய் சொல்கின்றானே என்று, குருவும் சாந்தமாக இருப்பதை கண்ட சீடர்கள் நாம் குருவிடமே சென்று கேட்போம் என்று குருவிடம் செல்கின்றன.

குருதேவா உங்களை நாங்கள் சந்தேகிக்கவில்லை எனினும் எங்கள் மனதில் ஒரு கேள்வி எழுகின்றது. அச்செல்வந்தன் வருகின்றானே அவனை பற்றி சில கேள்விகள் என்று சீடர்கள் தொடங்க, குருவும் எல்லா விவரமும் எனக்குத் தெரியும் அவன் பொய் சொல்கின்றான். என்பது நன்றாக தெரியும் அவன் என்னை ஏமாற்றவில்லை தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொள்கின்றான். என்னிடம் பொய் கூறுவதில் அவனுக்கு சந்தோஷம் என்றால் கூறட்டுமே அவன் பொய் சொல்கின்றான் என்பதை பலர் முன் கூறி அவமானப் படுத்தலாமா? அப்படி அவனை அவமானப்படுத்தி நான் புகழ் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமா? எப்படியும் இருப்பவர்களுக்கு அவன் பொய் சொல்வது தெரியும் அதனால் அவனுக்கு நல்ல அறிவு வளரும், உண்மை கூறவும் ஆண்டவனை பிரார்த்திக்கின்றேன். இதேயேதான் அவனிடமும் ஆண்டவனை பிரார்த்திக்கின்றேன் என கூறினேன். இப்படி பொய் கூறுபவன் ஒருநாள் திருந்துவான் என்ற நம்பிக்கை பொருத்திருந்து பாருங்கள்.

பலநாட்கள் கழிந்த பிறகு ஏழை ஒருவன் காலை நொண்டி கொண்டு குருவிடம் வந்தான் குருவை வணங்கி ஐயா நான் பரம ஏழை எனக்கு செல்வம் வரும்படி பிரார்த்தனை செய்யுங்கள் என்றான். உடனே குரு உனக்கு புற செல்வம் நீங்கியது அக செல்வம் வளரத்தொடங்கியது நல்லமுறையில்

நடந்து கொள் என்றார். உடனே அவன் ஐயா எனக்கு தாங்கள் கூறுவது ஒன்றும் புரியவில்லையே எனக்கேட்டான்.

இவ்வளவுகாலமும் நீ என்னிடம் பொய் கூறி வந்தாய் அதன்பயனாக அனைத்தையும் இழந்தாய் இழந்த நீ இன்று உண்மை கூறினாய். அதனால் உள்ளத்தளவில் தூய்மையடைய துவங்குகின்றாய். உன் தூய்மையால் நீ நாளையே நீ இழந்த செல்வத்தைப் பெறுவாய் என்றார். ஐயா அன்று நான் அவ்வளவு பொய் கூறியும் உங்களுக்கு கோபமே வரவில்லையே இன்று வரை அதே அன்புடன் நடந்து கொள்கிறீர்களே நான் செய்தவைகள் அனைத்தும் தவறு என்னை மன்னித்து உங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள் உங்களுக்கு பணிவிடை செய்து என் பாவத்தை கழிக்கின்றேன் என்றான்.

குருவின் இடத்தில் பொய் கூறுவது மிகப்பெரிய பாவமான செயல். என்றும் உண்மை பேசி தவறு செய்திருந்தாலும் மறைக்காமல் கூறி மன்னிப்பு கோரி நல்ல நடைத்தையில் செல்பவனே சிறந்தசீடன். இதை குரு மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.

ஐயா தங்களிடம் சற்றுக் கொள்ள வேண்டியது நிறைய உள்ளது. நாங்கள் பார்த்து தெரிந்து கொள்ள முடியுமா?.

ஒருத்தரை பார்த்து ஒருத்தர் நடப்பது என்பது அர்த்தம் இல்லாதது. அதே நேரத்தில் நல்லதை பார்த்து நல்லதை கற்றுக் கொள்வது சிறந்தது ஏன் என்றால் நானாக இருப்பினும் மனுஷன் தான், தவறு என்பது நடக்கலாம் அதை நாம் பெரிதாக்கிக் கொள்வதை விட அதை மறந்து விட வேண்டும். யார் நல்லது செய்து இருப்பினும் அவ்வழியே நல்லது செய்ய முயற்சிக்கலாம்.

ஐயா என் மனதில் எழுகிறதை நேரடியாக கூறட்டுமா?

கூறேன்.

இப்பொழுது கூறினீர்களே நீங்கள் தவறு செய்யக் கூடும் என்று நீங்கள் தவறு செய்வது என்பது நடவாதது அப்படி இருப்பின் அதற்கும் ஒரு அர்த்தமிருக்கும் என்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

பலே மாதவா உனக்கு அருமையான சிஷ்யன் கிடைத்திருக்கிறான் போல் இருகிறதே!
மாதவனும் ஆம் கண்ணா நன்றாக புரிந்து கொண்டிருக்கிறார் பார்.

பார்த்தாயா மாதவா ஒருவன் குருகிய காலத்தில் நம்பிக்கையையும், பக்தியையும் வைத்திருக்கிறான்.

இதைத்தான் கண்ணா சொன்னேன் கண்ணா இவரை வெளியில் கொண்டு வர கோவிந்தன் இருந்தால் முடியாது, அவன் இல்லாத போது வெளியில் கொண்டு வர முடிந்தது பார்த்தாயா?

ஐயா தாங்கள் இப்போது கண்ணணிடம் தானே பேசினீர்கள்?.

நீ எப்படி கண்டு பிடித்தாய் ?

நீங்கள் அவ்வப்போது நிறுந்தும் போது எங்களுடனும் இறைவனிடமும் பேசுகிறீர்கள் என்று புரிந்து கொண்டேன் அப்படி தவறு ஏதும் கூறி இருப்பின் என்னை மன்னித்து கொள்ளுங்கள் .

இல்லை நீ சரியே கூறியிருக்கிறாய். இப்படி இவர்கள் வாழ்க்கை நடந்து கொண்டிருக்க ஒரு நாள் ஆஸ்ரமத்தில் வரலக்ஷ்மி பூஜை நடந்து கொண்டிருக்க,

நாரதர்: லக்ஷ்மியை பார்த்து கேட்கிறார். தாயே இம்முறை வரலக்ஷ்மி நோன்பிற்கு எங்கு செல்லப் போகிறீர்கள்?.

லக்ஷ்மி: அதை தான் நானும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு விருப்பமான இடமும் மன அமைதி கொடுக்கும் இடமும் கண்டு பிடித்துள்ளேன் அங்கே செல்லலாம் என யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நாரதர்: தங்களுக்கு மன அமைதி இல்லையா? தாங்கள் எங்கு சென்றாலும் அவ்விடத்தை அமைதிபடுத்துவீர்கள் அல்லவா? தங்களுக்கு எப்படி மனக்குறை வந்தது. அப்படி என்ன தாங்கள் வேதனைப்படும் படி நடந்து விட்டது.

லக்ஷ்மி: அப்படிச் கேள் நாரதா என்மனக்குறையை யாரும் கேட்டதில்லை எனக்கு எதனால் மனக்குறை ஏற்படுகின்றது என்பதை உலகம் தெரிந்து கொள்ளட்டும். போன ஜென்மத்தில் அவரவர் செய்த புண்ணியத்தின் பயனால் ஒவ்வொருவரும் சிலகாலங்கள் தங்கி விட்டு வருகின்றேன் அல்லவா? இனி நீ அவ்விளக்கத்தை கேட்பாய்.

ஒருவன் குறுக்கு வழியில் செல்வங்களை சம்பாதிக்க முயன்றான். மக்களை எல்லாம் ஏமாற்றி செல்வத்தை அடைய முயன்றான். அப்படி அவன் முயற்சி செய்யும் போது அவனது பூர்வ ஜென்மத்தின் புண்ணியத்தால் எனது கருணை என் விருப்பம் இல்லாமல் அவன் மேல் விழுகிறது. இப்போது அவன் குறுக்கு வழியில் நிறைய செல்வங்களை அடைகின்றான். எனக்கோ அங்கு இருக்க பிடிக்கவில்லை மனதில் வேதனையுடன் எப்போது வெளியில் வரலாம் என பார்த்து கொண்டிருந்தேன். எனக்கு மன நிம்மதியை கொடுப்பதில்லை எப்படியாவது அங்கிருந்து வெளியேற முயற்சி செய்து அவனைப்படாத பாடுபடுத்தி விட்டு வெளியில் வருகின்றேன். காரணம் அவன் நேர்மை இல்லாமல் சம்பாதித்தது.

அங்கிருந்து மறு இடத்திற்கு செல்கிறேன் அந்த வீட்டில் என்னடாவென்றால் மிகவும் கஞ்சர்களாக இருக்கிறார்கள் தானம் என்ற வார்த்தைக்கு இடமே இல்லாமல் இருக்கின்றது.

அவர்கள் உண்பது கூட பார்த்துதான் உண்கிறார்கள். இப்படி இவர்கள் பணத்தை சேர்த்துக் கொண்டு என்ன செய்யப் போகிறார்கள். இருப்பதை அழகாக வைத்துக் கொள்ள தெரியவில்லையே. இனி இவர்களுடன் இருப்பது நமக்கு சரிவராது நாம் இவர்களை விட்டு வெளியேற வேண்டும். அனாவசிய செலவுகளையும் ஆடம்பர செலவுகளையும் இவர்கள் பிள்ளைகள் மூலம் செய்வித்து வெளியேறினேன்.

மூன்றாவதாக வேறு ஒரு இடத்திற்கு செல்கிறேன். அங்கு என்னடாவென்றால் வாரி வாரி வழங்கி பேரையும் புகழையும் சம்பாதிக்கிறார்கள் எல்லோரும் தன்னை புகழும்படி நடந்து கொள்கிறார்கள் கர்வமும், ஏழ்மையைக் கண்டு ஏளனமும் திமிரும் பிடித்தாடுகிறார்கள். அனாவசியமாக பொருட்களை வீணடிக்கிறார்கள் இவைகளை பார்க்கும் போது எனக்கு அங்கு ஒரு கூணமும் இருக்க பிடிக்கவில்லை சரி இவர்கள் தான் இப்படி என்று

நான்காவதாக ஒரு ஆச்சாரியனிடம் சென்றேன், அங்கு பார்க்கும் போது செல்வத்தை அடைந்த ஆசாரியன் தனது கொள்கைகளை எல்லாம் மறந்து தன் போக்கில் போய்க்கொண்டிருக்கின்றான். சரி இருப்பவை இருக்கட்டும் அடுத்து வரும் ஆசாரியனால் சீர்படும் என்று எண்ணி அங்கிருந்து விலகினேன். அடுத்தபடியாக நாம் செல்வ ரூபத்தில் சென்றால்தானே பிரசினை என்று தர்மம், நியாயம், நேர்மை என்ற நல்ல குணத்துடன் ஒரு விட்டிற்குள் புகுகின்றேன் சரி இங்கு செல்வத்தைத்தான் அளிக்கவில்லையே நிம்மதியாக இருக்கலாம் என இருந்தேன். அப்படி இருந்தும் எனக்கு நிம்மதி கிடைக்கவில்லை காரணம் அவர்கள் தினமும் நியாயம், நேர்மை, தர்மமாக இருந்து கொண்டு என்ன லாபம் நமக்கு எதுவுமே கிடைக்கவில்லையே! இன்றும் கஷ்டம் தானே படுகிறோம் என தினமும் புலம்புவதைப்பார்த்து எனக்கே வேதனை அடைந்து அவர்களுக்கு செல்வத்தை அளித்து விட்டு வெளியேறுகின்றேன்.

பார்த்தாயா நாரதா மக்களிடம் நான் படும் பாட்டை.

எல்லோருக்கும் நிம்மதி தரும் எனக்கு நிம்மதி இல்லை பார்த்தாயா!

நாரதர்: சரிதாயே தாங்கள் இன்று எங்கு செல்ல உத்தேசித்துள்ளீர்கள். தங்களுக்கு நிம்மதி அளிக்கும் இடத்தை நானும் வந்து பார்க்கலாமா?.

லக்ஷ்மி: கட்டாயமாக என்னுடன் வா அதோபார் அங்கு என்ன தெரிகிறது?

நாரதர்: தாயே அது ஒரு மகானின் ஆஸ்ரமம் அல்லவா! உன் கருணையால் ஓரளவு வசதியும் உள்ளது அங்கே அவ்விடத்தில் அவனுக்கு நிம்மதி. சரி வா பார்க்கலாம்.

லக்ஷ்மி ஏழை பெண் போல் ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி வருகிறாள். நாரதரும் யார் கண்ணிலும் படாதவாறு வருகிறார். ஆஸ்ரமத்தின் நுழைவு வாயிலில் நின்று கொண்டு பார்க்கிறாள். ஆஸ்ரமத்தில் மகான் தோட்டவேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

லக்ஷ்மி மகானை பார்த்து ஐயா இங்கே யார் பெரியவர் நான் அவரை சந்திக்க வெண்டும் என்றாள்.

மகான்: இங்கு ஆண்டவர்தான் பபெரியவர் நாங்கள் எல்லோருமே அவ்வாண்டவனின் அடிமை அவ்வடிமைகளில் மூத்தவன் நான்.

லக்ஷ்மி: நீங்கள் தலைவராக இருந்து இச்சிறிய வேலைகளை எல்லாம் செய்கிறீர்களே! எங்கே ஆட்கள் யாரும் இல்லையா?

மகான்: ஆட்கள் எல்லோரும் இருக்கின்றார்கள் அவரவர் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். தற்சமயம் நான் சும்மா இருப்பதால் என்னால் முடிந்த வேலையைச் செய்கிறேன். தோட்டம் சுத்தமாக இருந்து பூக்கள் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தால் ஆண்டவனும் சந்தோஷம் அடைவான். நம் மனதிலும் ஓர் நிம்மதி உண்டாகும் ஏதோ என்னால்

முடிந்த ஒரு சிறிய தொண்டு . நீயாரம்மா! உனக்கு என்ன வேண்டுமென கேட்டார்.

லக்ஷ்மி: ஐயா எனக்கு ரொம்ப பசி எடுக்கின்றது சாப்பிட ஏதாவது உள்ளதா?

மகான் : அவ்வாண்டவனின் கிருபையால் உணவு இருக்கின்றது. அம்மா ஆட்கள் அங்குள்ளனர் அவர்களுடன் நீயும் சேர்ந்து உண்ணலாம்.

லக்ஷ்மி: நான் ஒரு விரதம் மேற்கொண்டிருக்கின்றேன். யார் என்னை சாப்பிட அழைக்கின்றாரோ அவர் கையாலயே சமைத்தும், பறிமாரவும் வேண்டும்.

மகான்: அப்படியாம்மா கவலைப்படாதே ஒரு நொடியில் நானே சமைத்து பரிமாறுகிறேன். தோட்டத்தை சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டிரம்மா என கூறி சமைக்க உள்ளே சென்றார்.

லக்ஷ்மி: நாரதரை நோக்கி பார்த்தாயா நாரதா! பண்பும் நல்ல மனிதாபிமானமும் நல்ல குணமும் பொருந்தியவரை

நாரதர். தாயே நானும் ஒரு சோதனை அவரை செய்து பார்க்கட்டுமா?

லக்ஷ்மி: தாராளமாக செய் அதற்காகத்தானே உன்னை அழைத்து வந்தேன்.

நாரதர் ஓர் ஏழை பிராமணன் போல் வந்து நின்றார். லக்ஷ்மி ஓடிச் சென்று அம்மகானை அழைத்து தங்களை காண யாரோ வந்திருக்கின்றார் என்றாள்,

மகான் வெளியில் வந்து வந்தவரைப்பார்த்து யாரப்பா நீ உனக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்றார்.

பிராமணர்: என் பெண்ணிற்கு கல்யாணமும், என் பிள்ளைக்கு பூனூலும் ஒரே தினத்தில் வைத்திருக்கின்றேன். தாங்கள் தான் உதவி செய்ய வேண்டும்.

மகான்: அந்த மகாலக்ஷ்மி உனது விசேடத்தை எந்த குறையும் இன்றி நடத்தி வைக்கட்டும். உனக்காக அவளிடம் நிச்சயம் பிரார்த்திக்கின்றேன் ஏதோ என்னால் முடிந்த சிறிய தொகையையும் தருகின்றேன். எனக்கூறி சிறிய தொகையையும் கொடுத்து விட்டு சென்றார்.

லக்ஷ்மி: நாரதரை நோக்கி பார்த்தாயா நாரதா எவ்வளவு பெருந்தன்மையுடன் தன்னால் முடிந்த தொகையையும் கொடுத்து மனமாற பிரார்த்தனையும் செய்கின்றேன் என்றார். இன்னும் நீ இங்கிருந்து கொண்டு வேடிக்கை பார் என்றாள்.

மகான் லக்ஷ்மியை உணவு அருந்த அழைக்கின்றார், பரிவுடன் பறிமாறுகின்றார். லக்ஷ்மி தன் தாய் வீட்டில் சந்தோழமாக உணவருந்துகிறாள். உணவருந்தி விட்டு லக்ஷ்மியும் மகானும் ஆஸ்ரமத்தை வலம் வருகின்றனர். அப்படி வரும் போது மண்டபம் ஒன்று அழகாகவும், ஆடம்பரமாகவும் செலவிடப்பட்டு அலங்கரிக்கப்படுகிறது.

லக்ஷ்மி: இந்த மண்டபம் எதற்க்காக செலவிடப்பட்டு அலங்கரிக்கிறீர்கள்?

மகான்: உனக்குத்தெரியாதா! வருகிற வெள்ளிக்கிழமை வரலக்ஷ்மி நோன்பு லக்ஷ்மியை அழகாக அலங்கரித்து இம்மண்டபத்தில் அமர்த்தி வைக்கவே இவ்வலங்காரங்கள்.

லக்ஷ்மி: ஐயா சற்று முன்பு பணம் இல்லை என்று கூறினீர்கள், இப்போது இச்செலவு அவசியம் தானா? அப்பிராமணுக்கு உதவி இருக்கலாமே!

மகான் புன்னகைத்துக் கொண்டே நீ சொல்வது சரிதான்

ஆனால் இந்த பணம் நான்கடன் வாங்கி செய்கிறேன்.
லக்ஷ்மி: அப்படி கடன் வாங்கி செய்ய வேண்டுமா? யாசகம்
கேட்டிருக்கலாமே?

மகான்: யாசகம் கேட்டிருக்கலாம் ஒவ்வொருவர்
ஒவ்வொருவிதமாக பேசுவார்கள். அது என் தாயை
அவமதிப்பது போலாகும். என் மனது அதனால் மிகவும்
வேதனை அடையும்.

லக்ஷ்மி : சரி அப்படி கடன் வாங்கி வந்தவருக்கும் உதவி
செய்திருக்கலாமே?

மகான்: செய்திருக்கலாம் எதிர்பார்ப்புகள் அதிகமாகும்,
அப்படி செய்தால் கடன்வவாங்கியாவது கொடுக்க
வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கும் நம்மை அறியாமல்
புகழுக்காக ஆசைப்பட தூண்டும், பேர் இருக்கிறதா
என பார்க்கத்தூண்டும். இவை எல்லாவற்றையும் விட
நம் கையிலிருப்பதைக் கொடுத்து மனமார தெய்வத்தை
பிரார்த்தித்தால் அவர்களின் குறையும் நீங்கும். நாம்
அவர்களுக்கு மறைமுகமாக உதவி செய்தது போலிருக்கும்.
பேரும் புகழும் நம்மை பற்றாது. அவர்களின் எதிர்பார்ப்பும்
நம்மிடம் அதிகமிராது.

லக்ஷ்மி : சரி இப்போது வரலக்ஷ்மி விரதத்துக்காக கடன்
வாங்கினீரே அது எதற்கு ? அதை எப்படி அடைப்பீர்?
நீர் அழகாக செய்கிறீர் என்ற திமிரிலா?

மகான்: தாயே நிச்சயம் இல்லை நான் தியானத்தில் என்
தாயை நன்றாக ஆடம்பரத்தில் இருப்பதைப் பார்க்கிறேன்
அதையே மக்களும் பார்த்து மகிழட்டும் என்ற தூய
உள்ளத்தால் செய்கிறேன் கருணை உள்ளம் கொண்ட
என் தாய் என்னை நன்கறிந்து கொண்டு இக்கடனையும்
அடைப்பாள் என்ற நம்பிக்கை நிச்சயம் உள்ளது.

லக்ஷ்மி: சரி ஐயா நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் மனதிற்கு

மிகவும் சந்தோஷமாக உள்ளது. நீங்கள் சென்று உங்கள் வேலைகளில் ஈடுபடுங்கள் நான் அங்கு சென்று சற்று ஓய்வு எடுக்கின்றேன்.

மகானும் புறப்பட்டு சென்றார். லக்ஷ்மியும் ஓரிடத்தில் சென்று அமர்ந்தாள். நாரதரும் பின் தொடர்ந்து சென்று நின்றார்.

லக்ஷ்மி: பார்த்தாயா நாரதா இவ்விடம் எவ்வளவு சந்தோஷமாக உள்ளது இங்கு பணத்திற்காக ஆசையில்லை எப்போது தேவையோ அப்போது வந்தால் போதும் என்ற எண்ணம். இருப்பதைக் கொடுக்கும் குணம், நல்ல பண்பு உள்ளம், தான் என்ற அகங்காரமற்ற இடம். எனக்கு இவ்விடமே மிகவும் பிடித்திருக்கிறது இங்கிருந்து கொண்டு வருபவரை எல்லாம் இன்புறச் செய்யப்போகிறேன். எனக்கு சந்தோஷமான் இடம் இதுவே.

நாரதர்: தாயே நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் உண்மை நீங்கள் இங்கிருந்து கொண்டு வருபவர்களுக்கு அனுகிரஹம் செய்வது பற்றி மிகவும் சந்தோஷம், அதே நேரத்தில் இங்கிருந்து மெய்மறந்து இங்கிருப்பவர்களை கை விட்டு விடாதீர்கள் என்று கூறி லக்ஷ்மியை வணங்கி விட்டு சென்றார்.

அத்தியாயம்: 14

சில காலம் கழிந்தது எங்கிருந்தோ ஒரு குரல் வந்தது ஸ்ரீ குருவேசரணம், ஸ்ரீ குருவே சரணம் என்று மாதவனும் உடனே சீடர்களைப் பார்த்து யார் இப்படிக்கூறுகிறீர்கள்? என்று கேட்டார்.

சீடர்கள் நாங்கள் யாருமில்லை குருவே என்றார்கள்.

பின் எங்கிருந்து குரல் வருகிறது என்றார்.

எங்களுக்கும் விந்தையாகத்தான் உள்ளது என்றனர்.

இந்த குரலை கேட்கும் போது எனது கோவிந்தனின் குரல் போல் உள்ளதே, எங்காவது ஒளிந்து கொண்டு கூவுகின்றானா எனப்பாருங்கள் என்றார்.

சீடர்களும் எல்லா இடங்களிலும் அவனை திட்டிக் கொண்டே தேடினார்கள். ஆனால் அவன் எங்கும் புலப்படவில்லை. மாதவனிடம் வந்து அவன் எங்கும் புலப்படவில்லை எனக் கூறினார்கள்.

சரி வாருங்கள் எல்லோரும் அவன் குரல் வரும் திசை நோக்கி செல்வோம் என புறப்படுகின்றனர்.

என்ன ஆச்சர்யம் அதே மலையடிவாரத்தில் அதே பாறை மீது அமர்ந்திருந்தான், கோவிந்தன் ஒரு பாம்பு அவன் மேலே ஏறி கீழே சென்றது. அவன் அசைந்து கொடுக்கவில்லை அவன் அருகில் சீடர்களும் மாதவனும் சென்றனர். அவன் உடலில் எல்லாம் பூச்சிக் கடிகள் இருந்தன, மாதவனும் அவன் வாயை உன்னிப்பாக கவனித்தார். ஸ்ரீகுருவே சரணம், ஸ்ரீ குருவே சரணம் என ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

அப்பா கோவிந்தா எழுந்திரு உன் குரு வந்திருக்கிறேன் என்றார் மாதவன்.

அவன் எழுந்திருந்து மாதவனைப்பார்த்து நமஸ்கரித்தான்.

மாதவனும் அவனை எழுப்பி ஏன் நீ இங்கேயே அமர்ந்தாய் நீ ஆஸ்ரமத்திற்கு வர வேண்டியதுதானே என்றார்.

ஐயா தாங்கள் என்னை இங்கேயே அமரச்சொன்னீர்கள், தாங்கள் என்னை வந்து அழைத்துப் போவதாகவும் சொன்னீர்கள், தாங்கள் நிச்சயம் வருவீர் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு என்றான்

உடனே மாதவனும் நான் காலதாமதமாக வந்தேனே

என்றார்.

தங்கள் செய்கையில் எப்போதும் ஓர் அர்த்தம் இருக்கும் அப்படி எதுவும் அர்த்தமின்றி செய்ய மாட்டீர்கள். இது கால தாமதமில்லை இது எனக்கு நன்மையே தருவதாகவும் இருக்கும். அதனால் வருந்தாதீர்கள் எனக்கு இது சந்தோஷமே என்றான் கோவிந்தன் .

என்ன உனது உடம்புகளில் இத்தனை காயம் என்றான் மாதவன்.

ஐயா மழையும் வெயிலும் மாறிமாறி வருகிறது இதில் பூச்சிகளும் வண்டுகளும் தேனீக்களும் நிறைய உற்பத்தி ஆகின்றன. இப்பூச்சிகளுக்கு ஆகாரமாக நான் அமர்ந்திருந்தேன் அதனால் ஏற்பட்ட வடுக்கள். எவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருந்தால் என்னை இச்சிறிய சேவைக்கு அனுமதித்து இருப்பீர்கள். நான் பெறும் சந்தோஷம் எல்லை இல்லாதது என்றான்.

உடனே அவனை அரவணைத்துக் கொண்டான் மாதவன்.

மாதவனும் மற்ற சீடர்களை பார்த்தார் உடனே அவர்களும் மாதவனின் கால்களில் வீழ்ந்து எங்களை மன்னியுங்கள் நாங்கள் அந்த அளவிற்கு புரிந்து கொள்ளவில்லை. எங்களால் இப்படி நடந்து கொள்ள முடியவில்லை எங்களுக்கு இன்னும் அப்பக்குவம் வரவில்லை. நாங்கள் நீங்கள் கூறுவதற்கு வாதமும், தர்க்கமும் தான் செய்கிறோம் சில நேரங்களில் நீங்கள் கூறுவதை சோதித்து பார்க்கிறோம். உங்களிடம் பணிவின்றி நடந்து கொள்கிறோம். நீங்கள் கூறுவதை அப்படியே செயல்படுத்துவதும் இல்லை எங்கள் இஷ்டம் போல் நடக்கின்றோம். வீண் வம்புகளும் பேச்சுக்களும் எங்களிடம் இருந்தது. இனி நாங்கள் திருந்தி நல்வழியில் செல்ல வேண்டும் மன்னித்தருளுங்கள். உங்களுக்கு ஆப்தசீடனாக இருந்தவனை எங்களுக்கு நல்ல நண்பனாக இருந்து நாங்கள் செய்யும் தவறுகளை திருத்தி

நாங்கள் எல்லோருமே உங்களுக்கு ஆப்தசீடர்களாக ஆக வேண்டும் எனக்கூறி வணங்கினார்கள்.

மாதவனும் உங்கள் எல்லோரையும் மன்னிக்கிறேன் நீங்கள் விரும்பியபடியே செயல்பட்டு நல்லவிதமாக ஆண்டவனை அடைவீர்களாக என்றார்.

மாதவன் கோவிந்தனை ஆஸ்ரமத்திற்கு அழைத்து வந்தான், மாதவன் மனதிற்குள் இனி இப்பொறுப்புக்களிலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று எண்ணினார்.

உடனே கண்ணன் நைசாக நழுவலாம் என்று பார்த்திராயா?.

இல்லை கண்ணா பணிகளில் இருந்து விடை பெறலாம் என்று நினைக்கிறேன் எனக்கும் உன்னுடன் இருக்க வேண்டும் .

நாம் அப்படித்தானே இருந்து கொண்டு இருக்கிறோம் ?.

இல்லை கண்ணா சில பொறுப்புக்கள் அதிகமாக இருக்கின்றது இப்பொழுது என்னால் பார்த்துக் கொள்ளமுடிவதில்லை, அதிலும் இந்த நிர்வாகப்பொறுப்பு எனக்கு தேவை இல்லை என்று நினைக்கிறேன், நான் சதா உன்னுடனேயே இருக்க வேண்டும் உன்னையே நினைக்கவேண்டும் என்று நான் விரும்புகின்றேன் ஆதலால் இதிலிருந்து ஒதுங்குவது என நான் தீர்மானித்துக் கொண்டேன் .

சரி நீ ஒதுங்கவேண்டும் என்று நினைத்து விட்டாய் உன் விருப்பம் போல் செய் என்றான் கண்ணன்.

கண்ணா ஒரு சிறிய சந்தேகம் கோவிந்தனுக்கு இப்பொறுப்புக்களை தரலாமா? உலகம் என்ன சொல்லும்? அல்லது நான் சிறு வயதிலிருந்து வளர்த்து வந்தவன் என்ற வாக்கு வருமா?.

இதை ஏன் சிந்திக்கிறாய் மாதவா போய் கோவிந்தனிடம்

கேளேன் அவன் எப்படி சொல்கிறானோ அதன்படி செய்யேன் .

மாதவன் கோவிந்தனிடம் வருகிறான் கோவிந்தா என்று அழைக்கிறான் .

ஐயா தாங்கள் என்னை தேடி வருவதா?

அழைத்திருந்தால் நான் வந்திருப்பேனே என்று பதற்றத்துடன் எழுந்து காலைகளில் விழுந்து அழுகிறான் .

ஒன்றும் இல்லை கோவிந்தா நான் பொறுப்புக்களிலிருந்து விலகலாம் என்று பார்க்கிறேன் .

ஐயா நான் தங்களுக்கு அறிவுரை கூற நான் என்ன அறிவாளியா? அல்லது சிறந்தவனா? இல்லை ஐயா தவறு, தாங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்களோ அதை செய்யலாமே ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம் எந்த பொறுப்புக்களை வேண்டுமானாலும் விட்டு விடுங்கள் என்னை மட்டும் விட்டு விடாதீர்கள் .

மாதவன் மௌனமாக இருந்தான் .

கண்ணன் கைதட்டி சிரிக்கிறான் பார்த்தாயா உன்னை யார் விடுகிறார்கள் என்று ?

கண்ணா சும்மா இரு உன்னை யார் நடுவில் வர சொன்னது? எதற்காக வருகிறாய்? நான் பார்த்து கொள்கிறேன் நீ சும்மா இரு .

கோவிந்தா நான் என்ன சொன்னாலும் நீ கேட்பாய் இல்லையா?

கேட்பேன் பொறுப்புக்களை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று தானே கேட்க போகிறீர்கள் ?.

மாதவன் மௌனமாக இருந்தான் . ஐயா நான் ஏற்றுக் கொள்வதில் ஆட்சேபனை இல்லை இவருக்கு வேண்டியவருக்கு கொடுத்து விட்டார் என்று வரும். அதைவிட ஒரு சிறிய ஆலோசனை ஐயா, உங்களுக்கு ஏற்றாற் போல் இருந்தால் செய்யுங்கள் .

சொல் கோவிந்தா . நான் இல்லாத போது உங்களுக்கு பணிபுரிந்து வத்தாரே ஒரு நல்லவர் அவருக்கு இப்பொறுப்புக்களை கொடுக்கலாம் .

மாதவன் மனதுள் பலர் இப்பதவிக்காக அலைந்து கொண்டிருக்க இவன் மற்றவனுக்கு பதவியை கொடு என சொல்கிறானே! நான் தவறு செய்து விட்டேன் அன்று என்குருவிடம் அவ்வாறு சொல்லவில்லையே என்று மனதில் அழுதான், அன்றே நான் சொல்லியிருந்தால் எனக்கு இவ்வளவு பொறுப்பு கிடையாதே, எனக்கு ஏன் அந்த புத்தியை கொடுக்கவில்லை கண்ணா? என்று கத்தினான் .

கண்ணன் புன்னகைத்து உனக்கு பொறுப்பு என்று ஒன்று இருக்குதய்யா உன்னை அப்படி விட்டால் சுலபத்தில் பிடிப்பது அரிது ஐயா, பிறகு மக்களுக்கு எதை போதிப்பது அதை புரிந்து தான் உன் வாயை அடைத்து வைத்தோம் .

சரி போதுமே இந்த விளையாட்டு என்னை பொறுப்புக்களிலிருந்து நீக்கேன் .

மாதவா ஒன்று மட்டும் நிச்சயம் இன்னும் அவதாரங்கள் முடியவில்லை, நாம் போட்ட ஒப்பந்தப்படி நடக்கவில்லை, ஆதலால் வேண்டுமானால் பொறுப்பில் இருந்து நீக்குகிறேன் என்றான் .

ஐயா இதை செய். எப்படி உன்னை மடக்குவது என்று எனக்கும் தெரியுமென்று மாதவன் கூற

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே சரி உன் விருப்பப்படி செய் என்றான் .

ஐயா நான் கூறியதை கண்ணனும் ஒப்புக் கொண்டானா?.

ஒப்புக் கொண்டான் கோவிந்தா ஆனால் குருவின் கட்டளை ஒன்று இருக்கிறது என்றார் .

சொல்லுங்கள் ஐயா ஏற்றுக் கொள்கிறேன் .

உன் பொறுப்புக்களை ஒருவர் ஏற்றுக் கொண்டார் நீ அவருக்கு உறுதுணையாக நின்று சேவைகள் செய்ய வேண்டும் இது குருவின் கட்டளை என்றார் .

கோவிந்தன் கண் கலங்கி நின்றான்

குருவின் கட்டளை என்று சொன்னவுடன் மறுப்பு சொல்வது சரியல்ல, சரி என்று மனம் வருகிறதோ அன்று அழைப்பார் போல் இருக்கிறது , பலகாலம் பிரிந்து இருந்தோம் மீண்டும் சேர்ந்தோம் , பிரிந்தோம், மீண்டும் சேர்ந்தோம் இப்பொழுது மீண்டும்பிரிகிறோம் என்று மனதுள் எண்ணினான், சரி ஐயா அப்படி ஆனால் நீங்கள் எனக்கு ஒரு வரம் தாருங்கள் .

என்ன கேள் கோவிந்தா. உங்கள் இறுதி காலத்தில் நான் உங்களுடனிருக்க வேண்டும். உங்கள் இறுதி காலத்தை நான் இருந்து முடிக்க வேண்டும் என்றான் .

பலே, பலே குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் போட்டிதான் என்று சொன்னான் கண்ணன் .

மாதவன் மௌனமாக சரி என் இறுதி காலம் முடிக்கும் போது அழைக்கிறேன் அது வரையில் என்னை விடு என்றான் மாதவன் .

ஐயா மற்றொரு வரன் ஒன்றும் கேட்கப்போகிறேன்

என்றான் .

கேள் கோவிந்தா எனக்கு எப்போது உங்களை சந்திக்க வேண்டுமோ அப்போது நான் சந்திக்க வேண்டும் அல்லது உங்கள் தரிசனம் இங்கே எனக்கு கிடைக்க வேண்டும் என்றான் .

அதுவும் நடக்கும் என்று தன்னை அறியாமலேயே கூறிவிட்டான் மாதவன் .

உடனே கண்ணன் என்ன மாதவா ஒப்புக் கொண்டாயே அவன் அடிக்கடி வாரா வாரம் வந்து பார்த்தால் என்ன செய்வாய்? இல்லை தினமும் வந்து பார்த்தால் என்ன செய்வாய் ? என்று கிளப்பிவிட . .

கோவிந்தா நீ என்னை தரிசிக்க வேண்டும் என்று ஒருநாள் வந்து மீண்டும் மறுநாள் வந்தால் தரிசிக்க விடமாட்டேன் .

மாதம் ஒருமுறை தான் தரிசிக்க விடுவேன் என்றான் மாதவன் .

குருதேவா என்ன கடுமையான கட்டளை இருப்பினும் பரவாயில்லை எனக்கு அதுவாவது அருள் புரிந்தீர்களே என்றான் . மற்றவர்களுக்கு எடுத்து காட்டாக நல்ல குருவாக இருந்தீர்கள் இப்பொழுது தனியாக செல்கிறேன் என்கிறீர்கள் எனக்கு வருத்தம் அதிகம் ஆகிறது என்றான் கோவிந்தன் .

கவலையை விடு இந்த உலகத்தில் தானே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறினான் மாதவன் .

கண்ணன் மாதவனை பார்த்து சரி விடு எங்கு செல்கிறாய் என்னையும் தானே அழைத்து செல்லப் போகிறாய்? அல்லது இவர்களிடம் விட்டு போகப் போகிறாயா? .

இவர்களிடம் விட்டால் பிறகு நான் என்று உன்னை

அடைவது எனக்கும் தெரியும் கண்ணா என்னுடன் உன்னை
எடுத்து தான் செல்வேன்.

ஆற்றில் என்னை தள்ளிவிடாதே.

இல்லை தள்ள மாட்டேன் என்று மாதவன் கூற.

கண்ணன் நானே சொல்கிறேன் எங்கு செல்வோம் என்று
அதுவரையில் நடப்போம் என்றான்.

மறுதினம் புதியவருக்கு பதவி அளிப்பு விழா நடந்தது,
மாதவன் பதவியில் இருந்து விலகி தன் கண்ணனை எடுத்துக்
கொண்டு புறப்பட்டான்.

அனைவரும் பார்த்து கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்
சிலர் சந்தோஷப்பட்டார்கள், சரி புதியவர் வந்து விட்டார்
ஒழிந்தார் இவர் இவரின் தொல்லைகள் விட்டது தானாக
அழுவார், தானாக சிரிப்பார், தானாக கத்துவார், தானாக
ஆடுவார் என்று எண்ணினர்.. பலர் வருந்தினார்கள்.

கோவிந்தன் மனதுள் எண்ணினான் ஐயா உங்கள் சரித்திரம்
இன்று எழுத தொடங்குகிறேன். என்று நீங்கள் இறைவனை
அடைகிறீர்களோ அன்று நான் முழுமையாக முடிக்கிறேன்,
எங்கு தவறுகிறதோ அங்கு எல்லாம் திருத்துங்கள்
உண்மையான சரித்திரமாக அது அமைய வேண்டும்,
என்று எண்ணி எழுதத்தொடங்கினான் அச்சரித்திரமே
இந்த சரித்திரம் ஆகும். கோவிந்தனே எழுதுகிறானே அன்றி
இவை அனைத்தும் கோவிந்தனால் உருவாக்கப்பட்டன.
மாதவன் கண்ணனுடன் போய் கொண்டிருக்கிறான்.
பேசியும் ஆடியும், சந்தோஷமாக தன் பாட்டிற்கு போய்
கொண்டிருக்கிறான், பார்ப்பவர்கள் பலர் இது என்ன ஒரு
பைத்தியம் இப்படி திரிந்து கொண்டு செல்கிறதே என்றனர்.
சிலர் பக்தி பரவசத்தில் வணங்கினார்கள், வணங்கியதையும்
அவன் கண்டு கொள்ளவில்லை,,பைத்தியம் என்று
கூறியதையும் கண்டு கொள்ளவில்லை எதையுமே தான் கண்டு

கொள்ளாமல் தான் உண்டு, தன் கண்ணன் உண்டு என்று தன்னை உலகத்திற்கு அர்பணித்து கொண்டான் மாதவன். இப்படியாக மாதவன் சென்று கொண்டிருக்கிறான்.

அத்தியாயம்: 15

கோவிந்தன் தன் அறையில் அமர்ந்து தன் பணிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான் அந்நேரத்தில் புதியதாக நியமிக்கப்பட்டவர் கோவிந்தனை நோக்கி வந்தார் ,வந்தவர் கோவிந்தனை நோக்கி ஐயா என்று அழைத்தார்

கோவிந்தனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை தன்னை நோக்கி ஐயா என்று அழைப்பதா யாராக இருக்கும் என்று திரும்பி நோக்கியபோது ஆச்சர்யம் பொறுப்பு ஏற்றவர் தன்னை நோக்கி வருவதா அது சரி அல்ல, நாம்தானே அவரை நோக்கி செல்ல வேண்டும் (இங்கே பெருந்தன்மை அவனை அவ்வாறு நினைக்க தூண்டியது) உடனே எழுந்து நின்று வாருங்கள் தாங்கள் அழைத்து இருந்தால் நானே அங்கு வந்திருப்பேனே என்றான்..

புதியவர் கோவிந்தனை நோக்கி என்ன வார்த்தை கூறுகிறீர்கள் இது அடுக்குமா? நியாயமா? அன்று முதல் இன்றுவரை குருவிற்கு பணி செய்து கொண்டு இருந்தவர் நீங்கள் அப்படி இருக்க நீங்கள் என்னை தேடி வருவதா? நான் உங்களை அழைப்பதா! இது சரியல்ல நான் தான் உங்களை தேடி வர வேண்டும். ஆதலால் நான் உங்களை தேடி வந்து இருக்கிறேன் என்றவர் கோவிந்தனை நோக்கி சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தார்.

அவர் விழுவதை கண்ட கோவிந்தன் சற்றே விலகி நிற்க மாதவனின் வாழ்க்கை சரித்திரமாக எழுதிக் கொண்டிருந்த புத்தகம் அங்கே இருக்க, விழுந்தவர் நேராக அதற்குதான் நமஸ்கரித்தார்.ஐ

ஐயா எழுந்திரியுங்கள் அனைத்திற்கும் நம் குருதான் காரணம் அப்படி இருக்க தாங்கள் மன சஞ்சலம் அடைகிறீர்கள்

என்றான் கோவிந்தன்.

இல்லை கோவிந்தா சில கேள்விகள் உன்னிடம் கேட்க வேண்டும் அதற்காகத்தான் உன்னை தேடி வந்தேன் (முக்கியமாக இங்கே பார்க்க வேண்டியது பெருந்தன்மை பதவியில் இருப்பவனுக்கு பெருந்தன்மை இருந்தது, பதவி வேண்டாம் என்றவனுக்கும் பெருந்தன்மை இருந்தது அப்படி என்றால் சந்யாசிகளுக்குள் தகராறு ஏதும் இருக்க கூடாது. நான் தான் பெரியவன் என்று. இருவரில் யார் பெரியவன்? அந்த இறைவன் தான் பெரியவன், அல்லது இருவரையும் சேர்த்த குருதான் பெரியவர். சிறியவன், பெரியவன் என்ற பாகு பாடு இங்கே இல்லை அப்படி என்றால் மாதவன் நல்ல இரண்டு சிஷ்யர்களை கண்போல் பெற்றான் என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது)

சொல்லுங்கள் ஐயா உங்கள் கேள்விகள் என்ன?

இல்லை கோவிந்தா ஒரு சிறிய ஐயம் கண்மூடி திறப்பதற்குள் என்னை இப்படி ஒரு பதவியில் அமர்த்தி விட்டாரே அவர் அமர்த்தியதை தவறாக கூறவில்லை, குரு எது செய்தாலும் சரியாகத்தான் இருக்கும் அதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன், ஆனால் என்னை விட மூத்தவர் நீங்கள் இருக்க எனக்கு ஏன் பதவி என்பது தான் எனது சந்தேகம்.

ஐயா! பொறுப்பை தாங்கள் சரியாக உணர்ந்து நடப்பீர்கள் என குரு உணர்ந்திருப்பார் அது மட்டுமில்லை ஐயா சில கடமைகள் சிலரால் தான் செய்ய முடியும், சிலரால் அதை செய்ய முடியாது, அதை தெரிந்து தான் அவர் உங்களிடம் ஒப்படைத்து இருக்கிறார்.

தாங்கள் மூத்தவர் இருக்க என்று மீண்டும் புதியவர் தொடங்க,

மறுத்தான் கோவிந்தன் மூத்தவர், இளையவர் என்பது இங்கே இல்லை. குரு பார்வையில் மூத்தவர் ஏது இளையவர்

ஏது? என் பிறப்பின் அதிர்ஷ்டவசத்தால் பணிவிடை செய்ய அந்த இறைவனின் அருள் இருந்தது, அதை நினைக்கும் போது நான் பெருமை அடைகின்றேன். அதைவிட எனக்கு வேறு என்ன வேண்டும், அதைப்போல் எனக்கு இவைகள் சரிவராது என்று குரு நினைத்திருப்பார் ஆதலால் குரு உங்களிடம் தந்திருப்பார் என்று கூறி விட்டு, மனதுக்குள் என்னை முதலில் பதவியை ஏற்றுக் கொள் என்கேட்டார் என்று கூறினால், தம்மையும் குருவையும் தவறாக நினைக்க கூடும் ஆதலால் இதை ஏன் நாம் சொல்ல வேண்டும் அவர் மனதை ஏன் சஞ்சலப்படுத்த வேண்டும்? இதை கூறி வேதனைப்படுத்த வேண்டும் , இவன் வேண்டாம் என்று கூறினான், அதனால் தான் குரு இப்பதவியை நமக்கு தந்தார் என்று எண்ணக் கூடும், பிறகு இருவருக்கும் ஒற்றுமை இராது இதை கூறுவதை விட மௌனமாக இருப்பதே மேல், குருவே நான் நினைப்பது சரியே ஆகும் நான் நினைப்பது தவறாக இருப்பின் தாங்களே என்னை காப்பாற்ற வேண்டும் என்றான் , அத்தருணத்தில் நீ சொன்னது சரிதான் கோவிந்தா எதை கூறக்கூடாதோ, அதைக் கூறக்கூடாது எதை கூறவேண்டுமோ அதை மட்டும் கூறவேண்டும் நீ செய்தது நலமே, என்று குருவின் வாக்கு அங்கே வந்தது.

புதியவர் என்ன மௌனமாக இருக்கிறீர்கள் ஒரு சந்தேகம் கேட்கட்டுமா, நமது குரு யாரையும் அழைத்து செல்லாமல் அவர் மட்டும் சென்றிருக்கிறாரே என்றார்.

ஏன் கண்ணனை அழைத்து சென்றிருக்கிறாரே என்றான் கோவிந்தன்.

நான் அதைப் பற்றி கூறவில்லை நான், நம் இருவரில் ஒருவரை அழைத்து சென்றிருக்கலாம் அல்லவா? என்றார்.

உடனே கோவிந்தன் நம் இருவரில் ஒருவரை அழைத்து சென்றால் அது நியாயமாகுமா? சற்றே யோசித்து பாருங்கள், சரி என்னை அழைத்து சென்றால் உங்கள் மனம் எவ்வளவு வேதனைப்படும்? அதுமட்டுமில்லாமல் பார் கோவிந்தனை

சிறு வயது முதல் வளர்த்தார் அதனால் அவனை மட்டும் அழைத்து சென்று விட்டார், நான் அப்பொழுது அதாவது கோவிந்தன் இல்லாத பொழுது எவ்வளவு பணிவிடைகள் செய்திருக்கிறேன் என்னை அழைத்து செல்லவில்லையே என்ற ஏக்கம் வரும் அல்லவா? சரி என்னை விட்டு உம்மை அழைத்து சென்றால் என்னையும் அறியாமல் நம்மை எப்பொழுதும் பிரித்து வைத்திருக்கிறாரே என்ற எண்ணம் வரும் அல்லவா? மேலும் குருவுக்கு இன்னமும் நம்மேல் நம்பிக்கை வரவில்லையா? இல்லை என்றால் நான் தகுதியானவனாக இல்லையா என்றெல்லாம் சிந்திக்க தோன்றும் . நம்மிருவரையும் அழைத்து சென்றால் கூட்டம் இங்கே இருக்காது அங்கே இருக்கும் அப்படி அவர் கூட்டத்துடன் செல்வதற்கு அவர் இங்கிருந்து விடலாம் அல்லவா? நன்றாக யோசித்து பாருங்கள் அவர் செய்ததில் எவ்விதத்திலும் தவறில்லை.

ஏன் கோவிந்தா உனக்கு கலக்கமாக இல்லையா?.

எனக்கு ஏன் கலக்கம் அவர் சொன்ன போது இருந்த கலக்கம் சென்ற போது இல்லை காரணம் அவர் என்னுள்ளேயே இருந்து பதிவை கூறிக் கொண்டே இருக்கிறார், ஏன் இப்பொழுதும் பதில் கூறினார். இப்படியாக அவர் நம்முள்ளேயே இருக்கிறார் என்று உணர வேண்டும், இறைவன் பிறக்கிறான் வந்த இடத்தை நோக்கி செல்கிறான், அதே போல் இறைவன் பிறந்து தன் அவதாரங்கள் தன்செயல்களை முடித்து தன் இடத்தை நோக்கி செல்கிறான், ஆனால் அவன் பிறந்து அவன் செயல் முடித்த பின் அவன் நம் மனதில் பதிந்து விடுகிறான் அதே போல் நான் பிறந்து என்னிடம் அறிமுகப்படுத்தியது முதல் நான் அவரை என்றும் என் நெஞ்சில் பதித்து கொண்டேன், ஆதலால் என்றும் என் இறைவன் அவரே, அவர் என்னுள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார், எப்போது வேண்டுமானாலும் அவரை நான் பார்க்கலாம் அல்லது அவர் எங்கிருக்கிறார் என்று உணர்ந்து சென்றும் பார்க்கலாம் இந்த பாக்கியம் ஒன்றே பெரிய பாக்கியம் அல்லவா?.

சரி கோவிந்தா எப்படி அவர் செல்வார்? நாம் ஒன்றும் செய்யாமல் இருக்கிறோமே, அவர் ஆடைகள் மற்றும் அவரையார் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று தோன்றவில்லையா?

கோவிந்தன் மெல்லிய புன்னகையுடன் புதியவரை பார்த்தான், பின் ஒன்று மறந்து விட்டீர்கள் பார்த்தீர்களா அவர் எப்பொழுதுமே கண்ணனுக்காக வாழ்ந்தவர் கண்ணன் என்ன கட்டளை இட்டிருக்கிறார் தெரியுமா? நாம் எல்லாம் சேவகனாக செல்லக்கூடாது என்று அவனே அதாவது கண்ணனே சேவகனாக சென்றிருக்கிறார், நம்மை எல்லாம் தடுத்து, வெள்ளம் வருவதை அணை தடுப்பது போல் தடுத்து சென்று விட்டார். கண்ணனை விட்டு சென்றிருந்தால் நாம் யோசனை செய்து இருக்கலாம், கண்ணனை எடுத்து சென்றிருப்பதால் இந்த யோசனை அறிவில்லாதது, அவன் இவரை பார்த்துக் கொள்ளப்போகிறார், அவனுடன் இவர் மகிழ்ந்து இருக்க போகிறார், கண்ணன் அவருக்கு சேவை செய்ய போகிறான், அந்த பரம் பொருள் நம் குருவுக்கு சேவை செய்யப்போகிறது என்பது என் ஆனந்தம், இதை தடுக்க நமக்கு என்ன அருகதை நாம் சென்று தடுப்பது சரியாகுமா? அவர் அந்த ஆனந்தத்தில் மூழ்கட்டும் அந்த பரம்பொருள் ஆனந்தப்படுத்தி ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளட்டும், நாம் எதற்கு இதற்கு தடையாக இருக்க வேண்டும்?.

இதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த புதியவர் கோவிந்தனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார், ஒரு தினத்தில் எப்படி இப்படி ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது? இப்படி ஒரு பக்குவம் அடைந்து விட்டானே கோவிந்தன், நம்மால் இவ்வளவு பக்குவம் அடைய முடியுமா? என்று யோசித்தார் அது மட்டுமில்லாமல் அவர் மேல் இவன் வைத்திருந்த பாசம் எப்படி அடங்கி போயிற்று? என்று யோசித்தவாறே கோவிந்தனை விந்தையாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

கோவிந்தன் அவரை பார்த்து ஐயா நீங்கள் என்னை கேள்வி கேட்க எண்ணுகிறீர்கள், என்ன இவ்வளவு காலம் அவருடன் இருந்தவன் அமைதியாக இருந்து விட்டானே என்று தானே

பார்க்கிறீர்கள்?.

ஆம், என்று தலையை மட்டும் அசைத்தார் புதியவர்.

ஐயா நாம் அவரை விட்டு பிரியும் போது தான் அவரைப்பற்றி சிந்தனை ஏற்படுகிறது அவர் நம்முடன் இருக்கும் போது அவரைப் பிரியும் சிந்தனையும் இருப்பதில்லை அதாவது பாசம் என்பது அதிகரிக்கிறதே அன்றி குறைவதில்லை, அதுதான் உண்மையான பாசம் என்பது , ஆனால் பிரிந்தவுடன் மறக்கிறார்களே அது வேஷம் , ஆனால் பிரிந்த பின்னும் அவர் என் ஆன்மா, என் உயிரில் கலந்திருந்து எண்ணி மகிழ்கிறேன், என்றும் அவர் இருக்கிறார் என்பதையும் எண்ணி மகிழ்கிறேன், அவரைப்பற்றி கூறி மகிழ்கிறேன், என் ரோமங்கள் அனைத்தும் அவர் பெயரை கூறிக்கொண்டே இருக்கின்றது, என் மனது அவரையே சிந்தித்து கொண்டிருக்கிறது, என் உடல் அவர் அருகில் இருந்ததை எண்ணி எண்ணி வருந்திக் கொண்டே இருக்கிறது, இப்படியாக அவருடன் இருக்கும் போது அவரைப்பற்றி சிந்திக்க போவதில்லை, பணிகளில் ஈடுபட்டு கொண்டிருப்போம் ஆனால் அவரை விட்டு பிரிந்தவுடன் சதா சர்வகாலமும் அவர் சிந்தை இருக்கிறது, என்ன விந்தை பார்த்தீர்களா? நாம் பாசத்துடன் இருக்கும் போது நம்மை பிரிப்பது எது? சேர்ப்பது எது? நாம் அருகில் இருந்தால் பணிவிடைகள் செய்கிறோம் பிரிந்து இருந்தால் மனதால் நாம் பணிவிடைகள் செய்கிறோம்.

ஏன் ஐயா இறைவன் எங்கோ இருக்கிறான், அப்படி இருந்தும் அந்த இறைவனுக்கு பணிவிடை செய்கிறோம் , பார்க்காதவனுக்கு நாம் எவ்வளவு பணிவிடைகள் செய்கிறோம், பார்த்தவரை நாம் மனதால் என்றுமே பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம், அவர் அருகில் இருந்தால் அவர் புகழை பாட அனுமதிக்க மாட்டார், ஆனால் அவர் இன்று அருகில் இல்லை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் அவர் புகழை பாடலாம், அவரைப்பற்றிய சரித்திரம் யார் கூறுவர்? நாம் தானே கூற வேண்டும், நமக்கு அந்த பொறுப்பு

இருக்கும் போது அவரின் புகழை மேலும் ஓங்கச் செய்து, உலகம் பூராவும் அவரை மதிக்க செய்வோம். அவரை போன்ற தெய்வம் இங்கு யாருமில்லை என்று எடுத்து சொல்வோம், இதை உடன் இருப்பவர்கள் தானே செய்ய வேண்டும், உடன் இருந்து பார்த்து மகிழ்ந்தவர்கள்தானே செய்ய வேண்டும், பிரியமில்லாதவர்கள் செய்தால் தவறாக ஆகிவிடும் அல்லவா? இதை நாமே செய்தால், நாம் அவருக்கு செய்த பெரிய தொண்டாக நினைக்கிறேன், இவ்வளவு காலம் செய்தது தொண்டே அல்ல, அவரது சரித்திரத்தையும் தொண்டையும் எழுதுவது, அதை உலகம் பூராவும் பரப்ப செய்து அவர் நாமத்தை கூறினால் அது எனக்கு மிகப்பெரிய பாக்கியம் ஆகும், அந்த பாக்கியத்தை, அதனால் வரும் புண்ணியத்தையும் என் குருவுக்கே அர்பணிக்கிறேன் அனைத்தும் அவரே, இப்படியாக அவரே என் மூலமாக எழுதிக்கொள்கிறார் என்று எடுத்து கொள்வோம், இறைவன் என் மூலமாக என் குருவின் புகழை எடுத்து கூறுகிறான் என்று நாம் அழகாக எடுத்து கொள்ளலாம், ஆதலால் பிரிவு பிரிவாக இல்லை அவர் என்னை விட்டு பிரிந்தார் என்பது சரித்திரத்தில் இல்லை அவர் என்னுடன் தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதில் ச்சயம் சந்தேகமே இல்லை .

கோவிந்தா அவரை விட என்குருவை விட மேன் மேலும் தாங்கள் உயர்ந்தே செல்கிறீர்கள் .

கோவிந்தன் உடனே புதியவரை தடுத்து குருவிற்கு தக்க மரியாதை தர வேண்டும், என்னை உயர்த்துவது சரியல்ல குருதான் என்னை இந்நிலையில் வைத்திருக்கிறார் அன்றி, நான் உயர்வது சரியும் இல்லை நல்லதும் இல்லை.

கோவிந்தா எனக்கு ஒரு சிறிய விண்ணப்பம் இருக்கிறது என்றார் .

சொல், சொல்லுங்கள் என்றான் கோவிந்தன் .

நீங்கள் சொல் என்றே கூறலாம் , கோவிந்தா எனக்கு

பதவியை குரு கொடுத்தாலும் தங்களிடம் கூறாமல் எவ்வித செயலும் செய்யமாட்டேன் தாங்கள் எப்படி கூறுகிறீர்களோ அதன் படி நான் செய்வேன் என்றார் புதியவர்.

அதைக்கேட்ட கோவிந்தன் ஐயா நானா? நான் சிறியவன் என்னை இந்த வம்பில் இழுக்காதீர்கள், குருவை நினைத்து நிர்வாகம் செய்யுங்கள் அனைத்தும் நன்றாக நடக்கும்.

முதல் குரு இறைவன், இரண்டாவதுகுரு நம்குரு, மூன்றாவது குரு தாங்கள் தான் காரணம் முதலில் குருவைப்பார்த்தேன் அவருடன் நீங்கள் பணிவிடை செய்து வந்ததையும் பார்த்தேன் ஆதலால் தான் ஒருவரைப்பார்த்து ஒருவர் நல்லதை கற்றுக் கொண்டால் அந்த ஒருவர் மற்றவருக்கு குருவாக திகழ்வார் இது நம் குருநாதரின் வாக்கு அல்லவா? ஆதலால் தங்கள் வாக்குப்படி நான் நடப்பேன் எனவே தாங்கள் சொல் என்றே சொல்லலாம், நம் குருநாதரும் தங்கள் வாக்கிலேயே வந்து விட்டார் சொல் என சொல்லி, சொல்லுங்கள் என்பதை விட்டு, சொல் என்று எனக்கு ஆணையிட்டால் நான் செய்கிறேன் இல்லையேல் நான் இப்பதவியில் அமர்வது சரியல்ல . உங்களை விட்டு இப்பதவியில் அமர்வதும் சரியல்ல எனக்கு வேண்டாம் இப்பதவி என்றார்.

கோவிந்தன் மனதுக்குள்ளேயே அன்று அவர் பதவி அளிக்கும் போது வேண்டாம் என்று சொன்னோம், ஆனால் இன்று செயலாலேயே செய்ய வேண்டி வந்து விட்டது பார்த்தாயா? குரு சொல்லும் போது அதை நாம் வேண்டாம் என்றால் அதை எப்படியும் ஏற்க வைத்து விட்டாரே இன்று இவர் பணிகிறார் என்றால் அப்பொறுப்பை நாமே ஏற்பது போல் ஆகும் அல்லவா? குருவே உங்கள் வாக்கு இதிலேயும் உண்மையாகிறதே, இறைவா உங்களை விட சிறந்தவர் இவ்வுலகில் யார் இருக்கிறார்? இவ்வளவு சிறந்ததாக செயலிலேயே நிரூபித்து காட்டுகிறீர்களே! என எண்ணினான்.

கோவிந்தா இவைகளை சிந்திக்காதே அவருக்கு ஆலோசனை

கூறி ஆலோசகராக இரு என்று மனதில் மாதவன் கூற,

ஐயா அன்று சொன்னீரே அவரைப்பார்த்து கொள் என்று?.

ஆமாம் கோவிந்தா அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும் நான் உன்னை அன்று பார்த்துக் கொள் என்று சொன்னது இப்போது புரிந்தது அல்லவா? பார்த்துக் கொள் என்றால் ஒருத்தருக்கு சேவை செய் என்பதாகாது, ஒருவருக்கு ஆலோசனை கூறுவதும் பணிவிடை செய்வது போல்தானே ஆகிறது, ஆதலால் நீ நன்றாக ஆலோசனை கூறு நான் எப்படி எல்லாம் செய்தேனோ அப்படி எல்லாம் இவ்விடத்தை நடத்து ,இவ்விடம் புனிதமாகவும், தூய்மையாகவும் இருக்க வேண்டும்.

குருவே நீங்கள் எப்படி நடத்த விரும்புகிறீர்களோ அப்படி எல்லாம் நடத்துங்கள் நான் என்ன ஒரு கருவிதானே என்று இவன் மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

புதியவர் ஐயா மற்றும் எனக்கு ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது.

கேளுங்கள் சொல்கிறேன்.

குருநாதர் கண்ணணை தவிர வேறு பூஜைகள் செய்வதில்லை ஆனால் லக்ஷ்மி பூஜை மட்டும் செய்கிறார், வருடத்தில் ஒருமுறை மட்டும் செய்கிறாரே! சிறிய சந்தேகம் ஏன் அதை மட்டும் செய்கிறார்? அதுமட்டுமில்லாமல் லக்ஷ்மிக்கு மட்டும் ஏன் முக்கியத்துவம் தருகிறார்? என்று தெரிய வேண்டும்.

கோவிந்தன் புன்னகைத்தவாறே இதில் ஒன்றுமே இல்லை, தாய், தந்தையை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறாள் அம்மரியாதைக்காக ஒரு முறை பூஜை செய்கிறார்.

என்ன சொல்கிறீர்கள்?.

நம் குருநாதர் கையில் வைத்திருக்கிறாரே கண்ணன் விக்கிரகம்

அது நம் தாய் லக்ஷ்மி கொடுத்தது தான். அவளாக நேரில் வந்து இவர் சிறு வயதாக இருக்கும் போது கொடுத்தாள், அதன்படி அவர் அப்பூஜை செய்து வருகிறார் இது தாய்க்கு செய்யும் மரியாதையாகும், ஒருவர் நமக்கு ஒரு பொருளை காட்டிக் கொடுத்தால் நாம் அப்பொருளுக்காக நன்றி கூறுகின்றோம், ஆனால் இங்கு தெய்வத்தையே தந்து, தான் சதாசர்வ காலமும் பூஜித்து வந்த கண்ணனை இவரிடத்தில் கொடுத்திருக்கிறாள் என்றால், என்ன பாக்கியம் ஆகும்?, தன்னால் பிரியமுடியாததை பிரித்து கொடுத்திருக்கிறாள் அந்த தாய் என்று நினைத்து தான் இப்பூஜையை செய்கிறார்.

ஐயா தங்கள் திருவாயால் அவர் சரித்திரம் முழுவதையும் தாங்கள் கூறினால் அனைவரும் கேட்டு மகிழ்வோமே என்றார் புதியவர்.

கோவிந்தனும் அதைவிட எனக்கு வேறு பணி என்ன இருக்கிறது? என் குரு நாதரைப்பற்றி கேட்டால் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் கூறிக்கொண்டே இருப்பேன், அவர்புகழை பாடிக் கொண்டே இருப்பேன், அவரை அன்றி எனக்கு வேறில்லை உணவும் இல்லை, உறக்கமும் இல்லை, என் மூச்சுக் காற்று உள்ளவரை, இந்தசரீரம் உள்ளவரை அவர் புகழ் பாடுவேன் அதுவே எனக்கு ஆகாரம் ஆகும், அதுவே எனக்கு அனைத்தும் ஆகும், ஆதலால் இன்று முதல் இச்சரித்திரத்தை கூற தொடங்குகிறேன் அது மட்டுமல்லாது மேலும் அவர்சரித்திரம் எழுதிக் கொண்டு இருக்கிறேன் எழுதியும் முடிப்பேன் என்று கூறி சரித்திரத்தை கூறத்தொடங்கினான்.

அத்தியாயம்: 16

மாதவன் தன் பாட்டிற்கு சென்று கொண்டிருந்தான், கண்ணனை தன் கையில் வைத்துக் கொண்டு தான் ஆனந்தமாக சென்று கொண்டிருந்தான், என்ன கண்ணா எல்லாவற்றையும்விட்டு விட்டாயே என்னுடன்வருகிறாயே என்று கேட்டான் கண்ணன்,

இங்கே கண்ணன் மாதவனை என்ன கண்ணா என்று கூப்பிடுகிறான்.

மாதவன் கண்ணனை பார்த்து என்ன என்னை கண்ணா என்று கூப்பிடுகிறாய் என்னவாயிற்று உனக்கு என்று கேட்க.

இல்லை எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டாயே, அனைத்தையும் வேண்டாம் என்று வந்து விட்டாயே! இப்போது நாம் எங்கே செல்லலாம்? என்று கேட்க வந்தேன்.

பார்த்தாயா உன் விளையாட்டை ஆரம்பித்து விட்டாய் நீ தானே கூறினாய் எங்கு சென்று அமரலாமோ அங்கு அமரலாம் என்று இப்போது எங்கே செல்லலாம் என்று கேட்கிறாயே அனைத்தும் உனதே நீ என்னுள் இருக்கிறாய் நான் உன்னுள் இருக்கிறேன் இப்படி இருக்க நீ இப்படி கேட்கிறாயே! இடம் ஏது எல்லாம் நீதான்.

நல்லா தேறிவிட்டாய் மாதவா சரி இகழ்ச்சிக்கும் புகழ்ச்சிக்கும் ஆளாகிறாயே என்றான் கண்ணன்.

மாதவன் புன்னகைத்தவாறு கண்ணா! இன்றைக்கு ஒரு அவதாரத்தை காட்ட வேண்டும் என்று நீ முடிவெடுத்து விட்டாய் அதனால் தான் இப்படி ஓர் அடியை போடுகிறாய், ஏன் அந்த அவதாரத்தை காட்டி விடேன்.

என்ன மாதவா நான் என்னவோ கேட்டேன் இகழ்ச்சிக்கும், புகழ்ச்சிக்கும் எப்படி தாங்குகிறாய் என்று நீ என்னவோ அவதாரம் என்று சொல்கிறாயே !..

விளையாடாதே கண்ணா.

என்னப்பா இது வம்பாக இருக்கிறதே என்ன அவதாரம் அப்பா காட்ட முடியும்?.

என்ன கண்ணா விளையாடுகிறாய் என்று மௌனமாக

அமர்கிறான் மாதவன்.

உடனே கண்ணன் சிறிய பிள்ளை போல் அருகில் வந்து என்ன கோபமா? உனக்கு என்ன வேண்டும்? என்ன அவதாரம் வேண்டும்? சொல் என்ன வேண்டும் உனக்கு?.

பிறகு என்ன கண்ணா நான் கேட்ட பிறகுதான் தருகிறாய் எல்லாம் நீயாக தரக்கூடாதா?.

என்னதான் இருந்தாலும் நீ கேட்டு தந்தால் தான் எனக்கு பெருமை மாதவா.

ஆமாம் உனக்கு எப்பவும் தற்பெருமை, பெருமை ரொம்பவும் தேவை, நாமொருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வது சரியா? விளையாடுவது சரியா?.

இல்லை மாதவா உன்னை நன்றாக புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன் ,சொல் உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று சொல்.

இல்லை கண்ணா நான் சொல்ல மாட்டேன் நீயாகத்தான் காட்ட வேண்டும், இப்பொழுது நீ கூறியதற்கு அவதாரம் இருக்கிறது அதை காட்டு.

மாதவா நீ பெரியவன் நான் சிறியவன் என்னிடம் போய் சொல்கிறாயே!.

யார் ஐயா பெரியவன் , யார் ஐயா சிறியவன் இப்போது உதை வாங்க போகிறாய் நீ என்றான் மாதவன்.

பார்த்தாயா மாதவா உதைக்கும் அளவிற்கு நீ பெரியவனாகி விட்டாய் நான் சிறியவன்தானே, நான் உதை வாங்கும் அளவிற்கு சிறியவன் ஆகி விட்டேன் என்றான் கண்ணன்.

ஐயா நமக்குள் வீண்விவாதம் வேண்டாம் அவதாரத்தை காட்ட விருப்பம் இல்லை என்றால் விட்டு விடு. இல்லை

எனக்கு வேண்டாம் அந்த அவதாரம். நான் உன்னையே பார்த்து கொண்டிருக்கிறேன்.

அப்படி விட்டால் காலம் அதிகரித்து விடுமே மாதவா.

அப்படி என்றால் நீயாக வழிக்கு வா.

கண்ணன் மௌனமாக இருந்தான் மாதவனும் மௌனமாகவே இருந்தான் .

கண்ணன் என்ன மௌனமாகவே இருக்கிறாய் மாதவா? ஏதாவது சொல்லேன்.

சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது, நீ செய்வதற்கு இருக்கிறது நீ செய்யாமல் சும்மாவே அமர்ந்திருக்கிறாய், நீ அப்படி இருக்க எதை சொல்ல வேண்டும் உன்னிடம்?, ஒரு பிரியை ஒரு பிரியன் எனறால் பிரியன் என்ன கேட்கிறான் என்பதை உணர்ந்து செய்பவள் தான் பிரியை ஆகிறாள் அவன் கேட்பதை மனதிலேயே உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும், அதை செய்யவும் வேண்டும், நீ என்னவோ இப்பொழுது இக்காலத்தில் இருக்கிறவர்களை போல் இருக்கிறாயே! நான் உணர்ந்ததை செய்யாமலேயே இருக்கிறாயே இது என்ன நியாயம் என்றான் மாதவன்.

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே கூர்ம அவதாரத்தை இங்கே எடுத்து காண்பித்தான், அதைப்பார்த்த மாதவன் மகிழ்ந்து கண்ணா இதைத்தான் நான் கூறினேன், எப்படி உன் ஓடு உன்னை காத்து வருகிறதோ அதுபோல் உன் திருநாமமும், நீயும் என்னை காத்து வருகிறாய், நீ கவசம் போல் இருக்க மற்றவர் ஏசுவதும் பேசுவதும் என்னை பாதிக்குமா? அதைப்பற்றி எனக்கு ஏன் கவலை? எப்படி ஆமையை திருப்பி அடித்தால் அதன் உயிர் போகிறதோ அதைப்போல் என்று நீ என்னிலிருந்து பிரிந்து என்னை அழைக்கின்றாயோ, என்று நீ இந்தகவசத்தை பெறுகிறாயோ அன்று நான் உன்னுடன் கலக்கிறேன் என்று தானே இதன் அர்த்தம் என்று

அவதாரத்தின் பொருள் கூற,

கண்ணன் கூர்மாவதாரத்தோடு, என்ன என் பிரியன் நினைத்தது போல் இந்த பிரியை செய்கிறாளா என்றான்?.

மாதவன் புன்னகைத்தவாறே என்றும் என் பிரியை என்னை விடுவதில்லை, விடவும் மாட்டாள், என்னை நீ அவ்வப்போது சிறிது நேரம் அழவைப்பாயே, ஆதலால் நானும் நினைத்துக் கொண்டேன் சிறிது நேரம் உன்னை படுத்த வேண்டும் என்று ஆதலால் படுத்தி கொண்டிருக்கிறேன் என்னை மன்னித்து விடு கண்ணா என்றான் மாதவன்.

இதோ பார் மன்னிப்பு எல்லாம் விடு என் கால் உன் மேல் படலாம், உன் கால் என் மேல் படலாம் இருவரும் ஒருவராக இருக்கிறோம், அப்படி இருக்கும் போது மரியாதை ஏது முட்டாள் இதெல்லாம் விடு என்றான் கண்ணன்.

மாதவன் கண்ணீர் மல்க கண்ணீர் பெருகி அழுதான் நான் எவ்வளவு பாக்கியம் செய்து இருப்பேன் உன்னுடன் கொஞ்சி குலாவி மகிழவும், அன்று நான் படித்தேன் எப்படி உன்னுடன் கோபியர் இருந்திருப்பார்கள் என்று, கண்ணா என்ன பாக்கியம் இது, கூர்ம அவதாரம் எடுத்தாய் ஆமையாக பக்தர்களை நீ என்றும் காப்பதற்க்காக, பக்தர்களின் துன்பங்களை நீ ஏற்றுக்கொண்டு பக்தர்களை என்றும் நீ காக்கிறாய் இருந்தும், இதிலும் ஒரு தவறு செய்திருக்கிறாய் என்றான்.

சொல் மாதவா. நீ மோகினி அவதாரம் எடுத்து தேவர்களுக்கு எல்லாம் அமிர்தத்தை பகிர்ந்து நீ கஷ்டப்படுபவர்களை விட்டு விட்டாயே! அதாவது ஒரு செயலால் ஒருவருக்கு பலனை செய்து, மற்றவர்களை விட்டு விட்டாய் அல்லவா செயல் செய்யும்போது இருவருமாக செய்தார்கள் ஆனால் பலனை ஒருவருக்கு தானே கொடுத்தாய் இது என்னய்யா நியாயம்?

இதோ பார் நீ இப்படி எல்லாம் கேட்க கூடாது கதை என்றால் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும், சும்மா சும்மா இப்படி எல்லாம் கேட்டால் நாளை எல்லோருமே பலனை பலர் கேட்பார்கள் இதற்கு பதில் சொல்ல முடியாது அதை விட்டு விடு .

இல்லை இதில் அர்த்தம் இருக்கும் அசுரர்கள் தேவர்கள் என்பது எல்லாம் இதில் இல்லை இதில் ஏதோ புகட்டி இருக்கிறாய், என்ன என்பதை சொல்?.

இறைவனையே நாடி இறைவனுக்கு தொண்டு செய்ய வேண்டும் என்று இருக்கிறார்கள், பொருளையே நாடி பொருளையே அடைந்து அதில் பெருமை அடைய வேண்டும் என்று இருக்கிறார்கள், இப்படி இரு செயல் இருக்க இதில் யாருக்கு நீ செய்வாய் என்று கண்ணன் கேட்க,

நிச்சயமாக இறைவனை நாடுபவனுக்கு தான் முதலிடம் கொடுப்பேன் என்றான் மாதவன் .

அப்படி என்றால் நான் அப்படி தான் செய்தேன் பொருளை நாடி அக்கிரமங்கள் செய்பவர்களுக்கு நான் ஏன் பொருளை தர வேண்டும்? நல்லதே நினைத்து நல்லவையே செய்பவனுக்கு இப்பொருளை தருகிறேன், நல்லவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் அவர்களுக்கு ஆமையை போல் நான் தாங்கி கொண்டே இருக்கிறேன் அதாவது, துன்பத்தில் இருப்பவர்களின் துன்பத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன், ஆனால் செல்வந்தர்கள் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளாத போது அவர்களின் சிந்தனையையும் நான் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை, பிறப்பில் அவர்கள் இன்று செல்வந்தர்களாக இருக்கலாம், நாளை எப்படி ஆவார்களோ நமக்கு ஏன் வம்பு என்று விட்டு விடுகிறேன், ஆனால் நல்ல பக்தர்களை நான் பாதுகாத்து கொண்டு வருகிறேன், அவர்களுக்கு துன்பங்கள் வந்தாலும் அதை நான் தாங்கிக் கொள்கிறேன். அவர்களை நான் மறக்காமல் இருப்பேன், பொருளில் நாட்டம் அடைபவர்கள் தான் என்னை மறப்பர், பொருளில் நாட்டமுடையவர்கள் தேவையில்லாத வம்புகளில்

ஈடுபடுவர், என்னை எண்ணி அடைபவர் என்றும் அடைவர், அவர்கள் எதையும் சிந்திப்பதில்லை, எதைப்பற்றியும் கவலை அடைவதில்லை, அப்படி என்னை அடைகிறவர் துன்பம் என்பதை நினைப்பதில்லை, அவர்களுக்கு அனைத்தும் இன்பமாக அமைகிறது ஏன் என்றால் துன்பத்தையும் இன்பமாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள், ஏன் என்றால் துன்பம் என்பதே அவர்களுக்கு இல்லை, அவர்கள் இறைவன் எதை விரும்புகிறானோ அதை தாம் பெறுகிறோம் என்று பெறுகிறார்கள், இறைவன் தரும் பொருளை அடைந்து ஆனந்தம் அடைகிறார்கள், உலகத்தை கொடுமை படுத்த நினைப்பவர்களுக்கு யாம் இந்த பொருளை தருவது சரியல்ல என்று தரவில்லை, ஆதலால் அங்கே அவர்களுக்கு 'மீரவில்லை இவர்களுக்கு தருகிறேன்'.

அது மட்டுமல்லாமல் கர்ம வசத்தால் சிலருக்கு சில நடக்கும், சிலருக்கு சில கிடைக்காது, ஆதலால் உண்டு என்பவர்களுக்கு கொடுக்கிறேன் இல்லை என்பவர்களுக்கு இல்லை என்கிறேன், உனக்கு எது இல்லை என்று விதித்ததை வேண்டி பெருகிறாயோ அன்று நீ அழிவாய் என்பதை நிரூபிக்கிறேன். அதாவது நீ உனக்கு இல்லை என்று விதித்ததை விடுகிறாயோ, அதை விடுவது நலமே ஆகும், அதிக ஆசை வைத்தால் அதன் பயனையும் நீ இழக்கிறாய் என்பதையும் இங்கே சுட்டிக் காட்டி இருக்கிறேன். ஆதலால் அதிகாரத்தை பெறுவது நலமில்லை நாம் இறைவன் தருவதை ஏற்றுக்கொண்டால், அது இன்பமோ, துன்பமோ, அவன் நாமமே அமிர்தமாகிறது அதை தருவது அவனாகிறான், அவன் தருவது அமிர்தமாகிறது, அவன் எதை தருகிறானோ அது அமிர்தமாகிறது, அப்படி இருக்க அவனை துன்பம் நாடுவதில்லை யாம் அவனை கவசம் போல் காக்கிறோம் என்பதற்காக தான் இவ் அவதாரம், யாம் கவசமாக இருந்து அவனுக்கு வேண்டியதை செய்கிறோம் இங்கு கவசமாக இருந்து அமிர்தம் எனும் பேரானந்தத்தை தருகிறேன், நீ உன்னுள் விழித்து என்னை நோக்கி முன்னே வந்தால் உன்னை கவசமாக இருந்து பேரானந்தத்தில் மூழ்கடிக்கிறேன், என்னுடன் நீ என்றும் இருக்கிறாய், அதே நேரத்தில்

சதாசர்வகாலமும் எப்போதும் அத்தகையவருடன் நான் இருக்கிறேன். அவர்களுக்கு துணை புரிகிறேன். அதையும் நீ உணர்ந்திருப்பாய் என நினைக்கிறேன், ஆதலால் எவ்விதத்திலும் இறைவன் கைவிடுவதில்லை. தூய பக்தனுக்கு துணையாக இறைவன் இருப்பான் என்பது இவ் அவதாரத்தின் அர்த்தம் ஆகும்.

நான் கவசமாக இருந்து அனைவரையும் காக்கிறேன் அதுதான் அந்த ஆமை. ஓடு என்பது ஆமையின் கவசமாகிறது, அந்த ஓடு போல் நானிருந்து பக்தர்கள் அனைவரையும் காக்கிறேன் உங்களுக்கு வரும் துன்பத்தையும் நானாகவே ஏற்றுக் கொள்கிறேன் உங்களையும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இதை எவன் உணர்கிறானோ அவன் அமிர்தம் எனும் பேரானந்தத்தை பெறுகிறான், என்னுடன் வாழ்கிறான் என்னுடன் அழுகிறான், என்னுடன் கொஞ்சிக் குலாவுகிறான் என்று மாதவனைப்பார்த்து புன்னகைத்தவாறே கூறினான் கண்ணன்.

இறைவா மற்றவர்கள் துன்பத்தை ஏற்றுக் கொண்டு சுமக்கிறாயே உன்னை என்னவென்று சொல்வது என்றான் மாதவன்.

என்ன செய்வது பக்தர்கள் தங்கள் துன்பத்தை என் தலையில்தானே போடுகிறார்கள் நான் தானே சுமக்கவேண்டும், ஆதலால் சுமக்கிறேன்.

இறைவா உன் கருணையை புரிந்து கொள்கிறார்களா இப்பிறவிகள்?.

நேரம் வரும்போது புரிந்து கொள்வார்கள் மாதவா

அந்த நேரம் அனைவருக்கும் ஒரே நேரத்தில் வராது தாமதமாக வரும். எனக்கு அந்நேரம் வந்து உன்னை புரிந்து கொண்டேனே எவ்வளவு ஆனந்தம்!, கண்ணா என்னுடன் நான் இருக்க எவ்வளவு இன்பத்தை பெற்றிருக்கிறேன், என்ன புண்ணியம் செய்திருப்பேன்? என்னே பாக்யம்? நாம்

இப்படி இருப்பதற்கு என்னதான் செய்திருப்போமோ என்று தோன்றுகிறது.

சரிவிடு மாதவா நாம் போகலாம் நாம் விளையாடிக்கொண்டு செல்லலாம் இதைப்பற்றி எல்லாம் யோசிக்க வேண்டாம் அதிகம் யோசித்தால் மூளை சரியாக வேலை செய்யாது போகும், நாம் விளையாடி மகிழ்ந்து கொண்டு செல்வோம், ஆனந்தத்தில் இருக்கும் போது உபதேசங்கள் கேட்பது சரியல்ல மாதவா, அவ்வப்போது அவதாரம் உபதேசமென்று கேட்கிறாய் இதில் நம் மகிழ்ச்சியே நடுவில் குறைகிறது இது எனக்கு பிடிக்கவில்லை.

கண்ணா மிகவும் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி விட்டால் நம்பணியை நாம் மறந்து விடுவோம், நம் பணியை சேர்த்து நாம் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி இருந்தால் அது இன்னும் நல்ல ஆனந்தத்தை தரும் அல்லவா?.

சரி அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்வோம் சரி புறப்படு.

இக்காட்சி அனைத்தையும் தன் இருப்பிடத்தலேயே காண்கிறான் இதை சரித்திரத்தில் எழுத தொடங்குகிறான் கோவிந்தன்.

மாதவன் அமர்ந்து கொண்டு மனதுக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டான் அவன் சிரிப்பதை கண்ட கண்ணன் தானும் சிரிக்க ஆரம்பித்தான் ,கண்ணன் சிரிப்பதை பார்த்த மாதவன் மேலும் அதிகமாக சிரித்தான் அதைப்பார்த்த கண்ணன் குதிரை முகத்துடன் காட்சி அளித்தான். அதாவது ஹயக்கிரீவ ரூபத்தில் காட்சி அளித்தார் மஹாவிஷ்ணு.

இதைப்பார்த்த மாதவன் சந்தோஷமும் பூரிப்புமாக இறைவா என்ன நீயாக வந்து நிற்கிறாயே ஹயக்கிரீவ ரூபத்துடன் என்று அவன்பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான்.

கண்ணனும் இந்த ரூபம் வருவதற்கு காரணமே சிரிப்பு தான்

ஆதலால் அடுத்து இதைத்தான் கேட்பாய் என்று நானாகவே நின்று விட்டேன் .

மாதவன் கண்ணனை நோக்கி நான் அதிகம் தொந்திரவு செய்கிறேனா கண்ணா? உன்னை நான் அதிகம் படுத்துகிறேனா?.என்று கேட்க,

கண்ணன் மாதவனைநோக்கி இல்லை கண்ணா என்னை ஏன் படுத்த போகிறாய் நாம் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் இருக்கும் போது வித்தியாசங்கள் இல்லை நாம் ஒருவரை ஒருவர் நன்றாக புரிந்து கொண்ட போது இது ஒன்றும் இல்லை என்றான் .

இதைக் கேட்ட மாதவன் ஐயா இன்று என்ன திடீர் என்று இப்படி ஒரு காட்சியை தந்தீரே என்றான் .

கண்ணன் நீ சிரித்தாய் அல்லவா நானும்சிரித்தேன் சிரித்ததின் பலன் என் முகம் குதிரை வடிவம் பெற்றது என்றான் . பாற்கடலில் நான் பள்ளி கொண்டிருக்கும் போது என் முகம் குதிரை முகமாக வரப்போகிறதே என்று எண்ணி சிரித்தேன் , நான் சிரித்ததை பார்த்த லக்ஷ்மி நான் யாரையோ பார்த்து சிரிக்கிறேன் என்று நினைத்தாள் . என்னை எழுப்பி யாரை நினைத்து சிரிக்கிறீர்கள் உங்கள் மனதில் யாரை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று அவள் கேட்க, நானும் பொறுத்திருந்து பாரேன் என்று கூற இருவருக்கும் வாக்கு வாதம் ஏற்பட்டது, அவள் நீங்கள் எனக்கு சரியாக சொல்லப்போவதில்லை, என்று நீங்கள் சொல்லப்போகிறீர்களோ அன்று நான் பேசுகிறேன் அதுவரை நான் மௌனமாக இருக்கப்போகிறேன் என்று கூறி ஒரு மூலையில் போய் அமர்ந்தாள் . நானும் தனியாக நின்றேன், அப்போது தான் மதுகைடபர் வதம் தொடங்கியது இவ்விருவர்களும் மாறி மாறி போருக்கு வந்தனர் எப்படியோ அவர்களை தந்திரத்தால் வென்றேன் . அவர்களை அழித்த பிறகு களைப்பாக இருந்தது, பல ஆண்டு காலம் அவர்களுடன் போர் புரிந்ததால் எனக்கு ஓய்வு தேவைப்பட்டது, அதனால்

நான் ஓர் இடத்தில் ஒருபாறை மேல் அமர்ந்து வில்லை தாங்கலாக வைத்து உறங்கத் தொடங்கினேன் .

மாதவன் குறுக்கில் நீ எப்பொழுது விழித்திருக்கிறாய் எப்பவும் உறக்கத்தில் தானே இருக்கிறாய், நாங்கள் அல்லவா உன்னை உறக்கத்தில் இருந்து எழுப்ப வேண்டும் என்றான் .

கண்ணனும் ஆம் அறியாமையில் இருப்பவர்களுக்கு நான் உறங்கிக் கொண்டே இருக்கிறேன், அறிந்தவர்களுக்கு யாம் விழித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்று பதிலளித்தான் .

சரி, சரி மேலே கூறு.

சரி நீயும்கேள் என்றான் கண்ணன் .

எல்லாவற்றுக்கும் ஏட்டிக்கு போட்டி பேசுகிறாயே என்றான் மாதவன் .

பேசுவதற்கு தானே உன்னுடன் வந்திருக்கிறேன் என்றான் கண்ணன் . இவன் கதையை தொடர்கிறான், நான் உறங்கி கொண்டிருக்கும் போது அட்டகாசங்கள் பெருகி கொண்டிருக்கிறது, அதே நேரத்தில் குதிரை தலையுடன் அசுரன் என்னை கொண்டு தவம் செய்து கொண்டு வந்தான் இவன் வலிமை பெற்று வந்தால் ஆபத்து நான் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது தேவர்களும் ரிஷிகளும் இவரை எழுப்ப வேண்டுமே என்ன செய்வது என்று சிந்தித்தனர், சிலர் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது எழுப்புவது சிரமம் அப்படி எழுப்புவதும் கூடாது என்றனர், அதே போல் இப்படி உறங்கும் இவரை எழுப்புவது எப்படி என்று யோசித்தனர், யோசித்தவர்கள் அதாவது யோசிப்பவர்கள் சிலர் சரியாக செய்கிறோமா என்று சிந்திக்க மாட்டார்கள், இவர்கள் யோசித்து விட்டார்கள் எப்படி எழுப்புவது என்று ஆனால் அதன் விளைவை நன்றாக யோசிக்கவில்லை வில்லின் அந்த நாணை அறுத்து விட்டால் அவர் எழுந்து விடுவார் என்று முடிவு எடுத்தனர், இவர்கள் யோசித்தபடி நாணை

அறுப்பதற்கு புழு ஒன்று தேவை, யார் புழுவாக செல்வார்கள் என்று யோசித்து பார்த்தார்கள், பிரமனை புழுவாக மாற்றி விடலாம் இவரை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று புழுவாக மாற்றி விட்டார்கள், இந்த புழு நாணை அறுத்து விட, அறுந்த வேகத்தில் என் தலை பறந்தது, என் தலை பறக்க மஹாலக்ஷ்மி அங்கே கோபம் கொள்ள, விரைவில் ஒரு தலை தேவை என்று இருக்க, அந்த நேரத்தில் தவம் செர்து கொண்டிருந்த ஹயக்ரீவனை அழைத்து நீ இறைவனுக்கு சேவை செய்யத்தானே பிறந்திருக்கிறாய் இறைவனுக்காகத்தானே நீ தவம் இருக்கிறாய்? நீ இவருக்கு தலையை கொடுத்து விடு என்று அவர்களாகவே தீர்மானித்து, அவனுக்கு வரனை அளி'8ணீபது போல் அளித்து அவன் தலையை எனக்கு வைத்தார்கள், ஆதலால் நான் குதிரை முகமாகவும் மிகுதி என் வடிவமாகவும் அமர்ந்தேன்.

சரி கண்ணா குதிரை முகமாக நீ ஏன் வடிவெடுத்தாய், குதிரை முகமாக அமர்ந்ததால் என்ன பலன் இருக்கிறது? வழிபடுபவர்கள் எதற்காக உன்னை குதிரை முகமாக வழிபட வேண்டும், என்று மாதவன் கேட்க, ஞானம் வேண்டியவர்கள் எல்லாம் என்னை வேண்டினால் ஞானம் கிடைக்கும், காரணம் தவத்தில் இருந்தவன் தலைதான் இங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது அதோடல்லாமல் நான் தவருபமாக அமர்ந்து இருப்பதால் ஞானம் சித்திக்கும்.

ஆமாம் நீ தூங்கு மூஞ்சியாக இருந்தாய் உடனே தலை வந்ததால் தவருபமா?.

உண்மையில் நான் தூங்கி கொண்டு தான்பா இருந்தேன் ஆனால் தூங்குமூஞ்சி தலையை எடுத்து விட்டு அந்த தலையை வைத்து இருக்கிறார்கள், தவத்தில் வைத்திருப்பதால் அதாவது அவர் தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது வைத்து இருப்பதால் ஞானம் அதிகமாகவும், உடன் லக்ஷ்மி இருப்பதால் செல்வத்தில் அதிகமாகவும் , ஞானத்தில் செல்வம் என்பது ஞானம் அதிகரிக்கும் என்பதாகும், ஆதலால் ஞானிகள் அனைவரும் வழிபடுவார்கள் நான்

அவர்களுக்கு வரம் அளிப்போம் அதனால் மேலும் சிறந்து விளங்கி என்னை அடையும் பாக்கியத்தையும் அடைவார்கள், இங்வே ஏதாவது தவறு செய்திருக்கிறேனா மாதவா? நான் உறங்கிக் கொண்டிருந்ததை தவிர யாருடைய வம்புக்கும் போகவில்லை.

கண்ணா நீ இக்காட்சியை முதலிலேயே கண்டு கொண்டு விட்டாய் அல்லவா?. ஆமாம். அப்படி கண்டு கொண்ட நீ ஒரு அசுரன் உருவாகப்போகிறான் அவன் குதிரை வடிவில் இருப்பான் என்பதையும் ஆறிவாய் அல்லவா?.

யோவ் வம்புக்கு எல்லாம் வராதே நான் அப்படி எல்லாம் இல்லை.

இதை கண்டவன் அதையும் கண்டிருக்க வேண்டும், உண்மையா இல்லையா? ஆதலால் நீயாகவே அந்த தலை உனக்கு வேண்டும், அவனால் நல்லது நடக்கட்டும் என்று நீயாகவே தீர்மானித்து இருக்கலாம் அல்லவா? தீர்மானித்து தானே இச்செயலை செய்திருக்கிறாய்?.

ஏது போக போக பார்த்தால் நான் தான் ஹயக்கிரீவ அசுரனை கொன்று விட்டேன் என்பாய் போல் இருக்கிறதே

உண்மையும் அதுதானே கொல்லாமல் தந்திரத்தில் வென்றாய் எனலாம், அதை என்றும் எல்லோரும் பாராட்டும் அளவிற்கு உயர்த்தி இருக்கிறாய் அவன் தபலில் இருந்ததால் அவனை நீ உன்னுள் ஏற்றுக்கொண்டாய், அப்படி என்றால் நீ எப்பொழுதும் தபஸ்விகளை காக்கின்றாய் என்று அர்த்தமாகிறது. அவன் அசுரன் ஆனாலும், அரசனானாலும், மனிதனானாலும், மிருகமானாலும் யாராக இருந்தாலும் உன்னை தவம் செய்தால் அவனிடத்தில் நீ சரணடைகிறாய், உன்னிடத்தில் நீ ஏற்றுக் கொள்கிறாய் என்றும் நீ துணை புரிகிறாய் உன்கருணையும் சித்தாந்தமும் சிறந்தது கண்ணா.

என்ன புகழ்வது போல் புகழ்ந்து விட்டாய் அடுத்து திட்டப் போகிறாயா?.

இல்லை கண்ணா இவ்விடத்தில் சிறந்ததை தான் செய்திருக்கிறாய் .

அப்பா உன்னிடத்தில் இருந்து வரம் பெற்றேனே பெரிய பாக்கியம் எனக்கு .

இறைவா உனக்கு வரம் தர எனக்கு என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது?.

பார்த்தாயா தகுதி இல்லை என்று கூறுகிறாயே அப்படி என்றால் நான் உன்னிடத்தில் இல்லை என்று உன் வாயால் கூறுகிறாயே .

கண்ணா விளையாடல்கள் வார்த்தைகளில் எடுக்காதே வேண்டாம், என்னால் உன்னை கண் இமைக்கும் நேரத்தில் கூட உன்னை மறக்க முடியாது, ஆதலால் இவ்வார்த்தைகளால் உன்னை கொல்லாதே, இப்படி நீ அவதாரம் எடுத்து ஞானிகளுக்கு எல்லாம் சிறந்தஞானியாக இருகிறாயே நீ எப்பொழுதும் எல்லோருக்கும் ஞானத்தை அளிப்பாய், என்றும் உன்னை வணங்குபவர்கள் ஞானத்தை பெறட்டும் என்று கூறி கண்ணணின் பாதங்களில் விழுந்து அழுதான் .

சரி மாதவா என் கதை முடிந்தது நான் சிரித்ததற்காக கதை கூறி விட்டேன் நீ எதற்க்காக சிரித்தாய் அதை கூறவில்லையே!.

மாதவன் புன்னகைத்தவாறே நான் சிரித்தது என்ன என்பது உனக்கு தெரியாதா? உன் சிரிப்பில் என்றோ நடப்பதை நினைத்து சிரித்தவனுக்கு இந்த அற்ப மனிதன் எதை நினைத்து சிரித்திருப்பான் என்று கூடவா தெரியாது!?.

இதோ பார் தெரியும், தெரியாது என்று எல்லாம் வேண்டாம்

நானும் நீயும் சுமுகமாகத்தானே பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் நான் கேட்பதற்கு நீ பதில் சொல் நீ கேட்பதற்கு நான் பதில் சொல்கிறேன், பின்னே நான் இறைவனாகவும் நீ ஒரு தொண்டனாகவுமா இருக்கிறோம் அதனால் நீ சிரித்ததற்கு நீயே பதில் சொல்.

கண்ணா இன்று நான் ஆடிபாடி மகிழ்ந்து கொஞ்சி குலாவி வருகிறேனே,

கண்ணன் இடையில் யோவ் என்னையா அதற்க்காகவா சிரித்தாய்?.

இல்லை கண்ணா இந்த பாக்கியம் முன்னமே கிடைக்கவில்லையே?.

அதற்கு வருத்தப்பட வேண்டும் மாதவா.

இல்லை கண்ணா நான் முடித்து விடுகிறேன் பிறகு நீ பேசு , எனக்கு முன்பே கிடைக்கவில்லையே, ஆனால் பார்த்தாயா பொறுப்புக்கள் இருக்கும் போது எந்தவித பொறுப்பும் நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை நான் எல்லாவற்றையும் துறந்து வந்தபோது பொறுப்புக்கள் என்னை வந்து அடைந்தன, என் குருவால் எனக்கு பொறுப்புக்கள் கொடுக்கப்பட்டன, அன்று பார்க்கும் போது ஒரு சிறிய பொறுப்பை விட்டேன், இன்று பெரிய பொறுப்பை ஏற்றேன் ஆனால் அந்த சிறிய பொறுப்பை விட்டதின் பலன் இன்று உன்னுடன் மகிழ்கிறேன், அதன் மகிமையை பார்த்தாயா அந்த பொறுப்பை விட்டதால் தானே இப்படி உன்னுடன் இருக்க முடிகிறது, என்னே உன் கருணை அனைத்து விளையாடல்களும் நீதானே செய்தாய் என்னை வைராக்கியத்தில் வாழ வைத்தாய், நான் வைராக்கியத்துடன் வாழ்ந்தேன், இன்று குதூகலத்துடன் அமர்ந்திருக்கிறேன் பார்த்தாயா? பாவம் கோவிந்தன் அவன் பொறுப்புக்களை ஏற்க சொன்னேன் ஆனால் அவன் ஏற்கவில்லை தானாகவே மாட்டிக் கொண்டான் அதை நினைக்கும் போது சிரிப்பு வந்தது கண்ணா, அன்று நான் கூறியதை அவன் ஏற்றுக் கொண்டாலும் நன்றாகத்தானே இருந்திருக்கும் ஆனால்

ஏற்காத போதும் ஏற்றது போல் அல்லவா இன்று அவன் செயல்கள் செய்ய வேண்டியுள்ளது, எப்படி இறைவனின் விளையாடல்கள் என்று எண்ணி, எண்ணி, எனக்குள் சிரிப்பு வந்தது, ஒருவரை அப்படி படைக்கிறாய் ஒருவரை இப்படி செய்கிறாய் .

ஏது மாதவா சொல்வதைப்பார்த்தால் நான் தான் அனைத்தும் செய்வதைப்போல் உள்ளதே? அப்படி என்றால் மனிதனுக்கு வேலையே இல்லை தின்று உறங்கட்டும் என்றான் கண்ணன் .

இல்லை கண்ணா மனிதர் வைராக்கியத்துடன் வாழ வேண்டும் , எவை நல்லவைகளோ அவைகளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், அவ்வழியே செல்ல வேண்டும், அப்படி சென்றால் இறைவனின் திருவருள் என்றும் இருக்கிறது, இறைவன் ஒருபோதும் கைவிடாமல் இருப்பது நிச்சயமாகிறது, இதைத்தான் கூறவந்தேனே தவிர குறை ஒன்றும் கூறவில்லை, இறைவன் தான் எல்லாம் செய்கிறான் என்று கூறவில்லை இவன் உணர வேண்டும் உணர்ந்தவனுக்கு இறைவன் பணிபுரிகிறான், உணராதவனும் தனியே நிற்கிறான் என்பதை இங்கே திண்ணமாக கூறுகிறேன் .

ஓ விவகாரம் அப்படி போகிறதா? சரி அப்படி என்றால் நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன் நீ சொல்வதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் .

இப்படி இவர்கள் உரையாடிக் கொண்டு இருக்கும் போது ஒரு தம்பதிகள் இங்கே வந்தார்கள், மாதவனைப் பார்த்து வணங்கினார்கள் ஐயா! நாங்கள் மிகவும் துன்பப்படுகிறோம் பல இன்னல்கள் வந்து தாக்குகிறது நாங்கள் வாழ்வில் முன்னேறுவோமா? இல்லையா? என்று எதுவும் தெரியவில்லை உங்களைப்பார்த்தால் பெரிய மகான் போல் இருக்கிறீர்கள் தாங்கள் எங்களுக்கு நல்லாசிகள் கூற வேண்டும் .

மாதவன் அவர்களைப்பார்த்து இறைவன் என்றும் உங்களை

காப்பான் அவனை நம்புங்கள் என்று இரு வார்த்தை மட்டும் கூறினான், கூறிவிட்டு மௌனமாக இருந்தான்.

கண்ணன் மாதவனை பார்த்து என்னய்யா என்னை ஒன்றும் கேட்கவில்லையே? இவர்களை நலமாக வை என்று நீ சொல்லவில்லையே என்ன மௌனமாக இருக்கிறாய்?.

கண்ணா நீ என்னுடன் இருக்கும் போது இவை எல்லாம் எனக்கு அவசியமாக தோன்றவில்லை, காரணம் அவர்கள் செய்யும் பாவத்தையும் புண்ணியத்தையும் என் கண் முன் பார்க்கிறேன் அவர்கள் வந்து இங்கே விழும் போது இவர்கள் இவ்வளவு பாவம் செய்திருக்கிறார்கள் மேலும் இவர்களுக்கு துன்பங்கள் வரத்தான் போகிறது என்பது தெரிகிறது, அப்படி இருக்க பாவங்கள் செய்தவன் பாவங்களை அனுபவிக்கிறான் புண்ணியங்களை செய்தவன் புண்ணியத்தை அனுபவிக்கிறான் இதில் நான் என்ன கூறுவது? உன்னிடம் என்ன பெறுவது? என்றைக்கு அவர்களாக திருந்தி நல்ல வழியில் செல்கிறார்களோ அன்று அவர்களுக்கு நல்லது உண்டாகும், அவர்களுக்கு எந்த அழிவும் இல்லாம் நீ காப்பாய், ஆதலால் நான் மௌனமாக இருந்து விட்டேன்.

இப்பத்தான் நான் ஹயக்கிரீவன் கதை சொன்னேன் நீ ஞானியாகி விட்டாய் பார்த்தாயா?.

கண்ணா என்று முதன் முதல் நீ வந்தாயோ அன்று முதல் நான் ஞானிதான் காரணம் நானல்ல, அந்த ஞானம் எனும் இடத்தில் நீ தான் அமர்ந்து இருக்கிறாய், நீதான் கூறிக் கொண்டிருக்கிறாய், மேலும் மாதவன் கண்ணனை பார்த்து எனக்கு இந்த மனித நடமாட்டம் உள்ள இடம் பிடிக்கவில்லை ஏன் என்றால் இவர்கள் இப்படி விழும்போது இவர்களைப்பார்த்து என்னால் பதில் கூற முடியவில்லை அப்படி நான் கூறுவது உன்னை வேலை வாங்குவது போல் உள்ளது, அனைத்திற்கும் காரணம் அவர்களின் வினைகள். என்றைக்கு அவரவர் வினைகள் தீருகிறதோ அன்று

அவரவர் எழுந்து மேலே வருவார்கள் இதை உணர்ந்து விட்டேன், மனித நடமாட்டமே இல்லாத இடமாக அழைத்து செல்லேன், நானும் நீயுமாக இருப்போம்.

அப்பா இதைத்தான் நான் பலகாலம் உன்னிடம் எதிர்பார்த்து கொண்டிருக்கிறேன், சரி கூப்பிட்டாய் வருகிறேன்.

கண்ணா நானும் பலகாலம் கூப்பிட்டு கொண்டு தான் வந்தேன் சும்மா இந்த விளையாடல்கள் வேண்டாம், பொய் கூறாதே .

கண்ணன் என்பவன் பொய் கூறுபவன் ஆதலால் சிறிது விளையாடிப்பார்த்தேன், சரி போகலாம் வா வம்புகள் வேண்டாம்.சரி புறப்படுவோம் மனித நடமாட்டம் இல்லாத இடம் நோக்கி புறப்படுகிறார்கள்

இவ்வாறு ஹயக்கிரீவர் நம் குரு நாதருக்கு தரிசனம் தந்தார் நம் குருநாதர் என்ன பாக்கியம் பெற்றிருக்கிறார் அவர் கால் அடிபடும் இடம் எல்லாம் ஞானமார்க்கமாக அமைகிறது, அவர் நிழலை தொட்டாலே நமக்கு பாக்கியம் கிடைக்கிறது எப்படிப்பட்ட மகான் பார்த்தீர்களா என்று இங்கே கோவிந்தன் உரைக்க,

ஐயா குருநாதரின் கதைகள் கேட்டுக் கொண்டு வருகிறோம், சில இடங்கள் எங்களுக்கு சந்தேகங்கள் வருகிறது தங்களிடம் கேட்கட்டுமா?.

என்றும் நம் குருநாதரைப்பற்றி சந்தேகம் இருக்க கூடாது ஆதலால் நீங்கள் கேளுங்கள், சந்தேகத்தில் வணங்கினால் என்றுமே உங்களுக்கு மோட்சம் கிடையாது, பாவத்தை சுமப்பவராகிறீர்கள், ஆதலால் சந்தேகத்தை விட்டால் இப்பொழுது தெளிவடைவீர்கள் என்று கோவிந்தன் ஆவேசமாக கூறினான்.

சரி குருவை பற்றி கூறினால் அவருக்கு கோபம் வரும், இருந்தாலும் பல தெளிவுகள் தேவை என்று மனதுள் எண்ணி குருநாதரையும் வணங்கி, நான் தங்களை தவறாக கேட்கவில்லை ஆனால் தெளிவுகள் வேண்டும் என்பதற்காக கேட்கிறேன், என்னை மன்னியுங்கள் என்று கூறி, இவர் கோவிந்தனை பார்த்து ஐயா அவர் பணிகள் ஏதும் செய்யவில்லை என்று குருநாதரே கூறினார் அல்லவா அவர் செய்யாமல் மனைவியை வைத்துக் கொண்டு கண்ணனையும் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு ஏன் இவர் இப்படி ஒப்புக் கொண்டார், கல்யாணம் ஏன் செய்து கொண்டார்?, இப்படி செய்யலாமா?, ஒரு பெண்ணிற்கு துன்பத்தை அல்லவா உண்டு பண்ணியிருக்கிறார் அது நியாயமா? என்று வினவ, கோவிந்தன் புன்னகைத்தவாறே என் தாயாரைப்பற்றி உங்களுக்கு தெரியாது, இன்று ஏன் இந்த உலகத்தில் சிறந்தவள் என் தாயார் இதை நாம் சரித்திரத்தில் பார்த்திருக்கலாம், ஏன் நான் நடைமுறையில் பார்த்திருக்கிறேன் அவர்களை போல் ஒரு தாய் யாரும் இல்லை, சரி தங்கள் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்கிறேன் அவர் திருமணம் செய்து கொண்டதின் காரணம் கண்ணன் பிடிவாதத்தில் ஏதும் ஏறாததால் கண்ணன் நம்மை சோதித்து பார்க்கிறான் என்று எண்ணி திருமணம் செய்து கொண்டார் என்பதை பார்த்தோம், திருமணம் செய்து கொண்டவன் தன் வைராக்கியத்தை விடவில்லை கண்ணா நீ என்னை சோதிக்கிறாய் திருமணம் செய்து கொண்ட பின் உன்னை பிரிகிறேனா என்று பார்க்கிறாய், ஒரு திருமணம் அல்ல ஆயிரம் திருமணம் செய்து வைத்தாலும் நான் உன்னை விட்டு விலக மாட்டேன், உன் அடியை பற்றிய நான் மற்றொரு கையை பற்ற மாட்டேன், உன் அடியை பற்றிய நான் என்றும் மற்றொரு கையை பற்ற மாட்டேன், பற்று என்பது என்றும் இருப்பது ஒன்று தான், அது நீ தான் கண்ணா, ஏன் சோதனைகள் பலவாகிலும் நான் எதற்கும் அஞ்சமாட்டேன் காரணம் நீ என்னுள் இருக்குங்கால் அனைத்து சோதனையும் நீ நிவர்த்தி செய்வாய் உண்மையான தெய்வம் என்றுமே உண்மையான பக்தனுக்கு கை கொடுக்கும் என்பது நிச்சயம், அது நிச்சயம் என்பதை, என் வாழ்க்கையில் நடந்ததை, நடப்பதை எல்லோரும்

அறிந்து கொள்ளட்டும், ஆதலால் பற்றியவளை என்றும் என்னை பற்றிக் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்வேன், ஆனால் நான் பற்றிய உன்னை என்றுமே என்னுடன் பற்றிக் கொள்ளும் படியும் பார்த்துக் கொள்வேன், இப்படி அவர் எண்ணினார், எண்ணியவர் என்றுமே பற்றாமல் பார்த்துக் கொண்டார் இறைவனையே 'மீயீாடி இருந்தார்.

அங்கே அவள் கைபிடித்தாளே, கைபிடித்தவள் துன்பப்படுவாளே, உலகம் பலவாறு ஏசுமே என்று எதையுமே கவலையில் வைத்துக் கொள்ளாவில்லை, இறைவனை நம்பியவருக்கு உலகத்தை பற்றிய கவலை எதற்கு, ஊர் உற்றார் என்பது இறைவனை நம்பியவனுக்கு இல்லை அனைத்தும் அவ் இறைவனே ஆவார். அப்படி இருக்க உலகம் பேசும், நால்வர் நாலுவிதம் பேசுவார் என்பது ஏது?, பேசட்டுமே அவர்கள் பேசினால் என்னை பாதிப்பது இல்லை, கண்ணா! உன்னை தானே பாதிக்கும் உன்னை பாதித்தால் நீ நலனை செய்யப் போகிறாய், நான் நல்ல வழியில் செல்ல நீ நலனை செய்யப் போகிறாய் ஆதலால் இவை உன்னை பாதிக்கும் என்னை அல்ல என்று இருந்தார்.

மனைவியானவள் தான் துன்பப்படுகிறோம் என்று சிந்தையில் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. கர்ம வசத்தால் என்னை கைபிடித்திருக்கிறாள் அவள் என் அங்ஞானத்தில் இருக்கிறாள். இறைவா அவளுக்கு என்று எப்பொழுது ஞானம் தருவாயோ அன்று உன்னை புரிந்து கொண்டு சேவை செய்யட்டும் ஞானம் பிறக்கட்டும், அதுவரையில் அவள் இருக்கட்டும் இல்லையேல் அவள் மாயையில் இருந்தால் அவள் வழியே அவள் செல்லட்டும், எதற்கும் நான்தடையாக இல்லை எங்கள் பந்தம் நீயாக தந்த பந்தம், அது எப்படி எடுத்து செல்ல வேண்டுமோ அப்படி எடுத்து செல், நான் எனது ஆசைகளை எடுத்து செல்ல மாட்டேன், நீ தான் கொடுத்தது என்றும் சொல்ல மாட்டேன் எப்பொழுது நீயாக சொல்கிறாயோ அன்று செல்வேன், அதுவரையில் எனது வைராக்கியமும் எனது நாட்டமும் உன்னிடம்தான் நிலைத்து இருக்கும் இதனால் வரும் பாவம், எதுவாகிலும்

நான் ஏற்க தயார் காரணம் உன்னை நம்பியவனுக்கு பாவம் ஏது? அப்படியே நம்பியவனுக்கு பாவம் வருகிறது என்றால் அதையும் சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

இறைவா அனைவரையும் காப்பவன் நீ எவை நல்லவை எவை தீயவை என்று உனக்கு தெரியும் ஆதலால் என்னைப்பொறுத்த வரை நான் நல்லதைத்தான் செய்கிறேன், நல்லதை தான் எண்ணுகிறேன், எனக்கு உன்மேல் பாசமும் பற்றும் அதிகமே அன்றி இம்மாயைகள் என்னை ஒன்றும் செய்யாது, இவைகளைப்பார்த்து நான் பயப்பட தாயாராக இல்லை. இவர்கள், இவைகளை அதாவது இந்த மனிதர்களைப்பார்த்தோ இந்த மாயைகளைப்பார்த்தோ நான் பயப்பட தாயாராக இல்லை, அவரவர் கர்மத்தை அவரவர் அனுபவிக்கட்டும் நான் பற்றுடன் உன்னை பற்றியுள்ளேன் அதை நான் விட மாட்டேன் , என்று உன்னை கண்டு மகிழ்கிறேனோ அன்று வரையில் உன்னை விடமாட்டேன் என்று உறுதியாக இருந்தவர்தான் நமது குரு, அவர் எங்கே தவறு செய்தார்?, உறுதியானவர்க்கு தவறு ஏது? இறைவனை இருதயக் கோவிலில் அமர்த்தியவர்க்கு தவறு ஏது? மனிதர்கள், தடுமாற்றத்துடன் இருப்பவர்கள் தான் தவறு செய்வார்கள், உறுதியாக இருப்பவர் என்றும் தவறு செய்ய மாட்டார்கள், தடுமாற்றத்துடன் இருப்பவர்கள் தான்தவறு செய்வார்கள், இறைவனை பற்றவும் முடியவில்லை, உறுதியாக இருப்பவன் என்றும் உறுதியாக இருப்பான் என்றும் இறைவனை அடைய முன்னே செல்கிறான். ஆதலால் உறுதிதான் இங்கே முக்கியம், அந்த வைராக்கியத்துடன் இருந்தும் இறைவன் அவரை விடவில்லை அவருக்கு ஒரு மனைவியை தந்து பார்த்தான், சரி இவனுக்கு தந்தை, தாய் என்று இருவர் இருக்கிறாரே அந்த இருவரையும் பிரித்து பார்ப்போம் எப்படி இருப்பான் என்று பிரித்தும் பார்த்தான், அப்படியும் கலங்காமல் இருந்தார், சரி இவருக்கு செல்வம் ஒன்றிருக்கிறது செல்வத்தால் தான் இவன் நம்மை வைத்திருக்கிறானா? என்று யோசித்து அவரிடமிருந்த செல்வத்தையும் பிரித்தான், அப்படியும் அவர் அயராமல் கண்ணா எது எப்படி போனால் எனக்கு என்ன செல்வம் இருந்தால் என்ன? செல்வம் போனால் என்ன? ஏன் இவரின்

சரித்திரத்தின் முதலிலேயே பார்த்திருக்கிறோம் அங்கே கடையிலே கடன்களும், பல தொல்லைகளும் இருந்தும் தான் கவலை இல்லாமல் கண்ணணையே பிரார்த்தித்துக் கொண்டு இருந்தார், என்று பார்த்தோம். செல்வத்தையும் பறித்தான்.

பார்த்தீர்களா இங்கே இறைவன் சோதனையை எப்படி எல்லாம் மாயையில் சிக்க வைக்கிறான்!, உன்னை எப்படி எல்லாம் துன்பத்தில் வைக்க வேண்டுமோ அப்படி எல்லாம் துன்பப்பட வைக்கிறான் அப்படி துன்பத்தில் வைத்தும் நீ வைராக்கியத்துடன் வாழ்ந்து இறைவனுடன் பற்றினால் எப்படி எல்லாம் இறைவனுடன் வாழ்கிறான் பார்த்தீர்களா?, இப்படி இறைவன் விளையாட அன்று எடுத்த உறுதிதான், ஒரு கட்டிடத்தின் உறுதி, அன்று அந்த உறுதி எடுத்ததால் இன்று பலனை அனுபவிக்கிறார் இப்படி அன்று செல்வத்தை பறித்தும் அயராமல் இருந்தார், செல்வத்தை பறித்தும் இவன் அயராமல் இருக்கிறானே என்று மீண்டும் செல்வத்தை கொடுத்து பார்கலாம் என்று செல்வத்தை தர அங்கே சென்றான், இங்கு அமர்ந்து பேசும் இம்மண்டபம் அவரின் தந்தையாரால் கட்டப்பட்டது, அன்று அவர் கொடுத்த அந்த புண்ணியத்தை கண்ணன் தன் கையில் வைத்துக் கொள்ளாமல், இன்று சென்று அப்பணத்தை அர்பணித்து விடுகிறான், இறைவனுக்கு செய்யும் ஒவ்வொரு தொண்டும் என்றாவது ஒரு நாள் திருப்பித் தரப்படும், அதையும் எதிர்பாராமல் தனக்கு வேண்டியது தான் அவனிடம் அடைய வேண்டும், தன்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும் தான் அவனுடன் ஆனந்தமாக இருக்கவேண்டும் என்பது தான், எனவே இவர் அப்பொழுதும் வந்தது வரட்டும் என்று இருந்தார். அதை பார்க்குங்கால் செல்வத்திலும் நாட்டம் இல்லாமல் இருந்தார், இறைவனும் விட்டபாடி லலை தனக்கு செய்தவனுக்கு மீண்டும் செய்து விடுகிறான், அதில் இவர்கள் மயங்கி மாயையில் சிக்கிக் கொள்கிறார்களா? என்று பார்த்தான், ஆனால் நம் குருநாதர் அன்றும் சிக்காமல் இறைவா உன்னை பற்றியது பற்றினேன் நான் விடமாட்டேன் என்றார், சரி இச்செல்வங்கள் எல்லாம் இவனுக்கு பயன் இல்லை'யீ4, இவன் மூலமாக ஒரு செல்வத்தை தருவோம்

பயன் அளிக்குமா என்று பார்ப்போம் என்று இறைவன் மீண்டும் ஒரு சோதனை இட்டான், அதன் மூலம் அவருக்கு ஒரு குழந்தையை அளித்தான், அப்படி இருந்தும் பயன் இல்லை, முதலில் இருப்பது என் கண்ணன், என் பெரிய பிள்ளை கண்ணனே என்று உருகினானே அன்றி அன்றும் தன்பிள்ளை என்று பார்க்கவில்லை, என்றுமே பிள்ளையை பற்றி சிந்தனையும், யோசனையும் இல்லை, மாயையில் என்னை சிக்க வைக்கிறாய், நானா சிக்குவேன் உன்னை என் முதல் பிள்ளையாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன், இவன் இரண்டாவது மகன் தானே என்று விட்டு விடுகிறேன், ஏனென்றால் இவன் உன் பிள்ளை நீ என் பிள்ளை, என் பிள்ளை மேல் எனக்கு பாசம் அதிகம் நீ உன் பிள்ளை மேல் பாசம் வைத்துக் கொள் என்று பிரித்து விடுகிறார். அவர் தன் பிள்ளை மேல்பாசம் வைக்காமல் அன்றும் வைராக்கியத்துடன் கண்ணனையே பற்றினார்.

அந்த பற்றால் இன்று எவ்வளவு ஆனந்தத்தை தருகிறது பார்த்தீர்களா? இன்று பிள்ளையாகவும், தாயாகவும், தந்தையாகவும், நண்பனாகவும், ஏன் சகியாகவும் இருந்து அனைத்து சேவையும் செய்து வருகிறான் கண்ணன். இந்த பாக்கியத்தை பெற அன்று செய்த அந்த வைராக்கியமே காரணமாக அமைகிறது அல்லவா, பிள்ளை வந்தும் அவன் பிள்ளை மூலமாக பல செல்வத்தை அளித்து பார்த்தான், எதற்கும் நம் குருநாதர் அசையவில்லை சரி பிள்ளைக்கு மணம் செய்து பார்க்கலாம் இவன் என்ன செய்கிறான் என்று என நினைத்து இவர் பிள்ளைக்கு மணம் செய்து வைத்தான், அன்றும் அசையவில்லை, எதற்கும் அசையாமல் வைராக்கியத்துடன் வாழ்கிறானே இவனை இனி நாம் எந்த விதத்திலும் தொந்திரவு செய்யக் கூடாது. இனி இவனை அழைப்போம் என்று குருவின் மூலமாக அனைத்து சோதனையும் செய்து இறைவன் அழைக்கிறான். அன்று இவரும் மனம்திறந்து ஒடி வருகிறார் கண்ணா இவ் அழைப்புக்குத்தானே இவ்வளவு காலம் காத்து இருந்தேன், அனைத்து சோதனைகளும் செய்தாய் அனைத்திலும் வெற்றி பெற்றேன், அதற்கு காரணம் நீ கொடுத்த வைராக்கியம்,

அன்று என் குருநாதர் கொடுத்த விதை இன்று மரமாகி பழமாகிறது நான் வருகிறேன் என்று அனைத்தையும் விட்டு ஓடி வரத்துணிந்தார்.

எவன் வைராக்கியதுடன் அழைப்பு வந்தவுடன் வருகிறானோ அவனே உலகில் சிறந்தவன் ஆகிறான், அவனே இறைவனின் அடிமை ஆகிறான், ஆதலால் அழைப்பை உடனே ஏற்று விட்டார், அன்றும் எதையும் சிந்திக்கவில்லை, திருமணத்தில் நடந்த சண்டைகள், சச்சரவுகள் பற்றி கவலையுமில்லை, மகனுக்கு உறவுகள் இல்லையே என்று கவலையுமில்லை. என்று ஏன் கவலைப்பட போகிறார் ஆதலால் அனைத்தையும் மறந்தார், அழைப்புக்கு உடனே ஓடி வந்தார், அப்படி ஓடிவந்தவர் வழியில், மனைவி வருகிறாள் அவளை விடமுடியாதே என்பதால் அவளுடன் வருகிறார், அப்படி அவர் வர வழியில் வழிப்பறி வர, தன் மனைவியையும் துறக்க துணிந்தார் காரணம், அங்கும் இதுவும் உன் மாயை, கண்ணா! அவளை பிரிய வேண்டிய நேரம் வந்தது, என்றோ அவளை சேர்த்தாய் இன்று பிரிய நேர்கிறது, இதற்கு நான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? வழியில் வந்தாள் வழியில் செல்கிறாள், எனக்கு அதைப்பற்றி கவலை இல்லை, எனக்கு வேண்டியது நீ தான் என்று, அந்த வைராக்கியத்துடன் அந்த கண்ணனை தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டார், எனக்கு கண்ணன் போதும் வந்தவளை பற்றி கவலை இல்லை காரணம் அவள் அன்று வந்தாள் இன்று எல்லோர்க்கும் ஞானியாக தேறி விட்டாள் அவளுக்கு மோட்ச நேரம் நெருங்கி விட்டது, இனி நாம் அவளுடன் இருந்து அவளையும் துன்புறுத்தக் கூடாது என்பதை எண்ணினார், எண்ணியவர் கண்ணனை மட்டும் நான் உன்னை விடப்போவதில்லை, என்று நீ குதூகுலத்துடன் ஆடிப்பாடி மகிழ்வாயோ அன்று வரையில் உன்னை நான் விடப்போவதில்லை என்று எண்ணி, கண்ணனை கையில் எடுத்துக் கொண்டார், கடைசியாக வாயிலினுள் நுழையும் அந்த நேரத்திலும் பரீட்சை தான் அதிலும் வென்று விட்டார், அங்கும் அவர் தயங்'மீராமல், அயராமல் கண்ணனையே பற்றினார்.

பார்த்தீர்களா? வாழ்க்கையில் பல சோதனைகள் இறைவன் கொடுக்கிறார் அதை எல்லாம் வெல்லவும் அவரே முன் வருகிறார் என்பதை நாம் பார்த்தோம், இங்கே இப்படி அவர் அனைத்தையும் வென்று இங்கே வந்தார், வந்தவர் மீண்டும் பணியில் ஈடுபட பொறுப்புக்கள் ஏற்பட்டது, கண்ணா இதுவும் மாயைதான் இது ஒருவித மாயை, அங்கே ஒருவித மாயையில் தப்பினேன், ஆனால் இங்கே ஒருவித மாயையில் சிக்கி தவிக்கிறேன், உன் வாசலை அடைய ஏழு வாசல்கள் உள்ளன, அனேகமாக நான் ஆறு வாசல்கள் தப்பினேன், கண்ணா இது ஏழாவது வாசல் சுகம் இங்கே இருப்பினும் சிந்தனை எனக்கு இருக்ககூடாது, இதில் பற்றவும் கூடாது, இதில் நான் பற்றாமல் இருந்தால் உன்னை நான் பற்றி விடுவேன். இந்த சுகத்தில் ஞானமார்க்கம் தான் ஞானிகளுக்கும் உபதேசம் செய்ய வேண்டும், தாம் நல்ல இடத்தில் இருந்தாலும் இவ்விடத்திலும் பற்றாமல் இருக்க வேண்டும், உன்னை மட்டும் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும், ஆதலால் எந்நேரம் இவ்விடத்தை விட வருகிறநேர அந்நேரம் இவ்விடத்தை விடவும் தயாராக உள்ளேன் கண்ணா என்று உறுதிமொழி ஏற்றுக் கொண்டு பதவியை ஏற்றார். ஏற்றவர் இன்று அதையும் விட்டு கண்ணனுடன் அருமையாகவும், பெருமையாகவும் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார். இவைகளை நாம் பார்க்கிறோம் இதற்கு காரணம் வாழ்க்கை வரலாற்றில் உள்ள வைராக்கியமே சிறந்ததாக இருக்கிறது.

மனிதர்கள் அனைவரும் துன்பம் எவ்வளவு இருந்தாலுமே அதை இறைவன் தந்தது என்று எண்ண வேண்டும், இறைவனை பற்றிய சிந்தனையும், அவருக்கு தேவை இல்லை அவன் பற்றிய பற்றை விடாமல் சென்று கொண்டு இருந்தால் எந்தெந்த நேரத்தில் இறைவனின் துணை வேண்டுமோ, அந்தந்த நேரத்தில் துணை கிடைக்கும், ஆனால் இவன் சஞ் சலப்பட்டால் இவனாக அவதிப்பட வேண்டுமே அன்றி ஒரு போதும் இறைவனின் திருக்கரங்கள் அவனை வந்து சேராது, அவனின் அருளும் இவனுக்கு கிடைக்காது. என்று

எவன் உறுதியாக இருக்கிறானோ அன்றுதான் அவனுக்கு இறைவனின் திருக்கரங்கள் கிடைக்கும். என்று கோவிந்தன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகளை கூறினான்.

அதைக்கேட்ட அனைவரும் பூரித்து சந்தோஷமடைந்தார்கள், ஐயா எங்கள் சஞ்சலங்கள் தீர்ந்தது இனியும் நாங்கள் குருநாதரைப் பற்றி எந்தவிதத்திலும் சந்தேகம் எழுப்ப மாட்டோம், அவரைப்போன்று ஒரு ஞானியோ ஒரு சிறந்தவரோ இல்லை ஏன் ஒரு தெய்வமே, வாழ்க்கை எப்படி நடத்த வேண்டும்? தெய்வத்தை எப்படி பற்ற வேண்டும்? என்பதை காண்பித்ததை போல் நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். இவர் நம் தெய்வம் ஆவார் என்று இவர்கள் புகழ் கோவிந்தன் மகிழ்ச்சியில் இறைவா இந்த மாதிரி புகழ்ச்சியை தான் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன், என் குருநாதரை பலர் புகழட்டும், அவரின் புகழ் ஓங்கட்டும், என்றும் அவர் எல்லோரிடத்தும் மனதில் நிலைத்து நிற்கட்டும், இந்த சேவை எனது பெரிய பாக்கியமாகட்டும் என்று கண்ணீர் மல்கினான்.

அனைவரும் அவரை வணங்கி எழுந்து செல்கிறார்கள், அப்போது புதியவர் மட்டும் ஐயா யாம் அனைத்தும் கேட்டோம் எனக்கு ஒரே ஒரு ஆசை...

என்ன சொல்லுங்கள் என்று கேட்டான் கோவிந்தன்.

தங்கள் தாய்க்கு எவ்வளவு சேவைகள் செய்திருப்பீர்கள் அந்த தாயை பார்க்கும் பாக்கியம் எங்களுக்கு இல்லை ஆனால், நீங்கள் அந்த தாயையும் பார்த்திருக்கிறீர்கள் அந்த தாய்க்கு சேவையும் செய்து இருக்கிறீர்கள், இப்பேர்ப்பட்ட புண்ணியவதியை தாயாக அடைந்து இருக்கிறீர்கள் தங்களை அவள் எவ்வளவு அரவணைத்து அன்பாக பார்த்திருப்பாள்! இந்த சரீரத்திற்கு இன்று ஒருநாள் சேவை செய்ய என்னை அனுமதியளியுங்கள், எனக்கு அப்பாக்கியம் வேண்டும் என்றார்.

அதேசமயம் மாதவன் இங்கே மகிழ்கிறான் காரணம் எங்கோ ஏதோ நடக்கிறது, யாரோ தன்னை தொடப்போகிறார்கள் என்பதை உணர்கிறார், அதாவது இவர் இங்கு கோவிந்தனை, கேட்ட கேள்வி மாதவனின் காதில் விழுகிறது என்பது அர்த்தம், இங்கே கோவிந்தன் மனதுள் மாதவனிடம் தங்களை தொட நான் அனுமதிக்கட்டுமா? என்று வினவ, மாதவனும் கண்ணனை பார்க்கிறான் இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று அவனுக்கும் தெரியவில்லை, உடலோ கோவிந்தனது, ஆன்மாவோ மாதவனது, இதற்கு உரியவோ கண்ணன், கண்ணன் தான் இதற்கு பதில் அளிக்க வேண்டும்.

புதியவர் தான் கேட்டதை கேட்டு கோவிந்தன் மௌனமாக அமர்ந்திருப்பதை பார்த்து ஐயா தங்களுக்கு விரும்பமில்லையேல் யாம் தூரத்தில் இருந்தே விசுறுகிறோம் தாங்கள் அதற்காவது அனுமதியுங்கள் என்றார்.

அங்கே கண்ணன் சரி என்று தலையசைக்க, இங்கே ஆன்மாவினுள் மாதவன் தலையசைக்க இங்கே சரீரம் தலையசைக்கிறது, இங்கே முக்கியமாக குருவை எண்ணியவன் குருவை அடைகிறான், இறைவனை எண்ணியவன் இறைவனையே அடைகிறான், இறைவன் மாதவனுள் உறைய, மாதவன் இங்கே தன் சீடனுள் உறை கிறார் என்பது தான் அர்த்தமாகிறது, இப்படி ஒருவருக்குள் ஒருவராக மூவரும் பிணைந்து இருக்கிறார்கள்.

அத்தியாயம்: 17

கோவிந்தன் தன் அறையில் இருக்க புதியவர் சாமரம் வீசிக்கொண்டே இருந்தார், அப்படி செய்து கொண்டிருக்கும் போது கோவிந்தன், ஐயா நீங்கள் சற்று ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் நாம் நாளை மீண்டும் பேசலாம் என்றான்.

இவரும் இல்லை நீங்கள் ஒய்வெடுங்கள், இன்று தங்களுக்கு சாமரம் வீசுகிறேன் என்றார்.

இல்லையில்லை தாங்கள் செல்லுங்கள் நாம் நாளை காலை சத்திப்போம் என்றான்..

புதியவரும் மேற் கொண்டு வற்புறுத்தாமல் தங்கள் விருப்பம் அதுவாகில் நான் செல்கிறேன் ஆனால், நாளை காலை வந்து சந்திக்கிறேன் என்றார். ஏனென்றால் வழக்கமாக நீராடுவதற்கு இருவரும் ஒன்றாக செல்வார்கள் ஆதலால், நான் தங்களை வந்து அழைக்கிறேன் நாம் போகலாம் என்றார்.

கோவிந்தனும் சரி என்று தலையசைத்தார்.

புதியவர் தங்கள் வாயிலை தாள் இட்டு செல்லட்டுமா? என்று வினவ ,

ஆம் சரி அப்படியே ஆகட்டும் , நான் உள்ளில் தான் அமர்ந்து குருதியானம் செய்து விட்டு என் சரிதங்களை முடிக்க வேண்டும் என்றார் கோவிந்தன்.

புதியவரும் சரி என்று வெளிதாளிட்டு சென்றார், சென்றவர் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு காலையில் மீண்டும் வந்தார் வந்து தாளை திறந்து ஐயா என்றார்.

வாருங்கள் என்று கோவிந்தன் அழைத்தார் இவரும் உள்ளே சென்றார், சென்றவர் கோவிந்தனை பார்த்து பிரமித்து நின்றார்.

கோவிந்தனும் என்ன இப்படி பார்க்கிறீர்கள் என்னை என்றார்.

இல்லை உங்கள் முதுகிலும் உடம்பிலும் முள்ளால் கீறியது போல் காயங்கள் உள்ளனவே இவை எப்படி உண்டாயிற்று தாங்கள் வெளியில் செல்லவும் முடியாது, காரணம் நான் தாள் போட்டுவிட்டு சென்றேன் அப்படியிருக்க தங்கள் உடலில் காயங்கள் எப்படி ஏற்பட்டன , அன்று குரு

கூறினார் என்று தாங்கள் பாரையில் அமர்ந்து காயங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டீர்கள் இன்று என்ன விந்தை ஒன்றுமே இல்லாமல் இப்படி காயங்கள் ஏற்பட்டு இருக்கின்றனவே என்று பார்த்தேன்.

ஒன்றும் இல்லை ஐயா நீராடச் செல்வோம் என்று பெருமையாக கோவிந்தன் கூற,

இல்லை தாங்கள் எதையோ மறைக்கிறீர்கள் என்னிடம் கூறக்கூடாதா நானென்ன வேறா?.

இல்லை ஐயா சொல்வதற்கும், சிந்திப்பதற்கும் ஒன்றும் இல்லை நாம் போகலாமா? என்றார்.

தங்களுக்கு புகழ்ச்சியும், பெருமையும் பிடிக்காது என்பது எனக்கு தெரியும், நான் அவ்வாறு கூறுவதற்க்காக கேட்கவும் இல்லை, நான் அறிந்து கொள்வதற்க்காக கூறுங்களேன் என்று, வினவிக்கொண்டே நீங்கள் இதைக் கூறத்தான் வேண்டும் என்று கோவிந்தனின் பாதங்களை பற்றிக் கொண்டார்.

கோவிந்தனும் கூறலாமா? வேண்டாமா? என்று யோசித்தவண்ணம் இருந்தார், பிறகு நியாயமானது தானே அவர் கேட்கிறார், நாம் கூறலாம் என்று தீர்மானித்து சரி நான் கூறுகிறேன், ஆனால் இது நம் இருவருக்குள் இருக்கட்டுமே என்றார்.

ஐயா தாங்கள் எதைக் கூறினாலும், எப்படி கூறினாலும் அப்படியே நான் செய்கிறேன்.

ஒன்றும் இல்லை இரவில் நமது குருநாதர் அங்கே காட்டில் கற்கள் மீதும், முட்கள் மீதும், உறங்கிக் கொண்டிருந்தார், கண்ணனுடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார், கண்ணனுடன் உரையாடிய பிறகு இவர் கற்களும் முட்களும், இருப்பதை பற்றி எதையுமே சிந்தனை செய்யாமல் அப்படியே படுத்து

புரண்டார், அதன் விளைவுதான் இது, அவருக்கு ஒன்றும் வரக்கூடாது அவர் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்பதை எண்ணி ஐயம்செய்தேன் அதன் படி அவருக்கு ஏற்பட்ட காயங்கள் அனைத்தும் எனக்கு வந்தன, வேறு எதுவும் இல்லை ஐயா, நம் குருநாதர் என்றும் எப்பொழுதும் சுகமாக இருக்க வேண்டும், நாம் அருகில் இருந்து சேவை செய்யவில்லை எனினும் அவரின் உணர்வுகளை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது தான் என் நோக்கம் ஆதலால் அவருக்கு வந்த உணர்வுகள், அதாவது முட்களும் கற்களும் அவரை குத்துமே என்று நான் ஏற்றுக் கொண்டேன், அவர் இன்று சுகமாக உறங்குகிறார் என்றார்.

இதைக்கேட்ட புதியவர் கதறி அழுதார் என்ன ஒரு ஒற்றுமை தங்கள் இருவருக்குள் எனக்கும் இது சாத்தியமாகுமா? நானும் இவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ளலாமா?.

இதில் என்ன விந்தை இருக்கிறது? நாம் குருபக்தியும், அதிகமாக குருமேல் சிந்தனை நாடவிட்டால் நமக்கு அவர் செய்யும் செயலும், சொல்கின்ற சொல்லும் அனைத்தும் நமக்கு உணர்வாகும் இதில் சந்தேகம் இல்லையே தாங்களும் அவ்வாறு செலுத்தலாம் தங்களுக்கும் அவ்வாறு உண்டாகலாம், இதில் ஒன்றும் சந்தேகமே இல்லை, இது ஒன்றும் பெரிய காரியமும் இல்லை, நாம் செய்யும் தொண்டுகளில் சிறிய தொண்டே ஆகும் என்றான் கோவிந்தன்.

அப்படி கூறியவுடன் புதியவர் ஐயா! கண்ணனும், பலராமனும் எப்படி இருந்தார்களோ உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் மனதாலேயே பேசிக் கொண்டு இருந்தார்களோ அப்படி நீங்களும் நம்குருநாதரும் இருக்கிறீர்களே என்று கூறினார்.

இதைக்கேட்ட கோவிந்தன் மனதுக்குள் ஐயா இன்று நாம் கண்ணனையும் பலராமனையும் பார்க்கவேண்டும் போல் இருக்கிறது ,என்று வந்தவர் வாயிலாக வந்து விட்டது,

நீங்கள் அக்காட்சியை காணுங்கள் என்றான்.

மாதவன் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார் பக்கத்தில் கண்ணனும், பலராமனுமாக காட்சி அளித்தான் கண்ணன், இதைக்கண்ட மாதவன் குதூகுலத்தில் ஆழ்ந்தார் நான் என்ன பாக்கியம் செய்திருக்கிறேன், என் சீடனும் இவ்வாறு தரிசிக்க எனக்கு வாய்ப்பு தந்து இருக்கிறான் என ஆனந்தப்பட்டார். இங்கே எப்படி என்றால் தந்தை உழைக்கிறார். மகன் முதலில் வேலைக்கு சென்று முதல் சம்பளம் என்று எடுத்து வந்து நேராக தருகிறான், அந்த தந்தைக்கு ஆனந்தமுண்டாகிறது, அதைவிட நூறுமடங்கு ஆனந்தம் இந்த தந்தைக்கு உண்டாகிறது, காரணம் தன் சீடனும் இறைவன் மேல்பற்று வைத்திருகிறானே என்பது குறித்து மிகவும் ஆனந்தமடைகிறார், கண்ணா நான் என்ன பாக்கியம் செய்தேன்? இப்படி ஒரு சீடனை தந்திருக்கிறாயே! அந்த சீடனும் நீயாகத்தான் இருக்கவேண்டும், உன்னையன்றி வேறு யார் இருப்பார்கள்?.

கண்ணனும் ஏது மாதவா உலகத்தில் உள்ளவர் யாராக இருப்பின் உனக்கு நல்லது செய்தால் நானாக இருப்பேன் என்பாய் போலிருக்கிறதே!.

ஐயா தவறாக கூறாதீர்கள், நல்லது செய்தால் அல்ல, உன்னை நினைக்கிறார்களே என்று கூறினேனே அன்றி எனக்கு நல்லது செய்தார் என்று நான் கூறவில்லை, என்ன அவர்கள் கூறி நீ அவதாரம் எடுக்காவிட்டால் என்ன நீயாகத்தான் அவதாரம் எடுத்து காட்டமாட்டாயோ? இது என்ன பிரமாதம்!?

அப்படி என்றால் உனக்கு கர்வம் தலைக்கு ஏறிவிட்டாற் போல் இருக்கிறதே!.

கண்ணா நீ இருக்கும் போது தலைக்கு என்ன உடல் பூராவும் இருக்கத்தான் செய்யும், உன்னை என்னுள் வைத்திருக்க கர்வம் வராமலா இருக்கும்? நான் மற்றவர்களிடம்

கர்வம் காட்டவில்லையே! உன்னிடத்தில் தானே கர்வம் காட்டுகின்றேன், அது நியாயமே போ என்றார்.

கர்வத்தால் கௌரவர்கள் அழிந்தார்கள் தெரியுமா? , ஆசையாலும் அவர்களுக்கு எதுவும் போதவில்லை என்ற பேராசையாலும், பெரியவர், சிறியவர் என்ற மதியாத எண்ணமும், தான் என்ற அகம்பாவமுமே அவ்வழிவுக்கு காரணம் என்றான் கண்ணன்.

உனையே நினைத்தேன், கர்வம் என்று உனை வைத்துக் கொண்டு, நான் ஏன் அழியப்போகிறேன்?.

அப்படி என்றால் உனக்கு அழிவு வேண்டாம் என்று கூறுகிறாயா?.

இந்த விளையாடல்கள் வேண்டாம் சரியா பதில் கூறு, நாம் அங்கே கதையில் இருக்கும் போது இதை கூறுகிறாய் இங்கே இருக்கும் போது அதை கூறுகிறாய், சரியாக பேசேன்.

நான் நன்றாகத்தான் பேசுகிறேன் உனக்குத்தான் ஏதோ கோளாறு ஆகி இருக்கிறது போல் இருக்கிறது.

ஆமாம் கண்ணா எனக்குதான் கோளாறு பித்து பிடித்து இருக்கிறது கண்ணனை நன்றாக அடிக்க வேண்டும் என்ற பித்து.

நீ என்ன புதிதாக செய்யப்போகிறாய் யசோதையிடத்தும் மற்றவர்களிடமும் வாங்காததையா நீ தரப்போகிறாய் எல்லாம் வாங்கிய உடம்புதான், நீ கொடுப்பதால் ஒன்றும் ஆகாது கொடேன்.

கண்ணா! அந்த யசோதை என்ன பாக்கியம் செய்திருப்பாள், கண்ணா தான் பெறவில்லை என்றாலும் உன்னை தன் மகனாக, தன் மனதுள் வைத்து எப்படி எல்லாம் உன்னை வளர்த்தாள், சீராட்டினாள் அதை நினைக்கும் போது

பொறாமையாக இருக்கிறது கண்ணா, நான் யசோதையாக இருக்கக் கூடாதா?.

இப்ப மட்டும் என்ன அப்படித்தான் இருக்கிறாய் மாதவா.

கண்ணா அந்த தாய் உள்ளமும், அந்த கொஞ்சலும் அதை நினைக்கும் போது எவ்வளவு ஆனந்தத்தை தருகிறது தெரியுமா? மனதில் ஒரு நிம்மதியே கிடைக்கிறது, யாராக இருப்பினும் தாங்கள் யசோதையாக இல்லையே என்ற வருத்தம் நிச்சயமாக இருக்கும், அந்த பாக்கியத்தை யசோதைக்கு கொடுத்தாயே! இருந்தாலும் நீ பெற்ற தாயை மறந்து விட்டாய் அல்லவா? இது நியாயமா?.

அதானே பார்த்தேன் எங்காவது ஒரு குறை கண்டு பிடிக்கவில்லையே இது வரை என்று யோசித்தேன் கண்டுபிடித்து விட்டாயா?.

நான் ஒன்றும் பெற்ற தாயை மோசம் செய்யவில்லை அவர்களாக பயந்து என்னை அனுப்பி விட்டார்கள், அதற்கு நானா பொறுப்பு?

ஏன் நீதானே முன்தினம் கூறினாய் அங்கே செல்லவே, இங்கே உன்னை வைத்துக் கொள்ளாதே என்று பிறகு இது நியாயமா?.

சொன்னேன் அவர்கள் செய்ய வேண்டுமா என்ன?.

அவர்கள் செய்தது கம்சனை அழிக்க. அப்படி என்றால் உனக்கு பயம் குழந்தையிலேயே ஓடிவிட்டாய் என்று அர்த்தமா?.

மாதவா வம்புக்கு இழுக்காதே நான் ஓடவில்லை.

இல்லை கண்ணா நீ ஓடினாய் பயந்து தானே ஓடினாய்? இல்லையென்றால் அங்கேயே அழித்திருக்க வேண்டும்.

மாதவா முளை இருக்கா உனக்கு? ஒரு குழந்தை அசுரனை அழிக்கமுடியுமா?அன்றுபிறந்த குழந்தையாயிற்றே.

ஆமாம் ஐயா பிறந்த குழந்தை அசுரனை அழிக்க முடியாது நியாயம், ஆனால் அதே குழந்தை கோமுதுகியை அழிக்க முடியும் இது என்ன நியாயம்?.

ஓ அப்படி வேறு ஒரு கதை இருக்கோ?சரி விட்டு விடேன், இதை எல்லாம் பேசாதே .

ஐயா கண்ணா மொத்தத்தில் நீ செய்தது அல்லவா? அங்கிருந்து ஓடி வந்து விட்டாய் அதை நீ ஒப்புக் கொள் .

ஆமாய்யா எனக்கு பயம் ஓடி வந்து விட்டேன் போ.

ஆங் இதை ஒப்புக் கொண்டால் சரி அங்கிருந்து தேவகி எவ்வளவு வேதனை அடைந்து இருப்பாள்?.

எப்படியப்பா வேதனை அடைந்திருப்பாள்? நம் குழந்தை எங்கோ இருந்தால் நன்றாக இருக்கட்டும், இங்கே இருந்தால் இவன் அழித்து விடுவானே என்று திருப்தி இருக்கும், இதுகூட தெரியாது உனக்கு, நீ தான் உன் குழந்தையை தொலைத்து விட்டு நின்றவனாச்சே .

கண்ணா என்னை வம்புக்கு இழுக்காதே.

ஆனால் நீ மட்டும் என்னை சொல்லலாம் நான் மட்டும் உன்னை சொல்லக் கூடாதா?.

கண்ணா இது எல்லாம் வீண் பேச்சு, தகராறு வேண்டாம் சரி நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன் தேவகி சந்தோஷமாக இருந்திருப்பாள் போதுமா?.

ஆங் அப்படி சொல் நம் இருவருக்குள் நான் தப்பு செய்யவில்லை என்று ஒப்புக் கொள்கிறாயா?.

இல்லை கண்ணா நீ தவறே செய்யவில்லை நீ நல்லவன் நான் ஒப்புக் கொண்டேன். ம்

சரி மேலே தொடரும்.

இப்படியாக நீ வளர்ந்து கோபியருடன் குதூகுலமாக கொண்டாடினாயே! அக்ரமக்காரனய்யா நீ அத்தனை பெண்களுடன் நீ சுற்றிக் கொண்டிருந்தாயே இது நியாயமா?.

யோவ் நானா சுற்றினேன் எல்லாம் என்னை விரும்பி வந்தார்கள், ஏன் என்னை பழி சொல்றே பெண்களை யார் வரச் சொன்னார்கள் நான் சொல்லலையே அவர்கள் வந்து என்மேல் விழுந்தார்கள். சரி என்று நான் ஒத்துக்கொண்டேன்.

கண்ணா ஒரு விந்தை பார்த்தாயா? இவ்வளவு இருந்தும் கூட உன்னுடைய உணர்வுளை நீ கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, நீ ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு மேலாக வாழ்ந்து காட்டியிருக்கிறாய் அனைவருக்கும் திருப்தி செய்தாய், அனைவரையும் நீ மகிழ்வித்தாய், கண்ணன் இல்லையேல் கோகுலமே இல்லை என்ற அளவுக்கு கொண்டு வந்தாய்..

நீ சொல்வதை பார்த்தால் அனைவரையும் கவரும் வண்ணம் இருந்தேன் போலிருக்கிறது!..

அதுதான் உண்மை கண்ணா, சிலநேரம் நானும் நினைப்பது உண்டு கண்ணா கோபிகாஸ்திரீ போல் உன்னுடன் இருக்கலாமா என்று.

பார்த்தாயா உனக்கே அந்த ஆசை வரும் போது அவர்களுக்கு வராதா என்ன?.

இல்லை கண்ணா உன்னிடம் பழகும் விதமும், உன்னிடம் விளையாடும் விதமும் சில நேரங்களில் இப்படி ஒரு கணவன் நமக்கும் கிடைக்கமாட்டானா? என்ற பொறாமை யாருக்கும்

ஏற்படத்தான் செய்யும், ஆனால் நீ யாரையும் தொடாமல் வாழ்ந்தாய் என்பது பெரிய விந்தை எல்லார் மனதிலும் வாழ்ந்திருந்தாய் ஆனால் காமம் என்பது இல்லாமல் தன் வயப்படுத்திக் கொண்டு, தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டாய், கோபியர்கள் வேறு நீ வேறு என்று இல்லாமல் எல்லோருமே ஒன்றுதான் என்று நீ இருந்தாய் அந்நேரத்தில் நாமும் அங்கு இல்லையே உன்னிடத்தில் இப்படி எல்லாம் கொஞ்சி குலாவி,..

கண்ணன் குறுக்கிட்டு, முத்தமிட்டு, சொல் சரியாக,

சரி உன்னை முத்தமிட்டு கட்டித்தழுவி இருக்க என்னால் முடியவில்லை பார்த்தாயா?.

மாதவா அதற்கு எல்லாம் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்ன செய்வது நீ அவ்வாறு பாக்கியம் செய்யவில்லை என்றான்.

மாதவனும் ஏன் செய்யவில்லை இப்போதே நானும் கோபிகாஸ்தீர்களை போல் கட்டிப்பிடிப்பேன், ஏன் என்னால் முடியாது? என்றான்.

இதற்கு இவ்வளவு நேரம் யோசிக்கனுமா? அதற்கு அவ்வளவு பெரிய கிருஷ்ணன் கதையை சொல்லனுமா? நீ முதல்லே செய்திருக்கலாமே?.

மாதவனும் நானும் முதலில் செய்திருந்தால் என்னிடம் வராதே , என்று கூறியிருப்பாய், நில் கையை தொடாதே என்றிருப்பாய் கையை கேட்டால் கையை கொடுக்கவில்லை, காலை கேட்டால் காலை கொடுக்கவில்லை அப்படி இருப்பவன் என்னை நீ கிட்டத்தில் கூப்பிடுவாயா? இதே ஒரு ஸ்திரீயாக இருந்தால் வா என்று அனைத்துக் கொள்வாய்.

யோவ் என்னய்யா நீ போவதை பார்த்தால் நான் சரியான பொம்பளை பொறுக்கி என்று கூறுவாய் போல் இருக்கிறதே.

இல்லை கண்ணா நியாயம் அதானே அதைத்தான் கூறுகிறேன்

சரி மேலே போ

இப்படி எல்லாம் செய்த நீ அவரவர் பங்கை சரி வகுக்காததாலும், அகங்காரத்தால் மனிதர்கள் நடமாடிக் கொண்டிருந்ததாலும், கர்வம் தலைக்கு ஏறியதாலும் பூமியில் அக்கிரமங்கள் அதிகரித்ததாலும் நீ அங்கே பாண்டவர்களுக்கும் ,கௌரவர்களுக்கும் யுத்தத்தை தொடங்கி வைத்தாய்.

யோவ் நான் எங்கய்யா சண்டை மூட்டி விட்டேன் போற போக்கை பார்த்ததால், நான்தான் சண்டைபோட்டேன் என்பாய் போல் இருக்கிறதே.

கண்ணா இதுவும் உண்மைதான் நீதானே இதற்கு காரணம், உன்னை யார் அங்கே செல்ல சொன்னார்கள்? நீ ஏன் அங்கு சென்றாய்?.

சரி என் விருப்படி என்று பார்த்தால் நான் தர்மத்துக்குத்தானே அங்கே சென்றேன், அதையாவது ஒப்புக் கொள்கிறாயா?.

கண்டிப்பாக ஒப்புக் கொள்கிறேன் கண்ணா தர்மமும் நியாயமும் காப்பாற்றப்பட வேண்டும், பெரியவர்கள் சபையில் நாம் அவமதித்துக் கொள்ளக்கூடாது என்றெல்லாம் நீ எண்ணி சென்றாய், உன்னிடம் பிரியமுள்ளவர்கள் உன்னை அழைத்தால் எந்நேரமும் காப்பாய் என்பதை கூறும் விதமாக சேலையை திரௌபதிக்கு அளித்தாய், இவ்வாறு பல இடங்களில் இருந்து இறைவனாகவும் மனிதனாகவும் இருந்து காத்திருக்கிறாய், ஒரு சில இடங்களில் தெய்வம் நீ தான் என்று புரிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு செய்து உடனே மாயை போல் மகிழ்ந்து ஆடி இங்கே கலகமூட்டி கொண்டிருந்தாய் ,இவ்வளவையும் பார்க்கும் போது இறைவனை இறைவன் என்று புரிந்துக் கொள்ள கூடாது, என்றவாறு செய்து

கொண்டிருந்தாய் இது உண்மை தானே?.

ம் ஏதோ சொல்கிறாய் சொல் .

இவ்வாறு எல்லாம் செய்தாய் செய்தவன் போருக்கு முற்பட்டு அங்கு நின்றாய், உனக்கு ஏன் வம்பு? நீ ஏன் தேரோட்டியாக அங்கு செல்ல வேண்டும்?.

கண்ணனும், எவ்வளவு வேலைகள் செய்தவன் அதையும் தான் ஓட்டி வைப்போமே என்பதுதான் என் நோக்கம் அதனால்தான் அப்படி செய்தேன் .

பாவம் கண்ணா நீ தேரோட்டியாக அர்ச்சுனனுக்காக தேரோட்டவேண்டுமா?.

ஏன் இன்று மாதவனுக்காக பின்னாடி வரவில்லையா?.

சரி ஒப்புக்கொள்கிறேன் ஒரு அர்ச்சுனனுக்காக தேரோட்டியாக சென்று அங்கே அவனை வேண்டும் என்றே யுத்தம் செய்ய விடாமல் விஸ்வரூபம் எடுத்து உபதேசங்களை செய்தாய் .

யோவ் நான் ஒன்றும் செய்வில்லை அவனாக கேட்டதற்கு செய்தேன் .

எப்படியோ அதற்கு காரணம் நீ தான் இவ்வுபதேசங்களை செய்து விட்டு யுத்தம் தொடங்கினாய் அங்கே யாரையும் பாராமல் யுத்தம் செய் என்றாய், குரு தந்தை என்று எல்லாம் பாராமல் யுத்தம் செய்ய சொன்னாய், இது எந்த வகையில் நியாயம்?.

அதைத்தான் கீதையிலேயே கூறிவிட்டேனே நியாயம் அநியாயம் எல்லாம் இப்ப ஏன் அதை கேட்கிறாய்? அங்கே தவறுகள் சபையில் நடக்கும் போது இவர்கள் அனைவரும் மௌனமாக இருந்தார்கள், ஒரு பெண்ணை அழைத்து செய்யும் அவமானங்களை பெரியவர்களாகிய இவர்கள் தடுத்து இருக்க வேண்டும், தடுக்கவில்லை அதன் பலனை

இன்று அனுபவிக்கின்றார்கள், குருவும் குருவாக இல்லை பெரியவர்களும் பெருந்தன்மையாக இல்லை அப்படி இருக்க அவர்களும் அனுபவிக்கின்றார்கள் இதுதான் சீதையிலேயே கூறிவிட்டேன், மீண்டும் நீ அதை ஏன் கேட்கிறாய்?.

இல்லை கண்ணா நீ செய்தது சரி என்று மனதிற்கு படவில்லை அதனால்தான் கேட்கிறேன்.

சரியா என்று எல்லாம் கேட்காதே எல்லாம் சரி என்று வைத்துக் கொள், சிலவற்றிற்கு எல்லாம் சும்மா காரணம் கேட்காதே, உனக்கு அதிகப்படி நான் உன்னுடன் இருப்பதால் மூளை அதிகரித்து விட்டது ஏதோதோ கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டு போகிறாய் வேண்டாம் நிறுத்து.

கண்ணா இதற்கு அழகான் அர்த்தம் கூறலாமே.

சரி நீ சொல்.

ஒரு நல்லவன் இருக்கிறான் என்றால் அவன் பொருட்டு நல்லவைகளும் மழைகளும் பொழியும் அல்லவா?.

ஆமாம்

அதே போல் ஒரு தீயவன் இருந்தால் நல்லவர்களும் சிக்கி மாளத்தான் வேண்டி இருக்கிறது இது தானே அங்கே தர்மமாக கூறுகிறாய் .

ஏதோ நீ ஒப்புக் கொண்டால் சரி, உன் மனதிற்கு திருப்தியானால் சரி, எனக்கு எப்படி ஆனாலும் சரி.

இல்லை கண்ணா உண்மை அதுவே, தீயவர்களிடத்து நல்லவர்கள் சேர்ந்தாலும் தீயவர்களுக்கு உள்ள தண்டனையே நல்லவர்களுக்கும் ஆகும் என்று தானே அங்கே தீர்ப்பு, தீயவர்களிடம் சேர்வதே பாவம் ஆகிறது, மதியாதவர்களிடம் நாம் சென்றால் என்ன பயன் அளிக்கும்? இறைவனை

மதியாதவர்களை நாம் அவர்களை கண்டு பேசி என்ன லாபம் இருக்கிறது, அத்தண்டனையே நமக்கு ஆகிறது அல்லவா?, ஆதலால் நாம் சிந்திக்க வேண்டும் கண்ணா, நீ செயலில் செய்து விட்டாய் ஆனால் இங்கே சிந்தனையில் பல உள்ளன இதில் உன்னை மதியாதவர்கள், உன் பேச்சை கேளாதவர்கள் இப்படி இருக்கிறார்கள், இவர்களுடன் அந்த நல்லவர்களும் சேர்ந்து இருக்கிறார்கள் என்றால் அது நியாயம் ஆகுமா?. ஆதலால் அவர்களுக்கும் அதே தண்டனை கிடைக்கிறது, இங்கே நாம் சொல்கிறோம் குருபக்தி, குரு மரியாதை இல்லாதவர்களிடம் பழகாதே , என்று நமது கட்டளையில் கூறி இருக்கிறோம் அதையே இங்கு எடுத்து செல்லலாம் இப்படி இல்லாதவர்களிடம் பழகுவதை பார்த்தால் எந்த பாவம் அவர்களுக்கு நேருமோ அதே பாவம் குரு பக்தி இல்லாதவர்க்கும் நேரும் என்று இது கண்ணணின் வாக்காக அமைகிறது.

நாம் செய்யும் பாவம் நாம் செய்யவில்லை அவர்கள் செய்கிறார்கள் நாம் அதை ஒப்புக் கொள்வதை போல் ஆகிறது அப்படி ஒப்புக் கொண்டதால் அதில் வரும் கர்மபலனை நாம் அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும் ஆதலால் குருமரியாதை இல்லை எனில் அதை நாம் ஒப்புக் கொள்கிறோம் அப்படி ஒப்புக் கொண்டதனால் அதன்பலனை அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும் , ஆதலால் இங்கே நல்லவர்களும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் இதை கண்ணன் அழகாக உணர்த்தி இருக்கிறான் என்பதை மாதவன் சொல்கிறான்.

கண்ணா நீ இவ்வாறு செய்திருக்கிறாய் இந்த பக்தி சிறந்தது என்றல்லவா கூறியிருக்கிறாய்?. ஆமாம் இப்போது மட்டும் என்ன உன்னுடன் அந்த கோவிந்தனோடு சேர்ந்து பாரேன், இப்போது நம் இருவரையும் தரிசித்து இருக்கிறான்.

கண்ணா நாம் அங்கு தானே இருந்தோம் இப்பொழுது ஏன் இதை பேசுகிறாய்?.

இல்லை மாதவா இதிலும் கருத்து இருக்கிறது பார்த்தாயா, குருபக்தியை, ஒரு குருவின் உணர்வை உணர்ந்த சீடன் அங்கிருந்தே ஏற்றுக் கொள்கிறான் அவன் அல்லவா உண்மையான சீடன், தான் தனது குரு எங்கே இருக்கிறார் எப்படி உறங்குகிறார் என்பதை தன் இடத்தில் இருந்தே புரிந்து கொள்கிறான், அப்படி எனில் அந்த குருவின் எல்லா உணர்வுகளையும் உணர்ந்தவன் ஆகிறான் குருவின் உணர்வுகளை உணர்ந்தவன் அத்தெய்வத்திற்கு அடிமை ஆகிறான், தெய்வமே ஏன் ? நானே பெறாமையடைகிறேன், உனக்கு இப்படி ஒரு சீடன் இருக்கிறானே, எனக்கு அப்படி இல்லையே என்று.

கண்ணா வம்பு செய்யாதே உனக்காகவே இங்கு நான் இருக்கிறேன் என்னை மறந்து இப்படி சொல்கிறாயா?.

ஓ உன் சீடனை புகழ்வது உனக்கு பிடிக்கவில்லையோ?.

கண்ணா வீணான வம்புகள் வேண்டாம்.

வம்புகள் செய்வது தான் கண்ணனின் செயல், அதை புரித்து கொள்பவர்கள் தான் வித்தியாசங்கள், நீ எப்படி புரித்து கொள்கிறாயோ அந்த புரிந்த தன்மையின் பொருட்டு இருக்கிறது அரசசபையில் அரசனாக இருக்கும் போது நண்பன் ஏழையாக என்னை தினமும் சந்திக்க வருகின்றான் அப்படி என்றால் அவனுடனும் குதூகுலமாக கொண்டாடுகின்றேன், அங்கே என்ன தோன்றுகிறது அவன் எண்ணத்தில் என்றுமே நம்முடன் இருக்கும் கண்ணன் சபையில் இருந்தாலும், அரசனாக இருந்தாலும், மேலும் நல்லவனாக இருந்தாலும் எப்படியும் நம்மை கைவிட மாட்டான், நட்புக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாக நம்மை அழைப்பான் என்று எண்ணி என்னை நாடி வந்தான் அல்லவா? அப்படி இருப்பவர்களுக்கும் யாம் ஒற்றுமையாக தானே இருக்கிறோம்.

கண்ணா உன் விளக்கங்களும், நீ செய்யும் தந்திரங்களும் அனைத்துமே சொல்வற்கு அறியாது, பெருமைக்கு

பெரிது, நான் எவ்வளவு மகிழ்கிறேன் தெரியுமா? நம் உரையாடல்களும், இந்த சண்டைகளும், குடும்பத்தினருடன் ஓர் இடத்திலே இருந்திருந்தால் எனக்கு இப்பாக்கியம் கிடைத்திருக்குமா? நான் அனைத்தையும் விட்டு வந்ததில் இப்பாக்கியங்கள் கிடைக்கிறதே, அந்த வயதில் ஏங்கி அழுதேன், இன்று நான் அனுபவிக்கிறேன் என்ன ஆனந்தம்? என்ன திருப்தி எனக்கு, கண்ணா இதைவிட எனக்கு வேறு என்ன வேண்டும்?.

அப்படியானால் பல காலம் நீ இங்கு இருக்கலாம் என்கிறாய்?.

கண்ணா நாம் பலகாலம் இருக்கலாம் எனலாம், ஆனால் இப்படி மகிழ்வதை தினமும் மேற்கொண்டால் பலகாலம் என்ன இவ்வுலகம் அழியும்வரை தனித்து ஆனந்தத்தில் மூழ்கி இருக்கலாம் அதைப்பற்றிய கவலை இல்லை.

அப்பா இன்று தான் சரியாக திருந்தியிருக்கிறாய்.

கண்ணா திருந்துவதும், திருந்தாததும் அனைத்தும் உன் செயல் அல்லவா? நீ திருந்தினால் நான் திருந்தப்போகிறேன், நீ திருந்தாமல் வைத்திருந்தால் நான் திருந்தாமல் இருக்கப் போகிறேன் என்றான் மாதவன்.

பலராமனுமாகவும், கண்ணனுமாகவும் இங்கே கண்ணன் காட்சி அளித்தது, அங்கே கோவிந்தனுக்கு மாதவனே பலராமனைப்போலவும், கண்ணனே கண்ணனைப் போலவும் காட்சி அளித்தனர்.

கோவிந்தன் என்னே ஒரு ஆனந்தம் பார்த்தீர்களா நம் குருநாதர் கடவுளிடம் எப்படி எல்லாம் மகிழ்கிறார்! எப்படி எல்லாம் பேசுகிறார் பார்த்தீர்களா? என்று தான் கேட்ட உரையாடல் அனைத்தையும், நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தையும் கூறினான்..

ஐயா தாங்களும் விதுரரைப் போல் இக்காட்சிகளை

காண்கிறீர்கள் எங்களுக்கு எல்லாம் இக்காட்சிகளை பார்க்கமுடியவில்லை தாங்கள் கூறியதைத்தான் கேட்கிறோம் எப்படி திருதுராஷ்டிரர் கண் இல்லாமல் இருந்தாரோ நானும் கண் இல்லாமல் இவை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன், மனது வேதனை அடைகிறது, ஐயா நானும் இக்காட்சிகை காண வேண்டுமென்றார் புதியவர் !.

ஐயா மாயையில் நாம் இருக்கிறோம் தங்களுக்கு என்று பொறுப்பு என்ற மாயை சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறது அதை திறவுங்கள், விடுங்கள், இன்று என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற பொறுப்பை விட்டு, இன்று என்ன நடக்கிறதோ அது நம் குருநாதரின் செயல் என்று எண்ணுங்கள், அப்படி எண்ணினால் நம் குருவின் அருகில் இருக்கிறோம், ஆனால் இன்று என்ன செய்ய வேண்டும், எவரைப் பார்க்கவேண்டும் .எப்படி செய்ய வேண்டும், நாம் என்னென்ன செய்யலாம் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தால் யோசனையில் இருப்பவனுக்கு, இறைவனின் செயல் தான் செய்கிறீர்கள் இருந்தாலும் யோசனையில் மூழ்கி இருந்தால் இவைகள் நடைபெறுவதில்லை, உங்களது சிந்தனை குருவினடத்தில் இருக்க வேண்டும், தாமரை இலையில் நீர் இருப்பது போல் இங்கே சிந்தனை குருவின் மீது வைத்து இப்பணிகளை செய்து கொண்டு வரவேண்டும், பணிகளில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு குருவை மறக்க சிறிது நேரமாவது எப்பவாவது மறக்க வாய்ப்பு உண்டு, எந்நேரமும் மறக்காமல் எப்போதும் அவரை மனதில் வைத்திருக்க வேண்டும், இதுதான் ஆரம்பத்தில் கூறினேன் எனது ரோமங்ஙளும், எனது சதைகளும், நரம்புகளும், ஆன்மாவும் அனைத்தும் ஆக அவரே நிரம்பி இருக்கிறார் என்று, காரணம் இப்படி நிரம்பி இருப்பவரை ஒரு போதும் ஒரு க்ஷணமும் நான் மறக்காமல் இருப்பேன் மறக்காமல் இருந்தால் குருவை பார்க்கலாம், குரு சொன்னவை செய்யலாம், குருவின் சிந்தனையில் மூழ்கி இருக்கலாம், ஆனால் நாம் ஒரு க்ஷணம் வேலைகளில் ஈடுபடும் போதும் மறந்து விட்டால் அவரை மறந்ததாகத்தான் அர்த்தமாகிறது, அவர் சிந்தனையில் இல்லை என்றுதானே அர்த்தமாகிறது.

நீங்கள் நீராடி வந்த பிறகு அனைத்தும் குருவின் செயலே, இங்கு என்ன எல்லாம் நடக்கிறதோ, எப்படி நடக்கப்போகிறதோ எப்படியாகிலும் நடக்கட்டும், என்னவாகிலும் நடக்கட்டும், அனைத்தும் குருவின் செயலே என்று நினைத்து செயல்களை தொடங்கினால், நம் சிந்தனையும் குருவின் மீது அமர்ந்திருக்கும். நமக்கு பக்தி மேல் ஓங்கும் ஆனால் அப்படி செய்யாமல் நாம் சிந்தனையை நமது செயல்களில் திருப்பிக் கொண்டால், நாம் அவரை மறந்தது போல் ஆகிறது அல்லவா? அதைப்போல் தான் இறைவனை நம் குருநாதர் எப்பொழுதுமே மனதில் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார் அந்த நிலை தியானத்திலும், ஜபத்திலும் உயரத்திலும், சிகரத்திலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் கேட்கலாம் அவரின் குரல் அந்த ஆன்மாவின் குரல் என்றுமே அக்கண்ணணைக் கூறி அழுது கொண்டிருந்தது, அதன் பயன் கண்ணணோடு ஆனந்தமாக இருக்கிறார், ஏதோ அவரின் க்ருபையால், அருளால், என்னையும் அறியாமல் நல்லது செய்திருப்பினும் அதன் பயனை அவர் மூலமாக இன்று அனுபவிக்கிறேன், அடைகிறேன் காரணம் அவரை சதாசர்வகாலமும் என் இருதயத்தில் வைத்து அங்கே ஜபம் செய்து வருகிறேன், அப்படி செய்து வருவதால் என் ஆன்மாவில் அவர் ஆன்மா உறங்கி வருகிறது. அவர் சதா இறைவனை தியானித்து வந்ததால் அவ் ஆன்மாவில் அவ்இறைவன் உறங்குகிறான், இப்படி இருக்கும் போது அவராகவே இவைகளை செய்கிறார், எல்லாம் அவராகவே இருக்கிறார், அனைத்தும் பார்க்கும் போது அவராகவே இருக்கிறார், அனைத்தும் பார்க்கும் போது கண்ணணாகவே ஆகிறது அல்லவா?, அவனே செய்கிறான், அனைத்தும் அவன் செய்கிறான், இருப்பினும் நாம் நேராக பார்ப்பது நமது குருவை, கண்ணணை அல்ல ஆதலால் நாம் அவருக்கு மறியாதே'ணீய செலுத்துவோம். அவர் உள்ளத்தில் இருக்கும், அவர் ஆன்மாவில் உறையும் அந்த தேவதை நம்மை காப்பார், இன்றும் காப்பார், என்றும் கைவிடமாட்டார், ஆதலால் நம் குருவையே நினைத்தால் அனைத்தும் நமக்கு கிடைத்து விடுகிறது, தபஸாக இருந்து இத்தனை காலம் கண்ணணை காண துடித்தார், நான் எதுவுமே இல்லாது குருவையே நினைத்து குருவின் மூலமாக

அனைத்தையும் பார்க்கிறேன், நீங்கள் அதுவும் இல்லாமல் சுலபமாக அனைத்தையும் சேட்கிறீர்கள் என்றால் நீங்களும் பாக்கியம் பெற்றவர்தானே இதை கூறுவதற்கு நான் இருந்தால் தானே நீங்கள் கேட்கலாம் ஆதலால் இதையும் நீங்கள் பாக்கியமாக்கருதிக் கொள்ளலாம், நான் இருக்கிறேன் என்று இங்கே நான் அகங்காரத்தில் கூறவில்லை, உங்கள் மனவேதனைக்காக கூறுகிறேன், தாங்கள் வேதனை அடைவதில் பிரயோசனமில்லை தங்களுடனும் குருநாதர் இருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும் தாங்கள் விழிப்புணர்வுடன் இருந்தால் தங்களுடனும் இருப்பார் என்பது தெளிவாகும் .

ஐயா எவ்வளவு இருப்பினும் ஒரு நாள் நம் குருவை நாம் சந்திக்க செல்லலாமா? எனக்கு அவரை பார்க்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது என்றார் புதியவர் .

கோவிந்தன் சற்று நேரம் பொறுங்கள் நாம் போகலாம் என்னைப்பொறுத்த வரை அவரை பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றவில்லை.

ஆமாம் ஐயா நீங்கள் தினமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் உங்களுக்கு தோன்றுவது நியாயமும் இல்லை, அப்படி தோன்றினால் அது சந்தேகக் குறியாக ஆகும், மேலும் உங்கள் பக்தியையே சந்தேகிப்பது போல் ஆகும் ஆதலால் நீங்கள் சொல்வதும் சரிதான், இருப்பினும் எனக்காக தாங்கள் என்னுடன் வந்து அவர் எங்கு இருக்கிறார் என்பதை காட்ட வேண்டும், ஏனெனில் அவர் எங்கு இருக்கிறார்? அவர் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்? ,அவர் எப்படி இருக்கிறார்? என்பது எதுவும் எங்களுக்குத் தெரியாதே, தாங்கள் தானே வழிகாட்ட வேண்டும்.

குருவே ஒரு வழிகாட்டி அவருக்கு ஒரு வழி காட்டியா? இறைவனின் செயல்களைப்பார்த்தீர்களா? சரி நாம் செல்வோம் சென்று அவரை தரிசித்து வருவோம் என்றார் கோவிந்தன் .

மாதவன் கண்ணணை பார்த்து கண்ணா மீண்டும் தொந்தரவு ஆரம்பித்து விட்டாயா? இவர்கள் எதற்கு என்னை சந்திக்க வருகிறார்கள்?.

கண்ணன் மாதவனைப்பார்த்து போகட்டும் விடப்பா உன்மேல் பிரியம் இருப்பதால் தானே வருகிறார்கள், வரட்டுமே வந்து ஒருநாள் இருப்பார்கள் செல்வார்கள்.

கண்ணா நாம் இருப்பதோ காடு இங்கு எதுவும் இல்லை, அவர்களுக்கு எதை கொடுப்பது, எதைவிடுவது பாவம் அவர்கள்.

பார்த்தாயா? உன்னை அறியாமல் பற்று உன்னிடமிருக்கிறது பார்த்தாயா?. ஏன் நான் அவர்களுக்கு சரி செய்ய மாட்டேனா?

ம் நீ செய்வாய் ஒரு பருக்கை உண்டு அனைவருக்கும் திருப்தி அடைந்தது என்றும் கூறுவாய், சரி அப்படியே நடக்கட்டும் என்றான் மாதவன்.

இங்கே தாங்கள் வரலாம் என்ற செய்தியை கேட்ட கோவிந்தன் ஆனந்தமடைந்தான், நான் த்யானத்தில் உங்களை சந்தித்தாலும் என் கைகள் உங்கள் பாதங்களை பற்றவில்லையே, நேரில் வந்து பற்ற அந்த பாக்கியம் இன்று எனக்கு வந்திருக்கிறது இறைவா நான் என்ன பாக்கியம் பெற்றேன்! தாங்கள் வேறு, கண்ணன் வேறா, எல்லாம் ஒன்றேதான் தங்களிடம் வர அனுமதி கிடைத்திருக்கிறது என்ன பாக்கியம், என்ன பாக்கியம் நான் ஓடி வருகிறேன் இன்று தங்களை காண என்று மனதில் எண்ணி, புதியவரிடம் வாருங்கள் நாம் செல்லலாம், குருநாதர் வரச்சொல்லி ஆங்கு பிறப்பித்தார், நாம் செல்லலாம் வாருங்கள் என்று கோவிந்தன் சொல்ல, நாம் இருவரும் செல்லலாமா அல்லது மற்றவர்களை அழைத்துச் செல்லலாமா? என்று இவர்

வினவ,

வேண்டாம் என்று கோவிந்தன்கூற,

சரி மற்றவர்களுக்கு நாம் என்ன சொல்வோம்?.

நாம் தேசாந்திரம் சென்று வருகிறோம் சிறிது காலதாமதம் ஆகலாம் வந்துவிடுவோம், செயலில் ஈடுபட்டவர்கள் நன்றாக செயலில் ஈடுபட்டு வாருங்கள், நாங்கள் வந்து விடுவோம் என்று சொல்லி செல்லலாம் என்று இவர்கள் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து கூறி புறப்படுகிறார்கள் .

கோவிந்தனும் புதியவரும் பிரயாணம் மேற்கொள்கிறார்கள், குருவை நோக்கி இவர்கள் செல்கிறார்கள் இவ் இருவரும் உலையாடிக் கொண்டே செல்கிறார்கள் புதியவர் கோவிந்தனை பார்த்து ஐயா தாங்கள் யாரிடமும் கூறாமல் செல்லலாம் என்று கூறினீர்களே குருவைத்தானே பார்க்க போகிறோம் இது பொய் ஆகாதா? நாம் பொய் கூறுவது போல் ஆகும் அல்லவா? என்று கேட்கிறார்.

கோவிந்தனும் புன்னகைத்துக் கொண்டே எப்படி பொய் ஆகும் ஐயா பொய்யாகாதே , நாம் தேசாந்திரம் செல்கிறோம் என்று தானே கூறிவிட்டு வந்தோம் ? . உண்மையும் அதுதானே தேசாந்திரம்தான் போகிறோம், நேராக குருவிடம் போகிறோமா? இடம் மாறித்தானே சென்று கொண்டிருக்கிறோம், அது மட்டுமன்று யாருக்கு விருப்பம் இருக்கிறதோ, நம் குருவைப்பற்றி அக்கறை இருக்கிறதோ, அவர்களாகவே நீங்கள் குருவை பார்க்க போகிறீர்களா? என்று கேட்பார்கள், அப்படி கேட்கும் போது நாமாக கூறலாம் அல்லவா? ஆம் விருப்பம் இருந்தால் வாருங்கள் என்று ,அப்படி யாரும் கேட்காததால் எதற்கு நாம் அதை முன் கூட்டிக் கூறவேண்டும்? இரண்டாவதாக நம் குரு கண்ணணிடம் விளையாடிக் கொண்டு இருக்கிறார், இப்படி இருக்கும் போது நாம் பலரை அழைத்துச் சென்று உபத்திரவம் கொடுக்க நான் விரும்பவில்லை இதற்க்காகத் தான் பொய்

உரைத்தேன், இது தவறாக இருந்தாலும் பொய்யாக இருந்தாலும் அந்த பாவத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன், காரணம் நம்மால் அவருக்கு எந்தவித இடையூறும் அவருக்கு ஏற்படக் கூடாது என்பது தான் என் நோக்கம், மூன்றாவதாக யார் அவரை நன்கு புரிந்திருக்கிறார்களோ அவர்களே என்னுடன் வருவதற்கு உரித்தானவர்கள். ஏனெனில் எதை புரிந்து கொள்வார்கள்? எப்படி செய்வார்கள்? நமக்கு தெரியாது, புரியாதவர்களை அழைத்துச் சென்று நாம் ஏதாவது பேசினால் அல்லது அர்த்தமில்லாமல் நம் குருவை பார்த்து சிரித்தால் எனக்கு மிகவும் மனவேதனை அடையும், இது மட்டுமில்லாமல் அப்படி செய்வது பெரிய பாவம் ஆகும், இப்படி பொய் கூறுவது சிறிய பாவம், ஆனால் அவர்கள் பெரிய பாவத்தை சுமப்பதை விட நான் இச்சிறிய பாவத்'ணீந்த சுமப்பது மேல் ஆகும். அல்லவா? அவர்கள் இப்படி செய்வதும், நானும் அவர்கள் இப்படி செய்து விட்டனரே என்று எண்ணி வருந்தி அழுவதும், நம்மை கண்டு நம் குருவும் மன வேதனை அடைவதும், அவர் ஆனந்தத்திலும், குதூகுலத்திலும் இருக்கும் போது நாம் அவரை கெடுப்பது சரியாகாது, இவர்களை அழைத்து சென்று அவரின் ஆனந்தத்தை கெடுப்பதை விட இச்சிறிய பொய் மிகையாகாது என்று எண்ணுகிறேன், ஆதலால் நான் பொய்யை கூறினேன்.

ஐயா எல்லாவற்றிற்கும் தாங்கள் அருமையாக விளக்கம் தருகிறீர்கள் எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை யார் குரு யார் தெய்வம் ,யார்சீடர், ஒன்றுமே புரிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு எனக்கு மனப்பக்குவம் இல்லையா? அல்லது நான் அறியாமையில் இருக்கிறேனா? அதாவது மனப்பக்குவம் இல்லையா என்பதும் , அறியாமையா இரண்டும் ஒன்றே போல் தோன்றும் ஆனால் அறிந்தவர்களுக்கும் சிறு பிரசினை ஏற்படும் அதே போல் இங்கு எனக்கு அறியாமையா? மனப்பக்குவம் இல்லையா? எனக்கு எல்லாவற்றையும் புரியும்படி கூறுங்களேன், நான் எதற்கும் தகுதி இல்லாதவன் ஆகிறேனா? அல்லது எங்கு இருக்கிறேன் நான்?.

வீணாக மனதை போட்டு குழப்பாதீர்கள் இறைவன் இறைவனே ஆகிறான், இறைவன் குருவினடத்தில் உறைகிறான் அக்குருவை என் மனதினுள் வரைந்து வைத்து இருக்கிறேன், இதையன்றி வேறு எதுவும் இல்லை. ஐயா, ஒன்று மட்டும் நிச்சயம் நம் கண்ணில் தெரியாததை விட, கண்ணில் தெரியாததை நினைப்பதை விட, கண்ணில் தெரிவதை நாம் நினைத்துக் கொள்ளலாமே! என்னை பொறுத்தவரையில் கண்ணில் தெரிபவர் நொடியில் நாம் நினைக்கும் வண்ணம் அவர் முகத்தை நாம் இருதயத்தில் நிறுத்திக் கொள்ளலாம் அப்படிப்பட்ட அந்த குருவே தெய்வம் ஆவார், அவர் என் முன்னால் நிற்க நாம் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? என்னைப் பொறுத்தவரையில் அவரே கடவுள் ஆவார், நான் இதுவரையில் கண்ணணை பார்த்திருக்கிறேனா என்று கேட்டால் என் குருவையே கண்ணணாக பார்த்திருக்கிறேன், என்னைப்பொறுத்த வரையில் கண்ணணும் அவர்தான், ஏன் எல்லாமே எனக்கு அவர்தான். ஏன் நாம் அனைத்தும் அவராக நினைத்துக் கொண்டால் அந்த இறைவனின் அருள் தானாக கிடைக்கப்போகிறது, நம் குருவை நாம் நம்பினால் இறைவன் தானாக வரப்போகிறான்.

பாருங்கள் ஐயா நம் குருவை இருதயத்தில் வாசம் செய்து கொண்டால், இங்கே இருதயம் என்றும் சொல்லலாம் நமது இல்லம் என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம், நாம் அழைத்தால் அத்தெய்வம் நிச்சயம் நம்மை தேடித்தான் வரவேண்டும் ஆதலால் அவரை அழைத்தால் அத்தெய்வம் தானாக வரப்போகிறது, இதற்கு நாம் குருவை நிலை நிறுத்தி கொண்டால் வருவதை நாம் தானாக பெற்றுக் கொள்ளலாமே என்றார் கோவிந்தன்.

ஐயா அப்படி என்றால் நாம் அதாவது நான் செய்யும் பூஜைகள் எல்லாம் செய்யத்தேவையில்லையா?, இல்லை நீங்கள் தவறாக புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் நீங்கள் செய்யும் பூஜைகள் குருவின் கட்டளை இக்கட்டளையை நீங்கள் செய்து கொண்டு வருகிறீர்கள். அதே நேரத்தில் அக்கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டவர் அப்படியே செய்து

கொண்டு வருகிறீர், இதையே நீங்கள் அவரை மனதில் நிறுத்திக் கொண்டு அவரே செய்வது போல், எல்லாம் அவராக இருந்து செய்கிறாரென்று நினைத்தால் மனதில் நிம்மதி இருக்கும், சஞ்சலங்கள் இருக்காது, அதை நீங்கள் கட்டளை என்று ஏற்றுக் கொள்ளாமல், இப்படி எல்லாம் செய்ய வேண்டும் என நம் குரு சொல்லி கொடுத்திருக்கிறார் என எண்ண வேண்டும், அப்படி என்றால் இங்கே உமது செயல் பூஜைகாரியங்கள் விதிமுறை போல் இருக்கிறது, ஒரு செயலை ஒருவர் கூறுவது ஒன்று, கட்டளை இடுவது ஒன்று, இங்கே இவர் புரிந்து செய்வதை விட, குரு கோபிப்பார் குரு திட்டுவார் என்று செய்வதை விட, குருவை கோபமாக்காமல் இருப்பது தானே சிறந்தது? எவன் அவரை நோக்கி பயப்படுகிறானோ அவனின் அருகில் அவர் நிச்சயம் இல்லை என்று அர்த்தம்.

இதன் விளக்கம்?.

குருவை நோக்கி பயப்படுவதால் நம் மனதில் பயம் அதிகமாகிறதே அன்றி அவரைப் பற்றிய சிந்தனை இருப்பது இல்லை, அன்பும், நமது பக்தியும் அங்கு இருப்பது இல்லை, பயமே உண்டாகிறது, ஆதலால் பயத்தை துறந்தால் நாம் அன்பை பெறலாம், நீங்கள் பயத்துடன் கட்டளைகளை செய்கிறீர்கள் இங்கே பயமாகிறது. அப்படி பயந்து செய்வதால் தவறுகள் ஏற்படும். காரணம் ஒன்றை சிந்தித்து மற்றொன்றை செய்யும் அளவிற்கு பயத்தில் செயலை மேற் கொள்வோம். அன்பால் செய்தால் நிச்சயம் இவைகள் ஏற்படாது. பாசம் மிகுந்தவனுக்கு எவ்விடத்திலும் பயம் ஏற்படுவதில்லை, அதே நேரத்தில் குருவை பார்க்கும் போது சேவைகளை செய்யலாம் ஆனால் அம்மரியாதையை நீங்கள் கொடுப்பது நிச்சயமாகும். அந்த குரு ஸ்தானத்திற்கு நாம் மரியாதை செலுத்துகிறோம், மற்ற நேரங்களில் எல்லாம் அவரை மனதுள் அடக்கி பாசத்துடனும், பரிவுடனும், பார்த்துக் கொள்கிறோம் இப்படி செய்தால் பயமும் ஏற்படாது, அதே நேரத்தில் நம்மிடத்தில் என்றும் நிலைத்திருப்பார், இவ்வாறு இறைவனிடமும் நாம் அன்பு, பாசத்தை காண்பித்தல்

முறையே ஆகும்.

ஐயா அப்படி செய்வது எல்லாம் விதிமுறைப்படி செய்துதானே ஆக வேண்டும்?.

கோவிந்தன் புன்னகைத்தவாறே என்னய்யா விதிமுறைகள்? இறைவனை அறிந்தவனுக்கு விதிமுறைகள் ஏது? இறைவனை அறிவதற்கு தான் விதிமுறை, இறைவனை அறிந்தவன் விதிமுறைகளுக்கு அப்பாற்பட்டு நிற்கிறான். விதிமுறைகள் என்பது அவனுக்கு இல்லை, இன்று வரையில் இம்முடத்தனம் அதிகரித்துக் கொண்டே தான் வருகிறது, காரணம் இறைவனை விட விதிமுறைக்கு மரியாதை அதிகமாகிறது, இவ்விடத்திலும் விதிமுறைகள் பயத்தால் தான் செய்கிறீர்கள். இதை செய்தால் இறைவன் கோவித்துக் கொள்வானோ? அதை செய்தால் கோவித்துக் கொள்வானோ என்ற பயம், அப்படி இருந்தால் பக்தி எங்கய்யா வரும் இறைவனிடத்தில் பாசத்தை அதிகமாக வையுங்கள். பக்தி நாம் வணங்கும் போது இருக்கவேண்டும், இங்கே பாசமென்பது முதலில் அவனுக்கு அர்பணிக்க வேண்டும், எதுவாகிலும் அவனுக்கு அர்பணித்து விட்டு பிறகு நாமெடுத்துக் கொள்வது வழக்கமாகும். ஆதலால் நாம் இங்கே பாசத்தில் இறைவனை பார்க்கிறோம், நம்மில் ஒருவராக வாழும் இறைவனை பாசத்தாலும், பரிவாலும் அன்பாலும், அரவணைத்துக் கொள்கிறோம், அப்படி நினைத்து வணங்குபவர் இருதயத்தில் என்றும் இறைவன் நிலைத்து இருக்கிறார். விதிமுறைகளை கடைபிடிப்பவரிடம் இறைவன் வருவதில்லை, இறைவன் இருக்கும் இடத்திலேயே இருப்பான் அதாவது அவன் ஓரிடமாகவும், நாம் ஓர் இடமாகவும் இரண்டாக பிரிகிறோம். பார்க்கும் போது இறைவன் சந்திதியிலும், நாம் வெளியிலும் இருப்பது போல் இருக்கும், ஆனால் நாம் பாசப்பரிவுடன் பார்க்கும் போது இருதய சந்திதியில் இருக்கிறோம், ஒருவராகவே வாழ்கிறோம்.

ஐயா தங்களுக்கு இவ்வளவு ஞானமும், இவ்வளவு

அறிவும், உபதேசமும் எப்படி கிடைத்தது?, நான் தங்களை பார்த்தவரையில் குருவிடம் எதையும் கேட்டதும் இல்லை, சரி பிறப்பில் பார்க்கும் போது அப்படி பெரிய பிறப்பும் இல்லை, சரி வளர்ப்பில் பார்க்கும் போது நீங்களும் உங்கள் பணிகளும் என்று இருந்தீர்கள், உங்கள் வாழ்க்கையில் பக்தி என்று ஒன்றும் இல்லை, படிப்பு என்றும் ஒன்றுமில்லை, அதன்வாசனையே இல்லை, நான் தவறாக கூறுகிறேன் என்று என்ன வேண்டாம், அப்படி இருக்க அவ்வளவு ஞானம் எப்படி வந்தது? இது எல்லோராலும் அடைய முடியுமா?.

கோவிந்தன் புன்னகைத்தவாறே என்னய்யா இது? நான் முதலிலேயே கூறி விட்டேனே அனைத்தும் குருவை சார்ந்தது என்று, இன்று நான் இந்நிலையில் இருக்கிறேன் என்றால் அதற்கு முழு காரணம் என் குருதான், ஐயா அவர் அருகில் இருக்கும் போது நாம் கேள்வி ஏன் கேட்க வேண்டும் அவராக இருக்கிறார். அவர் பார்த்துக் கொள்வார், நாம் கேள்வி கேட்பது நாம் புரிந்து கொள்ளாத தன்மையாகும், குருவை நன்கு புரிந்தவன் கேள்வி கேட்பது சரியல்ல, ஆதலால் நாம் அவரை நன்கு செயலில் புரிந்து கொண்டு இப்படிதான் நடக்கவேண்டும். நான் புரிந்து கொள்வேன், என் மனதுள்ளேயே ஆம் அப்படித்தான் செய் என்பது போல் இருக்கும், அப்படி என்றால் நம் குருவின் வாக்கு என் மனதுள் இருந்தே வருகிறது, சரி அப்படியே செய்வோம் என்று செய்கிறேன், நாம் அப்படி செய்யும் போது அப்படி செய்யாதே தவறு என்று அவர் கூறியது இல்லை, அப்படி கூறியிருந்தால் நான் நிச்சயம் திருந்தியும் இருப்பேன், ஆனால் அவர் கூறியது இல்லை அதற்கு காரணம் அவர் கூறியது நான் சரியாகத்தான் செய்து கொண்டு வருகிறேன், அதையும் அவர் ஒத்துக் கொள்கிறார் என்று நான் இப்படியே செய்து வந்தேன், என்னை தண்ணீரில் நிறுத்தி விட்டு ஜபம்செய்யச் சொன்னார், அன்றும் நான் கேள்வி கேட்கவில்லை, அவர் எதை சொன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் இருந்தது, குரு எதை சொன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும், எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும், இங்கே குருவின்

கதை ஒன்று சொல்கிறேன் , ஐயா இக்கதையும் ஏதோ எனக்கு தெரிந்த, எனது அறிவிற்கு எட்டிய சிறிய கதை, இதுவும் என் குருவின் அருளால் தான் கூறுகிறேன்..

ஒரு குருவும் சீடனும் இருந்தார்கள், அப்படி இருக்கும் போது அந்நேரத்தில் ஒரு நாள் காலை குரு ஒருவனை அழைத்து இங்கே பார் வெள்ளை காக்கா ஒன்று அமர்ந்திருக்கிறது என்று ஒரு மரத்தை காண்பித்தார் உண்மையில் அங்கு அமர்ந்திருப்பது கறுப்பு காக்கா ஆகும், முழுமையான கறுப்பு, வெள்ளை என்பதே இல்லாமல் கருமையாக அமர்ந்திருந்தது. சிறிது நேரம் பார்த்தான் மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டான் என்ன இவர் கருப்பு நிறமாக இருக்கும் காக்கையை பார்த்து வெள்ளை நிறம் என்கிறாரே என்னாயிற்று இவருக்கு? என்று மௌனமாக பார்த்து கொண்டு நின்றான் ,சரி என்றும் கூறவில்லை, சரியில்லை என்றும் கூறவில்லை.

குரு தன் மனதில் இவன் இன்னும் தேறவில்லை இவனுக்கு நம்மேல் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை ஆதலால் இவன் இன்னும் சிறிது காலம் போகட்டும் பார்க்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டார். சரி நீ போய் அமர்ந்து கொள் என்றார் அவன் சென்று அமர்ந்து விட்டான். அடுத்தவனை அழைக்கிறார் இங்கே வெள்ளை காக்கா அமர்ந்திருக்கிறது பார் என்றார். அடுத்தவன் வந்து பார்த்தான் பார்த்த க்ஷணத்தில் ஆமாம், ஆமாம், வெள்ளை காக்கா அமர்ந்திருக்கிறது என்றான் ,சரி என்றார் குரு, குருவின் மனதில் இவன் ஏதோ ஒப்புக்காக ஒத்துக் கொள்கிறான், இவன் காரியவாதி இங்கே இருக்கும் வரையில் நம்முடன் இருப்பான் என்றாவது இவன் வெளியில் செல்வான் தற்சமயம் உபகாரம் தேவை ஒத்துக் கொள்கிறான் ஆதலால் இவன் சரியில்லை என்று எண்ணிக் கொண்டார். அடுத்தவனை அழைத்தார் அங்கே பார் கருப்பு காக்கா அமர்ந்திருக்கிறது என்றார். வந்தனும் ஐயா இதுவரையில் நீங்கள் வெள்ளை காக்காவை அனைவருக்கும் காண்பித்தீர்கள் எனக்கு மட்டும் கருப்பு காக்காவை காண்பிக்கிறீர்கள் என்றான், சரி நீ அதை பார்த்துக் கொள்ளேன் என்றார், எனக்கும் வெள்ளை

காக்கா காண்பியுங்கள், நான் ஏன் கருப்பு காக்காவை காணவேண்டும் தினம் தான் நான் எல்லா காக்காவையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனே, வெள்ளைக்காக்கா நான் பார்த்தது இல்லை அதை காட்டுங்கள் என்றான்.

குரு மனதில் இவன் இன்னும் மாயையில் இருக்கிறான், மற்றவர் வேண்டுவதைத்தான் இவன் வேண்டுகிறானே அன்றி இவன் தனக்கு என்று கேட்கவில்லை, இன்னும் இவனுக்கு ஞானம் என்பதே பிறக்கவில்லை மாயை மிகவும் சூழ்ந்திருக்கிறது அதனால் தான் இங்கே ஆனந்தத்தில் கருப்பு காக்கா என்று கூறினான், ஆதலால் இவன் மாயையில் சூழ்ந்திருக்கிறான் இவன் தேர்ச்சி பெறும்வரை நாம் செய்வதை விட அமைதியாக இருப்பது மேல் என்று எண்ணினார், எண்ணியவர் நீ செல் என்றார். மற்றொருவனை அழைத்து இங்கே பார் வெள்ளைக்காக்கா உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்றார். வந்தவன் பார்த்துவிட்டு ஐயா உங்களுக்கு என்ன புத்தி சரியில்லையா? கருப்பு காக்காவை காண்பித்து வெள்ளைக்காக்கா என்கிறீர்களே என்றான் இல்லை இது வெள்ளையாகத்தான் தெரிகிறது என்றார். இல்லை ஐயா அது கருப்பு தான் நீங்கள் எது கூறினாலும் அதை ஒப்புக் கொள்ள முடியுமா? அது கருப்பு, கருப்பு தான் என்று இவருடன் வாக்குவாதம் செய்தான், அது வெள்ளை தான் என்று குருவும், கருப்புதான் என்று அவனும் வாக்கு வாதம் செய்தனர் குருமனதில் இவன் வாதத்தில் சிறந்தவன் ஆனால் புத்தியில் சிறந்தவன் இல்லை, வாதிப்பவர்கள் எல்லாம் புத்தியில் சிறந்தவர்கள் அல்ல, யோசிக்கும் திறமை இல்லை, யோசித்து வாதிப்பது சிறந்தது ஆகும், யோசியாமல் வாதிப்பது சிறந்தது அல்ல, அதுமட்டுமல்ல நாம் யாரிடம் வாதிக்கிறோம் என்பது முக்கியமாகும். அதுமட்டுமல்லாமல் இங்கே முக்கியத்துவம் இல்லாமல் எதையும் எப்போதும் வாதிப்பவன் எதையும் எப்போதும் சாதிக்க மாட்டான், வாதித்துக் கொண்டிருப்பான் எதையும் புரிந்து வாதித்தால் எப்போதும் சிறந்ததாகும், அதே நேரத்தில் வாதிப்பவன் யாருடன் வாதிக்கிறோம் என்'யீ0தை புரிந்து கொள்ள வேண்டும், இந்த மூன்றும் இல்லாதவன் இவன்

நம்மிடமிருப்பது சரியல்ல எத்தனை காலம் இருக்கிறான் என்று பார்ப்போம் என்று அனுப்பினார்.

மற்றொரு சிஷ்யனை அழைத்து இங்கே வெள்ளை காக்கா அமர்ந்திருக்கிறது பார்த்தாயா என்றார்?. ஐயா தங்கள் கருணையில், தங்கள் க்ருபையில், தங்கள் கண்களுக்கு வெள்ளை காக்கா தெரிவதை என் கண்களுக்கும் காண்பித்தால் நன்றாக இருக்கும், மாயை என்ற சூழல் என் கண்களுக்கு கருப்பாக தெரிகிறது, ஐயா தங்கள் கண்களின் ஒளியை என் கண்ணில் பிரயோகித்தால் நானும் அக்காகத்தை வெள்ளையாக பார்க்கலாம் அல்லவா என்றான், இங்கே அவன் வாதம் செய்யவில்லை, கருப்பு காக்கா தான் தெரிகிறது என்றும் சொல்லவில்லை, அதே நேரத்தில் ஆமாம் என்று ஒப்புக் கொள்ளவில்லை, குரு சொல்வதை உடனே ஒப்புக் கொள்ளவுமில்லை, அதேநேரத்தில் தான் வாதமும் செய்யவில்லை இரண்டுக்கும் நடுவில் குருவிடம் அமைதியாக கேட்கிறான் என்ன தங்கள் கண்களில் தெரியும் வெள்ளை காகம் என் கண்களில் மாயையாக சூழ்ந்திருக்கிறது ,மாயை எண்ணுங்கால் அது கரிய நிறமாகும் ஆதலால் இந்த மாயை பார்க்கும் போது என் கண் முன்னால் அவ்வெள்ளையும் கருப்பாக தெரிகிறது ஐயா, தங்கள் க்ருபை என் மேல் பட்டால் நிச்சயம் வெள்ளையாக தெரியும். தங்கள் கருணையும், அன்பும் என் மேல் இருந்தால் நிச்சயம் எனக்கும் வெள்ளையாக தெரியும். ஐயா தாங்கள் கண்டதை நாங்களும் காண வேண்டும் என்பது தான் எங்கள் நோக்கம், அதற்க்காகத்தானே தங்களை நாடி வந்திருக்கிறோம். ஐயா தாங்கள் கண்டதை கூறினால் அதுவே பாக்கியமாக கருதுகிறேன், நான் பார்த்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது எனக்கு இல்லை, தாங்கள் எதை கூறினாலும் அது உண்மையே ஆகும்.

இவை அனைத்தும் குருவை பின்பற்றி செல்பவர்களுக்கு முக்கியமானவை, அதாவது இதன் பொருள் முக்கியமாக குரு மீது நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும், அவர் கூறுவதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும், சில நேரங்களில் நமக்கு

அவை அர்த்தம் இல்லாதது போல் தோன்றும் ஆனால் அதன் அர்த்தம் எங்கிருந்தோ வரும், சில நேரங்களில் அர்த்தம் போல் தோன்றும் ஆனால் நமக்கு பதில் காலப்போக்கில் கிடைக்கும் அதேதான் இங்கே, குருவை பணிகிறவன் எதையும் ஒப்புக் கொள்கிறான், வாதம் செய்யவில்லை அதே நேரத்தில் தான்காணவில்லை என்று அழகாக வர்ணிக்கிறான். மூன்றாவதாக தான் குருவையே நம்பி இருப்பதால் தான் காண வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை என்று கூறுகிறான்.

தங்களை நான் நம்பியிருக்கும் போது இவைகள் தேவையில்லை. தாங்கள் வெள்ளைகாக்கா தான் காண்பிக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை, தங்களையே நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனே அதைவிட சிறந்தது வேறு இல்லை என்கிறான், அப்படி என்றால் குருவே தெய்வமாக முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்கிறான் அவரையே நம்பிக் கொள்கிறான், அவர் பாதமே சரணடைகிறான், அப்படி இருக்குங்கால் அவனை நோக்கிய குரு இவனே நல்ல சீடன் ஆவான், நம்மை நன்கு புரிந்து வைத்திருக்கிறான், ஆதலால் இவனை நாம் ஏற்றுக் கொள்வோம், பலர் இருப்பினும் தன் மனதில் இவன் ஒருவனை தானே ஏற்றுக் கொள்கிறார் அக்குரு, ஏன் என்றால் சிறந்தவர் சிறந்தவரே ஆவார், அதேபோல் ஒருவனை ஏற்றுக் கொண்டு இறைவனிடம் தானாக பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறார், வந்தவன் என்றும் நலமாக இருக்கட்டும் அவனுக்கு எந்தவித பாதிப்பு ஏற்படாமல் இறைவா இவனை உலகிற்கு நல்ல ஒரு குருவாக எடுத்து கொண்டு வா என்று இறைவனை பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறார்.

பொருள் நாட்டமும் இல்லாமல் இறைவனை அடைய வேண்டும் என்ற அந்த நாட்டமும் இல்லாமல் குருவையே அடைய வேண்டும் என்ற நாட்டத்தில் வாழ்பவன் சிறந்தவனாகிறான், இவன் அப்படி வாழ்பவன், இவனுக்கு உன் காட்சியை கொடுத்து உன்னுள் ஐக்கியப்படுத்திக் கொள் என்று அந்த குரு இறைவனிடம் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறார்.

இதைதானே ஐயா நான் என் வாழ்க்கையில் செய்தேன், அதைத்தான் என் குருவும் பிரார்த்தித்து இக்காட்சிகளை காண்பித்து, என்னையும் மதிப்பில் உயரத்தில் வைத்திருக்கிறார் ஆதலால் இது அனைத்தும் குருவுக்கே சார்ந்தது ஆகும் .

புதியவர் ஐயா எனக்கு ஒன்றே ஒன்று கூறவேண்டும் போல் இருக்கிறது கூறட்டுமா என்றார்.

கூறுங்களேன் .

கோவில் கர்ப்பகிரகம் நம் குரு, அதனுள் இருக்கும் விக்கிரகம் நம் கண்ணணாகும், ஆனால் இவற்றின் சிறப்பை காண்பிப்பது அங்கே கோவில் இருக்கிறது என்றும், இதனுள் தெய்வமிருக்கிறது என்றும் இதன் சிறப்பை காண்பிப்பது யார் என்றால் அதன் கலசமே ஆகும், என்வரையில் அக்கலசம் நீங்களே ஆவீர், கோவில் நம் குருவாக இருக்கட்டும், விக்கிரகமோ அதன் தெய்வமோ அதனுள் இருக்கட்டும் ஆனால் கலசம் இருந்தால் தானே இவை அனைத்தையும் புரித்து கொள்ள முடியும்? இல்லையேல் அது புரித்து கொள்வது சிரமமாகும், ஆனால் பார்த்தீர்களா? கலசத்திற்கு வேலை இல்லை, கலசம் எந்த வேலையும் செய்வது இல்லை, அதற்கு ஆரத்தி தீபாராதனையும், நித்திய வழிபாடுகளும் இல்லை இருந்தும் அது தெய்வம் இருக்கிறது என்று உணர்த்தும் வகையில் அமைகிறது ஆதலால் தாங்கள் தெய்வத்தையும், கட்டடத்தையும் அதாவது இங்கே கோவில் என்பது இங்கே உணர்த்துவதும் நீர் ஆவீர், அக்குருவினுள் இறைவன் உறைகிறார் என்பதை உணர்த்துவதும் நீர் ஆவீர், ஆதலால் என்னைப் பொறுத்த வரையில் கோபுர கலசம் தாங்கள் என்றார்.

கோவிந்தன் கண்ணீர் மல்க அவர் கைகளைப்பிடித்து ஐயா என்னை புகழ்வதை விட என் குருவை புகழுங்கள் கலசம் என்று சொன்னீர்கள், அதனுள் தெய்வம் என்றும் சொன்னீர்கள், இறைவன் அங்கிருக்க கோவில் அங்கு

கட்டப்பட பிறகு தானே கலசத்திற்கு வேலை? வெறும் கலசம் வெறும் கலசம்தானே, ஆதலால் இம் மூன்றும் அமைவது என்றால் இவை இரண்டும் அமைந்தால் தான் மூன்றாவது அமைய வாய்ப்புண்டு, ஆதலால் அவர்கள் இருவரும் அனைத்துப் புகழும் பெற நான் வெறும் கலசமாக நிற்கிறேன், அதாவது நான் எதற்கும் உரியவன் அல்ல, இவை அனைத்திற்கும் உரியவர் இவர்கள் இருவரும் தான், இவர்கள் தான் என்னை உயர்த்தி மேலே வைத்திருக்கிறார்களே அன்றி நானாக என்றும் உயரவில்லை, என்றும் உயரவும் மாட்டேன், இவ்விரண்டும் இருப்பதால்தானே என் உயரம் அதிகரிக்கிறது, அன்றி இவ்விரண்டும் இல்லையேல் உயரம் உயரமே அல்ல ஆதலால் இப்பெருமை என் குருவிற்கும் அவருள் உறைந்திருக்கும் அக்கண்ணனுக்கே உரியது, இவை அனைத்தும் அவர்களையே சார்ந்தது எனக்கும் இதற்கும் எந்தவிதத்திலும் அருகதை இல்லை, ஐயா நான் பெருமை கொள்ள எனக்கு அருகதையும் இல்லை, ஆதலால் எனக்கு கலசமாக இருக்க வாய்ப்பளித்த என் குருவையும் அவருள் உரையும் அத்தெய்வத்தையும் என்றும் மனமார பாராரத்திக்கிறேன், எனக்கு பிறப்பு என்று ஒன்று இருந்தால் இதே போல் பணியும், இதேபோல் சேவையும் தான் நான் எதிர் பார்க்கிறேன், ஆனால் நான் செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்கிறேனே அன்றி எனக்காக என் குரு வர வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை. , நான் பல பிறப்புக்கள் எடுத்துத் என் குருவை பற்றியும், அவர் புகழையும் பாடி, உலகத்திற்கு பரப்பி அவரையே நான் தியானித்து 'ணீணீகாண்டிருக்க வேண்டும்' என்பது தான் ஐயா என் விருப்பம், அவருக்கு அதாவது இங்கே சுயநலம் என்றும் கூறலாம், என் குருவின் புகழை என் வாயினால் தான் பாடவேண்டும் என்ற ஆசையும் ஆவலும் எனக்கு அதிகமாக உள்ளது, அதற்க்காக நான் எத்தனை பிறப்புக்கள் வேண்டுமானாலும் எடுத்து அவர் புகழையும், அவரை பற்றி கதையும் கூறி அழகாக வர்ணித்து நான் குதூரூலமாக இருப்பேன். நான் வேண்டும் வரன் எல்லாம் இதுதான் ஐயா, எனக்கு பதவி வேண்டும், எனக்கு பூஜைகள் வேண்டும், அதாவது நம் கண்ணணை வைத்து பூஜையோ மற்றவையோ செய்ய வேண்டுமென்பது என்

நோக்கம் இல்லை, என் நோக்கம் எல்லாம் குருவின் பெயர் பரப்ப வேண்டும், என் குருவின் புகழ் பாட வேண்டும், அவர் யார் என்பதை இவ்வுலகுக்கு நான் காண்பிக்கவேண்டும்.

தாங்கள் கூறியது போல் அக்கோபுரத்தின் மேல் இருக்கும் கலசம் எப்படி உலகத்திற்கு கூறுகிறதோ அதே போல் நான் கூறிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும், இதற்கு எத்தனை பிறவிகள் இருந்தாலும் அத்தனை பிறவிகள் எடுக்கத்தயார். ஏன் இப்பூலோகம் உள்ளவரையில் நான் பிறப்புக்கள் எடுத்து அவர் புகழையே பாடுவேன் என்றார்.

புதியவர் ஐயா எவ்வளவு பாக்கியம் செய்திருக்கிறேன் பார்த்தீர்களா? உங்கள் மூவரையும் பார்க்கும் பாக்கியம் என் ஒருவருக்குத்தானே கிடைத்திருக்கிறது, மூவரையும் நான் நன்கு புரித்து கொண்டு மூவரையுமே நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனே! நான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி என்றார்.

அன்று நீங்கள் தானே கூறினீர்கள் நான் கண்ணனை பார்க்கவில்லை, எதையும் பார்க்கவில்லை என்னால் பார்க்கமுடியுமா என்று தாங்கள் தானே வினா எழுப்பினீர்கள்! இன்று தங்கள் திரு வாயாலேயே வந்து விட்டது, மனதில் இப்படி திருப்தி என்று வந்தால் நிச்சயம் அக்கண்ணனின் கருபை கிடைக்கும், அவனின் அருளும், குருவின் அருளும், உங்களுக்கு நிச்சயம் கிடைக்கும் என்றான் கோவிந்தன் .

ஐயா குருவை புரிந்து கொள்வது என்பது பெரிய சிரமம் ஆகும் அல்லவா?.

கோவிந்தன் சிரித்தவாறே சிரமம் என்பது நாம் நினைத்தால் சிரமம் ஆகும், எந்நேரத்தில் நாம் எப்படிருக்க வேண்டுமோ, நாம் அப்படி இருக்கலாம் அல்லவா? விருப்பு வெறுப்பு என்பது நம் குருவுக்கு இல்லை அதே நேரத்தில் அவர் எந்நிலையிருக்கிறார் என்பதை புரிந்துகொண்டு, அந்நிலைக்கு ஏற்றவாறு நாம் பேசவேண்டும், இதில் பொய்யுரை அவசியம்

இல்லை, குருவிடம் பொய் கூறுபவன் என்றுமே சிறந்தவன் ஆக மாட்டான், அது அற்ப விஷயமாகிலும், பெரிய விஷயமாகிலும் பொய் கூறுவது நல்லதல்ல, நாம் பொய் கூறாது உண்மையை உள்ளவாறு கூறவேண்டும் அவர் மனம்தோக்கி நடக்க வேண்டும், அனாவசிய பேச்சுக்களும் நாம் அவரை தொந்திரவு செய்வது சரியல்ல, எதை அவர் விரும்புகிறாரோ அதை நாம் பேசுவது நலமாகும், இறைவனை பற்றி கேட்பது அவருக்கு விருப்பமானதே ஆகும் நாம் கேட்டுக் கொள்ளலாம் அல்லது செயலால் புரிந்தும் கொள்ளலாம், அவர் எதை விரும்பி நம்மிடம் கேட்கிறாரோ அதை நாம் தர தயாராக இருக்க வேண்டும், இல்லையேல் நாம் குருவிடம் இருந்து எவ்வித பயனும் இல்லை அவருக்கு எந்தவித பயனும் அளிக்காத நாம் அவரிடம் இருந்து அவரையும் நாம் துன்புறுத்துவது சரியல்ல. ஆதலால் இங்கே பலன் என்று கூறுவது உன் செயல் அல்ல, உனது சேவைகள் அல்ல, நீ மனதால் அன்பு எனும் நாட்டத்தை அவர் நாடுகிறாரோ அதை எப்படி செலுத்த வேண்டுமோ, எந்த முறையில் செலுத்த வேண்டுமோ, அந்த முறையில் செலுத்தினால் நலமே ஆகும்.

ஐயா புரிந்து கொள்ள சிரமமாகுமா? அல்லது புரிந்து கொள்ள முடியுமா?

நான் முன்பே கூறினேனே பயத்தை விடு அவரிடம் அன்பை செலுத்து, உன் அன்பு சிறந்த அன்பாக இருந்தால் அவரின் ஒவ்வொரு செயல்களையும் நீ இருந்த இடத்தில் இருந்தே புரித்து கொள்ளலாம், இப்போது அவர் எங்கே இருக்கிறார்? என்ன செய்கிறார்? என்பதை இருந்த இடத்தில் இருந்தே நாம் கண்டு கொள்ளலாம், அப்படி நாம் அன்பை செலுத்தினால் நிச்சயம் நாம் அவரின் அன்பை பெறலாம்.

ஐயா கடவுள் தியானம் செய்வதா? அல்லது குருதியானம் செய்யலாமா? எது ஐயா சிறந்தது? அல்லது இரண்டும் செய்தால் நலமா? அது சாத்தியமாகுமா?.

கோவிந்தன் புன்னகைத்துக் கொண்டே இவ்வளவு கதைகளை கேட்டிருக்கிறீர்களே மீண்டும் இதையே கேட்கிறீர்களே குரு தியானமே சிறந்தது ஆகும், நாம் குருவை தியானிக்கும் போது அவர் இருதயத்தில் இருக்கும் தெய்வத்தை நாம் கண்களில் காண்கிறோம், அப்படி இருக்க குரு தியானம் சிறந்தது ஆகும் அல்லவா? மீண்டும் அதையே தான் கூறுகிறேன், குருவை தியானித்தால் இறைவன் தானாக வந்து விடுவான் நாம் ஏன் இதற்கு சிரமம் எடுக்க வேண்டும்.

ஐயா புரியாதவர்கள் பலர் அவரிடம் சூழ்த்திருக்கிறார்களே இதை எப்படி அவரிடம் கூறுவது அல்லது அவருக்கு புரியவில்லையா?.

கோவிந்தன் புன்னகைத்தவாறே அவருக்கு புரிந்தது புரியாதது என்று எதுவும் இல்லை, அதே நேரத்தில் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமும் இல்லை, நம்மால் தான் பணிவிடைகள் அவருக்கு நடக்கின்றன என்று எவன் நினைக்கின்றானோ, அவன் முட்டாள் ஆவான், அவனுக்கு அறிவு என்பது இல்லை என்றே அர்த்தமாகும். அவருக்கு சேவை செய்ய இறைவனே இறங்கி செய்வான், நாம் சேவை செய்வதில் அர்த்தம் இல்லை, நாம் பிறந்த பாவங்களை போக்குவதற்கு சேவை செய்கிறோமே அன்றி குருவிற்காக நாம் நிச்சயம் சேவை செய்யவில்லை, உன் சேவையையும் அவர் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை, நீயாக செய்யும் சேவை உன் பாவத்தை போக்கும் நம் பாவத்தை போக்க நாம் சேவை செய்கிறோம், என்பதை எவன் புரிந்து கொள்கிறானோ அவனே சிறந்தவன் ஆகிறான்.

குருவை நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும், அவர் கோபமாகவோ, சாந்தமாகவோ எப்படி உரையாடினாலும் நாம் அதை சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், குருவிடம் கோவிப்பவன் எதிலும், எங்கும், எதையும் சாதிக்காதவன் ஆகிறான், ஏன் சொர்க்கத்திலும் அவனுக்கு இடம் இல்லை என்றாகிறது, அதாவது இறைவனிடத்திலும் இடம் இல்லை என்பதாகும், இறைவனும் அவனை

வெறுக்கிறான் என்பதாகும். குருவை புரிந்து கொள்ளுங்கள் அதன் படி செய்யுங்கள், அவர் சொல்வதை புரிந்து கொள்வது மிக அவசியமாகும், அதை புரித்து கொண்டால் நாம் மேன் மேலும் உயர்ந்து சிகரமாக நிற்போம். இப்படி நாம் குருவை வைத்துக் கொள்வதில் தான் நமது உயர்வும், தாழ்வும் அமைகிறது. புரிந்து கொள்ளவாதவர்கள் குருவின் இடத்தில் இருந்தும் பயன் இல்லை, ஒருவன் குருவை மதியாமல் சென்றால் பிறப்புக்கள் எவ்வளவு எடுத்தாலும் அவை அனைத்தும் பாவ ஜென்மங்களாகவே அமையும் என்று வேதம் கூறியுள்ளது.

குரு உபதேசம் பெற்றவன் தக்கமரியாதை குருவுக்கு தர வேண்டும் உபதேசம் பெறாமல் இருந்தால் பரவாயில்லை, ஆனால் குரு மூலம் உபதேசம் பெற்றவன் என்றுமே அக்குருவிற்கு அடிமையாகிறான், அடிமை எனுங்கால் அன்புக்கும் பக்திக்கும் அடிமையாகிறான் அப்படி அவன் அடிமையாகி தன் பாவங்களை கழித்துக் கொண்டால் அவன் மேன் மேலும் உயர்ந்து தெய்வத்தன்மையை அடைகிறான், அவன் செய்யாமல் இருந்தால் ஜென்மங்கள் பல எடுத்து துன்பப்படுவான். குருவை பக்தியுடன் பார்ப்பவன் குருவின் இடத்து சிரத்தையாக வாழ்கிறான், நாமாக பக்தி செலுத்தி அவருடன் ஒட்டிக் கொள்கிறோம், காந்தத்துண்டில் இரும்புத்துண்டு எப்படி ஒட்டிக் கொள்கிறதோ அதைப்போல் நாமும் ஒட்டிக் கொண்டால்தான் நமக்கும் விமோசனம் கிடைக்கும், அஃதாவது ஒட்டிக் கொண்டு நாமும் மேலே பார்க்கலாம் என்பது நிச்சயம், அப்படி செய்யாதவன் எதற்கும் உபயோகம் இல்லாதவன் ஆகிறான், இருந்து சஞ் சலப்படுவது அதாவது இருக்கும் இடத்தில் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டு எதையுமே சரிவர செய்யாமல் இருந்தால் எதை சாதிக்கப்போகிறான்? எதிலுமே எதையுமே சாதிக்காதவன் போல் நிற்கிறான்.

நாம் குருவின் சொல்மீறி நடந்தால் நம் செயலுக்கு முறை ஆகாது. குரு உள்ளதை உள்ளபடி சொல்வார், இன்று சொல்லும் போது சில நேரம் கசப்பாக இருக்கும் ஆனால்

ஒப்புக் கொள்பவன் நாளை அதன் பயனை அடைவான், சொல் மீறி நடப்பவன் துன்பத்தை அடைவான், அநேகமாக அவரவர் வாழ்க்கையில் கண்கூடாக பார்க்கலாம் அவன் மீறி நடப்பதினால் அப்பலன் வருகிறது சொல்லை மீறாமல் நடக்க வேண்டும் உனது பாசமும், பக்தியும் அதிகமாகும் போது நீ அவருடன் அதிகமாக இருக்க விரும்புகிறாய், உனது உடல் முழுவதும் அவராக எண்ணுகிறாய் அவருள் நீ ஐக்கியமாகிறாய் அப்படி நீ இருக்கும் போது அவரைப்பற்றி யார் தவறு கூறினாலும் உன்னை மீறி, உன்னை அறியாமல் எழுகின்றது கோபம், இக்கோபம் முறையானதே ஆகும், இதை மனதார நாம் பாராட்டலாம்.

குருவின் மேல் பக்தியும், பாசமும் வைத்திருப்பவனுக்கு கோபம் முறையானதாகும், இதில் எந்தவித தவறும் இல்லை, இதனால் அடித்துரைத்தாலும், கோபத்தில் எதை கூறினாலும், இதனால் எந்த விதத்திலும் பங்கம் ஏற்படுவதில்லை, அவை உன் புண்ணிய செயலில் ஒன்றாக மாறுகிறது. ஆதலால் நீ புண்ணியத்தையே தேடுகிறாய் என்று அர்த்தம். அதே நேரத்தில் அவதூறு கூறுபவர்களும், மரியாதை பாராதவர்களும் நம்மிடையே குருவைப்பற்றி தவறு உரைத்தால், அந்நேரத்தில் நாம் மௌனம் சாதித்தால் நாம் பாவத்தையே மேற் கொள்கிறோம், குருவிற்கு தக்க மரியாதை இருக்க வேண்டும் அப்படி நம் எதிரில் இல்லாத போது யாராக இருப்பினும் வெளியில் அனுப்புவது, அதாவது குரு பார்வையில் இருந்து வெளியில் அனுப்புவது சாலச்சிறந்தது ஆகும். அது யாரே ஆகிலும் அந்நேரத்தில் நம் குருவிற்கு மரியாதை செலுத்தாதவர் அங்கிருந்து பயன் இல்லை அவரை வெளியேற்றுவதே சாலச்சிறந்தது. இதுவும் பாவம் அல்ல இது புண்ணியத்தின் செயல் ஆகும், அதே நேரத்தில் அத்தகையவரை அழைத்து வைத்து உரையாடினால் நமக்கும் அது பாவச்செயலே ஆகும்.

குருவை அவமதித்தவனிடம் முறையாக வாதிட்டாலோ, அவனிடம் நாம் அன்பு செலுத்தினாலோ அது பாவம் ஆகும். அவமரியாதை என்பது உன்னை, உன்குருவை,

அத்தெய்வத்தை செய்த அவமானமாக நிற்கும், ஆதலால் நாம் அங்கே பெரிய பாவத்தை மேற் கொள்கிறோம் என்பது கருத்து. குருவின் பார்வை கருணையின் பார்வை, அப்பார்வை என்றும் நம்மேல் இருக்க வேண்டும் தயை, கருணை, அருள் எனும் இம்மூன்றுமே நம்மேல் இருக்க வேண்டும், அதற்கு நாம் தான் அவரிடம் சென்று இவைகளை பெறுகிறோம். தயை எனுங்கால் அவர் சொல்லும் நேரத்தில் அவருக்கு வேண்டியவற்றை தருகிறோம் அல்லது அவர் சொல்லாமலேயே புரிந்து கொண்டு செய்கிறோம், முதலில் செய்வதை விட புரிந்து கொண்டு செய்யக் கூடிய இரண்டாது முறையே சிறந்தது அப்படி செய்வதால் குருவின் தயையை அவன் அடைகிறான். குருவிடம் இருந்து தயை அவனை காக்கின்றது தான் சொல்லாமலேயே செய்யும் வண்ணம் அவன் கேட்காமலேயே அவனுக்கு குருவிடம் கிடைக்கிறது அவன் எதையும் கேட்கவேண்டிய அவசியமில்லை தானாக வந்து அடைகிறது காரணம் இவன் எதையும் எந்நேரத்திலும் எதை கேட்பார் என அறிந்து செய்யும் போது, அவனுக்கு என்ன வேண்டுமோ அதை தானாக இறைவன் தருகிறான்.

சரி குரு கேட்டு தான் செய்வதால் அதாவது இந்த தயை குரு கேட்டு தான் செய்வதால் அந்நேரத்தில் தான் மனதில் என்ன நினைக்கிறாரோ அச்சேவை தன்னிடம் வந்து சேர்கிறது அவன் என்ன நினைக்கிறானோ அவனிடம் வந்து சேர்கிறது, இறைவன் தானாக வந்து அங்கே அனுப்புகிறான். ஆனால் இங்கே கேட்டபின் அனுப்புகிறான் முதலில் கேட்காமல் அனுப்புகிறான், கேட்காமல் அனுப்புவது குரு கேளாமல் அவருக்கு செய்யும் சேவையாகும். இவ்விரண்டையும் இறைவன் நோக்குகிறான் அதன்படி அவன் செய்கிறான் இவை தயை ஆகும். குருவுக்கு நீ செய்யும் செயல் தயை ஆகும்

குருவை மனமாற அன்புடனும், பாசத்துடனும், பக்தியுடனும் எவன் மனதில் நிலை நிறுத்திக் கொள்கிறானோ அவனிடம் இறைவனும் நிலை நிற்கிறான். இறைவனும் அவனை விட்டு பிரிவதில்லை காரணம் குருவை தன்னுள் நிலை நிறுத்திக் கொள்ள குருவின் பக்தி இவனின் உடலில்

பரவுகிறது, அதாவது தேஜஸென்று கூறலாம் குருவின் தேஜஸ் சீடனிடத்திலும் பரவுகிறது, இவன் தேஜோமய ரூபியாக மாறுகிறான் அதாவது குருவின் புத்ரன் என்பது அர்த்தமாகிறது, தேஜோமயமாக உருவாகிறான் தேஜஸ் இவனிடமிருக்கிறது தன்னை அறியாமல் தன் வாயால் எதைக்கூறினாலும், சில நேரங்களில் அவை உண்மையாக நடந்து விடுகிறது, காரணம் இவனுள்ளில் இருக்கும் குருவே ஆகும் இவை பக்திக்கு முக்கிய காரணமாகும். பாசத்துடனும், பக்தியுடனும், இருப்பவன் தன்னுள் நிலை நிறுத்திக் கொள்கிறான். அருள் என்பது குருவை தன்பக்தி பாசம் அன்பில் உயர்த்தி தன் பண்பில் அவரை இறுத்திக் கொள்கிறான், அதாவது அவன் செயலில் குருவை உயர்த்துகிறான், இவன் செயலை பார்த்து மக்கள் இவன் பண்புள்ள குருவிடம் இருந்து வந்தவன் என குருவை கூறுவர். சப்தரிஷிகளின் பரிபூரண ஆசியும் கிடைக்கும், அருள் கிடைத்தவன் இறைவனை எவ்விதமான சிரமமும் இன்றி காண்கிறான். இம் மூன்றும் புரியாதார் எதையும் அடையார் இவர்கள் என்னை பொறுத்தவரை பேசாமலிருப்பது, நாம் இவர்களுடன் பழகுவதால் நம் புத்தி மாறும், என்று கூறினான் கோவிந்தன்.

புதியவரும் ஐயா நம்மை சுற்றியுள்ள இவர்களை எப்படி விலக்குவது?.

நம்முடன் கலக்கட்டும் நாம் அவர்களுடன் கலக்கவேண்டிய அவசியமில்லை, நாம் ஈடுபாட்டுடன் கலந்தால் நம் புத்தி மாறும்.

சரிதான் இருப்பினும் இவர்களை விலக்கி, பணிகளை எப்படி செய்வது?.

குருவுக்கு சேவை நீர் செய்யுங்கள் மற்றதை அவர்களுக்கு தாருங்கள்.

நாம் அவர்களை ஒதுக்கியதாக கூறுவார்களே?.

அதில் எவ்விதமான பாவமும் இல்லை புரியாதவர்கள் புரியாமல் போகட்டும், அனைத்தையும் குருவிடம் ஒப்படைப்போம், எதையும் நாம் சிந்திக்க வேண்டாம்.

பொறுப்பு என்னிடம் வந்திருக்க எப்படி சிந்தியாமல் இருப்பது?.

ஐயா இறைவன் பொறுப்புக்கள் சரி மற்றைய பொறுப்புக்கள் வேண்டாம், அனைவரையும் திருத்த முடியாது, திருத்த வேண்டும் என்பதே சரியாகாது, நம் செயல்களை நாம் சரியாக செய்வோம் என கோவிந்தன் கூறினார். இப்படியாக இங்கே உரையாடல் சென்று கொண்டிருக்க, அங்கே மாதவன் கண்ணன் இருவரும் அமர்த்திருந்தார்கள்.

அத்தியாயம்: 19

மாதவன் மிகவும் சோர்ந்து அமர, கண்ணன் என்ன மாதவா மிகவும் சோகத்தில் உள்ளாய் என்று வினவ.

கண்ணனை பார்த்த மாதவன் ஒன்றும் இல்லை சிறிது பசிப்பதை போல் தோன்றுகிறது, ஏன் எனக்கு இந்த உலக நாட்டத்தை தந்தாய்? என்று கேட்டான்.

என்ன இது வம்பாக போயிற்று நான் கேட்டதே தவறு என்னையே கேள்வி கேட்கிறாயா?.

உன்னை கேட்காமல் யாரை கேட்பது கண்ணா?. உன் சீடனின் பசி உனக்கு வந்திருக்கும். உன்னையே சிந்தித்து இருக்கும் எனக்கு எப்படி பசி வரும் கண்ணா?.

.இல்லை நீ உன் சீடனை நினைத்துக் கொண்டிருப்பாய் மாதவா.

உன்னை என்ன சொல்வதென்றே எனக்கு தெரியவில்லை

போ என்றான் .

மாதவா என்னை எப்படி கூப்பிடுவது என புரியவில்லையா!
முட்டாள் என கூப்பிடப்போகிறாயா? .

ஐயோ கண்ணா உன்னை என்ன வென்று சொல்வது என
புரியவில்லை .

முட்டாள்களின் தலைவன் பெரும் முட்டாள் என்கிறாயா? .

வேண்டாம் விளையாட்டு பசிப்பதின் காரணம் கூறு .

ஒன்றும் இல்லை மாதவா எனக்கு பசிக்கிறது அதனால்
உனக்கு பசிக்கிறது .

ஐயோ கண்ணா என்ன பாவம் செய்தேன்? உனக்கு பசிக்க
விட்டு விட்டேனே என அழத்தொடங்கினான் மாதவன் .

அவன் அழுவதை கண்ட கண்ணன் ஏன் அழுகிறாய் மாதவா?
எழு,எழு என்றான் .

கண்ணா உன் பசியை நினைத்து அழுகிறேன் , உனக்கு பசியா
என்பதை கூறு , ஏதேனும் எடுத்து வந்து தருகிறேன் .

செயலில் காட்டேன் ,பசியா என கேட்பதை விட்டு கொண்டு
வா மாதவா .

சரி கண்ணா இதோ ஓர் நொடியில் வருகிறேன் என ஓடினான்
மாதவன் , ஓடியவன் தேடினான் தேடுகிறான் , எதுவும்
கிடைக்காமல் துக்கத்தால் அழுகிறான் , புலம்புகிறான் ,
கதறி கதறி அழுகிறான் , புரளுகிறான் , உருளுகிறான் ,
உருருபவனுக்கு ஒன்று தோன்ற துளசியை தேடி கண்டு
பிடித்து பறித்து கொண்டு ஓடி வருகிறான் . ஓடிவந்தவன்
கண்ணண்ணிடம் மகிழ்வுடன் இந்தா கண்ணா பசியாறுங்கள்
என்றான் .

என்ன மாதவா நான் என்ன மாடா?.

கண்ணா உனது பசிக்கு தருகிறேன், இப்போது தான் கேட்டேன் உனது துலாபாரத்தில் துளசி போட்டாலும் ஏற்றாயே?. இந்த கதை தானே வேண்டாம் என்பது. விட்டுவிடு கண்ணா என துளசியை கண்ணனுக்கு தர கண்ணனும் ஒவ்வொரு துளசியாக எடுக்க, கண்ணன் நினைத்தபடி ஒவ்வொரு துளசியும் பல ஆகாரங்களாக உள் செல்ல, மாதவன் கண்ணன் கால்களை கண்ணீரால் கழுவினான், ஐயா எதை கொடுப்பது என கதறி, அன்பால் எதையும் ஏற்பாய் என்பதை காட்டினாய் இந்த பெரும் பாக்கியத்தை அளித்திருக்கிறாயே, என்னை அன்பால் ஆட்கொண்டாயே என அழ, கண்ணன் கூதூகுலத்துடன் சாப்பிட்டான். கடைசியாக கண்ணன் உனக்கு பசிக்கிறதா மிகுதியை உண் என்றான்.

இல்லை இல்லை கண்ணா என் வயிறு நிரம்பியது.

அப்படியானால் என் பிரசாதம் வேண்டாம் என்கிறாய்?.

என்பிறவியே உன் பிரசாதம் தான் எதை வேண்டாம் என தவிர்ப்பது எதை வேண்டுமென ஏற்பது?.

ஹீம் மாதவா விட்டால் ஒரு கீதையே எழுதுவாய் போலிருக்கிறதே!.

கண்ணா எழுதும் அளவிற்கு நான் பெரியவன் அல்ல, எழுதாமல் இருக்க சிறியவனும் அல்ல.

என்ன குழப்புகிறாய் மாதவா?.

என்னுள் நீ இருக்க நான் எழுதுகிறேன் என கூற நான் பெரியவன் அல்ல, என்னுள் நீயே இருக்க எழுதமுடியாது என கூற நான் சிறியவன் அல்ல, அப்படி கூறினால் நான்

பக்தியில்லாதவனாவேன் கண்ணா.

பலே, பலே மாதவா நீ நன்றாக பேசுகிறாய்.

கற்றுத்தருபவன் நீ, என்னுள் இருந்து கற்றுக் கொள்பவனும் நீ, நான் என்று ஏது? கண்ணா?.

நீ இன்று தான் நான் என்பதை விட்டாய்.

ஏன் இதுவரையில் நான் என்று இருந்தேனா கண்ணா.

மாதவா சற்றுமுன்னர் உனக்கு பசிக்கிறது என்று கூறினாயே நமக்கு பசி என்றா கூறினாய்?.

கண்ணா இனி அப்படி நடவாது இது சத்தியம்.

பார்த்தாயா சத்தியம் என்று எனக்கு கூறுகிறாய், நீயே நான் வேறு, நீ வேறு என பிரிக்கிறாய் ?.

மன்னித்துக் கொள், வேண்டாம் கண்ணா அதுவும் வேண்டாம், நாம் இருவரும் ஒன்றாகவே இருப்போம். சரி வா மாதவா நாம் ஓடி பிடித்து விளையாடலாம். நாம் எப்படி வேண்டுமானாலும் விளையாடலாம் கண்ணா நாம் இதைத்தானே இத்தனை காலமாக எதிர் பார்த்தோம்.

கண்ணனும் மாதவனும் சிறிய பிள்ளைகள் போல் தங்களை மறந்து விளையாட தொடங்கினார்கள்.

மாதவன் கண்ணணிடம் கண்ணா நான் ஓடுகிறேன் என்னை நீ பிடிக்க வா என்றான்.

கண்ணனும் இந்தா உன்னை பிடிக்க வந்தேன் என்றிருந்தோ உன்னை பிடிக்க வந்திருக்கிறேன் என்று சொல்ல, இவ்வார்த்தைகளை கேளாதவன் போல் மாதவன் ஓடுகிறான்.

கண்ணன் பிடிக்க செல்கிறான், இங்கே அர்த்தம் என்னவென்றால் இறைவன் நம்மை தேடி ஓடி வருகிறான், நாம் ஓடுகிறோம் என்பது. மாயையில் சிக்கிக் கொண்டு தவிக்கிறோம் அவனிடம் பிடிபடாமல் நாம் ஓடுகிறோம், அதாவது நமக்குள் இருக்கும் இறைவனை நாம் கண்டு கொள்ள வேண்டும். அதை காணாத வரையில் நாம் ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறோம், அவன் நம்மை பிடிக்க ஓடிவந்து கொண்டே இருக்கிறான் என்பது அர்த்தமாகும். ஓடிபிடித்து விளையாடுவதின் நோக்கமே இதுதான் இறைவன் நம்மை பிடிக்க வருகிறான் நாம் அவன் கையில் பிடிபடாமல் ஓடுகிறோம். மாயையில் இருப்பவன் தன் நிலையை உணர மாட்டான், மாயையில் மூழ்கி இருப்பான் அவனுக்கு இறைவன் இருக்கிறான் என்று தெரிந்தும், அதை உணர்ந்து கொண்டு நடக்க மாட்டான், இம் மாயையில் இருப்பவனுக்கு இறைவன் புலப்படாமல் இருக்கிறான், இறைவன்பிடிபடாதவன். ஆனால் மாயை அகற்றப்பவனுக்கு இறைவன் தன்னிடத்திலேயே இருக்கிறான். மாதவன் ஓட கண்ணன் பிடிக்க ஓடி வருகிறான், மாதவனை கண்ணன் பிடிக்க முயல, மாதவனும் தப்பி, தாவி ஓடிவிடுகிறான், நின்று கொண்டே கண்ணன் புன்னகைக்கிறான். மாதவன் அங்கிருந்து என்ன நமக்குள் புன்னகை உண்டாகிறதே என்று கேட்கிறான்.

ஒன்றுமில்லை இப்படித்தான் மனிதர்கள் என்னைப்பார்த்து தாவி ஓடி விடுகிறார்கள், இறைவன் என்றால் பயம் அடைகிறார்கள், ஏன் இந்த பாச உணர்வை கொடுப்பதில்லை? எந்தாய் இருந்தாள் கொடுத்தாள் என்றான். இங்கே தாய் என்பது வைதேகியை குறிக்கிறது, பாசத்துடன் பார்த்தாள் என சுட்டிக் காட்டினான். அதே நேரத்தில் மாதவன் எந்த நிலையில் இருக்கிறான்? ஏதாவது ஞாபகம் இருக்கிறதா? என்பதை பார்ப்பதற்கு ஒரு சோதனை.

மாதவன் எதையுமே காதில் வாங்காதவன் போல் அங்கே நின்று புன்னகைத்தான், கண்ணா உலக சிந்தனை நமக்கு எதற்கு நாம் விளையாடிக் கொண்டு தானே இருக்கிறோம்

இருவர்களாகவே இருப்போம், இச்சிந்தனை நமக்கு எதற்கு? தேவை இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.

சரி தங்கள் கட்டளை நான் மீற முடியுமோ? தங்களுக்கு ஏற்றார் போல் வருகிறேன் என்றான் கண்ணன். இங்கே மாதவன் தடுக்கவில்லை தாங்கள் என்று சொல்வதையும் மௌனமாகவே ஏற்றுக்கொண்டான்.

வா கண்ணா வந்து பிடி என்று ஓடினான் , சற்று தூரம் ஓடிய கண்ணன் மூச்சு வாங்குவதைப்போல் நடித்தான், அதைப்பார்த்த மாதவன் இந்தா பிடித்துக் கொள் வா என்று அங்கேயே நின்றான். ஏன் என்றால் கண்ணன் மூச்சு வாங்குவதை பார்க்கும் அளவிற்கு மனம் தாளவில்லை, அழுகை மேற்கொண்டது, அங்கேயே நின்று என்னை பிடித்து கொள் கண்ணா என்றான்.

கண்ணனும் ஆங்! இந்த கதை எல்லாம் வேண்டாம் பா மூச்சு வாங்குகிறது என்று பிடித்து கொள்ள சொல்கிறாயா? அப்புறம் புடிச்சுக்கோ என்பாய் பிறகு பிடித்த பின்னர் உனக்காகத்தான் நான் நின்றேன் என்பாய் வேண்டாம், வேண்டாம் நீ ஓடு நான் பிடிக்கிறேன், பரவாயில்லை மூச்சுத்தானே வாங்குகிறது பரவாயில்லை, இப்படி மூச்சு வாங்க ஓடியே என்னை யாரும் பிடிக்கலையே, ஆதலால் நீ ஓடு நான் பிடிக்கிறேன் என்று கூற மீண்டும் ஓடத்தொடங்கினர்.

இங்கே கருத்து என்னவென்றால் கண்ணன் நின்றான், நின்றவன் மூச்சு வாங்குவது போல் நடித்தான் அதைப்பார்த்த மாதவன் பாசத்தில் தளர்ந்து நின்றான், அவனுக்கு அந்த சிரமமும் தரக்கூடாது என்று அங்கேயே நின்று விட்டான், இறைவனை உணர்ந்தவன் இறைவனிடத்தில் எப்படி அன்பை வைக்கவேண்டும் என்பதன் பொருள் ஆகும். தன் நிலையும் மறந்து இறைவனிடத்தில் அன்பை வைத்திருக்கிறான், இறைவன் செய்வது பாவனை ஆகிலும் அதையும் தாங்காத வனாகிறான், இங்கே பார்க்கும் போது ஒரு தாயை விட சிறந்தவன் ஆகிறான். அங்கே அவனது

பாசமும், நெகிழ்வும் பரிவும் கண்ணனை மகிழ வைக்கிறது, இறைவனும் இதற்க்காகத்தான் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

மனிதர்கள் மாயையை விலக்கி அவனை நாட வேண்டும் என்பது தான் உட்கருத்து, அப்படி நாடும் போது இறைவன் விளையாட்டாக சோதிப்பான், ஏனென்றால் நாடுபவன் பக்குவம் அடைய வேண்டும் என்பதற்க்காகத்தான் இச்சோதனை, இச்சோதனையில் வென்றால் இறைவனிடத்தில் நாம் இருப்போம், சோதனை தருகிறானே என்று பயந்தால் அவனை நெருங்குவது சிரமம். ஆதலால் இச்சோதனை இறைவன் விரும்பி செய்கிறான், நீ பாசம் வைத்திருக்கிறாயா? என்று பார்க்கிறான். கருணை கடலாக இருக்கிறது. இறைவனும் நம்மிடத்தில் என்றும் கருணை உள்ளவன் தான். நம்மை காப்பதற்க்காக நம்முடன் இருக்கிறான். நாம் உணர்வது, உணராதது நம் கையில் இல்லை, அதேபோல் நான் நின்றுகொள்கிறேன் நீ என்னைப்பிடித்து கொள் என்றான், தூய ஆன்மா இறைவனை நாடும் போது மாயையை விட்டு தன்னுள் இறைவனை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதாகும், நின்று கொள்கிறேன் என்பது என் மாயைகளை நான் நிறுத்தி விட்டேன், உன்னை என் உள் அடக்கிக் கொள்வேன் அல்லது என் மாயைகள் நீங்கின நான் பரிசுத்த ஆத்மாவாக நிற்கிறேன் என்னை நீ வந்து பிடித்துக் கொள் இறைவா, போதும் உன் சோதனை இனி என்னை வந்து பிடித்துக் கொள் என்கிறான். இவைகள் எல்லாம் இவ் ஓட்டத்தின் உட்பொருள்கள்.

மாதவன் மீண்டும் ஓட கண்ணன் துரத்துகிறான் மாதவனுக்கு ஓட முடியவில்லை ஏன் என்றால் அவன் வயதில் முதிர்ந்தவன் தானே அங்கே முடியாமல் நிற்கிறான்.

கண்ணன் பிடிக்கவில்லை தூரத்தில் நிற்கிறான் என்ன மாதவா ஓட முடியவில்லையா?.

இல்லை கண்ணா நமக்கு மூச்சு வாங்குகிறது அல்லவா?.

ஓ அப்படியா என்கிறான் கண்ணன் , சரி நான் இப்ப பிடிக்கலை நான் இங்கே இருக்கேன் நீ அங்கேயே இரு எப்போது நீ சரி என்கிறாயோ அப்போது நான் பிடிக்க வருகிறேன் என்றான்.

மாதவனும் சிரித்த வண்ணம் சரி என்பது எப்போதுமே உள்ளது, கண்ணா அடைந்ததை அடைந்து விட்டேன் இனி சரியாக நிற்கிறேன், சரீரம் இங்கே வீழ்கிறது, அங்கே ஆன்மா நாடுகிறது, வந்து பிடித்துக் கொள் என்பதன் உட்பொருள் இது. சரீரம் என்பது பஞ்சபூதங்களால் ஆனது இது உன்னை கலக்கும் நேரமும் வந்து விட்டது நீ என்னை பிடிக்கும் நேரமும் வந்து விட்டது, நீ வரலாம் இந்த தூய ஆன்மா இதுக்காகத்தான் காத்து இருக்கிறது. பார்த்தாயா? இச்சரீரம் எதற்கும் பயன் இல்லாமல் போய்விட்டது இந்த தேகம் பயன் இல்லாததால் இந்த ஆன்மா குடியிருப்பதில் பயன் இல்லை, ஆதலால் இக் குடியிருப்பு அங்குதானே ஆதலால் நான் அங்கு வருகிறேன், அல்லது நீ எடுத்துச் செல், என்பது உட்பொருள். ஆங் நான் ஏன் வருகிறேன் என்றான் கண்ணன், அங்கே இவர்கள் விளையாடுகிறார்கள் அனைத்து விளையாட்டிலும் உட்பொருள் அதிகமாகிறது. நான் வரமாட்டேன் நீ ஓடு இப்ப நான் பிடிக்க மாட்டேன், நீ ஓடிக்கொண்டே வா நான் பிடிக்கிறேன் என்கிறான்.

மாதவன் அங்கிருந்தபடியே கண்ணா நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன் நான் தோற்றுவிட்டேன், நீ வந்து இங்கே பிடித்துக் கொள் பரவாயில்லை என்கிறான். கண்ணனும் இல்லை, இல்லை நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன் தோத்துவிட்டேன் என்று கூற, இருவருமாக இப்படி விளையாடுகிறார்கள்.

விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது மாதவனின் கால்களில் உதிரம் கொட்டுகிறது முள் ஒன்று அவனை தைத்து இவ் உதிரம் வர அதை பார்க்கிறான் கண்ணன் ,மாதவா என்ன கால்களில் ரத்தம் என்கிறான்.

நமக்கு என்னப்பா ரத்தம் என்றால் ரத்தம் அவ்வளவுதானே என்கின்றான் மாதவன்.

கொண்டா, கொண்டா உன் காலை கொடு என்கிறான் கண்ணன்.

மாதவனும் சற்றும் தயங்காமல் தன்காலை அவன் கையில் தருகிறான் இங்கே இறைவனிடத்திலும், இந்த தூய ஆத்மாவினடத்திலும், பந்தங்கள் நீங்கி விட்டன, மரியாதைகள் நீங்கி விட்டன, தான் என்பது இங்கே ஒன்றாகி விட்டது, நான், நாம் என்பது இங்கே நானாகி விட்டது, நானென்றால் கண்ணனும் ஆவான் மாதவனும் ஆவான் என்றபடி இங்கே நானாகி விட்டது. தனது காலை இவன் கண்ணன் மீது வைக்கிறான்.

கண்ணனும் பார்த்தாயா? முள்குத்தி இருக்கிறது, நீ இப்படியா ஓடுவது? என்றான்.

மாதவனும் சிரித்த வண்ணம் ஓட வைத்தவன் நீதானே? நான்தான் ஓடமாட்டேன் அப்படியே பிடித்துக் கொள் என்றேனே, பிடிக்காமல் என்னை விட்டு விட்டு இப்பொழுது முள் குத்தியிருக்கிறது என்று வறுத்தப்படுகிறாயே! உன் கால்களில் தானே குத்தியிருக்கிறது அதைபார்த்து தான் எனக்கு வருத்தம் என்றான் மாதவன்.

கண்ணனோ நம் கால்களில் முள் குத்தவில்லை என்றான், இங்கே இதனது உட்பொருள் என்ன? தேகம் பஞ்சபூதத்தால் ஆனது இந்த பஞ்சபூதத்திற்குத்தான் முள் குத்தியுள்ளதே தவிர உன் ஆன்மாவிற்கோ அல்லது என் ஆன்மாவிற்கோ அல்லது நம் இருவரின் ஆன்மா ஒரு ஆன்மாவாக இருக்கும் அந்த ஆன்மாவுக்கோ முள் என்பதே வார்த்தை இல்லை ஆதலால் அம்முள் குத்தவில்லை என்பதை கண்ணன் சுட்டிக் காட்டினான்.

அங்கே மாதவன் உன் காலில் தான் முள் குத்தியது என்றான் நாம் இறைவனை சரண் அடைந்த பிறகு

நமக்கு வரும் துன்பங்கள் அனைத்தும் அது இறைவனை சார்ந்ததே ஆகும், நமக்கு வரும் இன்பங்கள் அனைத்தும் அது இறைவனையே சார்ந்தது ஆகும், இன்பம், துன்பம் அனைத்தும் இறைவனை சார்ந்ததே ஆகும். இன்பம் துன்பம் இரண்டையும் இறைவனுக்கு அர்பணிப்பவன் தூய ஆத்மாவாக மாறுகிறான், ஆதலால் இங்கே தூய ஆத்மா ஆனவன் தன் சிந்தனையை விட்டு கண்ணனின் சிந்தனையில் இருந்து கண்ணனுக்குத்தான் முள்குத்தியது என்பதை இவன் கூற ,அதை புரிந்து கொண்ட கண்ணன் ஆன்மா என்னிடம் சேர்ந்து விட்டது அந்த ஆன்மாவிற்கு குத்துவதற்கு ஒன்றும் இல்லை ஆதலால் இத்தேகம் என்றும் மாயை, இந்த மாயைதான் சுற்றிக் கொண்டு இருக்கிறது என்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

மாதவன் கண்ணனை பார்த்து ஏனய்யா என் காலில் முள் குத்தியிருக்க அதை பார்த்துகிட்டு தானே இருந்தே அதை எடுக்க கூடாதா? என்கிறான் .

கண்ணனும் புன்னகைத்தவாறே எடுக்கலாம் ஆனால் கொஞ்சம் நேரம் இருக்கட்டுமே என்று பார்க்கிறேன், நன்றா இருக்கிறது பார்ப்பதற்கு.

நான் வலியால் துடிப்பது உனக்கு நல்லா இருக்கா? நீ என்ன என் நண்பனா? ஒரு பிரியை தன் பிரியனுக்கு சிறிது அடிபட்டாலும் தாங்காதவள் ஆவாள், நீ அது கூட இல்லாமல் படட்டும் என்று இருக்கிறாயே கொடியவனய்யா நீ என்கிறான் .

சரி அப்படிதான் வைத்துக் கொள்வோம் நான் கொடியவனாக இருந்து விட்டு போகிறேன் ,நீ நல்லவனாகவே இரு என்கிறான் .

மாதவன் புன்னகைத்தவண்ணம் நாம் நல்லவனுமாவோம் கொடியவனும் ஆவோம் என்றான் .

நீ நன்றாக பேசுகிறாய் என கண்ணன் சொல்ல.

உட்பொருள்: முள் தைத்து இருக்கிறது எடு ஐயா மாயையால் உண்டான இத்தேகம். பஞ்சபூதத்தால் ஆன தேகம் மாயை எனும் இந்த ஆத்மாவை சுற்றியிருக்கிறது, ஆத்மாவிற்கு தேகம் மாயை ஆகும், முள் என்பது இந்த தேகம் இந்த தேகத்தை எடுத்து விடு என்று இவன் சூட்சுமமாக கேட்க, அங்கே கண்ணனும் சற்றுப் பொறுக்கலாம் இப்போதே இத்தேகத்தை எடுக்க தயாராக இல்லை, ஆதலால் சற்று நேரம் பொறு என்று அவன் பாணியில் சூட்சுமாக சொல்கிறான் இங்கே இவர்கள் விளையடினாலும் பொருள் அதிகம் ஏற்படுகிறது.

முள்ளை எடுக்க கண்ணன் முன் வருகிறான் கண்ணணின் மடியில் காலை வைத்து இருக்கிறான் மாதவன். கண்ணன் முள்ளை எடுக்க காலை அழுத்துகிறான், அழுத்தும் போது மாதவன் உள்ளுக்குள் ஆஹா! என்ன இன்பம் இறைவா! இந்த பாக்கியத்திற்காகத்தானே நான் காத்து இருந்தேன், ஒருசமயம் அண்ட சராசரங்களின் மேல் நான் கால் வைத்திருப்பது போல் இருக்கிறது, ஒருநேரம் தாமரைப்பூ போன்ற பஞ்சு மெத்தை மேல் கால் வைத்தது போல் இருக்கிறது எதற்கு ஒப்பிடுவேன் உன் தொடையை? என்ன அழகு அன்ன ஆனந்தம், இறைவா என்று எண்ணி மனதுள் அழுகிறான், சொட்டு கண்ணீர் வரவில்லை ஆன்மாவினுள் அழுகிறான் அதை அறிந்த கண்ணனும் தன்னுள் நினைக்கிறான் நான் என்னே பாக்கியம் செய்தேன் எனக்கு இப்படி ஒரு பக்தன் கிடைத்து இருக்கிறானே, அன்பிலும், பாசத்திலும், பரிவிலும் என்றுமே என்னை மறக்காமல் எனக்காகவே வாழ்ந்தானே, இப்படி போன்றவனை அல்லவா நான் விரும்பியது அதை நான் பெற்றேனே என்று இவன் நினைப்பதை க்ஷணத்தில் உணர்ந்த மாதவன் ஐயா நாம் இருவருமே பாக்கியசாலிகள் தான் ஆனால் தங்கள் நிலை வேறு, இந்நேரத்தில் நான் தாங்கள் என்று தான், நான் கூறவேண்டும் காரணம் என்னே பாக்கியம் என்று நினைக்கிறீர்களே ஆதலால் தாங்கள் தானே பெரியவர் தங்களிடம் நான் வந்ததை நானே நினைத்தேன் என்றான்.

இல்லை மாதவா அங்கும் என்னை பிரித்து தானே பார்த்தாய்
என்னே பாக்கியம் செய்திருக்கிறேன் என்று இறைவன் மேல்
பாதம் வைக்க என்று நினைத்தாயே அப்படி என்றால் நான்
வேறு, நீ வேறு என்றுதானே அர்த்தமாகிறது, இதையே
நானும் நினைத்துப்பார்த்தேன் நீ இப்படி நினைக்க நான்
மட்டும் நினைக்க கூடாதோ?.

மாதவனுக்கு ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை கண்ணீர்
விழியில் தளும்ப அழுகிறான் என்ன செய்யவேண்டும்
என்பது தெரியாமல் கண்ணணை கட்டிப்பிடித்து முத்தம்
தருகிறான், தனக்கு பைத்தியம் பிடித்தாற் போல் ஆடுகிறான்.
கண்ணணை கொண்டாடுகிறான், தூக்குகிறான் என்ன
செய்வது என்று தெரியாமல் தவிக்கிறான் புரள்கிறான்.
கண்ணன் நின்று கொண்டு அனைத்தையும் ரசிக்கிறான்
இவன் கத்துவதும், புரள்வதும், கண்ணனுக்கு மகிழ்ச்சியாக
இருக்கிறது. தன்னை இவன் முழுமையாக அடைந்து
விட்டான் என்ற பெருமை கண்ணனிடத்தில் இருக்கிறது,
இருவரும் மகிழ்ச்சி கோலங்களில் இருக்கிறார்கள்.

கண்ணன் மாதவா நாம் கோலாட்டம் ஆடலாமா என்றான்.

மாதவனும் ஆம் விளையாடலாம் வா என்றான்.

சரி வா கோல் எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்கிறான்
கண்ணன். சற்று யோசித்து விட்டு ஆமாம் கோல் இல்லையே
நாம் என்ன செய்யலாம் என்கிறான்.

சரி நாம் கையை தட்டி கோல் இல்லாமலேயே ஆடுவோமே
என்கிறான் மாதவன்.

அதை மனப்பூர்வமாக ஒத்துக் கொண்டான் கண்ணன்.
இருவரும் கும்பியடிக்க தன் கைகள் கண்ணணை தட்டி,
மாதவன் தான் எங்கோ உலகத்தில் இருக்கிறோம், இங்கு
இல்லை, நாம் இறைவனிடத்தில் சேர்ந்து விட்டோம், என்று

இவன் கை தட்ட இறைவனும் தன் பணிகள் அனைத்தையும் மறந்து இவனிடம் கை தட்டுகிறான்.

இக்கைதட்டல் கருத்து என்ன என்று பார்க்குங்கால் இறைவனிடத்தில் இக் கைதட்டுவதோ ,கோல் தட்டுவதோ நாம் மிகவும் பாக்கியசாலிகள் ஆவோம். இறைவனை நாம் தொடும் அளவிற்கு பாக்கியம் கிடைக்கிறது, நம்மையும் மறந்து நாம் இறைவனை தொட்டு மகிழ்ந்து விளையாடுகிறோம். சூழ்நிலையில் நான் என்பது இல்லாமல் நாம் என்று இறைவனிடம் ஒன்றாகிறோம் என்று அர்த்தமாகிறது. கோல் எனுங்கால் சரீரம் இரண்டாக தெரிகின்றது. சப்தம் ஒன்றாகிறது என்பது ஆன்மா ஒன்றாகிறது என்பது இதன் பொருள் ஆகும்.

சரீரங்கள் இரண்டாகின்றன என்பது கோல்கள் இருவரும் கையில் வைத்திருக்கிறார்கள் சப்தம் ஏற்படும் போது ஒன்றாகிறது இரண்டு கோலும் ஒன்று சேர்கிறது அச்சப்தம் ஒன்றாகிறது அச்சப்தம் என்பது இரண்டு ஆன்மாவும் ஒன்றாக இணைகிறது என்பதன் உட்பொருள் ஆகும். இரண்டு ஆன்மாக்களும் ஒன்றினையும் போது கூச்சமென்பது ஏது? வெட்கம் என்பது ஏது? அனைத்தையும் மறக்கிறார்கள் இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைத்தையும் மறந்து மகிழ்கிறார்கள் இந்த லோகத்தில் உள்ள மாயைகள் அனைத்தையும் மறந்து இறைவனிடம் ஐக்கியமாகிறார்கள். இறைவனை அடைகிறார்கள், இறைவன் தன் பணிகள் பல இருப்பினும் தானும் இத்தாய ஆத்மாவோடு விளையாட போகிறான். ஆயிரம் பணிகள் இருந்தாலும் இறைவன் அந்த தாய ஆன்மாவை தேடுகிறது என்று உட்பொருள் ஆகிறது, அப்படி என்றால் இறைவனின் பணி என்ன? இறைவனின் பணி தாய ஆன்மாவை தேடி தன்னை அடையும்படி செய்கிறது. இங்கே சந்தோஷத்தில் இருவரும் மகிழ்கிறார்கள், இவன் தன் நிலை மறந்து அங்கே அடைய, அந்த ஆன்மாவும் தன்நிலை மறந்து இங்கே அடைகிறது, அப்படி என்றால் இறைவன் என்பது பெரிய ஆன்மாவாகவும், நாமென்பது சிறிய ஆன்மாவாகவும் ஆகிறது. இப்பெரிய ஆன்மா சிறிய ஆன்மாவை தன்னுள்

எடுத்துக் கொள்கிறது அதன் உட்பொருள் தான் நாம் கோல் ஆட்டம் என்கிறோம்.

இருவருமாக கும்பியடித்து ஆடுகிறார்கள், ஆடிய வண்ணம் மகிழ்கிறார்கள் கண்ணன் மீண்டும் ஓடிவர கீழே விழுகிறான். மாதவன் தாங்கலாக கையை பிடிக்கிறான் ,பிடித்தவன் கண்ணா என்று கட்டிப்பிடித்து கொள்கிறான், ஏன் ஐயா விழுகிறாய் என்றான்.

கண்ணனும் சிரித்தவாறே நீ என்னை பிடிக்கிறாயா? என்று பார்த்தேன்.

மாதவனும் சிரித்தவண்ணம் இதுதானே வேண்டாம் என்கிறது நீயாக விழ வந்தாய், ஐயோ பாவம் என்று நான் பிடித்தேன், உடனே மாற்றி விட்டாய் பார்த்தாயா!.

மாதவன் அப்படி கூறியதை கேட்ட கண்ணன் சரி நான் தான் விழ வந்தேன் என்று வைத்துக்கொள்ளேன், என்னைப்பிடிக்க ஒரு ஆள் இருக்கிறதே, எவ்வளவு மகிழ்ச்சி என்கிறான். நாம் இறைவனிடத்தில் செல்லும் போது இறைவன் தன் மாயையை இங்கே காண்பிக்கிறான் என்னவென்றால் எப்போது நான் விழுகிறேனோ அப்போது உன் ஆன்மா என்னை வந்து அடைகிறது என்று கூறி இருக்கிறான் , ஆனால் இங்கே விழ வந்தவனை தடுத்தாட்கொள்கிறான் மாதவன், என்னவென்றால் தன் நிலையை மறந்து விட்டான் மாதவன், தனக்கு என்று கூறிய வார்த்தைகளை இங்கே மறந்து விட்டான் மாதவன். ஆதலால் இவன் நம் விளையாட்டு மாயையிலேயே இருக்கிறான், சரி இவன் இன்னும் சிறிது காலம் நம்முடன் விளையாடிக் கொண்டு இருக்கட்டும் என்று விடுகிறான் கண்ணன். தன் நிலையையும் மறந்து இந்த ஆன்மா இறைவனுடன் ஐக்கியமாகிறது, எல்லாவற்றையும் மறந்து துறந்து தாம் இந்த லோகத்தில் இருக்கிறோமா? அல்லது லோகத்தை விட்டு செல்வோமா? என்பதும் சிந்தியாமல் இங்கே இறைவனையே நாடி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான் மாதவன்.

இவ்வாழ்க்கை யாருக்கும் அவ்வளவு எளிதில் கிடைப்பதில்லை மகாதபஸ்விகளும், மஹா ஜென்மங்கள் எடுத்து இறைவனை தபஸில் வென்றிருந்தால் இவர்களுக்கு இப்பாக்கியம் தானாக வரும் இல்லையேல் இப்பாக்கியம் நேருவது சிரமம் ஆகும். இறைவனும் பலகாலம் பொறுத்து இருந்து அதாவது பல ஜென்மங்கள் வரும் நேரத்தில் தானும் இவ்வான்மாவுடன் விளையாடி மகிழவேண்டும் என்பதை எண்ணிக் கொண்டு பலகாலம் பொறுத்து இருக்கிறான், ஏன் என்றால் தனக்கும் விளையாடுவதற்கு நேரம் வேண்டும், அதே நேரத்தில் தூய ஆன்மாக்களோடு விளையாட வேண்டும் என்ற விருப்பத்தில் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான், இப்படி பார்க்கும் போது பல, பல ஜென்மங்கள் இங்கே ஒன்றினைகின்றன, ஆதலால் இச்சங்கம நேரத்தில் தங்களையும் மறந்து விடுகிறார்கள்.

கண்ணன் மாதவனைப் பார்த்து சிரிக்கிறான்.

ஏன் ஐயா ஏன் சிரிக்கிறாய்?.

இது என்ன வம்பா இருக்கே சிரிப்பு வந்தது சிரித்தேன்.

அப்படி என்ன சிரிப்பு உனக்கு? எங்காவது எதையாவது கண்டாயா?.

எங்கே காண்பது ?எங்கே போவது? நீ தான் என்னை கெட்டியாக பிடித்திருகிறாயே ஒரு பிரியனை விட்டு விட்டு பிரியை எங்கு பிரிந்து செல்வது? செல்ல முடியாதவண்ணம் என்னை கட்டி வைத்து இருக்கிறாயே என்றான் கண்ணன்.

மாதவன் புன்னகைத்தவாறே விளையாடுவோம் வா என்றான்.

சரி போ கோலாட்டம் இனி நமக்கு வேண்டாம், நாம் விழுகிறோம் வேறு ஏதாவது விளையாடலாம் என்று கூறி சென்று கீழே அமர்கிறான் கண்ணன்.

என்ன விளையாடலாம் ஓடிப்பிடித்து விளையாடி விட்டோம், கோலாட்டம் விளையாடி விட்டோம் என்ன விளையாடுவது என்று கன்னத்தில் கைவைத்து யோசிக்கிறான் அங்கே கண்ணன் யோசிக்கிறான் மாதவன்.

சரி இவன் யோசிக்கிறான் என்று எண்ணிய கண்ணன் மண்ணை விரலால் விரடுகிறான் இவன் பூமியில் விரட விரட மாதவன் அவனை பார்த்து சிரிக்கிறான்.

கண்ணனுக்கு கோபம் வருகிறது யோவ் ஏன்யா என்னைப்பார்த்து சிரிக்கிறே? நீ யோசிக்கிறே எனக்கு பொழுது போகவில்லை நான் பூமியை விரடுகிறேன் என்றான் கண்ணன்.

மாதவன் மீண்டும் சிரிக்கிறான்.

இதோ பார் நீ ரொம்ப சிரிக்கிற எனக்கு கோபம் வரும், வந்தா நேரா வந்து உன்னை உதைப்பேன் என்றான்.

மாதவன் பதில் கூறாமல் நன்றாக சிரிக்கிறான்.

கண்ணன் கோபத்தில் சிறுபிள்ளைகள் செய்வது போல் மாதவன் மீது மண்ணை எறிந்தான் ,ஏன் சிரிக்கிறாய் ? என்னைப்பார்த்து சிரிக்காதே என்று கூறினாலும் சிரிக்கிறாயே என்னைப்பார்த்து அப்படி என்ன இருக்கிறது என்னிடத்தில்? மண்ணை நோண்டி கொண்டு இருக்கிறேன் நான் என்ன பன்றியா? என்றான்.

மாதவன் பலமாக சிரித்து நீ பன்றி தானே உன் குணம் உன்னை விட்டுப்போகவில்லை பார்த்தாயா? மண்ணை நோண்டுகிறாயே? அங்கே வராக மூர்த்தியாக இறைவன் காட்சி அளிக்க அதைக் கண்டு மகிழ்கிறான் மாதவன். கண்ணா யாரை பார்க்க மண்ணை நோண்டினாய் என்றான்.

கண்ணனும் என்ன சொல்கிறாய் எனக்கு பொழுது போகவில்லை என்று மண்ணை நோண்டுகிறேன்.

அதைத்தான் இப்போதும்சொல்கிறேன் பன்றியின் குணம் போகவில்லை என்று தான் சிரித்தேன் என்று மீண்டும் சிரித்தான்.

கண்ணனும் வேகமாக சிரித்தான் .அரக்கன் பூமியை நீரில் அழுத்தினான் என்ன செய்வது பூமி என்று இல்லாமல் நீர் வளமாகி விட்டது, அதனால் பூமியை தூக்கி நிலை நிறுத்தினேன் என்றான், மாதவன் சிரித்த வண்ணமே பூமியை நீரில் அழுத்தியது, பூமியை மாயை சூழ்ந்தது, இறைவனை எல்லோரும் மறந்தார்கள் படைப்பு தங்களால் தான் நடக்கிறது என்று நினைத்தார்கள். படைப்பு என்பது இங்கே பெற்றோர்கள் குழந்தைகளைப்பெற்று கொள்வது தங்களால்தான் நடக்கிறது, இறைவன் இல்லை என்று நினைக்கிறார்கள், ஏன் என்றால் பெற்றவர்கள் குழந்தை இறைவனது என்று நினைத்தால் எந்நேரத்திலும் அக்குழந்தை தமக்கு சொந்தமானது இல்லை என்று கருதுவார்கள். ஆனால், இங்கே பெற்றோர்கள் அனைவருக்குமே என்பிள்ளை என்மகன், என் பேரன், இப்படியாக எல்லாம் நினைக்கத்தோன்றுகிறது, அப்படி என்றால் இவர்கள் இறைவனை மறந்து மாயையில் மூழ்கி இருக்கிறார்கள் அங்கு மாயை சூழ்ந்திருக்கிறது. நான் இருக்கிறேன் என்னை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள் மாயையில் மட்டும் சிந்தனை இருந்தால் மாயை உங்களை சூழ்ந்து கொள்ளும் ஆதலால் நான் இருக்கிறேன் என்பதை நிலை நாட்டினாய்.

மாயை நீராக சூழ்ந்திருக்க நானும் உங்களுள் ஒருவனாக இருக்கிறேன் இந்த பூமி எனும் ஆன்மாவை மனிதனிடம் நிலை நாட்டுகிறாய், எடுத்துரைக்கிறாய், இதனிடத்தில் ஆன்மா என்று ஒன்று இருக்கிறது, இதனுள் உறைந்திருக்கிறது என்பதை புரிந்து கொள்ளுங்கள், நீங்கள் தான் அனைத்தும் செய்கிறீர்கள் என்று எண்ணாதீர்கள் என்பதை தானே இப்பன்றியின் ரூபமாக விளக்குகிறாய் கண்ணா! மனதுள்

உட்கார்ந்து கொண்டே மனிதனை துருவிப்பார்க்கிறாய் அங்கே அமர்ந்து கொண்டு செயல்களை செய்கிறாய், இப்பஞ்ச பூதத்தால் ஆன தேகத்தை மாயைகள் சூழ்ந்திருக்க உன்னை மறக்க நேரம் வரும் போது துன்பத்தை கொடுத்து, உன்னை நினைக்கும் வண்ணம் நீ மாயைகள் நடத்துகிறாய்.

ஏது நான் தான் அவர்களுக்கு கஷ்டம் கொடுப்பது போலவும், அவர்களுக்கு கர்மங்களே ஏதும் இல்லை என்பது போலவும் பேசுகிறாயே.

இல்லை கண்ணா கர்ம வசத்தால் அவர்கள் பல பிறப்புக்கள் எடுக்கிறார்கள், அதே நேரத்தில் உன்னை அடைவதற்கும் பல பிறப்புக்கள் எடுக்கிறார்கள் என்று நினைக்கலாமே, மாயை எனும் சூழலில் இருந்து அவர்கள் விலகுவதற்க்காக நீ இப்படி எல்லாம் கர்மவசத்தை கொடுத்து அதில் இருந்து அவர்களை மீட்கப்பார்க்கிறாய். என்ற அர்த்தமும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா?.

ஏதோ சொல்கிறாய் எனக்கு தெரியாது, நான் ஏதோ இருக்கிறேன் என்றான்.

இப்பன்றியின் உட்பொருள் இதுதான் கண்ணா, மற்றொன்றும் கூறுகிறார்களே அதை என் மனதில் ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை என்கிறான் மாதவன்.

கண்ணனும் என்ன அது மற்றொன்று சொல்கிறாய்?.

இல்லை அந்த ஈசனின் காலடியை பார்ப்பதற்க்காகத்தான் நீ கீழே பூமியை துளைத்து சென்றதாகவும் ஒரு கதை ஒன்று வருகிறது அதை என்னால் ஒப்புக் கொள்ள முடியவில்லை என்கிறான்.

ஏனாம் நான் அப்படி போகக்கூடாதோ?.

ஐயா நீ அப்படி செய்திருக்கலாம் அதில் ஒன்றும் தவறு

இல்லை ஆனால் அதை ஒப்புக் கொள்ளும் மனப்பக்குவம் எனக்கு இல்லை. அப்படி என்றால் நான் வேறு, ஈசன் வேறு பிரம்மா வேறென்று கூறுகிறாய் போல் இருக்கிறது என்று கண்ணன் கேட்க.

மாதவன் ஐயா அப்படி ஏதும் நான் நினைக்கவில்லை அனைத்தும் நீரே ஆவீர் அதில் சந்தேகமே இல்லை இருப்பினும் இக்கதையை ஒப்புக் கொள்ளும் அளவுக்கு எனக்கு பக்குவம் இல்லை என்றுதான் கூறினேன்.

ஓ உன் திருவடியை என் மடியில் வைத்துக் கொள்ள நீ ஒத்துக் கொள்வாய் மற்றவர் திருவடியை பார்க்க நீ ஒப்புக் கொள்ள மாட்டாய் இது என்ன நியாயம்? நல்லா இருக்கிறதய்யா உனது நியாயம்.

ஐயா இங்கே நீங்கள் வென்று விட்டீர் நம் திருவடி என்று நான் சொல்ல வந்தால் நம் இறைவனின் திருவடியைத்தான் காணசென்றேன் என்பாய் ஆதாலால் இதையும் நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

கண்ணன் புன்னகைத்தவாறே எவன் என்னை பரிபூரணமாக பார்க்கிறானோ எந்த இடத்திலும், எவர் ரூபத்திலும் என்னையே காண வேண்டும், காண்பிப்பேன். அது சிவலிங்கமாக இருப்பினும் தாமரை மலராக இருப்பினும், மரமாக இருப்பினும் அவை அனைத்தும் நானாக இருக்கிறேன், நானே அனைத்தும் ஆகிறேன், அப்படி அனைத்துமாக இருக்கும் நான் அப்படி வேறுபடுவது ஏது? அந்த வேறுபாட்டை எவன் காண்கிறானோ அவன் இன்னும் பக்குவத்தை அடையவில்லை, வேறுபாடுகள் எல்லாம் காலத்தால் வந்தவை. அவ்வேறுபாடுகள் வழிபாட்டிற்காக வந்தவை, வேறுபாடுகள் எல்லாம் காலத்திற்காக வந்தவை ஆதலால் உனக்கு எது இஷ்ட தெய்வமென்று எடுத்து கொள்கிறாயோ, அதை எல்லா விதத்திலும் காண்பாய். அப்படி காண்பவன் தான் உண்மையில் என் பக்தன் ஆவான், மற்றவர்கள் வேஷதாரிகள் ஆவார்கள், உண்மை

பக்தன் எதிலும் எல்லாவற்றிலும் என்னையே காண்பான், இதைத்தான் நீ புரிந்து கொள்ள வேண்டும் .

இறைவா நான் போலியாகிறேனா என்று மாதவன் கேட்க.

இல்லை மாதவா நீ போலி ஆவதற்கு எந்தவிதத்திலும் சம்பந்தம் இல்லை ஏன் எனில் உன் பழைய வாழ்க்கை ஜென்மாவை பார் என்கிறான் அப்பொழுது மாதவனின் குழந்தை விநாயகர் வேண்டும் என்று கண்ணணையே வைத்து விநாயகர் பூஜை செய்து விட்டு நீரில் போடுவதை பார்க்கிறான், அப்படி பார்த்து விட்டு அங்கு வைதேகி குழந்தையை திட்ட அந்நேரத்தில் மாதவன் இது நம் தவறு அவனுக்கு வேண்டியது ஒரு விநாயகர் அதை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கலாம், அல்லது உணர்த்தியிருக்கலாம், நம் கண்ணனை பற்றியும் உணர்த்தி இருக்கலாம், அதை செய்யாமல் விட்டாய் என்று கூற ,

பார்த்தாயா மாதவா அன்று அப்படித்தான் கூறினாய் அப்படியானால் விநாயகரும் உன் மனதில் நானாக இருந்திருக்கிறேன் அதை வீட்டில் வைத்து பூஜை செய்ய ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறாய், உன் மனதில் அப்பக்குவ நிலை அன்றே வந்திருக்கிறது , வேறுபாடு என்று நினைக்க கூடாது அனைத்து தெய்வங்களும் ஒரே ரூபத்தில் இருக்கின்றன ,ரூபங்கள் பலவாக காண்கிறோம் அன்றி அனைத்தும் ஒன்றாக சேருகிறது, அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு ரூபங்களை வைத்து தியானிக்கிறார்கள் நீ இப்போது வேறுபாடெல்லாம் கேட்கிறாய் என்றால் உன்னை மறந்து ஆனந்தத்தில் கேட்கிறாய் வேறு ஒன்றும் இல்லை மாதவா, என்று கண்ணன் சொல்ல, இவ்வாறாக வராக அவதாரத்தை பார்கிறார் மாதவன்.

இதே நேரத்தில் ஏன் இந்த வராக அவதாரத்தை கண்ணன் எடுத்தார். என்று அங்கே பார்ப்போம்.

அத்தியாயம்: 20

கோவிந்தனும் புதியவரும் இருவருமாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், ஒரு ஊரில், நடு ரோட்டில், ஒரு பெண் பலரால் கற்கலால் அடிக்கப்படுகிறாள் அவள் வலி தாளாமல் இறைவா என்னை காப்பாற்று என்று கதறுகிறாள், அந்நேரத்தில் கோவிந்தனும் புதியவரும் வருகிறார்கள், என்ன இங்கே கூச்சலிடுகிறார்கள் என்று கேட்டார் கோவிந்தன்.

அவர்களில் ஒருவன் ஐயா இவள் ஒரு தாசி இவள் மோசமானவள் அனைவரின் குடும்பங்களையும் பாழ் செய்கிறாள், ஆதலால் இவளை நாங்கள் அடித்து கொல்வதாக தீர்மானித்தோம், அதன்படி கல்லால் அடித்து கொல்கிறோம் என்றார்.

கோவிந்தன் குரு நாதா இது என்ன கொடுமை, இவர்களை எப்படி நிறுத்துவது? அப்பெண்ணை நான் எப்படி காப்பாற்றுவது? என்று யோசிக்கிறான் யோசித்த வண்ணம் இருக்க அவன் மனதின் உள்ளே குரல் எழுகிறது அக்குரல் வெளியில் வருகிறது, ஏனய்யா இவள் தாசி என்று கூறுகிறீர்களே அதன்பொருள் என்ன என்று கேள்வியை கேட்கிறார்.

கூட்டத்தில் ஒருவன் தாசியின் பொருள் என்னய்யா இருக்கிறது பலரிடம் செல்பவள் என்று தானே அர்த்தம் என்றான், மற்றொருவன் ஐயா தாசி என்பவள் இறைவனுக்கு தன்னை அர்பணித்து சேவை புரிபவள். இவள் அப்படி இல்லை இவள் பலருக்கு சேவை செய்கிறாள் என்றான்.

பலர் எனுங்கால் யாரைக் கூறுகிறீர்கள் என்று கோவிந்தன் வினவ.

அனைவரும் மௌனமாகிறார்கள் ஏன் என்றால் பலர் எனுங்கால் பலரென்பது இவர்களாகிறார்கள் அல்லவா? எனவே என்ன பதில் கூறுவது என்று மௌனமாகிறார்கள்.

ம் கூறுங்கள் பலர் எனுங்கால் யார்? மனிதர்கள், மனிதர்கள் எனுங்கால் நீங்கள், நீங்கள் அங்கு செல்வதால் தானே இவள் இப்படி ஒரு நிலைக்கு ஆளாகிறாள், இதன் காரணம் யார்? என்று நன்கு யோசியுங்கள் என்று பலமாக கத்துகிறார் கோவிந்தன்.

கோவிந்தன் கத்துவதை பார்த்த புதியவர் என்ன இவர் ஆவேசத்தில் கத்துகிறாரே என்று மௌனமாக தொலைவில் நிற்கிறார், மேலும் என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம் என எண்ணினார்.

இன்று நீங்கள் அனைவரும் கல்லில் அடித்தீர்கள் அல்லவா அன்று இவளிடம் சென்றவர்களுக்கு எல்லாப்பாவமும் சென்று சேரட்டும் என்று கோவிந்தன் சப்தமிட்டார், நீங்கள் பாவத்தை செய்துவிட்டு அவளை கல்லால் அடிப்பது சரியல்ல ஆதலால் நீங்களே இப்பாவங்கள் அனைத்தையும் சுமப்பீர்கள், எவன் எத்தனை கற்கலால் அடித்தானோ அவனுக்கு அத்தனை பாவங்கள் சேரட்டும் நீங்கள் அனைவரும் பாவ லோகத்திற்கு செல்லுங்கள், அவள் பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கி விட்டது, இவள் இன்று புண்ணியவதி ஆகிறாள் என்றார்.

என்னய்யா ஒரு பன்றியை அழைத்து நிற்க வைத்து நல்லது என்று கூறுகிறீர்களே என்று ஒருவன் கேட்டான்.

இப்பன்றியும் இறைவனின் அவதாரம்தான் போ நீ ஒன்றும் பன்றியை கேவலமாக பேசாதே என்று பதிலளிக்க,

மக்கள் அனைவரும் தாங்கள் செய்தது தவறு என்று உணர்ந்து கோவிந்தனின் கால்களில் விழுகிறார்கள். ஐயா எங்களுக்கு ஞானத்தை தர வந்த இறைவா நீங்கள் தெய்வமாவீர்கள் என்று வணங்கினர்.

கோவிந்தன் கண்ணீர் மல்க ஐயா நான் அல்ல தெய்வம், எனக்கு மேல் என் குருநாதர் இருக்கிறார், அவருக்கு மேல் ஒரு தெய்வமிருக்க, நாங்கள் இவ்வழியாக செல்ல நாங்கள்

இவ்வழியில் நடப்பதை பார்த்தோம், இப்போது நான் பேசியது அனைத்தும் என்குருநாதரே ஆவார். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை, நான் இல்லை ஐயா எனக்கு எதுவும் தெரியாது என்று கூறினார். இல்லை நீங்கள் இவ்வூரில் இருந்து எங்களுக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டும் தாங்கள் இந்த ஊரை விட்டு எங்கும் செல்லக்கூடாது என்று இவர்கள் அனைவரும் கோவிந்தனின் பாதங்களை பற்றினார்கள். கோவிந்தனும் மனதுள் இறைவா இது என்ன சோதனை? இறைவா என்பது அவருடைய குருநாதரை குறிக்கும், நான் தங்களை காண வந்து கொண்டிருக்கிறேன் இங்கேயும் தடுப்பதா? இது சரியா? நான் என்ன செய்யட்டும் என்று நிற்கிறார். ஆனால் இங்கே ஒன்று பார்க்க வேண்டும் அங்கே முள் மாதவன் காலில் குத்தி இரத்தம் வெள்ளமாக வந்ததின் உட்பொருள் இங்கே இவளை கல்லால் அடித்து இங்கே வரும் இரத்தம் அங்கே முள் குத்தி இரத்தமாக வருகிறது என்பதன் பொருளாகும்.. இவர்கள் இப்படி சொல்லும் போது கோவிந்தன் மனதுக்குள் நாம் இங்கே இருப்பது சரியல்ல என்று நினைத்தான், நினைத்தவன் ஐயா நாங்கள் பயணத்தை மெற்கொண்டிருக்கிறோம் ஆதலால் நாங்கள் இங்கே இருக்கப்போவதில்லை, நாங்கள். செல்லப் போகிறோம் என்றான்.

அவர்களும் ஐயா நாங்கள் உங்களை தடுக்கவில்லை திரும்பி வரும் பொழுது தாங்கள் இங்கே தங்க வேண்டும் இவ்விடத்தை விட்டு செல்லக் கூடாது என்றார்கள்.

அதற்குள் புதியவர் தங்களுக்கு ஆஸ்ரமம் இருப்பதையும் மற்ற இடங்கள் இருப்பதையும் சொல்ல வாய் எடுத்தார். உடனே கோவிந்தன் அவர் வாயை பொத்தி இல்லை நாங்கள் திரும்பி வருவோம் வந்தால் சந்திக்கிறோம், இவ்வழியே வந்தால், உங்களை சந்திக்க முடிந்தால், உங்களை சந்திக்கிறோம் அனைத்தும் என் குருநாதரின் க்ருபை இருக்கட்டும், மேலும் நீங்கள் இத்துன்பங்களை நிறுத்தி விடுங்கள் என்றார்.

ஐயா இன்று மாலையாகிறது நீங்கள் இன்று மாலை இருந்து

விட்டு செல்லுங்கள் என்றனர்.

மாலை நேரம் வந்து விட்டதா? சரி நாங்கள் இங்கே இருக்கிறோம் இன்று தங்கிவிட்டு காலையில் செல்கிறோம் என்றனர் கோவிந்தனும், புதியவரும்.

தாசியானவள் கோவிந்தன் பாதங்களில் விழுத்து ஐயா இன்று நான் உங்களுக்கு பணிவிடை செய்யட்டுமா? என்று கேட்க,

எங்களுக்கு பணிவிடை செய்வதா? வேண்டவே வேண்டாம் அம்மா எங்களுக்கு தாயாக நின்று எங்களை ஆசிர்வதியுங்கள் என்றான் கோவிந்தன்.

தாசிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை ,நாம் தாசி நம்மை பார்த்து இப்படி கூறுகிறாரே இவர் என்று கண்ணீர் மல்க ஐயா நானோ தாசி பாவ ஜென்மம் தாங்களோ பெரிய ஞானி அப்படி இருக்க தாங்கள் இப்படி கூறுவது சரியா? என்று கேட்க.

அம்மா பாவம் நீயாக செய்யவில்லை கர்மவசத்தால் செய்தாய், உன் எண்ணத்தில் இறைவனை அடைய வேண்டும், இறைவனுக்கு பணிவிடை செய்ய வேண்டும் என எண்ணினாய், நீ மனிதர்களையே இறைவனாக்கி தொண்டு செய்து இருக்கிறாய், இதை நான் உணர்ந்தேன் அம்மா என்றார்.

அவள் கண்ணீரால் கோவிந்தன் பாதங்களை கழுவினாள், ஐயா உண்மையும் அதுதான் நான் இறைவனை அடைய வேண்டும் என நினைத்தேன், ஆனால் வாழ்க்கை இப்படி நடந்து விட்டது பார்த்தீர்களா?என்று கூற.

ஐயா பார்த்தீர்களா தாசியிடம் நல்ல எண்ணம் இருக்கிறது என்று கோவிந்தன் புதியவரிடம் கூறினார்.

புதியவரும் ஏன் இப்படி இவர்கள் இருக்கிறார்கள்? என்று கேள்வி கேட்க,

அவள் கர்மவசத்தால் தாசி என்னும் பிறப்பை அடைந்தாள் ஆனால் பலர் அவளின் அழகில் மயங்கி தங்கள் இச்சைக்கு ஆளாக்கினார்கள், ஆனால் இவளோ இவளிடம் வருவோரையும் இறைவனாக்கி ஒரு இறைவன் தன்னிடத்தில் மகிழ்ந்து செல்கிறான் எனும் மனப்பக்குவத்தை மேல் நோக்கி செய்திருக்கிறாள்.

அப்படி என்றால் தாசிகள் எல்லாம் அப்படியா என்று புதியவர்கேட்க..

இல்லை காமத்தால் வாழ்ந்து காமத்தால் இறந்து பல பிறப்புக்கள் எடுக்கின்றனர், ஆனால் இங்கே இவளுக்கு காமம் இல்லை இவள் தெய்வத்தையே அடைவதாக நினைக்கிறாள், நீங்கள் நன்றாக யோசிக்கும் பொழுது தெய்வத்துடன் மகிழ்ந்து விளையாடுவது போல் ஆகிறது, இதைத்தான் நம் குரு கண்ணணை கட்டித்தழுவி மகிழ்ந்தார் என்கிறோம், அதே அர்த்தத்தில் நாம் பார்க்கலாம் இவள் மனிதரை இறைவனாக பாவிப்பதால் இவளுக்கு அவ் எண்ணம் இல்லை, இவள் காமவசத்தில் கர்மாக்களை அனுபவிக்கிறாள் இறைவனை நாடி இறைவனையே தியானித்து இறைவனையே நினைப்பவள் இறைவனையே அடைகிறாள், இவள் இறைவனை நினைத்து இறைவா என்று கத்தியவுடன் நாம் அந்த இடத்தில் வந்தோம் அல்லவா? அங்கே இவளின் தூய பக்தி தெரிகிறது, யார் இறைவா என்று தூபக்தியுடன் அழைக்கின்றனரோ அங்கே இறைவன் எவ்விதத்திலாவது எந்த ரூபத்திலாவது, வந்து அருள் செய்கிறான், காரணம் தூயபக்தி இருப்பவர்களுக்கு அங்கே இறைவனின் அருள் என்றும் இருக்கிறது. ஏன் இந்த இயற்கையின் அருளும் இருக்கத்தான் செய்கிறது, செய்தவர்கள் யாரோ ஆனால் செய்த தப்பிற்க்காக தான் அடியும் வாங்கி விட்டாள், அவள் செய்யவில்லை இருந்தும் அச்சரீரம் சுத்தமுள்ளதாக இல்லை காரணம் பலர் காமத்தில் அவளை அனுபவித்ததால்

அவள் சரீரம் சுத்தமானதாக இல்லை. ஆதலால் அதற்குரிய அடியை அச்சரீரம் பெற்று விட்டது, இந்த ஆன்மாவிற்கு ஒன்றும் இல்லை, இச்சரீரம் இங்கே அடிபடுகிறது, மேலும் ஆன்மா தூய்மையடைகிறது பார்த்தீர்களா? என்னே இறைவனின் படைப்பு இவளை தூய்மையாக படைத்து, மனிதர்களை காமவசத்தில் படைத்தார், மகா மாயக்காரன் அவன், அவ் இறைவனை நம்புவதை விட நம் குருநாதரை 'மீயீம்புவதே மேல், இவன் இப்படி எல்லாம் செயல்படுவான் துன்புறுத்துவான் என்றான் கோவிந்தன்.

புதியவர் இறைவனை நம்ப வேண்டும் நம்பினால் இப்படி எல்லாம் நடக்கும் என்று எல்லாம் கூறினீர்கள், பின்னர் நீங்கள் இறைவனையே நம்பாதே குருநாதரையே நம்பு என்று கூறுகிறீர்களே அவர் மட்டும் என்ன சோதிக்காமலேயே இருப்பாரா என்று கேட்க.

கோவிந்தன் குருநாதர் சோதித்தாலும் நாம் பெருமையாகத்தானே வாழ்கிறோம், அச்சோதனையும் நம் குருநாதர் செய்கிறார் என்றுதானே அர்த்தம்.

புதியவரும் ஏன் இறைவனும் சோதிக்க இறைவனும் நம்மை பெருமையாகத்தானே வாழ வைக்கிறான். அப்போது இறைவனும் பெருமையாகலாம் அல்லவா?.

நீங்கள் என்ன கூற வருகிறீர்கள் குருநாதர் சரி இல்லை என்றா?.

ஐயா இறைவா நான் அப்படி கூறவில்லை தங்களுடன் வாதித்துப்பார்க்கிறேன் அவ்வளவுதான் எனக்கு அறிவின் திறமை மேல் ஓங்க வேண்டும், உங்களுடன் வாதித்தால் அது மேல் ஓங்கும் அதனால் தான் கூறுகிறேன்.

என்னை பொறுத்தவரையில் குருநாதர் தான் சிறந்தவர் இறைவனை பிறகு பார்ப்போம் என்றார் கோவிந்தன்.

புதியவரும் ஏன் இறைவனும் குருநாதர் இடத்தில் தானே உறைகிறார் ஆதலால் குருநாதரும் இறைவனும் ஒருவர்தானே என்றார்.

.நீ அப்படி வைத்துக் கொள் நீ குருநாதரை இறைவனாக வைத்துக் கொள் நான் இறைவனை குருநாதராக வைத்துக் கொள்கிறேன், எனக்கு என்குருநாதர் முக்கியம் அவர் இருதயத்தில் யார் வேண்டுமானாலும் உறையட்டும் அதைப்பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை எனக்கு அவர்தான் முக்கியம் என்றான் கோவிந்தன்.

அப்படி என்றால் நீங்கள் இறைவன் வாழ்வை விரும்பவில்லையோ என்று இவர் கேட்க,

இல்லை நான் அதைப்பற்றிய கவலையே இல்லை என்கிறேன்.

அப்படி என்றால்?.

எனக்கு குருநாதர்மேல் பரிபூரணநம்பிக்கை இருக்கிறது என்கிறேன் உங்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லுங்கள் என்றார் கோவிந்தன்.

அங்கே கண்ணனும் மாதவனும் மனம்திறந்து ஒன்றுவதை போல் இன்று இவர்களும் மனம்திறந்து ஒன்றுகின்றனர். .

ஐயா அப்படி ஒன்றும் இல்லை அந்த இறைவனும் ஒன்றுதான் அந்த குருநாதரும் ஒன்றுதான் இவ்விருவருமாக சேர்ந்து நம்மை முட்டாள் ஆக்குகிறார்கள் என்றார் புதியவர்.

எனக்கு அதைப்பற்றி எல்லாம் கவலை இல்லை என்னை பொறுத்தவரையில் என்குருநாதர் சிறந்தவர், அவர் யாரையும் முட்டாள் ஆக்கவில்லை நாம் முட்டாளாக வாழ்ந்ததில் நாம் அர்த்தமில்லாமல் வாழ்கிறோம், அவரை ஏன் வீணாக சொல்வது என்று கோவிந்தன் கூற.

புதியவர் இல்லையில்லை கண்ணனை தன் உள்ளேயே வைத்து கொண்டு நம்மை ஏமாற்றுகிறார் ஏன் அந்த கண்ணனே மாதவன் போல் வாழ்ந்திருக்கலாம் அல்லவா?.

என்ன நீ குருநாதரின் பெயரை வாயால் சொல்கிறாயே மறியாதே குறைவாகிறதே என்றார் கோவிந்தன்.
இல்லை ஐயா நான் பேச்சுவாக்கில் கூறினேன் கண்ணனையும் நாம் மாதவன் என்று சொல்லலாம் அல்லவா என்று அவர் கேட்க.

எந்நேரத்திலும் எக்காலத்திலும் குருநாதரின் பெயரை உன் வாயால் சொல்வது சரியல்ல, அந்த அளவுக்கு நாம் புண்ணியமும் செய்யவில்லை, அவர் பெயரை நாம் வாயால் கூறும் அளவிற்கு நாம் புகழில் சிறந்தவரும் இல்லை, எவன் ஒருவன் அவர் பெயரை தன் வாயால் கூறுகிறானோ. அவன் அவரை விட சிறந்தவன் ஆவான். நீ என்ன குருவை விட சிறந்தவனோ? இப்படி எல்லாம் பேசினால் எனக்கு பிடிக்காது என்றான் கோவிந்தன்.

ஐயா என்னை மன்னியுங்கள் வாதம் செய்யும்போது வார்த்தையை உபயோகித்து விட்டேன். இறைவனே குருவாக வந்திருக்கலாம் அல்லவா?..

எப்படியோ ஆகட்டும் இருவரும் ஒருவரே என்றான் கோவிந்தன்.

அப்படியானால் நீர் குருவையே கண்ணணாக காணலாமே!.

எனக்கு குருநாதரே எல்லாம். இருவரும் ஒருவர்தானே? .

குருவின் ஆன்மா இறைவன் .அப்படியானால் கண்ணன் தானே குரு குருநாதனே கண்ணன் என்றார் புதியவர்.

ஐயா நன்றாக பேசுகிறீர்கள் என்றார் கோவிந்தன்.

புதியவர் கோவிந்தன் காலில் விழுந்து வணங்கி எல்லாம் நீங்கள் தந்த ஞானமே என்றார்.

இல்லை, எல்லாம் குருநாதரின் அருள் என்றார் கோவிந்தன்.

இவர்களின் உரையாடலை கேட்ட தாசி இவர்களை பார்த்து இவர்களில் மூத்தவர் யார்? இருவரும் இறைவனோ என்று வாய்விட்டு கூற, இருவரும் நம்மை பார்த்து இவள் இறைவன் என்று கூறுகிறாளே என்று புன்னகைக்க,

புதியவர் தாசியை நோக்கி அம்மா எங்கள் குரு எல்லாவற்றிலும் உயர்த்தவர், நாங்கள் சாதாரண மனிதர்கள் உங்களை போன்றவர்கள் என்றார்.

கோவிந்தன் இல்லை அம்மா இல்லை, இறைவனை நீங்கள் உங்கள் உள் வைத்திருக்கிறீர்கள் அந்த அவளிற்கு கூட உயர்ந்தவர் அல்ல நாங்கள், எங்கள் குருவை காணவே இருவரும் செல்கிறோம் என்றார்.

உடனே தாசி ஐயா நானும் குருவை பார்க்கலாமா? எனக்கு அந்த புண்ணியம் கிடைக்குமா?.

பார்க்க முடியும் அம்மா உங்கள் மனதில் எங்கள் குருவை தியானம் செயது ஞானம்பெற்று உபதேசம் செய்யுங்கள் என்றார் கோவிந்தன்.

ஐயா நான் குருவை பார்த்தே இல்லையே எப்படி நான் அவரை நினைத்து தியானம் செய்வது?.

புதியவர் அந்த கண்ணனே குரு என்றார் .

உடனே கோவிந்தன் இல்லை எனது குருவுக்கு உருவம் உண்டு என கூறி குருவை வர்ணிக்க, தாசி என்ன நீங்கள் இருவரும் மாறி மாறி சொல்கிறீர்கள்? என வினவினாள்.

புதியவர் கண்ணனே குரு, குருவே கண்ணன் என்றார்.

சரி ஐயா நீரே சொல்லுங்கள் ,வர்ணியுங்கள் நீர்விட்ட இடத்தில் நான் கூறுகிறேன் என்றார் கோவிந்தன். இருவரும் பக்குவப்பட்டு வருகின்றனர். இவர்கள் வர்ணிக்க தாசி மண்ணில் வரைய முழுமையாக வரைந்து விட்டு அழ அவள் மனதில் மாதவன் தோன்ற தன்னை அறியாமல் குருநாதா என்னை காப்பாற்று என கத்தினாள் தாசி.

இருவரும் என்ன ஆயிற்று இவளுக்கு என்று ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து கேட்டுக் கொள்ள, பின் அவளிடமே என்னவாயிற்று? என வினவ அவள் மாதவனை கண்மூடி வர்ணிக்க இருவரும் அவள் காலில் விழ, அவள் நான் என்ன செய்தேன் ?பாவம் செய்தேனா என கேட்க குரு தோன்றினார் குரு தன்னை மறந்து விளையாடி பின் கன்னத்தில் கை வைத்து அமர கண்டேன் என்றாள்.

இவர்கள் இதுவரை நாங்கள் கஷ்டப்பட்டதை வெகு எளிதில் அடைந்தாளே என பெருமைப்பட்டனர்.

தாசி இங்கே பெருமை அடைகிறாள் இவளின் ஆன்மாவை தட்டி எழுப்ப ஒருவர் தேவைப்படார் இவர்கள் வந்தனர், அவள் மேல் நோக்கி எழுந்து விட்டாள்.

கோவிந்தன் அவளிடம் அம்மா இனி இங்கிருந்து அனைவருக்கும் உபதேசியுங்கள் நாங்கள் பயணமாகிறோம் என்றார்.

எனக்கு குருவை உபதேசித்தீர்கள், என்னால் முடிந்த சேவையை உங்களுக்கு நான் செய்ய வேண்டும், உங்களுக்கு உணவளித்து மகிழ வாய்ப்பளியுங்கள், குருவை பற்றி உங்கள் வாயால் கேட்கவேண்டும், அவரை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என கூறி உணவு கொண்டு வர சென்றாள்.

புதியவர் ஐயா இவளை பன்றி என்று கூறி அடித்தனரே!.என்று

வினவ .

என்ன செய்வது இறைவனும் பன்றி அவதாரம் தானே எடுத்தார் அதே போல் (இந்த வார்த்தைக்காகவே கண்ணன் அங்கே பன்றி ரூபத்தில் மாதவனுக்கு காட்சி தந்தான்) இவள் சிறப்பானவளாகவும் நீச்ச தன்மையானவளாகவும் உள்ளாள். ஏன் இப்படி கூறலாமே மனிதனுள் இரண்டு குணங்களும் உள்ளன நீச்சகுணம் அழிந்து நல்ல குணம் மேலோங்கவேண்டும் என்று எடுத்து கொள்ளலாமே என்றார் புதியவர் .

கோவிந்தன் நன்றாக பேசுகிறீர்கள் என்றார் .

எல்லாம் நம் குருவை தேடி வந்ததால் உண்டான ஞானம், ஆமாம் ஏன் ஆஸ்ரமத்தை பற்றி நான் கூறவந்த போது என்னை தடுத்தீர்கள்?.

வர வர நீங்கள் கேள்வியே கேட்கிறீர்கள் . கேள்வி கேட்டால் பதில் உண்டு, நீர் கூறினால் கோபம் வரும் கேள்வி கேட்டால் பதில் வரும் என்றார் புதியவர் .

நம் பதவியை கூறினால் மரியாதை வரும், நமக்கு எதற்கு மரியாதை என்று தான் தடுத்தேன் என்றார் கோவிந்தன் .

சரி இப்படியே நாம் இறைவனை அடைவோமா?.

எனக்கு இது வரை ஒன்றும் தெரியாது தற்சமயம் தர்க்கம் நிறுத்துவோம் அன்னம் வருகிறது என்றார் கோவிந்தன் .

அத்தியாயம்: 21

கோவிந்தன், புதியவர் இருவரும் எழுந்து தங்கள் காலை வேலைகளை முடித்து கொண்டு தாசி வீட்டில் இருந்து புறப்படுகின்றனர், பறப்பட்டு காட்டை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கின்றனர், புதியவர் கோவிந்தனை பார்த்து ,நாம்

வந்து கொண்டிருப்பது, இப்பொழுது நாம் குருவை தேடி சென்று கொண்டிருப்பது, நமது குருவுக்கு தெரியுமா? என்று கேட்கின்றார்.

என்ன கேள்வியே கேட்கவில்லையே என்று பார்த்தேன் இப்பொழுதாவது மௌனமாக செல்லலாம் என்றார் கோவிந்தன்.

புதியவரும் கேள்வி எழுந்தால் பதில் வரும், ஞானம் வரும் கேள்வி கேட்பது நல்லது தானே.

தெரியும் நாம் அவரை நாடி செல்லவேண்டும், அவர் நம்மை நாடி செல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை, குருவை தேடி சிஷ்யன் தான் செல்ல வேண்டும் அவரை பற்றி யோசித்து, சிந்தித்தால் அவர் அருள் கிடைக்கும்.

மற்றொரு கேள்வி.

என்ன ஐயா?..

நாம் மனதில் நினைப்பது அவருக்கு தெரியுமா?.

அதையே பார்க்கலாம் நம் மனதில் நினைப்பதை தெய்வம் செய்யும், குருநாதர் நம்மை அருள்வார் நம் மனதில் திடீர் என்று ஒரு விஷயத்தை எண்ணும் பொழுது முடிவு கிடைக்கும், நம்மை அறியாமல் வரும். நாம் அதை ஏற்போம், ஆனால் அப்படி வரும் பதிலில் நாம் சாதகமானதை ஏற்கின்றோம், இதை தவிர்க்க நாம் குருவை நேரில் கண்டு கூறினால் விடைகள் கிடைக்கும்.

சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை என்றால்?.

என்னய்யா பொல்லாத சந்தர்ப்பம்? சந்தர்ப்பத்தை நாம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்,

கேள்விக்கு கேட்கிறேன்.

குருவை சந்திக்கும் வாய்ப்பு இருப்பின் நாம் மனதில் கற்பனை செய்வது முறையல்ல நேரில் கண்டு கேட்டு அவர் கூறும் பதிலை ஏற்பது முறை, மனிதன் மனம் எப்படியும் மாறும் அதை தவிர்க்க அவரை நாடியே செல்ல வேண்டும், குருவை நாடுவதால் வேண்டிய பதில் கிடைக்கும், குருவை நாடி நம்மை ஒப்படைப்பது சரி, நாமே தீர்மானிப்பது முறையல்ல, குருவின் சொல்படி நடப்பது முறை, குருவின் அருளும் கிடைக்கும். காட்டை நெருங்கி விட்டோம் இனி மௌனமாக வாறும்.

அதேசமயம் மாதவன் கண்ணனுடன் விளையாடுகின்றான்

கண்ணன் என்ன மாதவா உன் சீடர்கள் வருகிறார்கள் பார்க்கவில்லையா?.

நமக்கு ஏது சீடர்கள் யாரும் இல்லையே .

அப்படி என்றால்?.

நமக்கு என்றேன், நமக்கு எல்லாம் நீரே, உமக்கு சீடர்கள் வருகிறார்கள் போய் பார்த்து விட்டு வா கண்ணா.

சரி சற்று அவர்களிடம் சென்று விளையாடி விட்டு வருகிறேன் என்றான்.

மாதவன் மௌனமாக அமர்ந்தான்.

கண்ணன் நான் போகப்போகிறேன் என்றேன் என்றான்.

மாதவன் சரி ஐயா உமது லீலைகளை இங்கிருந்து காண்கிறேன் என்றார்.

கண்ணன் சரி நீ இங்கேயே இரு நான் சென்று வருகிறேன் என்று சென்ற சில நொடிகளில் ஒரு இளம் பெண் வந்து நின்றாள் .வந்தவள் மாதவா என்னை தெரிகிறதா ?

தாயே உன்னை தெரியாதா! மகனுக்கு தாயை அடையாளம் காண முடியாதா? அதுமட்டுமின்றி நீ எனது குருவும் ஆவாய் அன்று உன்னிடம் பெற்ற பலன் நான் இன்று கண்ணனுடன் ஆடி மகிழ்கின்றேன் , இது தாங்கள் அளித்த பாக்கியம் தானே அம்மா .

சரி மாதவா இப்படியே இருவரும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தால் நடப்பது எப்படி? (இருவர் ஆன்மாவும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தால் என்று ஒன்றாகி வருவது) நான் கொடுத்த என்னுடைய விக்கிரகத்தை கொடுத்து விடு மாதவா .

தாயே கொடுக்கத்தான் நானும் உள்ளேன் பற்றியதை பற்றி விட்டேன் பற்றியது விடவில்லை என்ன செய்வது?.. அதாவது இங்கு அர்த்தம் என்னவென்றால் பற்றியதை பற்றி விட்டேன் என்பது இறைவனை புரிந்து கலந்து விட்டேன் , பற்றியது விடவில்லை என்பது இந்த தேகம் பஞ்சபூதத்தால் ஆனது இது விடவில்லையே என சூசகமாக தெரிவிக்கிறான் .

மாதவா காலம் நெருங்கிவிட்டது , கலக்கும் நேரமும் வந்து விட்டது .

தாயே என்று கலக்குமோ அன்று எடுத்து கொள் உன் பொருளை .

இதன் பொருள் இத்தேகம் பூமியினால் கரையட்டும் இந்த ஆன்மா சேரும் இடம் சேரட்டும் உன் மகனாகிய நான் பெற்றிருப்பதை தருகிறேன் , பூமி தேவியாகிய நீயே எடுத்துக் கொள் பஞ்சபூதத்தால் ஆன தேகம் உன்னை அடையட்டும் தாயாகிய நீ இதை எனக்கு செய்து தா இனி எப்படி இங்கு இருப்பேன் முடிந்தது என்றான் .தேவியும் புன்னகையுடன்

சரி என கூறி மறைகின்றாள்.

அங்கே காட்டில் இருவரும் வருகின்றனர், அவர்கள் எதிரில் வழி மறித்தார் போல் பயங்கர உருவத்தில் ஒருவன் நிற்கின்றான், இவர்கள் காட்டிற்குள் பிரவேசிக்காமல் தடுக்கின்றான். யார் நீங்கள் ஏன் எனது காட்டிற்குள் வருகிறீர்கள் என்று வினவினான்.

கோவிந்தன் பொறுமையாக எங்கள் குருவை பார்க்க வருகிறோம் என்றான்.

அதற்கு அவன் உங்கள் குரு எல்லாம் இங்கு இல்லை காட்டிற்குள் பிரவேசிக்கவிடமாட்டேன் என்று கத்தினான்.

இல்லை ஐயா எங்களுக்கு தெரியும், எங்கள் குரு இங்கு தான் இருக்கிறார் நாங்கள் பார்க்க வேண்டும்.

நான் விடமாட்டேன். (இறைவனே குருவிற்கு காவலாக நிற்கின்றான் அந்த தூய ஆன்மாவிற்கு பாதிப்பு ஏற்படாமல் தேகமாக நிற்கின்றான். அதாவது தூய சிந்தனை குரு பக்தி உள்ளவனை ஏற்பேன் என்பது பொருள்.)

என் குரு இங்கே தான் உள்ளார் நான் செல்வேன் என்றார் கோவிந்தன். (நம்பிக்கை குரு காட்டினுள் உள்ளார் என்பது குரு துணை உள்ளது என்பதை நிச்சயிப்பது)

அதற்கு அவன் நான் இந்த காட்டின் அரசன் நான் விடமாட்டேன் என்றான்.

என்னவே கூறினாலும் நாங்கள் செல்வோம் என்றார் கோவிந்தன்.

உடனே அவன் காட்டில் கை தட்ட சிலர் ஓடி வந்தனர், அவர்களிடம் இவர்களை கட்டி அழைத்து செல்லுங்கள் என

கூற, அவர்கள் இவர்களை இழுத்து சென்றனர்.

புதியவர் கோவிந்தனை பார்த்து என்ன இது காட்டில் வம்பாக உள்ளதே என புலம்ப

கோவிந்தன் மௌனமாக வாரும் நடப்பதை காண்போம் என்றார்.

போகும் வழியில் காட்டில் தேடி செல்கின்றனர். இருவரையும் மரத்தில் கட்டுகின்றனர், உங்களை விடப்போவதில்லை நீங்கள் செல்ல முடியாது என்றான் காட்டின் தலைவன்.

கோவிந்தன் எங்கள் குருவின் கட்டளை அப்படியாயின் நடக்கட்டும், நாம் இவ்விடம் விட்டு செல்ல மாட்டோம் என்றார்.

தலைவன் கோபத்துடன் என்ன திமிர் இவர்களுக்கு என்று கைதட்ட இருவர் சாட்டையுடன் வந்து நின்றனர். நன்றாக இவர்களை அடியுங்கள் என்று உத்தரவிட்டான்.

இதை கண்ட புதியவர் வந்ததும் வராமல் உதைபடுகிறோமே ஓடிவிடலாமா என்று வினவ,

குரு இருக்கின்றார் என்ன நடக்கிறதோ ஏற்போம் மௌனமாக இரும் என்றார் கோவிந்தன்.

புதியவர் என்ன மௌனம் உதை விழுமே?.

என்ன ஆனாலும் சரி சும்மா இரும் என கோவிந்தன் கூற

இவர்கள் ஏதோ பேசுகிறார்கள் என அடிக்க துவங்குகின்றனர். ஒவ்வொரு அடிக்கும் கோவிந்தன் குருவே சரணம் என்று கூற, அந்த ஒவ்வொரு அடிக்கும் மாதவன் மீது மலர்களாக வீழ்கின்றது, அடிப்பவன் ஓய்ந்து விட்டுவிட இருவரும் தனியாக நிற்க , அந்நேரம் சிறுவன் வந்து ஐயா நீங்கள்

பார்த்தால் நல்லவர் போல் தோன்றுகிறது, விடுவிக்கட்டுமா என்றான்.

உடனை புதியவர் செய், செய் நாங்கள் ஓடிவிடுகிறோம் என்றார்.

கோவிந்தன் நீ கூறுவது சரி சிறுவா ஆனால் வேண்டாம் என மறுத்தார், இதைக் கண்ட புதியவர் என்ன கோவிந்தா இப்படி சொல்கிறாய் என்றார்.

கோவிந்தனும் குரு கட்டளையாக ஏற்போம், குரு குருவாக வரட்டும் என்று கூறி சிறுவனிடம் சிறுவா முறைப்படி உமது தந்தை விடட்டும் அல்லது எமது குருவின் எண்ணப்படி நடக்கட்டும் என்றார்.

சிறுவன் ஐயா எனது தந்தை கொடியவன் நன்றாக அடிப்பார் எனவே உதவ வந்தேன் என்றான்.

புதியவர் கோவிந்தா அவன் சொல்வதும் சரி கொன்றாலும் கொன்றுவிடுவான்,

இதுவும் குருவின் செயலாக ஏற்போமே, நாம் ஓடி விடலாம் என்றார்.

கோவிந்தன் என்ன கூறினாலும் அசைய மாட்டேன் தந்தையின் கையால் மரணம் எனில் ஏற்படட்டும் நாங்கள் செல்ல மாட்டோம் என்றார். (குருபக்தி குரு நேராக வந்து காக்கட்டும், ஏது ரூபத்திலும் வரட்டும் ஏடாகுடமாக நடந்தாலும், தவறே ஆனாலும் குருவே நேரில் காக்கட்டும் சாதகமானதை ஏற்க கூடாது தவறு என்றால் நேரில் வந்து கூறட்டும் ஓடலாம் இது குரு சோதனை எனவே சாதகமானதை ஏற்க கூடாது)

புதியவர் அப்படிப்பட்ட கொடியவனுக்கு இப்படிப்பட்ட மகனா! ஆச்சர்யம் கோவிந்தா என்றார்.

ஏன் இல்லை பிரகலாதனுக்காக நரசிம்ம அவதாரம் எடுக்கவில்லையா? மகன் பக்திமான் தந்தை கொடியவன் தானே என்று கோவிந்தன் கூற நரசிம்ம அவதாரமாக இறைவன் விண்ணில் காட்சி தர, இவர்கள் காண, மாதவனும் காண்கிறான். பக்தியால் அவனை அழைத்தால் நிச்சயம் வருவான், நமக்காக என்றில்லாமல் அவனுக்காக என்று வாழ்ந்தால் வருவான் , பிரகலாதன் இறைவன் இருக்கிறார் என்று காட்ட அழைத்தான், தந்தையை கொல்ல அழைக்கவில்லை, நம் கர்மவினைக்காக பொருளுக்காக அழைத்தால் அவன் என் செய்வான் மாயையில் நமக்கு தெரிவதில்லை ,நாமும் பாசம் வைப்பதில்லை, பாசம் உள்ளவன் இறைவனை தன்னுள் இருப்பவனாக அழைக்கிறான், தேகத்திற்க்காக அழைக்காமல் ஆன்மாவிற்க்காக அழைக்கிறான், இறைவன் நம்முள் இருப்பின் எதையும் சாதிக்கலாம்.

காட்சி முடிந்த பின் ஓர் அழகிய பெண்வந்து, உங்களை பார்த்தால் நல்லவராக தோன்றுகிறது உங்களை விடுவிக்கிறேன், நாம் ஓடி விடலாம் என்றாள்.

கோவிந்தன் யாரம்மா நீ? என்று வினவ

அவள் நான் காட்டு ராஜாவின் மகள். நான் உங்களை விடுவிக்க வந்தேன் உங்களை பார்க்க ஆசையாக உள்ளது உங்களுடன் ஓடிவந்து உம்மை மணக்க போகிறேன் என்றாள்.

கோவிந்தன் புதியவரை பார்த்து என்ன குருநாதர் அனுப்பி உள்ளார் என ஏற்போமா?.

எப்படி முடியும் ?.

அப்பொழுது சிறுவனை குரு அனுப்பினார் என ஏற்கலாம் என்றீரே அது போல் தான். இது எப்படி ஐயா முடியும் ? . இதைத்தான் நான் அப்பொழுது கூறினேன் சாதகமானதை ஏற்க கூடாது என்று புரிந்ததா என்றார் கோவிந்தன்.

பெண் கோவிந்தனை பார்த்து என்ன போகலாமா, ஓடிவிடலாமா என்று நெருங்க, கோவிந்தன் நாங்கள் சந்யாசிகள், எங்களை நீ மணக்க முடியாது உம் தந்தை விடுவிக்கட்டும் நீ சென்று விடு என்று கூற, அவள் கோவிந்தனை நோக்கி வர, கோவிந்தன் அம்மா அருகில் வராதே என்று அலற, நான் வருவேன் என கூறி கிட்டே நெருங்கினாள், இக்காட்சியை கண்ட மாதவன் கோவிந்தா கோவிந்தனை பற்றிக் கொள்ளேன், உன்னை நாடி வருகின்றானே என்று கூற, வருபவளை புரியாத கோவிந்தன் வராதே, வராதே என்று கூறி கை நீட்ட, கைக்கட்டு அவிழ்கட்டுமா என்று அவள் கூற, தானே கைகட்டு அவிழ்ந்தவுடன் இறைவன் தான் வந்துள்ளான் என அப்பொழுதும் அறியாமல் குரு பக்தியில் வராதே என கத்த, பெண் நெருங்க, தன் இரு கையால் கோவிந்தன் பெண்ணை தள்ள, மாதவன் கோவிந்தனை பற்றிக் கொள்ளேன் என்று கூறிக் கொண்டே தன் இருகையால் கண்ணை தள்ள, பூமி அதிர, தன்னிச்சையாக மழை பொழிகின்றது, நல்ல ஆன்மாவை பெற்றெடுத்தோம் அது நம்மை விட்டு பிரிகிறதே என்று கதறுகிறாள் பூமாதேவி, அது மழையாக பொழிகிறது மின்னல் மின்னுகிறது.

கோவிந்தன் புரளுகிறான், கதறுகிறான் ஐயோ என் குருவின் கடைசி கட்டம் வந்து விட்டது என்பதை அறிந்து கதறுகிறான், குருவே காப்பாற்று, என்னை மறந்து விட்டீர்களே உங்களை காண வேண்டுமே என கதறுகிறான், இவனது தூய பக்தியால் பூமியே நடுங்கி அசைகிறது, புதியவர் தவித்து நிற்கிறார் இவர் இப்படி நிற்க கோவிந்தன் மேலும் புரண்டு புரண்டு அழ, இறைவா என்னை குருவிடம் சேர்த்து விடு என தன்னை மறந்து கதறுகிறான், இதுவரை உன்னை அழைக்கவில்லை இன்று கூப்பிடுகின்றேன் உன்னை பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆசையால் அல்ல என்னை என் குருவிடம் சேர்த்துவிடு என கூறி கதறினான்.

என்ன இது கோவிந்தன் இறைவா என்றாரே அப்படியானால்

நம் குரு இறை தன்மை அடைந்து விட்டார் ,என புரிந்து புதியவர் கண்கலங்க, பூமி தேவி சரீரத்தை ஏற்க வர, மாதவன் இறைவா என அழைக்க விஸ்வரூபியாக இறைவன் நிற்க, அனைத்தும் நானாக இருக்கிறேன், அனைத்தும் நானே ஆவேன் என நிற்க, விஸ்வ ரூபத்தில் இருந்து தேவியும் கண்ணனும் சிறிய உருவத்தில் இறங்கிவர ,மாதவன் என்ன பாக்கியம் பெற்றேன் தாயே, நீ கொடுத்த இந்த தேகத்தை எடுத்துக் கொள், தந்தையே நீ கொடுத்த ஆன்மாவை நீர் எடுத்துக் கொள் என்று கூற, மாதவன் மேலே எழுகின்றான் ,இதை கோவிந்தன் அங்கிருந்து கண்டு, குருவே என்னை விட்டு விட்டிரே என்று கதற,

மாதவன் யாம் இங்கேயே உள்ளோம், என்ன வரம் வேண்டும் கோவிந்தா என வினவ, கோவிந்தனும் இறைவா பலபிறப்புக்கள் எனக்கு வேண்டும், எல்லா பிறப்பிலும் உங்களை பாட வேண்டும், என்று எனக்கு பாடிய திருப்தி ஏற்படுகிறதோ அன்று இவ்வுலகை விட வேண்டும் அதுவரை பலபிறவி எடுக்கவேண்டும் எனக்கு அனுமதி தாருங்கள் என்றான் .

அப்படியே ஆகட்டும் என மாதவன் கூறி மறைய , கோவிந்தனும், புதியவரும் மனம் வருந்தி பின் இப்படி பட்ட குரு கிடைத்தாரே என மகிழ, கோவிந்தன் புதியவரிடம் ஐயா வாரும் வந்து அவர் பணி செய்வோம் என்றார். .

புதியவர் கோவிந்தா உனக்கு வரம் கொடுத்தா,ர் நான் இங்கேயே இருக்கிறேன் எனக்கு எப்பொறுப்பும் தேவையில்லை, எமது குருவும் கண்ணனும் விளையாடி மகிழ்ந்த இடத்தில் இருந்து அவர்கள் பதம் அடைய வேண்டும் என கூறி,கோவிந்தனை விட்டு விலகி காட்டினுள் மறைய,

கோவிந்தன் ஆகட்டும் என்று நடக்க துவங்குகிறார், மனதினுள் நம்மை இப்படி தனியாக விட்டு விட்டனரே என நினைக்க, மறுகணம் தான் நினைத்தது தவறு என உணர்ந்து, குருவே உமது புகழை பாட வேண்டும் என வரம் கேட்டேன்

அதன்படி நடக்கவேண்டும். என்று குருவை எண்ணியபடியே ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி தனது பணிகளை எண்ணி, பணி செய்ய புறப்பட்டார்.

உட்கருத்து: நாம் குடும்பத்தில் இருந்து கொண்டே வழிபடலாம் தவறில்லை, அதே சமயம் இறைவனை பற்றி புரிந்தவர்கள் தவறு செய்யாமல் நடக்க வேண்டும். குரு பக்தி சிறந்த பக்தி, குரு இல்லையேல் எதுவுமே நடவாது. குருவே இறைவன், குருவே இறைவனாக அவதரிக்கிறார், சரீரம் பார்க்கும் கால் குருவாகும், ஆன்மா பார்க்கும்கால் இறைவனாகும், இரண்டும் ஒன்றாக செயல்படுகின்ற பொழுது நல்ல குருவாக அமைகின்றார்.

குருவை நம்பி வாழ்பவர் சிகரத்தில் வாழ்கின்றார், குரு சொல் மறுப்பவர் பலபிறவி எடுத்து துன்பப்படுகின்றார், மனிதன் இதை அறிந்து, புரிந்து, நடக்க வேண்டும், புரிந்தவர் புரிந்து கொள்ளவேண்டும், தெளிந்து கொள்ள வேண்டும். பலபிறவிகள் செய்த புண்ணியம் நற்குருவாக அமைகின்றது. பல பிறவியாக இறைவனை காண அழுகின்றோம், இறைவன் குருவாக அவதரிக்கின்றார், தன் அன்பால் அனைவரையும் ஆட்கொள்கின்றார், குருவே வழிகாட்டியாக நின்று கடைசியாக வழிகாட்டியவுடன் குருவே இறைவன் என்பதை காட்டுகிறான்.

என்றைக்கு குரு இறைதன்மை அடைந்து விட்டார் என்று கூறுகின்றோமோ அன்றே அவரின் கடைசி நிலைக்கு செல்கிறார், அன்று சர்வவியாபியாக நிற்கின்றார்.. என்றைக்கு அவர்தான் இறைவன் என்று புரிந்து கொள்கிறோமோ அன்று அனைத்திலும் கலந்து விஸ்வரூபியாக நிற்கின்றார். அவர் அவதரித்து அவதாரம் முடியும் போது கடைசி காலகட்டமாகின்றது, பலரால் உணரப்படும் போது உணர்த்துகிறார், அப்பொழுது சரீரரூபமாக இல்லை, சரீரம் உலகை விடப்போகிறது என்பதை உணர்த்துகிறது. அன்று தான் குருவே இறைவன் தான் என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறார் .முடிவில் விஸ்வரூபியாக இறைவனில் கலக்கும் போது இறைவனாகிறார் .

கடைசி நாள்வரை நற்குருவாக திகழ்ந்து, தனது இறுதி காலகட்டத்தில் தானே இறைவன் என்று உணர்த்துகின்றவரே உண்மையான குரு , அவரே இறைவன், அவரே சத்ருரு, அனைத்தும் அவரே, அவரே அனைத்தும், அனைத்தும் குருவுக்கு அர்ப்பணம்.

நம்பிக்கை உள்ளவன், முயற்சியுடனும், வைராக்கியத்துடனும் வாழ்ந்தால் கண்ணன் பலரூபத்தில் வந்தும், நமக்கு வேண்டிய ரூபத்தில் தான் வேண்டும் என கேட்டால் எவைகள் வேண்டுமோ, அவைகள் நமக்கு தரப்படுகின்றன. நமக்கு வரும் இடையூறுகளையும் இன்பத்துடன் போராடி சென்றால் குருவின் க்ருபையால் இறைவனை அடையலாம். இதை கோவிந்தன் கீதை போல் எழுதி உலகுக்கு தருகின்றார்.

உன் பற்று இறைவன் பற்றாகும் நீ எதையும் பற்றிக் கொள்ளாதே, நீயாக பற்றிக் கொள்வது துன்பம் கொள்ளும், இறைவனை பற்றிக் கொள் என்றும் இன்பத்தில் ஆழ்வாய்.

முடிவுரை:

குடும்பத்தில் மாதவன், வைதேகி இருவருக்குமே எந்த விதத்திலுமே சம்பந்தம் இல்லாமல் இருந்ததை கண்ட அந்த கண்ணனே சரி இனி இவர்கள் இப்படியே சென்றால் இனி இவர்கள் குடும்பம் சரிவராது என்று யோசித்து இருந்த நேரத்தில் தான் கோவிந்தன் வந்தான் கோவிந்தனே தனக்கு நல்ல பிடிப்பு என்று அவனை ஏற்றுக் கொண்டாள், அவன் கீழ் ஜாதி என்றாலும் அவனை தன் மகனாக்கிக் கொண்டாள், இது இங்கே அவளது சிறப்பை குறிக்கிறது.

அடுத்தபடியாக இவளது குழந்தை இல்லை என்ற ஏக்கத்திற்கு குழந்தை பிறந்தது, அது அதாவது இங்கே தேவியின் தோழியர்களில் ஒருத்தி குழந்தையாக பிறந்தாள்

அதுவும் அவளுக்கு ஒரு மன ஆறுதலாக இருந்தது குழந்தை இருக்கிறது என்று. அதேநேரத்தில் நாம் குழந்தைக்காக ஏங்கவில்லை நமக்கு பிடிப்பு ஒன்றும் இல்லையே என்றுதான் யோசித்தோம் என்று இருந்தாள் அதை எல்லாம் நாம் கதையில் பார்த்தோம் கடைசியாக இவர்களுக்கு செய்யும் சேவையே தனக்கு பெரிது என்று தன் வாழ்நாள் முழுவதும் கணவனை புரிந்து கொண்டு அவனுக்கும் பிள்ளைக்கும் வளர்ப்பு மகனுக்கும் ஏன் கண்ணனையும் தனது மகனாக கொண்டு அவனுக்கும் சேர்த்து வாழ்நாள் முழுவதும் பணிவிடையிலையே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள் இறைவனிடம் வணங்கி பக்தி செலுத்துவதை விட அவனை அன்பால் அணுகினாள். கணவன் பக்தியில் அணுகும் பொழுது, இவள் அன்பாலேயே இறைவனை வென்றாள் பணிவிடைகள் செய்வதிலும் கணவனை பார்த்துக் கொள்வதிலும், இன்னும் மகனை பார்த்துக் கொள்வதிலும் எல்லாவற்றிலுமே தான் ஒரு சிறந்த தாய் என்பதை இங்கே காட்டினாள் எவ்வித்திலும் யாருக்கும் மனம் கோணாமல் கணவனுக்கு நல்ல மனைவியாக, இறைவனுக்கும் நல்ல தாயாக மக்கள் அதாவது இங்கே கீழ்ஜாதி மேல் ஜாதி என்று ஜாதிகள் வித்தியாசம் இன்றி அனைவருக்கும் தாயாக நின்று பணிவிடைகள் செய்து வந்தாள் பெருமையாக வாழ்ந்தாள் இவள் வாழ்ந்ததை பார்த்த மக்கள் அனைவருமே இவள் என்ன தெய்வ பிறப்பா என்ன! இவ்வளவு நல்ல குணங்ளை படைத்திருக்கிறாளே என்று போற்றினார்கள். ஏன் இவள் மகனே அஞ்சினான் இவள் என்ன தாயா? அல்லது தெய்வமா நாம் தெய்வத்தை நிந்திக்கிறோமா, இவளை ஒன்றுமே கூறக்கூடாது என்று தாயை மிகவும் பாராட்டினான், தாய்க்காக எதையும் செய்ய துணிந்திருந்தான் வளர்ப்புமகனும் இந்த தாய்க்காக ஏங்கினான், இந்த தாய்க்காக அனைத்தும் செய்து வந்தான், இப்படி இவர்கள் செல்வதை கண்ட அந்த கண்ணனே ஆஹா இந்த தாயை ஏன் நாமும் பெறக்கூடாது? நம்மையும் அவள் சீராட்டி வளர்க்கட்டுமே நமக்கும் அவள் பணிவிடைகள் செய்யட்டுமே என்று அவளை பணிவிடைகள் செய்ய அழைத்தான் அங்கும் அவள் எந்த விதத்திலும் எதையும் நினையாமல் ஒரு திருடன்

என்றாலும் அவனுக்கும் பணிவிடைகள் செய்யத்தயார் என்று வந்தாள் அவனுக்கும் பணிவிடைகள் செய்வேன் திருடனாக இருந்தாலும் எனக்கு கவலையில்லை ,யாராக இருந்தாலும் எனக்கு கவலையில்லை என் வேலையை நான் செய்கிறேன் என்று, கணவனுக்காக தான் திருடர்களுடன் சென்றாள் சென்று அவனுக்கு பணிவிடைகள் செய்கிறேன் என்றாள்.

அங்கே திருடனாக வந்தது இறைவன் என்று தெரித்தவுடன் மனம் கலங்கினாள் அங்கும் கணவனுக்காகவே போராடினாள் எனக்கு ஏன் காட்சி தந்தாய் இந்த காட்சியை என் கணவனுக்கு தரக்கூடாதா? அவர் உன்னையே நினைத்திருக்கிறார் என்றாள், அப்படி என்றால் இங்கே தான் கண்ணனை நினைக்கவில்லை என்று அர்த்தமில்லை நான் உன்னை பிள்ளையாக பார்த்துக் கொள்கிறேன் ஆனால் உன்னை சதாசர்வகாலமும் நினைத்திருக்கிறார் அவருக்கு நீ அனைத்தும் செய் எனக்கு தரிசனம் இல்லை என்றாலும் பரவாயில்லை என்று பெருத்தன்மையுடன் விட்டுக் கொடுக்கிறாள் இங்கே இதை பார்த்த கண்ணனே நமக்கும் இப்படி ஒரு தாயின் அன்பும் பாசமும் கிடைக்குமா என்று ஏங்கி அவளை ஏற்றான் என்று மாதவன் கதையில் பார்த்தோம், இவ்வாறு வைதேகி அனைத்திலும் உயர்ந்தவளாக நின்று அதாவது கணவனுக்கு தான் பணிவிடையில் உயர்ந்து இறைவனை அடைந்தாள்.

கணவனுக்கு பணிவிடைகள் செய்வதில் சிறந்தவளாக விளங்கி இறைவனை அவள் அடைந்தாள் .அதாவது விரைவில் அடைந்தாள் மாதவன் பக்தி செலுத்தி இறைவனை அடைந்தான் இவ்வாறு இவர்கள் சரித்திரத்தில் இருவருமே வைராக்கியத்தில் சிறந்தவர்கள், ஒருவர் பக்தி வைராக்கியத்தில் சிறந்தவர் மற்றவர் கணவர் குடும்பம் என்று வைராக்கியத்தில் இவர்களுக்காவே தொண்டு செய்து இறந்தார். கணவன் நல்வழியில் செல்லும் பொழுது அவனுக்கு நாம் உறுதுணையாக இருந்தால் அனைத்தும் நல்லது நடக்கும் என்று எண்ணினாள். அதன்படி அவள்

வாழ்ந்தாள், இவ்வாறு நடந்ததில் அந்த இறைவனும் சந்நோஷித்தான்,வைதேகியை மாலையாக ஏற்கொண்டான்.

கண்ணன் வைதேகியை மாலையாக ஏற்கொண்டவுடன் நான் உடனே கண்ணனை சந்தித்தேன், கண்ணனும் என்னை பார்த்து நல்லமகளை வளர்த்திருக்கிறாய் நான்மாலையாக ஏற்றுக் கொண்டேன் என்றான்,என்ன இறைவா விளையாடுகிறாயா அவளை ஏற்கொள்ள நமக்கு தகுதியில்லையே இன்னும் இவள் பிறப்பு தொடங்கவேண்டுமே என்றேன். ஆமாம் உண்மைதான் நான் அவளை விட்டேனே அவள் மீண்டும் லக்ஷ்மி வனத்திற்கு தவத்திற்கு சென்று விட்டாள் என்று கண்ணன் புன்னகைக்கிறான் எனக்கும் மனதில் அமைதி உண்டாகிறது ஒருவிதத்தில் பெருமை என் மகள் நல்லவைகளை செய்து பூவுலகில் நல்ல பெயரையே வாங்கி இருக்கிறாள், எங்கும் அவள் தேவியின் குழந்தை என்பதை நிரூபிக்கிறாள் என்று மற்றொரு விதத்தில் இந்த தேவிக்கு இப்படி எல்லாம் பிறப்பில் அவதிப்பட வேண்டுமா என்ன என்ற கலக்கம் என் மனதில் இருந்தது, இருப்பினும் என்ன செய்வது இயற்கை என்ன சொல்கிறதோ அதன்படி அனைவரும் கட்டுப்படத்தானே வேண்டும் அதன் படி அவளின் அடுத்தபிறப்பை காண நானும் காத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

நிறைவுற்றது

